Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Collins, Wilkie.
Titel | Title:	Den hvidklædte : Roman.
Alternativ titel | Alternative title:	The woman in white.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : trykt hos O. C. Olsen & Co., 1905
Fysiske størrelse | Physical extent:	2 bd. i 1 (202, 909 s.)

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Den hvidklædte

Roman

af

Wilkie Collins.

„Dannebrog"s Føljeton

Kjøbenhavn

Trykt hos O. C. Olsen & Co.

1905

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Første Kapitel.

Det var den sidste Dag i Juli Maaned, den lange, hede Sommer nærmede sig sin Slutning, medens jeg sad i London med medtaget Sundhed, Humør og, for at sige det lige ud, med noget medtagne Pengeforhold. I det sidste Aar havde jeg ikke saa omhyggelig som ellers økonomiseret med mine Indtægter, og denne min Ødselhed tvang mig nu til at tilbringe saavel hele Sommeren som hele Efteraaret mellem min Moders lille Hus i Forstaden og min Lejlighed i Byen.

Jeg husker, at det var en stille, taaget Aften, Luften var saa tung, som den er i London, naar den er værst — den fjærne Larm af Færdselen paa Gaden lød ganske dæmpet, Livets Pulse inden i mig og i den store By uden om mig syntes at banke svagere og svagere, alt som Solen sank. Jeg rev mig løs fra en Bog, som

jeg snarere havde siddet og drømt over end egenlig læst, og gik ud af min Lejlighed for at møde Forstadens kølige Aftenluft. Det var en af de to Aftener i Ugen, som jeg plejede at tilbringe hos min Moder og Søster; derfor gik jeg nu i Retning af Hampstead.

De Begivenheder, som jeg agter at fortælle, gør det nødvendigt, at jeg her omtaler, at min Fader var død flere Aar i Forvejen, og at min Søster og jeg var de to eneste overlevende af fem Søskende.

Min Fader havde været Tegnelærer, uddannet paa Akademiet; han havde været meget anerkendt og havde haft en god Indtægt; og for at sikre sine kæres Fremtid havde han lagt en betydelig Sum til Side. Derfor kunde min Moder og Søster efter hans Død leve lige saa uafhængig som i hans Levetid. Jeg arvede hans Stilling og havde al mulig Grund til at være taknemmelig over de Udsigter, jeg havde, da jeg traadte ud i Livet.

Den stille Dæmring sitrede endnu paa de højeste Tinder ude paa Heden, og Udsigten over London var dækket af den skyede Aftens Mørke, da jeg endelig stod foran min Moders Dør.

Næppe havde jeg ringet paa, før Døren hæftig blev revet op, og min ærede italienske Ven, Professor Pesca viste sig; han fo'r henrykt ud for at modtage mig

med en skingrende udenlandsk Parodi paa et Hurra.

For Professorens — og ogsaa for min egen — Skyld fortjener han at præsenteres. Tilfældet har gjort ham til Udgangspunkt for den besynderlige Familiehistorie, som det er min Hensigt at berette.

Jeg havde først gjort Bekendtskab med min italienske Ven i flere fornemme Huse, hvor han underviste i sit Modersmaal og jeg i Tegning. Alt hvad jeg den Gang vidste om ham, var, at han en Gang havde haft en Ansættelse ved Universitetet i Padua, at han var taget fra Italien af politiske Grunde, hvis Beskaffenhed han nægtede at gøre Rede for, og i mange Aar havde ernæret sig redelig i London ved at undervise i Sprog.

Han var frá Top til Taa fuldstændig velproportioneret, men han var vistnok det mindste Menneske, jeg har set udenfor Udstillinger af Dværge. Han var saaledes strax ved sit Ydre iøjnefaldende og udmærkede sig desuden ved sin uskyldige excentriske Karakter. Hans Hovedprincip syntes at være, at han burde vise sin Taknemmelighed mod det Land, der havde givet ham et Fristed og Existensmidler, ved at gøre sit yderste for at blive Englænder. Han lod sig ikke nøje med altid at gaa med Paraply og Gamascher, men aspirerede ogsaa til at blive Englænder i Vaner og Adspredelser. Da han saa', at

den engelske Nation udmærkede sig ved sin Interesse for athletiske Øvelser, hengav den lille Mand sig ganske impromptu til alle mulige Sportsøvelser, naar han havde Lejlighed dertil, idet han var fast overbevist om, at han ved en Viljesanspændelse kunde lære engelsk Sport lige saa let, som han kunde trække et Par engelske Gamascher paa.

Jeg havde set ham blindt sætte Arme og Ben paa Spil ved en Rævejagt og paa en Kricketplads — og snart efter saa' jeg ham lige saa blindt sætte Livet paa Spil i Havet ved Brighton.

Vi mødtes tilfældigvis dèr og gik en Dag i Bad samtidig. Hvis der havde været Tale om en eller anden særlig national Sport, vilde jeg naturligvis have holdt et vaagent Øje med Pesca; men da Udlændinge for det meste kan finde sig til Rette i Søen, saa faldt det mig ikke ind, at Svømning hørte til den Slags mandige Idræt, som Professoren troede, han kunde lære paa staaende Fod. Snart efter at vi havde forladt Stranden, standsede jeg, fordi jeg mærkede, at min Ven ikke fulgte med, og vendte mig om for at se efter ham. Til min Overraskelse og Rædsel saa' jeg mellem Kysten og mig selv ikke andet end to smaa, hvide Arme, der et Øjeblik kæmpede i Luften over Havfladen og saa forsvandt under Vandet. Da jeg dukkede ned efter ham, laa den stakkels lille Mand rolig

sammenrullet paa Bunden og saa' mange Gange mindre ud end nogen Sinde før. I det Par Minuter, der forløb, inden jeg fik baaret ham i Land, bragte Luften ham til sig selv igen og han gik op ad Badehustrappen ved min Hjælp. Samtidig med hans Bevidsthed vendte ogsaa hans besynderlige Misforstaaelse tilbage med Hensyn til hans Evne til at improvisere i Svømmekunsten. Saa snart den stærke Tænderklapren tillod det, smilede han svagt og sagde, at det maatte have været Krampe, der var Skyld i hans Uheld.

Da han helt var kommet sig efter Forskrækkelsen og kom ud til mig ved Skrænten, brød hans varme sydlandske Natur gennem al hans paatagne nordiske Tilbageholdenhed. Han overvældede mig med de vildeste Udbrud af Hengivenhed, udbrød lidenskabelig paa sin overdrevne italienske Maade, at hans Liv for Fremtiden stod til min Raadighed, og erklærede, at han aldrig blev lykkelig igen, før han havde fundet en Lejlighed til at vise sin Taknemmelighed ved at gøre mig en Tjeneste, som jeg kunde mindes lige til min Dødsdag.

Jeg gjorde mit bedste for at standse hans Talestrøm og hans Forsikringer ved at tage hele Æventyret som et udmærket Stof til Spøg og Drilleri, og jeg troede, at det til sidst lykkedes mig at dæmpe Pescas overvældende Følelse af at staa i min Gæld. Jeg anede ikke den Gang — ej

heller senere, da vor behagelige Ferie var forbi — at den Lejlighed til at gøre Gengæld, som min taknemmelige Ven længtes saa meget efter, snart skulde komme; at han ivrig skulde gribe den, og at han derved skulde bringe hele mit Livs Løb ind i helt nye Baner, hvor jeg skulde forandre mig saadan, at jeg knap kendte mig selv igen.

Og dog forholdt det sig saaledes. Hvis jeg ikke var dykket ned efter Professor Pesca, da han laa under Vandet, vilde jeg efter al menneskelig Beregning aldrig være kommet i Berøring med de Begivenheder, som disse Blade skal berette; jeg vilde maaske aldrig have hørt Navnet paa den Kvinde, som siden har boet i alle mine Tanker, som har styret min Vilje og er blevet mit Livs Ledestjærne.

Andet Kapitel.

Pescas Ansigt og Væsen den Aften, vi stod overfor hinanden ved Moders Dør, var tilstrækkelige til at overbevise mig om, at der var sket noget usædvanligt. Det var

imidlertid ganske forgæves at bede ham om en øjeblikkelig Forklaring; jeg kunde kun slutte mig til, at han var kommet herud for at træffe mig og havde en usædvanlig glædelig Efterretning at melde.

Vi fo'r begge ind i Stuen paa en temmelig abrupt og anstandsløs Maade. Moder sad henne ved det aabne Vindue og lo og viftede sig. Pesca var en af hendes særlige Yndlinge, og hans vildeste Excentriciteter var altid tilgivelige i hendes Øjne. Min kære Moder! Fra det første Øjeblik hun opdagede, at den lille Professor var hendes Søn hjærtelig hengiven, vandt han hendes Hjærte for bestandig, og hun fandt sig i alle hans Ejendommeligheder uden saa meget som at forsøge at forstaa dem.

Min Søster Sara, der dog havde den Fordel fremfor Moder at være ganske ung, var meget mindre bøjelig end hun — hun erkendte alle Pescas gode Egenskaber, men hun kunde ikke uden Forbehold akceptere hans Ejendommeligheder for min Skyld — saadan som Moder gjorde. Hendes nordiske Anskuelser om Etikette var i stadig Modstrid med Pescas medfødte Foragt for Skinnet, og hun var altid mere eller mindre udulgt forbavset over Moders Fortrolighed med den lille excentriske Udlænding. Jeg har ikke alene i dette Tilfælde men i mange andre gjort den Iagttagelse, at vi af den yngre Generation ikke er nær saa hjær-

telige og impulsive som de ældre; jeg ser hvert Øjeblik ældre Folk oplivede ved Udsigten til en Fornøjelse, der aldeles ikke forstyrrer deres beherskede Børnebørns Ro. Er vi mon rigtige unge Mennesker, saadan som de gamle var det i deres Tid? Har det store Fremskridt i Opdragelsen været for stort, og er vi i disse moderne Tider ikke en lille bitte Smule for velopdragne?

Uden at forsøge at besvare disse Spørgsmaal maa jeg i det mindste fortælle, at jeg aldrig saa' Moder og min Søster sammen i Pescas Selskab uden at finde, at Moder var langt den yngste af de to. Ved denne Lejlighed for Exempel lo Moder hjærtelig ad den drengeagtige Maade, hvorpaa vi tumlede ind i Stuen, medens Sara bekymret samlede Skaarene af en Thekop op, som Professoren havde puffet ned af Bordet i sit Hastværk for at møde mig i Døren.

„Jeg véd ikke, hvad der vilde være sket," sagde Moder, „hvis du havde opholdt os længere. „Pesca har været halv vanvittig af Utaalmodighed og har været halvt vanvittig af Nysgerrighed. Professoren har bragt en eller anden Nyhed med, som han siger angaar dig, og han har været grusom nok til at afslaa at give mig det mindste Vink om, hvad det er, før hans Ven Walter kom — "

„Det er ærgerligt, det ødelægger hele Stellet," hviskede Sara hen for sig, sørg-

modig optaget af Stumperne af den ituslaaede Kop.

Medens disse Ord blev udtalte, trak Pesca lykkelig og geskæftig og uden at ane den ubodelige Skade, han havde gjort Porcellænet, en stor Lænestol til den modsatte Ende af Værelset, saa han kunde henvende sig til os alle tre som en offenlig Taler taler til sine Tilhørere. Da han havde vendt Stoleryggen mod os, satte han sig paa Knæ i Stolen og henvendte Ordet til sin lille Tilhørerkreds fra denne improviserede Talerstol.

„Naa, kære Venner," begyndte Pesca — „nu skal I høre — nu er Tiden kommet, da jeg kan fortælle Dem mine gode Nyheder — uu kan jeg tale."

„Hør, hør!" sagde Moder, idet hun gik ind paa Spøgen og lod, som om han var den offenlige Taler.

„Det næste, han brækker," hviskede Sara, „bliver Ryggen paa vor bedste Lænestol.

„Jeg ser tilbage til en vis Begivenhed i mit Liv og henvender Ordet til det ædleste Menneske," vedblev Pesca, idet han ivrig henvendte sig til mig uværdige over Stoleryggen; „ham, der fandt mig død paa Bunden af Havet (paa Grund af Krampe) og trak mig op til Overfladen igen, og hvad sagde jeg, da jeg kom til Livet og i mine egne Klæder igen?"

„Meget mere end der var nødvendigt,"

sagde jeg saa mut som muligt; for ved den mindste Opmuntring med Hensyn til dette Æmne gav Pesca sine Følelser Luft i en Strøm af Taarer.

„Jeg sagde —“ vedblev Pesca haardnakket, „at mit Liv tilhørte min kære Ven Walter i hele Resten af min Levetid, og det gør det ogsaa. Jeg sagde, at jeg aldrig mere vilde leve. Men nu!“ udbrød den lille begejstrede Mand med skingrende Stemme, „nu bryder den overstrømmende Lykke ud af mig gennem alle Porer — for paa min Ære — nu har jeg gjort noget for ham, og det eneste Ord, jeg nu kan sige er: „Det er udmærket altsammen!“

Iblandt de fine Londonerhuse, hvor jeg underviser i mit Modersmaal,“ vedblev Professoren, idet han uden et indledende Ord begyndte sin saa længe udsatte Forklaring, „er der et umaadelig fint, der ligger paa Portlandplads — det véd De jo nok, hvor er. I det fine Hus bor der en fin Familie, en svær blond Moder, tre unge Frøkener, der alle er svære og blonde, to unge svære blonde Sønner og en Fader, der er sværere og blondere end alle de andre. Han er en stor Købmand, vader i Guld til op over Ørene. Han har en Gang været en smuk Mand, men da han nu har et skaldet Hoved og en dobbelt Hage, er han ikke smuk længere.

Naa, jeg læser den guddommelige

Dante med de tre Frøkener, og det er ubeskriveligt, saa han volder de smukke smaa Piger Besvær. Naa — enhver Ting til sin Tid — for Resten er det jo des bedre for mig, jo flere Timer jeg giver. — Naa, tænk Dem altsaa, at jeg i Dag som sædvanligt læser med Frøknerne — vi er alle fire tilsammen nede i Dantes Helvede. I den syvende Kreds — men det er for Resten det samme, alle Kredsene er ens for de tre unge, svære blonde Damer — naa, alligevel var det den syvende Kreds, vi var komne til, da mine Elever kører fast. For at sætte dem i Trit igen læser jeg op, forklarer, puster mig op, saa jeg bliver ildrød af unyttig Begejstring, og saa — hører vi en Knirken af Støvler udenfor i Gangen, og ind kommer den guldbeslaaede Fader, den mægtige Købmand med det skaldede Hoved og den dobbelte Hage. Ha, ha, mine Venner, jeg er nærmere ved Sagen end I tror! Har I været taalmodige hidtil, eller har I sagt ved jer selv: „I Aften er Pesca rigtignok langtrukken.““

Vi erklærede, at vi i højeste Grad interesserede os for hans Fortælling, og Professoren vedblev:

„Faderen havde et Brev i Haanden, og efter at han har gjort en Undskyldning, fordi han forstyrrede os i Forbandelsens Bolig med almindelige hverdagsagtige Sager, begyndte han saaledes:

Hør Børn, jeg har faaet Brev fra en af mine Bekendte, Hr. — ja, jeg kan ikke huske Navnet, men det kommer til senere. — Naa, altsaa, han siger: „Jeg har faaet Brev fra min Ven, Hr. saadan og saadan, og han beder mig om at anbefale ham en Tegnelærer, som vil tage ud til ham paa Landet og undervise.“ Du godeste Gud — hvis jeg havde været stor nok, vilde jeg i samme Øjeblik, han siger disse Ord, være faldet ham om Halsen og have trykket ham til mit Hjærte. Men som det nu var, gav det blot et Sæt i mig — jeg sad som paa Naale og var lige ved at tale, men lod Faderen snakke færdig først: „Monstro der er en af jer, der véd en Tegnelærer, som jeg kan anbetale.“

De tre unge Frøkener ser paa hverandre og siger saa: „Nej, Fader, maaske Hr. Pesca — “ Ved Lyden af mit Navn kan jeg ikke længere styre mig; Tanken om jer, mine kære Venner, farer gennem mit Hoved; jeg farer op, som om der var stükket et Spyd op gennem Stolesædet, og henvender mig saaledes til den store Købmand:

„Kære Hr. X — — jeg har en Mand til Dem — den bedste Tegnelærer i Verden. De kan sende Anbefalingen af Sted med Posten i Aften og ham selv med Toget i Morgen.“

„Naa, naa, vent lidt,“ siger Faderen; „er det en indfødt eller en Udlænding.“

„Han er født og baaret her i Landet," svarer jeg. „Er han respektabel?" „Undskyld, min Herre," siger jeg — det Spørgsmaal fornærmede mig nemlig — „i denne unge Mands Sjæl brænder Geniets Ild — og for Resten har hans Fader ogsaa været Tegnelærer." „Naa, Geniet kan det nu være det samme med," sagde denne udannede Fader. „Vi bryder os ikke om Geni her til Lands, undtagen det er respektabelt. Har Deres Ven Anbefalinger?" Jeg slaar ud med Haanden: „Anbefalinger! Det skulde jeg mene. Han har hele Bind af Anbefalingsbreve." „Naa, et Par er tilstrækkelig," siger den flegmatiske Pengemand, „lad ham sende dem til mig i Morgen, og vent lidt, Hr. Pasca, før De gaar, er det bedst, De tager en Seddel med —"

„En Pengeseddel!" udbryder jeg forarget, „nej tak, vi skal ikke have Sedler, før min brave Englænder har fortjent dem."

„Pengeseddel," siger Papa højst forbavset, „hvem taler om det, „jeg mener en Seddel, hvorpaa jeg har skrevet Betingelserne. Bliv De ved med Deres Time, Hr. Pesca — saa skal jeg give Dem et Uddrag af min Vens Brev."

Saa sætter Købmanden sig ned med en Pen i Haanden, og jeg gaar atter ned i Dantes Helvede med mine tre unge Damer efter mig. Efter et Par Minuter har han skrevet færdig, og Faderens Støvler knirker ude i Gangen.

Fra det Øjlebik véd jeg sandt for Dyden ikke, hvad der skete. Den Tanke, at jeg til sidst har set mit Snit og saa godt som har faaet vist min Ven en Tjeneste, farer gennem mit Hoved og beruser mig. Hvordan jeg faar mine unge Frøkener og mig selv ud af Helvede igen, hvordan jeg gør mit øvrige Arbejde i Dag, og hvordan min Smule Middagsmad glider ned i Halsen paa mig — det véd jeg ikke mere end Manden i Maanen. Det er mig nok, at jeg nu er her med den mægtige Købmands Brev i Haanden, saa lykkelig som en Konge! Ha, ha!"

Her svingede Professoren Papiret over sit Hoved og endte sin lange Fortælling med sin italienske Parodi paa et Hurra.

Moder rejste sig, saa snart han var færdig. Hendes Kinder blussede, og hendes Øjen straalede — hun greb den lille Mands Hænder og trykkede dem varmt.

„Min kære, gode Pesca," sagde hun, „jeg har aldrig tvivlet om Deres Hengivenhed for Walter, men nu er jeg mere end nogen Sinde overbevist om den."

„Ja, vi er Dem alle meget taknemmelig — for Walters Skyld," sagde Sara. Hun havde halvt rejst sig ved disse Ord, ligesom for at nærme sig Lænestolen; men da hun saa', at Pesca begejstret kyssede Moders Hænder, saa' hun pludselig alvorlig ud og satte sig ned igen. „Hvis den familiære lille Mand behandler Moder saadan,

hvordan mon han saa vil optræde overfor mig?" Angsten røber undertiden Tankerne, og dette var sikkert Saras Tanke, da hun satte sig ned igen.

Skønt jeg selv var meget taknemmelig for Pescas venlige Mening, var min Begejstring ikke saa stærk, som den kunde have været ved Udsigten til den Plads, der blev tilbudt mig. Da Professoren endelig havde sluppet Moders Haand, bad jeg, om jeg maatte se de Betingelser, som Købmanden havde skrevet. Pesca rakte mig Papiret med en triumferende Haandbevægelse.

„Ja, læs!" udbrød han majestætisk. „Jeg lover Dem, at den rige Faders Skrivelse taler med Basuners Tunge."

Skrivelsen var klar og tydelig. Den underrettede mig om:

For det første, at Hr. Frederic Foulie til Limmerick i Cumberland ønskede at engagere en Tegnelærer for et Tidsrum af fire Maaneder.

For det andet, at Tegnelærerens Pligter vilde være af forskellig Art, han skulde undervise to Damer i at male med Vandfarve, men desuden skulde han bruge sin Tid til at gennemse og reparere og montere en værdifuld Samling Tegninger, der var blevne meget forfaldne. For det tredje omtaltes der de meget gunstige pekuniære Betingelser.

Og for det fjerde tilføjedes der, at

ingen skulde ansøge om denne Plads, som ikke havde de allerbedste Anbefalinger og Referencer med Hensyn til Karakter og Dygtighed.

Anbefalingerne skulde sendes til Hr. Foulies føromtalte Ven i Landon, der var bemyndiget til at ordne alt fornødent.

De Udsigter, denne Skrivelse aabnede for mig, var virkelig højst tiltrækkende.

Pladsen var baade let og sandsynligvis ogsaa behagelig; den blev tilbudt mig paa den Tid af Aaret, da jeg var mindst optaget og Honoraret var overraskende stort. Jeg vidste dette, jeg vidste, at jeg kunde betragte det som et stort Held, hvis det lykkedes mig at faa den Plads, der blev mig tilbudt; og dog — ikke saa snart havde jeg læst det, før jeg følte en uforklarlig Uvilje mod at gøre et eneste Skridt i denne Sag. Jeg havde aldrig nogen Sinde følt min Pligt og min Tilbøjelighed staa saadan i Modstrid med hinanden, s m i dette Øjeblik.

„Aa, Walter, saadan et godt Tilbud har din Fader aldrig haft!“ sagde Moder, da hun havde læst Betinge serne, og rakte mig Papiret tilbage.

„Tænk, at kende saadanne fine Folk,“ sagde Sara og rettede sig i Sædet, „og blive betragtet som fuldstændig hørende til Familien!“

„Ja, ja, Betingelserne er gode i enhver Henseende,“ svarede jeg utaalmodig,

„men før jeg sender mine Anbefalinger, vilde jeg dog gærne have lidt Tid til at betænke mig — "

„Betænke dig!" udbrød Moder, „men Walter, hvad er der dog i Vejen med dig?"

„Betænke dig!" gentog min Søster, „det var da en underlig Idé under de Omstændigheder!"

„Hvad er der at betænke dig paa"! udbrød Professoren. „Svar mig paa det! Har De ikke klaget over Deres Helbred, og har De ikke længtes efter lidt frisk Luft. Naa, og nu har De i Deres Haand et Papir, der tilbyder Dem Masser af frisk Luft i fire Maaneder — er det maaske ikke sandt? Naa, og saa trænger De til Penge — og er det Honorar, De faar, maaske ingen Ting? Min Sandten, havde jeg saa mange Penge, saa skulde mine Støvler knirke som den rige Grosserers, jeg talte om før. Og hvad mere er, De faar to unge Frøkners behagelige Selskab og Deres Værelse, Maaltider, alt for ingen Ting! Aa, Walter, min kære, gode Ven — for første Gang i mit Liv kan jeg ikke lade være at undre mig over Deres Optræden."

Hverken Moders aabenlyse Forbavselse eller Pescas begejstrede Opramsning af de Fordele, den nye Stilling medførte, kunde tilintetgøre den Ulyst, jeg følte til at tage til Linmericks Hus. Efter at have fremført alle de ubetydelige Indvendinger, jeg

kunde finde paa, og faaet dem tilbagevist den ene efter den anden, prøvede jeg paa at bruge det Paaskud, at jeg ikke vidste, hvordan det skulde gaa med mine Elever i London, medens jeg lærte Hr. Faulies unge Niècer at male efter Naturen. Det nærliggende Svar herpaa var det, at største Delen af dem for Tiden var paa Ferierejse, og at de faa, der var i Byen, godt kunde overdrages til en Kollega af mig, hvem jeg en Gang havde vist en lignende Tjeneste. Min Søster mindede mig om, at denne Kollega udtrykkelig havde stillet sig til min Disposition den Sommer for det Tilfælde, at jeg ønskede at tage fra Byen, min Moder bad mig alvorlig om ikke at lade et taabeligt Lune staa i Vejen for mine egne Interesser. Og Pesca bad mig ynkelig om at lade være at saare hans Følelser ved at afvise den første Tjeneste, han kunde gøre den Ven, der havde frelst hans Liv.

Den Oprigtighed og Kærlighed, som laa bag deres Ord, vilde have gjort sin Virkning paa ethvert Menneske med Gran af Følelse. Skønt jeg ikke kunde blive Herre over min uforklarlige Ulyst til denne Rejse, havde jeg dog saa megen Fornuft, at jeg hjærtelig skammede mig over den og elskværdig endte Diskussionen ved at føje mig og love at gøre alt, hvad der forlangtes af mig.

Resten af Aftenen gik lystig nok, der

blev talt meget om mit forestaaende Liv ude i Cumberland hos de to unge Damer.

Pesca syntes at blive imponeret af Toddyen, der steg ham til Hovedet fem Minuter efter, at den var kommet ned gennem hans Hals, og godtgjorde sit Krav paa at blive regnet for en indfødt ved at holde den ene Tale efter den anden, for Moder, for min Søster, for mig og for Hr. Foulie og hans to Nièces; efter et Øjebliks Forløb takkede han saa pathetisk paa hele Selskabets Vegne.

„Jeg vil betro Dem en Hemmelighed, Walter," sagde min lille Ven fortrolig, da vi gik hjem sammen, „jeg er stolt over min egen Veltalenhed, min Sjæl er ved at sprænges af Ærgærrighed — det er mit Livs Drøm at blive Medlem af Deres Parlament."

Den næste Dag sendte jeg mine Papirer til Portland Plads. Der gik tre Dage, og jeg tænkte med hemmelig Glæde, at man ikke havde været tilfreds med Anbefalingerne. Men den fjerde Dag kom Svaret: Hr. Foulie havde engageret mig og bad mig tage til Cumberland med det samme. Alle Oplysninger vedrørende Rejsen var vedføjede.

Jeg beredte mig meget uvillig til at forlade London den næste Dag. Hen ad Eftermiddagen kom Pesca op til mig, før han gik til et Middagsselskab, for at tage rørende Afsked med mig.

„Mine Taarer skal tørres under Deres Fraværelse ved den glade Tanke, at det er min Haand, der har givet Dem det første Stød til Deres Lykke. Rejs min Ven og smed, medens Jærnet er varmt, gift Dem med en af de unge Damer, bliv Medlem af Parlamentet og naar De har naaet Toppen af Stigen, saa tænk paa, at Pesca, der kun staar ved Foden af den, er Skyld i Deres Ophøjelse.“

Jeg søgte at le over min Vens Spøg, men jeg kunde ikke — der var noget der skurrede smertelig i mig, medens han saa muntert tog Afsked.

Da han var gaaet, havde jeg intet andet tilbage end at gaa ud og sige Farvel til Moder og Sara.

Fjerde Kapitel.

Heden havde været meget tyngende hele Dagen, og Aftenen var lummer.

Moder og Sara havde sagt saa mange sidste Ord og havde saa mange Gange bedet mig vente fem Minuter til, at det næsten var Midnat, da Pigen laasede Have-

laagen efter mig. Jeg gik et Par Skridt hen ad den korteste Vej til Byen, men betænkte mig saa og blev staaende.

Maanen straalede lys og klar paa den mørkeblaa stjærneløse Himmel, og Heden saa' saa vild ud i den hemmelighedsfulde Belysning, som laa den Hundreder af Mile fra den store By nedenunder den, Tanken om hurtigere end nødvendig at gaa ned i den mørke, hede By, var mig imod. Udsigten til at gaa i Seng i mit beklumrede Værelse syntes mig i min øjeblikkelige Nervøsitet at være ensbetydende med Udsigten til langsomt at blive kvalt. Jeg besluttede at gaa hjem i frisk, ren Luft, ad en Omvej at følge den hvide, snoede Sti over den ensomme Hede, saa at jeg kom til Byen gennem dens mest luftige Forstad.

Jeg gik langsomt over Heden og nød den guddommelige Stilhed, der laa over den, og beundrede den stadige Vexlen af Lys og Skygge over det bakkede Landskab. Saa længe jeg gik over den første og smukkeste Del af Turen, var jeg modtagelig for de Indtryk, Naturen gjorde paa mig, og jeg tænkte ikke paa noget andet.

Men da jeg forlod Heden og kom ind paa Genvejen, hvor der ikke var saa meget at se, blev jeg atter optaget af Tanken om de nye Forhold, der ventede mig. Da jeg var kommet til Enden af Vejen, var jeg fuldstændig optaget af mine Fantasterier angaaende Limmerick Hus, Hr. Foulie

og de to Damer, som jeg skulde undervise i Maling.

Jeg var nu kommet til et Sted, hvor fire Veje mødes. Jeg drejede mekanisk ned ad den, der førte til Byen, og slentrede ned ad den ensomme Landevej, optaget af Gisninger om, hvordan mon de to unge Damer saa' ud, da Blodet i ét Nu syntes at standse i mine Aarer. En Haand blev pludselig ganske let lagt paa min Skulder.

Jeg vendte mig øjeblikkelig om, medens min Haand knyttede sig om min Stok.

Dèr, midt paa den brede, lyse Landevej som steget op fra Jorden eller faldet ned fra Himlen, stod en enlig Kvindeskikkelse, klædt i hvidt fra Top til Taa, med et alvorligt. spørgende Ansigt vendt op mod mig, medens hendes Haand pegede mod den mørke Sky over London.

Jeg var altfor betaget af det pludselige, besynderlige Syn her i Nattens Mørke og paa det ensomme Sted til at spørge hende, hvad hun ønskede. Det var den sælsomme Kvinde, der talte først:

„Er det Vejen til London?"

Jeg saa' opmærksomt paa hende, da hun gjorde mig dette besynderlige Spørgsmaal. Klokken var næsten et, og det var for mørkt til, at jeg kunde se andet end et farveløst, ungdommeligt Ansigt, magert, med et skarpt Træk om Mund og Hage, store, alvorlige, vemodige Øjne, en nervøs

urolig Mund og lyst Haar, nærmest brungult. Der var ikke noget vildt eller frækt i hendes Væsen — det var roligt og behersket, lidt melankolsk og lidt mistænksomt — ikke netop en Dames Væsen, men heller ikke en meget daarlig stillet Kvindes. Jeg havde kun et Øjeblik hørt hendes Stemme, men havde bemærket, at den var underlig stille og mekanisk, og at hendes Tale var meget hurtig. Hun holdt en lille Taske i Haanden, og hendes Dragt — Hat, Shawl og Kjole, alt hvidt — var, saa vidt jeg kunde skønne, ikke af noget fint eller kostbart Stof. Hendes Skikkelse var spinkel og lidt højere end almindeligt, hendes Gang og Bevægelser var rolige. Det var alt, hvad jeg kunde se af hende i den svage Belysning. Hvad hun var for en Slags Kvinde, hvorledes det gik til, at hun var ene her paa Landevejen en Time efter Midnat, kunde jeg ikke tænke mig. Men ét følte jeg mig overbevist om, og det var, at ikke den laveste Mand kunde have mistydet hendes Bevæggrund til at tiltale en fremmed, skønt det skete paa en saa mistænkelig sen Tid og et saa ensomt Sted.

„Hørte De ikke, hvad jeg sagde?“ sagde hun stadig stille og hurtig og uden mindste Vrede — „jeg spurgte, om det var Vejen til London.“

„Ja,“ svarede jeg, „det er det. Den fører til St. Johns Skov og Regentparken. De maa undskylde, at jeg ikke svarede

før, men jeg blev saa overrasket over Deres pludselige Komme, og jeg kan ikke en Gang nu rigtig forstaa, hvorfra De kom saa pludseligt."

„De tror da ikke, jeg har gjort noget galt? Jeg har ikke gjort noget, men jeg har haft et Uheld — og er saa ulykkelig over at være herude alene saa sent. Hvorfor mistænker De mig dog?"

Hun talte med en ganske unødig Alvor og Angst og veg et Par Skridt tilbage. Jeg gjorde mit bedste for at berolige hende.

„De maa endelig ikke tro, at jeg i mindste Maade har Dem mistænkt for noget galt; jeg blev kun saa forbavset over at se Dem her paa Vejen, fordi den var helt øde et Øjeblik, før jeg saa' Dem."

Hun vendte sig om og pegede paa et Sted paa Korsvejen, hvor der var en Aabning i Hækken.

„Jeg hørte Dem komme", sagde hun „og skjulte mig dèr; jeg vilde se, hvad De var for en Slags Mand, førend jeg turde tale med Dem; jeg var bange og betænkte mig, til De var forbi; saa maatte jeg liste mig efter Dem og gribe fat i Dem."

Liste sig efter mig og gribe fat i mig! — Hvorfor havde hun ikke raabt mig an. Det var meget besyndeligt.

„Kan jeg stole paa Dem?" spurgte hun — „De har ikke daarlige Tanker om

mig, fordi jeg er her —?" Hun holdt forvirret inde og sukkede bittert.

Hendes Ensomhed og Hjælpeløshed rørte mig. Det naturlige, instinktmæssige Ønske om at hjælpe hende og skaane hende var mere fremherskende hos mig end den Forsigtighed og Verdensklogskab, som en ældre, fornuftigere og koldere Mand vilde have ladet sig lede af under de Omstændigheder.

„De kan stole paa mig, for saa vidt det gælder et uskadelig Foretagende," sagde jeg. „Hvis det er Dem imod at forklare mig Deres mærkelige Stilling, saa skal De slet ikke mere tale derom. Jeg har ingen Ret til at forlange nogen Forklaring af Dem. Sig mig blot, hvordan jeg kan hjælpe Dem, og hvis jeg kan, saa skal jeg gøre det."

„Det er meget kønt af Dem, og jeg er glad, aa, saa glad, at det var Dem, jeg mødte".

Det første Udtryk af kvindelig Mildhed, som jeg havde hørt i hendes Stemme, skælvede i den i dette Øjeblik, men ikke en Taare skinnede i disse store, vemodige, alvorlige Øjne, der endnu saa' paa mig. — „Jeg har kun været i London en Gang før," vedblev hun hurtigere og hurtigere, „og jeg kender ikke noget til denne Del af Byen. Kan jeg faa en Droske eller en anden Vogn. Er det for sent, det véd jeg jo ikke. Hvis De kunde vise mig, hvor

jeg kan faa en Droske, og hvis De vil love mig ikke at hindre mig i, hvad jeg gør, og at lade mig gaa fra Dem. naar og hvorledes jeg vil. Jeg har en Veninde i London, der med Glæde vil modtage mig. Jeg skal ikke bede Dem om andet. Vil De love mig det?"

Hun saa' sig ængstelig om paa Vejen, lod atter og atter Tasken gaa fra den ene Haand til den anden og gentog de sidste Ord: „Vil De love det?" med en saadan Angst, at det gjorde mig ondt.

Hvad kunde jeg gøre? Her var en fremmed, der fuldstændig hjælpeløst var henvist til min Hjælp. — Og denne fremmede var en Kvinde. Der var intet Hus i Nærheden, der kom ingen forbi, som jeg kunde spørge til Raads, og jeg havde ingen som helst Ret til at hindre hende i noget som helst Forsæt, selv om jeg havde vidst, hvori det bestod. Jeg skriver disse Linjer med Mistillid til mig selv, nu da Skyggen af de følgende Begivenheder synes at formørke endog det Papir, jeg skriver paa. Og dog siger jeg — hvad kunde jeg gøre?

Hvad jeg gjorde var at søge at vinde Tid ved at udspørge hende.

„Er De vis paa, at Deres Veninde i London vil modtage Dem saa sent paa Natten?" spurgte jeg.

„Ja, det er jeg — Aa, sig bare, at De vil lade mig gaa fra Dem, naar jeg selv

vil, og paa hvad Maade det saa bliver — sig kun, at De ikke vil standse mig paa min Vej. Vil De love mig det?"

Da hun gentog disse Ord for tredje Gang, kom hun tæt hen til mig og lagde sin Haand med en pludselig blid Bevægelse paa mit Bryst; det var en tynd Haand, en kold Haand, trods Nattens Hede — det følte jeg, da jeg tog den i min. Husk, at jeg var ung, husk, at den Haand, der rørte mig, var en Kvindes.

„Vil De love det?"

„Ja!"

Et eneste Ord, det lille kendte Ord, der er paa alles Læber hver Time paa Dagen. Aa, og dog skælver jeg, nu da jeg skriver det.

Vi begyndet da at gaa ind mod Byen, i den nye Dags første stille Time, jeg og denne Kvinde, hvis Navn, Karakter og Historie, Livsmaat — ja hvis Nærværelse her ved min Side i dette Øjeblik var en umaalelig Hemmelighed for mig. Det var som en Drøm. Var jeg Walter Hartryht. Var det den velkendte, hverdagsagtige Vej, hvor pyntede Spidsborgere spadserede om Søndagen? Havde jeg virkelig for lidt over en Time siden forladt den rolige, anstændige, konventionelt borgerlige Atmosfære i min Moders Hus? Jeg var altfor forvirret, alftor optagen af en underlig vag Følelse, der lignede Samvittighedsnag, til at jeg de første Par Minuter

kunde tale til min Ledsager. Det var hende, der atter brød Tavsheden.

„Jeg vil gærne spørge Dem om noget?“ sagde hun pludselig. „Kender De mange Mennesker i London?“

„Ja, en hel Del — “

„Mange Mænd af Rang og med Titler?“ Der var et umiskendeligt Udtryk af Mistænksomhed i dette Spørgsmaal. Jeg betænkte mig et Øjeblik paa Svaret.

„Jeg kender nogle,“ sagde jeg saa.

„Kender De mange —“ hun holdt inde og saa' søgende op i mit Ansigt — „mange Mænd med Baronetrang.“

Jeg var altfor forbavset til at svare, og spurgte i Stedet: „Hvorfor spørger De om det?“

„Fordi jeg for min egen Skyld haaber, at der er en Baronet, som De ikke kender“.

„Vil De sige mig hans Navn?“

„Det kan jeg ikke, jeg tør ikke, jeg glemmer mig selv, naar jeg nævner det.“

Hun talte højt og næsten vildt, løftede den knyttede Haand i Vejret og truede lidenskabelig med den — saa pludselig beherskede hun sig og tilføjede i en hviskende Tone: „Sig mig, hvem af dem, De kender.“

Jeg kunde ikke afslaa at føje hende med en saadan Ubetydelighed, og jeg nævnede tre Navne, to af dem var Navne paa Familiefædre, hvis Døtre jeg havde

undervist; det tredje var Navnet paa en Ungkarl, der en Gang havde taget mig med paa en længere Tur paa sin Yacht, for at jeg kunde tage nogle Skitser for ham.

„Aa, De kender ham ikke," sagde hun med et Lettelsens Suk, „er De selv en fornem Adelsmand?"

„Nej, tværtimod, jeg er kun Tegnelærer!"

„Aa, det er ikke en fornem Mand — Gud ske Lov, saa kan jeg stole paa ham!"

Hidtil var det lykkedes mig at beherske min Nysgerrighed af Hensyn til den stakkels Kvinde, men nu tog den Magten fra mig.

„Jeg er bange for, at De har alvorlige Grunde til at klage over en eller anden fornem Mand!" sagde jeg. „Jeg er bange for, at den Baronet, hvis Navn De ikke vil nævne, har gjort Dem stor Uret. Er det hans Skyld, at De er her paa denne underlige Tid af Natten?"

„Spørg mig ikke, faa mig ikke til at tale om det," svarede hun. „Jeg kan ikke taale det lige nu. Jeg er bleven grusomt behandlet og grusomt forurettet. De vilde gøre mig en endnu større Tjeneste end før, hvis De vil gaa hurtigere og lade være at tale med mig. Jeg trænger saadan til at blive rolig, hvis det da er muligt."

Vi gik hurtig videre, og der gik i det mindste en halv Time, uden at nogen af

os sagde et Ord. Da det var mig forbudt at spørge, nøjedes jeg med fra Tid til anden at kaste et stjaalent Blik hen paa hendes Ansigt. Det saa' stadig ens ud med de fast tillukkede Læber, den rynkede Pande, Øjnene, der stirrede lige ud, tungt og dog ligesom fraværende. Vi havde naaet de første Huse, før hendes Ansigt atter blev blidere, og hun igen begyndte at tale.

„Bor De i London?" spurgte hun.

„Ja." Idet jeg svarede, faldt det mig ind, at hun maaske havde fattet den Beslutning at komme til mig for at bede mig om Hjælp og Raad, og at jeg burde skaane hende for en Skuffelse i den Henseende ved at fortælle hende, at jeg skulde rejse hjemmefra. Derfor tilføjede jeg: „Men i Morgen skal jeg rejse fra London paa længere Tid. Jeg tager ud paa Landet.

„Hvorhen?" spurgte hun, „til det nordlige eller det sydlige."

„Til Cumberland."

„Cumberland!" hun gentog blidt dette Navn. „Aa, jeg vilde ønske, at jeg ogsaa skulde dèr. Jeg var en Gang lykkelig i Cumberland".

Jeg prøvede atter paa at løfte det Slør, der hvilede mellem denne Kvinde og mig.

„Maaske De er født i dette Land med de dejlige Søer," sagde jeg.

„Nej," svarede hun, „jeg er født i

Hampshire, men jeg gik en Gang i ganske kort Tid i Skole i Cumberland. Søer — jeg husker ingen Søer — det er Landsbyen Limmeridge og Limmeridge-Hus, som jeg gærne vilde se igen."

Nu var det min Tur pludselig at blive staaende. I dette Øjeblik, da min Nysgerrighed var spændt til det højeste, gjorde den fremmede Kvindes Omtale af Mr. Foulies Hus et overvældende Indtryk paa mig.

„Var der nogen, der raabte efter os?" spurgte hun, da jeg blev staaende, og saa' forfærdet ned ad Vejen.

„Nej, jeg blev kun forbavset ved at høre Dem nævne Limmeridge-Hus — jeg hørte det omtale af nogle Folk fra Cumberland for et Par Dage siden."

„Aa, det var ikke mine Bekendte — Fru Faulie er død, og hendes Mand er død, og deres lille Pige er maaske gift nu og borte fra Egnen. Jeg véd ikke, hvem der nu bor paa Limmeridge; men hvis der er nogen tilbage af det Navn, saa véd jeg bare, at jeg elsker dem for Fru Foulies Skyld."

Hun lod til at ville sige mere, men medens vi talte, kom vi i Nærheden af Vægtertaarnet. Hun greb mig fast i Armen og saa' ængstelig paa Porten foran os.

„Er der nogen, der ser os derfra?" hviskede hun.

Der var ingen, der saa' os derfra, og overhovedet ingen i Nærheden af os.

Synet af Gaslygterne og Husene gjorde hende utaalmodig og urolig.

„Ja, det er London," sagde hun, „kan De se nogen Vogn? Jeg er træt og bange, Jeg vil helst lukke mig inde og køre bort."

Jeg forklarede hende, at vi maatte gaa lidt længere for at komme til en Holdeplads, hvis vi da ikke var saa heldige at møde en tom Vogn, og saa søgte jeg at faa hende til at tale om Cumberland igen. Men det var forgæves. Tanken om at kunne lukke sig inde og køre bort havde fuldstændig bemægtiget sig hende. Hun kunde ikke tænke paa eller tale om noget andet.

Vi var ikke komne langt, før jeg saa' en Droske standse foran et Hus lidt fra os paa den modsatte Side af Vejen. En Herre steg ud og lukkede sig ind i en Have. Jeg prajede Kusken, idet han steg op paa Bukken. Da vi gik over Vejen, steg den fremmedes Utaalmodighed til en saadan Højde, at hun næsten tvang mig til at løbe.

„Det er saa sent," sagde hun, „jeg har bare saadan et Hastværk, fordi det er saa sent."

„Jeg kan ikke køre for Dem, hvis De ikke skal hen ad Tottenhamvejen," sagde Kusken høflig, idet jeg lukkede Vogndøren op. „Min Hest er dødtræt, og jeg

kan ikke faa den andre Steder hen end hjem til Stalden — "

„Ja, det passer mig udmærket — jeg skal netop den Vej." Hun talte med aandeløs Iver og trængte sig forbi mig og ind i Vognen.

Jeg havde overbevist mig om, at Manden var ældre saavel som høflig, før jeg lod hende gaa ind i Vognen. Og nu da hun sad derinde, bad jeg hende om at lade mig følge hende til hendes Bestemmelsessted, saa jeg vidste, hun var i Sikkerhed.

„Nej, nej," sagde hun hæftig. „Jeg er jo i Sikkerhed, og jeg er meget glad. Hvis De er en Mand af Ære, saa husk Deres Løfte. Lad mig køre, indtil jeg standser ham. Tak, aa Tak!"

Min Haand holdt endnu fast paa Vogndøren. Hun greb den, kyssede den og stødte den saa bort. Drosken kørte af Sted i samme Nu. Jeg løb efter den med en ubestmte Følelse af, at jeg kunde standse den, betænkte mig af Frygt for at ængste og bedrøve hende, raabte tilsidst efter Kusken, men ikke højt nok til at tiltrække mig hans Opmærksomhed. Lyden af Hjulene tabte sig i det fjærne, Drosken smeltede sammen med Vejens sorte Skygger — den hvidklædte Kvinde var forsvundet.

— — — — — — — — — — — — —

Der gik en ti Minuter eller et Kvarter. Jeg var endnu paa den samme Side af Vejen, gik snart mekanisk et Par Skridt fremad og standsede saa igen, ligesom fraværende. Det ene Øjeblik tvivlede jeg om, at jeg virkelig havde oplevet dette Æventyr, det næste Øjeblik blev jeg forvirret eller bedrøvet over en uklar Følelse af, at jeg havde baaret mig urigtig ad, skønt jeg ganske forvirret spurgte mig selv, hvad jeg da skulde have gjort for at bære mig rigtig ad. Jeg vidste knap, hvor jeg sklude hen, eller hvad jeg havde i Sinde at gøre i næste Øjeblik, jeg var ikke klar over noget andet end mine Tankers Uklarhed, da jeg pludselig blev kaldt til Bevidsthed — vækket kunde man næsten kalde det — ved Lyden af Hjul, som hurtig nærmede sig.

Jeg stod paa den modsatte Side af Vejen, i den tætte Skygge af Havens Træer, da jeg standsede for at se mig om. Paa den anden Side af Vejen, hvor der var lysere, slentrede en Politibetjent af Sted hen mod Regentparken.

Vognen kørte forbi mig, det var en aaben Jagtvogn, hvorpaa der sad to Mænd.

„Holdt!“ udbrød den ene, „der er en Betjent, lad os spørge ham.“

Hesten blev øjeblikkelig standset et Par Alen fra det mørke Sted, hvor jeg stod.

„Hør Betjent,“ raabte den, der havde

talt før, „har De ikke set en Kvinde gaa denne Vej?“

„Hvordan var hun klædt?“

„I en blaa Bomuldskjole — “

„Nej,“ afbrød den anden ham, „de Klæder, vi havde givet hende, fandt vi paa hendes Seng, hun maa have haft det samme Tøj paa, som da hun kom til os — — helt hvidt, har De ikke set en hvidklædt Kvinde, Betjent?“

„Nej, det har jeg ikke.“

„Hvis De eller nogen anden af Deres Kammerater møder hende, saa stop hende og send hende under omhyggelig Bevogtnnig til denne Adresse. Jeg betaler alle Udgifter og giver oven i Købet gode Drikkepenge.“

Politibetjenten saa' paa Kortet, som blev rakt ned til ham.

„Hvorfor skal vi arrestere hende, hvad har hun gjort “?

„Hvad hun har gjort? Hun er undvegen fra min Sindssygeanstalt — glem ikke det — altsaa, hun er helt i hvidt — kør saa!“

Femte Kapitel.

„Hun er undvegen fra min Sindssygeanstalt.“

Jeg kan ikke med Sandhed sige, at denne uhyggelige Meddelese kom mig helt uventet. Nogle af de besynderlige Spørgsmaal, som den fremmede Kvinde havde gjort mig, efter mit uoverlagte Løfte om at lade hende handle, som hun vilde, havde givet mig det Indtryk, at hun enten af Naturen var noget rastløs og taabelig, eller at en eller anden rædselsfuld Begivenhed havde bragt hendes Sind ud af Ligevægt. Men det vilde Vanvid, som jeg den Gang uvilkaarlig satte i Forbindelse med Ordet Sindssygeanstalt, havde jeg ikke et eneste Øjeblik opdaget hos hende. Jeg havde under min Samtale med hende ikke set noget i hendes Tale eller Handlinger, der kunde tyde derpaa; og selv nu, i Belysning af den fremmede Mands Ord, kunde jeg ikke se noget, der tydede derpaa.

Hvad havde jeg gjort? Hjulpet et Offer for den forfærdeligste af alle uret-

færdige Indespærringer eller sluppet ind i det store London et ulykkeligt Menneske, hvis Handlinger det var min Pligt og alles Pligt at bevogte? Jeg blev syg om Hjærtet, da dette Spørgsmaal meldte sig hos mig, og jeg med Samvittighedsnag følte, at det kom for sent.

I min urolige Sindsstemning nyttede det ikke at tænkte paa at gaa i Seng, da jeg endelig kom hjem i mine egne Værelser. Inden ret mange Timer skulde jeg rejse til Cumberland. Jeg satte mig og prøvede først paa at tegne og saa paa at læse; men den hvidklædte Kvinde stillede sig mellem mig og min Blyant, mellem mig og min Bog. Var der mon hændet den hjælpeløse Skabning nogen Ulykke? Det var min første Tanke, skønt jeg egenkærlig søgte at skyde den fra mig.

Andre Tanker fulgte efter, som det var mindre pinligt at dvæle ved. Hvor havde hun ladet Vognen holde? Hvad var der blevet af hende. Var hun blevet opsporet og fanget af Mændene i Vognen, eller var hun endnu Herre over sine egne Handlinger? Og skulde vi følge to vidt adskilte Veje for en Gang i den hemmelighedsfulde Fremtid at mødes igen?

Det var en Lettelse, da Øjeblikket kom til at lukke min Dør af, sige Farvel til London og drage ud til nyt Liv og nyt Arbejde. Endog Larmen og Færdselen

paa Jærnbanestationen, der ellers er saa trættende, vækkede mig og virkede velgørende paa mig.

— — — — — — — — — — — — — —

I Følge mine Rejesinstruxer skulde jeg tage til Carlisle og derfra med en Sidebane, der fører ned til Kysten.

Vi havde imidlertid det Uheld, at Lokomotivet blev beskadiget mellem Lancaster og Carlisle. Det Ophold, som fremkom derved, var Skyld i, at jeg kom for sent til Toget paa Sidebanen. Jeg maatte saa vente to Timer, og da et senere Tog til sidst satte mig af ved den Station, der var nærmest ved Limmeridge-Hus, var Klokken over ti, og det var saa mørkt, at jeg knap kunde se den Vogn, Hr. Faulie havde sendt efter mig.

Kusken var aabenbart misfornøjet med min sildige Ankomst, han var i den Tilstand af ærbødig Gnavenhed, der er egen for engelske Tjenestefolk. Vi kørte langsomt bort i Mørket i fuldstændig Tavshed. Vejene var daarlige, og det tætte Mørke hindrede os i at komme hurtig af Sted. Efter mit Uhr var der næsten gaaet halvanden Time, før jeg hørte Havets Brusen i det fjærne og vore Hjuls Knirken over en jævn Grusgang.

Vi var kørte gennem en Port, før vi kom ind, og vi kørte gennem en til, før vi

holdt foran Huset. Jeg blev modtaget af en højtidelig Tjener uden Livrée, der meldte, at Familien var gaaet til Ro, og blev saa vist ind i et stort Værelse, hvor Aftensmaden ventede paa mig — den saa' saa underlig ensom ud dèr paa den ene Ende af en sand Ørken af et Mahognispisebord.

Jeg var for træt og nedstemt til at spise eller drikke meget, især da den højtidelige Tjener opvartede mig saa omhyggelig, som om der var kommet et helt Middagsselskab til Huset i Stedet for en eneste Mand.

Efter et Kvarters Forløb var jeg parat til at lade ham vise mig op i Soveværelset. Den højtidelige Tjener viste mig ind i et nydelig møbleret Værelse, sagde: „Frokosten er Klokken ni," saa' sig om for at se, om al Ting var paa sin Plads, og trak sig lydløst tilbage.

„Hvad mon jeg faar at se i Drømme i Nat?" tænkte jeg ved mig selv, da jeg slukkede Lyset; „den hvidklædte Kvinde eller de ubekendte Beboere af Huset her?"

Det var en underlig Følelse at sove dèr i Huset som en Ven af Familien uden at kende en eneste af dens Medlemmer.

Sjette Kapitel.

Da jeg stod op den næste Morgen og rullede Gardinerne op, laa Havet for mig i straalende Avgustsollys, og Skotlands fjærne Kyst begrænsede Horisonten. Dette Syn var en saadan Overraskelse og en saadan Afvexling for mig efter den kedelige Udsigt til høje, murede Huse, som jeg havde haft i London, at det var, som om jeg vaagnede til et helt nyt Liv og en hel ny Kreds af Tanker i samme Nu. En forvirret Følelse af, at jeg havde glemt Fortiden uden til Gengæld at have faaet noget klart Indblik i Nutid eller Fremtid, bemægtigede sig mig. Hændelser, der kun var et Par Dage gamle, falmede min Erindring, som om de havde fundet Sted flere Maaneder i Forvejen. Den morsomme Maade, hvorpaa Pesca havde fortalt mig, hvorledes han havde skaffet mig denne Plads, Afskeden med min Moder og Søster, ja endog mit hemmelighedsfulde Æventyr paa Vejen hjem fra Hampstead syntes at

være Begivenheder, der var hændte i et langt tidligere Tidsrum af mit Liv. Skønt den æventyrlige Kvinde ikke var gaaet mig af Glemme, syntes Billedet af hende allerede at være blevet mørkt og svagt.

Lidt før Klokken ni gik jeg ned i Stueetagen; den højtidelige Tjener fra om Natten mødte mig vandrende om i Korridoren og viste mig medlidende Vej til Frokostværelset. Det første, jeg saa', da Tjeneren lukkede Døren op, var et veldækket Frokostbord, der stod midt i et langt Værelse med mange Vinduer. Jeg saa' fra Bordet og hen til et Vindue i den fjærneste Ende af Salen og saa' en Dame staa dèr med Ryggen vendt imod mig. I samme Øjeblik mit Blik faldt paa hende, blev jeg slaaet af hendes Skikkelses sjældne Skønhed og hendes Stillings ukunstlede Ynde. Hun var høj, men ikke for høj, med en vel udviklet, ikke for svær Figur. Hendes Hals var stærk og rank og dog bøjelig; hendes Taille var fuldkommen i enhver Mands Øjne, for den indtog den Plads den skulde, havde sin naturlige Runding og var aabenbart ikke vansiret af Korset.

Hun havde ikke hørt mig komme ind i Værelset, og jeg tillod mig den Luxus at beundre hende i Stilhed et Par Minuter, før jeg skubbede til en af Stolene ved Siden af mig for derved at tiltrække mig hendes Opmærksomhed. Hun vendte sig

øjeblikkelig om mod mig. Hendes lette, elegante Bevægelser, medens hun fra den fjærneste Del af Værelset gik hen imod mig, satte mig i den største Spænding — jeg skælvede af Nysgerrighed efter at se hendes Ansigt tydelig.

Hun gik bort fra Vinduet, og jeg sagde ved mig selv: „Hun er mørk" — hun nærmede sig et Par Skridt, og jeg sagde: „Hun er ung"; hun kom endnu nærmere, og jeg sagde, mere overrasket, end Ord kan beskrive det: „Hun er grim!"

Aldrig er den gamle, konventionelle Læresætning, at Naturen ikke kan lyve, blevet mere grundig modsagt, aldrig er en dejlig Skikkelses skønne Løfter blevne svegne mere besynderlig af det Ansigt og det Hoved, der hørte til dem.

Hendes Teint var sortsmudset, og det mørke Dun paa hendes Overlæbe var næsten et Overskæg. Hun havde en stor, fast, mandhaftig Mund og Underkæve, fremstaaende, gennemborende, bestemte brune Øjne og tykt, kulsort Haar, der voxede usædvanlig langt ned i Panden. Hendes Udtryk, der forøvrigt var klogt, aabent og intelligent, syntes, medens hun var tavs, fuldstændig at mangle den blide, bløde Kvindelighed, der ene fuldkommengør selv det regelmæssigste Ansigt. Af se et saadant Hoved paa Skuldre, som en Billedhugger vilde have længtes efter at modellere, at være fortryllet af den fine Ynde,

der under Gangen røbede Legemets Skønhed, og saa næsten blive frastødt af Ansigtets mandhaftige Form og Udtryk, var en Følelse, der kun kan sammenlignes med den, man har i Søvne, naar man tydelig kan indse sine Drømmes Urimeligheder og Modsigelser, men ikke kan faa ordnet dem.

„Det er Hr. Hartright, ikke?“ sagde hun, medens hendes Ansigt oplystes af et Smil og blev blødt og kvindeligt, saa snart hun begyndte at tale. „Vi opgav Haabet om at se Dem i Gaar Aftes og gik i Seng som sædvanligt. Undskyld vor tilsyneladende Uopmærksomhed og tillad mig at præsentere mig som en af Deres Elever. Skal vi give hinanden Haanden — det kommer vi dog til før eller senere — og hvorfor saa ikke før?“

Denne besynderlige Velkomsthilsen blev udtalt med en klar, høj, behagelig Stemme. Hun rakte mig Haanden, der var temmelig stor, men smuk, med en gennemdannet Kvindes naturlige Tillidsfuldhed. Vi satte os sammen ned ved Frokostbordet paa en saa hjærtelig og naturlig Maade, som om vi havde kendt hinanden i mange Aar og havde aftalt at mødes i Limmeridge House for at tale om vore gamle fælles Minder.

„Jeg haaber, at De har bestemt, De med Godmodighed vil finde Dem i Situationen. For det første maa De i Dag nøjes med mit Selskab til Frokost — min Søster er i sit Værelse og plejer den specielt kvin-

delige Sygdom, en lille Hovedpine, og hendes gamle Guvernante, Fru Pesey, opvarter hende med The. Min Onkel, Hr. Fairlie, spiser aldrig med ved Bordet — han er Invalid og lever som Ungkarl i sine egne Værelser. Der er ingen anden i Huset end mig — der er to unge Damer, der har boet her, men de tog bort i Gaar i Fortvivlelse, og det er saamænd intet Under. For under hele deres Besøg har vi — paa Grund af Hr. Fairlies Svagelighed — ikke kunnet tilvejebringe den Behagelighed, som en flirtende, dansende, konverserende Skabning af Hankønnet er. Følgen var, at vi ikke gjorde andet end at skændes, særlig om Middagen. Hvor kan De vente, at fire Kvinder skal spise alene til Middag hver Dag og lade være at skændes? Vi er saadanne Tossehoveder, vi kan ikke underholde hinanden ved Bordet. De ser nok, at jeg ikke har meget høje Tanker om mit eget Køn, Hr. Hartright — maa jeg spørge, vil De have The eller Kaffe? — Det er der ingen Kvinde, der har, skønt det kun er faa, der tilstaar det. Herre Gud, hvor De dog ser fortabt ud — hvorfor? Tænker De paa, hvilken af Frokostretterne De skal vælge — eller er De forbavset over min underlige Maade at tale paa. Hvis det første er Tilfældet, raader jeg Dem som Ven til ikke at spise noget af den kolde Skinke, dèr staar, men vente, til Omeletten kommer ind — hvis det derimod er det andet, der ge-

nerer Dem, saa skal jeg give Dem lidt The for at berolige Dem og gøre alt, hvad en Kvinde kan — men det er for Resten meget lidt — for at holde Mund.“

Hun rakte mig med en munter Latter en Kop The. Hendes flydende Tale, hendes livlige, naturlige Optræden overfor en fuldstændig fremmed, der var begrundet i hendes noble Selvtillid, vilde have sikret hende den frækkeste Mands Ærbødighed. Medens det var umuligt at være formel og tilbageholden i hendes Selskab, var det mere end umuligt at tage sig den mindste Frihed overfor hende — selv i Tankerne. Jeg følte dette instinktmæssig, samtidig med, at hendes Livlighed smittede mig, og samtidig med at jeg søgte at svare paa hendes ligefremme, livlige Maade.

„Ja, ja,“ sagde hun, da jeg havde fremført den eneste Forklaring, jeg kunde give for min forbavsede Mine. „Jeg forstaar Dem godt — De er saa fuldstændig fremmed her i Huset, at De bliver forvirret ved min Hentydning til Familiens ærede Medlemmer. Det er jo rimeligt — det burde jeg have tænkt paa før. I hvert Fald kan jeg bringe det i Orden nu. Hvad om jeg begyndte med mig selv, saa jeg blev færdig med den Del af Historien saa hurtig som muligt? Mit Navn er Marian Halcombe, og jeg er lige saa uakkurat, som Kvinder sædvanligvis er, naar jeg kalder Hr. Fairlie min Onkel og Frøken Fairlie min Søster.

Min Moder var to Gange gift — første Gang med min Fader, anden Gang med Hr. Fairlie, min Halvsøsters Fader. Med Undtagelse af den ene Lighed, at vi begge er forældreløse, er vi i enhver Henseende saa ulig hinanden som vel muligt. Min Fader var en fattig Mand, og Frøken Fairlies Fader var en rig Mand. Jeg ejer ingen Ting, og hun ejer en Formue. Jeg er mørk og grim, og hun er lys og smuk. Alle Folk finder mig sær og aparte (og det er ganske retfærdigt), og alle Folk finder hende blid og sød (og det er endnu mere retfærdigt). Kort sagt, hun er en Engel — og jeg er — prøv noget af den Marmelade, Hr. Hartright og fuldend Sætningen for Dem selv — for at skaane min kvindelige Undseelse. Hvad skal jeg fortælle Dem om Hr. Fairlie — jeg véd det ikke, paa Ære. Han sender sikkert Bud efter Dem, naar vi har spist, saa kan De studere ham for Dem selv. Imidlertid kan jeg meddele Dem — for det første, at han er den afdøde Hr. Fairlies yngre Broder, for det andet, at han er ugift, og for det tredje, at han er Frøken Fairlies Formyner. Jeg vil ikke leve uden hende, og hun kan ikke leve uden mig — det er derfor, jeg bore her. De maa blive gode Venner med os begge eller med ingen af os, og hvad der er værre — De er fuldstændig henvist til vort Selskab. — Fru Pesey er en udmærket Dame, der har alle Kardinaldyderne,

men hun regnes ikke med; og Hr. Fairlie er for lidende en Patient til at være til Selskab for nogen. Jeg véd ikke, hvad der er i Vejen med ham, og Lægerne véd det heller ikke, og han véd det heller ikke selv. Vi siger allesammen, at det er Nerverne, og der er ingen af os, der véd, hvad vi mener med det. Imidlertid raader jeg Dem til at kæle for hans smaa Særheder, naar De træffer ham i Dag. Prøv paa at beundre hans Møntsamling og hans Kobberstik og Akvareller, saa vinder De nok hans Hjærte.

Ærlig talt, hvis De overhovedet kan nøjes med et roligt Liv paa Landet, saa véd jeg ikke, hvorfor De ikke skulde befinde Dem ganske godt her. Fra Morgen til Frokost kommer De til at arbejde med Hr. Fairlies Tegninger. Efter Frokosten møder Frøken Fairlie og jeg med vore Skitsebøger og gaar ud for at forvrænge Naturen under Deres Ledelse. Tegning er hendes Yndlingsbeskæftigelse — ikke min, det vil jeg sige Dem. Kvinder kan slet ikke tegne — deres Sind er for flygtigt og deres Øjne for uopmærksomme. Men det er nu lige meget; min Søster sværmer for det, saa ødsler jeg Farver og ødelægger Papir for hendes Skyld lige saa rolig som alle andre Damer i England. Hvad Aftenerne angaar, saa tror jeg nok, vi kan hjælpe Dem til at slippe over dem uden at kede Dem for meget. Frøken

Fairlie spiller dejlig — jeg for min Del kender ikke den ene Node fra den anden; men jeg kan tage det op med Dem i Skak, Dam, Ecarté og — med de uundgaaelige Mangler, der klæber ved os Damer — ogsaa i Billard.

Hvad synes De saa om Programmet? Kan De forlige Dem med det rolige, regelmæssige Liv? Eller har De i Sinde at være rastløs og hemmelig vansmægte efter Forandring og Æventyr i det dagligdags Liv herude?"

Hun havde talt næsten ustandselig paa sin livlige, let henkastede Maade uden nogen Afbrydelse fra min Side undtagen de ligegyldige Svar, som Høfligheden krævede. Men hendes sidste Spørgsmaal eller rettere det ene Ord „Æventyr", som hun ganske tilfældig havde henkastet, mindede mig om Mødet med den hemmelighedsfulde Kvinde; jeg fik Lyst til at høre lidt nærmere om den Forbindelse, der efter den fremmedes Ord en Gang havde bestaaet mellem denne navnløse Flygtning fra en Daarekiste og den afdøde Frue paa Limmeridge House.

„Selv om jeg var det mest æventyrlystne unge Menneske," sagde jeg, „saa er der ingen Fare for, at jeg skal længes efter Æventyr i den nærmeste Fremtid. Natten før jeg kom hertil, havde jeg et Æventyr, og Spændingen derved og Forbavselsen derover vil vare lige saa længe

som mit Ophold her — om ikke mege længere."

„Det er da ikke muligt, Hr. Hartright, vil De fortælle mig om det?"

„Ja, De har en vis Ret til at høre derom; Hovedpersonen i dette Æventyr var mig fuldstændig fremmed; men hun omtalte den afdøde Fru Fairlie med Udtryk, der vidnede om der inderligste Hengivenhed og Taknemmelighed."

„Min Moders Navn — det interesserer mig ubeskrivelig — De maa endelig fortælle!"

Jeg fortalte strax, hvorledes jeg havde truffet den hvidklædte Kvinde, og gentog Ord til andet, hvad hun havde sagt om Fru Fairlie og Limmeridge House.

„Er De sikker paa, at disse Ord hentydede til min Moder?" spurgte hun.

„Ja," svarede jeg; „hvem hun saa er, saa gik hun en Gang i Skole i Limmeridge, blev behandlet med særlig Venlighed af Fru Fairlie, og af Taknemmelighed over denne Venlighed nærer hun en kærlig Interesse for alle de overlevende Medlemmer af Familien. Hun vidste, at Hr. og Fru Fairlie begge var døde, og hun talte om Frøken Fairlie, som om de havde kendt hinanden som Børn."

„Sagde De ikke, at hun ikke havde hjemme her paa Egnen?"

„Jo, hun sagde, hun var fra Hampshire."

„Og De fik ikke at vide, hvad hun hed?“

„Nej!“

„Det var da besynderligt — jeg synes, det var fuldstændig rigtigt af Dem, Hr. Hartright, at give den stakkels Kvinde hendes Frihed, for hun synes ikke i Deres Nærværelse at have gjort noget, der kunde berettige Dem til at holde hende tilbage Men jeg vilde ønske, De havde gjort Dem mere Umage for at faa hendes Navn at vide. Vi maa virkelig paa en eller anden Maade se at faa den Gaade opklaret. Foreløbig skal De ikke tale derom til Hr. eller Frøken Fairlie; jeg er vis paa, at de begge véd lige saa lidt som jeg selv om denne Kvinde og hendes tidligere Forbindelse med os. Og de er, om end paa helt forskellig Maade, begge lige nervøse og ømfindtlige; og De vilde kun forurolige den ene og forskrække den anden uden nogen Nytte. Hvad mig selv angaar, saa brænder jeg af Nysgerrighed, og fra dette Øjeblik vil jeg ofre al min Energi for at opdage Hemmeligheden. Da Moder kom hertil, efter at hun var blevet gift anden Gang, oprettede hun en Skole i Landsbyen — det er sandt nok; det er den, der existerer endnu. Men de gamle Lærere er døde eller rejste bort — saa derfra kan ei ikke faa nogen Oplysning. Den eneste Udvej, jeg kan tænke mig —“

Her blev vi afbrudte af Tjeneren, der

kom fra Hr. Fairlie med den Besked, at det skulde glæde ham at se mig, saa snart jeg havde spist."

„Vent udenfor," sagde Frøken Halcombe paa sin hurtige, slagfærdige Maade. „Hr. Hartright kommer strax. Jeg vilde sige, at min Søster og jeg har en hel Samling af Moders Breve, der er adresserede til min og hendes Fader. Da vi ikke kan faa nogen Oplysning andet Steds fra, vil jeg tilbringe Formiddagen med at gennemlæse Moders Korrespondance med Hr. Fairlie. Han holdt saa meget af London og var ofte hjemmefra. Og hun plejede da at skrive til ham og fortælle ham, hvordan alt stod til herhjemme. Hun taler i de Breve en Del om Skolen, som interesserede hende meget; saa det er mere end sandsynligt, at jeg, naar vi ses igen, har opdaget et eller andet. Anden Frokost er Klokken to, Hr. Hartright — jeg skal have den Fornøjelse at præsentere Dem for min Søster, og i Eftermiddag skal vi køre rundt og vise Dem vore Yndlingssteder. Farvel saa længe."

Hun nikkede livlig og yndefuldt til mig med den fornemme Fortrolighed, der særtegnede alt, hvad hun gjorde og sagde.

Saa snart hun var gaaet, skyndte jeg mig ud i Gangen og fulgte Tjeneren for for første Gang at træffe Hr. Fairlie.

Syvende Kapitel.

Tjeneren førte mig op til en Gang, der førte ind i Soveværelset, hvor jeg havde sovet om Natten, og idet han lukkede Døren op derfra og ind til det næste Værelse, bad han mig om at se derind.

„Herren gav mig Ordre til at vise Dem Deres Dagligstue“, sagde Tjeneren, „og spørge, om De synes om Beliggenheden og Belysningen.“

Jeg maatte have været vanskelig at stille tilfreds, hvis jeg ikke havde syntes om Værelset og alt deri.

Fra Karnapvinduet havde man samme dejlige Udsigt, som jeg om Morgenen havde beundret fra mit Soveværelse. Møblerne var baade pragtfulde og smukke; paa Midterbordet laa der lyst indbundne Bøger, elegante Skrivematerialier, og det var prydet med dejlige Blomster. Paa et andet Bord nær ved Vinduet laa der alt, hvad der behøvedes til Akvarelmaling, og hertil hørte et transportabelt Staffeli. Det var i det hele taget den smukkeste lille Dagligstue,

jeg nogen Sinde havde set, og jeg beundrede den med den varmeste Begejstring.

Den højtidelige Tjener var altfor velopdragen til at røbe den mindste Tilfredshed med min Lovtale. Han bukkede med iskold Ærbødighed, da jeg havde talt færdig, og aabnede i Tavshed Døren for mig, for at jeg kunde gaa ud i Gangen igen.

Vi drejede om et Hjørne, gik gennem en lang Gang, op ad en Trappe, gennem en lille rund Forhal ovenpaa og standsede overfor en Dør med en mørk Portière. Tjeneren aabnede Døren og førte mig til en anden Dør et Par Alen derfra, lukkede den op, hvorved jeg kom til at staa foran en Portière af bleg søgrøn Silke, trak den lydløst til Side, meldte sagte: „Hr. Hartright!“ og forlod mig.

Jeg stod i et stort Værelse, hvor der var højt til det prægtig udskaarne Loft. Gulvet var dækket af et Tæppe, der følte s under Fødderne som en Stabel af Fløjl. En Side af Værelset var optaget af et stort Bogskab med Arbejde af indlagt Træ, saa sjældent, at jeg aldrig havde set Mage til det; det var ikke mere end sex Fod højt, og Toppen var prydet med Marmorstatuetter, der stod i regelmæssig Afstand fra hverandre. Paa den modsatte Side stod der to antike Sekretærer, og mellem og over dem hang Rafaels Madonna med Barnet. Til højre og venstre for Døren stod der fint indlagte Chiffonièrer og Etagèrer,

overlæssede med Dresdenerporcellænsfigurer, sjældne Vaser og Elfenbensornamenter, Antikviteter og Kunstsager, der straalede af Guld, Sølv og Ædelstene.

I den ene Del af Værelset, lige overfor mig, var Vinduerne dækkede og Sollyset dæmpet af store Persienner af samme blege, søgrønne Farve som Portièrerne. Den Belysning, som fremkom herved, var vidunderlig blød, hemmelighedsfuld og dæmpet; den faldt ligelig paa alle Genstande i Stuen, den bidrog til at forstærke den dybe Stilhed, der herskede derinde, og det gav Husets Herre et passende Præg af Hvile, osm han sad dér i en stor Lænestol, ligegyldig og rolig, med en Læsepult ved en af dens Arme og et lille Bord ved den anden.

Hvis man af en Mands Ydre, udenfor hans Paaklædningsværelse, kan bedømme hans Alder — hvilket er mere end tvivlsomt, naar han da er over de fyrre — saa var Hr. Fairlie mellem halvtreds og tresindstyve Aar. Hans skægløse Ansigt var tyndt, udtæret og blegt, men ikke rynket, hans Næse var stor og kroget, hans Øjne matte og graablaa, store, fremstaaende og noget røde i Kanterne; hans Haar var sparsomt, blødt og af den lette Sandfarve, som bedst skjuler den begyndende Graahaarethed. Han havde en mørk Jakke paa af noget Stof, der var langt tyndere end Klæde, medens hans Vest og Benklæder var

hvide. Hans Fødder var kvindagtig smaa, og han havde kulørte Silkestrømper og smaa bronzerede Dametøfler paa. To Ringe prydede hans fine, hvide Hænder, selv mit uerfarne Blik sagde mig, hvor kostbare de var.

I det hele taget var der et skrøbeligt, smægtende-gnavent, overforfinet Præg over ham, noget, der virkede underlig ubehagelig sart hos en Mand, og som paa den anden Side ikke paa nogen Maade vilde have virket naturlig hos en Kvinde.

Min Samtale med Frøken Halcombe havde gjort mig tilbøjelig til at synes om alle dèr i Huset; men min Sympathi laasede sig resolut inde ved mit første Bilk paa Hr. Fairlie.

Da jeg kom nærmere, opdagede jeg, at han ikke var saa fuldstændig ubeskæftiget, som jeg først havde troet. Midt mellem andre, sjældne og smukke Genstande paa hans Bord stod der et lille Skrin af Elfenben og Sølv, der indeholdt Mønter af alle Størrelser og Former, som laa i smaa Skuffer, polstrede med violet Fløjl. En af disse Skuffer laa for sig paa det lille Bord ved Siden af hans Stol, og ved Siden af den laa nogle smaa, fine Børster, noget Vaskeskind og en lille Flaske Vædske — alt bestemt til at fjærne mulige Urenligheder paa Mønterne. Hans spinkle, hvide Fingre legede ligegyldig med noget, der for mit uøvede Blik saa' ud som en

smudsig Tinmedaille med hakkede Kanter, da jeg med et Buk standsede i ærbødig Afstand fra ham.

„Det glæder mig at se Dem, Hr. Hartright," sagde han med en gnaven, kvækkende Stemme, som paa en alt andet end behagelig Maade forenede en meget høj Tone med en søvnig smægtende Udtale. „Vær saa god at tage Plads, og gør Dem ingen Ulejlighed med at flytte Stolen; i den elendige Tilstand, mine Nerver er, er enhver Bevægelse mig pinlig. Har De set Deres Værelse — kan det gaa an?"

„Jeg har lige set Værelset, Hr. Fairlie, og jeg forsikrer Dem —"

Han standsede mig midt i Sætningen ved at lukke sine Øjne og bønfaldende holde en af sine hvide Hænder i Vejret. Jeg holdt forbavset inde, og den kvækkende Stemme beærede mig med følgende Forklaring:

„De maa endelig undskylde — men var det Dem ikke muligt at tale lidt sagtere. I den usle Tilstand, som mine Nerver er i, er enhver høj Lyd mig en ubeskrivelig Pine. De tilgiver jo nok en Patient — jeg siger kun til Dem, hvad min beklagelsesværdige Helbredstilstand nøder mig til at sige til alle andre. Naa, og De synes altsaa om Værelset?"

„Jeg kunde ikke ønske mig noget smukkere og hyggeligere," svarede jeg med sagtere Stemme. Jeg begyndte allerede at

indse, at Hr. Fairlies egenkærlige Affektation og hans „elendige Nerver“ betød et og det samme.

„Det glæder mig. De vil blive betragtet og behandlet her, som det hører sig til. I dette Hus er der ingen af disse taabelige aristokratiske Anskuelser om, at en Kunstners sociale Stilling er ringere end vor. Jeg har tilbragt en stor Del af mit tidligere Liv i Udlandet, saa jeg har aflagt al den Slags hjemmebagte Fordomme. Jeg vilde ønske, jeg kunde sige det samme om de fornemme Familier — det er et afskyeligt Udtryk, men jeg kommer vel til at bruge det — her paa Egnen; det er rene Vandaler med Hensyn til Kunst, Hr. Hartright — de vilde sandelig have spærret Øjnene op, hvis de havde set Karl den femte tage Tizians Pensel op for ham. Har De noget imod at sætte den Skuffe med Mønter ind i Skrinet og give mig den næste? Med mine elendige Nerver er enhver Anstrængelse mig usigelig ubehagelig — mange Tak!“

Denne noget ligefremme Optræden morede mig som en praktisk Kommentar til de liberale Theorier med Hensyn til Kunstnernes Ligestilling med Adelen, som Hr. Fairlie lige havde udviklet. Jeg satte den ene Skuffe ind og gav ham den anden med den størst mulige Høflighed. Han begyndte strax at tage fat paa de nye Mønter og de smaa Børster, idet han smæg-

tende saa' paa dem og beundrede dem, medens han hele Tiden talte med mig.

„Tusend Tak — De maa endelig undskylde! Interesserer De Dem for Mønter? Naa, det glæder mig, at vi ogsaa har den Smag fælles. Naa, med Hensyn til Pengespørgmaalet — er De tilfreds med Betingelserne?"

„Ja, Hr. Fairlie."

„Det glæder mig, og — ja, hvad var det nu? Naa jo, nu husker jeg det! Med Hensyn til, hvad De er saa venlig at modtage til Gengæld for den Fordei, jeg drager af Deres kunstneriske Talenter, saa skal min Hushovmester tale med Dem om en Uges Tid. Naa, og saa? — Det er underligt, ikke? Der var en hel Del mere, jeg vilde sige, og nu lader det til, at jeg har glemt det altsammen! Har De noget imod at ringe paa Klokken i det Hjørne dér? Aa, mange Tak!"

Jeg ringede, og en anden Tjener kom lydløst ind, en Udlænding med et stereotypt Smil og glat Haar, en rigtig Lakaj fra Top til Taa.

„Aa hør, Louis," sagde Hr. Fairlie, idet han tankefuldt støvede sine Fingerspidser af med en af de smaa Møntbørster, „find mig min Notitsbog! Ja undskyld, Hr. Hartright, jeg er bange for, at jeg keder Dem."

Da han træt lukkede sine Øjne, før jeg kunde svare ham, og han virkelig ke-

dede mig, svarede jeg ikke, men saa' i Tavshed op paa Madonna med Barnet. Imidlertid forlod Tjeneren Værelset og kom snart ind med en lille Elfenbensbog. Efter at Hr. Fairlie havde lettet sit Hjærte med et dybt Suk, tog han den aabne Bog i den ene Haand og holdt den lille Børste i Vejret med den anden som Tegn paa, at Tjeneren skulde vente paa hans Ordre.

„Ja, det er sandt," sagde han saa, medens han saa i Bogen, „Louis, tag den Mappe ned." Idet han talte, pegede han paa nogle Mapper, der stod henne ved Vinduet paa Mahognihylden. „Nej — ikke den med den grønne Ryg — dér er mine Rembrandter i. Hr. Hartright — holder De af Raderinger? Ja? — det glæder mig, at vi ogsaa har den Smag fælles. Det er den Mappe med den røde Ryg, Louis. Lad være at tabe den! De véd ikke, hvilke Lidelser jeg vilde udstaa, hvis Louis tabte den Mappe, Hr. Hartright. Ligger den nu sikkert dér paa Stolen — tror De, den ligger sikkert, Hr. Hartright? Naa, De tror det? Det glæder mig. Vil De gøre mig en Tjeneste at se paa Tegningerne, hvis De da virkelig tror, at de ligger sikkert. Saa kan De gaa, Louis. Aa, hvor De er et Fæ — ser De da ikke, at jeg har Notitsbogen endnu? Tror De, jeg vil blive ved med at holde paa den? Hvorfor tager De den saa ikke fra mig, uden at jeg først skal behøve at sige det

til Dem? Ja, undskyld tusend Gange, Hr. Hartright, men Tjenestefolkene er saadanne Idioter, ikke sandt? De maa endelig sige mig, hvad De synes om Tegningerne? Jeg har købt dem i en meget slem Stand — jeg syntes ligefrem, de lugtede af plebejiske Handelsmænds Hænder, da jeg sidst saa paa dem. Kan De paatage Dem at gøre dem i Stand?"

Skønt min Næse ikke var fin nok til at opdage den Lugt af Plebejerhænder, som havde generet Hr. Fairlies Nerver, havde jeg en tilstrækkelig udviklet Smag til at sætte mig i Stand til at sætte Pris paa de Tegninger, jeg nu bladede igennem. Det var for største Delen smukke Exemplarer af engelsk Akvarelmaleri, og de havde fortjent en langt bedre Behandling i deres tidligere Ejers Hænder, end de syntes at have faaet.

„De Tegninger trænger til at renses og monteres," svarede jeg, „og efter min Mening er det nok værd at —"

„Aa, undskyld," afbrød Hr. Fairlie mig, „men har De noget imod, at jeg lukker Øjnene, medens De taler — endogsaa Lyset herinde er for stærkt for mig. Mange Tak!"

„Jeg vilde sige, at for de Tegninger er det nok værd at spendere Tid og —"

Hr. Fairlie aabnede pludselig Øjnene igen og rullede dem med et Udtryk af

hjælpeløs Ængstelse, idet han saa' hen mod Vinduet.

„Jeg maa bede Dem om endelig ikke at blive vred, Hr. Hartright, men jeg hørte virkelig ganske bestemt nogle væmmelige Børn i Haven — i min private Have her lige nedenunder."

„Det tror jeg ikke, Hr. Fairlie — jeg hørte da ikke noget."

„Vil De gøre mig den Tjeneste — De har været saa umaadelig elskværdig at skaane mine syge Nerver — vil De gøre mig den Tjeneste at løfte Rullegardinet ganske lidt — men lad endelig ikke Solskinnet komme ind paa mig — hører De! Har De løftet Gardinet — naa, det har De? Vil De saa være saa god at se ned i Haven og skaffe mig Vished for, at der ikke er nogen derinde."

Jeg føjede ham atter. Haven var omgivet af høje Mure paa alle Sider. Ikke et Menneske, hverken voxen eller Barn, saas i nogen Del af det hellige Indelukke. Jeg meldte Hr. Fairlie denne behagelige Nyhed.

„Tusend Tak! Saa maa det have været Indbildning af mig. Der er Gudskelov ingen Børn i Huset; men Tjenestefolkene — der jo er fødte uden Nerver — opmuntrer Børnene fra Lansbyen til at komme herop — det er saadanne frygtelige Unger! Skal jeg betro Dem noget, Hr. Hartright, jeg vilde ønske, at man kunde

omskabe Børns Natur. Naturens eneste Hensigt med dem synes at være at skabe Maskiner, der gør saa megen Støj som muligt. Nej, saa er vor dejlige Rafaels Opfattelse langt at foretrække."

Han pegede paa Billedet af Madonna, i hvis øverste Del man saa' den italienske Skoles konventionelle Engle. „Det er en ligefrem Mønsterfamilie," sagde han, „sikke nydelige runde Ansigter og bløde Vinger og — slet ikke mere — ingen smudsge smaa Fødder at løbe om paa — ingen larmende Lunger at skrige med — hvor uendelig overlegen over Virkeligheden. Saa, nu vil jeg lukke Øjnene igen, hvis De tillader det. Og De kan altsaa paatage Dem at gøre de Tegninger i Orden? Er der nu mere, vi skal ordne? Hvis der er det, tror jeg, jeg har glemt det. Skal vi ringe paa Louis igen?"

Da jeg var lige saa ivrig som Hr. Fairlie selv for at faa Ende paa denne Samtale, tænkte jeg, at jeg vilde forsøge paa at gøre det unødvendigt at kalde paa Tjeneren ved paa eget Ansvar at nævne, hvad der stod tilbage at aftale.

„Det eneste Punkt, vi endnu ikke har omtalt," sagde jeg, „angaar Tegneundervisningen, som jeg er engageret til at give de to Damer."

„Aa ja, det er sandt!" sagde Hr. Fairlie; „jeg vilde ønske, jeg var stærk nok til at tage Del i den Del af Arrange-

mentet, men det er jeg ikke. De to Damer, der kommer til at nyde godt af Deres Vejledning, maa bestemme, ordne og aftale al Ting selv. Min Nièce elsker Deres henrivende Kunst; hun forstaar sig akkurat saa meget paa den, at hun indser sine egne sørgelige Mangler. De maa endelig gøre Dem Umage med hende. Naa, er der saa mere? Nej — vi forstaar altsaa hinanden, ikke? Jeg har ikke Lov til længere at hindre Dem i Deres Beskæftigelser. Det er rart, at vi nu har ordnet al Ting — det er saaadan en Lettelse at faa Forretningerne afgjorte. Har De noget imod at ringe paa Louis, for at han kan bringe Mappen over paa Deres Værelse?"

„Aa, jeg tager den selv med, hvis De ikke har noget mod det?"

„Vil De virkelig gøre det. Er De stærk nok til det? Hvor det maa være rart at være stærk. Er De nu ogsaa sikker paa, at De ikke taber den? Som sagt, det er mig en Glæde at huse Dem her, Hr. Hartright. Jeg er saa lidende, at jeg næppe tør gøre mig Haab om at have Fornøjelsen af Deres Selskab ret ofte. De vil jo nok være saa god at gøre Dem megen Umage for, at Dørene ikke smælder i og at De ikke taber Mappen. Mange Tak. Tag endelig forsigtigt paa Gardinerne, den mindste Raslen med dem gaar gennem mig som et Knivstik. God Morgen."

Da den søgrønne Portière faldt i, og

de to klædebetrukne Døre udenfor havde lukket sig efter mig, standsede jeg et Øjeblik i det lille runde Venteværelse udenfor og trak Vejret vellystig dybt. At komme udenfor Hr. Fairlies Værelse igen var som at komme op til Vandets Overflade igen efter en dyb Dukkert.

Saa snart jeg sad rart og hyggelig i mit Værelse igen, tog jeg den Beslutning aldrig mere at gaa til Husets Herre, undtagen han — hvad der var højst usandsynligt — skulde beære mig med en særlig Indbydelse.

Da jeg havde fattet denne tilfredsstillende Plan, fik jeg snart min Sindsro tilbage, der et Øjeblik havde forladt mig paa Grund af min Arbejdsgivers overlegne Familiaritet og uforskammede Høflighed.

Resten af Formiddagen gik ganske behagelig for mig; jeg saa' Tegningerne igennem, ordnede dem i forskellige Bunker, glattede deres ujævne Kanter og fuldendte de øvrige nødvendige Forberedelser, inden jeg gjorde dem helt færdige. Jeg burde maaske have udrettet mere den Dag, men da Frokosttiden nærmede sig, blev jeg lidt urolig og rastløs og var ude af Stand til at holde min Opmærksomhed ved Arbejdet, skønt dette Arbejde kun var rent mekanisk.

Klokken to gik jeg ned til Frokosten i stærk Spænding. Forventninger af forskellig Art knyttede sig til mit næste Besøg i

den Del af Huset. Mit første Møde med Frøken Fairlie var uu nær forestaaende, og hvis Frøken Halcombes Gennemlæsning af Moderens Breve havde ført til det Resultat, hun ventede, var Tiden kommet til at opklare det gaadefulde Mørke, der hvilede over den sælsomme Kvinde i den hvide Dragt.

Ottende Kapitel.

Da jeg traadte ind i Værelset, traf jeg Frøken Halcombe og en ældre Dame siddende ved Frokostbordet.

Den ældre Dame viste sig, da jeg blev præsenteret for hende, at være Frøken Fairlies tidligere Guvernante, Fru Vesey, om hvem min livlige Værtinde ved Frokostbordet havde sagt, at hun ejede alle Kardinaldyderne og ikke blev regnet med. Jeg kan ikke gøre meget andet end beskedent underskrive denne Frøken Halcombes slaaende Karakteristik af den gamle Dames Karakter.

Fru Vesey saa ud som den personificerede menneskelige Ro og kvindelige

Elskværdighed. En rolig Nyden og en rolig Tilværelse lyste i søvnige Smil paa hendes grove, fredelige Ansigt. Nogle Mennesker farer gennem Livet, og nogle traver gennem det — Fru Vesey sad gennem Livet. Hun sad inde, sent og tidlig, sad i Haven, i alle mulige Vinduespladser, paa Gangene, sad paa en Feltstol, naar hendes Venner søgte at lokke hende udenfor. Hun satte sig ned, før hun saa' paa noget, før hun talte om noget, før hun kunde svare saa meget som Ja eller Nej paa det simpleste Spørgsmaaal, altid med det samme rolige Smil paa Læberne, den samme tomt opmærksomme Bøjning af Hovedet, den samme hyggelige, bekvemme Stilling af Arme og Hænder, hvad der saa foregik i Huset.

Det var en mild, føjelig, usigelig rolig og urokkelig gammel Dame, som aldrig i nogen Henseende gav en det Indtryk, at hun nogen Sinde havde været rigtig levende. Naturen har saa meget at gøre her i Verden og er optaget af at frembringe saa mange forskelligartede Produkter, at den sikkert nu og da bliver altfor forvirret til at skelne mellem de forskellige Processer, som den samtidig er optaget af. Fra dette mit Synspunkt er jeg kommet til den Slutning, at Naturen maa have været optaget af at frembringe Kaal, den Gang Fru Vesey blev født, og at den gode Dame kom til at lide under Følgerne

af vor fælles Moders vegetarianske Beskæftigelse.

„Naa, Fru Vesey," sagde Frøken Halcombe, der saa' endnu livligere, klogere og virksommere ud som Modsætning til den passive Dame ved Siden af hende. „Hvad vil De have — en Kotelet?"

Fru Vesey foldede sine bløde Hænder med de mange Smilehuller i paa Bordet, smilede fredelig og sagde: „Ja, min Ven."

„Hvad er det, dèr staar, Hr. Hartright — Det er jo Kylling — jeg troede, De holdt mere af Kylling end af Kotelet, Fru Vesey?"

Fru Vesey tog sine foldede Hænder fra Bordet og lagde dem paa sit Skød, nikkede eftertænksomt til Kyllingen og sagde: „Ja, min Ven!"

„Ja, men hvad vil De nu have. Dog — skal Hr. Hartright give Dem noget Kylling, eller skal jeg give Dem en Kotelet."

Fru Vesey lagde Hænderne op paa Bordet igen, tøvede søvnig og sagde saa: „Som De vil, min Ven."

„Herre Gud — det er da ikke min Smag, her er Tale om, men Deres — maaske De vil have lidt af begge Dele — saa begynd med Kyllingen, for Hr. Hartright ser ud, som om han er ved at forgaa af Længsel efter at tranchere for Dem."

Fru Vesey lagde den anden buttede Haand paa Bordet, der kom et Øjeblik et svagt Lysglimt i hendes Ansigt, saa sluk-

kedes det atter, og hun sagde lydig med en forbindtlig Hovedbøjning: „Ja Tak, Hr. Hartright.“

Hun var virkelig en mild, føjelig, usigelig rolig og uskadelig Dame. Men maaske jeg foreløbig har sagt nok om Fru Vesey.

I al den Tid var der ikke noget Tegn paa, at Frøken Fairlie vilde komme. Vi spiste færdig, og hun havde ikke vist sig endnu. Frøken Halcombe, hvem intet undgik, bemærkede de Blikke, jeg fra Tid til anden kastede i Retning af Døren.

„Jeg forstaar Dem nok, Hr. Hartright,“ sagde hun. „De tænker paa, hvad der dog bliver af Deres anden Elev. Hun har været nede og er kommet over sin Hovedpine, men har ikke rigtig Appetit til Frokosten. Hvis De vil overgive Dem til min Varetægt, saa tænker jeg nok, jeg tør love Dem, at De skal træffe hende et eller andet Sted i Haven.“

Hun tog en Parasol, der laa paa en Stol i Nærheden, og gik ud ad Glasdøren, der vendte ud til Græsplænen. Det er unødvendigt at sige, at Fru Vesey blev siddende ved Bordet med de foldede Hænder paa Dugen. I den Hensigt at blive siddende der Resten af Eftermiddagen.

Idet vi gik over Plænen, saa' Frøken

Halcombe betydningsfuldt paa mig og rystede paa Hovedet.

„Deres gaadefulde Æventyr er endnu omgivet af dybt Mørke," sagde hun. „Jeg har hele Morgenen læst Moders Breve igennem — og har hidtil ikke gjort nogen Opdagelse — De skal dog ikke fortvivle, Hr. Hartright, den Sag er jo noget, der pirrer Nysgerrigheden, og det er en Kvinde, der er Deres allierede — under de Omstændigheder er De sikker paa at have Held med Dem — før eller senere. Jeg er ikke færdig med Brevene endnu; der er tre Pakker tilbage, og De kan stole paa, at jeg skal tilbringe hele Eftermiddagen med at læse dem igennem."

Det var den ene af mine Forventninger, der ikke var gaaet i Opfyldelse — jeg begyndte at tænke paa, om mit Møde med Frøken Fairlie mon ogsaa vilde skuffe de Forventninger, jeg havde gjort mig om hende siden min første Samtale med Frøken Halcombe.

„Naa, hvorledes kom De saa ud af det med Hr. Fairlie?" spurgte Frøken Halcombe, idet vi fra Plænen gik ind i Krattet. Var han særlig nervøs i Morges? Aa, De skal saamænd ikke betænke Dem saa længe paa Svaret. Det, at De overhovedet er nødt til at betænke Dem, er mig nok — jeg ser paa Deres Ansigt, at han v a r særlig nervøs, og da jeg er for elskværdig til

at bringe Dem i samme Tilstand, skal jeg ikke gaa videre med det Æmne."

Ved disse Ord slog vi ind paa en bugtet Sti og nærmede os et smukt Træ-lysthus af Form som en Schweizerhytte. Da vi gik op ad Trappen, saa' vi, at der i det ene Værelse derinde stod en ung Dame. Hun stod ved et Bord af Naturtræ og stirrede ud paa nogle Hedebakker, som saas gennem en Lysning mellem Træerne, medens hun fraværende bladede i en Skitsebog, der laa ved Siden af hende.

Det var Frøken Fairlie.

Hvordan kan jeg beskrive hende. Hvordan kan jeg skille hende selv ud fra mine Følelser for hende og fra alt det, der siden skete? Hvordan kan jeg se hende igen, saaledes som hun saa' ud, da mit Blik første Gang hvilede paa hende.

Den Portrætskitse i Vandfarve, som jeg siden tog af hende paa det Sted og i den Stilling, hvori jeg første Gang saa' hende, ligger paa min Pult, medens jeg skriver dette. Jeg ser paa den, og der lyser mig i Møde, mod en mørk, grønlig-brun Baggrund, som Lysthuset danner, en lys, ungdommelig Skikkelse, klædt i en enkel, blegblaa og hvidstribet Mollskjole. Et Tørklæde af samme Stof i bløde Folder om hendes Skuldre og en lille hvid Straahat med ganske lidt Pynt af Baand, svarende til Kjolen, kaster en blød, perleagtig Skygge over den øverste Del af hendes

Ansigt. Hendes Haar er af en lys Farve, ikke hørgult, men lige saa lyst, ikke gyldent og dog lige saa glansfuldt — at det hist og her gaar i ét med Hattens Farve — det er skilt i Midten og bølger naturlig om hendes Pande. Øjenbrynene er mørkere end Haaret, og Øjnene er af den bløde, klare, turkisblaa Farve, der saa ofte er blevet besunget af Digterne og som sjælden ses i Virkeligheden — dejlige Øjne af Farve, dejlige af Form — store, ømme og rolig tankefulde, men fremfor alt dejlige i den Renhed og Sanddruhed, der læses i deres Dyb, og som skinner gennem alle deres vexlende Udtryk som et Lys fra en renere og bedre Verden. Den Fortryllelse, de breder over hele Ansigtet, dækker og forvanler dettes naturlige smaa Mangler, saa det er vanskeligt at bedømme det øvrige Ansigts Fortrin og Fejl. Det er vanskeligt at se, at den nederste Del af Ansigtet omkring Hagen er for smalt og fint i Forhold til Overansigtet; at Næsen, der lykkelig har undgaaet den ørneagtige Bøjning -- der altid ser haard og grusom ud paa en Kvinde, hvor fuldkommen den end er, theoretisk set — har fejlet lidt i modsat Retning og mistet noget af den ideelle lige Linje; og om de søde, sarte Læber er der, naar hun smiler, en lille nervøs Trækning, som løfter den ene Mundvig op mod Kinden. Det er muligt, at man vilde bemærke disse Fejl i en an-

den Kvindes Ansigt, men det er ikke let at dvæle ved dem hos hende, saa inderlig er de forbundne med alt, hvad der er karakteristisk og individuelt i hendes Udtryk, og saa fuldstændig afhænger alle Ansigtstrækkenes Udtryk af Øjnenes vexlende Spil.

Er det min stakkels Skitse, Frugten af de lange, lykkelige Dages taalmodige Arbejde, der viser mig alt dette? Aa, hvor lidt af det findes der i den utydelige Tegning, og hvor meget i den Sjæl, der mindes! En smuk, sart Pige i en klar Sommerdragt, bladende i en Skitsebog, medens hun ser op med et aabent, ærligt Blik i de uskyldige blaa Øjne — det er alt, hvad Tegningen viser, og maaske alt, hvad Tanke og Pen kan sige i deres Sprog. Den Kvinde, der først giver vore dæmrende Begreber om Skønhed Liv, Lys og Form, udfylder en Mangel i vort Væsen, som vi hidtil ikke har agtet paa. Sympathier, der ligger for dybt til at udtales, ja næsten at tænkes, bliver paa det Tidspunkt vakte af andre Tryllemidler end dem, som Sanserne fatter og Ord kan udtrykke. Den Hemmelighed, der sjkules bag en Kvindes Skønhed, bliver først usigelig, naar den træder i Forbindelse med vor egen Sjæls endnu dybere Hemmelighed. Da og først da forlader den den lille Verden, som Maler- og Digtekunst kaster Lys over.

Tænk paa hende, som du tænkte paa den første Kvinde, der vakte det hos dig

som ingen anden af hendes Køn havde Magt til at vække. Lad de gode, rene, blaa Øjne møde dine med det ene, uforlignelige Blik, som du og jeg husker saa godt. Lad hendes Stemme tale med den Vellyd, du elskede saa højt — lad hendes Gang, naar hun kommer og gaar, for dig blive hin andens lette Gang, der i svundne Dage fik dit Hjærte til at banke. Betragt hende som din egen Fantasis Barn, og du vil se hende levende for dig.

Blandt de mange Indtryk, der stormede ind paa mig, første Gang jeg saa' hende, kendte Indtryk, som alle har følt, som vaagner i de fleste Hjærter, dør igen i saa mange og kun hos de færreste vaagner til nyt Liv, var der ét, der forvirrede mig og gjorde mig ilde tilpas, det var saa forunderlig urimeligt. Blandet med det stærke Indtryk, som hendes yndige Ansigt, søde Udtryk og vindende Naturlighed gjorde paa mig, fo'r der et andet, var der et andet, underlig vagt Indtryk af, at der var noget, der manglede. Somme Tider forekom det mig, at det var hos hende, der manglede noget, til andre Tider var det, som om jeg selv manglede noget, saa at jeg ikke forstod hende, som jeg burde. Indtrykket var altid stærkest — saa selvmodsigende det lyder — naar hun saa' paa mig, det vil sige, naar jeg havde det stærkeste Indtryk af hendes harmoniske Skønhed; jeg var da samtidig foruroliget af en Fø-

lelse af noget ufuldstændigt, som det var umuligt at paapege. Der var noget, der manglede, men hos hvem det manglede, og hvad det var, kunde jeg umulig sige.

Dette besynderlige Lune af min Fantasi (saaledes opfattede jeg det den Gang) var ikke netop egnet til at gøre min Optræden ugenert og naturlig under min første Samtale med Frøken Fairlie. De faa venlige Ord, hvori hun bød mig Velkommen, kunde jeg knap besvare med de almindeligste Høflighedsfraser. Da Frøken Halcombe bemærkede min Tøven og uden Tvivl tilskrev den en naturlig Generthed, begyndte hun at tale let og livlig som sædvanligt.

„Ser De, Hr. Hartright," sagde hun og pegede paa Skitsebogen paa Bordet og den lille, fine Haand, der endnu legede med den. „De maa da indrømme, at De endelig har fundet et Mønster paa en Elev. Saa snart hun hører, at De er i Huset, griber hun sin uvurderlige Skitsebog, ser Naturen lige ind i Ansigtet og længes efter at begynde."

Frøken Fairlie lo godmodig, og over hendes Ansigt brød der et lyst, straalende Skær, som syntes beslægtet med det gyldne Solskin udenfor.

„Jeg maa ikke tage mod en Ros, som jeg ikke fortjener," sagde hun, og hendes klare, oprigtige blaa Øjne saa' fra Frøken Halcombe til mig. „Skønt jeg holder meget

af at tegne, kender jeg min Uduelighed saa godt, at jeg er mere bange for end ivrig efter at begynde. Nu, da jeg vidste, at De er her, Hr. Hartright, gav jeg mig til at se mine Skitser igennem, som jeg i Skoletiden plejede at læse over paa mine Lektier, naar jeg var bange for, at jeg ikke kunde være bekendt at lade mig høre."

Hun aflagde denne Bekendelse meget nydelig og ligefrem med en ejendommelig barnlig Alvor og trak Skitsebogen hen til sig.

Frøken Halcombe overhuggede Knuden paa sin resolute, ligefremme Maade.

„Ja, enten nu Elevens Skitser er gode, daarlige eller middelmaadige," sagde hun, „saa maa de gennem den Skærstild, der hedder Lærerens Bedømmelse — det er en afgjort Sag. Skal vi ikke tage dem med i Vognen, Laura, og lade Hr. Hartright se dem for første Gang, medens han bliver dygtig skumplet af Vognen og hyppig afbrudt af os. Hvis vi bare kan gøre ham dygtig konfus paa hele Turen, medens han ser Naturen, som den er, naar han ser sig om, og Naturen, som den ikke er, naar han ser paa vore Skitser, saa skal vi drive ham til den sidste fortvivlede Udvej — at sige os Komplimenter — og slipper fra hans sagkyndige Behandling uden at faa vor Forfængeligheds laante Fjer altfor forpjuskede."

„Jeg haaber ikke, at Hr. Hartright vil sige mig Komplimenter for min Tegning,"

sagde Frøken Fairlie, idet vi alle tre gik ud af Lysthuset.

„Maa jeg spørge, hvorfor De saa nødig vil have det?“ spurgte jeg.

„Fordi jeg vil tro alt, hvad De siger til mig,“ svarede hun ligefrem.

Med disse faa Ord gav hun mig ubevidst Nøglen til hele sin Karakter — det var denne højmodige Tillid til andre, der saa naturlig havde sit Udspring i hendes egen Sandhedskærlighed. Jeg vidste det kun instinktmæssig den Gang — nu véd jeg det af Erfaring.

Vi ventede kun, til vi havde vækket den rare Fru Vesey fra den Slummer, hun tog sig ved det forladte Frokostbord, saa steg vi op i Vognen og kørte af Sted.

Den gamle Dame og Frøken Halcombe sad paa Forsædet, Frøken Fairlie og jeg paa Bagsædet med Skitsebogen foran os, udsat for min sagkyndige Kritik.

Al alvorlig Kritik af Tegningerne vilde, selv om jeg havde prøvet paa at udtale den, være blevet umuliggjort af Frøken Halcombes faste Beslutning om ikke at ville se andet end den latterlige Side af hendes egne og Søsterens — og forøvrigt alle Damers — Forsøg paa at udøve de skønne Kunster. Jeg husker Samtalen langt tydeligere end Skitserne, som jeg ganske mekanisk saa' paa. Navnlig den Del af Samtalen, som Frøken Fairlie tog Del i, mindes

jeg lige saa tydelig, som om jeg havde hørt den for et Par Timer siden.

Ja, lad mig strax tilstaa, at jeg allerede den første Dag lod den Fortryllelse, der strømmede fra hende, lokke mig til at glemme min Stilling og mig selv. Det ubetydeligste Spørgsmaal, hun gjorde mig med Hensyn til Brugen af Blyant og Farver, den mindste Forandring af Udtrykket i disse yndige Øjne, der saa' ind i mine med saadan en alvorlig Lyst til at lære alt, hvad jeg kunde lære hende, og se alt, hvad jeg kunde vise hende, interesserede mig mere end den smukkeste Udsigt paa Turen eller den vidunderligste Afvexling af Lys og Skygge over den bølgende Hede og den flade Strand.

Vi havde omtrent været ude i tre Timer, da Vognen atter kørte mig gennem Porten.

Paa Hjemvejen havde jeg ladet de to Damer bestemme, hvilken Udsigt de først vilde male den næste Dag. Da de nu gik op for at klæde sig om til Middagen, og da jeg atter var alene i min lille Dagligstue, syntes mit gode Humør pludselig at svigte. Jeg følte mig ilde tilpas og misfornøjet med mig selv — hvorfor vidste jeg knap. Maaske jeg nu først blev klar over, at jeg havde nydt Køreturen for meget som Gæst og for lidt som Damernes Tegnelærer. Maaske den underlige Følelse af, at der var noget, jeg savnede, enten hos

mig selv eller hos Frøken Fairlie, atter fik Magt over mig. I hvert Fald var det mig en Lettelse, at Gongonen snart kaldte mig bort fra min Ensomhed og tilbage til mine Værtinders Selskab.

Da jeg traadte ind i Dagligstuen, blev jeg slaaet af den besynderlige Modsætning, der var mellem deres Kjoler. Medens Fru Vesey og Frøken Halcombe var rigt klædte, hver paa den Maade, der passede bedst for deres Alder, den første i sølvgraat og den anden i den smukke gule Primulafarve, der staar saa godt til en mørk Teint, var Frøken Fairlie klædt fordringsløst, ja næsten fattig i en glat, hvid Mollskjole. Den var ulastelig ren, og den sad udmærket, men dog var det en Kjole, som en fattig Mands Hustru eller Datter godt kunde have haft paa, og hun saa' ud, som om hun var fattigere end sin Guvernante. Senere hen, da jeg lærte Frøken Fairlie bedre at kende, opdagede jeg, at denne besynderlige Kontrast skyldtes hendes naturlige Finfølelse og naturlige Uvilje mod det ringeste Skin af Praleri. Hverken Fru Vesey eller Frøken Halcombe kunde faa hende til at gaa saa rigt klædt som de to mindre velhavende Damer.

Da vi havde rejst os fra Middagsbordet, gik vi sammen ind i Dagligstuen. Skønt Hr. Fairlie (efterlignende den ædle Nedladenhed, Karl den femte havde vist overfor Tizian) havde bedt Kældermesteren

spørge mig, hvilken Vin jeg helst vilde drikke efter Middag, var jeg saa standhaftig at modstaa Fristelsen til at sidde i ensom Storhed ved Vinflaskerne og Cigaren og fornuftig nok til at bede Damerne om Tilladelse til at gaa fra Bordet sammen med dem hver Dag, saaledes som man gør det i alle andre civiliserede Lande.

Dagligstuen, som vi blev i Resten af Aftenen, laa i Stuen og svarede i Form og Størrelse til det Værelse, hvor vi havde spist til Morgen. Store Glasdøre i den ene Ende af Værelset vendte ud til en Terrasse, der var prydet med en Overflod af Blomster. Aftendæmringens bløde Slør lagde sig over Blomster og Blade, da vi traadte ind i Stuen, og den søde Duft af Blomsterne sendte os sin Velkomsthilsen gennem de aabne Glasdøre. Den skikkelige Fru Vesey, der naturligvis var den første, der satte sig, havde bemægtiget sig en Lænestol og faldt i Søvn. Paa min Anmodning satte Frøken Fairlie sig til Klaveret; da jeg fulgte hende og satte mig nær ved Klaveret, saa' jeg Frøken Halcombe trække sig tilbage til en af Vinduesfordybningerne for at fortsætte Gennemlæsningen af Moderens Breve ved det sidste Dagskær.

Hvor levende den fredelige, hjemlige Dagligstue staar for mig! Fra det Sted, hvor jeg sad, kunde jeg se Frøken Halcombes yndefulde Skikkelse, halvt belyst af det bløde Aftenskær, halvt i gaadefuld

Skygge ivrig bøjet over Brevene, medens Søsterens fine Profil aftegnede sig mod Væggen. Ude paa Terrassen viftede Blomsterne, det lange Græs og Slyngplanterne saa sagte i Aftenluften, at deres Raslen ikke naaede mig. Himlen var skyløs, og det gaadefulde Maanelys begyndte at skælve paa den østlige Himmel. Denne Fred og Fjærnhed fra Verdens Larm lullede Tanker og Følelser til Ro, og den Stilhed, der blev dybere, alt som Mørket blev tættere, syntes at udøve en endnu mægtigere Virkning paa os, da den brødes af Mozarts guddommelige Musik. Det var en uforglemmelig Aften.

Vi sad alle stille paa vor Plads. Fru Vesey sov stadig, Frøken Fairlie spillede, og Frøken Halcombe læste, til Dagslyset svandt. Da havde Maanen listet sig over Terrassen, og bløde, hemmelighedsfulde Lysstraaler kastedes allerede paa skraa ind i Værelset. Overgangen fra Aftendæmringen til Maaneskinnet var saa smuk, at vi enstemmig bandlyste Lamperne, da Tjeneren kom ind med dem, og tændte kun de to Lys ved Klaveret.

Musiken varede endnu en halv Time; men saa lokkede Maaneskinnet Frøken Fairlie ud paa Terrassen, og jeg fulgte efter hende. Da Lysene var blevne tændte, havde Frøken Halcombe skiftet Plads og flyttet sig hen i Nærheden af dem for at kunne fortsætte Læsningen af Brevene. Da vi gik, sad hun saa fordybet i sin Læsning, at

hun ikke syntes at mærke, at vi forlod hende.

Vi havde været ude paa Terrassen lige ved Glasdørene omtrent i fem Minuter, og Frøken Fairlie havde efter mit Raad bundet sit Lommetørklæde om Hovedet for at beskytte sig mod Aftenluften, da jeg hørte Frøken Halcombes Stemme, sagte, ivrig og i en helt anden Tone end sædvanlig, udtale mit Navn.

„Hr. Hartright," sagde hun, „vil De komme herind et Øjeblik — jeg vil gærne tale med Dem."

Jeg gik strax ind — ved Siden af Instrumentet sad Frøken Halcombe med Brevene spredte ud paa sit Skød og med et af dem i Haanden — dette holdt hun tæt hen ved Lyset.

Nærmere ved Terrassen stod der en lav Sofa — dèr satte jeg mig; i den Stilling var jeg ikke langt fra Glasdørene, og jeg kunde tydelig se Frøken Fairlie, medens hun langsomt gik op og ned paa Terrassen, fuldt belyst af Maaneskinnet.

„Jeg vil gærne have, at De skal høre Slutningen af dette Brev", sagde Frøken Halcombe, „og sige mig, om De synes, at det kaster noget Lys over Deres mærkelige Æventyr i Gaar Nat — Brevet er skrevet af min afdøde Moder til Hr. Fairlie, hendes anden Mand — det er fra for tolv Aar siden. Den Gang havde de og min Halvsøster levet her i Huset i flere Aar, medens

jeg var paa et Institut i Paris for at fuldende min Uddannelse."

Hun saa' alvorlig ud og talte baade alvorlig og lidt urolig. I det Øjeblik, hun løftede Brevet op mod Lyset, før hun begyndte at læse det, gik Frøken Fairlie forbi udenfor, kiggede et Øjeblik ind, og da hun saa', vi var optagne af noget, gik hun langsomt bort igen.

Frøken Halcombe begyndte at læse:

„Ja, kære Philip, du bliver vel ked af stadig at høre om min Skole og mine Elever — men du maa give det ensformige Liv herude Skylden derfor — ikke mig. Desuden har jeg denne Gang virkelig noget interessant at fortælle dig om en ung Elev.

Du kender jo den gamle Madam Kemp i Butiken nede i Landsbyen; efter at hun har været syg i mange Aar, har Doktoren nu endelig opgivet hende, og hun dør langsomt bort. Hendes eneste Slægtning, hendes Søster, kom i forrige Uge hertil for at pleje hende; hun er kommet helt ude fra Hampshire, og hun hedder Madam Catherick. For fire Dage siden var Madam Catherick her og havde sit eneste Barn med, en sød lille Pige, omtrent et Aar ældre end vor egen lille Pige."

Da den sidste Sætning lige var kommet over Frøken Halcombes Læber, gik Frøken Fairlie igen forbi udenfor; hun nynnede sagte en af de Melodier, som hun havde spillet den Aften. Frøken Hal-

combe ventede, til hun var gaaet igen, og læste saa videre:

„Madam Catherick er en net, velopdragen, respektabel Kone, midaldrende og med et Ydre, der vist en Gang har været ganske kønt — men heller ikke mere. Der er imidlertid noget i hendes Ydre og Væsen, som jeg ikke kan finde ud af. Hun er tilbageholden, ja hemmelighedsfuld med Hensyn til sine egne Forhold, og der er et Udtryk i hendes Ansigt — ja, jeg kan ikke beskrive det, men det har givet mig den Idé, at hun har noget, der tynger hende. Hun er i det hele taget en levende Gaade. Der var dog ikke noget gaadefuldt eller mærkværdigt ved hendes Besøg her hos mig.

Da hun var taget fra Hampshire for at pleje sin Søster Madame Kemp under hendes sidste Sygdom, havde hun været nødt til at tage sin lille Pige med, fordi der ikke var nogen hjemme, der kunde tage sig af hende. Madam Kemp kunde dø om en Uge, eller Sygdommen kunde trække ud i Maaneder, og Madam Catherick vilde derfor spørge mig, om jeg vilde lade hendes Datter Ani gaa i min Skole med det Forbehold, at hun skulde tage hjem efter Madam Kemps Død. Jeg gav strax mit Samtykke dertil, og da Lonna og jeg gik ud at spasere, tog vi den lille elleveaarige Pige med i Skolen samme Dag.“

Atter saa' vi Frøken Fairlies Skikkelse

lys og blød i den hvide Molls Kjole og det smukke Ansigt indrammet i det hvide Tørklæde, hun havde bundet om Hovedet. Frøken Halcombe ventede, til hun var kommet os af Syne, og vedblev saa:

„Tænk dig, Philip. Jeg har fattet en stærk Kærlighed til min nye Elev af en Grund, som jeg vil gemme til sidst for at overraske dig. Da Moderen havde fortalt mig lige saa lidt om Barnet som om sig selv, var det mig selv, der opdagede, strax den første Dag, da vi prøvede hende i Skolen, at den lille Stakkels Forstand ikke er saa udviklet, som den skulde være i hendes Alder. Da jeg indsaa dette, fik jeg hende hjem til mig næste Dag og fik Doktoren til at se paa hende, udspørge hende og sige mig sin Mening om hende.

Han mener, at hun vil voxe fra det. Men han siger, at det er meget vigtigt, at hun netop nu bliver oplært meget omhyggelig, fordi hendes usædvanlige Tungnemhed tyder paa, at hun vil huske alt des bedre, hvad hun lærer nu. Men, kære Ven; nu maa du ikke paa din raske Maade slutte dig til, at jeg har forelsket mig i en lille Idiot. Den stakkels lille Ann Catherick er en sød, kærlig, taknemmelig lille Pige og siger de ejendommeligste, kønneste Ting, man kan tænke sig, paa en ejendommelig, overrasket, halvt forskrækket Maade. Skønt hun er meget ordenlig, viser hendes Tøj en sørgelig Mangel paa Smag med Hensyn

til Farve og Mønster. Derfor bestemte jeg i Gaar, at en hel Mængde af vor søde lille Lauras hvide Kjoler og Hatte skulde blive syede om til Ann Catherick, og forklarede hende, at smaa Piger med hendes Ansigtsfarve altid saa' nettest og bedst ud i helt hvidt. Hun syntes et Øjeblik at blive forvirret og ikke forstaa mig; men saa pludselig blev hun rød i Hovedet og forstod aabenbart min Mening. Hun greb nu min Haand med begge sine, og saa kyssede hun den, Philip, og sagde saa alvorlig: „Jeg vil altid gaa klædt i hvidt, saa længe jeg lever — saa kan jeg lettere huske Dem og tænke paa, at jeg endnu glæder Dem, naar jeg tager bort og ikke faar Dem at se mere. Dette er kun et Exempel paa de ejendommelige Ytringer, hun kan komme med paa saadan en sød Maade. Den lille Stakkel! Hun skal faa et helt Udstyr af hvide Kjoler med rigtig store Læg paa, som kan blive lagte ned, efterhaanden som hun voxer."

Frøken Halcombe holdt inde og saa' paa mig.

„Saa' den stakkels Kvinde, De mødte paa Landevejen, ud til at være ung?" spurgte hun, „var hun en to, tre og tyve Aar?"

„Ja."

„Og hun var underlig klædt — helt i hvidt — fra Top til Taa."

„Ja, helt i hvidt".

Medens dette Svar kom over mine Læber, kom Frøken Fairlie for tredje Gang til Syne paa Terrassen. I Stedet for at gaa videre, standsede hun med Ryggen vendt mod os, lænede sig over Rækværket paa Terrassen og saa' ned i Haven. Mit Blik blev hængende ved det hvide Glimt af hendes Kjole og Hovedbedækning derude i Maaneskinnet, og en Følelse, som jeg ikke kan finde noget Navn for, en Følelse, der fik mit Hjærte til at banke voldsomt, begyndte at liste sig over mig.

„Helt i hvidt?" gentog Frøken Halcombe. „De vigtigste Sætninger i Brevet er de sidste, som jeg strax skal læse for Dem. Men jeg kan ikke lade være at dvæle lidt ved det underlige Sammentræf mellem den hemmelighedsfulde Kvindes hvide Dragt og de hvide Kjoler, der fremkaldte det besynderlige Svar fra min Moders lille Elev. Den Læge, der opdagede Manglerne ved Barnets Forstand, har maaske taget fejl i sin Spaadom om, at hun vilde voxe fra det. Hun er maaske aldrig voxet fra det, og det Indfald altid at ville gaa hvidklædt, som hun i sin Taknemmelighed fik og som blev en alvorlig Følelsessag for Barnet, er det maaske endnu for den voxne Kvinde."

Jeg sagde et Par Ord, jeg véd ikke hvad — hele min Opmærksomhed var koncentreret paa det hvide Skær af Frøken Fairlies Kjole.

„Hør nu de sidste Sætninger i Brevet," sagde Frøken Halcombe, „de vil sikkert forbavse Dem."

Just som hun tog Brevet op til Lyset, vendte Frøken Fairlie sig om, saa' op og ned ad Terrassen, gik et Skridt hen mod Glasdøren og standsede saa med Ansigtet vendt mod os.

Imidlertid læste Frøken Halcombe de Sætninger, hun havde hentydet til:

„Og nu, da Papiret er ved at slippe op, kære Ven, skal jeg fortælle dig den egenlige Grund, den overraskende Grund til, at jeg holder saa meget af Ann Catherick. Kære Philip, skønt hun ikke er nær saa smuk, saa har hendes Haar, hendes Teint, hendes Øjnes Farve og hendes Ansigts Form — en slaaende Lighed med — "

Jeg fo'r op fra min Plads, før Frøken Halcombe havde udtalt de næste Ord. Jeg følte et Gys af den samme Følelse, der gennemfo'r mig, da der pludselig paa den ensomme Landevej blev lagt en Haand paa min Skulder.

Dèr stod Frøken Fairlie — en hvid Skikkelse alene inde i Maaneskinnet — og hendes Stilling, Hovedets Holdning, hendes Teint og hendes Ansigts Form var med Afstand og den Belysning en fuldstændig Kopi af den anden hvidklædte Kvinde!

Den Tvivl, der i mange Timer havde foruroliget mig, blev i dette Øjeblik til en fast Overbevisning. Det, der manglede, var

Klarhed over, hvem det var, min Elev i Limmeridge-Hus mindede mig om —

„De ser det altsaa osgaa!“ sagde Frøken Halcombe; hun lod det vigtige Brev falde ud af Haanden, og hendes Øjne straalede, idet hun mødte mit Blik. „De ser det nu, som min Moder saa' det for elleve Aar siden.“

„Ja, jeg ser det, hvor nødig jeg saa vil det. At forbinde Tanken om den ulykkelige, venneløse og hjemløse Kvinde med Frøken Fairlie, er som at kaste en Skygge paa den lykkelige, lyse unge Kvinde, som staar derhenne og ser paa os. Lad mig slippe for det Indtryk saa snart som muligt! Kald hende ind og bort fra det uhyggelige Maanelys! Aa, De maa endelig kalde hende herind.“

„Men Hr. Hartright — De forbavser mig! Hvad end Kvindfolk er, saa troede jeg dog, at Mænd i det nittende Aarhundrede var hævede over al Overtro.“

„Aa, kald paa hende!“

„Hys — hun kommer jo af sig selv. De maa ikke sige noget, naar hun kommer. Den Opdagelse vi har gjort, bliver en Hemmelighed mellem os to! Kom ind Laura, og væk Fru Vesey med dit Spil. Hr. Hartright beder om mere Musik, og denne Gang vil han gærne have den saa let og livlig som muligt.“

Niende Kapitel.

Saaledes endte min begivenhedsrige første Dag i Limmridge-Hus.

Frøken Halcombe og jeg bevarede vor Hemmelighed. Efter at vi havde opdaget Ligheden, syntes vi ikke at skulle faa nogen nærmere Oplysning om den hemmelighedsfulde Kvinde. Ved den første Lejlighed, der fremstillede sig, fik Frøken Halcombe sin Søster til at tale om deres Moder, om gamle Dage og om Ann Catherick. Frk. Fairlies Erindringer om den lille Skolepige i Limmeridge var imidlertid meget taagede. Hun mindedes, at der den Gang var blevet talt om, at hun lignede Moderens Elev. Men hun omtalte ikke de hvide Kjoler eller de Ord, hvormed Barnet saa uskyldig havde udtrykt sin Taknemmelighed for dem. Hun huskede, at Ann kun var blevet i Limmeridge et Par Maaneder og saa var rejst tilbage til Hampshire, men hun kunde ikke sige, om Moderen og Datteren nogen Sinde var komne igen, eller om de havde hørt fra dem siden. Frøken

Dannelse, medens den anden ejede Skønhed, Blidhed og enkel Oprigtighed — kort sagt alt, hvad der kan fordres til at besejre en Mands Hjærte. Der gik ikke en Dag under denne farlige Intimitet mellem Lærer og Elev, uden at min Haand strejfede Frøken Fairlies og min Kind næsten rørte hendes. Jo mere opmærksomt hun iagttog enhver Bevægelse af min Pensel, jo mere indaandede jeg Duften af hendes Haar og hendes varme duftende Aande. En Del af mit Arbejde bestod jo netop i at se op i de dejlige Øjne, til Tider at bøje mig over hende, saa tæt, at jeg skælvede ved Tanken om at komme til at berøre hendes Arm, til andre Tider at føle hende bøje sig over mig for at se paa mit Arbejde, saa nær, at hun kun behøvede at smile, for at jeg skulde høre det, saa nær, at Baandet om hendes Haar strejfede min Kind, før hun fik Tid til at tage det til Side.

De Aftener, der fulgte efter vore Eftermiddagstimer i fri Luft, varierede vel, men standsede ikke denne uundgaaelige Fortrolighed. Min Kærlighed til Musik, som hun spillede med saa varm en Følelse og fin kvindelig Smag, og hendes naturlige Glæde ved at kunne lønne mig ved sin Kunst for en Glæde, jeg beredte hende ved min, var et nyt Bindeled mellem os og drog os nærmere og nærmere til hinanden. Mange smaa Ytringer under Sam-

taler, selv saadanne Smaating, som at vore Pladser ved Bordet var ved Siden af hinanden, Frøken Halcombes Drillerier, der snart gik ud over mine Bekymringer som Lærer, snart over hendes Iver som Elev, selv den rare Fru Veseys uskyldige Bemærkninger, der udtrykte hendes døsige Anerkendelse af, at vi „to unge“ ikke forstyrrede hendes Søvn — alle disse Smaating forenede os for at føre os nærmere og nærmere sammen og umærkelig lede os til det samme haabløse Maal.

Jeg burde have husket paa min Stilling og have staaet paa Vagt overfor mig selv — det gjorde jeg ogsaa — men først da det var for sent. Al den Erfaring, al den Forsigtighed, der havde hjulpet mig overfor andre Kvinder og sikret mig mod andre Fristelser, svigtede mig her. Det havde hørt med til mit Arbejde i adskillige Aar at komme i Berøring med unge Piger af alle Aldre og den forskelligste Slags Skønhed. Jeg havde opfattet det som en Del af mit Arbejde og havde lært mig selv at lade alle de Følelser, der var naturlige i min Alder, blive i min Principals Entré, lige saa rolig som jeg lod min Paraply blive dèr, før jeg gik ind i Stuen.

Jeg havde for længe siden lært at forstaa, rolig og som en ganske naturlig Ting, at min Stilling blev betragtet som en Garanti for, at ingen af mine kvindelige Elever skulde føle mere end den

mest dagligdags Interesse for mig, og at jeg fik Adgang til de smukkeste, mest fortryllende Kvinders Selskab omtrent som et uskadeligt Husdyr.

Denne Erfaring havde jeg tidligere gjort, og den havde hidtil ført mig strængt og lige ned ad min fattige, snævre Sti, uden at lade mig bøje af til højre eller venstre. Og nu var jeg og min Talisman for første Gang blevne adskilte. Ja, min med saa megen Møje erhvervede Selvbeherskelse var saa fuldstændig tilintetgjort, som om jeg aldrig havde set den, aldeles som det gaar andre Mænd under kritiske Forhold, naar der er Kvinder med i Spillet.

Jeg véd godt nu, at jeg lige fra Begyndelsen skulde have gjort mig selv en Del Spørgsmaal. Jeg skulde have spurgt, hvorfor et hvilket som helst Værelse i Huset var langt mere end et Hjem for mig, naar hun var derinde, og øde som en Ørken, naar hun gik derfra. Hvorfor jeg altid bemærkede og huskede de smaa Nuancer i hendes Toilette, som jeg aldrig havde tænkt over hos andre Kvinder, hvorfor jeg saa' hende, hørte hende, som jeg aldrig havde set eller hørt andre Kvinder! Jeg kunde have set ind i mit eget Hjærte og fundet den spæde Spire, der brød frem i det, og revet den ud, medens den endnu var ung. Hvorfor havde denne simple Handling oversteget mine Kræfter? Forklaringen er given i de tre Ord, der er

tilstrækkelige i Antal og tilstrækkelig tydelige: Jeg elskede hende.

Dagene gik, Ugerne gik, jeg havde været næsten to Maaneder i Cumberland. Vort rolige, ensomme Liv med dets dejlige Ensformighed gled bort med mig, som en jævn Flod med en Svømmer, der lader sig føre med af Strømmen. Enhver Erindring om Fortiden, enhver Tanke paa Fremtiden, enhver Følelse af min egen Stillings Haabløshed var lullet i et bedragerisk Blund. Døvet af den Sirenesang, som mit eget Hjærte sang for mig, med Øjne, der var lukkede for alt, hvad jeg kunde se, og Øren, der var døve for alle Advarsler — nærmede jeg mig mere og mere det skæbnesvangre Skær. Den Advarsel, som endelig vækkede mig og pludselig med Selvbebrejdelse røbede mig min egen Svaghed, var den simpleste, sandeste, kærligste af alle Advarsler, thi den kom i Stilhed fra hende selv.

Vi var gaaede fra hinanden en Aften — ganske som sædvanligt. Der var hverken da eller nogen Sinde før undsluppet mig noget Ord, der kunde forraade mig eller vække hende til en pludselig Bevidsthed om Sandheden. Men da vi mødtes igen om Morgenen, var der kommet noget over hende — en pludselig Forandring, der sagde mig alt.

Jeg fordristede mig ikke den Gang, og jeg gør det heller ikke nu, til at trænge

ind i hendes Hjærtes inderste Helligdom og blotte det for andre — som jeg har blottet min egen. Det maa være tilstrækkeligt, naar jeg siger, at det Øjeblik, da hun først opdagege min Hemmelighed, var det Øjeblik, da hun først opdagede sin egen, og at det var netop den Gang, da hendes Optræden pludselig forandredes overfor mig — fra den ene Aften til den næste Morgen. Hendes Natur, der var altfor sandhedskærlig til at bedrage andre, var for ædel til at føre sig selv bag Lyset. Da den Tvivl, som jeg havde dysset i Søvn, først havde lagt sin tunge Vægt paa hendes Hjærte, sagde hendes aabne Ansigt alt, og sagde det paa sit jævne, stilfærdige Sprog: „Aa, hvor det gør mig ondt for ham — og for mig!"

Det sagde hendes Ansigt — men det sagde noget mere, som jeg ikke kunde forstaa. Jeg forstod kun altfor vel den Forandring, der var kommet i hendes Væsen overfor mig — den forøgede Venlighed og Imødekommenhed, naar andre var til Stede, den Tilbageholdenhed, Sørgmodighed og nervøse Iver efter at fordybe sig i den første den bedste Beskæftigelse, naar som helst vi blev ene. Jeg forstod, hvorfor den bløde Mund nu smilede saa sjælden og saa tvungen og hvorfor de klare blaa Øjne undertiden saa' paa mig med en Engels Medlidenhed, undertiden med et Barns uskyldige Forvirring. Men der var en Kulde

over hendes Hænder, en unaturlig Ubevægelighed i hendes Ansigt, der var i alle hendes Bevægelser et stumt Udtryk af stadig Frygt og Selvbeherskelse.

De Følelser, som jeg kunde henføre til os begge, den utilstaaede Følelse, vi nærede til hinanden, kunde ikke afføde en saadan Tilstand. Der var noget i den Forandring, der var foregaaet med hende, som hemmelig drog os mod hinanden, men der var noget andet, der, lige saa hemmelig, begyndte at skille os fra hinanden.

I min Tvivl og Forvirring, i min vage Anelse om, at der var noget, en Gaade, som jeg maatte løse ved egen Hjælp, begyndte jeg at iagttage Frøken Halcombes Væsen og Ansigtsudtryk for muligvis at faa nogen Oplysning der. Da vi levede paa en saa fortrolig Fod med hverandre, kunde der ikke hænde nogen af os noget alvorligt, uden at det gjorde Indtryk paa de andre. Den Forandring, der var foregaaet med Frøken Fairlie, genspejledes i hendes Søsters Væsen. Skønt Frøken Halcombe ikke sagde et Ord, der kunde tyde paa en Forandring af hendes Følelser for mig, havde hendes gennemtrængende Øjne faaet den Vane altid at iagttage mig. Undertiden laa der ligesom undertrykt Vrede i i hendes Blik, undertiden undertrykt Angst — og undertiden noget, der ikke var Vrede og ikke Angst — om endskønt ikke noget,

som jeg kunde forstaa. Der gik en Uge, og endnu hvilede denne hemmelige Tvang over os alle. Min Stilling, der blev forværret ved Bevidstheden om min egen Svaghed og Selvforglemmelse, der for sent vaagnede hos mig, blev mere og mere utaalelig. Jeg følte, at jeg maatte afkaste den tyngende Byrde — strax og for bestandig. Men hvorledes jeg skulde handle, og hvad jeg først skulde sige, var mere, end jeg kunde afgøre.

Fra denne hjælpeløse og ydmygende Stilling blev jeg frelst af Frøken Halcombe. Hendes Læber fortalte mig den bitre, uventede Sandhed, hendes hjærtelige Venlighed holdt mig oppe, da Slaget ramte mig.

Tiende Kapitel.

Det var en Torsdag henimod Slutningen af min tredje Maaned i Cumberland.

Om Morgenen, da jeg som sædvanligt gik ned til Thebordet, var Frøken Halcombe for første Gang i den Tid, jeg havde kendt hende, fraværende fra sin sædvanlige Plads ved Bordet.

Frøken Fairlie var ude paa Plænen; hun hilste paa mig, men kom ikke ind; der var ikke kommet et Ord over hendes eller mine Læber, der kunde forurolige nogen af os, og dog fik den samme sky Følelse os begge til at undgaa et Møde under fire Øjne. Hun ventede paa Plænen, og jeg ventede i Stuen paa, at Fru Vesey eller Frøken Halcombe skulde komme ind. Hvor hurtig vilde jeg være gaaet hen til hende, og hvor let var vi komne til at tale sammen fjorten Dage i Forvejen!

Efter et Par Minuters Forløb traadte Frøken Halcombe ind; hun saa' bekymret ud og bad os temmelig fraværende undskylde, at hun kom for sent.

Jeg blev opholdt af en Konference med Hr. Fairlie om hans Familiesager, som han ønskede at tale om med mig!

Frøken Fairlie kom ind fra Haven, og den sædvanlige Hilsen udvexledes mellem os. Hendes Haand var endnu koldere end ellers, hun saa' ikke paa mig og var meget bleg. Endog Fru Vesey bemærkede det, da hun et Øjeblik efter k m ind i Dagligstuen:

„Det er vel Forandringen af Vejret", sagde den gamle Dame — „Vinteren nærmer sig — ja, kære Ven, Vinteren nærmer sig!"

I hendes Hjærte og i mit var Vinteren allerede kommet.

Maaltidet, der før havde været oplivet

„Det var en temmelig gammel en.“

„Saa — var det nogen, De kendte?“

„Nej, det var en helt fremmed.“

„Hvad Vej gik hun?“

„Gennem den Laage,“ sagde Undergartneren, vendte sig langsomt om mod Syd og pegede i den angivne Retning.

„Det var mærkeligt!“ sagde Frøken Halcombe — „det maa vel være et Tiggerbrev. Vær saa god!“ tilføjede hun og rakte den unge Knøs Brevet, gaa op til Huset med det, og giv det til en af Pigerne. Og hvis De saa ikke har noget imod det, Hr. Hartrigth, saa lad os gaa den Vej.“

Hun førte mig over Plænen, langs den samme Sti, hvor vi gik den første Dag, jeg var paa Limmeridge. Ved det lille Havehus, hvor Laura Fairlie og jeg først saa' hinanden, standsede hun og brød den Tavshed, hun havde iagttaget, medens vi gik sammen.

„Det, jeg vil sige Dem, kan jeg godt sige her.“

Med disse Ord traadte hun ind i Havehuset, satte sig paa en af Stolene ved det lille runde Bord derinde og betydede mig, at jeg skulde sætte mig paa den anden. Allerede da hun havde tiltalt mig inde i Stuen, havde jeg en Anelse om, hvad der skulde komme; og nu var jeg sikker paa det.

„Hr. Hartright,“ sagde hun, „jeg vil begynde med aabent at gøre Dem en Til-

staaelse. Jeg vil sige Dem — uden Fraser, som jeg hader, eller Komplimenter, som jeg hjærtelig foragter, at jeg under Deres Ophold her i Huset er kommet til at fatte Venskab og Agtelse for Dem. Jeg blev strax gunstig stemt imod Dem, da De fortalte mig om Deres Opførsel overfor den ulykkelige Kvinde, som De mødte under saa mærkværdige Omstændigheder.

De var maaske ikke forsigtig nok, men Deres Optræden viste en Selvbeherskelse, Finfølelse og Medlidenhed med de svage, som man kun finder hos den, der har den sande Dannelse. Det gjorde, at jeg ventede mig meget godt af Dem, og De har heller ikke skuffet mine Forventninger."

Hun holdt inde — men løftede samtidig Haanden som et Tegn til, at hun ikke ventede noget Svar, inden hun fortsatte. Da jeg gik ind i Havehuset, havde enhver Tanke om den hvidklædte Kvinde været fjærn fra mig. Men nu havde Frøken Halcombes egne Ord vakt Mindet om mit Æventyr, det blev hos mig under hele Samtalen, og det var ikke uden Følger.

„Som Deres Ven," vedblev hun, „vil jeg strax sige Dem i mit jævne, ligefremme og ærlige Sprog, at jeg har opdaget Deres Hemmelighed, vel at mærke uden nogen Hjælp eller Vink fra nogen. Ja, Hr. Hartright, De har tankeløst tilladt Dem at fatte Kærlighed — en trofast, al-

vorlig Kærlighed er jeg bange for — til min Søster Laura. Jeg vil ikke pine Dem ved at forlange en Tilstaaelse af Dem, jeg véd jo, at De vilde være for ærlig til at nægte den. Jeg dadler Dem end ikke, men jeg beklager, at De har aabnet Deres Hjærte for en haabløs Kærlighed. De har ikke prøvet lumskelig at tilliste Dem noget, De har ikke talt i Hemmelighed om Deres Følelser til min Søster. De har gjort Dem skyldig i Uagtsomhed og Ligegyldighed for Deres eget Tarv, men ikke i noget værre. Hvis De i nogen som helst Henseende havde handlet mindre fint og mindre passende, saa vilde jeg uden et Øjebliks Betænkning og uden at raadføre mig med nogen, have bedt Dem forlade Huset. Som det er, giver jeg kun Deres Ungdom og Deres Stilling Skylden, jeg dadler ikke Dem. Ræk mig Deres Haand, jeg har voldt Dem Sorg og kommer til at volde Dem endnu mere Sorg, men det kan ikke undgaas. Ræk Deres Ven Marian Halcombe Haanden."

Den pludselige Venlighed, den varme, højsindede, frygtløse Sympathi, der stillede os paa en fuldstændig lige Fod, der med en saa fin og ædelmodig Sympathi appellerede til mit Hjærte, min Æresfølelse og mit Mod, overvældede mig et Øjeblik. Jeg prøvede paa at se paa hende, da hun greb min Haand, men mine Øjne blændedes af

Taarer. Jeg prøvede paa at takke hende, men min Stemme svigtede mig.

„Hør nu paa mig," sagde hun, idet hun hensynsfuldt undgik at lægge Mærke til min Mangel paa Selvbeherskelse, „og lad os faa det afgjort med det samme. Det er en stor Lettelse for mig, at jeg ikke behøver at tage det efter min Mening haarde og grusomme Spørgsmaal om de sociale Uligheder med i Betragtning. Forhold, der vil smerte Dem dybt, sparer mig for mod min Overbevisning at svare en Mand, der har levet paa en venskabelig, fortrolig Fod med os i mit Hjem ved at tale om Forskel i Rang og Stand. De maa tage fra Limmeridge House, Hr. Hartright, før det bliver for sent. Det er min Pligt at sige Dem dette under tilsvarende Omstændigheder, selv om De var Medlem af den rigeste og ældste Familie i Landet. De maa forlade os, ikke fordi De er Tegnelærer — "

Hun ventede et Øjeblik, vendte saa Ansigtet lige op imod mig, rakte Haanden over Bordet og lagde den paa min Arm og sagde — „men fordi — Laura Fairlie er forlovet."

De sidste Ord gennemborede mit Hjærte. Jeg mærkede ikke, at hendes Haand laa paa min Arm. Jeg rørte mig ikke og talte ikke. Den skarpe Efteraarsvind, der strøede sine Blade for vore Fødder, gennemisnede mig pludselig, mine

egne vanvittige Forhaabninger syntes mig at være visne Blade, der blev borthvirvlede sammen med de andre Forhaabninger. Enten hun var forlovet eller ej, var hun jo lige fjærn og uopnaaelig. Ja, men var der andre, der i mit Sted vilde have husket det. Nej, ikke hvis De havde elsket hende, som jeg gjorde.

— — — — — — — — — — — — — —

Den første pludselige Smerte havde fortaget sig, men jeg følte endnu dens lammende Indflydelse. Frøken Halcombes Tag om min Arm blev fastere — jeg løftede Hovedet og saa' paa hende — hendes store, sorte Øjne saa' paa mig og saa' den Bleghed, som jeg følte.

„Overvind det!" sagde hun, „overvind det, her hvor De første Gang saa' hende. Gys ikke tilbage for det som en Kvinde, riv det ud af Deres Hjærte, og knus det med Deres Hæl, som en Mand."

Den undertrykte Hæftighed, hvormed hun talte, den Styrke, som hendes Vilje, koncentreret i det Blik, hun fæstede paa mig og Trykket af hendes Haand, meddelte mig, gjorde mig roligere. Vi ventede begge et Øjeblik i Tavshed. Da havde jeg gjort mig fortjent til hendes højsindede Tillid til min Mandighed. Jeg havde, udadtil i det mindste, genvundet min Selvbeherskelse.

„Er De Dem selv igen?“

„Ja, tilstrækkelig til at bede Dem og hende om Tilgivelse — tilstrækkelig til at lade mig lede af Deres Raad og bevise min Taknemmelighed paa den Maade, naar jeg ikke kan bevise den paa nogen anden.“

„De har allerede bevist den ved de Ord?“ svarede hun. „Hr. Hartright — vi kan ikke mere skjule noget for hinanden — og jeg kan altsaa ikke prøve paa at skjule for Dem, hvad min Søster ganske ubevidst har røbet for mig. De maa tage herfra lige saa vel for hendes Skyld som for Deres. Deres Nærværelse her, Deres fortrolige Samkvem med os, saa uskyldigt som det har været, har gjort hende urolig og ulykkelig. Jeg som elsker hende over alt i Verden, jeg som har lært at tro paa den rene, noble, uskyldige Natur, som jeg tror paa Religionen, jeg véd kun altfor vel, hvilke pinefulde Selvbebrejdelser hun har lidt under fra den Dag, da den første Skygge af en Følelse, der var uforenelig med hendes Løfte til en anden, listede sig ind i hendes Hjærte mod hendes Vidende og Vilje. Jeg siger ikke — for det vilde være unyttigt at sige det, efter hvad der er sket — at denne Forlovelse ingen Sinde har været grundet i hendes Følelser; det er ikke noget Inklinationsparti, men et Anstandsparti; hendes Fader saa' det med Glæde og gav sit Minde til det paa Dødsengen for to Aar siden; hun hverken

glædede sig derover eller gøs tilbage derfor — hun fandt sig i det. Og indtil De kom her, var hun stillet som hundrede andre Kvinder, der gifter sig med Mænd uden at føle sig særlig dragne til dem eller stærkt frastødte af dem og som lærer at elske dem, naar de ikke lærer at hade dem efter Ægteskabet i Stedet for før. Jeg haaber mere alvorlig, end Ord kan sige, at De skal have det selvopofrende Mod at ønske det samme — at de nye Tanker og Følelser, der har forstyrret den gamle Ro og Tilfredshed, ikke har slaaet for dybe Rødder til atter at blive udryddede. Deres Fraværelse — hvis jeg havde mindre Tro til Deres Æresfølelse, Mod og Forstand end jeg har, vilde jeg ikke vise Dem den Tillid, jeg viser nu — Deres Fraværelse vil hjælpe mine Bestræbelser, og Tiden vil hjælpe os alle tre. Det er altid noget at vide, at min Tillid til Dem har været begrundet, det er meget for mig at vide, at De ikke vil vise Dem mindre hæderlig, mindre mandig eller mindre hensynsfuld mod den Elev, overfor hvem De var saa ulykkelig at glemme Deres Stilling, end De var overfor den fremmede, forladte Kvinde, hvis Bøn til Dem ikke var forgæves!"

Igen en Hentydning til den fremmede Kvinde! Var det da ikke muligt at tale om Frøken Fairlie og mig uden at vække Mindet om Anne Catherick, og sætte hende

mellem os som en Skæbne, det var vanskeligt at undgaa?

„Sig mig, hvilken Undskyldning jeg kan gøre Hr. Fairlie, fordi jeg bryder vor Aftale," sagde jeg; „og sig mig, naar jeg kan tage af Sted, efter at jeg har gjort min Undskyldning. Jeg lover Dem ubetinget Lydighed!"

„Ja, det er rigtigt, at det bliver snart," svarede hun. „De hørte mig jo i Morges tale om paa Mandag og om, at der skulde gøres et Gæsteværelse i Stand — den Gæst vi venter paa Mandag — "

Jeg kunde ikke vente paa en nærmere Forklaring — nu da jeg vidste, hvad jeg vidste, forstod jeg, at Frøken Fairlies Blik og Væsen ved Bordet betød, at den ventede Gæst var hendes tilkommende Mand. Jeg søgte at beherske mig, men der rejste sig i dette Øjeblik noget i mig, der var stærkere end min Vilje — og jeg sagde bestemt, idet jeg afbrød Frøken Halcombe: „Lad mig rejse i Dag — jo før jo bedre."

„Nej, ikke i Dag," svarede hun; „den eneste Undskyldning, De kan give Hr. Fairlie for, at De rejser før Tiden, er den, at uforudsete Omstændigheder tvinger Dem til Byen. De maa vente til i Morgen med at sige ham det, paa den Tid Posten kommer, for saa vil han tænke sig, at Deres Bestemmelse er blevet fremkaldt af pludselige Efterretninger fra Byen. Det er ube-

hageligt og usselt, at man skal tage sin Tilflugt til saadanne Løgne, endog saa uskyldige — men jeg kender Hr. Fairlie, og hvis han først en Gang fatter en ugrundet Mistanke om, at De har ham til bedste, vil han nægte at give Dem Frihed. Tal til ham i Morgen, og prøv siden for at staa Dem saa godt som muligt med ham — at gøre saa meget af Deres ufuldendte Arbejde for ham, som det er Dem muligt, og tag saa herfra paa Lørdag. Det er tidsnok for Dem, Hr. Hartright, og for os alle."

Før jeg kunde forsikre hende om, at hun kunde stole paa, at jeg vilde handle i fuld Overensstemmelse med hendes Ønsker, blev vi begge opskræmte af Lyden af Fodtrin i Krattet. Der var nogen fra Huset, der kom for at opsøge os! Jeg følte, at Blodet fo'r op i mine Kinder og derpaa til mit Hjærte — kunde den, der nærmede sig i dette Øjeblik og under disse Omstændigheder være Frøken Fairlie.

Det var en Lettelse — saa sørgelig, saa haabløs var min Stilling overfor hende — det var en stor Lettelse for mig, da den, der havde forstyrret os, viste sig at være Frøken Fairlies Pige.

„Kunde jeg tale et Øjeblik med Frøkenen?" sagde Pigen paa en forvirret, urolig Maade.

Frøken Halcombe gik hen til hende, og de fjærnede sig et Par Skridt.

Jeg blev ene med en Følelse af Forladthed og Sørgmodighed, som jeg ikke har Ord til at beskrive, angaaende min forestaaende H)emkomst til mine ensomme Værelser i London. Tanken om min gamle Moder og min Søster, der saa uskyldig havde glædet sig over min nye gode Stitling i Cumberland, Tanker, som jeg nu skammede mig over at have bandlyst saa længe — vendte tilbage til mig med den sørgmodige Kærlighed, gode gamle Venner viser os, naar vi har forsømt dem — min Moder og Søster.

Hvad vilde de dog sige, naar jeg kom tilbage før Tiden fra min Plads og tilstod dem min usalige Hemmelighed, de, der saa forhaabningsfuldt havde taget Asfked med mig hin lykkelige Aften i Hampstead.

Igen Anne Catherick! End ikke Mindet om den Afskedsaften med min Moder og Søster kunde vaagne i mit Sind uden at drage det andet Minde med, Mindet om min Hjemtur i den maanelyse Nat. Hvad betød dog dette? Skulde den Kvinde og jeg mødes igen? Det var jo muligt. Vidste hun, at jeg boede i London? Ja — det havde jeg fortalt hende enten før eller efter hendes besynderlige mistænksomme Spørgsmaal om, at jeg kendte mange Herrer, der var Baronetter. Det var enten før eller efter — mit Sind var ikke roligt nok til at huske det.

Der gik et Par Øjeblikke, før Frøken

Halcombe sendte Pigen bort og kom tilbage til mig — ogsaa hun saa' urolig ud nu.

„Vi har nu aftalt alt, hvad der er nødvendigt, Hr. Hartright," sagde hun, „vi forstaar hinanden som Venner, kom, skal vi strax gaa tilbage til Huset. Oprigtig talt er jeg urolig for Laura; hun sendte Bud til mig, at hun endelig maatte tale med mig strax, og Pigen fortalte, at hun aabenbart var blevet meget medtaget af et Brev, hun har faaet til Morgen — uden Tvivl det samme Brev, som jeg sendte op til hende, lige før vi gik herud."

Vi gik hurtig ned ad Stien igen. Frøken Halcombe havde sagt alt, hvad hun fandt nødvendigt — men jeg havde ikke faaet sagt alt, hvad jeg vilde.

Fra dette Øjeblik, jeg havde opdaget, at den ventede Gæst var Frøken Fairlies Forlovede, havde jeg følt en bitter Nysgerrighed, en brændende, misundelig Lyst til at høre, hvem det var. Det er muligt, at der ikke let vilde frembyde sig en Lejlighed til at gøre dette Spørgsmaal senere hen, derfor risikerede jeg at gøre det paa Hjemvejen.

„Nu, da De har været saa elskværdig at sige, at vi forstaar hinanden, og De er overbevist om min Taknemmelighed over Deres Overbærenhed og min Imødekommen af Deres Ønsker, maa jeg saa driste mig til at spørge, hvem" — jeg holdt inde —

jeg havde tvunget mig selv til at tænke paa mig, men det var endnu haardere at tale om ham — „hvem Frøken Fairlies Forlovede er.“

Hun var aabenbart optaget af Beskeden fra Søsteren og svarede hurtig og fraværende:

„Det er en stor Godsejer fra Hampshire.“

Hampshire! Anne Cathericks Fødested! Igen den hvidklædte! Det var som et Varsel!

„Og hvad hedder han?“ sagde jeg, saa rolig og ligegyldig som jeg kunde.

„Sir Percival Glyde.“

Sir — Sir Percival Glyde! Mindet om Anne Cathericks mistænksomme Spørgsmaal om, hvilke Baronetter jeg kendte, var næppe blevet forjaget ved Frøken Halcombes Indtræden, før det atter blev vakt til Live af hendes Svar. Jeg standsede pludselig og saa' paa hende.

„Sir Percival Glyde,“ gentog hun i den Tro, at jeg ikke havde hørt Svaret.

„Er han Knight eller Baronet,“ spurgte jeg med en Sindsbevægelse, som jeg ikke længere kunde skjule.

Hun tøvede et Øjeblik og svarede saa, temmeilg kølig:

„Baronet! Naturligvis!“

Ellevte Kapitel.

Der blev ikke sagt et Ord mere, medens vi gik tilbage til Huset. Frøken Halcombe skyndte sig op paa sin Sosters Værelse, og jeg gik op i mit Atelier for at gøre Hr. Fairlies Tegninger i Stand, inden jeg overlod dem til andre Hænder. Tanker, jeg hidtil havde behersket, Tanker, der gjorde min Stilling mere uudholdelig end før, stormede ind paa mig, nu da jeg var ene.

Hun var forlovet — og hendes tilkommende Mand var Sir Percival Glyde, en Baronet og Godsejer fra Hampshire.

Der var Hundreder af Baronetter i England og Snese af Godsejere i Hampshire, saa efter almindelig Logik havde jeg ikke en Skygge af Ret til at sætte Sir Percvial Glyde i Forbindelse med de mistænksomme, spørgende Ord, som den hvidklædte Kvinde havde udtalt. Og dog gjorde jeg det. Var det, fordi Tanken om ham nu var knyttet til Frøken Fairlie og Tanken om hende igen knyttet til Anne

Catherick — siden den Aften, da jeg opdagede den skæbnesvangre Lighed mellem dem? Havde Morgenens Begivenheder allerede svækket mig saadan, at jeg blev et let Bytte for en hvilken som helst vildledende Forestilling, som et almindeligt, ganske tilfældigt Sammentræf vakte i mit Sind? Det var umuligt at sige. Jeg kunde kun føle, at hvad der var blevet sagt paa Tilbagevejen fra Lysthuset, havde gjort et meget besynderligt Indtryk paa mig. En Anelse om, at en uafvendelig Fare laa skjult for os alle i Fremtidens Mørke, tyngede stærkt paa mig. En stærk Tvivl om, hvorvidt jeg ikke allerede var lænket til en Række Begivenheder, som end ikke min forestaaende Rejse var i Stand til at bryde, og hvorvidt nogen af os saa', hvorledes alt dette i Virkeligheden vilde ende, bredte sig mørkere og mørkere om mit Sind. Hvor stærk min Fortvivlelse end var over den ulykkelige Afslutning af min korte, fordringsfulde Kærlighed, saa blev den dog afstumpet og døvet af den stærkere Angst for noget mørkt usynligt, der syntes at ville true os i Fremtiden.

Jeg havde været optaget af Tegningerne i lidt over en halv Time, da der blev banket paa Døren — strax efter gik den op, og til min Overraskelse kom Frøken Halcombe ind.

Hun saa' vred og bekymret ud. Hun tog en Stol, inden jeg kunde byde hende

en, og satte sig ned — tæt ved min Side.

„Hr. Hartright," sagde hun, „jeg havde haabet, at alle pinlige Æmner skulde være udløsmte for os — i det mindste i Dag. Men det skulde nu ikke være. Der er lumske Lumpenheder i Gære for at skræmme min Søster fra dette Ægteskab. De saa' jo, at jeg sendte Gartneren ind med et Brev med en underlig Haandskrift?"

„Ja."

„Det er et anonymt Brev — et lavt Forsøg paa at nedsætte Sir Percival Glyde i min Søsters Agtelse. Det skræmmede og foruroligede hende saadan, at jeg havde den største Møje med at berolige hende saa meget, at hun tillod mig at gaa fra sig. Jeg véd jo nok, at det er en Familiesag, som jeg ikke burde raadføre mig om med Dem, og som De maaske ikke interesserer Dem for."

„Undskyld, Frøken, men jeg har den størst mulige Interesse for alt, hvad der angaar Frøken Fairlies eller Deres Lykke."

„Det glæder mig, at De siger det. De er den eneste i Huset eller udenfor, der kan raade mig. Hr. Fairlie med hans Helbred og hans Rædsel for alle Slags Vanskeligheder kan jeg ikke tænke paa — Præsten her paa Egnen er en god, svag Mand, der ikke forstaar sig paa andet end sine daglige Embedspligter — og vore Naboer hører til den Slags hyggelige, hver-

dagsagtige Bekendte, som man netop ikke kan forstyrre i Farens Stund. Det jeg ønsker at vide er: Bør jeg strax gøre de Skridt, jeg kan, for at faa opdaget, hvem der har skrevet Brevet, eller bør jeg vente til i Morgen og saa henvende mig skriftligt til Hr. Fairlies Sagfører? Det bliver en Dag, vi taber eller vinder, og det kan være af største Vigtighed. Sig mig, hvad De mener, Hr. Hartright. Hvis Nødvendigheden ikke allerede havde tvunget mig til at vise Dem Fortrolighed under meget vanskelige Omstændigheder, vilde end ikke min hjælpeløse Stilling undskylde mig. Men som Sagerne nu staar og efter alt, hvad der er passeret mellem os, kan det sikkert ikke være urigtigt af mig at glemme, at De kun har været vor Ven i tre Maaneder."

Hun gav mig Brevet — det begyndte meget brat uden nogen Overskrift. Det lød som følger:

„Tror De paa Drømme? Jeg haaber for Deres egen Skyld, at De gør det. Se, hvad den hellige Skrift siger om Drømme og Deres Opfyldelse (se Mosebog 8—25, Daniel 18—25) og tag min Advarsel til Følge, før det bliver for sent.

Sidste Nat drømte jeg om Dem, Frøken Fairlie. Jeg drømte, at jeg stod ved den ene Side af Alterbordet i en Kirke, medens Præsten i Ornat stod ved den anden.

Efter nogen Tid kom der ned ad Kirke-

gulvet gaaende en Mand og en Kvinde, der skulde giftes. De var Kvinden. De saa' saa smuk og uskyldig ud med den smukke hvide Silkekjole paa og det lange Kniplingsslør, at mit Hjærte følte for Dem, og der kom Taarer i mine Øjne.

Det var Taarer af Medlidenhed, Frøken; og i Stedet for at falde fra mine Øjne, som Taarer gør, naar vi ellers fælder dem, blev de forvandlede til to Lysstraaler, der mere og mere nærmede sig den Mand, som stod ved Alteret ved Deres Side, indtil de naaede hans Bryst. De to Lysstraaler laa i Buer — som to Regnbuer mellem ham og mig. Jeg saa' hen langs dem og ned i hans inderste Hjærte.

Den Mand, De skulde giftes med, var smuk nok af Ydre. Han var hverken høj eller lille, lidt under Middelhøjde, en kraftig, smdiig, stolt Mand, omtrent fem og fyrretyve Aar gammel. Han havde et blegt Ansigt med en høj, skaldet Pande og mørkt Haar paa den øvrige Del af Hovedet. Han var glatraget paa Hagen, men hans rige, brune Skæg dækkede Kinder og Overlæbe. Han havde brune, klare Øjne, hans Næse var smuk og lige, saa fintformet, at det kunde have været en Kvindes. Hans Hænder var lige saadan. Han blev fra Tid til anden forstyrrret af en tør Hoste, og naar han holdt sin højre Haand op til Munden, saa' man et rødt Ar efter et gammelt Saar, tværs over Haandryggen. Har jeg

drømt om den rigtige Mand — Det véd De bedst, Frøken Fairlie, De kan sige, om jeg tog fejl eller ej.

Men læs nu, hvad jeg saa' under Overfladen, jeg beder Dem saa bønlig: Læs og drag Fordel deraf.

Jeg saa' hen ad de to Lysstraaler og saa ned i hans inderste Hjærte. Det var sort som Natten, og paa det stod skrevet med de røde, flammende Bogstaver, der er den faldne Engels Skrift. Uden Medlidenhed, uden Anger har han strøet Ulykke paa andres Sti, og han vil komme til at strø Ulykke og Elendighed paa denne Kvindes Sti, der staar ved hans Side. Jeg læste dette, og saa bevægede Lysstraalerne sig atter og faldt paa hans Skulder — og dèr bag ved ham stod der en Engel og lo. Og Lysstraalerne flyttede sig atter og pegede over Deres Skulder, og dèr bag Dem stod der en Engel og græd. Og Lysstraalerne flyttede sig for tredje Gang og faldt mellem Dem og denne Mand — de bredte sig mere og mere og skilte Dem og ham fra hinanden. Og Præsten ledte forgæves efter Vielsesritualet, det var forsvundet fra Bogen, og han lukkede den og lagde den fra sig i Fortvivlelse. Og jeg vaagnede med Taarer i Øjnene og bankende Hjærte, for jeg tror paa Drømme.

Aa, Frøken Fairlie, jeg beder Dem, tro paa dem, som jeg gør. Joseph og Daniel og andre i Bibelen troede paa Drømme.

Forhør Dem om den Mands Fortid, før De udtaler de Ord, der gør Dem til hans usalige Hustru. Jeg giver Dem ikke denne Advarsel for min Skyld, men for Deres, thi jeg har en Interesse for Deres Lykke, der vil vare, saa længe jeg lever. Deres Moders Datter vil altid staa mit Hjærte nær — for Deres Moder var min første, min bedste, min eneste Ven."

— — — — — — — — — — — — —

Her endte dette mærkelige Brev uden nogen som helst Underskrift.

Haandskriften gav ingen Udsigt til at finde Brevskriveren. Brevet var skrevet paa Linjer med en almindelig Skoleskrift, noget svag og utydelig og undertiden overklattet, men iøvrigt var der intet, der udmærkede den.

„Det er ikke noget helt udannet Menneskes Brev," sagde Frøken Halcombe, „men paa den anden Side er det for usammenhængende til at være skrevet af et dannet Menneske af den højere Klasse. Omtalen af Brudekjolen og Sløret og andre smaa Bemærkninger synes at tyde paa, at det er en eller anden Kvinde, der har skrevet det. Hvad mener De, Hr. Hartright?"

„Det tror jeg ogsaa," sagde jeg, „jeg tror ikke alene, at det er en Kvinde, der

har skrevet det, men at denne Kvinde maa være — "

„Sindssyg!" sagde Frøken Halcombe, „ja, det tror jeg nu ogsaa!"

Jeg svarede ikke — medens jeg havde talt, var mit Blik faldet paa den sidste Sætning i Brevet: „Deres Moders Datter vil altid staa mit Hjærte nær, for Deres Moder var min første, min bedste, min eneste Ven".

Disse Ord og den Tvivl, jeg nylig havde udtalt angaaende Brevskriverindens Forstand, indvirkede sammen paa mit Sind og fremkaldte en Tanke, som jeg bogstavelig talt var bange for at udtale, ja endog for at opmuntre i mit stille Sind. Jeg begyndte at spørge mig selv, om min Forstand ikke var begyndt at vakle; det syntes næsten at blive en fix Idé hos mig at henføre enhver mærkelig Begivenhed og ethvert uventet Ord til den samme skjulte Kilde og den samme skæbnesvangre Indflydelse. Jeg besluttede denne Gang for at hævde mit Mod og min sunde Fornuft ikke at tage nogen Bestemmelse, naar den ikke var begrundet paa aabenlyse Kendsgerninger, og vende Ryggen til alt, hvad der fristede mig i Retning af Hypotheser.

„Hvis vi har nogen Udsigt til at opspore den, der har skrevet dette," sagde jeg, idet jeg rakte Frøken Halcombe Brevet, „saa kan der ikke være noget urigtigt i at gribe Lejligheden, saa snart den tilby-

der sig. Jeg synes, vi igen skulde tale med Gartneren om den ældre Kone, der gav ham Brevet, og saa fortsætte vore Forespørgsler i Landsbyen, men maa jeg først spørge Dem om én Ting — De talte om at spørge Hr. Fairlies Sagfører til Raads i Morgen — er det ikke muligt at gøre det før? Hvorfor ikke i Dag?"

„Ja," sagde Frøken Halcombe, „det kan jeg kun forklare ved at omtale visse Detailler, der staar i Forbindelse med min Søsters Forlovelse, og som jeg ikke fandt det nødvendigt eller ønskeligt at omtale i Formiddag. En af Sir Percival Glydes Grunde til at komme her paa Mandag er, at han gærne vil træffe Aftale om, naar Bryllupet skal staa. Dette har hidtil ikke været bestemt, og nu vil han gære have, at det skal blive før Aarets Slutning."

„Véd Frøken Fairlie noget om det Ønske?" spurgte jeg ivrig.

„Hun har ingen Anelse om det, og efter hvad der er sket, vil jeg ikke paatage mig det Ansvar at oplyse hende derom. Sir Percival har kun omtalt sine Ønsker til Hr. Fairlie, der selv har fortalt mig, at han som Lauras Formynder, er rede til at efterkomme dem. Han har skrevet til Familiens Sagfører i London, en Hr. Gilmore. Han er for Tiden i Glasgow i Forretninger og har foreslaaet, at han skal komme her paa Tilbagevejen. Han kommer i Morgen og bliver et Par Dage hos os, saa han giver

Sir Percival Tid til at tale sin egen Sag. Hvis han vil naa sit Maal, vil Hr. Gilmore tage tilbage til London med Instruxer angaaende min Søsters Ægteskabskontrakt. Nu forstaar De altsaa, hvorfor jeg taler om at vente med at søge nogen juridisk Hjælp før i Morgen. Hr. Gilmore er en gammel prøvet Ven af de to sidste Slægtled af Fairlierne, og vi kan stole paa ham som ingen anden."

Ægteskabskontrakten! De to Ord vakte en skinsyg Fortvivlelse i mig, de var en dødelig Gift for mine højere og bedre Instinkter. Jeg begyndte — ja det er haardt at skulle tilstaa det, men jeg maa ikke skjule noget fra Begyndelsen til Slutningon af denne forfærdelige Historie, som jeg her fortæller — jeg begyndte derfor med hadsk Iver at sætte min Lid til de vage Beskyldninger, det anonyme Brev havde udslynget mod Sir Percival Glyde. Hvad om disse vilde Beskyldninger delvis var begrundede! Hvad om Sandheden blev bevist, før de skæbnesvangre Ord blev udtalte for Alteret og Ægteskabskontrakten underskrevet! Jeg har siden forsøgt at tro, at den Følelse, der besjælede mig, bundede i min Hengivenhed for Frøken Fairlie og Varetagen af hendes Interesser; men det er aldrig lykkedes mig at narre mig selv til at tro det, og jeg maa ikke forsøge at narre andre. Min Følelse bundede ene og alene i et hen-

synsløst, hævngerrigt, haabløst Had til den Mand, som skulde giftes med hende.

„Hvis vi skal opdage noget," sagde jeg, ledet af den nye Indflydelse, som jeg havde givet mig ind under, „saa er det bedst, vi ikke spilder et Øjeblik. Jeg kan foreløbig kun én Gang til foreslaa, at vi for anden Gang spørger Gartneren ud og strax efter forhører os i Landsbyen."

„Jeg tror, jeg kan være Dem til Nytte ved begge disse Forespørgsler," sagde Frøken Halcombe og rejste sig; „lad os gaa strax, Hr. Hartright, og gøre, hvad vi kan."

Jeg vilde til at aabne Døren for hende, men standsede pludselig for at rette et vigtigt Spørgsmaal til hende, før vi gik.

„En af Sætningerne i Brevet," sagde jeg, „indeholder en meget nøjagtig personlig Beskrivelse — Sir Percival Glydes Navn er ikke nævnet, det véd jeg nok, men — passer den Beskrivelse paa ham?"

„Ja, aldeles — selv med Hensyn til Alderen — han er lige fem og fyrre."

— — Fem og fyrre! Og hun var endnu ikke en og tyve! Der var hver Dag Mænd paa hans Ader, der giftede sig med Kvinder paa hendes — og Erfaringen viste, at disse Ægteskaber ofte blev de lykkeligste. Jeg vidste dette, og dog forøgede denne Omtale af hans Alder mit blinde Had og min Mistillid til ham.

„Den passede ganske nøjagtig," vedblev Frøken Halcombe, „om det saa er Ar-

ret paa den højre Haand, saa findes det der, det er kommet efter et Saar, han en Gang fik paa en Rejse i Italien for fem Aar siden. Der kan ikke være nogen Tvivl om, at hver Enkelthed af hans Ydre er Brevskriverinden bekendt."

„Endog en Hoste, han plages af, er omtalt — saa vidt jeg husker."

„Ja, og det er ogsaa rigtigt, han tager ingen Notits af den, men den ængster undertiden hans Venner."

„Jeg antager, at der aldrig har været noget at udsætte paa hans Rygte."

„Hr. Hartright! Jeg haaber da ikke, at De er saa uretfærdig at lade det lumpne Brev øve nogen Indflydelse paa Dem?"

Jeg følte, at jeg rødmede, for jeg vidste, at det havde øvet nogen Indflydelse paa mig.

„Det haaber jeg heller ikke," sagde jeg forvirret, „maaske havde jeg ingen Ret til at gøre dette Spørgsmaal."

„Jeg er slet ikke ked af, at De gjorde det," sagde hun, „for det sætter mig i Stand til at forsvare Sir Percivals Rygte. Hverken jeg eller min Familie har nogen Sinde hørt den mindste Antydning af nogen Dadel mod ham. Han har med Held været Valgkandidat i to meget omstridte Valg og er sluppen fra denne Prøvelse med uskadt Rygte. En Mand, der kan gøre dette her i Landet, maa have et grundmuret Rygte."

Jeg lukkede Døren op for hende og fulgtes i Tavshed ud med. Hun havde ikke overbevist mig. Men hvis den Engel, der optegner alt, hvad der sker, var kommet ned fra Himlen for at overbevise mig og havde aabnet sin Bog for mine Øjne, vilde jeg heller ikke have været overbevist.

Vi fandt Gartneren ved hans sædvanlige Arbejde. End ikke en hel Strøm af Spørgsmaal kunde vriste noget som helst betydningsfuldt Svar fra den uigennemtrængelig sløve Knøs. Den Kvinde, der havde givet ham Brevet, var en ældre Kvinde. Hun havde ikke sagt et Ord til ham, og hun var hastig gaaet bort — i sydlig Retning — det var alt, hvad Gartneren kunde sige os.

Landsbyen laa syd for Huset — saa gik vi altsaa til Landsbyen.

Tolvte Kapitel.

Vi forespurgte os taalmodig og til alle Sider, blandt alle mulige Slags Mennesker, men uden noget Resultat. Der var rigtignok tre af Landsbyens Beboere, der forsik-

rede os, at de havde set Kvinden; men da de var ude af Stand til at beskrive hende og ganske uenig om den Retning, hvori hun var gaaet, da de sidst havde set hende, var disse tre glimrende Undtagelser fra den fuldstændige Ukendskab til Sagen, der var Regelen, os ikke til mere Nytte end Massen af deres Bysbørn.

Vore frugtesløse Undersøgelser førte os til sidst til den Del af Byen, hvori de Skoler laa, som Fru Fairlie havde oprettet. Da vi gik forbi den Side af Bygningen, hvor Drengeskolen var, foreslog jeg, at vi skulde henvende os til Skolelæreren, der som Følge af sin Stilling maatte antages at være den mest oplyste Mand i Landsbyen.

„Jeg er bange for, at Læreren maa have været optaget af sine Elever paa de Tider, den gamle Kone gik gennem Byen. Men vi kan jo gærne prøve.“

Vi gik over Skolegaarden og forbi Skolestuens Vinduer for at komme til Døren, der laa paa Bagsiden af Huset. Jeg blev et Øjeblik staaende ved Vinduet og saa' ind.

Skolelæreren sad ved sin høje Pult med Ryggen til mig og holdt aabenbart en Formaningstale til Eleverne, der alle var samlede foran ham paa én Undtagelse nær. Denne ene Undtagelse var en firskaaren, næsten hvidhaaret Dreng, der stod alene i en Krog paa en Skammel — en ynkelig

lille Robinson Cruso paa sin Skammekrogs øde Ø.

Da vi kom til Døren, saa' vi, at den stod paa Klem, og Skolelærerens Stemme naaede tydelig ud til os, da vi et Øjeblik blev staaende derude.

„Hør nu efter, hvad jeg siger, Drenge," sagde han. „Hvis jeg hører et eneste Ord om Spøgelser til her paa Skolen, saa bliver det værst for jer! Der existerer ikke saadant noget som Spøgelser, og de Drenge, der tror paa Spøgelser, tror paa noget, der ikke kan existere, og sætter sig op mod den sunde Fornuft og mod Disciplinen og maa derfor straffes. I ser alle, at Jakob Postlethwaite staar derhenne i Krogen — han er blevet straffet, ikke fordi han har sagt, at han har set et Spøgelse i Gaar Aftes, men fordi han er for uforskammet eller stædig til at ville tage mod Fornuft og bliver ved med at sige, at han saa' Spøgelset, efter at jeg har fortalt ham, at der umulig kan existere saadanne Væsener. Hvis der ikke er noget andet, der hjælper, har jeg i Sinde at banke det Spøgelse ud af ham, og hvis Spøgelsetroen breder sig mellem jer, vil jeg gaa et Skridt videre og banke den Tro ud af hele Skolen."

„Det lader til, at vi har valgt et uheldigt Øjeblik for vort Besøg," sagde Frøken Halcombe, der skubbede Døren op ved Slutningen af Lærerens Tale og gik indenfor.

Vor Indtræden vakte uhyre Opsigt blandt Drengene. De syntes at mene, at vi var komne for at se Jakob Postlethwaite faa Bank.

„Gaa nu hjem til Middag allesammen", vedblev Læreren, „undtagen Jakob naturligvis — han bliver, hvor han er — Spøgelset kan jo bringe ham hans Middagsmad, hvis han har Lyst."

Da baade Kammeraterne og Udsigten til Middagsmad forsvandt for Jakob, tabte han Modet. Han tog Hænderne ud af Lommerne, saa' stift paa sine Fingerknoer, førte dem med megen Omstændelighed op til sine Øjne, og da de kom dèr, vred han dem rundt i Øjnene og snøftede samtidig med regelmæssige Mellemrum, den sædvanlige Salut, der ledsager den yngste Ungdoms Udbrud af Fortvivlelse.

„Vi kom her for at gøre Dem et Spørgsmaal, Hr. Dempster", sagde Frøken Halcombe, henvendt til Skolelæreren, „og vi havde ikke just ventet Dem i Færd med at mane Aander. Hvad skal det sige — hvad er det, der er sket?"

„Den uartige Dreng har skræmmet hele Skolen ved at fortælle, at han i Gaar Aftes har set et Spøgelse," svarede Læreren, „og han bliver ved med sin taabelige Historie til Trods for alt, hvad jeg siger til ham."

„Det var da underligt," sagde Frøken Halcombe, „jeg havde ikke troet, at nogen

af de Drenge havde saa megen Fantasi at han kunde se et Spøgelse for sig — det er en Forøgelse af det haarde Arbejde, De har med at udvikle Limmeridge-Ungdommens Aand, og jeg haaber, De snart maa slippe for den igen. Imidlertid vil jeg gærne forklare Dem, hvorfor jeg kommer her, og hvad det er, jeg ønsker."

Hun gjorde nu Skolelæreren det samme Spørgsmaal, vi havde gentaget for næsten hver en af Landsbyens Beboere, og fik det samme nedslaaende Svar — Hr. Dempster havde ikke set den fremmede, som vi søgte efter.

„Ja, saa kan vi lige saa godt gaa hjem, Hr. Hartright," sagde Frøken Halcombe, „den Oplysning, vi ønsker, kan vi aabenbart ikke faa."

Hun havde hilst paa Læreren og vilde til at gaa ud af Skolestuen, da den ulykkelige Jakob Postlethwaite, som stod og snøftede ynkelig i sin Krog, tiltrak sig hendes Opmærksomhed, idet hun gik forbi ham. I sin Godmodighed sagde hun et Par Ord til den lille Fange, før hun lukkede Døren op for ham.

„Din dumme Dreng," sagde hun, „hvorfor beder du ikke Hr. Dempster om Forladelse og tier stille med den Snak om Spøgelset?"

„Jamen, jeg saa' jo selv Spøgelset," sagde Jakob med et stirrende, rædselsslagent Blik og en Strøm af Taarer.

„Aa, Snik, Snak — du saa' slet ikke saadan noget. Et Spøgelse — javist! Hvad for et Spøgelse?"

„Undskyld, Frøken Halcombe," afbrød Læreren hende lidt beklemt, „men jeg tror, De gør bedst i ikke at spørge Drengen ud. Hans taabelige Historie er ganske utrolig, og De kunde let faa ham til mod sit Vidende at — —"

„Mod sit Vidende at gøre hvad for noget?" spurgte Frøken Halcombe skarpt.

„At saare Deres Følelser," sagde Dempster og saa' endnu mere beklemt ud.

„Det maa jeg sige, Hr. Dempster, det er rigtignok en stor Kompliment til mig, at De tror, jeg er saa sart, at saadan en Rolling kan saare mine Følelser."

Hun vendte sig med en haanlig, spodsk Mine til den lille Jakob og begyndte at spørge ham ud.

„Hør nu," sagde hun, „jeg vil vide rigtig Besked — naar saa' du det Spøgelse, min Dreng?"

„I Gaar, da det næsten var mørkt."

„Og hvordan saa' det ud?"

„Helt hvidt, som Spøgelser altid ser ud," sagde den lille Dreng med en morsom Sikkerhed.

„Hvor var det, du saa' det?"

„Ovre paa Kirkegaarden — dèr hvor Spøgelserne altid er."

„Som Spøgelser altid ser ud — dér, hvor Spøgelserne altid er! Dit lille Fæ,

du taler akkurat, som om du havde kendt Spøgelser og deres Vaner fra din spædeste Barndom! Naa, i hvert Fald kan du da din Historie paa Fingrene — jeg antager, at du strax fortæller mig, at du kan sige mig, hvis Spøgelse det var."

„Ja, det er netop det, jeg kan," svarede Jakob og nikkede med mørk Sejrsstolthed.

Dempster havde allerede flere Gange forsøgt at tale, medens Frøken Halcombe forhørte hans Elev, og han lagde sig nu resolut imellem.

„Undskyld, jeg siger det, Frøken Halcombe," sagde han, „men De opmuntrer bare Drengen ved at gøre ham de Spørgsmaal."

„Jeg skal kun gøre ét Spørgsmaal til, saa er jeg ganske tilfreds," svarede Frøken Halcombe. „Naa," vedblev hun, henvendt til Drengen, „hvis Genfærd var det da?"

„Det var Fru Fairlies," svarede Jacob hviskende.

Den Virkning, som dette mærkværdige Svar frembragte paa Frøken Halcombe, viste til fulde, hvor berettiget Skolelærerens Iver havde været for at hindre hende i at høre det. Hendes Ansigt blev blussende rødt, og hun drejede sig pludselig vredt om mod den lille Jakob, som blev saa forfærdet, at han paa ny gav sig til at græde, aabnede Læberne som for at skænde, men

beherskede sig saa og henvendte sig til Læreren i Stedet for til Drengen.

„Det er ganske unyttigt," sagde hun, „at gøre saadant et Barn ansvarligt for, hvad han siger. Jeg tvivler ikke om, at den Idé er blevet sat ham i Hovedet af andre. Men hvis det er Folk i Landsbyen, der har glemt den Taknemmelighed og Respekt, som de alle skylder min Moders Minde, saa skal jeg finde, hvem det er, og hvis jeg har nogen som helst Indflydelse hos Hr. Fairlie, skal de komme til at undgælde for det."

„Jeg haaber, ja jeg er vis paa, at De tager fejl, Frøken Halcombe," sagde Læreren, „det er bare den Dreng selv, der er saa taabelig og forstokket. Han saa' eller troede, han saa', en hvidklædt Kvinde i Gaar Aftes, da han gik over Kirkegaarden, og denne — virkelige eller uvirkelige — Skikkelse stod ved det Marmorkors, der, som alle i Landsbyen véd, staar over Fru Fairlies Grav. De to Omstændigheder tilsammen er sikkert tilstrækkelige til at faa Drengen til at give Dem det Svar, der har forarget Dem, som naturligt er."

Skønt Frøken Halcombe ikke syntes overbevist, følte hun, at Skolelærerens Fremstilling af Sagen var for fornuftig til at blive aabenlyst bekæmpet. Hun svarede kun med at takke ham for hans Opmærksomhed og love at komme igen, naar hen-

des Tvivl var blevet bragt til Tavshed. Derpaa hilste hun og gik.

Under hele dette besynderlige Optrin havde jeg staaet og hørt opmærksomt til og draget mine egne Slutninger. Saa snart vi var alene, spurgte Frøken Halcombe mig, om jeg havde draget nogen Slutning af, hvad jeg havde hørt.

„Ja, en meget bestemt Slutning," svarede jeg. „Jeg tror, at der ligger noget til Grund for Drengens Historie. Jeg vil tilstaa, at jeg er meget opsat paa at se Monumentet over Fru Fairlies Grav og undersøge Terrænet om den."

„De skal faa Graven at se." Hun tav efter at have givet det Svar og tænkte lidt over Sagen, medens vi gik videre. „Den Hændelse i Skolen," begyndte hun derpaa, „har saa fuldstændig draget mine Tanker bort fra Brevet, at jeg føler mig lidt forvirret, naar jeg prøver paa at tænke paa det. Maa vi opgive ethvert Forsøg paa at faa yderligere Oplysninger og vente, til vi i Morgen faar overgivet Sagen i Hr. Gilmores Hænder?"

„Nej, paa ingen Maade, Frøken, det, vi hørte derinde, opmuntrer mig tværtimod til at fortsætte min Undersøgelse."

„Hvorfor opmuntrer det Dem?"

„Fordi det bestyrker mig i en Mistanke, som jeg fik, da De gav mig Brevet at læse."

„Jeg antager, De havde Deres Grunde

til at skjule denne Mistanke for mig indtil dette Øjeblik?"

„Jeg var langt fra at tage Notits af den selv — jeg fandt, at den var ganske latterlig — jeg betragtede den som et Udslag af en sygelig Fantasi, men det kan jeg ikke længere gøre — ikke alene Drengens Svar paa Deres Spørgsmaal, men ogsaa en tilfældig Ytring af Skolelæreren, da han vilde forklare den Historie, har paatvunget mig den Tanke.

Tiden vil maaske vise, at det hele er en Indbildning af mig, Frøken, men jeg er i dette Øjeblik temmelig sikker paa, at Spøgelset paa Kirkegaarden og den, der har skrevet Brevet, er én og den samme.

Hun blev staaende ganske bleg og saa' ivrig op i mit Ansigt.

„Hvem da?"

„Det sagde Læreren Dem mod sit Vidende. Da han talte om en Skikkelse, som Drengen havde set paa Kirkegaarden, sagde han, at det var en „hvidklædt Kvinde" —"

„De mener da ikke Anne Catherick?"

„Jo — netop Anne Catherick."

Hun lagde Haanden paa min Arm og støttede sig tungt til den.

„Jeg véd ikke hvorfor," sagde hun, med sagte Stemme, „men der er noget i denne Anelse, som gør mig ængstelig og urolig. Jeg har en Følelse" — hun holdt inde og søgte at le sin Stemning bort

„Naa, Hr. Hartright," vedblev hun, „jeg vil vise Dem Graven og saa strax gaa hjem. Det er ikke værd, at jeg lader Laura være alene alt for længe. Det er bedre, jeg gaar hjem og sidder hos hende."

Vi var nær ved Kirkegaarden, da hun sagde dette; Kirken, der var en trist Bygning af graa Sten, laa i en lille Dal, saa den var beskyttet mod den stærke Vind, der blæste over Heden. Kirkegaarden laa lidt op ad Højens Skrænt. Den var omgivet af en ujævn Stenmur og var underlig nøgen og skyggeløs undtagen i den ene Udkant, hvor en Gruppe smaa Træer kastede deres sorte Skygge over det korte, tynde Græs og over en lille Bæk, der rislede ned ad den stenede Skraaning. Lige ud for Træerne og Bækken, ikke langt fra en af de tre Stenstenter, som paa forskellige Steder førte ind til Kirkegaarden, hævede det hvide Marmorkors sig, hvorved Fru Fairlies Grav skelnedes fra de øvrige.

„Jeg behøver ikke at gaa videre," sagde Frøken Halcombe og pegede paa Graven. „De lader mig nok vide, om de De har fundet noget, der kan bestyrke Dem i den omtalte Anskuelse — vi mødes derhjemme."

Hun gik fra mig — jeg gik strax hen til Kirkegaarden over den Stente, der direkte førte til Fru Fairlies Grav.

Græsset omkring den var for kort og

Jorden for haard til at vise noget Fodspor. Jeg blev skuffet, men saa' opmærksomt paa Korset og den firkantede Marmorblok nedenfor, hvori Indskriften var hugget.

Korsets hvide Marmor var hist og her plettet og urent, og over den ene Halvdel af Stenen — den Del, hvorpaa Skriften var hugget — var i samme Tilstand. Den anden Halvdel tiltrak sig imidlertid min Opmærksomhed paa Grund af sit fuldstændig rene og pletfrie Ydre. Jeg saa' nærmere til og opdagede, at den var blevet renset for ganske nylig, oppe fra og nedefter. Grænselinjen mellem den Del, der var renset, og den Del, der ikke var det, var tydelig, hvor som helst der var et ubeskrevet Stykke Marmor. Hvem havde begyndt at rense Stenen og saa opgivet det?"

Jeg saa' mig om og grundede paa, hvordan det Spørgsmaal vel kunde løses. Man kunde ikke se nogen Menneskebolig fra det Sted, hvor jeg stod. Kirkegaarden tilhørte udelukkende de døde. Jeg gik tilbage til Kirken og rundt om den, til jeg kom til Bagsiden, saa gik jeg over en anden Stente og stod nu ved en Sti, der førte ned til et forladt Stenbrud; derhenne laa der et lille Toværelsers-Hus, og udenfor Døren stod der en gammel Kone og vaskede. Jeg gik hen til hende og gav mig i Snak med hende.

Jeg spurgte hende ud om Kirken og

Kirkegaarden, og hun var villig til at fortælle; næsten de første Ord, hun sagde, var, at hendes Mand var Graver og Kirkebetjent. Jeg sagde et Par rosende Ord om Mindestenen over Fru Fairlie; men den gamle Kone rystede paa Hovedet og sagde, at jeg ikke havde set den i det fordelagtigste Lys — det var hendes Mands Arbejde at passe den, men han havde nu i mange Maaneder været saa syg, at han næppe havde været i Stand til at kravle i Kirke om Søndagen og gøre sin Pligt dèr, og Stenen var derfor blevet forsømt. Men nu var han bedre, og inden fjorten Dage haabede han, han var saa vidt, at han kunde give sig i Lag med at rense den.

Denne Oplysning, som jeg fik i Dialekt og i en meget vidtløftig Form, sagde mig alt, hvad jeg ønskede at vide. Jeg gav den stakkels Kone en Ubetydelighed og gik tilbage til Limmeridge House.

Den delvise Rensning af Mindestenen var blevet udført af en fremmed. Idet jeg satte den Anelse, jeg havde ved at høre Drengens Fortælling om Spøgelset, i Forbindelse med det, jeg nu havde opdaget, fattede jeg den Beslutning hemmelig at holde Vagt ved Fru Fairlies Grav fra Solnedgang og til Natten faldt paa. Rensningen af Stenen var ikke færdig, og den, der havde begyndt derpaa, kom naturligvis igen for at gøre sit Arbejde færdigt.

Da jeg kom hjem, meddelte jeg Frøken

Halcombe, hvad jeg agtede at gøre. Hun saa' overrasket og urolig ud, medens jeg forklarede hende min Hensigt, men gjorde ingen Indvendinger. Hun sagde blot: „Jeg haaber, det maa gaa godt." Da hun var i Færd med at gaa fra mig, standsede jeg hende for, saa rolig som det var mig muligt, at spørge til Frøken Fairlie. Hun var i bedre Humør, og Frøken Halcombe haabede, at hun kunde overtale hende til at gaa en Tur, medens Solen endnu skinnede.

Jeg gik tilbage til mit eget Værelse for at arbejde med Tegningerne, da det var nødvendigt, at det blev gjort, og dobbelt nødvendigt, at jeg beskæftigede mig med noget, der afledede mine Tanker fra mig selv og fra den haabløse Fremtid, der laa for mig. Fra Tid til anden holdt jeg op med mit Arbejde og saa' ud ad Vinduet for at betragte Himlen, hvor Solen mere og mere nærmede sig Horisonten. Ved en saadan Lejlighed saa' jeg en Skikkelse paa den brede Grusgang under mit Vindue — det var Frøken Fairlie.

Jeg havde ikke set hende siden om Morgenen, og da havde jeg næppe talt med hende; jeg havde kun én Dag tilbage paa Limmeridge, og efter den Tid vilde jeg maaske aldrig mere faa hende at se. Denne Tanke var tilstrækkelig til at holde mig fængslet ved Vinduet. Jeg var saa hensynsfuld at lade Persiennerne blive nede, saa hun ikke kunde se mig, men jeg havde

ikke Styrke nok til at modstaa den Fristelse at lade mit Blik følge hende saa langt som muligt.

Hun var klædt i et brunt Overstykke, der næsten dækkede den glatte, sorte Silkenederdel. Paa Hovedet bar hun den farvelige Straahat, som hun havde haft paa den Dag, vi saa' hinanden for første Gang; men i Dag havde hun et Slør paa, der skjulte hendes Ansigt for mig. Ved Siden af hende løb en lille Yndlingshund, som hun ikke syntes at skænke nogen Opmærksomhed. Hun gik lige fremad med bøjet Hoved og Armene skjulte under Overstykket. De visne Blade, der havde hvirvlet af Sted foran mig, da jeg den Morgen hørte, at hun var forlovet, hvirvlede nu af Sted foran hende, fløj i Vejret, faldt ned og spredtes, medens hun gik af Sted i det blege, svindende Sollys. Hunden rystede af Kulde og strøg sig hvert Øjeblik op ad hende, for at hun skulde klappe den — men hun mærkede det ikke. Hun gik længere og længere bort fra mig, medens de visne Blade stadig hvirvlede om hende, gik videre, indtil mine smertende Øjne ikke længere kunde se hende, og jeg blev ene med mit tunge Hjærte.

Efter en Times Forløb var jeg færdig med mit Arbejde, og det var lige ved Solnedgang; jeg tog min Hat og min Frakke og slap ud i Forhallen og ud af Huset uden at møde nogen.

Der var vilde Skyer paa den vestlige Himmel, og Vinden blæste koldt fra Søen; skønt Kysten laa langt borte, naaede Lyden af Brændingen over den vidtstrakte Hede, der laa imellem, og mødte trist og uhyggelig mit Øre, idet jeg traadte ind paa Kirkegaarden.

Der var ikke en levende Sjæl at se; Stedet saa' mere ensomt ud end nogen Sinde før, da jeg valgte mig en Plads, hvor jeg blev staaende og ventede og spejdede med Blikket fæstet paa det hvide Kors, der hævede sig over Fru Fairlies Grav.

Trettende Kapitel.

Kirkegaardens udstrakte Beliggenhed havde tvunget mig til at være forsigtig med at vælge en Plads.

Hovedindgangen til Kirken laa paa den Side, der var nærmest Kirkegaarden, og foran Døren var der en muret Hvælving. Efter en kort Tøven, der var fremkaldt af min naturlige Uvilje mod at skjule mig, hvilket var ganske nødvendigt her, bestemte

jeg mig til at gaa ind under Hvælvingen. Der var i hver af Sidemurene et ganske lille Vindue, og gennem det ene af dem kunde jeg se Fru Fairlies Grav. Det andet vendte ud mod det tidligere omtalte Stenbrud. Foran mig, lige foran Indgangen til Hvælvingen, var der et Stykke bart Begravelsesjord, en lav Stenmur og et Stykke ensom, brun Skraaning, over hvilken Solnedgangens Skyer drev tungt af Sted for den stærke, ustandselige Blæst. Der hverken hørtes eller saas nogen levende Skabning — ingen Fugl fløj forbi mig, ingen Hund gøede fra Graverens Hytte. Pavserne mellem Brændingens Brusen fyldtes af de smaa Træers Raslen ved Graven, Bækkens kolde, svage Rislen over sit Stenleje — en uhyggelig Scene og en uhyggelig Tid! Mit Mod sank, alt som jeg talte Minuterne i mit Skjul.

Det var endnu ikke Tusmørke — den dalende Sols Straaler dvælede endnu paa Himlen, og der var ikke gaaet meget mere end den første halve Time af min ensomme Vagt, da jeg hørte Fodtrin og en Stemme. Fodtrinene nærmede sig fra den anden Side af Kirken, og Stemmen var en Kvindes.

„Du skal ikke være bange for Brevet, min Ven," sagde Stemmen; „jeg har selv givet det til den unge Fyr, og han tog det lige fra mig og gik med det — og jeg gik min Vej, og der var ikke en

levende Sjæl, der fulgte efter mig — det kan du stole paa."

Disse Ord spændte min Opmærksomhed og Forventning til en Grad, der næsten var pinlig. Der var en Pavse, hvori Skridtene nærmede sig. I næste Øjeblik gik to Skikkelser — to Kvinder — forbi mit Vindue, de gik lige hen til Graven og havde altsaa Ryggen mod mig. Den ene af Kvinderne havde Hat og Shawl paa, den anden var iført en lang, mørkeblaa Rejsekappe og havde trukket Hætten over Hovedet. Et Par Tommer af hendes Kjole saas under Kappen, og mit Hjærte bankede, da jeg saa' Farven, den var hvid.

Da de var komne halvvejs mellem Kirken og Graven, standsede de, og den kappeklædte Kvinde vendte Hovedet om mod sin Ledsagerinde — men hendes Profil, som vilde have været synlig, hvis hun havde haft Hat paa, blev nu skjult af Hættens tunge, udstaaende Kant.

„Pas nu paa at beholde den rare, varme Kappe paa," sagde den samme Stemme, jeg havde hørt før — det var hende med Shawlet, der talte. „Madam Tood har Ret i, at du saa' altfor paafaldende ud i Gaar med den helt hvide Dragt. Jeg vil gaa lidt omkring, medens du bliver her, for Kirkegaarden er ikke noget for mig, hvor meget du saa sværmer for den. Se nu at faa gjort det, du vil, før jeg

kommer igen, saa vi kan komme hjem, før det bliver helt mørkt."

Med disse Ord vendte hun sig og gik samme Vej tilbage, som hun var kommet, saa hun nu vendte Ansigtet mod mig — det var et ældre Kvindeansigt, solbrændt, graat og sundt uden noget uærligt eller mistænkeligt i Udtrykket. Lige ved Kirken blev hun staaende for at trække Shawlet tættere om sig.

„En underlig lille en," sagde hun ved sig selv, „al den Tid, jeg har kendt hende, lige underlig med sine mærkelige Indfald og Vaner — men ganske uskadelig, Stakkel, saa uskadelig som et lille Barn."

Hun sukkede, saa' sig urolig om, rystede paa Hovedet, som om Kirkegaardens Uhygge og Tristhed langtfra tiltalte hende, og forsvandt saa om Hjørnet af Kirken.

Jeg var et Øjeblik i Tvivl om, hvorvidt jeg skulde følge efter hende og tale med hende eller ikke — min Iver efter at komme til at staa Ansigt til Ansigt med hendes Ledsagerinde bestemte mig til at blive. Jeg kunde sikkert faa hende at se, naar jeg ventede ved Kirkegaarden, indtil hun kom tilbage; men det syntes mere end tvivlsomt, om hun kunde give mig de Oplysninger, som jeg ønskede. Den, der havde bragt Brevet, havde ikke nogen Betydning for mig, medens den, der havde skrevet Brevet, var Midtpunktet for min Interesse og den Kilde, hvorfra jeg sikrest

kunde faa de vigtigste Oplysninger, og jeg var overbevist om, at det var hende, der nn stod paa Kirkegaarden.

Medens disse Tanker fo'r gennem mit Hoved, saa' jeg Kvinden nærme sig Graven og blive staaende et Øjeblik for at betragte den. Saa saa' hun sig om og tog derpaa et hvidt Linnedstykke, maaske et Lommetørklæde, frem og gik hen til Bækken. Hun dyppede Stykket i den og gik saa igen hen til Graven. Jeg saa' hende kysse det hvide Kors og saa knæle ned foran Stenen og begynde at rense den.

Efter at jeg havde grundet over, hvordan jeg skulde komme frem uden at skræmme hende for stærkt, besluttede jeg at stige over den lave Stenmur, gaa uden om den derude og ind paa Kirkegaarden igen over den Stente, der laa i Nærheden af Graven. Saa kunde hun da se mig, naar jeg kom nærmere. Hun var saa optaget af sit Arbejde, at hun ikke hørte mig komme, før jeg var gaaet over Stenten. Saa saa' hun mig, fo'r op fra sin Plads med et svagt Skrig og stod og saa' paa mig i navnløs, stivnet Rædsel.

„Vær ikke bange!" sagde jeg. „De kan da nok huske mig?"

Jeg blev staaende, medens jeg talte, saa gik jeg langsomt et Par Skridt, saa standsede jeg igen, og saa nærmede jeg mig lidt efter lidt, til jeg var ganske nær ved hende. Hvis jeg endnu havde tvivlet,

maatte jeg nu være beroliget — Dèr, talende for sig selv i sin Skræk — dèr var det samme Ansigt, stirrende paa mig over Fru Fairlies Grav — som første Gang havde mødt mig paa Landevejen ved Nattetid.

„Husker De mig ikke?“ sagde jeg. „Vi mødte hinanden sent om Natten, og jeg hjalp Dem med at finde Vej til London — det kan De da ikke have glemt?“

Hun drog et dybt Lettelsens Suk, jeg saa' Genkendelsen glimte frem bag det dødlignende, stivnede Udtryk, som Skrækken havde fremkaldt i hendes Ansigt.

„De skal slet ikke prøve paa at tale med mig endnu,“ vedblev jeg, „tag Dem kun Tid til at genvinde Deres Fatning — vent bare, til De er ganske sikker paa, at jeg er en Ven.“

„De er meget god mod mig,“ hviskede hun, „lige saa god nu, som De var den Gang —“

Hun holdt inde, og jeg tav endnu. Jeg gav ikke blot hende Ro til at fatte sig, men jeg søgte ogsaa selv at vinde Tid — i den svage, uhyggelige Aftenbelysning mødtes denne Kvinde og jeg atter, paa hver sin Side af en Grav, med de døde om os, medens de ensomme Højder til alle Sider ligesom stængte os ude fra Verden. Tiden, Stedet og de Omstændigheder, under hvilke vi nu stod Ansigt til Ansigt i den mørke Dals Aftenstilhed, de alvorlige

Spørgsmaal, der muligvis vilde blive afgjorte ved de næste Ord, vi talte, Følelsen af, at Laura Fairlies hele Fremtid maaske afhang af, hvorvidt jeg vandt eller forspildte det stakkels Væsens Tillid, der nu stod skælvende ved sin Moders Grav — alt truede med at ryste den Ro og Selvbeherskelse, hvoraf hele mit Held nu afhang. Jeg gjorde mig alvorlig Umage for at benytte alle mine Evner og drage den mest mulige Fordel af denne Betænkningstid.

„Er De nu lidt beroliget?“ sagde jeg, saa snart jeg mente, at det var Tid at tale igen. „Kan De tale med mig uden at være bange og uden at glemme, at jeg er Deres Ven?“

„Hvordan kommer De her?“ spurgte hun uden at lægge Mærke til, hvad jeg nylig havde sagt til hende.

„Kan De ikke huske, at jeg fortalte Dem sidst, at jeg skulle til Cumberland? Jeg har været i Cumberland lige siden den Gang, og jeg har hele Tiden boet paa — Limmeridge House.“

„Paa Limmeridge House!“ Det lysnede i hendes blege Ansigt, da hun gentog disse Ord, og hendes usikre Blik fæstedes paa mig med pludselig Interesse. „Aa, hvor De maa have været lykkelig!“ sagde hun og saa' ivrig paa mig uden en Skygge af sin tidligere Mistro.

Jeg benyttede mig af denne nyvakte

Tillidsfuldhed til at iagttage hendes Ansigt med en Opmærksomhed og Nysgerrighed, som jeg hidtil af Forsigtighedshensyn havde afholdt mig fra at vise. Jeg saa' paa hende med Tankerne paa det andet yndige Ansigt, der saa uhyggelig havde mindet mig om hende ude i Maaneskinnet paa Terrassen. Linjerne i Ansigtet og Proportionerne af Trækkene, Haarets Farve, den lille nervøse Trækning om Læberne, Skikkelsens Højde og Form, Hovedets og hele Legemets Holdning lignede ganske paafaldende — saa klart havde jeg aldrig set det før. Men dèr holdt Ligheden op, og Uligheden begyndte. Frøken Fairlies fine, dejlige Ansigtsfarve, gennemsigtig klare Øjne og blomstrende Læber fandt man ikke i det trætte, udtærede Ansigt, der nu var vendt mod mig. Jeg blev forbitret paa mig selv, fordi jeg kunde faa en saadan Tanke; men det hjalp ikke; alt medens jeg stirrede paa den Kvinde, der stod foran mig, paatvang den sig atter og atter mit Sind: Jeg maatte tænke, at der kun i Fremtiden behøvedes én sørgelig Forandring, for at den Lighed, der nu var ufuldstændig i Enkelthederne, skulde blive fuldkommen. Hvis Sorg og Lidelse nogen Sinde satte sit hærgende Mærke paa Frøken Fairlies skønne, ungdomsfriske Ansigt, vilde hun og Annie Catherick ligne hinanden som Trillinger, ja som Spejlbilleder af samme Menneske.

Denne Tanke fik mig til at gyse. Der var noget forfærdeligt i den blinde, ureflekterede Mistillid til Fremtiden, som den syntes at være Tegn paa. Det var en velkommen Afbrydelse at føle Annie Cathericks Haand lægge sig paa min Skulder. Hendes Berøring var saa sagte og pludselig, som da den fik mig til at stivne af Rædsel den Nat, da vi første Gang mødtes.

„De ser paa mig, og De tænker paa noget," sagde hun paa sin besynderlig stakaandede Maade. „Hvad er det?"

„Det er ikke noget særligt," svarede jeg, „jeg — jeg grundede kun paa, hvordan De kom her?"

„Jeg er kommet hertil med en Veninde, der har været meget god mod mig. Jeg har kun været her i to Dage."

„Og De fandt herud allerede i Gaar."

„Hvor véd De det fra?"

„Jeg gættede det blot."

„Hun vendte sig fra mig og knælede igen ned ved Graven."

„Ja, hvor skulde jeg vel ellers gaa hen?" sagde hun. „Den, der var mere end en Moder for mig, er den eneste, jeg har at besøge i Limmeridge. Aa, det gør mig saa ondt at se en Plet paa hendes Gravmæle; det burde holdes snehvidt for hendes Skyld. Jeg blev fristet til at begynde paa at vaske det i Gaar, og jeg kunde ikke lade være at komme igen i Dag for at blive ved med det. Er der

noget urigtigt i det? Det haaber jeg da ikke. Der kan ikke være noget urigtigt i, hvad jeg gør for Fru Fairlies Skyld!"

Den gamle Følelse af Taknemmelighed mod hendes Velgørerinde beherskede aabenbart alle andre Tanker hos den stakkels Pige; hendes svage Hjærne havde aabenhart ikke modtaget noget saa varigt Indtryk som dette fra hendes yngre, lykkeligere Dage.

Jeg indsaa, at den bedste Maade, hvorpaa jeg kunde vinde hendes Fortrolighed, var at opmuntre hende til at fortsætte den Beskæftigelse, som hun havde haft, før jeg kom. Hun genoptog den strax, da jeg havde sagt, at der ikke var noget urigtigt deri, og hun berørte det haarde Marmor saa blødt, som om det var et følende Væsen, og hviskede atter og atter Indskriften hen for sig, som om hendes svundne Barndom var vendt tilbage, og hun atter taalmodig lærte Lektier hos Fru Fairlie.

„Vilde det undre Dem meget," sagde jeg, idet jeg forsigtig prøvede mig frem, inden jeg rettede de afgørende Spørgsmaal til hende, „hvis jeg tilstod, at det var mig en stor Glæde saavel som en Overraskelse at se Dem her? Jeg var nemlig meget urolig for Dem, efter at jeg havde ladet Dem køre bort."

Hun saa' hurtig og mistænksomt op paa mig.

„Urolig!" gentog hun. „Hvorfor?"

„Der hændte noget mærkværdigt, efter at vi havde taget Afsked med hinanden. Der var to Mænd i en Vogn, som indhentede mig. De saa' ikke mig, da de standsede og talte med en Politibetjent paa den anden Side af Vejen."

Hun holdt øjeblikkelig op med sit Arbejde. Den Haand, der holdt det vaade Stykke, faldt ned langs hendes Side, og med den anden Haand greb hun fat om Marmorkorset. Hun vendte langsomt Hovedet om mod mig, og atter laa det Udtryk af stivnet Rædsel over det, som jeg før havde set. Jeg fortsatte nu uden længere at betænke mig — det var for sent at trække sig tilbage nu.

„De to Mænd tiltalte Betjenten", sagde jeg, „og spurgte ham, om han ikke havde set Dem. Han havde ikke set Dem; saa var der en af Mændene, der sagde, at De var flygtet fra hans Sindssygeanstalt."

Hun sprang op, som havde mine Ord bragt Forfølgerne paa Spor efter hende.

„Vent og hør videre!" udbrød jeg; „vent og se, hvordan jeg stod Dem bi — et Ord af mig vilde have oplyst Mændene om, hvad Vej De var kørt — men jeg sagde ikke det Ord. Jeg hjalp Dem til at slippe bort, jeg skaffede Dem Ro og Sikkerhed. Tænk Dem om, prøv rigtig paa det — forsøg at forstaa det, jeg siger."

Mit Væsen syntes at gøre mere Indtryk paa hende end mine Ord. Hun gjorde sig

Umage for at forstaa — hun lod ustandselig det vaade Stykke gaa fra den ene Haand til den anden, som hun havde gjort med Rejsetasken den første Gang, jeg saa' hende. Ganske langsomt syntes Betydningen af mine Ord at trænge igennem den Forvirring og Uro, der herskede i hendes Sind — langsomt veg det stivnede Udtryk fra hendes Ansigt, og hendes Øjne saa' paa mig med et Udtryk, hvori den vaagnende Nysgerrighed traadte i Stedet for den svindende Frygt.

„De synes da ikke, at jeg burde bringes tilbage til Sindssygeanstalten, vel?" sagde hun.

„Nej, det gør jeg rigtignok ikke," sagde jeg, „jeg er glad for, at jeg hjalp Dem bort."

„Ja, De hjalp mig rigtignok, De hjalp mig med det sværeste," vedblev hun lidt fraværende. „Det var let nok at slippe ud af Anstalten, ellers var jeg aldrig kommet fri; men de havde aldrig mig mistænkt for, at jeg vilde bort, saadan som de andre. Jeg var saa rolig og saa lydig og lod mig saa nemt skræmme. Nej, det sværeste var at finde Vej til London, og det hjalp De mig med. Takkede jeg Dem nu ogsaa rigtig den Gang — ellers gør jeg det nu, mange Tak!"

„Var Anstalten langt fra det Sted, hvor De mødte mig? Vis mig nu, at De tror, jeg er Deres Ven, og sig mig, hvor den var!"

Hun nævnede Stedet — det var en privat Sindssygeanstalt ikke langt fra det Sted, hvor jeg havde truffet hende. Saa fattede hun Mistanke om, at jeg vilde benytte mig af hendes Svar, og gentog ængstelig sit tidligere Spørgsmaal: „De synes da ikke, at jeg burde bringes tilbage dertil igen?“

„Jeg siger Dem jo, at det glæder mig, at De slap fri, og det glæder mig, at det gik Dem godt, efter at De var kørt fra mig,“ sagde jeg. „De sagde, De havde en Veninde i London, som De kunde tage hen til. Traf De hende?“

„Ja, det var jo meget sent; men der var en Syjomfru, der sad oppe og syede i Huset; hun hjalp mig med at vække Madam Clements — Madam Clements er min Veninde, og hun er rigtig god og rar, men ikke som Fru Fairlie — aa nej, der er ingen saadan som Fru Fairlie!“

„Er Madam Clements en gammel Bekendt af Dem? Har De kendt hende længe?“

„Ja, hun var en Gang vor Nabo — hjemme i Hampshire, og hun holdt af mig og passede mig, da jeg var en lille Pige. For mange Aar siden, da hun tog bort fra os, skrev hun i min Bønnebog, hvor hun skulde bo i London, og sagde saa til mig: „Hvis du nogen Sinde kommer i Nød, Annie, saa kom til mig. Jeg har ingen Mand, der kan forbyde mig noget, og in-

gen Børn at passe, og jeg skal nok tage mig af dig.“ Det var venligt sagt af hende, ikke?“ Jeg tror, jeg husker Ordene, netop fordi de var saa venlige — der er saa lidt ellers, som jeg husker — saa lidt, saa lidt!“

„Havde De ingen Fader eller Moder, der kunde tage sig af Dem?“

„Fader —? Jeg har aldrig set ham, og jeg har aldrig hørt Moder tale om ham. Fader — aa, han er vel død.“

„Og Deres Moder?“

„Jeg kommer ikke godt ud af det med hende. Vi er kun til Ulejlighed for hinanden — og vi er bange for hinanden.“

Til Ulejlighed for hinanden og bange for hinanden. Ved disse Ord fattede jeg Mistanke om, at det maaske var hendes Moder, der havde indespærret hende.

„Lad være at spørge mig om Moder,“ vedblev hun, „jeg vil hellere tale om Madam Clements — hun er ligesom De, hun synes heller ikke, at jeg skal tilbage til Anstalten, og hun er lige saa glad som jeg over, at jeg er sluppet bort derfra. Hun græd over den Ulykke, jeg var kommet i, og sagde, at den maatte skjules for alle Mennesker.“

„Den Ulykke, hun var kommet i!“ I hvad Betydning brugte hun det Ord? Var det i en Betydning, der kunde forklare hendes Bevæggrunde til at skrive det anonyme Brev. I en Betydning, der viste,

at det var den sædvanlige Grund, hvorfor mangen en Kvinde anonymt søger at hindre den Mands Ægteskab, der har ødelagt hendes Liv? Jeg bestemte at faa Vished angaaende dette Punkt, før er blev vexlet flere Ord mellem os.

„Hvad for en Ulykke?“ spurgte jeg.

„Den Ulykke at blive indespærret,“ svarede hun, aabenbart ganske forundret over Spørgsmaalet. „Hvad anden Ulykke skulde del vel være?“

Jeg besluttede at trænge ind paa hende saa forsigtig og varsomt som muligt; det var af største Vigtighed, at jeg var fuldstændig sikker i min Sag i hvert Punkt af denne Undersøgelse.

„Der er en anden Ulykke,“ sagde jeg, „som en Kvinde kan komme i, og hvorved hun hele sit Liv igennem kan komme til at lide Sorg og Skam.“

„Hvad er det for en?“ spurgte hun ivrig.

„Den Ulykke altfor trygt at stole paa sin Dyd og paa den Mands Troskab og Hæderlighed, som hun elsker,“ svarede jeg.

Hun saa' op paa mig med et Barns ukunstlede Forundring. Der var ikke Forvirring at læse, jeg saa' ikke nogen pludselig Skiften Farve; ikke det mindste Tegn paa en hemmelig Brødebevidsthed viste sig i hendes Ansigt — dette Ansigt, der røbede hver Sindsbevægelse klart og tydelig. Ikke noget som helst Ord kunde have

overbevist mig saa stærkt, som hendes Blik og Væsen nu overbeviste mig om, at den Bevæggrund, jeg havde tillagt hende, ikke var den rigtige -- denne Tvivl var nu i hvert Fald hævet; men just dette gav Anledning til ny Uvished. Brevet hentydede jo, som jeg vidste, til Sir Percival Clyde. Hun maatte have haft en vægtig Grund, der var fremkaldt af en dyb Følelse af at være blevet forurettet, for at angive ham for Frøken Fairlie i saadanne Udtryk, som hun havde gjort, og den Grund var aabenbart ikke, at han havde ødelagt hendes Navn og Rygte. Hvad han end havde gjort hende, saa var det ikke noget af den Natur -- hvad var det da?"

„Jeg forstaar Dem ikke," sagde hun, efter at hun aabenbart havde gjort sig alvorlig, men forgæves Umage for at forstaa Betydningen af de Ord, jeg havde sagt til hende.

„Det skal De ikke bryde Dem om," svarede jeg, „lad os tale videre om det, vi har begyndt paa; sig mig, hvor længe blev De hos Madam Clements, og hvordan kom De her?"

„Hvor længe?" gentog hun, „jeg blev hos Madam Clements, til vi begge tog hertil for to Dage siden."

„Saa bor De altsaa i Landsbyen?" sagde jeg; „det er underligt, at jeg saa ikke har hørt om Dem, selv om De kun har været her i to Dage."

„Nej, ikke i Landsbyen — paa en Bondegaard tre Fjerdingvej derfra; kender De den — det er Todds Gaard.“

Jeg huskede den godt — vi var ofte kørte dèr forbi paa vore Ture, det var en af de ældste Gaarde dèr paa Egnen, og den laa ensomt og beskyttet mellem Højene.

„Folkene dèr er i Familie med Madam Clements og har saa ofte indbudt hende til at komme derud — saa sagde hun, hun vilde tage mig med derud, for at jeg kunde faa lidt Ro og lidt frisk Luft. Det var pænt af hende, ikke? Og jeg vilde være rejst hvor som helst hen, hvor jeg kunde faa Ro og frisk Luft; men da jeg hørte, at Gaarden laa i Nærheden af Limmeridge — aa, saa blev jeg saa lykkelig! Jeg vilde være gaaet barfodet blot for at komme hertil og se Skolerne og Landsbyen og Limmeridge House igen. Det er gode Mennesker dèr paa Gaarden, og jeg haaber, jeg kan blive dèr rigtig længe. Der er kun én Ting, jeg ikke kan lide ved dem og Madam Clements —“

„Og hvad er det“?

„De bliver ved at plage mig med, at jeg ikke skal gaa klædt helt hvidt — de synes, det ser saa aparte ud. Hvad forstaar de sig paa det? Fru Fairlie forstod sig allerbedst paa det, og hun vilde aldrig have ladet mig gaa med den grimme blaa Kappe. Hun elskede hvidt, medens hun

var i Live, og der er en hvid Sten ved hendes Grav — og jeg skal nok gøre den hvidere. Hun var ofte klædt i hvidt selv, og hun gav altid sin lille Pige helt hvide Kjoler paa. Er Frøken Fairlie rask og lykkelig? Gaar hun endnu med hvide Kjoler, som da hun var lille?"

Hendes Stemme blev sagtere og sagtere, medens hun talte om Frøken Fairlie, og hun vendte Ansigtet mere og mere bort fra mig. Jeg troede, at jeg i hendes forandrede Væsen saa' en vis urolig Bevidsthed om den Fare, hun havde udsat sig for ved at sende det anonyme Brev, og jeg besluttede strax at forme mit Svar saadan, at det overrumplede hende og fik hende til at tilstaa alt.

„Frøken Fairlie var ikke meget rask eller lykkelig i Morges," sagde jeg.

Hun hviskede et Par Ord, men de blev udtalte saa forvirret og sagte, at jeg ikke anede, hvad hun sagde.

„Spurgte De mig, hvorfor Frøken Fairlie ikke var rask eller lykkelig i Morges?" sagde jeg.

„Nej," sagde hun hurtig og ivrig, „aa nej, det spurgte jeg rigtignok ikke om."

„Jeg skal sige Dem det, uden at De spørger," vedblev jeg, „Frøken Fairlie har faaet Deres Brev."

Hun havde i de sidste Par Minuter ligget paa Knæ igen og omhyggelig vasket de sidste Pletter af Stenen, medens vi talte.

Den første af de to Sætninger, jeg lige havde udtalt, fik hende til at holde op med Arbejdet og vende sig langsomt om uden at rejse sig op, saa hun kunde se lige op i mit Ansigt; den anden Sætning fik hende til at stivne af Skræk. Det Stykke, hun holdt, faldt ud af Hænderne paa hende, hendes Læber skiltes — den Smule Farve, der ellers var i hendes Ansigt, veg fra det.

„Hvoraf véd De det?“ sagde hun svagt „Hvem har vist Dem det?“ Blodet fo'r atter op i hendes Ansigt, overskyllede det, idet hun forstod, at hendes egne Ord havde forraadt hende — Hun slog fortvivlet Hænderne sammen. „Det er ikke mig, der har skrevet det,“ stønnede hun forfærdet, „jeg véd ikke noget om det.“

„Jo,“ sagde jeg, „det er Dem, der har skrevet det, og De véd Besked om det! Det var urigtigt at sende saadant et Brev og skræmme Frøken Fairlie; hvis De havde noget at sige hende, som det var vigtigt og nødvendigt for hende at høre, saa skulde De selv være taget til Limmeridge House — De skulde have talt med den unge Dame.“

Hun krøb sammen over Ligstenen, der laa over Graven, indtil hendes Ansigt blev helt skjult af den, og svarede ikke.

„Frøken Fairlie vilde være lige saa god og venlig mod Dem, som hendes Moder var, hvis De mener det godt,“ vedblev jeg. „Og Frøken Fairlie vil bevare Deres Hem-

melighed og ikke lade Dem blive fortrædiget. Vil De tale med hende i Morgen paa Bondegaarden? Eller vil De træffe hende i Haven paa Limmeridge House?"

„Aa, blot jeg kunde dø og gemme mig hen i Fred hos dig!" Hendes Læber, der næsten berørte Gravstenen, hviskede disse Ord, hviskede dem i en lidenskabelig, kærtegnende Tone til den, der hvilede dernede. „Du véd, hvor jeg elsker dit Barn for din Skyld — vær min egen kære Moder igen og sig mig, hvordan jeg skal frelse hende og bære mig rigtig ad."

Jeg hørte hende kysse Stenen, hørte hendes Hænder slaa mod den i vild Fortvivlelse; dette Syn og denne Lyd gjorde et dybt Indtryk paa mig. Jeg bøjede mig, tog kærlig de stakkels hjælpeløse Hænder i mine og søgte at berolige hende.

Det var ganske forgæves. Hun rev sine Hænder fra mig og tog ikke Øjnene fra Gravstenen. Da jeg indsaa, hvor nødvendigt det var at berolige hende ved et hvilket som helst Middel, og uden at ænse noget andet, hentydede jeg til den eneste Interesse, hun syntes at nære med Hensyn til min Mening om hende — hendes Iver for at overtyde mig om, at hun havde Herredømme over sig selv.

„Saa, saa," sagde jeg blidt. „Prøv nu paa at beherske Dem, ellers kunde jeg let faa en anden Mening om Dem. Lad nu være at give mig det Indtryk, at der var

nogen Undskyldning for den, der sendte Dem til Sindssygeanstalten og —"

Ordene døde paa mine Læber; i det Øjeblik jeg gjorde denne Hentydning til den, der havde spærret hende inde paa Sindssygeanstalten, sprang hun op, og der foregik en mærkværdig og forfærdende Forandring med hende. Hendes Ansigt, der under almindelige Forhold var saa rørende at se paa ved sin nervøse Følsomhed, Veghed og Usikkerhed, blev pludselig formørket af et Udtryk af vanvittig stærkt Had og Frygt, der gav hele hendes Ansigt et vildt, unaturligt Præg. Hendes Pupiler udvidedes i det dæmpede Aftenlys ligesom et vildt Dyrs, hun greb det Stykke, der var faldet ned ved Siden af hende, som om det var et levende Væsen, som hun kunde dræbe, og knugede det i begge Hænderne med en saadan krampagtig Styrke, at de faa Draaber, der var i det, dryppede ned paa Stenen.

„Tal om noget andet," hviskede hun mellem Tænderne, „jeg svarer ikke for mig selv, naar De taler om det."

Hvert Spor af de blide Følelser, der havde opfyldt hendes Hjærte et Øjelbik i Forvejen, var nu udslettet. Det var tydeligt, at det Indtryk, som Fru Fairlies Godhed havde efterladt i hendes Sjæl, ikke, som jeg havde troet, var det eneste stærke Indtryk, hun havde bevaret. Foruden den Taknemmelighed, som Mindet om hendes

Skoledage i Limmeridge altid vakte, bevarede hun en vild Hævngerrighed ved Mindet om den Uret, der var begaaet mod hende ved at spærre hende inde i Anstalten. Hvem havde begaaet den Uret -- kunde det virkelig være hendes Moder?

Det var haardt at skulle opgive at fortsætte Forhøret, til dette affgørende Punkt var naaet, men jeg tvang mig til at opgive enhver Tanke om at fortsætte det. Som hendes Tilstand nu var, vilde det have været grusomt at tænke paa noget andet, end hvad Menneskekærligheden bød mig — at søge at berolige hende.

„Jeg vil ikke tale om noget, der gør Dem ondt," sagde jeg beroligende.

„Der er noget, De vil," sagde hun skarpt og mistænksomt, „lad være at se saadan paa mig -- tal til mig, sig mig, hvad De vil?"

„Jeg vil bare berolige Dem, og naar De er roligere, vil jeg gærne have, De skal tænke over, hvad jeg sagde før."

„Sagde?" Hun holdt inde, vred Stykket mellem Hænderne og hviskede hen for sig. Hun vendte sig igen om mod mig og rystede utaalmodig paa Hovedet. „Hvorfor hjælper De mig ikke?" sagde hun med pludselig Vrede.

„Jo, jo," sagde jeg; „jeg skal nok hjælpe Dem, saa kan De strax huske det. Jeg bad Dem om at mødes med Frøken

Fairlie i Morgen og sige hende Sandheden angaaende Brevet — "

„Aa, Frøken Fairlie, Fairlie — Fairlie."

Den blotte Lyd af det elskede Navn syntes at berolige hende, hendes Ansigt blev mildt og blidt som sædvanligt.

„De behøver ikke at være bange for Frøken Fairlie," vedblev jeg, „eller for at De skal komme i Fortræd for det Brev — hun véd jo nu saa meget, at det ikke kan falde Dem vanskeligt at fortælle hende alt. Det kan ikke være nødvendigt at skjule noget, hvor der næsten ikke mere er noget at skjule. De nævner ikke noget Navn i Brevet; men Frøken Fairlie véd, at den, De sigter til, er Sir Percival Glyde — "

I det Øjeblik, jeg udtalte dette Navn, fo'r hun op, og der undslap hende et Skrig, der genlød over hele Kirkegaarden og fik mit Hjærte til at banke af Rædsel. Det mørke vansirende Udtryk, der lige var forsvundet fra hendes Ansigt, lagde sig atter over det med dobbelt, ja tredobbelt Styrke. Dette Skrig, som fremkaldtes ved Lyden af Navnet, og det hadefulde, forfærdede Udtryk, som ledsagede det, sagde mig alt. Der var ikke nogen Tvivl mulig. Hendes Moder var ikke Skyld i hendes Indespærring — det var en Mand, der havde sendt hende til Sindssygeanstalten, og denne Mand var Sir Percival Glyde!

Skriget havde naaet andre Øren end

mine. Paa den ene Side af Kirkegaarden hørte jeg Graverens Dør blive aabnet, fra den anden Side lød den gamle Kones, Madame Clements, Stemme:

„Nu kommer jeg!“ raabte hun inde fra den lille Trægruppe.

Et Øjeblik efter kom hun farende.

„Hvem er Dei?“ raabte hun og saa' mig dristig ind i Ansgtet, i samme Øjeblik hun satte Foden paa Stenten. „Og hvor tør De skræmme en stakkels hjælpeløs Kvinde saadan?“

Hun var ved Anne Cathericks Side og havde lagt Armen om hendes Liv, før jeg kunde svare. „Hvad er der min Pige, hvad har han gjort dig?“

„Ingen Ting!“ svarede Staklen — „ingen Ting — jeg blev bare bange.“

Madame Clements vendte sig om mod mig med en uforfærdet Forargelse, som jeg agtede hende for.

„Jeg vilde rigtig skamme mig, hvis jeg fortjente det vrede Blik,“ sagde jeg; „men jeg fortjener det ikke. Jeg har været saa uheldig at forskrække hende imod min Vilje — men det er ikke første Gang, jeg ser hende — spørg hende blot, saa siger hun Dem nok, at jeg aldrig vilde finde paa at gøre hende eller nogen anden Kvinde noget ondt.“

Jeg talte tydelig, for at Anne Catherick kunde høre og forstaa mig, og jeg

saa', at Ordene og Deres Betydning blev opfattede af hende.

„Ja, ja," sagde hun — „han var god mod mig en Gang — han hjalp mig." Hun hviskede det øvrige ind i Konens Øre.

„Det var da mærkeligt!" sagde Madam Clements med et forvirret Blik, „men det er jo en anden Sag! Det gør mig ondt, at jeg talte saa haardt til Dem, unge Mand, men De maa indrømme, at Skinnet var imod Dem. Naa, for Resten er det snarere min Skyld end Deres, fordi jeg føjer mig efter hendes Luner og lader hende være ene paa saadan et Sted. Kom, min Ven — kom nu hjem med."

Jeg syntes, at den skikkelige Kone saa' lidt ængstelig ud ved Tanken om Hjemturen og tilbød at følge med dem, til de fik Gaarden i Sigte. Madam Clements takkede mig høflig, men afslog mit Tilbud. Hun sagde, at de var sikre paa at møde nogle af Daglejerne, saa snart de kom ud paa Heden.

„Prøv paa at tilgive mig," sagde jeg, da Anne Catherick tog Madame Clements under Armen for at gaa hjem. Skønt jeg var helt uskyldig, da det ikke havde været min Hensigt at forskrække hende, følte jeg dog Samvittighedsnag ved Synet af det stakkels blege, ængstelige Ansigt.

„Jeg vil prøve," svarede hun, „men De véd for meget. Jeg frygter for, at jeg nu altid vil være bange for Dem."

eller set noget, som det kunde være nyttigt for os at vide. Skal jeg med det samme skaffe os at vide, om Pigen er dernede."

Hun ringede og sendte Tjeneren ned med Besked. Han kom tilbage og sagde, at Pigen netop var gaaet til Forpagtergaarden; det var tre Dage siden, hun havde været der, saa Husholdersken havde givet hende Lov til at gaa et Par Timer den Eftermiddag.

„Naa, jeg kan tale med hende i Morgen," sagde Frøken Halcombe, da Tjeneren var gaaet igen. „Men lad mig foreløbig prøve paa rigtig at forstaa, hvad det er, jeg skal opnaa ved min Samtale med Anne Catherick. Er De ganske vis paa, at den, der har spærret hende inde, er Sir Percival Glyde?"

„Der er ikke en Skygge af Tvivl om det. Den eneste Hemmelighed, der endnu er tilbage, er, hvad Bevæggrund han har haft til at spærre hende inde. I Betragtning af hans sociale Stilling og hendes, som synes at udelukke enhver Mulighed for et Slægtsskab mellem dem, er det af yderste Vigtighed — selv om vi gaar ud fra, at hun trænger til at indlægges — at vide, hvorfor netop han har paataget det alvorlige Ansvar for at spærre hende inde."

„I en Privatanstalt, synes jeg, De sagde."

„Ja, i en Privatanstalt, hvor der maa

betales for Patienterne, en saa stor Sum, som intet fattigt Menneske har Raad til."

„Jeg forstaar, hvor vigtig en Sag det er, Hr. Hartright, og jeg lover Dem, at der skal blive skaffet Klarhed i den, hvad enten Anne Catherick hjælper os eller ej. Sir Percival Glyde skal ikke være længe i dette Hus, uden at han kan aflægge et fuldstændigt Regnskab for denne Sag — i Hr. Gilmores og min Nærværelse. Min Søsters Fremtid er det, der ligger mig mest paa Hjærte, og jeg har Indflydelse nok over hende til at tage en Bestemmelse angaaende hendes Giftermaal."

Vi skilles for at gaa til Ro.

— — — — — — — — — — — — —

Efter Frokost den næste Morgen blev vi forhindrede i strax at gaa til Forpagtergaarden af en Omstændighed, som jeg den foregaaende Aften paa Grund af de omtalte betydningsfulde Begivenheder fuldstændig havde glemt. Det var jo min sidste Dag paa Limmeridge Hus, og jeg maatte, saa snart Posten kom, følge Frøken Halcombes Raad om bede Hr. Fairlie om Tilladelse til at forkorte mit Engagement en hel Maaned, da uforudsete Omstændigheder nødte mig til at tage tilbage til London.

Denne Undskyldning syntes saa meget sandsynligere, som Posten netop den Mor-

gen bragte mig to Breve fra Venner i London. Jeg tog dem strax med op i mit Værelse og sendte saa Tjeneren ind til Hr. Fairlie og lod ham spørge, naar jeg kunde tale med ham i et Forretningsanliggende.

Jeg ventede Tjenerens Tilbagekomst uden den mindste Bekymring for, hvorledes hans Herre vilde optage min Anmodning. Hvad enten Hr. Fairlie tillod det eller ej, maatte jeg rejse. Bevidstheden om, at jeg nu havde gjort det første Skridt af den sørgelige Rejse, der for bestandig skulde skille mig fra Frøken Fairlie, havde sløvet mine Følelser overfor alt andet, der angik mig. Jeg havde aflagt min saarbare Fattigmandsstolthed — jeg var færdig med min kunstneriske Forfængelighed. Ingen Uforskammethed fra Hr. Fairlies Side — hvis han ønskede at være uforskammet — kunde nu saare mig.

Tjeneren kom tilbage med en Besked, som jeg ikke var helt uforberedt paa. Hr. Fairlie beklagede, at hans Helbredstilstand den Morgen var saadan, at den udelukkede ethvert Haab om, at han kunde have den Fornøjelse at modtage mig. Han bad mig derfor modtage hans Undskyldning og venligst meddele ham, hvad jeg havde at sige, i et Brev. En lignende Besked havde jeg flere Gange modtaget under de tre Maaneders Ophold i hans Hus. I al den Tid havde Hr. Fairlie været henrykt over min

Nærværelse i Huset, men havde aldrig været rask nok til at modtage mig.

Tjeneren bragte hver Pakke Tegninger, jeg havde gjort i Stand, til Hr. Fairlie og kom tomhændet tilbage med en forbindtlig „Hilsen" eller en hjærtelig „Tak" og en alvorlig Beklagelse over, at hans Helbredstilstand endnu tvang ham til at være en ensom Fange i sine egne Værelser. En mere tilfredsstillende Ordning kunde man ikke paa nogen Maade have tænkt — det vilde være vanskeligt at sige, hvem af os der var gladest over den.

Jeg satte mig strax ned for at skrive Brevet og udtrykte mig i dette saa høflig, klart og kort som muligt. Hr. Fairlie forhastede sig ikke med sit Svar. Der gik henved en Time, før Brevet blev overrakt mig. Det var skrevet med en smuk, regelmæssig og sirlig Skrift med violet Blæk paa Brevpapir saa glat som Elfenben og næsten saa tykt som Pap, og det lød som følger:

„Hr. Hartright!

Forbindtligst Tak for Brevet; jeg er mere overrasket og skuffet, end jeg — i min nuværende Helbredstilstand — kan sige Dem, over Deres Anmodning. Rigtignok er jeg ikke selv Forretningsmand, men min Hushovmester, der er det, bekræfter min Formodning om, at Deres Anmodning om at bryde Deres Kontrakt ikke er berettiget,

undtagen for saa vidt det gælder et Spørgsmaal om Liv og Død. Hvis den Kærlighed og Agtelse for Kunsten og dens Udøvere, som det er min Trøst og Lykke i mit lidelsesfulde Liv at eje, let kunde rokkes, saa vilde Hr. Hartrights Adfærd i denne Sag have rokket den. Det har den dog ikke gjort — undtagen med Hensyn til Hr. Hartright personlig.

Efter at have udtalt denne min Anskuelse, for saa vidt som en hæftig nervøs Lidelse overhovedet tillader mig at udtale noget som helst, har jeg intet andet at tilføje, end at udtale min Bestemmelse med Hensyn til den meget urigtige Anmodning, der er bleven rettet til mig. Da en fuldkommen Ro for Sjæl og Legeme er i højeste Grad nødvendig i dette Tilfælde, vil jeg ikke tillade Hr. Hartright at forstyrre denne Ro ved at blive i Huset under Omstændigheder, der er af særlig opirrende Natur for begge Parters Vedkommende. Følgelig giver jeg Afkald paa min Ret til at afslaa det omtalte Forlangende — dog kun af Hensyn til min egen Ro — og meddeler Dem herved, at De kan rejse."

— — — — — — — — — — — — —

Jeg foldede Brevet sammen og stak det til mig med mine andre Papirer; der var en Tid, da jeg vilde have været for-

bitret over det som over en Fornærmelse; nu optog jeg det kun som en skrevet Løsning af mit Engagement.

Nu havde jeg det fra Haanden, og det var næsten gaaet mig i Glemme, da jeg gik ned i Frokostværelset og underrettede Frøken Halcombe om, at jeg var parat til at gaa hen paa Forpagtergaarden med hende.

„Har Hr. Fairlie givet Dem et tilfredsstillende Svar?“ spurgte hun, da vi forlod Huset.

„Han har tilladt mig at rejse, Frøken.“

Hun saa' hurtig op paa mig, og for første Gang, i den Tid vi havde kendt hinanden, tog hun frivillig min Arm. Intet Ord kunde saa frit have udtrykt, at hun forstod, hvordan Tilladelsen til at opgive min Plads i Utide var bleven givet, og at hun havde Medfølelse med mig, ikke som min overordnede. men som min Ven. Jeg havde ikke følt Mandens Uforskammethed, men jeg følte dybt denne Kvindes forsonende Venlighed.

Paa Vejen til Gaarden aftalte vi, at Frøken Halcombe skulde gaa alene ind, og at jeg skulde vente paa Vejen, indenfor Hørevidde. Vi valgte denne Fremgangsmaade, fordi vi frygtede, at min Nærværelse kunde have den Virkning at forøge Annes nervøse Skræk og gøre hende mere mistænksom end ellers overfor en Dame,

der var fuldstændig fremmed for hende. Frøken Halcombe vilde først tale med Forpagtersken, hvis venskabelige Hjælp hun var sikker paa, medens jeg ventede paa hende udenfor.

Jeg havde været forberedt paa at komme til at vente paa hende i nogen Tid. Der var imidlertid ikke gaaet meget over ti Minuter, før Frøken Halcombe til min Forbavselse kom tilbage.

„Vil Anne Catherick ikke tale med Dem?“ spurgte jeg.

„Anne Catherick er taget bort!“ svarede Frøken Halcombe.

„Taget bort!“

„Ja, med Madam Clements — de tog fra Gaarden i Morges Klokken otte.“

Jeg kunde ikke sige noget, jeg kunde kun føle, at vor sidste Udsigt til at opdage Sandheden var forsvundet med dem.

„Jeg véd alt, hvad Madam Todd véd om sine Gæster,“ vedblev Frøken Halcombe, „og det er mig lige saa ubegribeligt, som det er hende. De kom godt hjem i Gaar Aftes, efter at de var gaaede fra Dem, og tilbragte som sædvanligt den første Del af Aftenen sammen med Familien. Men lige før Aftensbordet forskrækkede Anne Catherick dem alle ved pludselig at besvime. Hun havde haft et lignende Anfald af en mindre foruroligende Art den Dag, hun kom til Gaarden, og Madam Todd havde ved den Lejlighed sat det i Forbindelse

med noget, hun den Gang havde læst vort lokale Blad, der som sædvanligt laa paa Bordet, og som hun havde taget hen til sig et Øjeblik i Forvejen.

„Véd Madam Todd, hvad det var, som stod i Bladet, som forskrækkede hende saadan?“ spurgte jeg.

„Nej,“ svarede Frøken Halcombe, „hun havde set det igennem og ikke fundet noget, som kunde gøre noget Menneske bange. Jeg bad imidlertdi om Tilladelse til at se det igennem, og paa den første Side saa' jeg, at Redaktøren havde forøget sit lille Forraad af Nyheder ved at omtale v ore Familieforhold og havde meddelt min Søsters Forlovelse i Rubriken „Fashionable News“. Jeg sluttede mig strax til, at det var denne Paragraf, der havde gjort et saa stærkt Indtryk paa Anne Catherick, og jeg antog, at det ogsaa var Grunden til, at hun den næste Dag sendte Brevet til min Søster.“

„Der kan ikke være Tvivl om nogen af Delene — men hvad hørte De om hendes Besvimelsesanfald i Gaar?“

„Ingen Ting — Grunden til det er en fuldstændig Gaade. Der var ingen fremmede hos dem, den eneste, der var, var vor Mejerske, der, som jeg har sagt Dem, er en af Todds Døtre, og der blev kun talt om ganske almindelige Æmner. Saa hørte de hende skrige op og saa' hende blive dødbleg, tilsyneladende uden den mind-

ste Grund. Madam Todd og Madam Clements bar hende ovenpaa, og Madam Clements blev hos hende. De andre hørte dem tale sammen til længe efter den sædvanlige Sengetid, og tidlig i Morges tog Madam Clements Madam Todd til Side og forbavsede hende over al Maade ved at sige, at de maatte af Sted. Den eneste Forklaring, Madam Todd kunde faa af sin Gæst, var, at der var sket noget, som ingen der paa Gaarden var Skyld i, men som var saa alvorligt, at det bestemte Anne Catherick til strax at tage bort fra Limmeridge. Det var umuligt at faa mere ud af Madam Clements, hun rystede kun paa Hovedet og sagde, at hun for Annes Skyld maatte bede saa bønlig om, at de ikke spurgte hende om mere. Alt hvad hun kunde sige var, at Anne maatte af Sted, at hun selv maatte tage med hende, og at deres Bestemmelsessted maatte holdes hemmeligt for alle.

Jeg vil spare Dem for alle Madam Todds gæstfrie Indvendinger — det endte med, at hun kørte dem begge til den nærmeste Station for over tre Timer siden. Hun gjorde sig paa Vejen al mulig Umage for at faa dem til at udtale sig mere tydelig, men det var forgæves, og hun satte dem af ved Stationen, saa fornærmet og krænket over deres pludselige Afrejse og uvenlige Mangel paa Fortrolighed til hende, at hun kørte bort i Vrede uden

saa meget som at vente, til hun kunde faa sagt Farvel til dem.

Dette er nøjagtigt, hvad der er hændet. Husk Dem godt om, Hr. Hartright og sig mig, om der skete noget paa Kirke-, gaarden i Gaar, som kan forklare os den pludselige Afrejse i Morges."

„Jeg vil hellere først søge at finde en Forklaring for den pludselige Forandring, der foregik med Anne og forskrækkede Forpagterfolkene flere Timer efter, at hun og jeg skiltes, og da der var gaaet Tid nok til at berolige den stærke Sindsbevægelse, som jeg mod min Vilje havde fremkaldt. Spurgte De om, hvad der blev snakket om, da hun besvimede?"

„Ja, men Madam Todds Husholdning synes at have optaget hende stærkt den Aften, saa hendes Opmærksomhed var delt mellem den og Samtalen — hun vidste blot, at de fortalte hinanden, hvad de havde oplevet de sidste Dage."

„Naa, men Datterens Hukommelse er maaske bedre end Moderens", sagde jeg, „det er lige saa godt, at vi taler med Pigen, saa snart vi kommer hjem."

Min Plan blev udført, saa snart jeg kom hjem. Frøken Halcombe viste mig Vej til Mejeriet, hvor Pigen stod med Ærmerne smøgede op til Skulderen og vaskede en stor Mælkekande, medens hun sang muntert til sit Arbejde.

„Jeg har taget Hr. Hartrigth herned

for at vise ham Mejeriet," sagde Frøken Halcombe; „det er en af Husets Seværdigheder, og det gør Dem altid Ære."

Pigen rødmede og knixede og sagde beskedent, at hun haabede, hun altid gjorde sit Bedste for at holde alting rent og ordenligt her.

„Vi kommer lige fra Deres Fader og Moder," vedblev Frøken Halcombe. „De var der nok i Gaar Aftes, hører jeg, og traf fremmede dèr."

„Ja."

„Der var jo en af dem, der besvimede? Der var da ingen, der sagde eller gjorde noget, som kunde forskrække hende? De kan da ikke have talt om noget rent forskrækkeligt, vel?"

„Aa nej, Frøken," sagde Pigen leende, „vi fortalte bare hinanden det sidste nyt."

„Deres Søster fortalte Dem vel, hvad der var sket hjemme?"

„Ja."

„Og De fortalte Nyhederne herfra?"

„Ja — og jeg véd bestemt, at der ikke blev sagt noget, der kunde forskrække den Stakkel, for det var mig selv, der talte, da hun besvimede. Det gav mig en ordenlig Forskrækkelse, for jeg er aldrig selv besvimet."

Før vi kunde spørge mere, blev hun kaldt bort for at tage imod en Kurv fuld af Æg ved Døren. Da hun gik fra os, hviskede jeg til Frøken Halcombe:

„Spørg hende, om hun tilfældigvis omtalte i Gaar, at der blev ventet Gæster her.“

Frøken Halcombe viste med et Blik, at hun forstod mig, og gjorde Spørgsmaalet, saa snart Pigen kom ind til os.

„Ja, det gjorde jeg,“ sagde Pigen aabent. „Jeg fortalte, at der kom Gæster og at vi havde haft Uheld med den blissede Ko — det var alt, hvad jeg havde at fortælle dem hjemme.“

„Nævnede De Navnet? Sagde De, at vi ventede Sir Percival Glyde paa Mandag?“

„Ja, jeg sagde, at Sir Percival Glyde skulde komme. Jeg haaber da ikke, der var noget galt i det. Det kunde da ikke skade noget?“

„Nej, ikke det mindste. Men kom nu, Hr. Hartright. Hvis vi opholder Hannah længere, synes hun bare, vi er i Vejen.“

Saa snart vi var ene, blev vi staaende og saa' paa hinanden.

„Nærer De endnu nogen Tvivl?“ spurgte jeg.

„Sir Percival skal tilintetgøre den Tvivl, Hr. Hartright — eller Laura Fairlie skal aldrig blive hans Hustru.“

Femtende Kapitel.

Da vi gik om til Husets Façade, saa' vi en Vogn komme fra Jærnbanen og ind gennem Indkørselen. Frøken Halcombe ventede paa Trappen, til Vognen holdt for Døren, saa gik hun ned og rakte Haanden til en gammel Herre, der rask var sprunget ud af Vognen — det var Prokurator Gilmore.

Jeg saa' paa ham, da vi blev præsenterede for hinanden, med en Interesse og Nysgerrighed, som jeg knap kunde skjule. Denne gamle Mand skulde blive paa Limmeridge Hus, efter at jeg var rejst derfra, han skulde høre Sir Percivals Forklaring og skulde med sin Erfaring hjælpe Frøken Halcombe til at danne sig en Mening om den alvorlige Sag; han skulde blive her, indtil det blev bestemt, om Giftermaalet overhovedet skulde finde Sted — og hvis det var Tilfældet, var det hans Haand, der nedskrev den Kontrakt, som gjorde Forlovelsen bindende for bestandig.

Endog den Gang, da jeg forholdsvis vidste saa lidt, mod hvad jeg nu véd, saa' jeg paa Familiens Prokurator med en Interesse, som jeg aldrig før havde følt for nogen, der var saa fuldstændig fremmed for mig.

Prokurator Gilmore havde en blomstrende Ansigtsfarve, hvidt Haar, som var temmelig langt og omhyggelig friseret, hans hvide Slips var bundet omhyggelig, hans sorte Frakke, Vest og Benklæder passede ham udmærket, og hans Handsker var i Modefarven. Hans Optræden var præget af den gamle Skoles yndefulde Form og fine Høflighed med en Tilsætning af skarp Intelligens og hurtig Opfattelsesevne, som man finder det hos Mennesker, hvis Kald tvinger dem til stadig at holde alle deres Evner i Arbejdsorden. Han havde sikkert haft et godt Helbred og gode Udsigter fra Ungdommen af, en lang, hæderlig og lønnende Karrière og nød nu en glad, flittig, agtet Alderdom. Det var det Indtryk, jeg fik af ham ved Præsentationen, og det er kun simpel Retfærdighed at sige, at min Mening om ham blev bekræftet, jo mere jeg lærte ham at kende siden.

Jeg lod den gamle Herre og Frøken Halcombe gaa ind i Huset og tale uforstyrret om Familiesager, som ikke skulde diskuteres i en fremmeds Paahør. De gik gennem Forhallen paa Vejen til Daglig-

stuen, og jeg gik ned ad Trappen for at spasere alene i Haven.

Mine Timer paa Limmeridge Hus var talte, min Afrejse næste Morgen var uigenkaldelig bestemt, min Deltagelse i den Undersøgelse, som det anonyme Brev havde gjort nødvendig, var til Ende. Jeg kunde ikke skade andre end mig selv, hvis jeg nu den korte Tid, der var tilbage, befriede mit Hjærte fra den grusomme Tvang, jeg havde været nødt til at paalægge det, og sagde Farvel til Skuepladsen for min Lykkes og min Kærligheds korte Drøm.

Jeg begav mig instinktmæssig hen mod Gangen under mine egne Vinduer, hvor jeg Aftenen i Forvejen havde set hende gaa med Hunden, og fulgte den Sti, som hendes yndige smaa Fødder saa ofte havde betraadt, indtil jeg kom til Laagen, der førte ind i hendes Rosenhave. Vinterens Goldhed laa nu over den; de Blomster, hvis Navne hun havde lært mig, de Blomster, jeg havde lært hende at male, var forsvundne, og de smaa hvide Stier mellem Bedene var allerede grønne af Fugtighed. Jeg gik ud i Alleen, hvor vi sammen havde indaandet Avgustaftenens varme duftende Luft, hvor vi sammen havde beundret det vexlende Spil af Lys og Skygge paa Jorden foran os. Nu faldt Bladene ned rundt om mig fra de sukkende Grene, og den muldne Lugt af Forraadnelse, der fyldte Luften, fik mig til at gyse. Jeg gik lidt længere og

kom ovenfor Haven ud paa den Vej, der jævnt førte op ad de nærmeste Højes Skraaning.

De gamle fældede Træer ved Vejkanten, hvor vi havde siddet og hvilet os, var nu fugtige af Regn, og den Gruppe Bregner og Græs, som jeg havde tegnet for hende, var nu forvandlet til en Pøl, i hvis stillestaaende Vand der saas en Ø af gennemblødt Ukrudt.

Jeg naaede Toppen af Højen og saa' nu paa den Udsigt, som vi saa ofte i den lykkelige Tid havde beundret i Fællesskab. Den var barsk og gold, det var ikke længere den Udsigt, som jeg huskede. Hendes Nærhed, der gød Sollys over Tilværelsen, var mig nu berøvet, hendes Stemmes Trylleri naaede ikke mere mit Øre. Paa dette Sted havde hun fortalt mig om sin Fader, som havde overlevet hendes Moder, havde fortalt, hvor meget de havde holdt af hinanden, og hvor hun ofte endnu savnede ham, naar hun kom ned i nogle af Værelserne der i Huset, og naar hun genoptog de Beskæftigelser og Adspredelser som han havde delt med hende. Var det Landskab, jeg havde for mig, da jeg lyttede til de Ord, virkelig det samme, som jeg nu saa'! Jeg gik tilbage igen over Heden, bag om Klitterne og ned til Stranden.

Der var den hvide, rasende Brænding og de vilde Bølgers mangfoldige Skønhed, men hvor var det Sted, hvorpaa hun en

Gang tankefuldt havde tegnet i Sandet, det Sted, hvor vi to sad, medens hun talte med mig om mit Hjem, hvor hun med kvindelig Interesse gjorde mig en Del Spørgsmaal angaaende min Moder og min Søster og uskyldig spurgte, om jeg mon nogen Sinde vilde forlade min ensomme Ungkarlelejlighed og faa en Hustru og et Hjem. Vind og Vove havde længst udslettet hvert Spor, som hun havde efterladt i Sandet. Jeg saa' ud over den store, ensomme Strand, og det Sted, hvor vi to havde nydt de rolige Timer, var mig saa fremmed, som havde jeg aldrig kendt det.

Strandens Tavshed og Øde fik mit Hjærte til at isne. Jeg gik tilbage til Huset og Haven, hvor jeg saa' Spor af hende ved hver Omdrejning af Vejen.

Paa den vestlige Terrasse mødte jeg Prokurator Gilmore. Han søgte aabenbart efter mig, for han begyndte at gaa hurtigere, da vi havde faaet Øje paa hinanden. Min Sindstilstand egnede sig meget lidt til en fremmeds Selskab, men Mødet var uundgaaeligt, og jeg fandt mig rolig i min Skæbne.

„Det var netop Dem, jeg vilde tale med," sagde den gamle Herre. „Jeg havde et Par Ord at sige Dem, og hvis De ikke har noget derimod, vil jeg benytte mig af Lejligheden. Rent ud sagt, saa har Frøken Halcombe og jeg talt om Familieaffærer — de Affærer, hvorfor jeg er kommet hertil,

og i Løbet af Samtalen kom hun, som naturligt var, til at tale om den ubehagelige Historie, der staar i Forbindelse med det anonyme Brev, og om den Del, De saa rigtig og ærefuldt har taget i Undersøgelsen. Selvfølgelig maa det interessere Dem at høre, at Ledelsen af denne Undersøgelse for Fremtiden, naar De er rejst, vil blive lagt i sikre Hænder — den bliver lagt i mine Hænder."

„De egner Dem sikkert i enhver Henseende bedre til at handle og raade i denne Sag end jeg, Hr. Gilmore. Er det indiskret at spørge, om De har nogen som helst Plan i denne Retning."

„Ja, for saa vidt som man overhovedet kan lægge en Plan i denne Sag, har jeg gjort det. Jeg har i Sinde at sende en Kopi af Brevet med vedføjet Forklaring af det skete til Sir Percivals Sagfører i London, som jeg kender lidt til. Selve Brevet beholder jeg her for at vise det til Sir Percival, naar han kommer. Jeg har allerede sørget for at efterspore de to Kvinder ved at sende en af Hr. Fairlies Tjenere, et tilforladeligt Menneske, til Stationen for at spørge efter dem dèr. Tjeneren har Penge og Instruxer med, og saafremt han finder de to Kvinders Spor, vil han følge det. Dette er alt, hvad vi kan gøre, før Sir Percival kommer paa Mandag. Jeg tvivler ikke om, at han vil give enhver Forklaring, der kan gives af en Mand af

Ære og en Gentleman. Sir Percival er meget anset, han har en fremragende Stilling, et Navn, der er hævet over al Mistanke. Jeg er ganske tryg med Hensyn til Resultaterne, ganske tryg, forsikrer jeg Dem. Saadant noget sker hvert Øjeblik i min Praxis, anonyme Breve, en ulykkelig Kvinde, sørgelige Samfundsforhold. Jeg nægter ikke, at der er særlige Forviklinger i dette Tilfælde; men Sagen selv er uheldigvis almindelig, meget almindelig."

„Jeg er bange for, at jeg uheldigvis er uenig med Dem angaaende denne Sag."

„Ja, naturligvis, naturligvis, kære Hr. Hartright! Jeg er en gammel Mand og ser Sagen fra den praktiske Side, og De er en ung Mand og ser den fra den romantiske Side — lad os ikke disputere om vore Anskuesler. Det er min Profession at disputere, og jeg er glad, naar jeg kan slippe for det, saadan som nu. Lad os vente og se, hvordan det bliver, ikke sandt. Det er et ganske dejligt Sted her og elskværdige Mennesker! De tegner og maler jo, hører jeg. Det er et misundelsesværdigt Talent. Er det Landskaber eller Genrebilleder?"

Vi gled over til en almindelig Konversation eller rettere, Hr. Gilmore talte, og jeg hørte efter. Mine Tanker var langt borte fra ham og de Æmner, han saa flydende konverserede om. Den ensomme Tur i de sidste Par Timer havde øvet sin Virk-

ning paa mig, den havde modnet den Beslutning at fremskynde min Afrejse. Hvorfor skulde jeg forlænge den smertelige Afsked et Minut længere, end det var nødvendigt. Hvad Nytte kunde jeg gøre ved at blive længere? Hr. Fairlie havde ikke nævnet noget angaaende Tiden, da han tillod mig at rejse — hvorfor skulde jeg saa ikke gøre en Ende paa denne Pine med det samme.

Jeg besluttede at gøre det. Der var endnu nogle Timer af Dagen tilbage, der var ingen Grund til ikke at rejse strax. Saa snart jeg kunde finde paa en passende Undskyldning, gik jeg fra Hr. Gilmore og skyndte mig ind i Huset.

Paa Vejen op til mit Værelse mødte jeg Frøken Halcombe. Af min hurtige Gang og mit forandrede Væsen gættede hun, at jeg havde fattet en eller anden ny Plan, og spurgte mig, hvad der var hændet.

Jeg fortalte hende, hvilke Grunde der fik mig til at fremskynde min Afrejse.

„Nej, nej," sagde hun venlig og alvorlig, lad os skilles som Venner. Bliv til Middag, bliv og hjælp os at tilbringe vor sidste Aften med Dem saa lykkelig og saa ligt vore andre Aftener som muligt. Det er en Indbydelse fra mig, fra Fru Vesey," hun betænkte sig et Øjeblik og tilføjede saa: „Og ogsaa fra Laura."

Jeg lovede at blive, Gud skal vide, jeg ønskede ikke at efterlade saa meget som

en Skygge af et sørgmodigt Indtryk hos nogen af dem.

Mit eget Værelse var det Opholdssted, der bedst egnede sig for mig, indtil Middagsklokken lød — jeg ventede dèr, til jeg maatte gaa ned.

Jeg havde ikke talt med Frøken Fairlie, slet ikke set hende hele den Dag. Det første Møde med hende var en haard Prøve for hendes Selvbeherskelse og for min. Ogsaa hun havde gjort sit bedste for, at den sidste Aften skulde forny den gyldne, svundne Tid — den Tid, der aldrig kunde vende tilbage. Hun havde taget den Kjole paa, som jeg havde beundret mere end nogen af de andre, en mørkeblaa Silkekjole, der var ejendommelig og smagfuldt besat med gammeldags Kniplinger. Hun kom mig i Møde med sin tidligere Frimodighed; gav mig Haanden med de lykkeligere Dages uskyldige, aabne Venlighed. Den kolde Haand, der rystede, idet den greb min, de blege Kinder, hvorpaa der brændte en stærk rød Pelt, og det svage Smil, der kæmpede for Livet, men svandt under mit Blik, sagde mig, med hvilken Selvopofrelse denne udvortes Ro blev opretholdt. Mit Hjærte kunde ikke drages nærmere til hende, end det allerede var — ellers vilde jeg i den Time have elsket hende, som jeg aldrig havde elsket hende før.

Prokurator Gilmore hjalp os udmærket. Han var i meget godt Humør, og han le-

dede Samtalen med aldrig svigtende Livlighed -- Frøken Halcombe hjalp ham energisk, og jeg gjorde alt, hvad jeg kunde, for at følge hendes Exempel. De gode blaa Øjne, hvis Udtryk jeg havde lært at fortolke indtil de letteste Afskygninger, havde bønfaldende set paa mig, strax da vi satte os til Bords — det yndige Ansigt syntes at sige:

„Hjælp min Søster, saa hjælper De ogsaa mig."

Vi kom, tilsyneladende i alt Fald, lykkelig og vel over Middagen. Da Damerne havde rejst sig fra Bordet og Prokurator Gilmore og jeg blev ene i Spisestuen, blev vor Opmærksomhed optaget af noget andet, og jeg fik Lejlighed til at blive lidt beroliget under et Par Minuters velkomne paatvungne Tavshed. Den Tjener, der var blevet sendt af Sted for at efterpsore Anne Catherick og Madam Clemens, vendte tilbage med sin Beretning og blev øjeblikkelig vist ind i Spisestuen.

„Naa," sagde Gilmore, „hvad har De saa faaet at vide?"

„Jeg har faaet at vide, at begge de to Kvinder tog Billetter til Carlisle henne ved vor Station," sagde Tjeneren.

„Naa, saa tog De vel til Carlisle, da De hørte det?"

„Ja, men des værre kunde jeg ikke finde noget Spor derfra."

„Forhørte De Dem paa Stationen?"

„Ja.“

„Og paa de forskellige Kroer?“

„Ja.“

„Og bragte De det Brev, jeg skrev, til Politistationen?“

„Ja.“

„Naa, min Ven, saa har De gjort alt, hvad De kunde, og jeg har gjort alt, hvad jeg kan, og saa maa Sagen hvile indtil videre. Vi har spillet vore Trumfer ud, Hr. Hartright,“ vedblev Gilmore, da Tjeneren var gaaet. „Foreløbig i hvert Fald er Kvinderne undslupne os, og det eneste, vi kan gøre er at vente, indtil Sir Percival kommer paa Mandag. Vil De ikke fylde Deres Glas? Det er en god Flaske Portvin — en sund, fyldig gammel Vin, men jeg har den for Resten bedre i min Kælder.“

Vi gik tilbage til Dagligstuen, det Værelse, hvor jeg havde tilbragt de lykkeligste Aftener i mit Liv, det Værelse, som jeg efter den Aften vel aldrig fik at se igen. Dets Udseende var blevet helt forandret, siden Dagene var blevne kortere og Vejret var blevet koldt. Glasdørene paa Terrassen var lukkede og skjulte af tykke Gardiner — i Stedet for den bløde Dæmring, hvori vi plejede at sidde, blændede det skarpe Lampelys nu mine Øjne. Alt var anderledes, indenfor og udenfor var alt forandret.

Frøken Halcombe og Gilmore satte sig ved Spillebordet, Fru Vesey tog sin Stol

som sædvanligt. Der var ikke noget som helst tvunget over den Maade, hvorpaa de tilbragte deres Aften, og netop ved at bemærke det følte jeg det tvungne ved min Stilling des mere. Jeg saa Frøken Fairlie staa ved Nodeskabet; der havde været en Tid, da jeg uden Betænkning vilde være gaaet hen til hende; nu ventede jeg tvivlende, jeg vidste ikke, hvor jeg skulde gaa hen, eller hvad jeg skulde gøre. Hun kastede et hurtigt Blik paa mig, tog pludselig en Nodebog fra Skabet og kom hen til mig.

„Skal jeg spille nogle af de smaa Stykker af Mozart, som De plejer at holde saa meget af?“ spurgte hun, idet hun nervøst lukkede Nodebogen op og saa' i den, medens hun talte.

Før jeg kunde takke hende, skyndte hun sig hen til Klaveret. Stolen ved Siden af, som jeg tidligere plejede at sidde paa, stod tom. Hun anslog et Par Akkorder, saa saa' hun paa mig og saa' igen paa Noderne.

„Vil De ikke sidde paa Deres gamle Plads,“ sagde hun meget abrupt og i en ganske sagte Tone.

„Jeg tør nok sidde der den sidste Aften,“ svarede jeg.

Der kom intet Svar — hun fæstede hele sin Opmærksomhed ved Musiken, Musiken, som hun kunde udenad, som hun tidligere Gang efter Gang havde spillet

uden Noder. Jeg vidste kun, at hun havde hørt mig, og at hun mærkede min Nærhed, fordi jeg saa' den røde Plet paa den Kind, der vendte mod mig blegne og hele Ansigtet blive kridhvidt.

„Det gør mig meget ondt, at De rejser," sagde hun, og hendes Stemme sank ned til en Hvisken, hendes Blik blev mere og mere stift fæstet paa Noderne, hendes Fingre fløj hen over Tangenterne med en besynderlig febrilsk Energi, som jeg aldrig før havde bemærket hos hende.

„Jeg skal huske de venlige Ord længe efter i Morgen, Frøken Fairlie."

Blegheden paa hendes Ansigt blev hvidere, og hun vendte sig endnu mere bort fra mig.

„Tal ikke om i Morgen!" sagde hun, „lad Musiken tale til os om i Aften i et lykkeligere Sprog end vort."

Hendes Læber skælvede — et svagt Suk, som hun forgæves søgte at undertrykke, undslap hende; hendes Hænder skælvede, hun spillede falsk, blev helt forvirret, da hun søgte at rette Fejlen, og lod i Vrede Hænderne falde ned paa Skødet. Frøken Halcombe og Prokuratoren saa' forbavsede op fra deres Spillebord. Selv Fru Vesey, der sad og slumrede i en Stol, vaagnede ved den pludselige Pavse og spurgte, hvad der var i Vejen.

„De spiller jo Whist, Hr. Hartright," sagde Frøken Halcombe med et betyd-

ningsfuldt Blik paa min Plads ved Klaveret.

Jeg vidste, hvad hun mente — jeg vidste, at hun havde Ret, og jeg rejste mig strax og gik hen til Spillebordet. Idet jeg gik fra Klaverøt, vendte Frøken Fairlie og slog en Akkord an med sikrere Haand end før.

„Jeg vil spille det," sagde hun og spillede næsten lidenskabelig, „jeg vil spille det den sidste Aften."

„Kom nu, Fru Vesey!" sagde Frøken Halcombe; „Hr. Gilmore og jeg er kede af Ecarté — kom og vær Hr. Hartrights Makker."

Den gamle Prokurator smilede ironisk — han havde siddet i Held hele Tiden og havde lige lagt Kongen paa Bordet, og han tilskrev aabenbart Frøken Halcombes pludselig forandrede Arrangementer ved Spillebordet Damers sædvanlige Ulyst til at labe i Kortspil.

Resten af Aftenen forløb, uden at jeg fik et Ord eller et Blik fra hende; hun beholdt sin Plads ved Klaveret og jeg min ved Spillebordet. Hun spillede uafbrudt, spillede, som om Musiken var det eneste Værn, hun havde mod sig selv. Undertiden førte Klaveret hendes Hænder med en dvælende Ømhed, en blid, klagende, døende Ømhed, der var usigelig smuk og sørgmodig, undertiden rystede de og greb fejl eller fo'r mekanisk over In-

strumentet, som om deres Arbejde var en Byrde for dem. Men hvor ofte de end skælvede og derved forandrede Spillets Karakter, saa opgav de ikke et Øjeblik at spille. Hun rejste sig først fra Klaveret, da vi alle rejste os for at sige God Nat.

Fru Vesey sad nærmest ved Døren, og var den første, der gav mig Haanden.

„Jeg faar Dem ikke at se mere, Hr. Hartright," sagde den gamle Dame; „det gør mig ondt, at De tager bort, for De har værer saa venlig og opmærksom, og en gammel Dame som jeg sætter Pris paa Venlighed og Opmærksomhed. Jeg ønsker Dem alt muligt Held og Lykke — Farvel!"

Saa kom Turen til Prokuratoren.

„Jeg haaber, vi en anden Gang skal forny vort Bekendtskab, Hr. Hartright. Nu er De vel nok overtydet om, at den omtalte Sag er i sikre Hænder? Ja, naturligvis! Nej, hvor det dog er koldt! Bliv endelig ikke staaende der i Døren. Lykkelig Rejse".

Frøken Halcombe var den næste.

„Klokken halv otte i Morgen tidlig," sagde hun, og saa tilføjede hun hviskende: „Jeg har hørt og set mere end De tror — Deres Optræden i Aften har gjort mig til Deres Ven for hele Livet."

Til sidst kom Frøken Fairlie; jeg turde ikke se paa hende, da jeg tog hendes Haand og tænkte paa den næste Morgen.

„Jeg rejser tidlig i Morgen," sagde jeg, „saa jeg er vist borte, før De — "

„Nej," afbrød hun hastig, „ikke før jeg er oppe. Jeg kommer ned til Frokost sammen med Marion. Jeg er ikke saa utaknemmelig, glemmer ikke saadan de sidste tre Maaneder."

Hendes Stemme svigtede, hendes Haand lukkede sig blidt om min og slap den saa pludselig. Før jeg kunde sige God Nat, var hun borte.

— — — — — — — — — — — — —

Slutningen kommer hurtig, kommer uundgaaelig, som den sidste Morgens Lys kom til Limmeridge House.

Klokken var knapt halv otte, da jeg gik ned; men jeg traf dem begge ved Frokostbordet, ventende paa mig. I Morgenens kolde Luft, svage Lys og uhyggelige Stilhed sad vi tre og forsøgte at spise, forsøgte at tale. Bestræbelsen for at bevare Skinnet var haabløs unyttig — og jeg rejste mig for at gøre Ende paa den pinlige Situation.

Da jeg rakte Haanden frem, og Frøken Halcombe, der var nærmest ved mig, tog den, vendte Frøken Fairlie sig pludselig bort og ilede ud af Stuen.

„Det er bedst saadan," sagde Frøken Halcombe, da Døren var gaaet i efter hende, „bedst for Dem og for hende."

Jeg ventede et Øjeblik, før jeg kunde tale — det var haardt at miste hende uden et Ord eller et Blik til Afsked. Jeg beherskede mig, jeg prøvede paa at tage Afsked fra Frøken Halcombe i passende Udtryk; men alle de Afskedsord, jeg saa gærne vilde have sagt hende, svandt ind til én Sætning.

„Har jeg fortjent, at De skal skrive til mig?“ var alt, hvad jeg kunde sige.

„De har fortjent alt, hvad jeg kan gøre for Dem, saa længe vi to lever,“ svarede hun; „hvordan det saa ender, skal De faa det at vide.“

„Og hvis jeg nogen Sinde igen kan være til nogen Nytte — naar som helst i Fremtiden, længe efter at min taabelige Indbildskhed er glemt —“

Jeg kunde ikke sige mere — min Stemme skælvede mod min Vilje, og der kom Taarer i mine Øjne.

Hun greb begge mine Hænder og trykkede dem med en Mands faste, stærke Haandtryk; hendes mørke Øjne skinnede, hendes brune Kinder blussede, hendes kraftige, energiske Ansigt glødede og blev skønt af Ædelmodighedens og Medlidenhedens rene Ild.

„Saa vil jeg have Tillid til Dem! Ja, hvis den Tid nogen Sinde skulde komme, saa vil jeg stole paa Dem som paa min og hendes Ven, min og hendes Broder.“

Hun holdt inde, drog mig tættere hen

til sig, den frygtløse, ædle Pige, kyssede mig søsterlig paa Panden og kaldte mig ved Fornavn.

„Gud være med Dem, Walter!“ sagde hun. „Vent nu lidt alene her og søg at fatte Dem; det er bedst for os begge, at jeg ikke bliver her — jeg maa hilse paa Dem oppe fra Balkonen.“

Hun gik ud af Stuen. Jeg vendte mig om mod Vinduet, hvor jeg ikke saa' andet end det øde Efteraarslandskab — jeg vendte mig om for at blive Herre over mig selv, før jeg forlod dette Værelse — for bestandig.

Der gik et Minut, det kunde næppe være mere, da jeg hørte Døren gaa; der lød en Kvindekjoles Raslen hen ad Tæppet. Mit Hjærte bankede hæftig, idet jeg vendte mig om — det var Frøken Fairlie, der nærmede sig mig fra den fjærneste Ende af Værelset.

Hun standsede tøvende, da vort Blik mødtes, og da hun saa', at vi var ene; med det Mod, som Kvinden saa ofte mister ved Smaahændelser, men saa sjælden under virkelig store Begivenheder, nærmede hun sig, underlig bleg og underlig stille, idet hun lod den venstre Haand glide hen over Bordet, hun gik ved, medens den højre holdt noget, der skjultes af hendes Kjoles Folder.

„Jeg gik kun ind i Dagligstuen for at hente det her; det kan maaske minde Dem

om Deres Ophold her og om de Venner, De har her. Den Gang, jeg havde tegnet det, sagde De, at jeg havde gjort store Fremskridt, og jeg tænkte, at De maaske gærne —"

Hun vendte Hovedet bort og rakte mig en lille Skitse, som hun havde tegnet helt paa egen Haand af det Lysthus, hvor vi for første Gang havde set hinanden. Papiret rystede i hendes Haand, da hun rakte mig det, rystede i min, da jeg modtog det.

Jeg var bange for at udtrykke mine Følelser, og jeg svarede kun:

„Det skal aldrig forlade mig, i hele mit Liv skal det være den Skat, jeg vil sætte højest. Jeg er meget taknemmelig, fordi De ikke lod mig rejse uden at sige Farvel."

„Aa," sagde hun uskyldig, „hvor kunde jeg lade Dem rejse, efter at vi havde tilbragt saa mange lykkelige Timer sammen."

„De Dage vil aldrig komme tilbage, Frøken Fairlie — min Vej og Deres ligger langt fra hinanden; men hvis den Tid skulde komme, da jeg ved mit Hjærtes, min hele Sjæls Hengivenhed og med Opbydelsen af al min Kraft kan skaffe Dem et Øjebliks Lykke eller spare Dem for et Øjebliks Sorg, vil De saa forsøge at mindes den stakkels Tegner, der har været Deres Lærer? Frøken Halcombe har lovet at stole paa mig — vil De ogsaa love det?"

Sorgen over Afskeden læstes tydelig

i de blaa Øjne gennem de fremvældende Taarer.

„Ja, det lover jeg," sagde hun med brudt Stemme; „aa, lad være at se saadan paa mig — jeg lover det saa inderlig gærne."

Jeg dristede mig til at gaa lidt nærmere hen til hende og rakte Haanden ud.

„De har mange Venner, der holder af Dem, Frøken Fairlie, og deres inderligste Haab er, at Deres Fremtid maa blive lys og lykkelig. Maa jeg til Afsked sige, at det ogsaa er mit kæreste Haab?"

Taarerne strømmede ned ad hendes Kinder. Hun hvilede den rystende venstre Haand paa Bordet for at beherske sig, medens hun gav mig den anden. Jeg tog den i min — jeg holdt fast paa den — mit Hoved bøjede sig ned over den, mine Taarer faldt paa den, mine Læber søgte den — ikke i Kærlighed — ak nej, ikke i Kærlighed — i dette sidste Øjeblik, men i Fortvivlelsens Selvopgivelse og Kval.

„For Guds Skyld — gaa fra mig —." sagde hun svagt.

Tilstaaelsen af hendes Hjærtes Hemmelighed undslap hende ved disse bønfaldende Ord — jeg havde ingen Ret til at høre dem, ingen Ret til at besvare dem, det var de Ord, der forviste mig fra Stuen i hendes hellige Svagheds Navn.

Det var forbi —! Jeg lod hendes Haand falde, jeg sagde ikke mere. De

blændende Taarer skjulte hende for mit Blik, og jeg tørrede dem for at se paa hende for sidste Gang. Et eneste Blik, da hun sank ned i en Stol, lagde Armene paa Bordet og tungt hvilede Hovedet paa dem — et Afskedsblik, og Døren havde lukket sig efter mig, den store Kløft, der skilte os, havde aabnet sig, og Laura Fairlie var blevet et Minde, hun hørte allerede Fortiden til.

Ende paa Hartrights Fortælling.

— — — — — — — — — — — — — —

Fortællingen fortsættes af Prokurator Gilmore.

Den hvidklædte

Roman

af

Wilkie Collins.

Anden Del

„Dannebrog"s Føljeton

Kjøbenhavn

Trykt hos O. C. Olsen & Co.

1905

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Første Kapitel.

Jeg skriver disse Linjer paa Hr. Hartrights Anmodning — det er deres Hensigt at beskrive visse Begivenheder, der meget alvorlig berørte Frøken Fairlies Interesser, og som fandt Sted, efter at Hr. Hartright var taget fra Limmeridge House.

Det er unødvendigt, at jeg siger, om jeg billiger eller ikke billiger Offenliggørelsen af denne mærkværdige Familiehistorie, som min Fortælling danner en vigtig Del af. Ansvaret herfor har Hr. Hartright paataget sig, og de Omstændigheder, der endnu staar tilbage at fortælle, vil vise, at han har fortjent Retten til at gøre det, hvis han har Lyst til at benytte sig af denne sin Ret. Den Fremstillingsmaade, hvorved Sagen efter hans Mening vil staa klarest og mest levende for andre, fordrer, at Historien ved hvert nyt Stadium bliver fortalt af dem, der overværede de enkelte Begiven-

heder. Min Optræden som Fortæller paa dette Stadium er den nødvendige Følge af denne Ordning. Jeg var til Stede under Sir Percival Glydes Besøg paa Limmeridge House og var personlig interesseret i et vigtigt Resultat af hans korte Ophold under Hr. Fairlies Tag. Det er derfor min Pligt at føje disse nye Led til Begivenhedernes Kæde dèr, hvor Hr. Hartright foreløbig har sluppet denne Kæde.

— — — — — — — — — — — — —

Jeg kom til Limmeridge House Fredagen den anden November.

Det var min Hensigt at blive i Hr. Fairlies Hus indtil Sir Percival Glydes Ankomst — hvis der derefter blev bestemt, hvad Dag Bryllupet skulde finde Sted, vilde jeg tage de nødvendige Instruxer med til London og dèr affatte Ægteskabskontrakten.

Om Fredagen blev jeg ikke beæret med en Samtale med Hr. Fairlie — han havde været, eller havde troet at være, syg i mange Aar, og han var ikke rask nok til at modtage mig. Frøken Halcombe var den første af Familiens Medlemmer, som jeg saa'. Hun mødte mig ved Døren og præsenterede mig for Hr. Hartright, der havde opholdt sig dèr i Huset i nogen Tid.

Jeg saa' ikke Frøken Fairlie før ved Middagsbordet; hun saa' ikke rask ud, og det gjorde mig ond. Hun var en sød, elsk-

værdig Pige, der er lige saa elskværdig og opmærksom, som hendes udmærkede Moder var; af Ydre ligner hun forøvrigt Faderen; for Fru Fairlie havde mørke Øjne og mørkt Haar, og hendes ældste Datter, Frøken Halcombo, minder mig stærkt om hende. Frøken Fairlie spillede for os om Aftenen — ikke saa godt som sædvanligt, syntes jeg.

Vi fik os en Rubber Whist, en ren Profanation af det ædle Spil. Jeg havde faaet et meget gunstigt Indtryk af Hr. Hartright, da vi blev præsenterede for hinanden; men jeg opdagede snart, at han ikke var fri for de selskabelige Mangler, der hører til hans Alder. Der er tre Ting, som ingen af de unge Mænd af den nuværende Generation kan rigtig; de kan ikke sidde og snakke gemytlig ved et Glas Vin efter Bordet, de kan ikke spille Whist, og de kan ikke sige en Dame en Kompliment. Hartright dannede ikke nogen Undtagelse fra den almindelige Regel; men forøvrigt fandt jeg allerede den Gang efter et saa kort Bekendtskab, at han var en velopdragen, dannet ung Mand.

Saaledes gik Fredagen — jeg siger ikke noget om de mere alvorlige Sager, der optog min Opmærksomhed den Dag — det anonyme Brev til Frøken Fairlie og de Forholdsregler, som jeg fandt det rigtigt at iagttage, da Sagen blev omtalt for mig, og den Overbevisning jeg nærede

om, at Sir Percival vilde give en fyldestgørende Forklaring paa alt dette.

Om Lørdagen var Hartright taget bort, før jeg kom ned til Frokost. Frøken Fairlie blev paa sit Værelse hele Dagen, og Frøken Halcombe forekom mig at være i daarligt Humør. Det var rigtignok ikke som der var i gamle Dage, da Philip Fairlie og hans Kone endnu levede. Jeg gik en Tur alene og saa' mig om nogle af de Steder, som jeg havde set, da jeg for tredive Aar siden opholdt mig første Gang paa Limmeridge House for at ordne nogle Familieaffærer. Men heller ikke de var, hvad de havde været.

Klokken to sendte Fairlie Besked om, at han var rask nok til at modtage mig. Han havde da i alt Fald ikke forandret sig, siden jeg havde lært ham at kende. Han talte om det samme som altid, om sig selv og sit Helbred, sine dejlige Mønter og mageløse Rembrandtske Raderinger. Saa snart jeg prøvede paa at tale med ham om den Sag, jeg var kommet for, lukkede han Øjnene og sagde, at jeg gjorde ham nervøs. Jeg vedblev at gøre ham nervøs ved atter og atter at vende tilbage til dette Æmne. Alt hvad jeg fik at vide var, at han betragtede sin Nieces Giftermaal som en afgjort Sag, at hendes Fader havde billiget Partiet, at han billigede Partiet, og at han personlig vilde være glad, naar han

kunde faa en Ende paa de Bryderier, som er forbundne med et Bryllup.

Og angaaende Bestemmelserne i Kontrakten: Ja, hvis jeg vilde være saa god at spørge hans Niece og saa saa grundig, som jeg selv kunde ønske det, benytte mit Kendskab til Familiens Sager og have alt parat, saa hans Andel som Formynder indskrænkede sig til at sige Ja i det rette Øjeblik, saa vilde han naturligvis gaa ind paa min Mening og alle andre Meninger med den største Fornøjelse. Imidlertid saa' jeg jo, at han var en hjælpeløs, lidende Stakkel, der var indespærret i sine Værelser. Syntes jeg maaske, at han saa' ud, sum om han trængte til at plages? Nej? Naa, hvorfor vilde jeg saa plage ham?

Jeg vilde maaske være blevet noget forbavset over hans fuldstændige Mangel paa Selvbeherskelse som Formynder, hvis jeg ikke havde kendt hans Forhold lige saa godt som den øvrige Families. Men som Sagerne stod, var jeg hverken forbavset eller skuffet over denne Samtale — Fairlie svarede simpelthen til mine Forventninger. Dermed var den Sag færdig.

Søndagen var en trist Dag baade ude og inde. Der kom Brev til mig fra Sir Percivals Sagfører for at meddele mig, at han havde modtaget min Kopi af det anonyme Brev om min Forklaring af Sagen. Frøken Fairlie kom ned om Eftermiddagen, bleg og nedtrykt og ganske ulig sig selv.

Jeg havde en lille Samtale med hende og vovede en fin lille Hentydning til Sir Percival. Hun hørte paa mig og sagde ingen Ting — alle andre Æmner tog hun villig op, men dette lod hun falde. Jeg begyndte at faa en Anelse om, at hun fortrød sin Forlovelse, saadan som unge Damer ofte gør, naar det er for sent.

Om Mandagen kom Sir Percival Glyde.

Jeg fandt, at han var en meget indtagende Mand baade af Væsen og Ydre. Han saa' ældre ud, end jeg havde ventet, han var noget skaldet, og Ansigtet var markeret og noget træt, men hans Bevægelser var saa kraftige og hans Mine saa livlig som en ung Mands. Han hilste saa hjærtelig og naturlig paa Frøken Halcombe, og hans Væsen overfor mig, da vi blev præsenterede for hinanden, var saa utvungent og behageligt, at vi kom udmærket ud af det sammen.

Frøken Fairlie var ikke til Stede, da han kom, men hun traadte ind i Stuen omtrent ti Minuter efter. Sir Percival rejste sig og hilste paa hende med den mest fuldkomne Ridderlighed. Hans aabenlyse Bekymring ved at se, hvor daarlig hun saa' ud, blev udtrykt med en Blanding af Ømhed og Ærbødighed, med en fin Tilbageholdenhed, der gjorde hans Forstand og Opdragelse Ære. Jeg blev under de Omstændigheder temmelig overrasket over at se, at Frøken Fairlie vedblev at vise sig

tvungen og ufri, og at hun benyttede den første Lejlighed til at gaa ud af Stuen. Sir Percival lagde tilsyneladende ikke Mærke til hendes tvungne Væsen eller hendes pludselige Bortgang; han havde ikke paatrængt sig hendes Opmærksomhed, medens hun var til Stede, og han satte ikke nu Frøken Halcombe i Forlegenhed ved at hentyde til hendes Fraværelse. Hans Takt og Smag var upaaklagelig ved denne og andre Lejligheder, medens jeg var sammen med ham dèr i Huset.

Saa snart Frøken Fairlie var gaaet, sparede han os for al Forlegenhed med Hensyn til det anonyme Brev ved af egen Drift at hentyde til det. Han havde opholdt sig lidt i London paa Vejen hertil, havde talt med sin Sagfører og læst de Dokumenter, jeg havde sendt, og var rejst til Cumberland opsat paa at lette vort Sind ved Hjælp af den hurtigste og mest indgaaende Forklaring, man kunde ønske sig. Da jeg hørte disse Ord, tilbød jeg ham det oprindelige Brev, som jeg havde holdt tilbage, for at han kunde undersøge tde. Han takkede mig og afslog at se paa det, da han havde set Kopien og var villig til at lade Originalen blive i vore Hænder.

Forklaringen, som han strax efter begyndte paa, var saa ligefrem og saa tilfredsstillende, som jeg hele Tiden havde forudset, at den vilde være.

Madam Catherick, fortalte han, havde

i tidligere Tid gjort sig fortjent til hans Taknemmelighed for trofast Tjeneste hos hans Slægtninge og ham selv. Hun havde haft en meget ulykkelig Skæbne, idet hun blev gift med en Mand, der forlod hende, og havde et eneste Barn, hvis Sind havde været sygt fra dets tidligste Leveaar.

Skønt hun ved sit Giftermaal kom til at bo i en Del Hampshire, der laa langt fra Sir Percivals Ejendom, havde han sørget for ikke at tabe hende af Syne, da hans velvillige Følelser overfor den stakkels Kone var blevne bestyrkede ved den Beundring, han følte for den Taalmodighed, hvormed hun bar sine Ulykker. I Tidens Løb tiltog Symptomerne paa en Sindslidelse saa stærkt hos hendes ulykkelige Datter, at det blev nødvendigt at anbringe hende under kyndigt Lægetilsyn. Madam Catherick erkendte selv denne Nødvendighed, men hun følte tillige den Fordom, der er saa almindelig hos Folk af hendes Stand, imod at sende sit Barn til en Sindssygeanstalt paa det Offenliges Bekostning som en Tigger. Sir Percival havde agtet denne Fordom, som han altid agtede en ærlig Uafhængighedsfølelse i enhver Stand, og havde besluttet at vise Madam Catherick sin Taknemmelighed ved at afholde Udgifterne for Datterens Ophold i en god privat Sindssygeanstalt. -- Til hans egen og til Moderens Beklagelse havde den ulykkelige Pige opdaget den Del, Omstændighederne havde

bragt ham til at tage i hendes Anbringelse paa Anstalten, og havde fattet det mest brændende Had til ham i den Anledning. Dette Had, der havde givet sig Udtryk paa forskellig Maade paa Anstalten, havde aabenbart dikteret hende det anonyme Brev, hun havde skrevet efter sin Undvigelse.

Hvis Frøken Halcombe og jeg ikke delte denne Opfattelse, eller hvis vi ønskede flere Oplysninger om Sindssygeanstalten, som han opgav Adressen paa, tilligemed de to Lægers Adresser, paa hvis Vidnesbyrd Patienten var blevet indlagt, var han rede til at besvare hvilket som helst Spørgsmaal og at opklare enhver Uvished. Han havde gjort sin Pligt mod den ulykkelige unge Kvinde ved at underrette sin Sagfører om, at han ikke vilde spare nogen Udgift for at faa hende eftersporet og igen overgive hende til Lægernes Varetægt, og han var nu kun opsat paa at gøre sin Pligt overfor Frøken Fairlie og hendes Familie paa den samme jævne og ligefremme Maade.

Jeg var den første, der besvarede hans Appel til os. Det er det dejlige ved Juraen, at den kan forsvare enhver Udtalelse, under hvilke Omstændigheder og i hvilken Form den end fremkommer. Hvis jeg paa Professionens Vegne skulde have ført en Sag mod Sir Percival Glyde paa Basis af hans Forklaring, kunde jeg uden

Tvivl have gjort det; men det var ikke min Pligt her — jeg skulde blot dømme. Jeg skulde veje den Forklaring, vi nylig havde hørt, tage ethvert tilbørligt Hensyn til den Mands gode Navn, der havde afgivet den, og ærligt afgøre, om Skinnet efter hans Fremstilling var mod ham eller ej. Min egen Overbevisning var, at det ikke var det, og jeg erklærede derfor, at hans Forklaring efter min Mening var fuldt ud tilfredsstillende.

Efter at Frøken Halcombe havde set meget alvorligt paa mig, sagde hun ligeledes et Par Ord af omtrent samme Indhold, dog med en vis Tøven, som jeg ikke fandt, at Omstændighederne berettigede hende til. Jeg kan ikke aldeles bestemt sige, om Sir Percival bemærkede det eller ej — men jeg tror, han gjorde det, da han genoptog Ærnnet, skønt han med fuld Ret kunde have ladet det falde.

„Hvis min klare Fremstilling af Sagen kun havde været henvendt til Prokurator Gilmore," sagde han, „saa vilde jeg have betragtet enhver videre Hentydning til denne ulyksalige Sag som unødig. Jeg kan med fuld Føje vente, at Prokuratoren som Gentleman vil tro mig paa mit Ord, og naar han har vist mig den Retfærdighed, saa er enhver Diskussion om dette Ærnne forbi mellem os.. Men overfor en Dame er Stillingen noget anderledes. Jeg skylder hende, hvad jeg aldrig vilde give

nogen Mand i hele Verden et Bevis paa Sandheden af min Forsikring. De kan ikke bede om dette Bevis, Frøken Halcombe, og det er derfor min Pligt mod Dem og end mere mod Frøken Fairlie at tilbyde Dem det. Maa jeg bede Dem, om De med det samme vil skrive til den ulykkelige Piges Moder, Madam Catherick, og bede hende om hendes Vidnesbyrd angaaende den Forklaring, som jeg lige har givet Dem."

Jeg saa' Frøken Halcombe skifte Farve og se lidt urolig ud. Sir Percivals Forslag forekom hende — og ogsaa mig — saa høflig det end var, at hentyde til den Tøven, der et Øjeblik i Forvejen havde præget hendes Væsen.

„Jeg haaber da ikke, Sir Percival, at De gør mig den Uret at tro, at jeg tvivler paa Deres Ord," sagde hun hurtig.

„Nej, naturligvis, Frøken Halcombe, jeg gør mit Forslag ene og alene for at vise Dem en Opmærksomhed — undskyld, at jeg er saa stivsindet, at jeg vedblivende forlanger det."

Han gik hen til Skrivebordet, medens han talte, trak en Stol hen til det og aabnede Skrivemappen.

„Maa jeg bede Dem om at skrive Brevet som en Gunst mod mig — det behøver ikke at tage Dem mere end et Par Minuter. De skal kun gøre Fru Catherick to Spørgsmaal: For det første, om hendes Datter blev bragt til Anstalten med hendes Vi-

dende og Vilje, og for det andet, om den Del, jeg tog i Sagen, var en saadan, at den fortjente hendes Taknemmelighed. Prokuratoren er jo nu beroliget -- De er beroliget — gør mig nu den Tjeneste at berolige mig ved at skrive det Brev."

„De tvinger mig til at opfylde Deres Bøn, Sir Percival, skønt jeg meget hellere vilde afslaa den."

Med disse Ord rejste Frøken Halcombe sig fra sin Plads og gik hen til Skrivebordet. Sir Percival takkede hende, rakte hende en Pen og gik saa hen til Kaminen, hvor Frøken Fairleis lille Hund laa paa Skindtæppet. Han rakte Haanden frem og kaldte godmodig paa Hunden.

„Kom, Nina," sagde han, „vi to kender da hinanden?"

Den lille Hund, der var fejg og arrig, som Stuehunde ofte er det, saa' paa ham, veg saa tilbage, peb, rystede og skjulte sig under en Sofa. Det var næppe muligt, at han kunde blive vred over saadan en Smaating, som det er, hvordan man bliver modtaget af en Hund; men jeg saa' ikke des mindre, at han pludselig gik hen til Vinduet. Maaske han til Tider er lidt irritabel — hvis saa er, kan jeg saa godt sympathisere med ham, for det er jeg selv til Tider.

Frøken Halcombe havde snart skrevet Brevet; da det var færdigt, rejste hun sig fra Skrivebordet og rakte Sir Percival det

aabne Ark. Han bukkede, tog det fra hende, foldede det sammen, skrev Adressen paa og rakte hende det i Tavshed. Jeg har aldrig i mit Liv set noget blive gjort mere yndefuldt og mere korrekt.

„De forlanger vedblivende, at jeg skal sende det Brev med Posten?“ spurgte Frøken Halcombe.

„Jeg beder Dem om det,“ svarede han. „Og nu, da det er skrevet og forseglet, saa tillad mig at gøre Dem et Par Spørgsmaal om den ulykkelige Kvinde, som det angaar. Jeg har læst den Beretning, Prokuratoren var saa venlig at sende til min Sagfører, og hvori han beskrev de Omstændigheder, hvorunder den, der havde skrevet det anonyme Brev, blev opdaget. Men der er visse Punkter, som denne Beretning ikke berører. Fik Anne Catherick Frøken Fairlie at se?“

„Nej, det gjorde hun ikke,“ svarede Frøken Halcombe.

„Saa' hun Dem?“

„Nej.“

„Hun saa' altsaa ingen anden herfra end Hr. Hartright, der tilfældigvis traf hende her paa Kirkegaarden?“

„Nej, ingen anden.“

„Hr. Hartright var nok ansat som Tegnelærer her? Er han Medlem af en af Kunstforeningerne?“

„Ja, det tror jeg,“ svarede Frøken Halcombe.

Han tav et Øjeblik, som om han tænkte over det sidste Svar, og tilføjede saa:

„Opdagede De, hvor Anne Catherick boede, da hun var her paa Egnen?“

„Ja, paa en Gaard, der tilhører Forpagter Todd.“

„Vi har alle den Pligt mod den stakkels Pige selv at søge at komme paa Spor efter hende,“ vedblev Sir Percival. „Hun har maaske sagt noget hos Todds, som kunde lede os paa Sporet. Jeg vil gaa derhen og forhøre mig. Og saa har jeg en Bøn til Dem, Frøken Halcombe. Da jeg ikke kan faa mig til at diskutere det pinlige Æmne med Frøken Fairlie, vil jeg gærne have, at De skulde forebringe hende den nødvendige Forklaring, naturligvis først efter at De har faaet Svar paa dette Brev.“

Frøken Halcombe lovede at opfylde hans Bøn; han takkede, nikkede elskværdig til os og gik fra os ind for at tage sit eget Værelse i Brug; idet han aabnede Døren, stak den arrige Hund sin spidse Snude frem fra sit Skjulested og gøede og snappede efter ham.

„Det er et godt Stykke Arbejde, vi har faaet gjort i Formiddag,“ sagde jeg, saa snart vi var blevne ene, „den slemme Dag er allerede endt godt.“

„Ja, det er den vel,“ svarede hun, „det glæder mig, at De er fornøjet.“

„Jeg! Med det Brev i Haanden maa De da ogsaa være fuldkommen beroliget?“

„Ja -- hvor kan jeg andet? Jeg véd, at det var umuligt,“ vedblev hun, mere henvendt til sig selv end til mig; „men jeg vilde næsten ønske, at Walter Hartright var blevet her saa længe, at han kunde have hørt Forklaringen og Sir Percivals Forslag, at jeg skulde skrive dette Brev.“

Jeg blev lidt overrasket, maaske ogsaa lidt stødt over disse Ord.

„Jeg skal gærne indrømme, at Tilfældet blandede Hr. Hartright ret mærkeligt ind i hele den Sag med det anonyme Brev,“ sagde jeg, „og jeg vil ogsaa gærne indrømme, at han i det hele og store optraadte baade fornuftig og taktfuldt; men det er mig ganske umuligt at forstaa, hvad for en nyttig Indflydelse hans Nærværelse skulde have udøvet paa den Virkning, Sir Percivals Forklaring har gjort paa os!“

„Det var kun en flygtig Tanke,“ sagde hun fraværende, „som ikke er værd at diskutere. Deres Erfaring maa være den bedste Vejleder, jeg kan have.“

Jeg syntes ikke rigtig om, at hun med saa meget Eftertryk væltede alt Ansvaret over paa mine Skuldre. Hvis Fairlie havde gjort det, vilde jeg ikke være blevet i mindste Maade forbavset. Men om den energiske, klarhovedede Frøken Halcombe vilde jeg mindst have troet, at hun vilde søge at undgaa at sige sin Mening.

„Hvis De endnu plages af nogen Tvivl," sagde jeg, „hvorfor vil De saa ikke med det samme sige mig det. Oprigtig talt, har De nogen Grund til at mistro Sir Percival?"

„Nej, ikke den ringeste Grund."

„Ser De noget usandsynligt eller selvmodsigende i hans Forklaring?"

„Hvor kan jeg sige, at jeg gør det efter det Bevis, han har givet mig paa Sandheden af den? Kan der gives noget bedre Vidensbyrd til Gunst for ham end et Vidnesbyrd fra Pigens egen Moder?"

„Nej, hvis Svaret paa Deres Brev viser sig at være tilfredsstillende, kan jeg ikke indse, hvad nogen Ven af Sir Percival paa nogen Maade kan vente af ham."

„Saa vil vi lægge Brevet i Kassen", sagde hun og rejste sig for at gaa ud af Stuen, „og ikke tale mere om den Sag, før Svaret kommer. De skal ikke lægge altfor megen Vægt paa mine Betænkeligheder — jeg kan ikke give nogen bedre Forklaring paa dem, end at jeg i den sidste Tid har været en Del bekymret for Laura — og Bekymringen gør de stærkeste Mennesker urimelige."

Hun gik hurtig fra mig; hendes ellers faste Stemme havde skælvet, da hun sagde de sidste Ord. Hun var en følende, lidenskabelig, hæftig Natur, en af tusend blandt disse Nutidens overfladiske, dagligdags Kvinder. Jeg havde kendt hende fra hendes Barndom, jeg havde set hendes Værd

staa sin Prøve under mere end en Familiekrise, og min lange Erfaring fik mig under disse Forhold til at tillægge hendes Tvivl en Betydning, jeg ikke vilde have tillagt nogen anden Kvindes. Jeg kunde ikke indse, at der var nogen Anledning til at føle sig ilde til Mode eller nære nogen Tvivl; men hun havde gjort mig ilde til Mode og lidt tvivlraadig alligevel. I min Ungdom vilde jeg være blevet gnaven og vred over min egen taabelige Sindstilstand, men naar man er gammel, bliver man mere filosofisk; derfor gik jeg ud for at spasere min Taabelighed bort.

Andet Kapitel.

Vi samledes alle ved Middagsbordet.

Sir Percival var i et saa larmende godt Humør, at jeg næppe kendte ham igen fra om Morgenen, da hans stilfærdige Takt, distingverede Væsen og gode Forstand havde gjort et saa gunstigt Indtryk paa mig. Det eneste Spor af hans tidligere Jeg, som jeg kunde opdage, viste sig nu og da i hans Væsen overfor Frøken Fairlie. Et Ord eller

Blik fra hende standsede hans mest højrøstede Latter, afbrød hans muntreste Tale, og han viste sig da fuldt optaget af hende og af ingen anden.

Skønt han aldrig ligefrem søgte at drage hende ind i Samtalen, lod han aldrig den mindste Lejlighed upaaagtet til at lade hende helt tilfældig glide ind i den og under de Omstændigheder at sige de Ord til hende, som en Mand med mindre Hensynsfuldhed og Takt vilde have sagt i det Øjeblik, de faldt ham ind.

Til min Forbavselse syntes Frøken Fairlie tydelig at opfatte hans smaa Opmærksomheder, uden at de gjorde Indtryk paa hende. Hun blev lidt forvirret til Tider, naar han saa' paa hende eller talte med hende, men hun tilkendegav ikke nogen varmere Følelse overfor ham. Rang, Formue, Skønhed, en Kavalers Ærbødighed blev lagte for hendes Fod, og saa vidt man kunde dømme, var det alt forgæves.

Den næste Dags, Tirsdag, Morgen gik Sir Percival til Todds Gaard med en Tjener som Vejviser. Hans Forespørgsel førte, som jeg bagefter hørte, ikke til noget Resultat. Da han kom hjem, havde han en Samtale med Fairlie, og om Eftermiddagen red han og Frøken Halcombe sammen. Der hændte ikke noget andet, der var værd at fortælle. Aftenen gik som sædvanligt — der var ingen Forandring i Sir Percivals Væsen — ikke heller i Frøken Fairlies.

Onsdasposten bragte noget nyt — Madam Cathericks Svar. Jeg tog en Kopi af Brevet og kan skrive den af her. Den lød som følger:

„Ærede Frøken!

Modtaget Deres ærede Brev med Forespørgsel om, hvorvidt min Datter, Anne, er blevet anbragt under Lægetilsyn med mit Vidende og Vilje, og hvorvidt den Andel, som Sir Percival Glyde havde i denne Sag, var af den Natur, at den fortjener min Taknemmelighed. Idet jeg beder Dem modtage et bekræftende Svar paa begge disse Spørgsmaal, forbliver jeg med megen Agtelse

Deres ærbødige

Janne Anne Catherick."

Kort, fyndigt og klart! Formen var temmelig forretningsmæssig for en Kvinde, men Indholdet var saa tydelig en Bekræftelse paa Sir Percivals Forklaring, som man kunde ønske sig. Da Brevet blev vist Sir Percival, syntes han ikke at blive særlig forbavset over dets korte, skarpe Tone. Han sagde os, at Madam Catherick var en Kone af faa Ord, et klarhovedet, aabent, prosaisk Menneske, der skrev kort og tydelig, som hun talte.

Den eneste Pligt, vi havde at opfylde, var at meddele Frøken Fairlie Sir Perci-

vals Forklaring. Frøken Halcombe havde lovet at gøre dette og var gaaet ud for at træffe sin Søster, da hun pludselig kom tilbage og satte sig ned ved den Gyngestol, som jeg sad og læste i. Sir Percival var et Øjeblik i Forvejen gaaet ud for at se paa Staldene, og der var ingen anden i Værelset end vi to.

„Vi har da vel nu gjort alt, hvad vi kan?“ sagde hun, idet hun vendte og drejede Madam Cathericks Brev i Haanden.

„Hvis vi er Sir Percivals Venner, der kender ham og stoler paa ham, saa har vi gjort alt, ja mere end alt, hvad der er nødvendigt,“ svarede jeg, lidt gnaven over, at hun atter nærede Betænkeligheder, „men hvis vi er hans Fjender og mistænker ham —“

„Det kan der ikke være Tale om,“ afbrød hun mig. „Vi er Sir Percivals Venner, og hvis Ædelmodighed og Overbærenhed kan forøge vor Agtelse for ham, saa burde vi ogsaa være Sir Percivals Beundrere. De véd nok, at han talte med Hr. Fairlie i Gaar, og at han bagefter red ud med mig.“

„Ja, jeg saa' Dem ride bort sammen.“

„Vi begyndte med at tale om Anne Catherick og om den mærkelige Maade, hvorpaa Hr. Hartright var truffet sammen med hende; men det Æmne forlod vi snart, og derpaa begyndte Sir Percival i de mest uegennyttige Udtryk at tale om sin

Forlovelse med Laura. Han sagde, at han havde bemærket, at hun var i daarligt Humør, og han var villig til, hvis der ikke blev givet ham andre Oplysninger, at tilskrive dette daarlige Humør hendes forandrede Opførsel overfor ham under dette Besøg. Hvis der imidlertid var nogen alvorligere Grund til denne Forandring, vilde han bede om, at der ikke blev udøvet nogen Tvang overfor hendes Følelser, hverken af mig eller af Hr. Fairlie. Alt, hvad han i saa Tilfælde bad om, var, at hun for sidste Gang skulde mindes de Omstændigheder, hvorunder de var blevne forlovede, og hvordan hans Opførsel havde været fra Begyndelsen af Forlovelsen og til den Dag i Dag. Hvis hun, efter at have overvejet dette, endnu for Alvor ønskede, at han skulde opgive sit Krav paa den Ære, som det var at blive hendes Mand, og hvis hun vilde sige ham det aabent, saa vilde han opofre sig ved at give hende frie Hænder til at bryde Forlovelsen."

„Der er ingen, der kunde tale mere ædelmodig, og efter min Erfaring er der meget faa Mænd i hans Stilling, der vilde have sagt saa meget."

Hun holdt inde, efter at jeg havde sagt disse Ord, og saa' paa mig med et besynderlig forvirret og sørgmodigt Blik.

„Jeg beskylder ingen, og jeg nærer ikke Mistanke mod nogen," udbrød hun, „men jeg hverken kan eller vil paatage mig

Ansvaret for at overtale Laura til dette Giftermaal."

„Men det er jo netop det, Sir Percival ikke vil have," svarede jeg forbavset, „han har jo bedt Dem om ikke at udøve nogen Tvang over hendes Følelser."

„Og han nøder mig indirekte til at gøre det, hvis jeg giver hende den Besked."

„Hvordan er det muligt?"

„De kender jo Laura! Hvis jeg skal sige til hende, at hun skal huske paa de Omstændigheder, hvorunder hun blev forlovet, appellerer jeg strax til to af de stærkeste Følelser i hendes Natur, til hendes Kærlighed til den afdøde Fader og hendes strænge Ordholdenhed. De véd, at hun aldrig i sit Liv har brudt et Løfte, De véd, at hun indvilgede i denne Forbindelse i Begyndelsen af Faderens haabløse Sygdom, og at han paa sin Dødsseng var haabefuld og lykkelig over hendes forestaaende Giftermaal med Sir Percival Glyde."

Jeg vil tilstaa, at jeg blev lidt forarget over denne Maade at se Sagen paa.

„De vil da vel ikke antyde, at Sir Percival, da han talte med Dem i Gaar, spekulerede paa et saadant Resultat som det, De lige har omtalt?"

Hendes aabne, frygtløse Ansigt svarede for hende, medens hun talte.

„Tror De, jeg et eneste Øjeblik vilde blive i en Mands Selskab, hvis jeg havde

ham mistænkt for en saadan Lavhed?“ spurgte hun vredt.

Jeg kunde godt lide at føle hendes hjærtelige Indignation flamme op mod mig paa den Maade — vi ser saa megen Ondskabsfuldhed og saa lidt Indignation i min Praxis.

„Ja, i saa Fald maa De undskylde, at jeg siger, at Deres Ræsonnement er forkert. Hvad end Følgerne bliver, har Sir Percival Ret til at forlange, at Deres Søster alvorlig skal betragte Sagen fra alle Sider, inden hun bryder sin Forlovelse. Hvis det ulykkelige Brev har bibragt hende nogen Fordom mod ham, saa gaa strax op og fortæl hende, at han har renset sig for enhver Mistanke i Deres og mine Øjne. Hvad kan hun have at anføre mod ham, hvilken Undskyldning kan hun give for at have skiftet Sind overfor den Mand, som hun i Virkeligheden har modtaget som Frier for to Aar siden.“

„Efter Fornuftens og Juraens Dom er der ingen Undskyldning; hvis hun endnu betænker sig, og jeg endnu betænker mig, saa maa De, hvis De vil, tilskrive vor besynderlige Opførsel Kvindens bekendte Lunefuldhed, og vi maa finde os i den Beskyldning, saa godt vi kan.“

Med disse Ord rejste hun sig pludselig og gik fra mig. Naar man gør en fornuftig Kvinde et Spørgsmaal, og hun undviger med et spøgefuldt, intetsigende Svar, er det

i ni og halvfems af hundrede Tilfælde et sikkert Tegn paa, at hun har noget at skjule. Jeg begyndte igen at læse i Bladet, med en stærk Mistanke om, at Frøken Halcombe og Frøken Fairlie havde en Hemmelighed sammen, som de holdt skjult for Sir Percival og mig, og jeg fandt det meget haardt for os begge — især for Sir Percival.

Min Tvivl eller — for at tale mere korrekt — min Overbevisning blev bestyrket af Frøken Halcombes Sprog og Væsen, da jeg saa' hende igen senere hen paa Dagen. Hun talte mistænkelig kortfattet og tilbageholdent om Resultatet af sit Møde med Søsteren. Frøken Fairlie lod til at have hørt rolig til, medens Sagen angaaende Brevet blev fremstillet for hende i det rette Lys, men da Frøken Halcombe dernæst sagde, at Sir Percivals Hensigt med dette Besøg var at bede hende om at bestemme Bryllupsdagen, havde hun standset enhver videre Hentydning til denne Sag ved at bede om Betænkningstid. Hvis Sir Percival vilde indvilge i at skaane hende foreløbig, saa lovede hun at give ham det afgørende Svar før Aarets Slutning. Hun havde bedet om denne Udsættelse med en saadan Sindsbevægelse og Angst, at Frøken Halcombe havde lovet at bruge sin Indflydelse, hvis det var nødvendigt, for at opnaa den, og paa Frøken Fairlies indstændige

Bøn var enhver videre Diskussion om Giftermaalsplanerne blevet opgivet.

Denne foreløbige Ordning af Sagerne var muligvis meget bekvem for den unge Dame, men den viste sig noget ubehagelig for den, der skriver disse Linjer. Morgenposten havde bragt mig et Brev fra min Kompagnon, der nødte mig til at tage tilbage til Byen den næste Dag med Eftermiddagstoget. Det var overmaade sandsynligt, at jeg ikke vilde faa Lejlighed til at komme til Limmeridge igen det Aar. Hvis nu Frøken Fairlie ikke hævede Forlovelsen, vilde det være nødvendigt, at jeg havde en personlig Forhandling med hende, før jeg affattede hendes Kontrakt; men en mundtlig Forhandling vilde være umulig, og vi vilde blive nødsagede til at diskutere skriftlig om Anliggender, der langt bedre afgøres under en Samtale.

Jeg sagde imidlertid ikke noget om denne Vanskelighed, før Spørgsmaalet om den ønskede Udsættelse var blevet forelagt Sir Percival. Han var en altfor ridderlig Mand til ikke strax at gaa ind paa dette Forlangende. Da Frøken Halcombe underrettede mig om dette, sagde jeg, at jeg absolut maatte tale med hendes Søster, før jeg forlod Limmeridge, og det blev derfor aftalt, at jeg skulde tale med Frøken Fairlie den næste Morgen i hendes egen Dagligstue. Hun kom ikke ned til Middag eller senere hen paa Aftenen. Paaskuddet var

Utilpashed, og jeg syntes, at Sir Percival saa' lidt ærgerlig ud, da han hørte det — og det kunde man ikke fortænke ham i.

Den næste Morgen, saa snart den første Frokost var forbi, gik jeg op til Frøken Fairlie. Den stakkels Pige saa' saa bleg og sørgmodig ud, at min Beslutning om at holde en Moralprædiken for hende i Anledning af hendes Lunefuldhed og Ubestemthed, som jeg havde fattet paa Vejen derop, fuldstændig maatte vige. Jeg førte hende tilbage til hendes Stol, hvorfra hun havde rejst sig for at komme mig elskværdig i Møde, og satte mig lige overfor hende. Hendes arrige lille Hund var i Stuen, og jeg havde sikkert ventet en gøende og bidsk Modtagelse. Mærkværdig nok skuffede det lunefulde lille Dyr mine Forventninger ved at hoppe op paa mit Skød og fortrolig gnide sin spidse Snude mod min Haand, saa snart jeg havde sat mig ned.

„De har siddet paa mit Skød, da De var lille," sagde jeg, „og nu synes Deres lille Hund at ville følge Dem paa den ledige Trone. Har De selv malet den smukke Skitse?"

Jeg pegede paa en lille Skitsebog, der laa paa Bordet ved Siden af hende, og som hun aabenbart havde bladet i, da jeg kom ind. Paa det Blad, jeg betragtede, saas der et meget nydeligt Landskab i Vandfarve. Det var det, der havde fremkaldt mit Spørgsmaal, et ganske ligegyldigt

Spørgsmaal; men hvor kunde jeg begynde at tale om Forretninger med hende, strax jeg aabnede Munden?

„Nej.“ sagde hun og saa' forvirret bort fra Skitsen, „det har jeg ikke malet.“

Hendes Hænder havde den Vane, som jeg mindedes fra hendes første Barndom, at de altid legede noget urolig med det første, det bedste, de fik fat i, naar som helst man talte med hende. Ved denne Lejlighed bevægede de sig hen over Skitsebogen om Randen af den lille Akvarel. Det melankolske Udtryk i hendes Ansigt forstærkedes — hun saa' hverken paa Tegningen eller paa mig.

Hendes Blik fo'r urolig fra den ene Genstand til den anden og røbede tydelig, at hun anede, i hvilken Hensigt jeg var kommet; da jeg saa' det, syntes jeg, at det var bedst at komme til Sagen saa hurtig som muligt.

„En af Grundene til, at jeg kom op til Dem, er, at jeg maa sige Farvel til Dem,“ begyndte jeg. „Jeg maa frem til London i Dag, og før jeg tager bort, maa jeg tale et Ord med Dem om Deres Anliggender.“

„Det gør mig meget ondt, at De skal bort, Prokurator Gilmore,“ sagde hun og saa' venlig paa mig, „det er som de lykkelige gamle Tider at have Dem her.“

„Jeg haaber, jeg vil være i Stand til at komme tilbage og opfriske de behagelige Minder en Gang til,“ vedblev jeg;

„men da der altid er nogen Uvished med Hensyn til Fremtiden, maa jeg benytte Lejligheden medens jeg har den, og tale med Dem om. Jeg er Deres gamle Sagfører og Deres gamle Ven, og jeg maa vel, uden at fornærme Dem, tale om, at De muligvis bliver gift med Sir Percival."

Hun tog Haanden bort fra Skitsebogen saa pludselig, som var den blevet glødende og havde brændt hende. Hendes Fingre foldede sig nervøst sammen, medens hendes Hænder hvilede i hendes Skød; hendes Øjne saa' atter ned paa Gulvet, og et Udtryk af Ufrihed, der næsten lignede et Udtryk af Smerte, lagde sig over hendes Ansigt.

„Er det nødvendigt at tale om min Forlovelse nu?" sagde hun sagte.

„Det er nødvendigt at hentyde til den, men ikke at dvæle længere ved den Ting — lad os sige, at De maaske bliver gift og maaske ikke. I første Tilfælde maa jeg paa Forhaand være forberedt paa at affatte Deres Ægteskabskontrakt, og jeg tør ikke gøre det uden, som simpel Høflighed kræver, først at spørge Dem til Raads. Og nu faar jeg maaske kun denne ene Gang Lejlighed til at høre, hvilke Ønsker De har i den Retning; lad os derfor sætte, at De skal giftes, og lad mig i saa faa Ord som muligt underrette Dem om, hvordan Deres Stilling nu er, og hvordan De i Fremtiden kan forme den."

Jeg forklarede hende, hvad Hensigten med en Ægteskabskontrakt var, og sagde hende saa nøjagtig, hvilke Udsigter hun havde — for det første, naar hun blev myndig, og for det andet, naar hendes Onkel døde, idet jeg understregede Forskellen mellem den Kapital, hvoraf hun havde Renten i sin Levetid, og den, som hun havde fuld Raadighed over. Hun hørte opmærksomt efter, stadig med det ufrie Udtryk i Ansigtet og Hænderne foldede i Skødet.

„Og nu maa De sige mig," sagde jeg til Slutning, „om De kan tænke Dem nogen Betingelse, som De — under de omtalte Omstændigheder — kunde ønske at stille; naturligvis kan jeg kun opfylde den, hvis Deres Formynder tillader det, da De endnu er umyndig."

Hun bevægede sig urolig i Stolen og saa' mig saa pludselig alvorlig ind i Ansigtet.

„Hvis det skulde ske," begyndte hun svagt, „hvis jeg blev —"

„Hvis De blev gift," tilføjede jeg for at hjælpe hende. —

„Saa lad ham ikke skille mig fra Marian," udbrød hun med pludselig Styrke. „Aa, Hr. Gilmore, De maa stille den Betingele, at Marian skal komme og bo hos os!"

Under andre Omstændigheder vilde jeg maaske have moret mig over denne

specifikt kvindelige Fortolkning af mit Spørgsmaal og den lange Forklaring, der var gaaet forud for det. Men hendes Blik og Tone var saadan, at det gjorde mig mere end alvorlig -- det bedrøvede mig. Hvor faa hendes Ord end var, saa røbede de en haardnakket Hængen ved Fortiden, som spaaede ilde for Fremtiden.

„Det kan let blive ordnet ganske privat saadan, at Frøken Halcombe kommer til at bo hos Dem," sagde jeg; „men De forstod vist ikke rigtig mit Spørgsmaal. Det angik Deres Formue, Raadigheden over Deres Penge. Hvis De, naar De blev myndig, vilde skrive Deres Testamente, hvem skulde Pengene saa tilfalde?"

„Marian har været baade Moder og Søster for mig," sagde den gode, kærlige Pige, medens hendes smukke blaa Øjne skinnede. „Kan jeg testamentere dem til Marian?"

„Ja, min Ven," svarede jeg, „det kan De godt; men husk paa, hvad det er for en stor Sum — vil De have, at den hele skal tilfalde Frøken Halcombe?

Hun tøvede, Farven kom og gik i hendes Ansigt, og hendes Haand listede sig atter tilbage til den lille Skitsebog.

„Nej, ikke det hele," sagde hun, „der er en anden foruden Marian."

Hun holdt inde, rødmede, og Fingrene paa den Haand, der hvilede paa Skitsebogen, begyndte sagte at slaa Takt paa

den, som om hun pludselig mindedes en kær Melodi.

„Mener De nogen anden af Familien?“ spurgte jeg, da jeg saa', at hun ikke syntes at ville vide, hvordan hun skulde fortsætte.

Rødmen bredte sig over hendes Pande og Hals, og de nervøse Fingre lukkede sig pludselig fast om Bogens Kant.

„Det er en anden,“ sagde hun uden at lægge Vægt paa mine sidste Ord, skønt hun aabenbart havde hørt dem. „Der er nogen, der gærne vilde have en Erindring om mig, hvis jeg maatte testamentere den bort. Der kunde da ikke være noget ondt i det, hvis jeg skulde dø først — “

Hun holdt atter inde. Farven, der saa pludselig havde lagt sig over hendes Kinder, veg lige saa pludselig fra dem. Haanden paa Skitsebogen slap sit Greb, skælvede lidt og skubbede saa Bogen bort. Hun saa' paa mig et Øjebilk, saa vendte hun Ansigtet bort; hendes Lommetørklæde faldt paa Gulvet, idet hun skiftede Stilling, og hun skjulte Ansigtet for mig i sine Hænder.

Hvor sørgeligt, naar man som jeg huskede hende som det livsgladeste, lykkeligste Barn, der nogen Sinde har let hele Dagen igennem, og saa at se hende nu, i sin Ungdoms og Skønheds Blomstringstid, saa brudt og nedtrykt!

I den Sorg og Bekymring, jeg følte

for hende, glemte jeg de Aar, der var gaaede, og den Forandring, de havde fremkaldt i vort Forhold til hinanden. Jeg rykkede min Stol tæt hen til hende, tog hendes Lommetørklæde op fra Tæppet og drog lempelig hendes Hænder bort fra Ansigtet. „De skal ikke græde, mit kære Barn," sagde jeg og tørrede hendes Taarer af, som var hun endnu den lille Laura Fairlie fra for ti Aar siden.

Det var den bedste Maade, jeg kunde have valgt til at berolige hende. Hun lagde Hovedet paa min Skulder og smilede svagt gennem Taarerne.

„Det gør mig meget ondt, at jeg forglemte mig saadan," sagde hun aabent, „men jeg har ikke været rigtig vel — jeg har følt mig saa usigelig svag og nervøs i den sidste Tid, og jeg græder ofte uden Grund, naar jeg er alene! Men jeg har det bedre nu — og kan godt svare Dem, som jeg bør, det kan jeg virkelig —. " —

„Nej, min Ven," svarede jeg, „vi vil betragte den Sag som afsluttet foreløbig. De har sagt nok til at berettige mig til at varetage Deres Interesser paa bedste Maade, og vi kan tage Bestemmelser om Enkelthederne ved en anden Lejlighed. Lad os være færdige med Forretningerne for i Dag og tale om noget andet."

Jeg ledede strax Samtalen ind paa andre Æmner; i Løbet af ti Minuter var

hun i bedre Humør, og jeg rejste mig for at tage Afsked.

„Aa, kom snart igen," sagde hun alvorlig, „jeg skal nok prøve paa at gøre mig fortjent til Deres venlige Interesse for mig og mine Anliggender, naar bare De vil komme igen."

Stadig denne Klyngen sig til Fortiden, som jeg paa min Maade repræsenterede, som Frøken Halcombe gjorde det paa sin! Det gjorde mig inderlig ondt at se hende ved Begyndelsen af sit Liv se tilbage til Fortiden, som jeg ser tilbage paa den nu, da jeg er ved Slutningen af mit Liv.

„Hvis jeg nogen Sinde kommer igen," sagde jeg; „haaber jeg at jeg ser Dem baade raskere og lykkeligere. Gud velsigne Dem."

Hun svarede kun ved at vende Kinden op mod mig til Kys — endog en Jurist har et Hjærte, og mit var lidt tungt, da jeg tog Afsked med hende.

Hele vor Samtale havde næppe varet mere end en halv Time — hun havde ikke i min Nærværelse med et eneste Ord hentydet til Grunden til sin aabenlyse Sorg og Rædsel over Udsigten til dette Giftermaal, og dog var det lykkedes hende at vinde mig for sit Syn paa Sagen, uden at jeg vidste hvordan eller hvorfor. Jeg var kommet ind i Stuen med den Overbevisning, at Sir Percival havde Grund til at klage over den Maade, hvorpaa han var blevet

behandlet, og jeg gik derfra i det hemmelige Haab, at hun skulde tage ham paa Ordet og forlange sin Frihed. En Mand i min Alder og med min Erfaring burde skamme sig over at vise sig saa ufornuftig vaklende — jeg prøver ikke paa at undskylde mig, jeg kan kun sige Sandheden og sige, at saadan var det.

Tiden til min Afrejse nærmede sig; jeg sendte Bud til Hr. Fairlie, at jeg vilde komme over til ham for at sige Farvel, hvis han ønskede det, men at han maatte undskylde, at jeg havde temmelig meget Hastværk. Han sendte følgende Besked tilbage, skrevet med Blyant paa en Lap Papir.

„Venlig Hilsen og Lykke paa Rejsen, kære Gilmore. Hastværk af hvilken som helst Art er overorenlig skadelig for mig — lad mig se, De er forsigtig med Deres Helbred. Farvel!“

Lige før Afrejsen var Frøken Halcombe og jeg alene et Øjeblik.

„Har De sagt alt, hvad De vilde, til Laura,“ spurgte hun.

„Ja,“ svarede jeg, „hun er meget svag og nervøs. Jeg er glad over, at De er hos hende og kan tage Dem af hende.“

Frøken Halcombes kloge Øjne studerede mit Ansigt opmærksomt.

„De er i Færd med at faa en anden Mening om Laura,“ sagde hun; „De er

mere tilbøjelig til at gøre hende Indrømmelser, end De var i Gaar."

Ingen fornuftig Mand indlader sig uforskyldt i en Disput med en Kvinde. Jeg svarede kun:

„Lad mig faa at vide, hvad der hænder; „jeg vil ikke foretage mig noget yderligere Skridt, før jeg hører fra Dem."

Hun saa mig endnu stift ind i Ansigtet. Jeg vilde ønske, det var overstaaet — vel overstaaet — og det vilde De ogsaa," med disse Ord gik hun fra mig.

Sir Percival vilde absolut følge mig til Vogns.

„Hvis De nogen Sinde kommer i mit Nabolav," sagde han, „saa maa De endelig ikke glemme, at jeg vil sætte overmaade megen Pris paa at forny vort Bekendtskab. Familien Fairlies prøvede Ven vil altid være en velkommen Gæst i mit Hus."

Det var virkelig en uimodstaaelig Mand — høflig, hensynsfuld, saa dejlig fri for Standshovmod — en Gentleman helt igennem. Medens jeg kørte til Stationen, følte jeg, at jeg gladelig kunde gøre alt for at fremme Sir Percival Glydes Interesser — alt i Verden — undtagen at affatte hans Hustrus Ægteskabskontrakt.

Tredje Kapitel.

Der gik en Uge efter min Tilbagekomst til London, før der kom nogen Meddelelse fra Frøken Halcombe. Paa den ottende Dag laa der et Brev med hendes Handskrift mellem mine andre Breve.

Det meldte, at Frøken Fairlie skulde giftes med Sir Percival, og at Bryllupet, som han hele Tiden havde ønsket det, skulde finde Sted før Aarets Udgang — sandsynligvis blev det i Løbet af de sidste fjorten Dage af December. Frøken Fairlies enogtyvende Fødselsdag var i Slutningen af Marts, hun vilde altsaa ved denne Ordning blive Sir Percivals Hustru, tre Maaneder før hun blev myndig.

Jeg burde ikke have været overrasket, jeg burde ikke have været bedrøvet, men jeg var ikke des mindre baade overrasket og bedrøvet. En svag Skuffelse over, at Frøken Halcombes Brev var saa utilfredsstillende kort, blandede sig med disse Følelser og bidrog sit til at ødelægge mit Humør for den Dag. I sex Linjer meddelte hun mig det forestaaende Bryllup, i tre til

fortalte hun, at Sir Percival var rejste fra Cumberland og hjem til sit Gods i Hampshire, og i de to sidste Linjer underrettede hun mig for det første om, at Laura trængte haardt til andre Omgivelser og muntert Selskab, og for det andet, at hun havde besluttet at prøve Virkningen af en saadan Forandring og agtede at tage sin Søster med paa et Besøg hos nogle gamle Venner i Yorkshire. Her endte Brevet uden med et Ord at forklare, hvad der havde bestemt Frøken Fairlie til at gifte sig med Sir Percival i den ene korte Uge, siden jeg havde set hende.

Senere hen blev Grunden til denne pludselige Beslutning tilfulde forklaret mig — men det tilkommer ikke mig at fortælle den ufuldstændig og efter andres Fortælling. Det var Frøken Halcombe, der var Vidne til disse Begivenheder, og naar hendes Fortælling nu følger efter min, vil hun fortælle alle Enkelthederne ganske nøjagtig, som de forefaldt. Imidlertid er det min Pligt, før jeg nedlægger Pennen og trækker mig tilbage, at meddele den sidste Begivenhed, der staar i Forbindelse med Frøken Fairlies Ægteskab, som jeg havde noget at gøre med, nemlig Affattelsen af Ægteskabskontrakten.

Det er umuligt at tale forstaaelig om dette Dokument uden først at indlade sig paa visse Forklaringer angaaende Laura Fairlies Pengeaffærer. Jeg vil forsøge paa

at forklare Sagen kort og klart og holde al professionel Uforstaaelighed og tekniske Udtryk tilbage. Sagen er af den yderste Vigtighed, og enhver, der vil forstaa Frøken Fairlies Historie; maa søge at forstaa disse Linjer angaaende hendes Arv.

Frøken Fairlie havde Udsigter paa to forskellige Hold, dels vilde hun arve Godset, naar hendes Onkel døde, og dels vilde hun, naar hun blev myndig, faa Raadighed over de Penge, hun havde arvet efter Forældrene.

Hvad Godset angik, saa stod Arvespørgsmaalet ved Frøken Fairlies Farfaders Død saaledes:

Han efterlod sig tre Sønner, Philip, Frederick og Arthur og som den ældste Søn arvede Philip Godset. Hvis han skulde dø uden at efterlade nogen Søn, vilde Ejendommen tilfalde den næstældste Broder Frederick, og hvis Frederick ogsaa døde uden at efterlade nogen Søn, tilfaldt Ejendommen den tredje Broder Arthur.

Nu hændte det sig imidlertid, at Hr. Philip Fairlie døde og kun efterlod sig én Datter Laura, og at Ejendommen altsaa gik over til Frederick Fairlie, der var ugift. Den tredje Broder, Arthur, var død mange Aar før Philip og havde efterladt sig en Datter; Sønnen var i Atten-Aars-Alderen druknet. Ved hans Død blev Laura den nærmeste Præsumptivarving til Ejendommen og havde den størst mulige Ud-

sigt til at komme til at arve det efter Onkelens Død.

Kun i Tilfælde af, at Frederick Fairlie giftede sig og efterlod sig en Arving — de to Ting i Verden, som der mindst af alt var Udsigt til — saa vilde hans Niece Laura arve Ejendommen efter ham, d. v. s. Indtægten af den i sin Levetid. Hvis hun døde ugift eller barnløs, vilde Ejendommen tilfalde hendes Kusine. Hvis hun giftede sig, og der blev skrevet en ordenlig Ægteskabskontrakt — med andre Ord, den som jeg havde i Sinde at skrive for hende — saa vilde Indtægterne af Ejendommen — d. v. s. godt tre Tusend Pund Sterling om Aaret, helt og holdent tilfalde hende. Hvis hun døde før hendes Mand, vilde han, som naturligt var, vente at komme til at nyde Indtægten i sin Levetid. Hvis hun fik en Søn, vilde denne Søn blive Arving, og Magdalene Fairlie saaledes gaa glip af Arven.

Sir Percival fik altsaa ved sit Giftermaal med Frøken Fairlie følgende Fordele efter Frederick Fairlies Død: For det første fik han Brugen af tre Tusend Pund om Aaret, med Hustruens Indvilligelse, medens hun levede, og fuldstændig til hans fri Raadighed, hvis han overlevede hende, for det andet arvede hans Søn Limmeridge — hvis han fik en Søn.

Det var Forholdene angaaende Ejendommen og Anbringelsen af Indtægterne

deraf. I saa Henseende var det ikke sandsynligt, at der vilde blive nogen Vanskeligheder eller Uenighed mellem Percivals Sagfører og mig.

Det næste Punkt var de Penge, Frøken Fairlie fik Ret til, naar hun naaede sit enogtyvende Aar.

Denne Del af Arven var en meget rar lille Formue; den var blevet testamenteret hende af Faderen og beløb sig til tyve Tusend Pund. Desuden havde hun Renten af ti Tusend Pund; Kapitalen skulde ved hendes Død tilfalde hendes Tante Eleonore, Faderens eneste Søster. Man vil lettere forstaa Familieforholdene, naar vi her standser et Øjeblik for at forklare, hvorfor Tanten skulde vente paa sin Arv, til Niecen døde.

Philip Fairlie havde staaet paa en meget god Fod med Søsteren, saa længe hun var ugift; men da hun giftede sig i en lidt sen Alder med en italiensk Mand — eller rettere Adelsmand, da han havde Grevetitel — ved Navn Fosco, misbilligede Philip Fairlie dette Skridt saa stærkt, at han opgav enhver Forbindelse med hende og endog slettede hendes Navn i sit Testamente; de øvrige Medlemmer af Familien fandt alle denne alvorlige Demonstration i Anledning af Søsterens Giftermaal mere og mindre ufornuftig. Grev Fosco var vel ikke nogen rig Mand, men han var heller ikke nogen forarmet Æventyrer; han havde en

lille, men tilstrækkelig Indtægt, havde i mange Aar levet i England og indtog en net Stilling i de højere Kredse. Alt det øvede imidlertid ingen Indflydelse paa Philip Fairlies Dom. I mange af sine Anskuelser var han en Mand af den gamle Skole, og han hadede Udlændinge, ene og alene fordi de var Udlændinge. Det højeste han efter flere Aars Forløb lod sig formaa til — væsenlig ved Frøken Fairlies Mægling — var at skrive Søsterens Navn i Testamentet igen; men han lod hende vente paa Arven ved at bestemme, at hans Datter skulde have Renten af Kapitalen, saa længe hun levede, og hvis Tanten døde først, skulde Kapitalen gaa over til Magdalene Fairlie.

I Betragtning af de to Damers Alder var der ikke megen Udsigt til, at Fasteren nogen Sinde vilde faa de ti Tusend Pund, og Madame Fosco hævnede sig paa sin Broders Optræden, saa uretfærdig som Folk plejer i saadanne Tilfælde, ved at afslaa at modtage sin Niece og vægre sig ved at tro, at hun havde gjort sit for at faa Tanitens Navn genindsat i Testamentet.

Saadan var Historien om de ti Tusend Pund. Her kunde der heller ikke komme nogen Vanskeligheder overfor Sir Percivals juridiske Konsulent. Renterne maatte staa til Lauras Disposition og Kapitalen efter hendes Død tilfalde Tanten eller Kusinen.

Da alle indledende Forklaringer nu er

givne, kommer jeg til det vanskeligste Punkt — de tyve Tusend Pund.

Denne Sum var absolut Frøken Fairlies egen, naar hun fyldte sit etogtyvende Aar, og det gjaldt nu om at faa den sikret hende i Kontrakten. De andre Paragrafer i dette Dokument var rent formelle og behøver ikke at omtales her, men Paragrafen angaaende disse Penge er for vigtig til at blive forbigaaet. Et Par Linjer vil være tilstrækkeligt til at forklare dens Indhold.

Min Fordring med Hensyn til de tyve Tusend Pund var simpelthen følgende: Hele Renten af Summen skulde tilfalde Laura i hendes Levetid, og naar hun døde først Sir Percvial i hans Levetid og Kapitalen skulde tilfalde deres eventeulle Børn. Hvis Ægteskabet blev barnløst, skulde Laura have Lov til i sit Testamente at raade over Kapitalen, og jeg forbeholdt hende derfor Retten til at gøre sit Testamente. Resultatet af denne Betingelse kan resumeres saaledes: Hvis Lady Glyde døde uden at efterlade sig Børn, saa kunde Frøken Halcombe og andre Slægtninge, som hun kunde ønske at glæde, efter hendes Mands Død dele Pengene imellem sig, saaledes som hun havde bestemt det. Hvis hun derimod efterlod sig Børn, maatte deres Interesser naturligvis først og fremmest komme i Betragtning. Dette var Paragrafen, og ingen, der læser den, kan nægte, at den gjorde Ret og Skel til alle

Sider. Vi skal nu se, hvordan man mødte mit Forslag fra den anden Side.

— — — — — — — — — — — — — —

Den Gang Frøken Halcombes Brev kom, havde jeg endnu mere travlt end sædvanligt, men det lykkedes mig at affatte Kontrakten. Jeg havde skrevet den og sendt den til Percivals Sagfører mindre end en Uge efter, at Frøken Halcombe havde underrettet mig om Giftermaalet.

Efter to Dages Forløb blev Dokumentet sendt tilbage til mig med Notitser og Randbemærkninger af Sir Percivals Prokurator. Hans Indvendinger viste sig i det hele og store at være ubetydelige og af ganske formel Natur, indtil han kom til den Paragraf, der angik de tyve Tusend Pund. Udfor den var der i Marginen tegnet dobbelte Linjer med rødt Blæk, og der var skrevet følgende Tilføjelse:

„Kan ikke tillades. Kapitalen tilfalder Sir Percival Glyde for det Tilfælde, at han overlever Lady Glyde, og der ikke er Børn."

Det vilde sige, at ikke en Øre af de tyve Tusend Pund vilde tilfalde Frøken Halcombe eller nogen anden Slægtning eller Ven af Lady Glyde. Hele Summen vilde, hvis hun ikke efterlod sig Børn, forsvinde i hendes Mands Lomme.

Det Svar, jeg gav paa dette frække

Forslag, var saa kort og skarpt, som jeg kunde skrive det.

Kære Kollega!

Med Hensyn til Frøken Fairlies Kontrakt fashtolder jeg den Paragraf, De har gjort Indvendinger imod — ganske som den er affattet.

Forbindtligst — "

Svaret kom i Løbet af en Time.

„Kære Kollega!

Med Hensyn til Frøken Fairlies Kontrakt, fastholder jeg det røde Blæk, som De har gjort Indvendinger imod.

Forbindtligst — "

Vi var nu, som man siger i vore Dages afskyelige Jargon, kørte fast, og der var intet andet at gøre end at henvende os til vore Klienter.

Som Sagerne stod var Frederick Fairlie min Klient som Lauras Formynder. Jeg sendte ham med første Post et Brev, hvori jeg fremstillede Sagen nøjagtig, som den stod, og fremførte ikke alene alle de Argumenter, jeg kunde finde for at faa ham til at forlange den omtalte Paragraf bevaret, ganske som jeg havde skrevet den, men tillige ganske aabent meddele ham det havesyge Motiv til Modstanden mod hin Paragraf i Kontrakten.

Kendskabet til Sir Percivals Affærer, som jeg havde faaet, da hans Papirer blev sendte mig, havde kun altfor tydelig vist mig, at Gælden paa hans Gods var uhyre, og at hans Indtægter, skønt de af Navn var store, i Virkeligheden for en Mand i hans Stilling var saa godt som ingen. Det var en bydende Nødvendighed for Sir Percival at have rede Penge, og hans Prokurators Bemærkninger i Marginen af Paragrafen om de tyve Tusend Pund var ikke andet end det ligefremme, egenkærlige Udtryk derfor.

Hr. Fairlies Svar kom omgaaende og viste sig at være ubestemt og svævende. Oversat i jævn daglig Tale var Indholdet følgende: „Vilde den rare Gilmore være saa elskværdig at lade være at plage sin Ven og Klient med saadan en Ubetydelighed, som saadan en fjærn Mulighed var. Var det sandsynligt, at en ung Kvinde paa en og tyve Aar skulde dø før en Mand paa fem og fyrre og dø barnløs? Og paa den anden Side var det saa muligt i en saa elendig Verden som vor at overvurdere den Velsignelse, som Fred og Ro var? Hvis disse to himmelske Velsignelser blev budte en i Stedet for en saadan jordisk Ubetydelighed som en fjærn Mulighed for at faa tyve tusend Pund, var det saa ikke et godt Køb? Jo. Naa — hvorfor skulde man saa ikke slutte det Køb?“

Jeg kastede forarget Brevet fra mig,

Ligesom det var faldet paa Gulvet, blev der banket paa Døren af Sir Percivals Sagfører. Prokurator Merriman traadte ind. Der er mange snedige Forretningsmænd i denne Verden, men jeg tror, at de, som det er værst at have at gøre med, er de Mænd, der bekæmper en under Skinnet af en virkelig Velvilje. En svær, velnæret, smilende, venskabelig Forretningsmand er den vanskeligste af alle at købslaa med. Prokurator Merriman hørte til den Klasse.

„Naa, hvordan har saa vor elskværdige Prokurator Gilmore det," begyndte han, glødende af sin egen Elskværdigheds Varme, „det glæder mig at se Dem se saa rask ud. Jeg gik netop forbi Deres Dør og tænkte, at jeg skulde kigge op for det Tilfælde, at De havde noget at sige mig. Lad os dog se, om vi ikke mundtlig kan faa ordnet dette lille Mellemværende — har De hørt fra Deres Klient?"

„Ja, har De hørt fra Deres?"

„Min egen, kære Gilmore! Jeg vilde ønske, jeg havde hørt noget fra ham — hvad det saa var; jeg vilde af ganske Hjærte ønske, at Ansvaret ikke hvilede paa mine Skuldre; men han er stivsindet, eller lad os hellere sige bestemt, og han vil ikke befri mig for det. „Merriman, jeg overlader Detaillerne til Dem, gør, hvad De mener, der tjener min Interesse bedst, og lad, som om jeg personlig har trukket mig tilbage fra disse Forretningssager, indtil de er af-

gjorte." Det var Sir Percivals Ord for fjorten Dage siden, og alt, hvad jeg kan faa ham til nu, er at gentage dem. De véd jo nok, at jeg ikke har noget haardt Hjærte; det vilde være mig en personlig Fornøjelse at slette den Randbemærkning lige med det samme, det forsikrer jeg Dem. Men naar Sir Percival ikke vil indlade sig paa Sagen, naar han blindt overlader alle sine Interesser til min Varetægt, hvad kan jeg saa gøre andet end at tage mig af dem? Mine Hænder er bundne, ser De nok! — fast og uløselig bundne."

„Fastholder De Deres Fordring?" sagde jeg.

„Ja, for Pokker! Jeg har intet Valg."

Han gik hen til Kaminen og varmede sig, idet han nynnede Omkvædet af en Melodi med sin klangfulde, tiltalende Bas. „Hvad siger Deres Klient?" vedblev han, „det maa De da endelig sige mig?"

„Jeg skammede mig over at fortælle ham det, jeg forsøgte at vinde Tid, ja, jeg gjorde det, der var værre. Mit juridiske Instinkt fik Overhaand, og jeg forsøgte at købslaa.

„Tyve tusend Pund er en temmelig stor Sum at give Afkald paa saadan med to Dages Frist," sagde jeg.

„Det er sandt," sagde Merriman og saa' tankefuldt ned paa sine Støvler. „Det er meget rigtig bemærket — ganske rigtigt!"

„Et Kompromis, der saavel tog Hensyn til Frøkenens Slægtninges Interesser som til Sir Percivals, vilde maaske ikke have skræmmet min Klient saa meget," vedblev jeg. „Hør nu, Merriman, denne Vanskelighed viser sig maaske at svinde ind til noget, man kan købslaa om. Hvad er det mindste, De vil nøjes med?"

„Det mindste, vi vil nøjes med," sagde Merriman, „er nitten tusend, ni hundred og ni og halvfemsindstyve Pund, nitten Shillings og elleve Pence og tre Farthings — ha, ha, ha! Undskyld, Gilmore, men jeg maatte lave den lille Vittighed."

„Ja, lille er den — den er akkurat den ene Farthing værd, som den blev lavet for."

Merriman var henrykt — han lo over mit Svar, saa det rungede — jeg selv var ikke nær saa godmodig; jeg genoptog Spørgsmaalet og sluttede derved Forhandlingerne.

„Det er Fredag i Dag," sagde jeg, „giv os Udsættelse til paa Tirsdag."

„Ja, bevares," svarede Merriman; „længere, hvis De ønsker det; han tog sin Hat for at gaa og sagde saa: „Det er sandt — har Deres Klient i Cumberland ikke senere hørt noget om den Kvinde, der skrev det anonyme Brev?"

„Nej," svarede jeg; „har De ikke fundet noget Spor af hende?"

„Nej," svarede Merriman, „men vi har

endnu ikke opgivet Haabet; „Sir Percival har Mistanke om, at der er en, der holder hende skjult, og vi udspejder denne ene.“

„De mener vel den gamle Kone, der var med hende nede i Cumberland?“ spurgte jeg.

„Nej, en helt anden,“ svarede Merriman „Vi har endnu ikke faaet fat paa den gamle Kone. Den, jeg taler om, er en Mand — vi holder godt Øje med ham her i London og vi har ham stærkt mistænkt for, at han har haft noget at gøre med at hjælpe hende til at undslippe fra Sindssygeanstalten. Sir Percival ønskede at forhøre ham strax, men jeg sagde nej — naar vi spørger ham, faar vi ham til at være paa Post — lad os udspejde ham og vente. Nu skal vi se, hvordan det gaar. Det er farligt at lade den Kvinde gaa frit omkring, man kan ikke vide, hvad hun finder paa at gøre! God Morgen, paa Tirsdag haaber jeg at høre fra Dem.“

Han smilede elskværdig og gik.

Jeg havde været noget aandsfraværende under den sidste Del af Samtalen; jeg var saa optaget af Spørgsmaalet om Kontrakten, at jeg kun kunde skænke andre Æmner ringe Opmærksomhed, og saa snart jeg atter var bleven ene, begyndte jeg at tænke paa, hvad mit næste Skridt nu skulde være.

Hvis det havde drejet sig om enhver anden af mine Klienter, vilde jeg have handlet efter mine Instruxer, hvor meget

det end var mig imod, og have opgivet Spørgsmaalet med de tyve tusend Pund; men jeg kunde ikke lige overfor Frøken Fairlie handle med den forretningsmæssige Ligegyldighed. Jeg nærede en oprigtig Hengivenhed og Beundring for hende, jeg huskede taknemmelig, hvor god en Ven hendes Fader havde været af mig. Jeg havde opfattet Kontrakten med de samme Følelser, som jeg vilde have haft, hvis hun havde været min Datter, og jeg var fast bestemt paa, at jeg ikke vilde spare noget personligt Offer, hvor det gjaldt om at værne hendes Interesser. At skrive til Fairlie en Gang til kunde der ikke være Tale om, det vilde blot være igen at give ham Lejlighed til at smutte mellem Fingrene paa mig — at tale med ham og personlig diskutere med ham vilde muligvis være mere gavnligt. Næste Dag var det jo Lørdag. Jeg besluttede derfor at tage derned Lørdag Eftermiddag og forsøge at overtale ham til at vælge den eneste rigtige uafhængige og hæderlige Udvej. Det var kun en meget ringe Chance, men naar jeg havde prøvet den, vilde min Samvittighed være beroliget. Jeg vilde saa have gjort alt, hvad en Mand i min Stilling kunde gøre for min gamle Vens eneste Barn.

Det var godt Vejr om Lørdagen, Solskin og en frisk Vestenvind. Da jeg i den sidste Tid atter havde lidt af Tunghed i Hovedet og de Blodopstigninger, som min

Læge to Aar i Forvejen saa alvorlig havde raadet mig til at forebygge, besluttede jeg at benytte Lejligheden til at faa lidt Motion ved at sende min Vadsæk videre og spasere til Enston Square. Da jeg kom ud til Holborn, var der en Herre, som hurtig kom gaaende, men ved Synet af mig standsede og talte med mig, det var Walter Hartright.

Hvis han ikke havde hilst først paa mig, vilde jeg sikkert være gaaet forbi ham, han var saa forandret, at jeg næppe kendte ham igen. Hans Ansigt var blegt og stærkt udtæret, hans Væsen usikkert og rastløst, og hans Paaklædning, der havde været sirlig og fin, da jeg saa' ham paa Limmeridge, var nu saa sjusket, at jeg vilde have skammet mig, om en af mine Kontorfolk havde set saadan ud.

„Er det længe siden, De er komme fra Cumberland?" spurgte han.

„Jeg har nylig hørt fra Frøken Halcombe og véd, at Sir Percivals Forklaring blev betragtet som fyldestgørende."

„Skal Bryllupet snart staa — véd De maaske det?"

Han talte saa hurtig, og hans Spørgsmaal kom saa underlig jagende efter hinanden, at jeg næppe kunde følge ham. Selv om han ved et Tilfælde var blevet ret vel bekendt med Familien paa Limmeridge, kunde jeg ikke indse, at han havde nogen Ret til at vente Oplysninger om Deres private Anliggender, og jeg besluttede saa let

som muligt at afvise hans Spørgsmaal om Frøken Fairlies Bryllup.

„Det vil Tiden vise, Hr. Hartright," sagde jeg. „Jeg antager nok, at naar vi begynder at se efter det Bryllup i Bladene nu, saa er det vist ikke helt unyttigt. Undskyld, jeg siger det, men det gør mig ondt at se, at De ikke ser saa rask ud, som da vi sidst saa' hinanden."

Der kom en nervøs Trækning om hans Mund og Øjne, som fik mig halvt til at angre, at jeg havde saaret ham paa en saa tydelig afvisende Maade.

„Jeg havde ikke Ret til at spørge om hendes Brllyup," sagde han bittert, „jeg maa vente og se det i Bladene som andre Mennesker. Ja," vedblev han, før jeg kunde gøre en Undskyldning. „Jeg har heller ikke været rigtig rask i den sidste Tid. Jeg rejser til et andet Land for at prøve lidt Forandring af Omgivelser og Beskæftigelse; Frøken Halcombe har været saa venlig at hjælpe mig med sin Indflydelse, og mine Anbefalniger har vist sig at være tilfredsstillende. Det er langt borte, men jeg bryder mig ikke om, hvor jeg tager hen, hvordan Klimaet er, eller hvor længe jeg bliver borte." Han saa' sig om, medens han sagde dette, og stirrede paa den Sværm af fremmede, der gik forbi paa begge Sider af os, med et underlig mistænksomt Blik, som om han tænkte, at nogle af dem muligvis iagttog os.

„Jeg haaber, De slipper godt over det og kommer velbeholden tilbage igen," sagde jeg, og tilføjede saa, for dog ikke at holde ham saa meget paa Afstand med Hensyn til Fairlies: „Jeg tager ud til Limmeridge i Dag i Forretningssager. Frøken Halcombe og Frøken Fairlie er for Øjeblikket i Besøg i Yorkshire."

Det lyste op i hans Øjne, og han syntes at ville sige noget, men den samme nervøse Trækning fo'r atter over hans Ansigt. Han tog min Haand, trykkede den haardt og forsvandt i Skaren uden at sige et Ord. Skønt han kun var en fremmed for mig, blev jeg staaende et Øjeblik og saa' efter ham med Beklagelse. Jeg havde i min Profession faaet tilstrækkelig Erfaring om unge Mænd til at kende de ydre Tegn paa, at det begyndte at gaa galt med dem, og da jeg atter begyndte at gaa hen til Jærnbanen tænkte jeg, hvor ondt det saa gjorde mig, med Tvivl paa Hr. Hartrights Fremtid.

Fjerde Kapitel.

Jeg tog bort med et tidligt Tog og kom til Linmeridge til Familiens Middagstid. Huset var tyngende tomt og kedeligt. Jeg havde ventet, at den rare Fru Vesey vilde have holdt mig med Selskab i de unge Damers Fraværelse, men hun holdt sig paa sit Værelse paa Grund af Snue. Tjenestefolkene var saa overraskede over at se mig, at de skyndte sig af Sted og forvirrede fo'r om og begik alle Slags kedelige smaa Fejltagelser; selv Kældermesteren, der dog var gammel nok til at vide, hvad han gjorde, bragte mig en Flaske Portvin, der var iskold.

Beretningerne om Fairlies Helbred var ganske som sædvanligt, og da jeg sendte Bud op for at melde min Ankomst, lod han mig vide, at det vilde glæde ham at se mig næste Morgen, men at den pludselige Meddelelse om, at jeg var kommet, havde gjort ham ganske svag af Hjærtebanken, og at det næppe gik over den Dag.

Vinden hylede ubyggelig hele Natten, og alle Vegne fra i det tomme Hus hørte man underlig Sukken og Knagen. Jeg sov saa elendig som vel muligt og stod op i et meget daarligt Humør og spiste Frokost alene.

Klokken ti blev jeg vist ovenpaa. Fairlie opholdt sig i samme Værelse som ellers, sad i samme Stol og var i samme irriterende legemlige og sjælelige Tilstand som ellers. Da jeg kom ind, stod hans Tjener foran ham og holdt en tung Mappe Raderinger op for ham, lige saa lang og lige saa bred som min Skrivepult hjemme. Den ulykkelige Udlænding smilede paa den mest underdanige Maade og saa' ud, som om han var ved at segne af Anstrængelse, medens hans Herre rolig bladede i Raderingerne og bragte deres skjulte Skønhed for Dagens Lys ved Hjælp af et Forstørrelsesglas.

„Bedste gamle Ven," sagde han og lænede sig dovent tilbage, før han saa' paa mig, „hvordan har De det? Hvor det var pænt af Dem at komme og se til mig her i min Ensomhed!"

Jeg havde ventet, at Tjeneren vilde blive sendt bort, naar jeg kom, men det skete ikke. Dèr stod han foran sin Herres Stol, skælvende under Vægten af Raderingerne, og dèr sad Fairlie og drejede rolig Forstørrelsesglasset mellem sine hvide Fingre.

„Jeg er kommet for at tale med Dem om en meget vigtig Sag," sagde jeg, „og De maa derfor undskylde, at jeg siger, at det er bedst, at vi bliver ene."

Den ulykkelige Tjener saa taknemmelig paa mig. Fairlie gentog svagt mine sidste Ord, „bedst vi bliver ene", med et Udtryk af den største Overraskelse.

Jeg var ikke oplagt til at spøge, og jeg besluttede at gøre ham forstaaeligt, hvad jeg mente.

„Gør mig en Tjeneste og giv denne Mand Lov til at gaa," sagde jeg og pegede paa Tjeneren.

Fairlie trak Øjenbrynene i Vejret og stak Læberne ud som i Overraskelse og Spot.

„Den Mand!" gentog han — „De kedelige gamle Gilmore, hvad mener De med at kalde ham en Mand. Det er han aldeles ikke. Han var maaske en Mand for en halv Time siden, før jeg huskede at se mine Raderinger, og han bliver maaske en Mand igen om en halv Time, naar jeg ikke bryder mig om at se mere. Men foreløbig er han simpelthen et Mappestativ. Hvad har De imod et Mappestativ, Gilmore."

„Jeg har meget derimod — for tredje Gang maa jeg bede Dem, om vi ikke kan blive ene."

Min Tone og min Optræden gav ham intet Valg, han maatte rette sig efter mit

Ønske. Han saa' paa Tjeneren og drejede gnavent paa en Stol ved Siden af sig.

„Læg Raderingerne dèr og gaa Deres Vej", sagde han; „lad være med at gøre mig nervøs ved at blade om fra, hvor vi var — har De gjort det eller ej? Naa ikke — er De vis paa det? Og har De stillet Klokken, saa jeg kan naa at ringe? Har De? Hvorfor Fanden gaar De saa ikke Deres Vej?"

Tjeneren gik. Fairlie vendte sig i Stolen, polerede Forstørrelsesglasset med sit Kammerdugs Lommetørklæde og glædede sig selv ved et Sideblik paa det aabne Bind Raderinger. Det var ikke let for mig at styre min Hidsighed under de Omstændigheder; men jeg styrede den dog.

„Jeg er kommet her, skønt det var mig ret ubelejligt," sagde jeg, „for at tjene Deres Nieces og Deres Families Interesser, og jeg synes, at jeg til Gengæld har en lille Smule Ret til at blive beæret med Deres Opmærksomhed."

„Aa, lad være at skælde mig ud," udbrød Hr. Fairlie, idet han hjælpeløst faldt tilbage i Stolen og lukkede sine Øjne, „De maa endelig ikke skælde ud — jeg er ikke stærk nok til at kunne taale det."

Jeg havde bestemt for Lauras Skyld at jeg ikke vilde blive hidsig.

„Maalet for min Rejse," vedblev jeg, „var at formaa Dem til at gennemlæse Deres Brev og ikke tvinge mig til at op-

give Deres Nieces og hendes nærmestes Rettigheder. Lad mig igen forklare Dem Sagen — for sidste Gang."

Fairlie rystede paa Hovedet og sukkede ynkelig.

„Det er hjærteløst af Dem, Gilmore, meget hjærteløst," sagde han. „Men bryd Dem bare ikke om det — bliv bare ved."

Jeg fremstillede omhyggelig hvert enkelt Punkt for ham, jeg belyste Sagen fra alle mulige Sider. Han tav hele Tiden, medens jeg talte, tilbagelænet i Stolen, med lukkede Øjne.

Da jeg var færdig, aabnede han dem dovent, tog sin Sølvsnusdaase fra Bordet og lugtede med Nydelse til den.

„Aa, De rare Gilmore," sagde han mellem to Drag, „hvor det er pænt af Dem, hvor De forsoner en med den menneskelige Natur."

„Giv mig et ligefremt Svar paa et ligefremt Spørgsmaal, Fairlie. Jeg siger Dem igen, at Sir Percival har ikke en Skygge af et Krav paa mere end Renten af Pengene. Kapitalen selv bør, hvis Deres Niece ikke faar Børn, være hendes og tilfalde hendes Familie igen. Hvis De er fast, maa Sir Percival give efter, siger jeg Dem, eller han udsætter sig for den Beskyldning, at han gifter sig med Frøken Fairlie ene og alene af Pengehensyn."

Fairlie truede spøgende ad mig med sin Sølvlugteflaske.

„Aa, De kære gamle Prokurator, hvor De dog hader Rang og Stand, ikke? Hvor De dog afskyer Glyde, bare fordi han tilfældigvis er Baronet. De er en rigtig radikal — ja, hvor er De radikal."

Radikal! Jeg kunde finde mig i at blive udæsket til en vis Grad, men jeg, der hele mit Liv havde haft de mest ægte konservative Principer, jeg kunde ikke finde mig i at blive kaldt radikal; Blodet kogte i mig, jeg fo'r op af min Stol, maalløs af Forbitrelse.

„Aa, lad være at faa hele Huset til at ryste!" udbrød Fairlie, „for Guds Skyld, lad dog være! Værdigste af alle mulige Gilmorer — det skulde ikke være nogen Fornærmelse — mine egne Anskuelser er saa uhyre liberale, at jeg næsten tror, jeg selv er radikal. Ja, vi er radikale begge to. De maa endelig ikke være vred. Jeg kan ikke skændes, jeg har ikke Kræfter nok til det. Skal vi forlade det Æmne? Ja -- kom og se paa de yndige Raderinger — lad mig lære Dem at forstaa den himmelske Finhed af disse Linjer — vil De ikke nok, saa er De saa rar!"

Medens han klynkede saaledes, var jeg heldigvis for min Selvagtelse kommet til Fornuft igen. Da jeg atter talte, var jeg rolig nok til at kunne behandle hans Næsvished med den rolige Foragt, som den fortjente.

„De tager fuldstændig fejl," sagde jeg,

„i at forudsætte, at jeg nærer nogen som helst Fordom mod Sir Percival Glyde. Jeg kan beklage, at han saa uforbeholdent har ladet sig lede af sin Sagførers Raad i denne Sag, at enhver Appel til ham er umulig; men jeg nærer ingen Fordom mod ham. Hvad jeg har sagt, vilde lige saa godt gælde enhver anden Mand, hvad enten han var af høj eller ringe Stand. Det Princip, jeg hævder, er et almindelig anerkendt Princip — hvis De i den nærmeste By vilde henvende Dem til den første respektable Sagfører, De kunde finde, vilde han sig Dem som fremmed, hvad jeg siger Dem som Ven. Han vilde underrette Dem om, at det er imod Skik og Brug at overlade en Dames Penge helt og holdent til den Mand, hun gifter sig med. Han vilde, af almindelig juridisk Forsigtighed nægte under nogen som helst Omstændighed at give en Ægtemand en Interesse — saa stor som tyve tusend Pund — i, at hans Kone skal dø."

„Vilde han virkelig?" sagde Fairlie. „Hvis han sagde noget, der var halvt saa hæsligt, saa forsikrer jeg Dem, at jeg vilde ringe paa Louis og faa ham sendt paa Døren strax."

„De skal ikke faa mig tirret, Hr. Fairlie — for Deres Nieces Skyld og for hendes Faders Skyld skal jeg beherske mig. De skal komme til at tage hele Ansvaret

for denne skammelige Kontrakt paa Deres Skuldre, for jeg gaar herfra."

„Lad nu være," sagde Fairlie, „tænk paa, hvor kostbar Deres Tid er, Gilmore, og lad være at spilde den! Jeg vilde gærne disputere med Dem, hvis jeg kunde, men jeg kan ikke, jeg har ikke Kræfter til det. De ønsker at gøre mig, Sir Clyde Lawn og Dem selv nervøs — og det — aa Gud bevares! — bare for noget, som der er saa lidt Sandsynlighed for! Nej, kære Ven, i Fredens og Roens Navn — ikke paa nogen Maade tillader jeg det!"

„Er det Deres Mening, at De fastholder den Beslutning, som De omtalte i Brevet?"

„Ja — det glæder mig uhyre, at vi til sidst forstaar hinanden. Vil De ikke sætte Dem ned."

Jeg gik strax hen til Døren, og Hr. Fairlie ringede resigneret. Før jeg gik, vindte jeg mig om mod ham og tiltalte ham for sidste Gang.

„Hvad der end hænder for Fremtiden," sagde jeg, „saa husk paa, at jeg har gjort min Pligt og advaret Dem. Som Deres Families trofaste Ven og Raadgiver siger jeg Dem til Afsked, at en Datter af mig aldrig skulde være blevet gift med nogen Mand i Verden paa de Betingelser, som De tvinger mig til at indvilge i for Frøken Fairlies Vedkommende."

Døren gik op, og Tjeneren blev staa-

ende paa Tærskelen for at afvente sine Ordrer.

„Louis," sagde Fairlie, „vis Gilmore ud og kom saa tilbage og hold mine Raderinger op for mig igen. Lad dem give Dem en god Frokost dernede — hører De, Gilmore, lad mine dovne Bæster af Tjenestefolk give Dem en god Frokost."

Jeg var altfor forarget til at svare — jeg drejede mig om paa Hælen og forlod ham i Tavshed. Der var et Tog til London Klokken to, og med det tog jeg tilbage.

Om Tirsdagen sendte jeg saa den ændrede Kontrakt af Sted, der i Virkeligheden gjorde de Mennesker arveløse, hvem Frøken Fairlie — efter hendes egne Udtalelser — helst vilde efterlade sin Formue. Jeg havde intet Valg — hvis jeg havde nægtet at skrive Kontrakten, vilde en anden Sagfører have gjort det.

— — — — — — — — — — — —

Min Opgave er til Ende. Min personlige Andel i denne Familiehistories Begivenheder strækker sig ikke længere end til det Punkt, som jeg lige har naaet. Andre Penne end mine vil beskrive de mærkværdige Hændelser, som snart fulgte efter. Det er med Sorg og Alvor, at jeg her gentager de Alvorsord, som jeg udtalte paa Limmeridge House: „En Datter af

mig skulde aldrig være blevet gift med nogen Mand i Verden paa de Betingelser, som jeg blev nødt til at indvilge i for Laura Fairlies Vedkommende."

— — — — — — — — — — — — — —

Ende paa Prokurator Gilmores Fortælling.

— — — — — — — — — — — — — —

Fortællingen fortsættes af Marian Halcombe som Uddrag af hendes Dagbog.

Limmeridge House, 8de Novbr.

I Dag tog Prokurator Gilmore bort.

Hans Samtale med Laura havde aabenbart overrasket og bedrøvet ham mere, end han holdt af at tilstaa. Jeg var paa Grund af hans Blik og Væsen ved Afskeden bange for, at hun var kommet til at røbe ham den virkelige Grund til sin Sorg og Nedtrykthed. Denne Anelse fik til sidst saa megen Magt over mig, at jeg, da han var rejst, afslog at ride ud med Sir Percival og gik op i Lauras Værelse i Stedet.

Jeg har faaet en sørgelig Mistillid til mig selv, lige siden jeg har opdaget, hvor uvidende jeg var om Styrken af Lauras ulyksalige Forelskelse. Jeg burde have vidst, at den Finfølelse og Hensynsfuldhed og Æresfølelse, som vandt mig for Hartright, netop var de Egenskaber, der mest

uimodstaaelig tiltalte Lauras følsomme, ædle Hjærte. Og dog — før hun aabnede sit Hjærte for mig, havde jeg ikke nogen Anelse om, at denne nye Følelse havde slaaet saa dybe Rødder hos hende. Jeg troede en Gang, at Tiden og kærlig Omhu kunde udrydde den, men nu frygter jeg, at den vil blive hos hende og forandre hende for hele Livet. Efter at jeg har opdaget, at jeg har begaaet en saadan Fejltagelse, bliver jeg hvert Øjeblik tvivlraadig. Jeg tvivlede om Sir Percival trods de klareste Beviser — jeg er endog usikker, naar jeg taler med Laura.

Endnu i Morges, da jeg stod ved hendes Dør, tvivlede jeg om, hvorvidt jeg skulde gøre hende det Spørgsmaal, som jeg havde bestemt. Da jeg traadte ind, saa' jeg, at hun gik op og ned i sit Værelse med største Utaalmodighed, hun saa hed og febrilsk ud, og hun kom strax hen til mig og talte til mig, før jeg havde aabnet Munden.

„Jeg gik netop og ønskede, at du var her," sagde hun, „kom hen og sæt dig paa Sofaen hos mig, Marion! Jeg kan ikke udholde dette — jeg maa og vil gøre en Ende paa det."

Der var altfor stærk en Farve paa hendes Kinder, altfor megen Energi i hendes Væsen og altfor megen Fasthed i hendes Stemme. Den lille Bog med Hartrights Teninger, den skæbnesvangre Bog, som hun sidder og drømmer over, saa snart hun er

ene, var ogsaa nu i hendes Hænder. Det første, jeg gjorde, var at tage den fra hende, blidt men bestemt, og lægge den paa et Bord, hvor den var ude af Syne.

„Sig mig nu ganske rolig, hvad du vil gøre, min egen Pige," sagde jeg; „har Gilmore givet dig noget Raad?"

Hun rystede paa Hovedet.

„Nej, ikke med Hensyn til det, som jeg tænkte paa nu. Han var meget venlig og god mod mig, Marion, og jeg skammer mig over, at jeg bedrøvede ham ved at give mig til at græde -- jeg er saa ynkelig hjælpeløs — jeg kan ikke beherske mig. For min egen Skyld og for alle de andres Skyld maa jeg have Mod til at gøre en Ende paa det."

„Mener du Mod til at forlange dit Ord tilbage?"

„Nej," sagde hun, „men Mod til at sige Sandheden."

Hun lagde Armene om Halsen paa mig og hvilede rolig sit Hoved til mit Bryst. Paa Væggen lige overfor hang der et Miniaturbillede af hendes Fader. Jeg bøjede mig over hende og saa, at hendes Blik hvilede paa det, medens hendes Hoved laa ved mit Bryst.

„Jeg kan aldrig forlange mit Ord tilbage," vedblev hun; „hvordan dette saa ender, saa ender det ulykkelig for mig. Alt hvad jeg kan gøre, Marion, er at undgaa til min Ulykke at føje et Minde om,

at jeg har brudt mit Løfte og glemt min Faders sidste Ord paa Dødssengen!"

„Hvad er det da, du har i Sinde?" spurgte jeg.

„At sige Sir Percival Sandheden," svarede hun, „og saa lade ham give mig mit Ord tilbage, hvis han vil, ikke fordi jeg beder ham om det, men fordi han saa véd alt."

„Hvad mener du med alt, Laura? Sir Percival véd nok — det har han selv sagt — naar han faar at vide, at Forlovelsen er dig imod."

„Kan jeg sige det til ham, naar det er min afdøde Fader, der har faaet Forlovelsen i Stand, og naar jeg selv har givet mit Samtykke til den? Jeg vilde have holdt mit Løfte og været — ikke lykkelig, er jeg bange for, men tilfreds" — hun holdt inde, vendte Ansigtet op mod mig og lagde sin Kind op mod min; „jeg vilde have holdt mit Ord, Marion, hvis der ikke var voxet en Kærlighed op i mit Hjærte, der ikke var dèr, da jeg lovede at blive Sir Percivals Hustru."

„Laura, du vil da ikke nedværdige dig ved at tilstaa det?"

„Jeg vilde kun nedværdige mig, hvis jeg vandt min Frihed ved at skjule for ham, hvad han har Ret til at vide."

„Han har ikke nogen Skygge af Ret til at vide det."

„Det er ikke rigtigt, hvad du dèr siger,

Marion; jeg bør ikke bedrage nogen og mindst af alle den Mand, hvem min Fader har skænket min Haand, og hvem jeg har lovet mig selv.“ Hun trykkede sine Læber mod mine. „Min egen Ven,“ sagde hun blidt; „du holder saa meget for meget af mig og er saa meget for stolt af mig, at du, naar det gælder mig, glemmer, hvad du vilde huske, hvis det gjaldt dig selv. Det er bedre, at Sir Percival skal tvivle om mine Bevæggrunde og bedømme min Opførsel forkert, end at jeg først skulde være ham utro i Tanken og saa lav nok til at fremme mine egne Interesser ved at skjule det for ham.“

Jeg holdt hende lidt ud fra mig i den største Forbavselse. For første Gang i vort Liv havde vi skiftet Plads. Nu var det hende, der var den bestemte, og mig, der tøvede. Jeg saa' ind i det blege, rolige, resignerede Ansigt, jeg saa' det rene, uskyldige Hjærte, de kærlige Øjne, der gengældte mit Blik — og de verdenskloge Advarsler og Indvendinger, der var i Færd med at komme over mine Læber, svandt ind til intet i deres Tomhed. Jeg stod tavs og hang med Hovedet. I hendes Sted vilde den foragtelige, smaalige Stolthed, der gør saa mange Kvinder falske, have behersket mig og ogsaa gjort mig falsk.

„Du maa ikke være vred paa mig, Marion,“ sagde hun, misforstaaende min Tavshed.

Jeg svarede kun ved at drage hende tæt ind til mig. Jeg var bange for at græde, hvis jeg talte — mine Taarer flyder ikke saa let, som de skulde, og de kommer næsten som Mænds Taarer med en Hulken, der synes at sønderrive mig, og som forfærder alle mine Omgivelser.

„Jeg har tænkt over det i mange Dage," vedblev hun, medens hun snoede mit Haar mellem sine Fingre med den barnlige Rastløshed, som Fru Vesey endnu saa taalmodig og saa forgæves prøver paa at vænne hende af med; „jeg har tænkt meget alvorlig over det, og jeg kan stole paa mit Mod, naar min egen Samvittighed siger mig, at jeg har Ret. Lad mig tale med ham i Morgen — i din Nærværelse, Marion. Jeg vil ikke sige noget, som du eller jeg behøver at skamme os over — men aa, hvor vil det dog lette mit Hjærte at faa en Ende paa den usle Fortielse! Jeg maa vide og føle, at jeg for min Del ikke har noget Bedrageri at skulle svare for; naar han saa har hørt, hvad jeg har at sige, saa lad ham handle overfor mig, som han vil."

Hun sukkede og lagde sit Hoved tilbage paa dets tidligere Plads ved mit Bryst. En sørgelig Anelse om, hvordan det vilde ende, tyngede paa mit Sind — men jeg nærede stadig Mistillid til mig selv og lovede hende, at jeg vilde gøre, som hun ønskede. Hun takkede mig, og vi gik

efterhaanden over til at tale om andre Ting.

Ved Middagsbordet kom hun ned til os og var mere naturlig overfor Sir Percival, end jeg hidtil havde set hende. Om Aftenen gik hun hen til Klaveret og gav sig til at spille Salonmusik af den klangfulde, kunstige, umelodiske Slags. Mozarts yndige, gammeldags Melodier, som den stakkels Hartright holdt saa meget af, har hun ikke spillet, siden han rejste — Noderne til dem er ikke længere i Nodeskabet — hun har taget dem ud, for at ingen skal finde dem og bede hende om at spille efter dem.

Jeg havde ikke Lejlighed til at opdage, om hun havde forandret sin Beslutning eller ej, før da hun ønskede Sir Percival god Nat; og da viste hendes egne Ord mig, at Beslutningen stod fast. Hun sagde meget rolig, at hun vilde tale med ham efter Frokost den næste Dag, og at han kunde træffe hende og mig i hendes egen Dagligstue. Han skiftede Farve ved disse Ord, og jeg følte, at hans Haand skælvede lidt, da han rakte mig den; den næste Morgen skulde bestemme over hans Fremtid, og han vidste det aabenbart.

Jeg gik som sædvanligt ind ad Døren, der skiller vore Soveværelser ad, for at sige Godnat til Laura, før hun faldt i Søvn. Idet jeg bøjede mig over hende for at kysse hende, saa' jeg den lille Bog med

Hartrights Skitser halvt skjult under hendes Hovedpude, ganske paa samme Sted, hvor hun som Barn havde sit Yndlingslegetøj om Natten. Jeg kunde ikke bringe det over mit Hjærte at sige noget, men idet jeg pegede paa Bogen, rystede jeg paa Hovedet. Hun rakte begge Hænderne op mod mine Kinder og drog mit Ansigt ned mod sit, til vore Læber mødtes.

„Lad den blive dèr i Nat," hviskede hun, „Dagen i Morgen bliver maaske grusom og tvinger mig maaske til at sige Farvel til den for bestandig."

— — — — — — — — — — — — —

D. 9de.

Morgenens første Begivenheder egnede sig ikke til at forbedre mit Humør — der kom Brev til mig fra den stakkels Walter Hartright. Det er Svar paa det Brev, hvori jeg beskrev, hvorledes Sir Percival havde renset sig for den Mistanke, som Anne Cathericks Brev havde vakt. Han skriver kort og bittert om Sir Percivals Forklaring, siger kun, at han ikke har Ret til at tilkendegive sin Mening om de Folks Opførsel, der staar over ham. Dette er sørgeligt, men hans Omtale af sig selv gør mig endnu mere ondt. Han siger, at hans Bestræbelser efter at optage sine tidligere Beskæftigelser og Vaner med hver Dag

falder ham vanskeligere i Stedet for lettere, og han beder, om jeg, hvis jeg har nogen Indflydelse, vil anvende den til at skaffe ham et Arbejde, der tvinger ham til at forlade England og at færdes i andre Omgivelser og mellem andre Mennesker. Jeg blev saa meget mere tilbøjelig til at opfylde denne Bøn, efter at jeg havde læst en Sætning i Slutningen af Brevet, som næsten har skræmmet mig.

Efter at have omtalt, at han hverken har set eller hørt noget til Anne Catherick, bryder han pludselig af og antyder paa en egen springende, afbrudt, hemmelighedsfuld Maade, at han stadig bliver udspejdet og forfulgt af fremmede Mænd, lige siden han er kommet tilbage til London. Dette har skræmmet mig, fordi det ser ud, som om hans ene fixe Idé om Laura er i Færd med at tage Magten fra ham. Jeg vil strax skrive til nogle af min Moders indflydelsesrige gamle Venner i London og faa dem til at tage sig af ham.

Forandring af Omgivelser og Beskæftigelse kan maaske blive en Frelse for ham i denne Krise af hans Liv.

Til min store Lettelse sendte Sir Percival en Undskyldning, fordi han ikke kom ned til Frokost. Han havde drukket en Kop Kaffe tidlig om Morgenen i sit eget Værelse, og han var endnu optaget af at skrive Breve. Hvis det passede os, vilde han komme op til os Klokken elleve.

Mit Blik hvilede paa Lauras Ansigt, da denne Besked blev bragt os; jeg havde fundet hende utrolig kølig og behersket om Morgenen, da jeg gik ind i hendes Værelse, og det var hun vedblevet at være under hele Frokosten. Selv da vi sad sammen paa Sofaen i hendes Værelse og ventede paa Sir Percival, bevarede hun sin Selvbeherskelse.

„Du skal ikke være bange for min Skyld," var alt, hvad hun sagde. „Jeg kan maaske forglemme mig overfor en gammel Ven som Gilmore eller en elsket Søster — men jeg forglemmer mig ikke overfor Sir Percival Glyde."

Jeg saa' og hørte paa hende i tavs Forundring. I alle de mange Aars intime Fortrolighed havde hendes Karakters passive Styrke været skjult for mig — skjult endog for hende selv, indtil Kærligheden fandt den og Lidelsen kaldte den frem.

Da Klokken slog elleve, bankede Sir Percival paa Døren og kom ind. Hver Linje i hans Ansigt røbede undertrykt Bekymring og Sindsbevægelse — den tørre, gennemtrængende Hoste, der som oftest plagede ham, syntes at forstyrre ham mere ustandselig end nogen Sinde. Han satte sig lige overfor os ved Bordet, og Laure blev siddende ved Siden af mig. Jeg saa' opmærksom paa de to — han var den blegeste af dem.

Han sagde et Par uvæsenlige Ord med

en synlig Anstrængelse for at bevare sit sædvanlige utvungne Væsen. Men hans Stemme var ikke sikker, og den urolige Ængstelighed i hans Blik kunde ikke skjules. Han maa selv have følt dette, for han standsede midt i en Sætning og opgav Forsøget paa at skjule sin Forlegenhed. Der blev dødsstille et eneste Øjeblik — saa henvendte Laura Ordet til ham.

„Sir Percival," sagde hun, „jeg ønsker at tale med Dem om en Sag, der er meget vigtig for os begge. Min Søster er til Stede, fordi hendes Nærværelse hjælper mig og indgyder mig Mod. Hun har ikke med et Ord Del i det, som jeg vil sige — jeg udtaler mine egne Tanker, ikke hendes. Jeg haaber, De vil være saa god at indprente Dem dette, før jeg gaar videre."

Sir Percival bøjede bekræftende Hovedet. Hun havde hidtil vist en fuldstændig Ro og et fuldstændig korrekt Væsen. Hun saa' paa ham, og han saa' paa hende — de syntes — i hvert Fald nu i Begyndelsen — at være fast besluttede paa at ville forstaa hinanden tydelig.

„Jeg har hørt af Marion," vedblev hun, „at jeg kun behøver at forlange mit Ord tilbage for at faa min Frihed af Dem. Det var ædelmodigt og overbærende af Dem at sende mig den Meddelelse. Det er kun simpel Retfærdighed mod Dem at sige, at jeg er Dem taknemmelig for dette Tilbud,

og det er kun Retfærdighed mod mig selv at sige, at jeg afslaar at modtage det."

Hans hidtil spændt opmærksomme Udtryk slappedes lidt, men jeg saa', at den ene af hans Fødder sagte, rolig, ustandselig slog mod Gulvet under Bordet, og jeg forstod, at han var lige saa bange som før.

„Jeg har ikke glemt," vedblev hun, „at De bad min Fader om Tilladelse, før De beærede mig med et Ægteskabstilbud — maaske De ikke har glemt, hvad jeg sagde, da jeg gav mit Samtykke til Forlovelsen. Jeg dristede mig til at sige Dem, at det væsenlig var min Faders Indflydelse og Raad, der havde bestemt mig til at give Dem mit Ord. Jeg lod mig lede af min Fader, fordi jeg altid havde fundet, at han var den mest trofaste Raadgiver, den bedste og kærligste Beskytter og Ven. Jeg har mistet ham, jeg har kun hans Minde at elske, men min Tro paa den kære afdøde er aldrig blevet rokket — jeg tror i dette Øjeblik, saa vist som jeg nogen Sinde har troet det, at han vidste, hvad der var det bedste, og at hans Forhaabninger og Ønsker ogsaa bør være mine."

Hendes Stemme skælvede for første Gang, hendes urolige Hænder listede sig hen paa mit Skød og greb fast om den ene af mine Hænder. Der var atter et Øjebliks Tavshed — saa talte Sir Percival.

„Tillad mig at spørge," sagde han, „om jeg nogen Sinde har vist mig uværdig

til den Tillid, som det hidtil har været min største Lykke at besidde?"

„Nej, jeg har ikke fundet noget at udsætte paa Deres Opførsel," sagde Laura, „De har altid vist mig en uforanderlig Hensynsfuldhed og optraadt med uforandret Finfølelse. De har fortjent min Tillid, og hvad der er af endnu større Vigtighed, De har fortjent min Faders Tillid, hvorfra min fik Næring. De har ikke gjort noget, der kunde tjene mig som Paaskud — hvis jeg ønskede et — for at bede Dem om at blive befriet fra mit Løfte. Hvad jeg hidtil har sagt, er blevet sagt med Ønsket om at erkende alt, hvad jeg skylder Dem. Min Agtelse for alt dette, min Agtelse for min Faders Minde og mit eget Løfte forbyder mig at trække mig tilbage fra min nuværende Stilling. Hvis vor Forlovelse skal brydes, Sir Percival, saa maa det være i Følge Deres Vilje og paa Deres Forlangende."

Dan urolige, sagte Stampen i Gulvet holdt pludselig op; han bøjede sig ivrig frem over Bordet.

„Paa mit Forlagende?" sagde han — „hvad Grund kan der være for, at jeg skulde trække mig tilbage?"

Jeg hørte hendes Aandedræt blive hurtigere, følte hendes Haand blive kold. Til Trods for, hvad hun havde sagt, da vi var ene, begyndte jeg at blive bange for hende — men jeg tog fejl.

„En Grund, som det falder mig meget svært at sige Dem; der er foregaaet en Forandring med mig, Sir Percival, en Forandring, der er alvorlig nok til at berettige Dem — i Deres egne og i mine Øjne — til at bryde vor Forlovelse."

Hans Ansigt blev atter saa blegt, at endog hans Læber mistede deres Farve. Han løftede den Arm, der laa paa Bordet, vendte sig lidt bort og støttede Hovedet mod Haanden, saa jeg kun saa' hans Profil.

„Hvad er det for en Forandring?" spurgte han. Den Tone, hvori han talte, skurrede i mine Øren, der var noget smertelig undertrykt i den.

Hun sukkede tungt og lænede sig lidt mod mig, saa hun hvilede sin Skulder mod min. Jeg mærkede, at hun skælvede, og søgte at spare hende ved selv at tale. Hun standsede mig ved et advarende Haandtryk og henvendte sig saa til Sir Percival igen — denne Gang dog uden at se paa ham.

„Jeg har hørt," sagde hun, „og jeg tror det ogsaa, at den varmeste og dybeste Kærlighed er den, en Kvinde bør føle for sin Mand. Da vi blev forlovede, havde jeg en Mulighed for at kunne skænke Dem denne Kærlighed, og De en Mulighed for at kunne vinde den. Sir Percival, vil De tilgive mig og skaane mig, naar jeg siger Dem, at det nu ikke længere forholder sig saaledes?"

Taarerne steg op i hendes Øjne og

rullede langsomt ned ad hendes Kinder; medens hun standsede og ventede paa Svar. Han sagde ikke et Ord. Da hun begyndte paa sit Svar, havde han flyttet den Haand, hvorpaa hans Hoved hvilede, saa at den skjulte hans Ansigt. Jeg saa' ikke andet end den øverste Del af hans Skikkelse -- ikke en Muskel rørte sig. Fingrene i den Haand, der støttede Hovedet, var bøjede dybt ned i hans Haar — det var maaske et Udtryk for skjult Vrede eller skjult Sorg — det var vanskeligt at sige; nogen synlig Rysten af dem saa' man ikke. Der var intet, absolut intet, der kunde røbe hans hemmelige Tanker i dette Øjeblik — det Øjeblik, der var Krisen i hans Liv og i hendes.

Jeg bestemte at faa ham til at erklære sig — for Lauras Skyld.

„Sir Percival," sagde jeg skarpt, „har De ikke noget at sige, naar min Søster har sagt saa meget — efter min Mening langt mere," tilføjede jeg, idet min ulyksalige Hidsighed løb af med mig, „end nogen Mand i Deres Sted har Ret til at høre af hende."

Den sidste uoverlagte Ytring aabnede ham en Udvej, ad hvilken han kunde undgaa mig, hvis han vilde, og han benyttede sig øjeblikkelig af den.

„Undskyld, Frøken Halcombe," sagde han, idet han stadig holdt Haanden over

Øjnene, „at jeg minder Dem om, at jeg ikke har forlangt denne Ret.“

De faa Ord, der vilde have bragt ham tilbage til Sagen, som han var gaaet udenom, var allerede paa mine Læber, da Laura standsede mig ved atter at tale.

„Jeg haaber ikke, jeg har gjort min Tilstaaelse forgæves,“ vedblev hun; „jeg haaber, at jeg har gjort mig fortjent til Deres ubetingede Tro paa, hvad jeg nu vil sige.“

„Det kan De være forvisset om.“

Han gav dette korte Svar i en inderlig, varm Tone, medens han lod Haanden falde ned paa Bordet og vendte sig om mod os. Hvilken indre Forandring der end var foregaaet med ham, saa var den nu ikke til at se. Hans Ansigt var ivrigt og forventningsfuldt — det udtrykte intet andet end den mest intensive Iver efter at høre hendes næste Ord.

„Jeg ønsker, at De skal forstaa, at jeg ikke har talt af nogen egenkærlig Bevæggrund,“ sagde hun. „Hvis De, efter hvad De nu har hørt, forlader mig, saa giver De mig ikke derved Leilighed til at gifte mig med en anden Mand, det tillader mig kun at forblive ugift Resten af mit Liv. Min Fejl overfor Dem er begyndt og endt i mine egne Tanker og kan aldrig gaa videre — der er ikke blevet udvexlet et Ord“ — hun holdt Inde i Tvivl om, hvilket Udtryk hun nu skulde bruge, holdt

inde i en øjeblikkelig Forvirring, som det var meget sørgeligt og meget pinligt at se paa. „Der er ikke udvexlet et Ord“, vedblev hun taalmodig og fast, „mellem mig og den, som jeg nu for første og sidste Gang henlyder til i Deres Nærværelse, angaaende mine Følelser for ham eller hans Følelser for mig — og der kan aldrig blive udvexlet et Ord derom mellem os — det er ikke sandsynligt, at han og jeg nogen Sinde mødes igen i denne Verden. Jeg beder Dem alvorlig om at spare mig for at sige mere og tro mig paa mit Ord med Hensyn til, hvad jeg har sagt. Det er Sandheden, jeg har sagt, Sir Percival, Sandheden, som jeg synes, min Forlovede har Ret til at høre selv paa Bekostning af mine egne Følelser. Jeg stoler paa, at han er saa ædelmodig at tilgive mig, og at han som Mand af Ære vil tie med min Hemmelighed.“

„Deres Tillid er mig hellig,“ sagde han, „og jeg skal vise mig værdig til den.“

Efter at have svaret saaledes holdt han inde og saa' paa hende, som om han ventede at høre mere.

„Jeg har sagt alt, hvad jeg ønsker at sige,“ tilføjede hun rolig, „mere end nok til at berettige Dem til at hæve Forlovelsen.“

„De har sagt mere end nok“, svarede han, „til at gøre det til mit Livs højeste Maal at vedligeholde Forlovelsen.“

Med disse Ord rejste han sig fra sin Stol og gik et Par Skridt frem hen mod den Plads, hvor hun sad.

Hun fo'r hæftig sammen, og et svagt Overraskelsesudbrud undslap hende; hvert Ord, hun havde talt, havde røbet hendes Renhed og Sandhedskærlighed for en Mand, der aabenbart tilfulde forstod at skatte en ren og sanddru Kvindes Værd. Hendes egen ædle Opførsel havde været de Forhaabningers skjulte Fjende, som hun havde grundet paa den. Jeg havde frygtet det fra det første Øjeblik, jeg vilde have forhindret det, hvis hun havde givet mig den mindste Mulighed for at gøre det. Jeg ventede og spejdede endog nu, da Skaden var sket, efter et Ord fra Sir Percival, der kunde give mig Lejlighed til at angribe ham.

„De har overladt det til mig at give Afkald paa Dem, Frøken Fairlie; jeg er ikke saa ufølsom, at jeg vil give Afkald paa en Kvinde, der lige har vist sig at være den ædleste af sit Køn."

Han talte med en saadan Varme og Følelse, med saadan lidenskabelig Begejstring og dog en saa fuldkommen Finfølelse, at hun løftede Hovedet, rødmede lidt og saa' op paa ham med pludseligt Liv og Mod.

„Nej," sagde hun fast, „jeg er kun den ulykkeligste af mit Køn, naar jeg skal

skænke mig selv bort uden at kunne skænke min Kærlighed."

„Kan det ikke ske en Gang i Fremtiden," spurgte han, „naar det er Deres Mands eneste Maal at fortjene den?"

„Nej, aldrig," svarede hun. „Hvis De stadig ønsker vor Forbindelse vedligeholdt, kan jeg blive Deres trofaste Hustru, men kender jeg mit eget Hjærte ret, saa kommer jeg aldrig til at elske Dem — aldrig!"

Hun saa' saa uimodstaaelig dejlig ud, da hun sagde disse modige Ord, at ingen Mand i Verden kunde have staalsat sit Hjærte imod hende. Jeg gjorde mig al mulig Umage for at synes, at Sir Percival havde Uret, og for at sige det, men mit Kvindehjærte maatte beklage ham, meget imod min Vilje.

„Jeg modtager taknemmelig Deres Troskab," sagde han. „Det mindste, De kan byde mig, er mere end det meste, nogen anden Kvinde i hele Verden kunde byde mig."

Hendes venstre Haand holdt endnu paa min, men hendes højre hang slapt ned ved hendes Side — han løftede den blidt op til sine Læber, strejfede den med dem snarere end kyssede den, bukkede for mig og forlod os saa med fuldkommen Takt og Diskretion."

Hun hverken rørte sig eller sagde et Ord, da han var gaaet — hun sad, kold og stille ved Siden af mig, med Blikket

fæstet paa Jorden. Jeg saa', det var haabløst og unyttigt at tale, og jeg lagde blot Armen om hendes Liv og drog hende tavs ind til mig. Vi blev staaende saaledes længe, saa længe, at jeg blev urolig og talte blidt til hende i Haab om at fremkalde en Forandring.

Lyden af min Stemme syntes at vække hende — hun drog sig ud af mine Arme og rejste sig op.

„Jeg maa finde mig i min Skæbne," sagde hun, „mit nye Liv har sine haarde Pligter — og en af dem begynder i Dag."

Idet hun talte, gik hun hen til et Bord nær ved Vinduet, hvor hendes Tegninger laa, samlede dem omhyggelig sammen og lagde dem i en Skuffe i sit Skrivebord. Hun lukkede Skuffen af og bragte Nøglen hen til mig.

„Jeg maa skilles fra alt, hvad der minder mig om ham," sagde hun, „gem Nøglen, hvor du har Lyst, jeg vil aldrig have den igen."

Før jeg kunde sige et Ord, havde hun vendt sig til sit Bogskab og taget Bogen med Hartrights Skitser frem. Hun betænkte sig et Øjeblik, holdt kærlig det lille Bind mellem Hænderne, løftede den op til sin Mund og kyssede den.

„Aa, Laura, Laura," sagde jeg, ikke vredt, ikke bebrejdende — kun med Sorg i Stemmen og Sorg i Hjærtet.

„Det er for sidste Gang, Marion,"

sagde hun bønlig, „jeg siger Farvel til den for bestandig.“

Hun lagde Bogen paa Bordet og tog den Kam ud, der holdt hendes Haar oppe — det faldt i sin uforlignelige Skønhed ned over hendes Ryg og Skuldre og naaede langt nedenfor hendes Liv. Hun skilte en lang, tynd Lok ud, klippede den af, lagde den sammen i en Kreds og fæstede den saaledes med Naale fast paa den første tomme Side af Skitsebogen. Saa snart den var fæstnet her, lukkede hun hurtig Bogen og gav mig den.

„Du skriver til ham, og han skriver til dig,“ sagde hun. „Medens jeg lever, maa du altid, naar han spørger efter mig, sige, at jeg er rask, og aldrig, at jeg er ulykkelig. Du maa ikke gøre ham bedrøvet, Marion, hører du! Hvis jeg dør først, saa lov mig, at du vil give ham den lille Bog med mit Haar i. Naar jeg er død, kan der ikke være noget ondt i at fortælle ham, at jeg fæstede det dèr med min egen Haand. Og sig — aa, Marion, sig saa for mig hvad jeg aldrig kan sige for mig selv, —, sig, at jeg elskede ham!“

Hun slyngede Armene om min Hals og hviskede de sidste Ord i mine Øren med en lidenskabelig Fryd over at sige dem, som næsten fik mit Hjærte til at briste. — Hele den langvarige Tvang, som hun havde paalagt sig, veg for dette første og sidste Udbrud af Kærlighed. Hun rev sig løs fra

mig med krampagtig Hæftighed og kastede sig paa Sofaen i et Anfald af Hulken og Graad, der rystede hende fra Top til Taa.

Jeg søgte forgæves at berolige hende og tale hende til Rette — hun var ikke mere til at berolige eller tale til Rette. Det var den sørgelige, pludselige Afslutning for os to paa den mindeværdige Dag. Da Anfaldet var forbi, var hun for udmattet til at tale. Henad Eftermiddagen faldt hun i en Døs, og jeg lagde Skitsebogen bort, for at hun ikke skulde faa den at se, naar hun vaagnede. Mit Ansigt var roligt, hvad end mit Hjærte var, da hun aabnede Øjnene igen og saa' paa mig. Vi sagde ikke mere til hinanden om den sørgelige Samtale om Morgenen — Sir Percivals Navn blev ikke nævnet, og ingen af os omtalte Walter Hartright igen den Dag.

— — — — — — — — — — — — —

D. 10de.

Da jeg saa', at hun i Morges var rolig og mere naturlig igen, genoptog jeg det pinlige Æmne fra i Gaar, ene og alene for at bede hende om at lade mig tale med Sir Percival og hendes Onkel mere tydelig og bestemt, end hun selv kunde tale med nogen af de to om dette sørgelige Skriftemaal. Hun afbrød mig blidt, men bestemt, midt under mine Indvendinger.

„Jeg lod Dagen i Gaar være den afgørende, og den har afgjort Sagen — det er for sent til at ændre noget nu.“

Sir Percival talte i Dag med mig om, hvad der var sket i Lauras Værelse i Gaar. Han forsikrede mig, at den utrolige Tillid, hun havde vist ham, havde vakt en saadan Overbevisning om hendes rene Uskyldighed og Hæderlighed, at han end ikke et Øjeblik havde følt nogen uværdig Skinsyge, hverken i hendes Nærværelse eller bagefter, da han havde trukket sig tilbage. Hvor dybt han end beklagede den ulykkelige Kærlighed, som havde hindret de Fremskridt, han ellers kunde have gjort i hendes Følelser for ham, saa troede han, at den, som hun havde sagt, ikke var blevet udtalt for vedkommende, og at den, under hvilke Omstændigheder hun end kom til at leve, vilde forblive uudtalt. Det var hans faste Overbevisning, og det bedste Bevis, han kunde fremføre derpaa, var den Forsikring, han nu vilde give mig, nemlig at han ikke nærede nogen som helst Nysgerrighed efter at høre, om denne Kærlighed var af ny Dato eller ej, og hvem der var Genstanden for den. I sin urokkelige Tro paa Frøken Fairlie var han fuldstændig tilfreds med, hvad hun havde behaget at sige ham, og han vidste sig fri for enhver Følelse af Iver efter at høre mere.

Efter at han havde sagt disse Ord, ventede han og saa' paa mig. Jeg mær-

kede min ufornuftige Fordom imod ham saa stærkt i dette Øjeblik, følte en ganske uværdig Mistanke om, at han maaske spekulerede paa, at jeg af mig selv skulde besvare de Spørgsmaal, som han erklærede, at han ikke vilde gøre mig — at jeg undgik enhver Hentydning til denne Del af hans Erklæring med en vis Forlegenhed. Samtidig bestemte jeg end ikke at forsømme den mindste Anledning til at tale Lauras Sag og sagde ligefrem til ham, at det gjorde mig ondt, at hans Ædelmodighed ikke havde ført ham til at gaa et Skridt videre og formaaet ham til at hæve Forlovelsen.

Her afvæbnede han mig atter ved at undlade ethvert Forsøg paa at forsvare sig. Han vilde kun bede mig huske paa den Forskel, der var paa at lade Frøken Fairlie hæve Forlovelsen, hvilket kun var at underkaste sig hendes Bestemmelse, og paa at tvinge sig selv til frivillig at give Afkald paa Frøken Fairlie, hvilket var det samme som at begaa Selvmord paa sine egne Forhaabninger. Hendes Opførsel den foregaaende Dag havde styrket hans aarelange, uforanderlige Kærlighed i den Grad, at al aktiv Kamp imod disse Følelser fra hans Side var ham umulig for Fremtiden. Jeg maatte kalde ham svag, egenkærlig, ufølsom overfor den Kvinde, som han tilbad, og han maatte finde sig i denne min Dom saa taalmodig, som han kunde —

men samtidig vilde han dog spørge mig, om jeg syntes, at hendes Fremtid som ugift, naget af en ulykkelig Kærlighed, som hun aldrig kunde anerkende, maatte siges at love hende en lysere Tilværelse end den, hun vilde komme til at føre, naar hun blev gift med en Mand, der tilbad den Jord, hun traadte paa. I sidste Tilfælde var der dog Haab om, at Tiden vilde bringe hende Erstatning, i det første Tilfælde var der, efter hendes egen Fremstilling, slet intet Haab.

Jeg svarede ham, mere fordi jeg havde en Kvindes Tunge, end fordi jeg havde noget overbevisende at sige.

Det var tydeligt, at den Fremgangsmaade, Laura den foregaaende Dag havde valgt, havde givet ham en Fordel, som han, naar han vilde, kunde benytte sig af, og han havde besluttet at benytte sig af den. Jeg følte dette i det Øjeblik, og jeg føler det lige saa tydeligt nu, medens jeg skriver disse Linjer i mit eget Værelse. Det eneste, der endnu er at haabe paa, er, at hans Handlemaade virkelig, som han siger, udspringer af hans uimodestaaelig stærke Følelse for Laura.

Før jeg lukker min Dagbog i Aften, maa jeg fortælle, at jeg i Dag for den stakkels Hartrights Skyld skrev til to af Moders gamle Venner i London — begge Mænd med Indflydelse; hvis de kan gøre noget for ham, er jeg vis paa, at de gør

det. Jeg har aldrig interesseret mig saa meget for noget Menneske — undtagen for Laura. Alt hvad der er hændet, siden han forlod os, har kun styrket min store Agtelse og Sympath for ham. Jeg haaber, at jeg handler rigtig ved at søge at hjælpe ham til en Beskæftigelse i Udlandet — jeg haaber inderlig, at det vil ende godt.

D. 11te.

Sir Percival havde en Samtale med Fairlie, og jeg blev anmodet om at komme over og tage Del i den.

Fairlie viste sig at være i høj Grad lettet over Udsigten til snart at faa Ende paa Familieforstyrrelsen — som han kaldte sin Nieces Forlovelse. Jeg følte mig ikke oplagt til at sige ham min Mening om den Ting, men da han dernæst paa sin mest irriterende, smægtende Maade foreslog, at det var bedst, Bryllupsdagen med det samme blev bestemt efter Sir Percivals Ønske, havde jeg den Fornøjelse at angribe Fairlies Nerver med saa stærk en Protest mod at lægge Pres paa Laura i saa Henseende, som jeg kunde fremføre. Sir Percival forsikrede mig strax, at han forstod Berettigelsen af min Indvending, og han bad mig være forvisset om, at Forslaget ikke var en Følge af no-

gen som helst Indblanding fra hans Side. Fairlie lænede sig tilbage i Stolen, lukkede Øjnene, sagde, at vi begge gjorde den menneskelige Natur Ære, og gentog saa sit Forslag saa koldblodig, som om hverken Sir Percival eller jeg havde sagt et Ord derimod. Det endte med, at jeg lige ud erklærede, at jeg slet ikke vilde omtale denne Sag til Laura, undtagen hun først af sig selv omtalte den. Jeg forlod strax Værelset efter denne Erklæring. Sir Percival saa' alvorlig bekymret ud, Fairlie strakte dovent Benene ud i den Fløjls Skammel og sagde: „Kære Marion, hvor jeg misunder dig dit robuste Nervesystem. Lad blot være at smelde med Døren."

Da jeg gik over til Lauras Værelse, fik jeg at vide, at hun havde spurgt efter mig, og at Fru Vesey havde fortalt hende, at jeg var oppe hos hendes Onkel. Hun spurgte mig strax, hvad han vilde mig, og jeg sagde hende alt, hvad der var passeret, uden at forsøge at skjule den Ærgrelse, som jeg følte — hendes Svar overraskede og bedrøvede mig ubeskrivelig — det var det Svar, jeg mindst af alt havde ventet af hende.

„Onkel har Ret," sagde hun, „jeg har voldet mine Omgivelser Ulejlighed og Bekymring nok — lad mig ikke gøre det mere, Marion! Lad Sir Percival bestemme Tiden."

„Jeg gjorde ivrig Indsigelser, men der

var ikke noget af det, jeg sagde, der gjorde Indtryk paa hende.

„Jeg er bundet til min Forlovede," sagde hun, „og jeg har brudt med mit tidligere Liv. Den forfærdelige Dag kommer lige sikkert, enten jeg udsætter den eller ej. Nej, Marion, jeg siger dig igen, Onkel har Ret — jeg har voldet Bekymring nok og Sorg nok, og jeg vil ikke volde mere Fortræd."

Hun plejede at være Føjeligheden selv, men hun var nu ubøjelig passiv i sin Resignation — jeg er nær ved at sige i sin Fortvivlelse. Hvor højt jeg end elsker hende, vilde det have gjort mig mindre ondt at se hende stærkt bevæget. Det var saa rystende at se hende saa ganske ulig sig selv, saa kold og ufølsom, som jeg nu saa' hende.

— — — — — — — — — — — — —

D. 12te.

Sir Percival gjorde mig ved Frokosten nogle Spørgsmaal angaaende Laura, saa der ikke var andet for mig at gøre end at sige ham, hvad hun havde sagt.

Medens vi talte sammen, kom hun selv ned og satte sig ved Bordet. Hun var lige saa unaturlig faltet i Sir Percivals Nærværesle, som hun var i min. Da Frokosten var forbi, havde han Lejlighed til at tale et Par Ord alene med hende henne

i en af Vinduesfordybningerne. De var ikke sammen mere end to, tre Minuter, og da de skiltes, forlod hun Stuen med Fru Vesey, medens Sir Percival kom hen til mig. Han sagde, han havde bedet hende hævde sin Ret til at bestemme Bryllupet efter sit eget Ønske. Til Svar havde hun kun takket ham og bedet ham meddele Frøken Halcombe sine Ønsker.

Jeg har næppe Taalmodighed til at skrive mere. I dette Punkt som i ethvert andet har Sir Percival opnaaet, hvad han vilde, med Ære, hvad jeg saa siger eller gør. Hans Ønsker er naturligvis de samme, som da han kom her, og efter at Laura har besluttet at bringe det uundgaaelge Offer og gifte sig, er hun stadig lige rolig, haabløs og taalmodig. Idet hun gav Afkald paa sine vante Smaabeskæftigelser og de Erindringer om Hartright, hun havde opbevaret, synes hun tillige at have givet Afkald paa al sin Ømhed og al sin Følsomhed.

Klokken er kun tre om Eftermiddagen, nu da jeg skriver disse Linjer, og Sir Percival er allerede rejst bort med en lykkelig Mands Hast for før Bryllupet at gøre Forberedelser til den unge Frues Modtagelse paa Godset. Med mindre der skulde hænde noget ganske særligt, som hindrer det, bliver de gifte netop paa den Tid, han ønskede, at de skulde blive gifte — før Aarets Slutning.

— — — — — — — — — — — — —

D. 15de.

En søvnløs Nat af Bekymring for Laura! Henad Morgenstunden fattede jeg den Beslutning at prøve, om en Forandring af Omgivelser ikke kunde vække hende. Hun kan da ikke blive i den stivnede Døs, hvis jeg fører hende bort fra Limmeridge og rejser med hende til gode, gamle Venner. Efter nogen Overvejelse bestemte jeg mig til at skrive til Arnolds i Yorkshire. Det er jævne, godhjærtede, gæstfrie Mennesker, og hun har kendt dem fra sin Barndom. Da jeg havde lagt Brevet i Postkassen, fortalte jeg hende, hvad jeg havde gjort. Det vilde have været en Lettelse for mig, hvis hun havde vist saa megen Energi som at gøre Indvendinger. Men nej — hun sagde blot: „Jeg vil gaa hvor som helst med dig, Marion; du har sikkert Ret, det er vist godt for mig at komme i lidt andre Omgivelser.“

— — — — — — — — — — — —

D. 14de.

Jeg skrev til Gilmore og underrettede ham om, at der virkelig var Udsigt til, at dette ulykkelige Giftermaal vilde komme i Stand, og omtalte tillige min Plan at prøve, hvad Forandring af Luft og Omgivleser kunde hjælpe paa Laura. Jeg var for

modfalden til at gaa i Detailler — det er der Tid nok til, naar vi nærmer os Aarets Slutning.

— — — — — — — — — — — — —

D. 15de.

Der er tre Breve til mig. Det ene fra Arnolds, fuld af Glæde over Udsigten til at se Laura og mig — det andet fra en af de Herrer, som jeg havde skrevet til om Hartright, og som nu underrettede mig om, at han havde været saa heldig at kunne opfylde min Bøn. Det tredje var fra Walter; den Stakkel takker mig i de varmeste Udtryk, fordi jeg har givet ham Lejlighed til at forlade sit Hjem, sit Land og sine Venner. Der er nok en privat Expedition til Mellemamerika, der i disse Dage skal tage af Sted fra Liverpool. Den Tegner, der er engageret, har i sidste Øjeblik tabt Modet og har trukket sig tilbage, og Walter skal udfylde hans Plads; han er engageret paa et halv Aar i hvert Fald fra det Øjeblik, de kommer til Honduras, og derefter paa et Aar, hvis Udgravningerne falder heldig ud, og Kapitalen slaar til. Hans Brev ender med Løftet om at skrive mig et Par Afskedsord, naar alle er om Bord, og Lodsen forlader Skibet. Jeg kan kun haabe og bede inderlig til, at han og jeg i denne Sag handler rigtig!

Det forekommer mig, at han dèr gør et saa alvorligt Skridt, at jeg er ganske forskrækket ved Tanken derom. Og dog — i den ulykkelige Stilling, hvori han befinder sig, kan jeg da ikke ønske eller vente, at han skal blive hjemme.

— — — — — — — — — — — — —

D. 16de.

Vognen holder for Døren; Laura og jeg rejser til Arnolds i Dag.

Polesdean Lodge. Yorkshire.

D. 23de.

En Uge i de nye Omgivelser og mellem disse gode Mennesker har gjort hende godt — dog ikke i den Grad, som jeg havde haabet. Jeg har besluttet at forlænge vort Ophold en Uge i det mindste — det er til ingen Nytte at tage tilbage til Limmeridge, før det er absolut nødvendigt, at vi gør det.

D. 24de.

Sørgelige Efterretninger med Morgenposten — Expeditionen til Mellemamerika afsejlede den enogtyvende. Vi er blevne skilte fra en Mand i Ordets bedste Forstand — vi har mistet en trofast Ven — Walter Hartright har forladt England.

D. 25de.

Var Efterretningerne sørgelige i Gaar, saa var de ildevarslende i Dag — Sir Percival Glyde bar skrevet til Lauras Onkel, og han har skrevet til Laura og mig, at vi skal komme hjem til Limmeridge strax.

Hvad kan det betyde? Er Bryllupsdagen blevet bestemt under vor Fraværelse?

Andet Kapitel.

Limmeridge House.
D. 7de Novbr.

Mine Anelser er gaaede i Opfyldelse — Bryllupet er fastsat til den 22de December.

Dagen efter at vi var tagne til Polesdean Lodge, skrev Sir Percival til Fairlie for at sige, at de nødvendige Reparationer paa hans Gaard i Hampshire vilde tage meget længere Tid, end han oprindelig havde tænkt sig. De egenlige Overslag vilde blive sendte sam saa snarl som muligt, og det vilde højlig lette ham Arbejdet ved at træffe Aftaler med Haandværkerne, om Fairlie vilde underrette ham om, paa hvil-

ket Tidspunkt han kunde vente, at Brylluppet skulde finde Sted. Han kunde saa gøre alle sine Beregninger med Hensyn til Tiden og desuden skrive de nødvendige Undskyldninger til nogle Venner, der havde været indbudte til at bo hos ham den Vinter, og som naturligvis ikke kunde blive modtagne, saa længe Huset var i Haandværkernes Hænder.

Dette Brev havde Fairlie svaret paa med at bede Sir Percival foreslaa en bestemt Dag; bagefter kunde de bede om Frøken Fairlies Samtykke, og han lovede som hendes Formynder at gøre sit bedste for at opnaa det. Sir Percival svarede omgaaende og foreslog i Overensstemmelse med Ønsker, han fra Begyndelsen havde udtalt, en Dag i den sidste Halvdel af December — maaske den toogtyvende eller den fireogtyvende — eller hvilken som helst anden Dag, som Frøkenen eller hendes Formynder foretrak. Da Frøkenen ikke var til Stede, havde hendes Formynder bestemt den førstnævnte Dag, den toogtyvende December, og havde skrevet for at kalde os tilbage til Limmeridge.

Efter at Fairlie i Gaar i en Samtale paa Tomandshaand havde forklaret mig disse Enkeltheder, foreslog han paa sin elskværdigste Maade, at jeg i Dag skulde indlede de nødvendige Forhandlinger. Da jeg følte, at al Modstand var unyttig, med mindre jeg først kunde faa Lauras Bemyn-

digelse til overhovedet at gøre Modstand, samtykkede jeg i at tale med hende, men erklærede samtidig, at jeg ikke paa nogen Maade vilde søge at overtale hende til at gaa ind paa Sir Percivals Forlangende. Fairlie komplimenterede mig for min storartede Samvittighedsfuldhed, som han, hvis vi havde spaseret sammen, vilde have komplimenteret mig for min storartede Helbred, og syntes foreløbig fuldkommen tilfreds med igen at have væltet en Del af sit Ansvar over paa mine Skuldre.

I Morges talte jeg saa med Laura, som jeg havde lovet. Den Fattethed — jeg havde nær sagt Følelsesløshed — som hun saa fast havde bevaret, siden Sir Percival forlod os, holdt ikke Stand overfor det Stød, som Efterretningen var for hende. Hun blev bleg og kom til at skælve hæftig.

„Aa, ikke saa snart — hører du, Marion," bad hun, „ikke saa snart."

Det mindste Vink, hun gav, var mig nok. Jeg rejste mig for at gaa ind til Fairlie og tale hendes Sag en Gang endnu.

Idet min Haand tog i Døren, greb hun fat i min Kjole og holdt mig tilbage.

„Lad mig gaa," sagde jeg; „jeg brænder af Begærlighed efter at sige til din Onkel og Sir Percival, at de dog ikke skal faa deres Vilje i al Ting."

Hun sukkede tungt og holdt fast ved min Kjole.

„Nej," sagde hun svagt, „det er for sent, Marion, altfor sent."

„Ikke et Minut for sent," svarede jeg. „Tiden for Bryllupet er noget, vi bestemmer, og du kan stole paa, Laura, at jeg skal vide at benytte mig af den Fordel."

Jeg løsnede hendes Fingres Greb om min Kjole, medens jeg talte; men hun lagde begge Armene om mit Liv i samme Øjeblik og holdt endnu fastere paa mig end før.

„Det kommer bare til at volde os endnu mere Bekymring og Ulejlighed — det vil bringe Ufred mellem dig og Onkel, og Sir Percival kommer her saa igen med ny Grund til Klage — "

„Saa meget des bedre!" udbrød jeg lidenskabelig; „hvem bryder sig vel om hans Klager? Skal dit Hjærte briste for at stille ham tilfreds? Ingen Mand i Verden fortjener disse Ofre af os Kvinder. Mændene — de er vor Uskyldigheds og vor Freds Fjender — de river os bort fra kærlige Forældre og Søstre, de tager os med Legeme og Sjæl og knytter vort hjælpeløse Liv til deres, som de lænker en Hund til Hundehuset. Og hvad giver selv de bedste af disse saa til Gengæld? Lad mig gaa, Laura; jeg bliver rasende, naar jeg tænker paa det."

Taarer af Harme og Forbitrelse — usle, svage Kvindetaarer steg op i mine Øjne. Hun smilede sørgmodig og holdt sit

Lommetørklæde for mine Øjne som for at skjule min Svaghed, den Svaghed, hun vidste, at jeg mest af alt foragtede.

„Aa, Marion," sagde hun, „græder du? Tænk paa, hvad du vilde sige til mig, hvis Forholdet var omvendt, og det var mine Taarer. Al din Kærlighed og Mod og Hengivenhed kan dog ikke ændre det, der maa ske enten tidlig eller sent. Lad Onkel faa sin Vilje -- jeg vil ikke volde nogen Bekymringer og Sorger, hvis noget Offer fra min Side kan hindre det. Sig, at du vil komme og bo hos mig, Marion — og sig ikke andet."

Men jeg sagde andet. Jeg tvang de foragtelige Taarer tilbage, som ikke var nogen Lettelse for mig og kun en Sorg for hende, og talte og diskuterede saa rolig som muligt — det var til ingen Nytte. Hun fik mig til gentagne Gange at love, at jeg vilde bo hos hende, naar hun blev gift, og saa gjorde hun mig pludselig et Spørgsmaal, som vakte min Medfølelse for hende paa et andet Punkt.

„Medens vi var i Polesdean," sagde hun, „fik du er Brev —"

Hendes forandrede Tone, den Maade, hvorpaa hun pludselig saa' bort og skjulte sit Ansigt ved min Skulder, den Frygtsomhed, der bragte hende til Tavshed, før hun havde talt ud, alt sagde mig kun altfor tydelig, hvem det afbrudte Spørgsmaal gjaldt.

„Jeg troede, at vi aldrig skulde hentyde til ham, Laura," sagde jeg blidt.

„Du havde Brev fra ham," gentog hun.

„Ja" svarede jeg, „naar du absolut skal vide det."

„Har du i Sinde at skriver til ham igen?"

Jeg betænkte mig — jeg havde været bange for at fortælle hende om hans Afrejse fra England, og hvordan jeg ved mine Forsøg paa at hjælpe ham med hans nye Planer var Skyld i denne Afrejse. Hvilket Svar skulde jeg give hende? Han var rejst til Steder, hvor intet Brev kunde naa ham i Løbet af de første Maaneder — ja maaske end ikke i Løbet af de første Aar.

„Sæt nu, jeg havde i Sinde at skrive til ham igen," sagde jeg til sidst, „hvad saa, Laura?"

Hendes Kind, der hvilede mod min Hals, blev brændende hed, og hendes skælvende Arme holdt fastere om mig.

„Saa lad være at fortælle ham om den toogtyvende," hviskede hun, „lov mig det, Marion, lov mig, at du ikke engang vil nævne mit Navn næste Gang, du skriver."

Jeg gav hende det Løfte — ingen Ord kan skildre den Sørgmodighed, jeg følte derved. Hun tog strax Armene til sig, gik hen til Vinduet og stod og saa' ud med Ryggen til mig. Efter et Øjebliks

Forløb talte hun igen, men uden at vende sig om og uden at tillade mig at se det mindste Glimt af hendes Ansigt.

„Gaar du op til Onkel?“ spurgte hun, „vil du saa sige, at jeg giver mit Samtykke til hvilken Ordning han ønsker — du skal ikke være bange for at gaa fra mig, Marion, jeg har bedre af at være lidt alene.“

Jeg gik. Hvis jeg, da jeg kom ud i Gangen kunde have sendt Sir Percival Glyde og Fairlie til den yderste Ende af Jorden ved at løfte en Finger, saa vilde jeg uden et Øjebliks Betænkning have løftet den. For en Gangs Skyld var min ulyksalige Hidsighed mig til Nytte: for jeg vilde være bristet i hæftig Graad, hvis Taarerne ikke var blevne udtørrede i min glødende Vrede. Som det var, fo'r jeg ind i Fairlies Værelse, raabte saa højt og saa skarpt som muligt: Laura har givet sit Samtykke til, at det bliver den enogtyvende, og fo'r ud igen uden at vente paa et Ord til Svar. Jeg smeldede Døren i efter mig, og jeg haaber, at jeg rystede Fairlies Nervesytem, saa at det ikke kom i Orden mere den Dag.

— — — — — — — — — — —

D. 28de.

I Morges læste jeg den stakkels Hartrights Afskedsbrev, da jeg siden i Gaar

har været lidt i Tvivl om, hvorvidt jeg handler fornuftig i at skjule hans Bortrejse for Laura.

Efter moden Overvejelse tror jeg endnu, at jeg har Ret — de Hentydninger han gør til de Forberedelser, der træffes i Expeditionen, viser alle, at Lederne véd, at den er farlig. Og naar denne Opdagelse ængster mig, hvor vilde den saa ikke ængste hende! Det er slemt nok at føle, at hans Bortrejse har berøvet os den Ven, hvis Hengivenhed vi kunde stole paa fremfor nogen andens i Nødens Time, hvis den Time nogen Sinde kommer og finder os hjælpeløse. Men det er meget værre at vide, at han er taget fra os for at trodse Farer som usundt Klima, et vildt Land og en urolig Befolkning. Det vilde sandelig være en grusom Oprigtighed at fortælle Laura det uden bydende Nødvendighed.

Jeg er ikke sikker paa, om jeg ikke kunde gaa et Skridt videre og strax brænde Brevet, for at det ikke ved Lejlighed skulde falde i urette Hænder. Det omtaler ikke alene Laura i Udtryk, der for stedse burde være en Hemmelighed mellem Skriveren og mig, men han gentager deri den urokkelige, uforklarlige, foruroligende Mistanke, han har om, at han siden sin Afrejse fra Limmeridge er blevet hemmelig bevogtet. Han erklærer, at han saa' de to mistænkelige fremmede Mænd, der var

fulgt efter ham omkring i Landsbyens Gader, i den Sværm, der var forsamlet i Liverpool for at se Expeditionen gaa om Bord, og han forsikrer paa det bestemteste, at han hørte Anne Cathericks Navn blive nævnt bag sig, idet han gik om Bord. Hans egne Ord lyder saaledes: „Dette har en Betydning, det maa føre til et Resultat. Hemmeligheden angaaende Anne Catherick er endnu ikke opklaret, hun krydser maaske aldrig mere min Vej, men hvis hun nogen Sinde krydser Deres, saa søg at benytte Lejligheden bedre end jeg har gjort, Frøken Halcombe — jeg taler ud fra en stærk Overbevisning, og jeg bønfalder Dem om at huske paa, hvad jeg siger.“ Det er hans egne Udtryk, der er ingen Fare for, at jeg skal glemme dem. Jeg er altfor tilbøjelig til i Hukommelsen at dvæle ved hvert Ord af Hartright, der hentyder til Anne Catherick. Men det er farligt at beholde det Brev. Ved et rent Tilfælde kunde det falde i fremmedes Hænder, jeg kunde blive syg eller dø, det er bedre at brænde det strax og have én Bekymring mindre.

Nu er det brændt! Asken af hans Afskedsbrev — det sidste maaske, han nogen Sinde kommer til at skrive til mig — ligger som et Par sorte Stumper paa Kaminen. Er det den sørgelige Slutning paa hele den sørgelige Historie? Dog nej, ikke

Slutningen — det kan da ikke være Slutningen allerede?

D. 29de.

Forberedelserne til Bryllupet er begyndte. Dameskrædderinden har været her og faaet sine Ordrer. Laura er fuldkommen ligegyldig angaaende alle Spørgsmaal, som ellers optager en Kvinde saa meget, hun har overladt Afgørelsen af det hele til Syersken og mig. Hvis det var den stakkels Hartright, der var Baronet, og som hendes Fader havde bestemt til at blive hendes Mand, hvor ganske anderledes vilde hun saa ikke have optraadt. Hvor ivrig og lunefuld vilde hun saa ikke have været, og hvilken Møje vilde selv ikke den bedste Syerske have haft med at gøre hende tilpas.

D. 30te.

Vi hører hver Dag fra Sir Percival; den sidste Nyhed er, at Reparationerne i hans Hus vil vare fire Maaneder, maaske et halvt Aar. Hvis Malere og Tapetserere kunde skabe Lykke, som de skaber Pragt, saa vilde jeg være meget interesseret i alt, hvad der angaar Lauras Hjem. Men som det er, er det kun den sidste Del af Sir Percivals Brev, der ikke er mig saa ligegyldigt, som alle hans andre Planer. Det er den Del, der angaar Bryllupsrejsen. Han foreslaar, at han, da Laura er noget sart,

og Vinteren truer med at blive ualmindelig streng, vil tage hende med til Rom og blive i Italien til næste Forsommer. Hvis denne Plan ikke skulde vinde vort Bifald, er han forøvrigt, skønt han ikke har sit eget Sted i Byen, villig til at tilbringe Sæsonen i London — man kunde jo leje et møbleret Hus.

Ganske bortset fra mig selv og mine Følelser — og dem bør jeg se bort fra og gør det ogsaa — saa tvivler jeg ikke om, at det er bedst at gaa ind paa hans første Forslag. I hvert Fald er Adskillelsen mellem Laura og mig uundgaaelig. Det vil rigtignok blive en mere langvarig Adskillelse, naar de rejser til Udlandet, end naar de blev i London, men vi maa til Gengæld huske paa, at det vil være til Fordel for Laura at tilbringe Vinteren i et mildt Klima, og fremfor alt hvor det vil opmuntre hende og forsone hende med hendes nye Liv at blive Vidne til den Skønhed og tage Del i de Adspredelser, som hendes første Rejse i det interessanteste Land i Verden byder hende. Hendes Natur vil ikke føle sig tilfredsstillet ved de Forlystelser, Selskabslivet i London kan byde hende, men gøre den første tunge Tid i dette beklagelige Ægteskab endnu tungere for hende. Jeg frygter det nye Liv, der begynder for hende — frygter det mere, end Ord kan sige — men jeg tror, der er lidt

Haab for hende, hvis hun rejser igen og ikke bliver hjemme.

Det er besynderligt at se tilbage paa det sidste, jeg har skrevet i min Dagbog, og se, at jeg skriver om Bryllupet og den forestaaende Afsked fra Laura, som man skriver om en afgjort Sag. Det synes saa koldt og saa følelsesløst allerede nu at se paa Fremtiden paa denne grusomt fattede Maade. Men paa hvilken anden Maade skal man vel se paa den nu, da Tiden nærmer sig? Før der er gaaet en Maaned til, vil hun være hans Laura i Stedet for min. Hans Laura! Jeg er saa lidt i Stand til at gøre mig den Tanke klar, som disse to Ord udtrykker — jeg føler mig saa betaget og forstemt af den — som om det at skrive om hendes Bryllup var det samme som at skrive om hendes Død.

D. 1ste December.

En sørgelig, sørgelig Dag, en Dag, som jeg ikke har Hjærte til at beskrive meget udførlig. Efter at jeg hver Aften i en hel Uge havde udsat at tale med hende om Sir Percivals Forslag om Bryllupsrejsen, var jeg i Morges nødt til at gøre det.

I den faste Overbevisning, at jeg vilde blive hos hende, hvor hun saa tog hen,

blev det stakkels Barn — thi et Barn er hun endnu i mange Henseender — næsten glad ved Udsigten til at faa Firenze, Rom og Napoli at se. Mit-Hjærte var nær ved at briste over, at jeg skulde tilintetgøre hendes Illusion og bringe hende Ansigt til Ansigt med den haarde Sandhed. Jeg var nødt til at sige hende, at ingen Mand taaler en Medbejler — end ikke en kvindelig — til sin Hustrus Følelser, strax naar han er blevet gift med hende, hvad han saa end gør siden. Jeg var nødt til at gøre hende opmærksom paa, at Udsigten til, at jeg kom til at bo i hendes Hjem til Stadighed, fuldstændig afhang af, hvor vidt det lykkedes mig at undgaa at vække Sir Percivals Skinsyge og Mistillid ved fra Begyndelsen af deres Ægteskab at stille mig imellem dem som den, hvem hans Hustru viste den mest ubegrænsede Fortrolighed. Draabe efter Draabe af den bitre profanerende Verdensklogskab gød jeg ind i det rene Hjærte og den uskyldige Sjæl, medens mine højere og bedre Følelser led under den afskyelige Opgave. Det er overstaaet nu — hun har faaet den haarde uundgaaelige Lære; hendes uskyldige Ungpigeillusioner er bristede, og det er min Haand, der har flænget dem. Det er bedre, at det er min end hans — det er al min Trøst — hellere min end hans.

Hans første Forslag er altsaa modtaget — de rejser til Italien. Og nu skal jeg,

med Sir Percivals Tilladelse indrette mig paa at tage ud til dem og blive hos dem, naar de kommer hjem igen. Med andre Ord, jeg skal for første Gang i mit Liv bede en fremmed om en personlig Tjeneste — og det er oven i Købet den Mand, jeg skal bede derom, hvem jeg mindst af alt ønsker at være Tak skyldig. Ja, ja, jeg kunde endog gøre mere end det — for Lauras Skyld.

D. 2den.

Idet jeg læser min Dagbog igennem opdager jeg, at jeg altid omtaler Sir Percival i nedsættende Udtryk. Saaledes som Sagerne nu staar, maa jeg og vil jeg udrydde min Fordom mod ham. Jeg kan ikke rigtig forstaa, hvordan den fra Begyndelsen er opstaaet hos mig. I gamle Dage har den virkelig aldrig været der.

Er det Lauras Modvilje mod at blive gift med ham, som har ophidset mig mod ham? Har Hartrights let forstaaelige Fordom mod ham smittet mig, uden at jeg anede dens Indflydelse? Har Anne Catherricks Brev vakt en lurende Mistanke i mit Sind til Trods for Sir Percivals Forklaring og det Bevis, jeg har for Sandheden af den? Jeg kan ikke gøre Regnskab for mine egne Følelser, det eneste, jeg er vis paa, er, at det er min Pligt nu dobbelt saa meget som før undlade at forurette Sir Percival ved at nære en uretfærdig Mis-

tillid til ham. Hvis det efterhaanden er blevet en Vane hos mig altid at skrive paa den samme nedsættende Maade, saa maa og vil jeg vænne mig af med den uværdige Tilbøjelighed, selv om denne Bestræbelse skulde tvinge mig til at lukke min Dagbog, indtil Bryllupet er overstaaet. Jeg er alvorlig misfornøjet med mig selv -- jeg vil ikke skrive mere i Dag.

D. 16. December.

Der er gaaet hele fjorten Dage, og jeg har ikke en eneste Gang aabnet denne Bog. Jeg har forhaabenlig været længe nok borte fra min Dagbog til at komme tilbage til den med sundere og bedre Følelser overfor Sir Percival.

Der er ikke meget at fortælle om de sidste fjorten Dage; Kjolerne er næsten færdige allesammen, og de nye Kufferter er blevne sendte hertil fra London. Den stakkels, kære Laura forlader mig næsten ikke et Øjeblik hele Dagen, og i Nat, da ingen af os kunde sove, krøb hun op i Sengen til mig for at tale med mig dèr. „Jeg skal miste dig saa snart," sagde hun, „jeg maa benytte mig af Lejligheden, medens jeg har dig."

De skal giftes i Limmeridge Kirke, og der er Gud ske Lov ikke en af Naboerne, der skal inviteres til Vielsen. Vor eneste Gæst bliver den rare Hr. Arnold, der kom-

mer fra Udlandet for at være Lauras Forlover, da hendes Onkel er altfor svag til at vove sig udenfor i det barske Vejr, vi har for Øjeblikket. Hvis jeg ikke havde besluttet fra i Dag af kun at se den lyse Side af alt, vilde denne Fraværelse af enhver mandlig Slægtning af Laura gøre mig meget uhyggelig mistillidsfuld med Hensyn til hendes Fremtid. Men jeg er færdig med Uhygge og Mistillid — det vil sige, jeg er færdig med at skrive om dem i min Dagbog.

Sir Percival skal komme i Morgen. Han havde tilbudt for det Tilfælde, at vi ønskede at behandle ham efter Etikettens strængeste Fordringer, at skrive og spørge vor Præst, om han vilde modtage ham i Præstegaarden i den korte Tid, han skulde være herude før Bryllupet. Under de forhaandenværende Omstændigheder fandt hverken hendes Onkel eller jeg det nødvendigt at tage Hensyn til den Slags snorlige Former. Paa vor vilde Hedeegn og i vort store ensomme Hus kan vi vel nok gøre Fordring paa at slippe for de smaa Etikettespørgsmaal, der generer Folk andre Steder. Jeg skrev til Sir Percival for at takke ham for hans høflige Tilbud og bede ham, om han som sædvanligt vilde bo i sine gamle Værelser paa Limmeridge Hus.

D. 17de,

Han ankom i Dag og saa' efter min Mening lidt angrebet og bekymret ud, men

han talte og lo stadig som et Menneske med det bedste Humør af Verden. Han havde nogle meget smukke Smykker med, som Laura modtog meget venlig og udadtil i hvert Fald med største Selvbeherskelse. Det eneste Tegn, jeg kan opdage, paa hvilken Kamp det maa koste hende at bevare Skinnet i denne Tid, viser sig i hendes pludselige Uvilje mod nogen Sinde at blive ene. I Stedet for som sædvanligt at trække sig tilbage til sine egne Værelser syntes hun at være bange for at gaa derind. Da jeg i Dag efter Frokost gik op for at tage min Hat paa for at gaa en Tur, tilbød hun at gaa med, og før Middag lukkede hun Døren op mellem vore to Værelser, saa at vi kunde tale sammen, medens vi klædte os paa. „Sørg for, at jeg altid er i Virksomhed, at jeg stadig er sammen med nogen. Lad mig ikke faa Lejlighed til at tænke, det er alt, hvad jeg nu beder om, Marion — jeg vil ikke tænke."

Denne sørgelige Forvandling og hendes hele Væsen forøger kun hendes Tiltrækningskraft for Sir Percival. Jeg kan se, at han fortolker den til Gunst for sig. Der er en feberagtig Glød paa hendes Kinder, en feberagtig Glans i hendes Øjne, som han hilser som en Genkomst af hendes Skønhed og gode Humør. Hun talte i Dag ved Bordet med en Livlighed saa

falsk, saa ganske uoverensstemmende med hendes Karakter, at jeg hemmelig længtes efter at bringe hende til Tavshed og tage hende ind med mig. Men Sir Percivals Henrykkelse og Overraskelse kendte ingen Grænser. Den Bekymring, som jeg læste i hans Ansigt ved hans Ankomst, var fuldstændig svundet fra det, og han saa' endog i mine Øjne over ti Aar yngre ud, end han i Virkeligheden er.

Der kan ikke være nogen Tvivl om — skønt en underlig Forventhed hos mig hindrer mig i at se det — at Lauras Forlovede er en meget smuk Mand. Regelmæssige Træk er en stor Fordel for et Menneskes Ydre — og det har han. Klare brune Øjne er meget tiltrækkende, baade hos Mænd og Kvinder — og det har han. Endog Skaldethed — naar den som her indskrænker sig til Omegnen af Panden — er snarest klædelig for en Mand, for den gør Panden større og gør Ansigtsudtrykket klogere — yndefulde, utvungne Bevægelser, utrættelig Livfuldhed, et livligt, smidigt Konversationstalent — alt det er utvivlsomme Fordele, og han har dem alle. Man kan virkelig ikke fortænke Gilmore, som jo ikke aner Lauras Hemmelighed, i, at han var forbavset over, at hun fortrød sin Forlovelse. Enhver, der var i hans Sted, vilde have delt hans Mening. Hvis man i dette Øjeblik bad mig om aabent at sige, hvilke Fejl jeg har opda-

get hos Sir Percival, kunde jeg kun nævne to. Den ene er hans ustandselige Rastløshed og Livfuldhed, hvilket ret naturlig fremkaldes af hans ualmindelige Livskraft. Den anden hans korte, skarpe, hidsige Maade at tiltale Tjenestefolkene paa — og det er maaske blot en daarlig Vane hos ham. Nej, jeg kan ikke bestride det og vil heller ikke bestride det, Sir Percival er en meget smuk og meget behagelig Mand — saa nu har jeg skrevet det, og nu er jeg glad, det er overstaaet.

D. 18de.

Da jeg følte mig træt og nedtrykt i Morges, gik jeg fra Laura og Fru Vesey og begav mig ud paa en af disse raske Middagsture, som jeg har gaaet altfor sjælden i den sidste Tid. Jeg gik da den tørre friske Vej over Heden, som fører til Todds Gaard. Da jeg omtrent havde været ude en halv Times Tid, blev jeg overrasket ved at se Sir Percival komme mig i Møde fra Todds Hus. Han gik hurtig, svingede sin Stok i Luften med knejsende Hoved som sædvanligt og med Jakken flagrende for Vinden. Da vi mødtes, lod han mig ikke faa Tid til at gøre noget Spørgsmaal, han sagde mig strax, at han havde været paa Gaarden for at spørge, om Todds siden hans sidste Ophold i Limmeridge havde hørt noget om Anne Catherick.

„De svarede vel, at de intet havde hørt?“ sagde jeg.

„Ja, slet intet,“ svarede han; „jeg begynder at blive alvorlig bange for, at vi har tabt hendes Spor. Véd De tilfældigvis,“ sagde han og saa' mig opmærksomt ind i Ansigtet, „om denne Kunstner — Hartright er i Stand tli at give os nogen yderligere Oplysning?“

„Han har hverken hørt eller set noget til hende, siden han tog fra Cumberland“, svarede jeg.

„Det er meget sørgeligt,“ sagde Sir Percival. Han talte, som om han var skuffet, men mærkelig nok saa' han samtidig lettet ud. „Det er umuligt at sige, hvilke Ulykker der kan være tilstødt det stakkels Menneske. Jeg er usigelig ked af, at jeg forgæves har gjort mig Umage for atter at skaffe hende den Omhu og den Beskyttelse, som hun trænger saa haardt til.“

Denne Gang saa' han virkelig skuffet ud. Jeg sagde et Par deltagende Ord, og saa talte vi om andre Æmner paa Tilbagevejen. Mit tilfældige Møde med ham paa Heden har da virkelig røbet et nyt fordelagtigt Træk i hans Karakter — det var da virkelig særlig hensynsfuldt af ham at tænke paa Anne Catherick nu, da hans Bryllup staar for Døren, og gaa den lange Vej ud til Todds for at forhøre sig om hende, naar han kunde tilbringe Tiden saa meget behageligere i Lauras Selskab. I

Betragtning af, at han kun kan have handlet af Medlidenhed, tyder hans Opførsel under de forhaandenværende Omstændigheder paa en usædvanlig Godhed og fortjener ganske særlig Ros. Naa ja, jeg giver ham den ganske særlige Ros — og saa taler vi ikke mere om det. —

D. 19de.

Nye Opdagelser i den uudtømmelige Mine af Sir Percivals Dyder.

I Dag vilde jeg tale om mit paatænkte Ophold i hans og hans Hustrus Hjem, naar de kommer tilbage til England. Næppe havde jeg givet mit første Vink i den Retning, før han varmt greb min Haand og sagde, at jeg havde bevist ham en uforglemmelig Tjeneste ved at foreslaa at komme og bo sammen med Laura efter hendes Bryllup, ligesom jeg havde gjort før den Tid.

Da jeg havde takket ham i hendes og mit Navn for hans hensynsfulde Venlighed mod os begge, gik vi over til Ämnet hans Bryllupsrejse og begyndte at tale om de engelske Familier i Rom, som Laura skulde præsenteres for. Han nævnede flere Venners Navne, som han ventede at træffe dèr i Vinter, de var saa vidt jeg husker alle engelske, kun med en Undtagelse — den ene Undtagelse var Grev Fosco.

Den Opdagelse, at Greven og Grevinden sandsynligvis træffer det nygifte Par

i Udlandet, er det første Lysglimt, jeg ser i Fremtiden. Det kan jo være, at der derved bliver gjort en Ende paa en Familietvist. Hidtil har Grevinde Fosco fundet for godt at glemme sine Forpligtelser som Lauras Tante af lutter Nag til den afdøde Fairlie for hans Opførsel med Hensyn til Legatet. Sir Percival og Grev Fosco er gamle og intime Venner, og deres Hustruer bliver nødte til at optræde høflig overfor hinanden. Grevinde Fosco var som ugift den mest uforskammede Kvinde, jeg nogen Sinde har truffet paa, lunefuld, fordringsfuld og forfængelig i den latterligste Grad. Hvis det er lykkedes Greven at bringe hende til Fornuft, fortjener han hele Familiens Taknemmelighed — min skal han faa med det samme.

Jeg begynder at længes efter at lære Greven at kende. Han er Lauras Mands intimeste Ven, og i den Egenskab vækker han min største Interesse. Hverken Laura eller jeg har nogen Sinde set ham; alt, hvad jeg véd om han, er, at han tilfældigvis for flere Aar siden befandt sig paa Trinita del Montes Trappe i Rom sammen med Sir Percival og frelste denne fra at blive udplyndret og myrdet i det kritiske Øjeblik, da han allerede var saaret i Haanden og i næste Øjeblik risikerede at blive saaret i Hjærtet. Jeg kan ogsaa huske, at Greven, da den afdøde Fairlie gjorde de taabelige Indvendinger mod Søsterens Gif-

termaal, skrev et meget behersket og fornuftigt Brev til ham, som jeg til hans Skam maa sige blev ubesvaret. Det er alt, hvad jeg véd om Sir Percivals Ven. Jeg gad vide, om han nogen Sinde kommer til England, og om jeg vil synes om ham?

Min Pen forvilder sig ud i rene Gisninger — lad mig vende tilbage til mere fornuftige Kendsgerninger. Det er vist, at Sir Percivals Maade at modtage mit Forslag paa var mere end venligt, det var næsten kærligt. Jeg er sikker paa, at Lauras Mand ikke vil have nogen Grund til at beklage sig over mig, hvis jeg blot kan fortsætte, som jeg har begyndt. Jeg har allerede erklæret, at han er smuk, behagelig, fuld af Godhed mod de ulykkelige og af venlig Hengivenhed for mig. Jeg kan næppe kende mig selv igen i hin nye Rolle som Sir Percivals bedste Ven.

D. 20de.

Jeg hader Sir Percival! Jeg benægter rent ud, at han er smuk. Jeg anser ham for overordenlig opfarende og ubehagelig og for fuldstændig blottet for Godhed og Venlighed! I Gaar kom Kortene hjem, der skal sendes ud efter Bryllupet. Laura aabnede Pakken og saa' sit tilkommende Navn paa Tryk for første Gang. Sir Percival saa', fortrolig over hendes Skulder ned paa det nye Kort, der allerede havde

forvandlet Frøken Fairlie til Lady Glyde, smilede med den mest modbydelige Selvbehagelighed og hviskede noget til hende.

Jeg véd ikke hvad det var, Laura har ikke villet sige mig det, men jeg saa' hendes Ansigt blive saa dødblegt, at jeg troede, hun skulde besvime. Han tog ingen Notits deraf, syntes at være ganske uvidende om, at han havde sagt noget, der kunde gøre hende ondt. Alle mine fjendtlige Følelser mod ham vaagnede til Live igen, og alle de Timer, der er gaaede siden, har ikke kunnet udslette dem. Jeg er mere ufornuftig og mere uretfærdig end nogen Sinde før. Kort og godt: — hvor flydende min Pen skriver det — jeg hader ham.

D. 21de.

Har den sidste Tids Bekymring virkelig bragt mig helt ud af Fatning? Jeg har i de sidste Par Dage skrevet i en flot, letsindig Tone, der Gud skal vide ikke svarer til min virkelige Stemning, og som, da jeg læste mine sidste Optegnelser igennem, forarger mig stærkt.

Maaske jeg er blevet smittet af Lauras febrilske Sindstilstand i den sidste Uge; hvis saa er, er dette mit Tilfælde allerede overstaaet, og jeg befinder mig i en underlig Tilstand efter det. Den fixe Idé har paatvunget sig mig siden i Gaar Aftes, at der vil ske noget, som kan hindre dette Ægteskab. Hvad er det, der har fremkaldt

denne besynderlige Følelse? Er det den indirekte Følge af min Angst for Lauras Fremtid? Eller er den ubevidst blevet vakt hos mig af den tiltagende Rastløshed og Pirrelighed, som jeg har bemærket hos Sir Percival, jo mere Bryllupsdagen nærmer sig. Det er mig umuligt at sige. Jeg véd kun, at jeg har den Idé, den vildeste Idé, der nogen Sinde er faldet en Kvinde ind. Men — hvor meget jeg end prøver, kan jeg ikke følge den tilbage til dens sande Kilde.

I Dag, den sidste Dag, har alt været Forvirring og Elendighed. Hvor kan jeg skrive om den? Og dog — maa jeg skrive. Alt andet er bedre end at ruge over mine egne skumle Tanker.

Den gode Fru Vesey, som vi allesammen har overset og glemt i den sidste Tid, var den uskyldige Aarsag i, at Morgenen strax begyndte sørgelig. Hun havde allerede i flere Maaneder hemmelig arbejdet paa et varmt Shavl til sin kære Elev, et meget stort, smukt Arbejde; af en Kvinde i hendes Alder og med hendes Vaner var det forbavsende, at hun havde kunnet fuldende det.

Gaven blev overrakt i Morges, og min stakkels følsomme Laura mistede fuldstændig sin Selvbeherskelse, da hendes kærlige, gamle Ven, hendes moderløse Barndoms Beskytter, stolt lagde Tørklædet om hendes Skuldre. Jeg fik næppe Tid til at berolige

dem begge eller til at tørre mine Øjne, da Fairlie sendte Bud efter mig, for at jeg kunde blive lyksaliggjort med en lang Opremsning af den Ordning, han havde truffet for at bevare sin Ro paa Bryllupsdagen.

Den „kære Laura“ skulde modtage hans Gave, en ussel Ring med hendes kære Onkels Haar i Stedet for en Ædelsten og med et koldt fransk Motto indeni om elskværdige Følelser og evigt Venskab; den kære Laura skulde modtage denne kærlige Erindring af mine Hænder med det samme, for at hun kunde faa tilstrækkelig Tid til at komme sig efter den Sindsbevægelse, den vilde fremkalde, før hun viste sig for Fairlie; hun skulde samme Eftermiddag aflægge ham en lille Visit og være saa venlig ikke at gøre en Scene. Den næste Morgen skulde hun atter aflægge ham et Besøg i sin Brudekjole og atter være saa venlig ikke at gøre en Scene. Og hun skulde komme for tredje Gang, før hun tog bort, men uden at pine ham ved at sige, naar hun tog bort, og uden Taarer. „For Guds Skyld, Marion, ved alt hvad der er yndigt og hyggeligt og selvbehersket — uden Taarer!“ Jeg var saa forbitret over denne usle, egenkærlige Adfærd ved en saadan Lejlighed, at jeg sikkert vilde have forfærdet Fairlie med nogle af de haardeste, mest ubehagelige Sandheder, han nogen Sinde har hørt, hvis ikke

Hr. Arnolds Ankomst havde kaldt mig bort til andre Pligter.

Resten af Dagen var ubeskrivelig. Jeg tror ikke, der var nogen i Huset, der egentlig vidste, hvad der foregik. Den Mængde Smaahændelser, der fulgte Slag i Slag, forvirrede alle. Der kom Kjoler, som Syersken havde glemt. Kufferter blev pakkede, pakkede op igen og saa atter pakkede, der kom Gaver fra nære og fjærne Venner, fra høje og lave. Vi var alle unødvendig forjagede, og ventede alle nervøst paa den næste Dag. Særlig var Sir Percival nu saa rastløs, at han ikke kunde blive fem Minutter paa samme Sted.. Hans korte skarpe Hoste plagede ham mere end nogen Sinde. Han gik ud og ind ad Dørene hele Dagen igennem og syntes at være blevet saa nysgerrig, at han endog spurgte de fremmede ud, der kom til os i allehaande Forretningsanliggender. Føj hertil den stadige Tanke i Lauras og mit Sind, at vi skulde skilles den næste Dag, og den Frygt, vi begge forstod, og som stadig forfulgte os. Frygten for, at dette sørgelige Gifternaal vilde vise sig at være hendes Livs ene store, skæbnesvangre Vildfarelse og mit Livs store haabløse Sorg. For første Gang under alle disse Aars fortrolige, lykkelige Samliv undgik vi næsten at se hinanden ind i Ansigtet, og som efter fælles Overenskomst afholdt vi os fra at tale alene sammen hele Aftenen. Jeg kan ikke holde

ud at dvæle længere derved! Hvilke Sorger der end venter mig i Fremtiden, vil jeg altid se tilbage til den 21de December som den uhyggeligste og elendigste Dag i mit Liv.

Jeg skriver disse Linjer i mit eget Værelses Ensomhed, længe efter Midnat, efter at jeg lige er kommet tilbage fra Lauras Værelse. Jeg vilde kaste et stjaalent Blik paa Laura i hendes kønne lille hvide Seng — den Seng, hun har sovet i alle sine Pigedage.

Der laa hun uden at vide, at jeg saa' paa hende, rolig — langt roligere end jeg havde turdet haabe — men hun sov ikke. Lyset fra Natlampen viste mig, at hendes Øjne kun var halvt lukkede, og der skinnede Taarer mellem hendes Øjenlaag. Min lille Gave, en Brosche, laa paa Bordet ved Siden af hendes Seng sammen med hendes Salmebog og hendes Faders Miniaturportræt, som hun tager med sig overalt. Jeg ventede et Øjeblik og saa' paa hende, som hun laa der med en Arm og en Haand hvilende paa det hvide Pudebetræk, saa stille, aandende saa sagte, at Pibestrimlen paa hendes Natkjole knap bevægede sig. Jeg ventede og saa' paa hende s m hun laa dèr, saadan som jeg har set hende Tusend Gange og aldrig skal se hende mere — og saa listede jeg mig tilbage til mit Værelse. Min egen Pige! hvor venneløs du er, trods al din Rigdom

og al din Skøuhed! Den ene Mand, der vilde give sit Liv for at tjene dig, er langt borte, omtumles i denne stormfulde Nat af det vilde Hav. Og hvem andre har du? Ingen Fader, ingen Broder — intet levende Væsen undtagen den hjælpeløse, unyttige Kvinde, der skriver disse sørgmodige Linjer, der vaager over dig med en Sorg, hun ikke kan berolige, og en Tvivl, hun ikke kan bekæmpe. Aa, hvilken Skat bliver der ikke betroet den Mand i Morgen! Hvis han nogen Sinde glemmer — hvis han krummer et Haar paa hendes Hoved!

D. 22de, Klokken syv.

En urolig, uhyggelig Morgen! Hun er lige staaet op, bedre og roligere nu, da Øjeblikket er kommet, end hun var i Gaar

— — — — — — — — — — — — —

Klokken ti.

Hun er paaklædt. Vi har kysset hinanden — vi har lovet hinanden ikke at tabe Modet. Jeg løber et Øjeblik ind i mit Værelse; i Hvirvlen af mine forvirrede Tanker føler jeg, at den underlige Idé, at der skal komme noget og hindre det Bryllup, endnu foresvæver mig. Foresvæver den mon ogsaa Laura? Jeg ser fra Vinduet, at han gaar urolig frem og tilbage mellem de Vogne, der holder for Døren

— Hvor kan jeg dog skrive noget saa taabeligt! Det er en afgjort Sag — om en halv Time kører vi til Kirke.

— — — — — — — — — — — — — —

Klokken elleve.

Det er forbi — de er viede!

— — — — — — — — — — — — — —

De er rejste! Jeg er næsten blind af Graad — jeg kan ikke skrive mere!

— — — — — — — — — — — — — —

Fortællingen fortsættes af Marian Halcombe.

Første Kapitel.

Blackwater Park, Hampshire.
Den 11te Juni 1850.

Et halvt Aar at se tilbage paa, et langt, ensomt halvt Aar, siden Laura og jeg sidste Gang saa' hinanden.

Hvor mange Dage skal jeg endnu vente? Kun én! I Morgen, den 12te, kommer de to hjem til England. Jeg kan næppe fatte min egen Lykke. Jeg kan næppe tro, at de næste fire og tyve Timer vil afslutte den sidste Dag, hvori jeg er adskilt fra Laura.

Hun og hendes Mand har været i Italien hele Vinteren og bagefter i Tyrol. De kommer tilbage sammen med Grev Fosco og hans Hustru, som har i Sinde at bosætte sig et Sted i Nærheden af London, og som har lovet at blive paa Blackwater i Sommermaanederne, før de tager nogen afgørende Bestemmelse om deres Bopæl. Naar blot Laura kommer, er det ligegyldigt, hvem der kommer hjem med hende.

Sir Percival kan fylde sit Hus med Gæster, hvis han har Lyst, naar blot hans Kone og jeg bor dèr sammen.

Naa, nu er jeg altsaa her paa det gamle, interessante Herresæde — som Grevskabets Historie udtrykker sig — hvis Stamherre er Baronet Percival Glyde, og som — føjer jeg nu til i mit eget Navn — vil blive beboet af den gamle Jomfru Marion Halcombe, som nu sidder i en hyggelig lille Dagligstue med en Kop The foran sig og omgivet af alle sine jordiske Ejendele, fordelte i tre Kufferter og en Vadsæk.

Jeg tog fra Limmeridge i Gaar, efter at jeg i Forgaars havde faaet Lauras dejlige Brev fra Paris. Jeg havde ikke været rigtig vis paa, om jeg skulde møde dem i London eller i Hampshire; men det sidste Brev underrettede mig om, at Sir Percival agtede at tage til Southampton og rejse direkte derfra til sit Landsted. Han har brugt saa mange Penge paa Rejsen, at han ikke har Raad til at leve i Byen Resten af Sæsonen og derfor har bestemt at tilbringe hele Sommeren og Efteraaret paa Blackwater. Laura har haft Adspredelser nok og glæder sig til den landlige Ro og Ensomhed, som hendes Mand ved sin økonomiske Forsigtighed skaffer hende. Og jeg er parat til at være lykkelig hvor som helst i hendes Selskal. Til at begynde

med er vi altsaa alle tre fornøjede, hver paa sin Maade.

Sidste Nat sov jeg i London og blev opholdt dèr saa længe i Dag af forskellige Visiter og Ærender, at jeg først kom til Blackwater i Skumringen.

At dømme efter det usikre Indtryk, jeg fik af Stedet, er det lige det modsatte af Limmeridge.

Huset ligger paa et ganske fladt Terræn og er indesluttet af — efter mine nordlige Begreber ligesom kvalt af Træer. Jeg har ikke set andre end Tjeneren, der lukkede mig ind, og Husholdersken, en meget høflig Kone, der viste mig mit Værelse og bragte mig nogen The. Jeg har en nydelig lille Dagligstue og Soveværelse for Enden af en lang Gang paa første Sal. Tjenestefolkenes Værelser og nogle af Gæsteværelserne er paa anden Sal, og alle andre Værelser er i Stuen. Jeg har ikke set et eneste af dem endnu, og jeg véd ikke noget om Huset, undtagen at den ene Fløj skal være fem Hundrede Aar gammel, og at der en Gang var en Vold om det, og at det har sit Navn efter en Sø i Parken.

Klokken er lige slaaet elleve paa en uhyggelig, højtidelig Maade fra et Taarn over Husets Midtergavl, som jeg bemærkede, da jeg kom. En stor Hund er blevet vækket, aabenbart af Lyden af Klokken, og hyler og gaber søvnig et eller andet

Sted om Hjørnet af Huset. Jeg hører Genlyd af Fodtrin i Gangen nedenunder og en Raslen med Skodder og Slaaer ved Indgangsdøren. Tjenestefolkene er aabenbart i Færd med at gaa i Seng. Skal jeg følge deres Exempel?

Nej, jeg er ikke nær søvnig nok. Sagde jeg søvnig? Jeg har en Fornemmelse af, at jeg aldrig mere skal lukke mine Øjne. Den blotte Forventning om at se det kære Ansigt igen og høre den velkendte Stemme i Morgen holder mig i en stadig Feber af Ophidselse.

Hvis jeg havde en Mands Rettigheder, vilde jeg øjeblikkelig forlange Sir Percivals bedste Hest sadlet og fare af Sted paa et natligt Ridt mod Øst for at møde den opgaaende Sol — et langt, besværligt, jagende, endeløst Ridt, Time efter Time, som den berømte Stmands Ridt til York. Da jeg imidlertid ikke er andet end en Kvinde, der hele sit Liv er henvist til Taalmodighed og lange Skørter, maa jeg rette mig efter Husholderskens Raad og søge at blive beroliget paa en eller anden stilfærdig, kvindelig Maade. At læse kan der ikke være Tale om — jeg kan ikke fæste min Opmærksomhed ved Bøgerne — lad mig prøve, om jeg kan skrive mig søvnig og træt. Min Dagbog er blevet meget forsømt i den sidste Tid — hvad kan jeg huske — nu da jeg staar paa Overgangen til et nyt Liv — om de Begivenheder og Forandrin-

ger, der er foregaaede blandt mine Omgivelser i det sidste halve Aar — det lange, trættende, tomme Mellemrum mellem denne Dag og Lauras Bryllupsdag!

— — — — — — — — — — — — —

Walter Hartright er den første, jeg tænker paa af mine Venner. Jeg fik et Par Linjer fra ham, efter at Expeditionen var landet i Honduras, skrevne mere forhaabningsfuldt og livlig, end han hidtil har skrevet. En Maaned eller sex Uger efter saa' jeg et Uddrag af et amerikansk Blad, der beskrev Expeditionens Afrejse til Indlandet — de var blevne sete, lige før de drog til en Urskov; hver Mand havde sin Bøsse paa Skulderen og Bagage paa Ryggen — Siden da har den civiliserede Verden tabt dem af Syne. Jeg har aldrig sigen hørt et Ord fra Walter Hartright, og der har ikke staaet den mindste Notits om Expeditionen i noget Blad.

Det samme tætte Mørke hviler der over Anne Catherick's og hendes Veninde Madam Clements Skæbne. Der er ikke blevet hørt noget om nogen af dem — om de er i Landet eller ej, om de er levende eller døde, er der ingen, der véd. Endog Sir Percivals Sagfører har tabt Modet og har givet Ordre til at opgive den unyttige Søgen efter Flygtningene.

Vor gode, gamle Ven Gilmore har

mødt en sørgelig Hindring i sin Virksomhed. I Begyndelsen af Foraaret blev vi noget foruroligede ved at høre, at han var blevet fundet bevidstløs ved sin Pult, og at Lægen havde erklæret, at han var blevet ramt af et apoplektisk Tilfælde. Han havde længe klaget over Hede og Trykfornemmelser i Hovedet, og hans Læge havde advaret ham mod at fortsætte Arbejdet tidlig og silde, som om han var en ung Mand. Resultatet er nu, at han har faaet et strængt Paalæg om at blive borte fra Forretningen et helt Aar i det mindste og søge Hvile for Sjæl og Legeme ved at forandre hele sin Levevis. Forretningen skal følgelig passes af hans Kompagnon, medens han selv i Øjeblikket er i Tyskland paa Besøg hos nogle Slægtninge. Saaledes er der atter gaaet en sand Ven og tilforladelig Raadgiver tabt for os, dog — det haaber jeg inderlig — kun for en Tid.

Den stakkels Madam Vesey rejste med mig til London. Det var umulgt at lade hende blive ene tilbage paa Limmeridge, efter at Laura og jeg begge var tagne hjemme fra, og vi har bestemt, at hun skal bo hos sin ugifte yngre Søster, der holder Skole i Clapham. Hun skal komme til Efteraaret og besøge sin Elev — jeg havde nær sagt sit Adoptivbarn — jeg fulgte den gode, gamle Dame til hendes Bestemmelsessted og overdrog hende til hendes Slægtninges Varetægt, hvor hun blev, i rolig,

stille Forventning om den Glæde at skulle træffe Laura om et Par Maaneder.

Med Hensyn til Fairlie, saa tror jeg ikke, jeg gør mig skyldig i nogen Uretfærdighed, hvis jeg siger, at han var ubeskrivelig lettet ved at vide, at han blev os Kvinder kvit. Den Tanke, at han skulde savne sin Niece, er ganske latterlig — han plejede at lade flere Maaneder gaa hen uden at gøre noget Forsøg paa at faa hende at se — og med Hensyn til mig og Fru Vesey — ja saa er hans Ord om, at vi knuste hans Hjærte ved at rejse bort, ensbetydende med en Tilstaaelse af, at han i sit inderste Hjærte var glad ved at slippe fri for os. Hans sidste Indfald er at leje to Fotografer, der ustandselig tager Fotografier af alle de Kuriositeter og Kunstskatte, han ejer. En fuldstændig Samling af Fotografierne skal sendes til Kunstforeningen — de er klæbede op paa det fineste Pap, og der er skrevet under dem med ionefaldende røde Bogstaver: „Rafaels Madonna med Barnet". Tilhører Hr. Frederick Fairlie. Der var flere Dusin af disse Fotografier færdige, før jeg tog fra Cumberland, og der skal tages flere Hundrede til. Naar Fairlie har denne nye Interesse, vil han være lykkelig i de kommende Maaneder, og de to usalige Fotografer vil tage Del i det Martyrium, som han hidtil kun har ladet sine Tjenere lide.

Det er de Personer og Begivenheder,

som indtager den forreste Plads i min Erindring — og hvad véd jeg saa om det Menneske, der indtager den forreste Plads i mit Hjærte — Laura har været i mine Tanker hele Tiden, medens jeg har skrevet disse Linjer. Hvad kan jeg huske om hende i det sidste halve Aar, før jeg lukker Dagbogen for i Aften?

Jeg har kun hendes Breve at rette mig efter, og med Hensyn til det vigtigste Spørgsmaal, som vor Korrespondance kunde omhandle, tier hendes Breve fuldstændig.

Er han god mod hende? Er hun lykkeligere nu, end hun var, da jeg skiltes fra hende paa Bryllupsdagen? Alle mine Breve har indeholdt det Spørgsmaal, fremsat mere og mindre direkte — snart under én Form, snart under en anden, og kun dette ene Spørgsmaal er blevet ubesvaret eller besvaret, som om mine Spørgsmaal kun gjaldt hendes Helbred. Hun meddeler mig atter og atter, at hun er fuldstændig rask, at hun taaler Rejselivet udmærket, at hun for første Gang i sit Liv har været helt fri for Forkølelse en hel Vinter igennem — men jeg kan ikke finde et eneste Ord om, at hun har forliget sig med Tanken om at være bundet til sin Mand, og at hun nu kan se tilbage til den toogtyvende December uden Sorg og Anger. Hendes Mands Navn bliver kun nævnet i Brevene, som hun kunde nævne en hvilken som helst

Vens Navn, der tilfældigvis rejste med dem og havde paataget sig at træffe alle Rejseforberedelserne. Sir Percival har bestemt, at vi skal rejse den Vej — eller Sir Percival har bestemt, at vi skal tage af Sted den Dag; undertiden — men kun meget sjælden — skriver hun Percival — i ni af ti Tilfælde giver hun ham hans Titel.

Jeg synes ikke, at hans Vaner og Anskuelser har forandret hende i nogen Retning. Den sædvanlige Forvandling, der plejer at foregaa i en ung Kvindes Sind efter Bryllupet, synes aldeles ikke at være foregaaet med Laura. Hun skriver om sine egne Tanker og Indtryk, angaaende alle de Vidundere, hun har set, som hun vilde skrive til et andet Menneske, hvis det var mig, der rejste med hende i Stedet for hendes Mand. Jeg kan ikke opdage noget Tegn paa, at der existerer nogen Sympathi mellem dem. Selv naar hun ikke taler om sine Rejser, men gaar over til at omtale den Fremtid, der venter hende i England, tænker hun paa sin Fremtid som min Søster og undlader haardnakket at tage Hensyn til sin Fremtid som Sir Percivals Hustru. Og dog er der i alt dette ikke nogen Understrøm af Beklagelser, der siger mig, at hun er ulykkelig i sit Ægteskab. Det Indtryk, jeg har faaet af vor Korrespondance, er Gudskelov ikke saa sørgeligt. Jeg ser kun en sørgelig Sløvhed, en urokkelig Ligegyldighed, naar jeg ikke tænker

paa hende i hendes Egenskab af Søster, men i hendes nye Egenskab af Hustru. Med andre Ord, det er altid Laura Fairlie, der har skrevet til mig i sidste Halvaar, aldrig Lady Glyde.

Den besynderlige Tavshed, hun iagttager med Hensyn til sin Mands Karakter og Optræden, iagttager hun med næsten lige saa stor Vedholdenhed i de Par Hentydninger, hun i de sidste Breve gør til sin Mands Ven, Grev Fosco.

Af en eller anden Grund synes Greven og hans Hustru sidste Efteraar at have ændret deres Planer ret pludselig og er tagne til Wien i Stedet for til Rom, hvor Sir Percival havde ventet at træffe dem, da han tog fra England. De er først tagne fra Wien nu i Foraaret og er rejste til Tyrol for at træffe Brud og Brudgom paa Rejsen hjem. Laura skriver villig nok om Mødet med Fru Fosco og forsikrer mig, at hun har fundet sin Tante meget forandret og forbedret — saa meget roligere som Hustru end som ugift, at jeg næppe vil genkende hende, naar jeg faar hende at se her. Men om Grev Fosco, der interesserer mig uendelig meget mere end Grevinden, er Laura irriterende tavs og forbeholden. Hun siger kun, at hun ikke kan finde ud af ham, og at hun ikke vil sige mig, hvad Indtryk hun har faaet af ham, før jeg har set ham og dannet mig min egen Mening om ham.

Dette varsler ikke godt for Greven,

synes jeg; Laura har, langt mere end de fleste Mennesker, i den voxne Alder bevaret Barnets fine Evne til af Instinkt at vide, hvem der er hendes Ven; og hvis jeg har Ret i at formode, at hendes første Indtryk af Grev Fosco ikke har været gunstigt, er der en vis Fare for, at jeg for mit Vedkommende skal nære Tvivl og Mistillid til den højvelbaarne Udlænding, før jeg nogen Sinde har set ham for mine Øjne. Men Taalmodighed — Taalmodighed! Denne Uvished og mange andre Uvisheder kan ikke vare meget længere. I Morgen er der Udsigt til, at min Tvivl nok bliver klaret — tidligere eller senere.

Klokken er slaaet tolv, og jeg er lige kommet tilbage for at slutte disse Optegnelser efter at have set ud ad mit aabne Vindue.

Det er en stille, lummer, maanelys Nat — der er kun nogle faa, enkelte Stjærner paa Himlen. Træerne, der paa alle Sider lukker for Udsigten, ser paa Afstand mørke og faste ud som en stor Klippemur. Jeg hører Frøernes Kvækken langt borte, og Ekkoet af den store Klokke nynner i den tunge Stilhed, længe efter at Slagene er holdte op. Hvordan mon Blackwater Park vil se ud om Dagen? Jeg synes ikke rigtig om den om Aftenen.

D. 12te.

En Dag fuld af Undersøgelser og Opdagelser — af flere Grunde en langt inter-

essantere Dag, end jeg havde vovet at vente.

Jeg begyndte naturligvis min Opdagelsesrejse i seve Huset. Hovedbygningen er fra den meget overvurderede Kvinde Dronning Elisabeths Tid. I Stueetagen er der to uhyre lange, lave Gallerier med parallele Lofter; de hæslige Familieportræter gør dem endnu mørkere og uhyggeligere — jeg har Lyst at brænde hvert eneste af de Billeder. Værelserne oven paa disse Gallerier er meget godt restavrerede, men bruges meget sjælden. Den høflige Husholderske, der var min Vejviser, tilbød at vise mig dem, men tilføjede hensynsfuldt, at hun var bange for, at jeg vilde finde dem meget uordenlige. Min Interesse for mine Skørters og Strømpers Beplettelser er langt større end min Interesse for noget som helst Soveværelse fra Dronning Elisabeths Tid, altsaa afslog jeg bestemt at undersøge de højere, støvede og snavsede Regioner. Husholdersken sagde: „Jeg har ganske samme Mening som Frøkenen," og syntes at finde, at jeg var den fornuftigste Kvinde, hun længe havde truffet.

Det var Hovedbygningen! Der er to Fløje til, en for hver sin Ende af den. Den halvt forfaldne Fløj paa venstre Side var en Gang en selvstændig beboet Bygning; den er opført i det fjortende Aarhundrede. En af Sir Percivals Forfædre

— jeg husker ikke hvem, og jeg brydet mig ikke om at huske det — murede den nuværende Hovedbygning op retvinklet paa den og forbandt disse to Fløje med hinanden i den før omtalte Dronning Elisabeths Tid. Husholdersken sagde mig, at „den gamle Fløj"s Arkitektur af sagkyndige blev betragtet som ualmindelig smuk. Ved nøje Forespørgsel opdagede jeg, at de sagkyndige kun kunde prøve deres Dygtighed paa Sir Percivals Exemplar af gammel Bygningskunst ved at tilsidesætte enhver Frygt for Fugtighed, Mørke og Rotter. Under disse Omstændigheder erklærede jeg uden Tøven, at jeg absolut ikke var sagkyndig, og foreslog, at vi skulde behandle den gamle Fløj, som vi tidligere havde behandlet Soveværelserne fra Elisabeths Tid. Atter sagde Husholdersken: „Det har De fuldstændig Ret i, Frøken," og atter saa' hun paa mig med ufordulgt Beundring for min ualmindelig sunde Fornuft.

Vi gik dernæst til den østlige Fløj, der var blevet bygget i Georg den andens Tid for at fuldstændiggøre det mærkelige arkitektoniske Skrabsammen, som Blackwater Park er. Det er den beboelige Del af Huset, der er blevet repareret og dekoreret indvendig for Lauras Skyld. Mine to Værelser og alle de gode Soveværelser er paa første Sal, og i Stuen er der en Dagligstue, en Spisestue, en Frokoststue, et Herreværelse og et nydeligt lille Boudoir til

Laura, alle meget kønt møblerede i moderne, lyse Farver, og alle forsynede med al mulig moderne Luxus. Ingen af Værelserne er saa store og luftige som paa Limmeridge, men de ser hyggelige ud. Jeg havde, efter hvad jeg havde hørt om Blackwater Park, været frygtelig bange for trættende antike Stole og uhyggelige Glasmalerier og mugne, pjaltede Portièrer og alle de barbariske Pjalter, som Folk, der er fødte uden Sans for Hygge, ophober om sig uden at tage Hensyn til, hvor ubekvemt det er for deres Venner og Bekendte. Det er en ubeskrivelig Lettelse, at det nittende Aarhundrede har banet sig Vej til dette mit fremtidige Hjem og fejet de snavsede „gode gamle" Tider ud af vort daglige Liv.

Jeg drev Formiddagen bort dels i Værelserne dernede og dels udenfor i den store Plads, der ligger mellem de tre Fløje af Huset, navnlig ved det høje Jærngitter, der beskytter den forfra. En stor, kredsformet Fiskedam med Stenkant og med et allegorisk Metaluhyre i Centrum indtager Midten af Pladsen. Dammen selv er fuld af Guld- og Sølvfisk, og omkring den er der et bredt Bælte af det blødeste Grønsvær, som jeg nogen Sinde har gaaet paa. Her tilbragte jeg Tiden meget rart indtil Frokost, og derefter tog jeg min brede Straahat paa og vandrede alene ud i det dejlige varme Solskin for at undersøge Parken. Dagslyset bestyrkede det Indtryk, jeg allerede

den foregaaende Aften havde haft, at der var for mange Træer i Blackwater — Huset bliver ligesom kvalt af dem — de er for det meste unge og er altfor tæt plantede. Jeg antager, at der før Sir Percivals Tid en Gang er blevet fældet en altfor stor Mængde Træer, og at den næste Ejer i vred Iver har skyndt sig at udfylde Hullerne saa hurtig og saa tæt som muligt. Efter at jeg havde set mig om foran Huset, saa' jeg paa venstre Haand en Blomsterhave og gik hen for at se, hvad jeg kunde opdage i den Retning.

Ved nærmere Undersøgelse viste det sig, at Haven var lille og fattig og daarlig holdt — jeg gik ud af den, aabnede en lille Laage i et Gitter og stod i en Fyreplantage.

En smuk, snoet Sti førte mig ind mellem Træerne, og min Erfaring fra vor nordlige Del af Landet sagde mig, at jeg nærmede mig Sand og Hede. Efter en Tur mellem Træerne paa over en halv Fjerdingvej omtrent gjorde Stien pludselig en skarp Drejning, og jeg saa' foran mig en stor, aaben Strækning, saa' ned paa Blackwater Sø. Grunden, der skraanede ned foran mig, var dækket af Sand, og kun et Par smaa Hedehøje afbrød hist og her den ensformige Udsigt. Søen havde aabenbart en Gang beskyllet det Sted, hvorpaa jeg stod, og var efterhaanden svundet og tørret ind til en Tredjedel af sin tidligere

Størrelse. Jeg saa' dens stille, stagnerende Vand noget fra mig i smaa Pøle og Pytter, omkransede af tætte Siv og Rør og smaa Jordklumper. Paa den Bred, der laa længst borte fra mig, rejste der sig en tæt Træmasse, der lukkede for Udsigten og kastede deres sorte Skygge paa det lave, stillestaaende Vand. Da jeg gik ned til Søen, saa' jeg, at Jorden paa dens fjærneste Bred var fugtig og dyndet, dækket af Græs og Piletræer. Vandet, der var klart nok paa den aabne, sandede Side, hvor Solen skinnede, saa' sort og giftigt ud lige overfor mig, hvor det laa dybere under Skyggen af de slimede Buske og de sammenfiltrede Træer og ludende Krat. Frøerne kvækkede, og Rotterne smuttede ud og ind af det mørke Vand som levende Skygger, da jeg kom nærmere til Indsøens dyndede Bred. Jeg saa', at der her, halvt i Vandet og halvt paa Land, laa et raaddent Vrag af en gammel Baad med Bunden i Vejret; en bleg Solplet faldt gennem en Lysning ned paa dens tørre Side, og en Snog laa og soledee sig. Nær og fjærn gjorde Landskabet et Indtryk af Uhygge og Ensomhed, og Sommerhimlens straalende Lys syntes kun at uddybe Goldheden og Uhyggen af den Ørken, som den skinnede paa. Jeg vendte om og gik hen til den højtliggende Hede til et usselt, gammelt Træskur, som stod i Udkanten af Fyrreplantningen, og som hidtil, da den paa Grund af sin Ube-

tydelighed ikke havde kunnet faa Del i min Opmærksomhed, medens den var optaget af den vide, vilde Udsigt over Søen.

Da jeg nærmede mig Skuret, opdagede jeg, at det en Gang havde været et Baadehus, og at der bagefter var blevet gjort Forsøg paa at forvandle det til et Slags Lysthus ved at stille en Fyrretræs Bænk, nogle Stole og et Bord derind. Jeg gik derned og satte mig lidt ned for at hvile mig og faa Vejret igen.

Jeg havde ikke været i Baadehuset mere end et Minut, da det pludselig slog mig, at Lyden af mit hurtige Aandedræt ligesom blev gentaget af noget under Bænken. Jeg lyttede anspændt et Øjeblik og hørte et sagte hulkende Aandedræt, der syntes at komme fra Jorden ved mine Fødder. Mine Nerver bliver ikke let angrebne af Smaating, men ved denne Lejlighed fo'r jeg forfærdet i Vejret, raabte, fik ikke noget Svar, tog saa Mod til mig og saa' ind under Bænken. Krøben sammen i den fjærneste Krog laa Aarsagen til min Rædsel.

Det var en stakkels lille Hund, en sort og hvid Mynde. Den klynkede svagt, da jeg saa' paa den og kaldte paa den, men den rørte sig ikke af Stedet. Jeg rykkede Bænken bort og saa' nærmere paa den. Den stakkels lille Hunds Øjne blev med hvert Sekund mere og mere glasagtige, og der var Blodpletter paa dens blanke, hvide

Sider. Et svagt, hjælpeløst, umælende Væsens Lidelser er et af de sørgeligste Syn, der findes i Verden. Jeg tog den stakkels Hund i mine Arme saa varsomt som muligt, og det lykkedes mig at lave en Slags Hængekøje til den ved at samle min Kjole om den. Paa den Maade bar jeg den saa smertefrit som muligt og saa hurtig som muligt tilbage til Huset.

Da jeg ikke traf nogen i Forstuen, gik jeg strax op til min egen Dagligstue for at lave en Seng til Hunden med et af mine gamle Shawler og ringede saa paa Klokken. Den højeste og sværeste Stuepige, som man overhovedet kan tænke sig, lukkede op for mig i en taabelig fornøjet Sindsstemning, der kunde have faaet en Helgens Taalmodighed til at briste. Pigens svære, uformelige Ansigt blev fortrukket af et bredt Grin ved Synet af det saarede Dyr paa Gulvet.

„Hvad er der at le af?“ spurgte jeg vredt, som om det havde været min egen Tjenestepige — „Véd De, hvis Hund det er?“

„Nej, det gør jeg rigtignok ikke —“ hun holdt inde og saa' ned paa Hundens saarede Side — fik pludselig Glimtet af en ny Idé, og idet hun med en fornøjet Latter pegede paa Saaret, sagde hun: „Det er Baxter, der har gjort det.“

Jeg blev saa irriteret, at jeg kunde have givet hende en paa Øret. „Baxter?“

sagde jeg — „hvad er det for en brutal Mand, der hedder det?“

Pigen grinede endnu mere fornøjet end før — „Ih, Frøken, Baxter er Skovløberen, og naar han ser fremmede Hunde gaa løse i Skoven, saa tager han og skyder dem. Det er hans Pligt! Jeg tror nu, Hunden dør — det er jo dèr, den er blevet skudt, ikke? Det er Baxter, der har gjort det, og det er kun hans Pligt.“

Jeg var næsten slet nok til at ønske, at Baxter havde skudt Stuepigen i Stedet for Hunden. Da jeg indsaa', at det var ganske unyttigt at prøve paa at faa denne upaalidelige Person til at hjælpe mig med at lindre det stakkels Dyr, bad jeg hende anmode Husholdersken om at være saa elskværdig at komme ned og hjælpe mig. Hun gik ud, som hun var kommet, med et Grin, saa hendes Mund naaede fra det ene Øre til det andet. Idet hun lukkede Døren, sagde hun sagte: „Det er Baxter, der har gjort det, og det er hans Plitg — det er det nu!“

Husholdersken, der havde en vis Dannelse og var en meget fornuftig Kone, bragte betænksom en lille Skaal med Mælk samt noget varmt Vand. Saa snart hun fik Øje paa Hunden, fo'r hun sammen og skiftede Farve.

„Men Gud forbarme sig!“ udbrød Husholdersken — det maa jo være Madam Cathericks Hund!“

„Hvis Hund?“ spurgte jeg yderlig forbavset.“

„Madam Cathericks — De lader til at kende Madam Catherick, Frøken Halcombe.“

„Nej, ikke personligt, men jeg har hørt om hende — Bor hun her paa Egnen. Har hun hørt noget om sin Datter?“

„Nej, Frøken Halcombe, hun kom her for at spørge, om vi vidste noget om hende.“

„Hvornaar var det?“

„Det er ikke længere siden end i Gaar. Hun sagde, der var nogen, der havde fortalt, at en fremmed Kvinde, der efter Beskrivelsen saa' ud som hendes Datter, var blevet set her paa Egnen. — Det Rygte har vi ikke hørt noget om, og det har de heller ikke i Landsbyen, det sagde de, da jeg sendte Bud og spurgte om det for Madam Cathericks' Skyld. Hun bragte virkelig den stakkels Hund med, da hun kom, og jeg saa' den løbe ud efter hende, da hun tog bort — jeg antager, at det stakkels Dyr er faret vild i Plantagen og saa blevet skudt — Hvor fandt De den, Frøken Halcombe?“

„I det gamle Hus henne ved Søen.“

„Aa, ja, det er jo ved Plantagen — saa har det stakkels Dyr slæbt sig hen til det nærmeste Ly for at dø, som Hunde plejer. Hvis De kan fugte dens Tunge lidt med Mælken, saa skal jeg vaske det sammenklæbede Haar bort fra Saaret. Men

jeg er bange for, at det er for sent at gøre nogen Nytte. Naa, vi kan jo prøve!"

Madam Catherick! Navnet genlød endnu i mine Øren, som om Husholdersken først i dette Sekund havde overrasket mig ved at nævne det. Medens vi sørgede for Hunden, mindedes jeg Walter Hartrights Ord: „Hvis Anne Catherick nogen Sinde krydser Deres Vej, saa benyt Dem bedre af Lejligheden, end jeg har gjort." Mit Fund af Hunden har allerede ført til, at jeg har erfaret Madam Cathericks Besøg paa Blackwater Park, og denne Begivenhed kan paa sin Side føre til endnu mere. Jeg bestemte saa vidt muligt at benytte mig af den Lejlighed, der tilbød sig, og at faa saa mange Oplysninger som muligt.

„Sagde De, at Madam Catherick boede noget Steds her paa Egnen?" spurgte jeg.

„Nej, bevares, det gør hun rigtignok ikke — hun bor i Welmingham — i den anden Ende af Landet — mindst fem Mil herfra."

„De har vel kendt Madam Catherick i nogle Aar?"

„Tværtimod, Frøken Halcombe, jeg har aldrig set hende, før hun kom i Gaar. Jeg havde naturligvis hørt om hende, fordi jeg havde hørt, at Sir Percival havde været saa elskværdig at hjælpe hendes Datter til at faa ordenlig Lægebehandling — Madam Catherick har et underligt Væsen,

men ser uhyre respektabel ud. Hun syntes at være meget ked af, at det, saa vidt vi kunde sige hende, var et ugrundet Rygte, at Datteren skulde være set her paa Egnen."

„Jeg interesserer mig meget for Madam Catherick," vedblev jeg, idet jeg saa længe som muligt fortsatte Samtalen. „Jeg vilde ønske, jeg var kommet her før, saa jeg kunde have truffet hende. Blev hun her længe?"

„Ja," sagde Husholdersken, „hun blev her i nogen Tid, og jeg tror, hun vilde være blevet længere, hvis jeg ikke var blevet kaldt bort for at tale med en fremmed Herre — en Herre, der kom for at spørge, naar vi ventede Sir Percival tilbage. Madam Catherick rejste sig og gik, saa snart hun havde hørt Pigen sige, hvad den fremmede vilde. Hun sagde til mig, da hun gik, at jeg ikke behøvede at sige til Sir Percival, at hun havde været her. Jeg syntes, det var underligt at sige det, især til én, der har en saa ansvarsfuld Stilling som jeg."

Jeg fandt ogsaa, at det var en underlig Bemærkning. Sir Percival havde virkelig ude paa Limmeridge fremstillet det saaledes for mig, som om der var det mest fuldendte Tillidsforhold mellem ham og Madam Catherick. Hvis det var Tilfældet, hvorfor skulde hun saa være saa

opsat paa at holde sit Besøg paa Blackwater Park hemmelig for Sir Percival.

„Aa," sagde jeg, da jeg saa', at Husholdersken ventede, at jeg skulde tilkendegive min Mening om Madam Cathericks Afskedsord, „sandsynligvis mente hun, at Sir Percival til ingen Nytte vilde ærgre sig over hendes Besøg, fordi det mindede ham om, at hendes Datter endnu ikke var fundet. Talte hun meget om det?"

„Nej, meget lidt," svarede Husholdersken; „hun talte væsenlig om Sir Percival, spurgte en hel Del om, hvor han havde været henne, og hvordan hans unge Frue var. Hun syntes at være mere gnaven og ærgerlig end bedrøvet over, at det ikke var lykkedes hende at finde noget Spor af sin Datter. „Nu opgiver jeg hende," var de sidste Ord hun sagde, „og betragter hende som forsvundet", og derfra gik hun strax over til sine Spørgsmaal om Lady Glyde; hun vilde vide, om hun var smuk, elskværdig, rask, ung — Aa, Gud, jeg tænkte nok, det vilde ende saadan! Se, Frøken — den lille Stakkel har faaet Ende paa sine Lidelser."

Hunden var død. Den havde udstødt et svagt, klynkende Skrig, havde et Øjeblik haft Krampe, just da de sidste Ord: „smuk, elskværdig, rask, ung", kom over Husholderskens Læber. Forandringen var foregaaet med en overraskende Pludselighed

— efter et Øjebliks Forløb laa den livløs under vore Hænder. —

Klokken otte: Jeg er lige kommet herop efter at have spist til Middag i ensom Majestæt. Den dalende Sol skinner rødt paa de tætstaaende Træer, som jeg ser fra mit Vindue, og jeg sidder og hænger over min Dagbog igen for at berolige min Utaalmodighed efter de to rejsendes Ankomst. Efter min Beregning kunde de allerede have været her. Hvor stille og ensomt Huset synes i den døsige Aftenstilhed. Aa — hvor mange Minuter skal der endnu gaa, før jeg hører Vognens Rumlen og løber ud og slutter Laura i mine Arme?

Den stakkels lille Hund! Jeg vilde ønske, at Tanken om min første Dag paa Blackwater Park ikke var forbundet med Tanken om nogens Død, selv om det kun er en Hund, der er løbet vild.

Welmingham! Jeg ser, da jeg gennemlæser disse Blade, at Welmingham er Navnet paa det Sted, hvor Madam Catherick bor. Hendes Brev har jeg endnu, det Brev, hvori hun besvarede den Forespørgsel om hendes ulykkelige Datter, som Sir Percival nødte mig til at skrive. En af Dagene, naar jeg kan faa Lejlighed til det, vil jeg tage Brevet med som en Slags Introduktionsskrivelse og prøve, hvad jeg i en personlig Samtale kan faa ud af Madam Catherick.

Jeg forstaar ikke, at hun ønsker at

skjule sit Besøg her for Sir Percival, og jeg er ikke nær saa sikker som Husholderskken paa, at hendes Datter ikke er her i Nærheden. Hvad vilde Walther Hartright have sagt under disse Omstændigheder? Den stakkels, kære Hartright! Jeg begynder allerede at savne hans ærlige Raad og hans redebonne Hjælp.

Men dèr hørte jeg noget! Var det Lyden af Fodtrin dernede? Ja — jeg hører Hestenes Trampen, Hjulenes Rullen.

Andet Kapitel.

D. 15de Juni.

Den første Forvirring efter Ankomsten har lagt sig — der er gaaet to Dage, siden de kom hjem, og disse to Dage har været tilstrækkelige til at sætte vort nye Livs Maskineri i Gang. Jeg kan nu igen begynde at skrive i min Dagbog med lidt Udsigt til at kunne nedskrive mine Optegnelser lige saa samlet som selvstændig.

Jeg tror, jeg maa begynde med at nedskrive en besynderlig Iagttagelse, jeg

har gjort, efter at Laura er kommet tilbage. Naar to Medlemmer af en Familie eller to intime Venner skilles, og den ene rejser langt bort, og den anden bliver hjemme, saa synes den tilbageblevne, naar Vennen atter kommer hjem, at komme i en pinlig Situation, den første Gang de mødes. Det pludselige Møde mellem de nye Tanker og de nye Vaner, som man ivrig har lagt sig til i det ene Tilfælde, og de gamle Tanker og gamle Vaner, som man passivt har bevaret i det andet Tilfælde, synes lige strax at danne et Skaar i de kærligste Slægtninges ellers Venners Sympathi og at fremkalde en pludselig fremmed Følelse hos begge, som de begge ikke har ventet og ikke kan betvinge. Efter at min første Begejstring over Gensynet med Laura havde lagt sig, og efter at vi havde sat os ned, Haand i Haand, for at faa tilstrækkelig Ro til at tale sammen, mærkede jeg øjeblikkelig denne besynderlige Stemning, og jeg kunde se, at hun ogsaa gjorde det. Den er delvis svundet nu, da vi har genoptaget vore gamle Vaner, og den vil sandsynligvis forsvinde inden ret længe. Men den har i alt Fald haft Indflydelse paa de første Indtryk, jeg har faaet af hende, medens vi har været sammen, og det er af den Grund, at jeg omtaler den her.

Hun fandt mig uforandret, men jeg fandt hende meget forandret — forandret

af Ydre og Karakter. Jeg kan ikke sige, at hun er mindre smuk, end hun tidligere var — jeg kan kun sige, at hun er mindre smuk i mine Øjne.

Andre, der ikke ser paa hende med mine Øjne og mine Minder, vil sandsynligvis finde hende forskønnet. Hendes Ansigtsfarve er stærkere, hendes Udtryk mere bestemt, hendes Figur synes rankere og Bevægelserne friere og lettere end i hendes Ungpigedage. Men jeg savner noget, naar jeg ser paa hende, noget, der en Gang hørte til Laura Fairlie, og som jeg ikke kan finde igen hos Lady Glyde. Der var i gamle Dage i hendes Udtryk en Friskhed og Blødhed, en stadig vexlende, og dog altid tilstedeværende Blidhed, hvis Fortryllelse ikke kan skildres med Ord. eller — som stakkels Hartright plejede at sige — med Farver. Alt det er forsvundet. Jeg troede, jeg saa' et svagt Genskær af det et Øjeblik, da hun blev bleg af Sindsbevægelse ved at se mig den Aften, hun kom, men det har aldrig siden vist sig. Der var ingen af hendes Breve, der havde forberedt mig paa at finde hende saa forandret. Tværtimod havde jeg ventet, at hendes Ægteskab i det mindste ikke havde forandret hendes Ydre. Maaske jeg tidligere har tydet hendes Breve forkert og nu tyder hendes Ansigt forkert. Naa, det er for Resten det samme. For hvad enten hendes Skønhed har vundet eller tabt i

det sidste Halvaar, har Adskillelsen mellem os gjort hendes egen kære Person mere dyrebar for mig, end den nogen Sinde har været — og det er i hvert Fald et godt Resultat af hendes Ægteskab.

Den anden Forandring — den Forandring, jeg har iagttaget i hendes Karakter — har ikke overrasket mig, fordi jeg var forberedt derpaa efter Tonen i hendes Breve. Nu, da hun atter er hjemme, finder jeg hende lige saa uvillig til at gaa i Detailler angaaende sit Ægteskab, som jeg tidligere har fundet, da vi kun kunde skrive til hinanden. Den første Gang, jeg gjorde en Hentydning til dette Æmne, lagde hun Haanden paa mine Læber med et Blik og en Haandbevægelse, der paa en rørende, næsten pinlig Maade mindede mig om hendes Pigedage og den lykkelige svundne Tid, da der ikke var nogen Hemmeligheder mellem os.

„Naar du og jeg er sammen, Marion," sagde hun, „vil vi begge føle os lykkeligere og mere utvungne, naar vi tager mit Ægteskab, som det er, og taler saa lidt som muligt derom, ja tænker saa lidt som muligt derpaa. Jeg vilde fortælle dig al Ting om mig selv, min egen Søster," vedblev hun, idet hun nervøst løste og igen bandt Silkebæltet om mit Liv, „hvis min Fortrolighed kunde ende dèr — men det kan den ikke — det vilde blot føre til, at jeg betroede dig det ene og det andet om

min Mand, og nu da jeg er gift, synes jeg, det er bedre at undgaa det, baade for hans Skyld, for din Skyld og for min. Jeg siger ikke, at det vilde bedrøve dig eller mig — det vilde jeg ikke for alt i Verden have, at du skulde tro. Men jeg vil gærne være saa lykkelig nu, da jeg har dig igen, og jeg vil gærne have, at du skal være saa lykkelig" — hun holdt pludselig inde, idet hun saa' sig om i Værelset, min egen Dagligstue. „Aa!" udbrød hun og klappede i Hænderne med et glad Genkendelsessmil, „nu har jeg allerede fundet en gammel Ven til! Det er dit Bogskab, Marion, dit kære lille, lurvede gamle Bogskab — hvor jeg er glad over, at du har taget det med fra Limmeridge! Og den frygtelig tunge Herreparaply, som du altid gik ud med, naar det regnede! Og først og fremmest dig selv, dit eget kære, kloge Zigøjneransigt, der ser paa mig ligesom i gamle Dage. Det er som at være hjemme igen! Hvordan kan vi faa det til at ligne det derhjemme endnu mere? Jeg vil stille Faders Billede i dit Værelse i Stedet for i mit, og jeg vil have alle mine smaa Skatte fra Limmeridge her — og vi vil tilbringe mange Timer hver Dag med disse fire venlige Vægge om os. Aa, Marion," sagde hun, idet hun pludselig satte sig paa en Skammel ved mine Fødder og saa' mig alvorlig ind i Ansigtet, „lov mig, at du aldrig vil

gifte dig og forlade mig. Det er egenkærligt af mig at sige det, men du har det saa meget bedre som ugift — undtagen — undtagen du holder forfærdelig meget af din Mand. Men du vil aldrig holde meget af andre end af mig, vel?“ Hun holdt atter inde, foldede mine Hænder i mit Skød og lagde Ansigtet mod dem. „Har du skrevet mange Breve og faaet mange Breve i den sidste Tid?“ spurgte hun i en sagte, pludselig helt forandret Tone. Jeg forstod, hvad Spørgsmaalet betød, men jeg syntes, at det var min Pligt at lade være at opmuntre hende ved at komme hende i Møde paa Halvvejen. „Har du hørt fra ham?“ vedblev hun og søgte at faa mig til at tilgive dette direkte Spørgsmaal ved at kysse mine Hænder, hvorpaa hendes Ansigt endnu hvilede. „Er han rask og lykkelig, og gør han Fremskridt i sin Kunst? Er han kommet sig — og har han glemt mig?“

Hun burde ikke have gjort de Spørgsmaal — hun burde have husket den Beslutning, hun tog den Dag, da Sir Percival forlangte Forlovelsen fortsat, og hun overgav Hartrights Bog og Tegninger i mine Hænder. Men ak! Hvilke Mennesker er saa fejlfrie, at de altid kan holde fast ved en god Beslutning uden af og til at falde tilbage til deres Fejl? Hvor findes den Kvinde, der nogen Sinde virkelig har revet det Billede ud af sit Hjærte, som en sand

Kærlighed en Gang har præget i det? Bøgerne fortæller os, at der har levet saadanne overjordiske Væsener — men hvad siger vor Erfaring?

Jeg forsøgte ikke at gøre hende Bebrejdelser — maaske fordi jeg oprigtig skattede den uforfærdede Oprigtighed, som viste mig, hvad andre Kvinder i hendes Stilling vilde have haft Grund til at skjule endog for deres kæreste Veninde — maaske fordi jeg i mit Hjærte følte, at jeg i hendes Sted vilde have gjort de samme Spørgsmaal og haft de samme Tanker. Alt hvad jeg med god Samvittighed kunde gøre, var at svare, at jeg ikke havde skrevet til ham eller hørt fra ham i den sidste Tid, og saa lede Samtalen hen paa mindre farlige Æmner.

Der havde været meget, der havde bedrøvet mig i vor første Samtale, vort første fortrolige Øjeblik siden hendes Hjemkomst: Den Forandring, som hendes Giftermaal har fremkaldt i vort Forhold til hinanden ved for første Gang i vort Liv at stille et forbudt Æmne mellem os; den triste Overbevisning om Mangelen paa enhver varm Følelse og inderlig Fortrolighed mellem hendes Mand og hende, som hendes modstræbende Ord saa tydelig røbede; den sørgelige Opdagelse, at den ulyksalige Kærlighed endnu — om end nok saa uskyldig — opfylder hendes Hjærte — alt dette er Opdagelser, der

maa bedrøve enhver, som elsker hende saa højt og føler saa varmt for hende som jeg.

Der er kun én Trøst for alt dette — en Trøst, som burde berolige mig, og som gør det. Hele hendes Karakters Blidhed og Ynde, hendes aabne, kærlige Natur, al den søde, kvindelige Fortryllelse, som tidligere gjorde hende til alles Yndling, har hun endnu fuldt ud, og hun viser den, naar hun i mit Selskab fuldt ud er sig selv. Om mine andre Indtryk er jeg sommetider i Tvivl, om dette sidste, bedste, lykkeligste Indtryk bliver jeg mere og mere overbevist hver Time paa Dagen.

Lad mig nu vende mig fra hende til hendes Rejsefæller — hendes Mand er først Genstand for min Opmærksomhed. Hvad har jeg bemærket hos Sir Percival siden hans Hjemkomst, som kan forbedre min Mening om ham?

Det kan jeg næppe sige. En Mængde smaa Ærgrelser og Bekymringer synes at have forfulgt ham, siden han er kommet hjem, og der er ikke nogen Mand, der tager sig ud til sin Fordel under de Omstændigheder. Jeg synes, han er blevet tyndere, siden han rejste. Hans trættende Hoste og hans ubyggelige Rastløshed tiltager. Hans Væsen er — i alt Fald overfor mig — meget mere studs, end det tidligere var. Han hilste paa mig den Aften, han kom, med lidet eller intet af den Høflighed

og Elskværdighed, som plejede at udmærke ham. Nu var der ingen Velkomstord, ingen hjærtelig Glæde ved Synet af mig, intet andet end et kort Haandtryk og et skarpt: „Hvordan gaar det, Frøken Halcombe? Det glæder mig at se Dem.“

Han syntes at betragte mig som hørende til det nødvendige Indbo til Blackwater Park, at være tilfreds med at finde mig paa Plads og saa for Resten ikke at agte paa mig.

De fleste Mænd viser i deres eget Hjem nolge af de Tilbøjeligheder, som de har skjult ethvert andet Sted, og Sir Percival har allerede vist en Mani for Orden og Regelmæssighed, som er noget helt nyt for mig. Hvis jeg tager en Bog fra Herreværelset og lader den ligge paa Bordet, følger han efter mig og lægger den tilbage igen. Hvis jeg rejser mig fra en Stol og lader den blive staaende, hvor jeg sad, sætter han den omhyggelig paa Plads igen hen til Væggen; han tager en Blomst op, der er faldet ned paa Tæppet, og mumler ved sig selv saa misfornøjet, som om det var Gløder, der brændte Hul i det, og han raser mod Tjenestefolkene, hvis der er en Fold i Dugen, eller der mangler en Kniv ved Bordet, saa vildt, som om de personlig havde fornærmet ham.

Jeg har allerede hentydet til de smaa Ærgrelser, der har hjemsøgt ham siden hans Hjemkomst; meget af den Foran-

dring, der er foregaaet med ham, kan maaske skyldes dem. Jeg prøver paa at overtale mig selv til at tro, at det er Tilfældet, fordi jeg meget nødig allerede nu vil se mistrøstig paa Fremtiden. Det er virkelig irriterende for en Mand at møde en Ærgrelse strax i samme Øjeblik, som han sætter Foden indenfor Døren i sit eget Hus, og det hændte virkelig Sir Percival, da jeg var til Stede.

Om Aftenen, da de kom, fulgte Husholdersken med mig ud i Forstuen for at modtage sit Herskab og deres Gæster. Saa snart Sir Percival saa' hende, spurgte han, om der var nogen, der nylig havde været der. Husholdersken omtalte da, hvad hun før havde fortalt mig, at der havde været en fremmed Herre for at spørge, hvornaar Sir Percival kom hjem. Han spurgte strax, hvad Herren hed — ja, han havde ikke sagt sit Navn. Hvad hans Ærende da var? Det havde han ikke omtalt. Hvordan saa' han ud? Husholdersken søgte at beskrive ham, men det lykkedes hende ikke at beskrive den unavngivne Gæst paa en saa karakteristisk Maade, at hendes Herre kunde gætte, hvem det var. Sir Percival rynkede Panden, stampede vredt i Gulvet og gik ind i Huset uden at tage nogen Notits af os. Hvorfor han blev helt ude af sig selv over saadan en Ubetydelighed, kan jeg ikke sige, men at han blev det, det er ganske sikkert.

I det hele taget er det vist bedst, at jeg afholder mig fra at danne mig nogen afgørende Dom om hans Væsen, Sprog og Optræden i hans eget Hjem, før Tiden har sat ham i Stand til at afryste de Bekymringer, der nu aabenbart piner hans Sind. Jeg begynder paa en ny Side, og min Pen skal foreløbig lade Lauras Mand være i Fred.

Dernæst kommer Turen til Grev og Grevinde Fosco. Jeg vil omtale Grevinden først for at blive af med det Kvindfolk saa hurtig som muligt.

Laura overdrev virkelig ikke, da hun skrev, at jeg næppe vilde genkende hendes Tante, naar vi mødtes. Aldrig har jeg set Ægteskabet forandre en Kvinde saadan, som det har forvandlet Grevinde Fosco.

Som Eleanor Fairlie — syv og tredive Aar gammel — snakkede hun altid en Mængde prétentiøst Vrøvl og plagede altid de usalige Mænd med at forlange alle mulige Smaahensyn, som en forfængelig, taabelig Kvinde kan fordre af den lidende mandlige Del af Menneskeheden. Som Grevinde Fosco — tre og fyrretyve Aar gammel — sidder hun i hele Timer uden at sige et Ord, ligesom tilfrosset. De latterlige, smaa, kokette Krøller, der plejede at hænge paa begge Sider af hendes Ansigt, er nu erstattede af stive, smaa Rækker ganske korte Krøller af den Slags, man ser paa gammeldags Parykker. En

ganske enkel, matroneagtig Kappe dækker hendes Hoved og faar hende — for første Gang i al den Tid jeg har kendt hende — til at se ud som en anstændig Kvinde. Med Undtagelse af hendes Mand er der ingen, der nu ser, hvad Alverden en Gang saa' — jeg mener hendes Kraveben og Skulderblade, kort sagt den øverste Del af det kvindelige Skelet. Klædt i rolige, sorte og graa, højhalsede Kjoler — Kjoler, hun vilde have let ad eller hvinet ad i sine Pigedage — sidder hun stum i en eller anden Krog, medens hendes tørre, hvide Hænder — saa tørre, at Porerne ser kalkagtige ud — ustandselig er optagne enten af et ensformigt Broderi eller af at rulle endeløse Mængder af Cigaretter til Grevens Privatbrug. De faa Gange hendes kolde blaa Øjne ikke ser paa hendes Arbejde, er de gærne vendte mod hendes Mand med et stumt, underdanigt Spørgsmaal i dem, som man ser det hos en trofast Hund.

Den eneste Tilnærmelse til Tø, som jeg har opdaget under dette Isdække af Selvbeherskelse, er et Par Anfald af delvis undertrykt, tigervild Skinsyge mod hvilken som helst Kvinde i Huset — Pigerne indbefattede — som Greven taler til, eller som han ser paa blot med det ringeste Anstrøg af særlig Interesse eller Opmærksomhed. Med denne Undtagelse er hun altid, Morgen, Middag og Aften, ude og inde, enten det er daarligt eller godt Vejr,

saa kold som en Statue og saa uigennemtrængelig som den Sten, der er udhugget i Klippen. Rent selskabelig set er den Forandring, der er foregaaet med hende, uden Tvivl en Forbedring, eftersom det har gjort hende til en høflig, tavs Kvinde, der aldrig trænger sig paa og aldrig er i Vejen. Om hun virkelig er forbedret inderst inde, er et helt andet Spørgsmaal. Jeg har et Par Gange set et pludselig forandret Udtryk om hendes sammenknebne Læber og hørt en pludselig ny Betoning af hendes ellers saa rolige Stemme, der har givet mig en Anelse om, at hendes nuværende undertrykte Tilstand har indespærret noget i hendes Sjæl, der før frit fik Luft og derfor blev ganske uskadeligt. Det er nok muligt, at jeg tager helt fejl, men jeg har nu en Fornemmelse af, at jeg har Ret — naa — det vil Tiden vise!

Og den Hexemester, der er Skyld i denne besynderlige Forvandling — den udenlandske Ægtemand, der har tæmmet den en Gang saa selvraadige Englænderinde, saa hendes egne Slægtninge knap kan kende hende igen — Greven selv — Hvad har jeg at sige om Greven?

Dette — med to Ord: Han ser ud som en Mand, der kunde tæmme hvad som helst. Hvis han var blevet gift med en Tigerinde i Stedet for med en Kvinde, vilde han have tæmmet Tigerinden. Hvis han var blevet gift med mig, vilde jeg

have lavet Cigaretter til ham, som hans Kone gør nu — og jeg vilde have tiet, naar han saa' paa mig, ligesom hun gør.

Jeg er næsten bange for at betro det endog til disse tavse Blade: Den Mand har vakt min Interesse, han har tiltrukket mig og tvunget mig til at holde af ham.

I Løbet af to korte Dage har han vundet et gunstigt Omdømme hos mig, og hvordan han har fuldført det Mirakel er mere, end jeg kan sige.

Det forfærder mig næsten, nu da jeg tænker paa ham, hvor tydelig jeg ser ham for mig — langt tydeligere, end jeg ser Sir Percival, Fairlie, Hartright eller noget andet Menneske med Undtagelse af Laura selv! Jeg hører hans Stemme for mig, som om han i dette Øjeblik talte. Jeg véd, hvad han sagde i Gaar, lige saa nøjagtig, som om jeg hørte det nu. Hvordan skal jeg beskrive ham. Der er Særegenheder ved hans personlige Ydre, hans Vaner og Forlystelser, som jeg vilde dadle i de stærkeste Udtryk eller gøre latterlige paa den skaanselsløseste Maade, hvis jeg saa' dem hos nogen anden Mand. Hvad er der ved ham, der gør mig det umuligt at dadle dem eller gøre dem latterlige?

Han er for Exempel uhyre svær. Tidligere har jeg altid haft særlig Uvilje mod den korpulente Del af Menneskeheden. Jeg har altid hævdet, at den populære Opfattelse, at uhyre Omfang og uhyre God-

modighed er uadskillelige, var ensbetydende med, at der enten ikke var andre, der blev fede, end elskværdige Mennesker, eller at den tilfældige Tilstedeværelse af saa og saa mange Pund Kød har en gunstig Indflydelse paa det Menneskes Naturel, paa hvis Legeme de samler sig. Jeg har ustandselig bekæmpet disse to taabelige Paastande ved at anføre Exempler paa svære Mennesker, der var saa lave, lastefulde og grusomme som de magreste af deres Medmennesker. Jeg har spurgt, om Henrik den ottende havde en elskværdig Karakter, og om Pave Alexander den sjette var en god Mand, og saa videre — jeg har anført Snese af andre Exempler, moderne og nymodens, fra Ind- og Udland, fra de højeste og de laveste Klasser. Og skønt jeg af al Magt hælder til denne Anskuelse, som jeg gør i dette Øjeblik, har jeg dog tilladt Grev Fosco, der er saa fed som selve Henrik den ottende, at sætte sig fast i min Gunst efter en Dags Forløb — uden at hans modbydelige Førhed har dannet den mindste Hindring. Det er i Sandhed mærkværdigt.

Er det hans Ansigt, der taler til Gunst for ham?

Det kan godt være. Han har en paafaldende Lighed med den store Napoleon. Hans Træk er vidunderlig regelmæssige som Napoleons, hans Udtryk minder om den store Soldats storslaaede Ro og Ubevægelighed. Denne slaaende Lighed gjorde vir-

kelig fra Begyndelsen et dybt Indtryk paa mig; men der er noget hos ham foruden denne Lighed, der har gjort et stærkt Indtryk paa mig — jeg tror, denne Indflydelse maa søges i hans Øjne. Det er de mest uudgrundelige graa Øjne, som jeg nogen Sinde har set, og der er til Tider en kold, klar, uimodstaaelig Glans i dem, som tvinger mig til at se paa ham og dog, naar jeg gør det, giver mig en Fornemmelse, som jeg nødig vil have. Der er andre Dele af hans Ansigt og Hoved, der har deres Særegenheder — hans Ansigtsfarve f. Ex. er underlig gustenlys og danner en saa besynderlig Modsætning til hans mørkebrune Haar, at jeg tror, at han gaar med Paryk; og hans Ansigt, der er tæt raget, er glattere og mere frit for Rynker end mit — skønt han, efter hvad Sir Percival siger, er henved de tres. Men det er ikke disse Egenskaber, der udmærker ham fremfor alle de Mænd, jeg nogen Sinde har set. Det fremtrædende Træk, der udmærker ham fremfor de fleste Mennesker, er det besynderlige Udtryk i hans Øjne, den betvingende Magt i hans Blik.

Hans Væsen og det Herredømme, han har over vort Sprog, har muligvis ogsaaa til en vis Grad hævet ham i mine Øjne. Han viser den stille Ærbødighed, der Udtryk af glad, opmærksom Interesse, naar han hører paa en Kvinde, og den hemmelighedsfulde Blidhed i Stemmen, naar han taler til en

Kvinde, som ingen af os kan modstaa — hvad vi saa end siger. I saa Henseende hjælper hans usædvanlige Herredømme over det engelske Sprog ham ogsaa overordenlig meget, Jeg har ofte hørt om den ualmindelige Evne, mange Italienere har til at mestre vort stærke, haarde nordiske Sprog; men indtil jeg traf Grev Fosco, har jeg aldrig troet det muligt, at nogen Udlænding kunde tale Engelsk, som han taler det. Der er Tider, da det næsten er umuligt af hans Akcent at mærke, at han ikke er en Landsmand af os, og der er faa indfødte Englændere, der kan tale saa flydende og med saa faa Gentagelser som Grev Fosco. Han former maaske sine Sætninger paa en lidt fremmed Maade, men jeg har aldrig endnu hørt ham bruge et urigtigt Udtryk eller søge efter et Ord.

Alle de mindste Særtræk hos denne besynderlige Mand er slaaende originale og forvirrende selvmodsigende. Saa svær han er, og saa gammel han er, er hans Bevægelser paafaldende lette og utvungne. Han bevæger sig saa lydløst som ingen af os Kvinder, og hvad mere er, med al sin umiskendelige Fasthed og Sjælsstyrke er han saa nervøs og følsom som de svageste af os. Han farer sammen ved en stærk Lyd — lige saa uvægerlig som Laura selv. Han gøs og vred sig i Gaar, da Sir Percival pryglede en af Hundene, saa at jeg

skammede mig over min egen forholdsvise Mangel paa Følsomhed.

Idet jeg omtaler denne lille Hændelse, kommer jeg til at tænke paa en af hans mærkeligste Egenheder, som jeg endnu ikke har omtalt — hans besynderlige Kærlighed til Dyr.

Han har efterladt en Del af sine Yndlingsdyr i Udlandet, men han bragte en Kanariefugl, en Kakadue og to Familier af hvide Mus med hertil. Han passer selv disse underlige Kæledægger, og han har lært dem at holde forbavsende meget af ham og tæmmet dem udmærket. Kakaduen, der er ondskabsfuld og lumsk mod alle andre, synes at elske ham højt. Naar han slipper den ud af Buret, hopper den op paa hans Knæ og klatrer op ad hans Legeme og gnider sin Top mod hans fede Hage paa den kærligste Maade. Han behøver kun at aabne Dørene til Kanariefuglenes Bure og kalde paa dem, og de smukke smaa dresserede Dyr sætter sig uden Frygt paa hans Haand, gaar op paa den ene af hans udstrakte Fingre efter den anden, naar han siger, de skal gaa op ad Trapperne, og synger, som om deres Struber skulde sprænges, naar de kommet op paa den øverste Finger. Hans hvide Mus lever i en lille Pagode af livlig farver Tremmeværk, som han selv har givet Tegning til og lavet. De er næsten lige saa tamme som Kanariefuglene, og han slipper

dem stadig løs ligesom Kanariefuglene. De kravler omkring paa ham, smutter ud og ind under hans Vest, sidder parvis, saa hvide som Sne, paa hans brede Skuldre. Han synes endog at holde endnu mere af sine Mus end af sine andre Dyr, han smiler til dem og kysser dem og giver dem alle Slags Kælenavne. Hvis det er muligt at tænke sig nogen Englænder med Smag for saa barnlige Interesser og Fornøjelser som disse, vilde denne Englænder sikkert skamme sig derved og vilde forsøge at gøre Undskyldninger derfor, naar han var sammen med nogen. Men Greven ser aabenbart ikke noget latterligt i den overvældende Modsætning mellem hans kolossale Person og hans skrøbelige smaa Yndlingsdyr. Han vilde ganske rolig kysse sine hvide Mus og kvidre for sine Kanariefugle i et Selskab af engelske Jægersmænd og vilde beklage deres Barbari, naar de alle lo højt ad ham.

Det synes næsten ikke troligt, medens jeg skriver det, men det er alligevel sandt, at den samme Mand, der elsker sin Kakadue, som ellers kun en gammel Jomfru kan elske et Dyr, og som leger med sine hvide Mus saa behændig som en Lirekassedreng, kan tale, naar der sker noget, som vækker hans Iver, med en dristig Uafhængighed, en Kundskab til Bøger af alle Landes Forfattere og et Kendskab til Selskabslivet i alle Evropas Hovedstæder, som vilde gøre

ham til Midtpunktet i et hvilket som helst Selskab i det civiliserede Evropa. Denne Mand, der tæmmer Kanariefugle og bygger en Pagode til hvide Mus, er — efter hvad Sir Percival selv har fortalt mig — en af de største nulevende experimenterende Kemikere og har bl. a. opdaget en Maade, hvorpaa man kan forstene Legemet efter Døden, saa man evig kan holde det saa haardt som Marmor. Denne fede, indolente ældre Mand, hvis Nerver er saa ømfindtlige, at han farer sammen ved hver Lyd og gyser, naar han ser en Hund faa Prygl, gik Morgenen efter sin Ankomst ned og lagde Haanden paa Hovedet af en lænket Blodhund — et Dyr saa vildt, at selv Staldkarlen, der giver den Føde, passer paa ikke at komme den for nær. Hans Kone og jeg var til Stede, og jeg skal aldrig glemme den Scene, der fulgte efter, hvor kort denne saa var.

„Pas paa den Hund," sagde Staldkarlen, „den farer løs paa alle Mennesker."

„Ja, min Ven, det gør den blot, fordi alle Mennesker er bange for den. Lad os se, om den farer løs paa mig." Og han lagde sine buttede, gulhvide Fingre, som Kanariefuglene lige havde siddet paa, paa det frygtelige Uhyres Hoved og saa' det lige ind i Øjnene. „I store Hunde er allesammen Kujoner," sagde han foragtelig til Dyret, medens hans Ansigt kun var en Tomme fra Hundens. „Du vilde dræbe en

stakkels Kat, din fordømte Kryster; alt, hvad du kan overrumple, alt, hvad der frygter din store Krop, dine skarpe, hvide Tænder og din savlende, blodtørstige Mund, er noget, du farer løs paa. Du kunde kvæle mig i dette Øjeblik, din usle, lave Tyran, og du tør ikke saa meget som se mig ind i Ansigtet, fordi jeg ikke er bange for dig. Vil du maaske betænke dig og prøve dine Tænder paa min fede Hals? Nej — det vil du ikke.“ Han vendte sig bort og lo ad Karlens Forbavselse, og Hunden krøb ydmygt tilbage i sit Hus. „Aa, min fine Vest!“ udbrød han pathetisk, „det var kedeligt, jeg kom herned — der er kommet noget af det Dyrs Savl paa min kønne, rene Vest.“ Disse Ord udtrykker en anden af hans ubegribellge Særheder. Han elsker smukke Klæder lige saa meget som den værste Tosse og har de to Dage, han har boet her, allerede vist sig i fire forskellige prægtige Veste, alle i lyse, iøjnefaldende Farver og alle uhyre store, endog til ham.

Hans Takt og Klogskab i tusend Smaating er lige saa iøjnefaldende som de besynderlige Uoverensstemmelser i hans Karakter og hans smaa Fornøjelsers Trivialitet.

Jeg kan allerede se, at det er hans Agt at leve paa en udmærket Fod med os alle under Opholdet her. Han har aabenbart opdaget, at Laura inderst inde har Modvilje mod ham — hun tilstod det for mig, da jeg trængte ind paa hende — men har

ogsaa opdaget, at hun holder ualmindelig meget af Blomster. Naar som helst hun ønsker en Buket, har han en til hende, som han selv har plukket og bundet op; til min store Fornøjelse er han altid forsynet med en Pendant dertil, der bestaar af nøjagtig de samme Blomster, ordnede paa nøjagtig den samme Maade, for at berolige sin isnende skinsyge Kone, før hun endnu faar Tid til at føle sig forurettet. Hans Optræden overfor Grevinden — naar der er Folk til Stede — er et Syn for Guder. Han bukker ærbødig for hende, kalder hende ofte „min Engel", bringer sine Fugle hen til hende paa sine Fingre, for at de skal gør Visit hos hende og synge for hende, han kysser hende paa Haanden, naar hun giver ham Cigaretter, forærer hende til Gengæld Sukkergodt, som han spøgende stikker i Munden paa hende; han gaar altid med en Æske af dem i Lommen. Den Jærnstav, ved hvis Hjælp han styrer hende, kommer aldrig frem i Selskab — den bliver gemt i deres eget Værelse.

Den Maade, hvorpaa han indsmigrer sig hos mig, er en ganske anden — han smigrer min Forfængelighed ved at tale lige saa alvorlig og fornuftig med mig, som om jeg var en Mand. Ja, jeg kan gennemskue ham, naar jeg er borte fra ham; naar jeg tænker paa ham heroppe i mit eget Værelse, véd jeg meget godt, at

han smigrer min Forfængelighed, og dog, naar jeg gaar ned og er i hans Selskab igen, vil han atter forblinde mig, og jeg vil føle mig smigret, som om jeg aldrig havde gennemskuet ham. Han tæmmer mig, som han tæmmer og byder over sin Kone, Laura, Blodhunden, ja, som han hver Time paa Dagen tæmmer Sir Percival. „Min rare Percival, hvor jeg elsker din ligefremme, engelske Humor!“ „Min gode Percival, hvor jeg nyder din solide engelske sunde Fornuft!“ Paa den Maade afviser han ganske rolig de uhøfligste Bemærkninger, Sir Percival gør om hans kvindagtige Smag og Fornøjelser — kalder altid Baronetten ved Fornavn, smiler ad ham med rolig Overlegenhed, klapper ham paa Skulderen og bærer godmodig over med ham, som en godmodig Fader bærer over med en lunefuld Søn.

Den Interesse, som jeg virkelig ikke kan lade være at føle med Hensyn til denne mærkelig originale Mand, har faaet mig til at spørge Sir Percival ud om hans tidligere Liv. Enten véd Sir Percival meget lidt, eller ogsaa vil han kun fortælle mig meget lidt derom. Han og Greven traf først hinanden for mange Aar siden i Rom under de Omstændigheder, jeg tidligere har omtalt. Siden den Gang har de stadig været sammen — i London, i Paris og Wien, men aldrig siden i Italien — Greven har mærkelig nok ikke overs kredet s

Fædrelands Grænser i flere Aar. Maaske er han Genstand for politiske Forfølgelser. I hvert Fald synes han at være meget patriotisk og synes nødig at ville tabe nogen Landsmand af Syne, der opholder sig i hans Nærhed. Den Aften han kom, spurgte han næsten strax, hvor langt vi var fra den nærmeste By, og om vi vidste, om der var nogen Italiener, der boede dèr. Han korresponderer bestemt med Folk i Udlandet, for der er alle mulige mærkelige Frimærker paa hans Breve, og jeg saa' et til ham i Morges med et stort Segl paa — maaske han korresponderer med Regeringen? Men — det lader sig paa den anden Side ikke forene med den Formodning, som jeg har om, at han er forvist af politiske Grunde.

Hvor jeg dog har skrevet meget om Grev Fosco! Og hvad betyder det hele? som vor kære Ven Gilmore vilde spørge paa sin forretningsmæssige, uigennemtrængelige Maade. Jeg kan kun gentage, at jeg virkelig, selv efter dette kortvarige Bekendtskab, føler mig besynderlig, halvt villig, halvt uvillig tiltrukket af Greven. Han synes at have faaet den samme Magt over mig, som han aabenbart har faaet over Sir Percival. For skønt Sir Percival er meget fri, ja undertiden endog uhøflig mod Greven, er han dog, det ser jeg tydelig, bange for at fornærme Greven alvorlig. Jeg gad vide, om jeg ogsaa er bange? Jeg har

rigtignok aldrig truffet nogen Mand, som jeg saa nødig vilde have til Fjende. Er det, fordi jeg holder af ham eller fordi jeg er bange for ham. Chisa? som Grev Fosco siger paa sit eget Sprog — Hvem véd?

D. 16. Juni.

I Dag er der da noget at fortælle foruden mine egne Indtryk og Tanker. Der er kommet Besøg, som hverken jeg eller Laura kender, og som Sir Percival aabenbart ikke havde ventet. Vi var alle ved Frokostbordet i Værelset med de store Glasdøre ud til Verandaen, og Greven, der spiser saa meget Bagværk, som jeg kun har set Skolepiger spise, havde netop faaet os til at le ved meget alvorlig at bede om den fjerde Kage, da Tjeneren kom ind for at melde et Besøg.

„Jeg skulde sige, at Hr. Merriman var kommet og gærne vilde tale med Baronetten strax," Sir Percvial fo'r op og saa' paa Manden med et vredt og uroligt Udtryk.

„Merriman!" gentog han, som kunde han ikke tro sine egne Øren.

„Ja — fra London — "

„Hvor er han?"

„I Herreværelset."

Han gik fra Bordet, saa snart han havde hørt det sidste Svar, og skyndte sig

ud af Stuen uden at sige et Ord til nogen af os.

„Hvem er Merriman?“ spurgte Laura mig.

„Det har jeg ingen Anelse om,“ var alt, hvad jeg kunde svare.

Greven havde gjort Ende paa sin fjerde Kage og var gaaet hen til et Sidebord for at se efter sin ondskabsfulde Kakadue. Han vendte sig om mod os med Fuglen paa Skulderen.

„Merriman er Sir Percivals Sagfører,“ sagde han rolig.

Sir Percivals Sagfører! Det var et ligefremt Svar paa Lauras Spørgsmaal, men under disse Omstændigheder var det ikke tilstrækkeligt. Hvis Merrimans Klient specielt havde sendt Bud efter ham, vilde det ikke have været underligt, om han var taget fra Byen. Men naar en Sagfører rejser fra London til Hampshire, uden at der er sendt Bud efter ham, og naar hans Ankomst til en Mands Hus alvorlig forskrækker denne, saa kan man være overbevist om, at han bringer meget vigtige og meget uventede Efterretninger — Efterretninger, der enten er meget gode eller meget daarlige, men som i hvert Fald ikke kan være hverdagsagtige og ligegyldige.

Laura og jeg sad tavse ved Bordet i et Kvarters Tid eller længere, idet vi urolig grundede over, hvad der var sket, og ventede paa, at Sir Percival skulde komme

snart igen. Men der var ingen Tegn til' at han kom tilbage, og vi rejste os for at gaa.

Opmærksom som sædvanligt kom Greven frem fra den Krog, hvor han stod og madede Kakaduen, med Fuglen siddende paa sin Skulder, og aabnede Døren for os. Laura og Grevinden gik først ud; ligesom jeg stod i Begreb med at følge dem, gjorde han Tegn til mig, og før jeg kunde komme forbi, talte han paa den mærkeligste Maade til mig.

„Ja," sagde han, idet han ganske rolig besvarede den Tanke, der opfyldte mig, og som jeg ikke havde udtalt; „der er hændet noget, Frøken Halcombe."

Jeg var i Færd med at svare: „Det har jeg aldrig sagt;" men den ondskabsfulde Kakadue baskede med sine studsede Vinger og gav et Skrig fra sig, som fik mig til at fare sammen, saa jeg var glad til over at slippe ud af Værelset.

Jeg traf Laura ved Foden af Trappen — hun havde haft samme Tanke som den, Grev Fosco havde læst i mit Ansigt, og da hun talte, var hendes Ord næsten et Ekko af hans. Hun sagde ogsaa i al Hemmelighed til mig, at hun var bange for, at der var hændet noget.

Tredje Kapitel.

D. 16. Juni.

Jeg har et Par Linjer at føje til denne Dags Optegnelser, før jeg gaar i Seng i Aften. Omtrent to Timer efter, at Sir Percival var staaet op fra Frokostbordet for at modtage sin Sagfører i sit Værelse, kom jeg fra mit Værelse for at gaa en Tur alene i Plantagen. Ligesom jeg var ved Afsatsen, gik Døren til Herreværelset op, og de to Herrer kom ud. Da jeg mente, det var bedst ikke at forstyrre dem ved at vise mig paa Trapperne, besluttede jeg at opsætte at gaa ned, til de var komne gennem Forstuen. Skønt de talte i en dæmpet Tone, blev deres Ord udtalte tydelig nok, til at jeg kunde høre dem.

„Vær De kun rolig, Sir Percival," sagde Sagføreren; „det hele afhænger jo af Lady Glyde."

Jeg var allerede vendt om for at gaa ind i mit Værelse til de var borte, men Lyden af Lauras Navn, udtalt af en fremmed, standsede mig øjeblikkelig. Det var vistnok meget urigtigt og meget uhæderligt

at lytte, men hvor findes den Kvinde, som kan rette sine Handlinger efter abstrakte Æresbegreber, naar disse Begreber staar i Strid med et elsket Væsens Interesse?

Jeg lyttede, og under lignende Omstændigheder vilde jeg lytte igen -- ja, med mit Øre til Nøglehullet vilde lytte, hvis det ikke lod sig gøre paa anden Maade.

„De forstaar vel nok, Sir Percival," vedblev Sagføreren; „Lady Glyde skal skrive under i Overværelse af et Vidne eller to Vidner, hvis De vil være særlig forsigtig — hun skal saa sætte sit Segl for og iagttage de Formaliteter, jeg har omtalt. Hvis det bliver gjort i Løbet af en Uge, vil det hele let lade sig ordne, og alle vore Ængstelser overstaaede. Hvis ikke — "

„Hvad mener De med — hvis ikke?" spurgte Sir Percival vredt; „hvis det er nødvendigt, saa skal det blive gjort — det lover jeg Dem, Merriman."

„Ja, naturligvis, Sir Percival — men der er to Muligheder i enhver Sag, og vi Sagførere holder af at forudse dem begge. Hvis det paa Grund af en eller anden uforudset Omstændighed skulde vise sig, at Sagen ikke kom i Orden, tror jeg nok, vi kan faa Kreditorene til at tage mod Vexler med tre Maaneders Forfaldstid; men hvordan vi skal skaffe Penge, naar de Vexler forfalder — "

„Aa, lad mig være fri for de Vexler! Pengene kan kun skaffes paa én Maade, og paa den Maade skal de blive skaffede. Drik et Glas Vin, før De tager af Sted, Merriman."

„Tak, men jeg har ikke et Minut at give bort, hvis jeg vil med Toget. De lader mig nok vide, naar Sagen er ordnet og De glemmer ikke den Forsigtighed, jeg har anbefalet."

„Nej, naturligvis gør jeg ikke det. Der kommer Vognen — Kusken kører Dem til Stationen paa et Øjeblik. Benjamin, kør alt hvad Remmer og Tøj kan holde! Hvis Prokurator Merriman kommer for sent til Toget, saa mister De Deres Plads. Hold Dem godt fast, Merriman, og hvis De vælter, saa stol blot paa, at Djævelen nok hytter sine."

Med denne Velsignelse til Afsked vendte Baronetten sig om og gik ind i Stuen.

Jeg havde ikke hørt meget, men det lidet, der havde naaet mine Øren, var tilstrækkeligt til at gøre mig urolig. Det, „der var hændet", var tydelig nok noget, der stod i Forbindelse med en alvorlig Pengeforlegenhed, som kun kunde afhjælpes af Laura. Tanken om at se hende indviklet i hendes Mands hemmelige Vanskeligheder fyldte mig med en Rædsel, der rimeligvis blev noget overdrevet paa Grund af mit Ukendskab med Forretningssager og

min grundfæstede Mistillid til Sir Percival. I Stedet for at gaa ud, som jeg havde haft i Sinde, gik jeg strax ind i Lauras Værelse for at fortælle hende, hvad jeg havde hørt.

Hun modtog mine daarlige Efterretninger saa rolig, at det overraskede mig. Hun véd aabenbart mere om sin Mands Karakter og sin Mands Pengesager, end jeg hidtil har anet.

„Ja, jeg tænkte det nok!“ sagde hun, „den Gang jeg hørte, at her havde været en fremmed Mand, der ikke havde sagt sit Navn.“

„Hvem tror du da, den Herre var,“ spurgte jeg.

„En eller anden, der har mange Penge til gode hos Sir Percival,“ svarede hun, „og som er Skyld i Merrimans Besøg her i Dag,“

„Véd du noget som helst om de Pengesager?“

„Nej, jeg véd ikke nogen Detailler.“

„Du maa ikke underskrive noget, uden at du først har set paa det, hører du, Laura.“

„Nej, det skal jeg ikke; alt hvad jeg ærlig og redelig kan gøre for at hjælpe ham, det vil jeg gøre — bare for at gøre dit og mit Liv saa let og behageligt som muligt. Men jeg vil ikke af Uvidenhed gøre noget, som vi en Gang kunde komme til at skamme os over. Men lad os ikke

tale mere om det — du har jo Hat paa — skal vi ikke med det samme gaa ud og drive Eftermiddagen bort i Parken."

Da vi kom ud af Huset, gik vi strax i Retning af det mest skyggefulde Sted.

Idet vi kom forbi en Lysning mellem Træerne foran Huset, saa' vi Grev Fosco gaa langsomt frem og tilbage paa Græsset, solende sig midt i det hede, bagende Junisolskin. Han havde en bred Straahat paa med et lille Silkebaand om. En blaa Bluse med hvidt Broderi paa Brystet dækkede hans uhyre Legeme, og dèr, hvor hans Taille en Gang havde været, sad der et højrødt Læderbælte. Hans Underextremiteter var prydede med Nankinsbenklæder med hvidt Broderi forneden og røde Marokinssko. Han gik og sang Figaros berømte Arie af „Barberen i Sevilla" med den smidige Stemme, som man aldrig finder hos andre end Italienere, til Akkompagnement af en Harmonika, medens han gratiøst gestikulerede med Armene og vendte og drejede Hovedet som en fed St. Cécilie, forklædt i Mandsdragt. „Figaro qua! Figaro là! Figaro su! Figaro giu" sang Greven og holdt gratiøst Harmonikaen ud for sig i strakt Arm og bukkede for os med en tyveaarig Figaros lette Ynde og Elegance.

„Du kan tro, Laura, den Mand véd noget om Sir Percivals Pengeforlegenhed!"

sagde jeg, idet jeg i sikker Afstand gengældte Grevens Hilsen.

„Hvorfra har du det?“ spurgte hun.

„Hvordan skulde han ellers vide, at Merriman var Sir Percivals Sagfører?“ svarede jeg. „Desuden sagde han jo, da jeg vilde til at gaa ud af Frokoststuen, at der var hændet noget — du kan tro, han véd mere end vi.“

„Selv om han gør det, saa spørg ham ikke om noget og betro ham ikke noget!“

„Du lader til afgjort at hade ham, Laura, hvad har han sagt eller gjort, som kan berettige dig til det?“

„Ingen Ting, Marion, tværtimod han var paa Hjemrejsen Venligheden og Opmærksomheden selv, og han afværgede flere Gange Sir Percivals Udbrud af Hidsighed paa en Maade, der var meget hensynsfuld mod mig. Maaske jeg ikke kan lide ham, fordi han har saa meget mere Magt over min Mand end jeg selv, maaske det saarer min Stolthed, at jeg skal vide ham Tak for hans Mellemkomst. Alt hvad jeg véd er, at jeg ikke kan lide ham.“

Resten af Dagen og Aftenen tilbragte jeg meget roligt. Greven og jeg spillede Skak. I de første to Partier lod han mig af Høflighed vinde, og da han saa', at jeg havde opdaget det, bad han mig om Forladelse og gjorde mig i næste Parti mat i Løbet af ti Minuter. Sir Percival hentydede ikke en eneste Gang til Sagførerens

Besøg Men enten havde det eller noget andet fremkaldt en Forandring til det bedre hos ham. Han var lige saa høflig og behagelig overfor os alle, som han plejede at være i sin Prøvetid paa Limmeridge, og han var saa overraskende opmærksom og venlig mod sin Hustru, at endog den iskolde Grevinde Foscos Opmærksomhed blev vakt, saa hun overrasket saa' paa ham. Hvad betyder dette? Jeg tror, jeg kan gætte det, jeg er bange for, at Laura ogsaa har gættet det, og jeg er vis paa, at Grev Fosco véd det. Jeg greb flere Gange i Løbet af Aftenen Sir Percival i at se paa ham, som om han vilde spørge, om han bifaldt hans Opførsel.

D. 17. Juni.

En begivenhedsrig Dag — jeg haaber inderlig, at jeg ikke skal behøve at tilføje en uheldsvanger Dag.

Sir Percival talte ved Frokostbordet, lige saa lidt som Aftenen forud om den hemmelighedsfulde Ordning, som Sagføreren kaldte det, der hang over vore Hoveder. En Time efter kom han imidlertid pludselig ind i Frokoststuen, hvor hans Kone og jeg stod med Hattene paa og ventede paa Grevinden, og spurgte, hvor Greven var.

„Vi venter ham her strax," sagde jeg.

„Sagen er den," vedblev Sir Percival, idet han nervøst gik omkring i Stuen. „Jeg vil gærne have, at Fosco og hans Kone

skal komme ind i Bibliotheket i et Forretningsanliggende, og jeg vil ogsaa gærne have, at Laura et Øjeblik skal komme ned.“ Han holdt inde og syntes først nu at bemærke, at vi var i Spadseredragt — „er I lige komne hjem eller skulde I ud?“ spurgte han.

„Vi tænkte paa at gaa ud til Søen allesammen, men hvis du har noget andet at foreslaa — “

„Nej,“ svarede han hastig — det kan vente — det kan vi lige saa godt gøre efter Frokost som efter Morgenmaaltidet. Naa, I vil alle hen til Søen? Det var en god Idé. Lad os drive lidt i Dag. Jeg gaar med.“

Hans Væsen var ikke til at tage fejl af, selv om det havde været umuligt at tage fejl af den lidet karakteristiske Beredvillighed, som han viste til at opgive sine egne Planer for andres. Han var aabenbart lettet ved at finde nogen Undskyldning, fordi han opsatte det omtalte Forretningsanliggende, der skulde forhandles i Bibliotheket.

Jeg begyndte at tabe Modet, da jeg drog den uundgaaelige Slutning af denne Optræden.

Greven og Grevinden kom til i dette Øjeblik. Grevinden havde sin Mands brodererde Tobakspung og sit Papirforraad i Haanden for at lave de evige Cigaretter. Greven, der som sædvanligt var iført Bluse

og Straahat, havde den lille Pagode med de hvide Mus med sig og smilede til dem og til os med en mild Elskværdighed, som det var umuligt at modstaa.

„Med Deres Tilladelse," sagde Greven, „vil jeg tage min lille Familie her, mine stakkels, smaa, smukke, uskyldige Mus med ud, saa de kan faa lidt frisk Luft. Her er Hunde i Huset, og skulde jeg overlade mine stakkels hvide Børn i deres Vold — nej aldrig!"

Han talte næsten faderlig for sine smaa hvide Børn, og vi gik sammen ud i Retning af Gudsøen.

Ude i Plantagen gik Sir Percival fra os og strejfede omkring. Det lader til at høre med til hans rastløse Væsen, at han ved saadanne Lejligheder altid skiller sig ud fra sit Selskab og altid, naar han er alene, skærer nye Spaserestokke til eget Brug. Den blotte Skæren og Huggen synes at tiltale ham. Han har fyldt Huset med Spaserestokke, som han selv har lavet, og han tager aldrig nogen af dem med ud, naar han først har lavet dem. Naar han har brugt dem en Gang, er hans Interesse for dem forbi, og han tænker ikke paa andet end at lave flere.

Ved det gamle Baadehus sluttede han sig til os. Jeg vil skrive den Samtale op, som fandt Sted, da vi havde taget Plads. Det var en vigtig Samtale for mit Vedkommende, thi den har gjort mig tilhøjelig

til at nære Mistillid til den Indflydelse Grev Fosco har haft paa mine Tanker og Følelser og i Fremtiden at modstaa dem, saa meget jeg kan.

Baadehuset var saa stort, at det kunde rumme os alle, men Sir Percival blev staaende udenfor og skrællede den sidste nye Stok med sin Lommekniv. Vi tre Damer havde god Plads paa Bænken, Laura tog sit Arbejde, og Grevinden begyndte paa sine Cigaretter. Jeg havde som sædvanligt ingenting at bestille; mine Hænder er og vil alle Dage vedblive at være lige saa ubehjælpsomme som en Mands. Greven tog godmodig en Taburet, der var meget for lille til ham, og sad og balancerede paa den med Ryggen mod Skuret, hvis Brædde-væg knagede og stønnede under hans Vægt. Han satte Buret paa sit Skød og slap Musene ud, saa de kravlede om paa ham som sædvanligt. Det er kønne smaa Dyr, og de ser saa uskyldige ud, men — jeg véd ikke rigtig hvorfor -- jeg kan ikke lide at se dem krybe omkring paa et Menneske. Det vækker underlige tilsvarende krybende Fornemmelser i mine egne Nerver og fremkalder hæslige Tanker om døende fængslede Mænd, som Fængslets Kryb uforstyrret gør til deres Bytte.

Det var en stormfuld, skyet Dag, og den hurtige, stadige Vexlen af Solskin og Skygge over Søens Flade gjorde Landskabet dobbelt vildt, mørkt og uhyggeligt.

„Der er Folk, der kalder det malerisk," sagde Sir Percival og pegede paa den vide Udsigt med sin halvfærdige Stok. „Jeg kalder det en Plet paa en Adelsmands Ejendom. I min Oldefaders Tid naaede Søen hertil. Se paa den nu! Den er ikke fire Fod dyb noget Sted, og det er lutter Pøle og Pytter. Jeg vilde ønske, jeg havde Raad til at udtørre og beplante den helt. Min Forvalter, der er et overtroisk Fæ, siger, at han er vis paa, der hviler en Forbandelse over Søen — ligesom over det døde Hav. Hvad mener du, Fosco — det er rigtig et Sted, der egner sig til et Mord, ikke?"

„Men kære Percival!" indvendte Greven, „hvad tænker du paa — du med din solide engelske Fornuft. Vandet er altfor lavt til at skjule et Lig, og der er Sand overalt, saa man strax kunde finde Mordernes Spor. Det er det daarligste Sted til at begaa et Mord paa, som jeg nogen Sinde har set".

„Aa, Sludder!" sagde Sir Percival, idet han hæftig snittede i sin Stok, „du véd meget godt, hvad jeg mener. Det er det uhyggelige Landskab, den ensomme Beliggenhed. Hvis du bare vil forstaa mig, saa kan du meget godt, og hvis du ikke vil, har jeg ikke i Sinde at gøre mig den Ulejlighed at forklare dig min Mening."

„Hvorfor ikke det?" spurgte Greven „naar enhver kan forklare sin Mening med

to Ord: Hvis det var et Fæ, der vilde begaa et Mord, vilde din Indsø være det første Sted, han vilde vælge til Gerningsstedet, men hvis det var en klog Mand, var det det sidste Sted, han vilde vælge til det. Er det det, der er din Mening? Hvis det er det, saa har du her en Forklaring fix og færdig. Modtag den — med min Velsignelse, kære Percival."

Laura saa' paa Greven, og hendes Uvilje mod ham viste sig lidt for tydelig i hendes Ansigt. Han havde saa travlt med sine Mus, at han slet ikke lagde Mærke til det.

„Det gør mig ondt at høre Udsigten over Søen sat i Forbindelse med noget saa uhyggeligt som et Mord," sagde hun; „og naar Grev Fosco vil inddele Mordere i Klasser, saa synes jeg, han har været noget uheldig i Valget af sine Udtryk: at beskrive dem som Tossehoveder synes at være det samme som at behandle dem med en Overbærenhed, som de ikke har Krav paa, og at kalde dem kloge forekommer mig ligefrem at være en Selvmodsigelse, for jeg har altid hørt, at en virkelig klog Mand ogsaa er en virkelig god Mand og har en Rædsel for Forbrydelser."

„Kære Frue," sagde Greven, „det er en udmærket smuk Sætning, og jeg kender den fra Forskrifterne i vore Skrivebøger." Han løftede en af de hvide Mus op i sin Haand og talte med den paa sin

snurrige Maade: „Din smukke lille glatte hvide Slyngel," sagde han, „der har du en Moralprædiken, „en virkelig klog Mus er en virkelig god Mus — vær saa god at fortælle dine Kammerater det og lad være at gnave paa dit Bur igen, saa længe du lever."

„Det er let nok at gøre alting latterligt," sagde Laura fast, „men jeg tror ikke, De vil finde det helt saa let at give mig et Exempel paa en klog Mand, der har været en stor Forbryder."

Greven trak paa Skuldrene og smilede paa den venskabeligste Maade til Laura.

„Det er meget sandt," sagde han, „for den dummes Forbrydelser er de, der bliver opdagede, medens den kloge Mands Forbrydelser ikke bliver opdagede. Hvis jeg derfor kunde give Dem et Exempel, var det ikke et Exempel paa en klog Mand. Kære Lady Glyde. Deres engelske sunde Sans har her overvældet mig — denne Gang er det mig, der er skakmat, ikke, Frøken Halcombe?"

„Bliv du bare ved dit, Laura", sagde Sir Percival spotsk — han havde staaet ved Døren og hørt efter — „fortæl ham, at Forbrydelsen drager selv Opdagelsen med, det er ogsaa en Skrivebogsforskrift, Fosco: Forbrydelsen drager selv Opdagelsen med! Sikke noget fordømt Sludder!"

„Jeg tror nu, den er sand," sagde Laura rolig.

Sir Percival brast i en Latter saa voldsomt og paa saa fornærmelig Maade, at det opskræmmede os alle og Greven mest.

„Det tror jeg med!“ sagde jeg for at komme Laura til Hjælp.

Sir Percival, der ret uforstaaelig havde moret sig saa meget over sin Hustrus Bemærkning, syntes lige saa uforstaaelig at blive irriteret af min. Han slog hæftig med den nye Stok i Sandet og gik sin Vej.

„Den stakkels Percival,“ udbrød Fosco og saa' smilende efter ham, „han er et Offer for den engelske Spleen. Men, kære Frøken Halcombe og Lady Glyde — tror De virkelig, at Forbrydelsen fører Opdagelsen med sig? Og du, min Engel!“ vedblev han, henvendt til sin Hustru, der endnu ikke havde sagt et Ord, „tror du det ogsaa?“

„Jeg venter, til jeg bliver belært,“ sagde Grevinden i en isnende dadlende Tone, der gjaldt Laura og mig, inden jeg vover at tilkendegive min Mening i kloge, dannede Mænds Nærværelse.“

„Gør De virkelig Grevinde?“ sagde jeg. „Jeg husker en Tid, da De altid gjorde Dem til Talsmand for Kvindens Rettigheder, og Kvindens Frihed til at danne sig sin egen Mening og udtale den var netop en af disse Rettigheder.“

„Hvad er din Mening om Sagen?“ spurgte Grevinden sin Mand og vedblev rolig at rulle sine Cigaretter uden at tage det ringeste Hensyn til mig.

Greven klappede tankefuldt en af sine hvide Mus med sin buttede hvide Finger, før han svarede:

„Det er virkelig ganske mærkværdigt at se, hvor let Samfundet trøster sig for sine værste Mangler med lidt Floskler og Fraser. Det Maskineri, det har lavet til at opdage Forbrydelser efter, er ganske usselt og virkningsløst — men blot man finder et moralsk Epigram, der siger, at det er udmærket, saa er alle fra det Øjeblik blinde for dets Mangler. Der er et andet, der siger, at et Mord aldrig bliver uopdaget! Er det sandt? Spørg Juryformanden, der er til Stede ved de store Retssager, spørg Livsassuranceselskaberne — læs Deres egne Aviser. Er der i de faa Tilfælde, der omtales i Bladene, ikke nogle Exempler paa Lig, der bliver fundne, uden at Morderen nogen Sinde bliver opdaget? Ty til de Tilfælde, der bliver meldte, til dem, der ikke bliver meldte, og til de Lig, der bliver fundne og dem, der ikke bliver fundne — Hvilken Slutning kommer De saa til? Til den, at der er dumme Forbrydelser, der opdages, og kloge, som undslipper. Om en Forbrydelse bliver skjult eller opdaget, hvad afhænger det af? Det er kun en Væddekamp i Kløgt mellem Politi og Forbryder. Naar Forbryderen er en brutal, uvidende Tosse, vinder Politiet i ni af ti Tilfælde; naar Forbryderen er en resolut, dannet, intelligent Mand, taber Politiet i ni

af ti Tilfælde. Naar Politiet vinder, hører man i Almindelighed om hele Sagen med alle Detailler; men naar Politiet taber, hører man ingen Ting. Og paa dette vaklende Grundlag opbygger De Deres bekvemme moralske Grundsætning, at Forbrydelsen drager Opdagelsen med sig. Ja — den Forbrydelse, De véd Besked om — men Resten?"

„Det er sandt og Satans godt fremstillet," udbrød en Stemme ved Indgangen til Baadeskuret. Sir Percival havde genvundet sin Sindsligevægt og var kommet tilbage, medens vi hørte paa Greven.

„Noget af det er muligvis sandt," sagde jeg, „og det er maaske altsammen meget godt fremstillet. Men jeg forstaar ikke, hvorfor Grev Fosco fejrer Forbryderens Sejr over Samfundet med saa megen Hoveren, eller hvorfor De, Sir Percival, saa højlydt bifalder, at han gør det".

„Der kan du høre, Fosco, følg mit Raad og slut Fred med Tilhørerne. Sig, at Dyden er skøn, det kan de lide at høre."

Greven lo sagte hen for sig, og to af de hvide Mus i hans Vest fo'r forskrækkede over det Jordskælv, der rystede dem, ud i en voldsom Fart og fo'r atter ind i deres Bur.

„Nej, det bliver Damerne, der kommer til at fortælle mig noget om Dyden; de er

mere sagkyndige end jeg, for de véd, hvad Dyden er — det gør jeg ikke."

„Hører I, hvad han siger?" udbrød Sir Percival — „Er det ikke forfærdeligt?"

„Det er sandt — " sagde Greven rolig. „Jeg er Kosmopolit og har i min Tid truffet saa mange forskellige Arter af Dyd, at jeg nu paa mine gamle Dage har ondt ved at sige, hvilken der er den rette og hvilken den urette. Her i England er der en Slags Dyd, og i Kina er der en anden, og Englænderne siger, at hans Dyd er den ene rette, og Kineseren siger, at hans er det. Og jeg siger ja til den ene og nej til den anden og er i lige stor Forlegenhed, enten jeg taler med Englænderen eller Kineseren. Aa, du søde, lille Mus, kom og kys mig. Hvad er din private Anskuelse om et dydigt Menneske, min smukke, lille Ven? Er det en Mand, der holder dig varm, og giver dig nok at spise? Ja, det er da en meget god Anskuelse. Den kan man i det mindste forstaa."

„Vent et Øjeblik, Greve," indskød jeg. „For at blive ved Deres Exempel, saa har vi da her i England én Dyd, som de mangler i Kina. De kinesiske Myndigheder dræber tusend uskyldige Mennesker under de mest intetsigende Paaskud. Vi Englændere er frie for al Skyld i den Retning — vi begaar ikke en saa frygtelig Forbrydelse — vi afskyr af ganske Hjærte enhver hensynsløs Blodsudgydelse."

„Det er ganske rigtigt, Marion," sagde Laura, „det var godt fundet paa og godt udtrykt."

„Vær saa venlig at lade Greven tale ud," sagde Grevinden med stiv Høflighed. „De vil snart indse, mine unge Damer, at han aldrig taler, uden at han har udmærkede Grunde for det, han siger."

„Tak, min Engel!" svarede Greven. „Vil du have en Bonbon" — han tog en smuk lille indlagt Æske op af Lommen og stillede den paa Bordet. „Fineste Vanillechokolade!" udbrød den uigennemtrængelige Mand, idet han muntert raslede med Konfekten i Æsken og bukkede for hver især af os. „Grev Fosco tillader sig at byde det behagelige Selskab den."

„Vær saa god at gaa videre," sagde hans Hustru med et ondskabsfuldt Blik paa mig og gør mig den Tjeneste at modsige Frøken Halcombe.

„Man kan næsten ikke modsige Frøken Halcombe," svarede Greven høflig, „det vil sige til en vis Grad. Ja, jeg er enig med hende. John Bull kan ikke udstaa Kinesernes Forbrydelser. Han kan hurtigere end nogen anden paa hele Jorden finde andres Fejl og langsommere end nogen anden finde sine egne. Er han mon saa meget bedre end de Folkeslag, han fordømmer? Det engelske Samfund er lige saa ofte Medvider i en Forbrydelse, som det er dens Fjende. Jo, Forbryderen er her i

Landet lige saa vel som i andre Lande en god Ven for et Menneske og hans nærmeste Omgivelser. En stor Forbryder forsørger sin Kone og sine Børn; for jo værre han er, des mere gør han dem til Genstand for Folks Sympathi — og han forsørger undertiden ogsaa sig selv. En ryggesløs Ødeland, der altid laaner Penge, vil faa meget mere af sine Venner end den hæderlige Mand, som kun én Gang laaner af dem tvungen af den haardeste Nød. I det ene Tilfælde vil Vennerne ikke blive overraskede og giver derfor strax — i det andet Tilfælde bliver de meget overraskede og betænker sig. Er det Fængsel, som Hr. Skurk bor i ved Slutningen af sin Løbebane et mere uhyggeligt Sted end det Fattighus, som Hr. ærlig bor i ved Slutningen af sin Løbebane.

Naar Filanthropen John Howard ønsker at hjælpe paa Nøden og Elendigheden her i Verden, søger han den i Fængselet, hvor Forbryderen lider Nød, ikke i Hytter og Rønner, hvor Dyden ligeledes lider Nød. Hvem er den engelske Digter, der har vundet den mest udelte Sympathi, som er det letteste Æmne for et rørende Digtning eller et rørende Maleri? Det er den rare unge Mand, der begyndte sit Digt med et Falskneri og endte det med et Selvmord, — den kære, romantiske, interessante Chatterton. Hvem tror De, det gaar bedst af to stakkels forsultne Sypiger? Den

Kvinde, der modstaar Fristelsen, eller den Kvinde, der falder for Fristelsen og stjæler? De véd alle, at den enes Lykke bliver gjort ved dette Tyveri, hun bliver omtalt og bekendt everalt i det godmodige, velgørende England — og hun bliver hjulpet, efter at hun har overtraadt et af de ti Bud, medens hun vilde have faaet Lov til at sulte, hvis hun havde overholdt det. Kom her, du gemytlige, lille Mus — hej -- hop! Jeg forvandler dig et Øjeblik til en hæderlig Kvinde, bliv nu dèr i min store, hule Haand og hør efter. Du gifter dig med den fattige Mand, du elsker, lille Ven, og Halvdelen af dine Venner beklager dig og Halvdelen dadler dig. Men derimod sælger du dig for Guld til en Mand, du ikke bryder dig om, og alle dine Venner glæder sig over dig, og en Præst velsigner det laveste af alle menneskelige Salg og Køb og smiler og smigrer bag efter ved dit Bord, hvis du er saa høflig at invitere ham. Hej — hop — skynd dig at blive en Mus igen og pibe —

Hvis du bliver ved at være en Dame ret meget længere, saa fortæller du mig vel, at Samfundet afskyr Forbrydelser — og saa, lille Mus, saa begynder jeg at tvivle om, at du har nogen Nytte af dine Øjne og Øren. Aa, jeg er et slet Menneske, Lady Glyde, ikke sandt? Jeg siger, hvad andre Mennesker kun tænker, og selv om hele den øvrige Verden sammensværger

sig om at tage Masken for det sande Ansigt — saa skal min dumdristige Haand rive det plumpe Pap af og vise det Skelet, det skjuler! Jeg vil rejse mig og gaa ud paa mine store Elefantben og trække lidt frisk Luft, inden jeg daler endnu mere i Deres Agtelse. Mine Damer. Jeg siger som Deres udmærkede Sheridan: Jeg gaar og efterlader mit Rygte."

Han rejste sig, satte Buret paa Bordet og ventede et Øjeblik for at tælle Musene i det, En, to, tre, fire! Aa!" udbrød han med et Udtryk af Rædsel, „hvor i Himlens Navn er den femte, den mindste, den hvideste og den sødeste af dem allesammen — min Benjamin blandt Mus!"

Hverken Laura eller jeg var oplagte til at more os; Grevens smidige Kynisme havde vist en ny Side af hans Natur, som vi begge gøs tilbage for. Men det var umuligt at modstaa den komiske Sorg, som denne uhyre store Mand viste over Tabet af den lille bitte Mus. Vi lo imod vor Vilje, og da Grevinde Fosco rejste sig for at foregaa os med et godt Exempel, saa hendes Mand kunde gennemsøge Baadeskuret i alle Kroge, rejste vi os ogsaa for at følge med ud.

Før vi var gaaede tre Skridt, opdagede Greven med sit hurtige Blik den forsvundne Mus under Bænken, hvor vi havde siddet. Han trak Bænken til Side, tog det lille Dyr op i Haanden og blev saa liggende

paa Knæ og saa' skarpt paa en Plet Jord lige i Nærheden af ham.

Da han atter rejste sig, rystede hans Haand saadan, at han knap kunde sætte Musen ind i Buret igen, og hans Ansigt var dødblegt.

„Percival," sagde han hviskende, „kom herhen."

Sir Percival havde ikke taget Notis af os i de sidste ti Minuter. Han havde været optaget af at skrive Figurer i Sandet og saa viske dem ud igen med sin Stok.

„Hvad er der nu i Vejen?" spurgte han, skødesløst slentrende hen til Baadehuset.

„Ser du ikke noget dèr," sagde Greven, og greb ham nervøst i Kraven, medens han pegede paa et Sted i Nærheden af det, hvor vi havde fundet Musen.

„Jeg ser en Masse tørt Sand," svarede Sir Percival, „og en Plet Snavs midt i det."

„Det er ikke Snavs," hviskede Greven og greb fat i Sir Percivals Frakkekrave og ruskede i den. „Det er Blod."

Laura stod saa nær, at hun hørte det sidste Ord, hvor sagte det end blev hvisket. Hun vendte sig om mod mig med et Udtryk af Rædsel.

„Det er ikke noget at være bange for, min Pige," sagde jeg; „det var bare en stakkels lille Hund, der var blevet saaret."

Alle blev forbavsede, og alles Blikke var fæstede paa mig.

„Hvoraf véd De det," spurgte Sir Percival, som var den første, der genvandt Fatningen.

„Jo, jeg fandt den døende Hund her, den Dag, De kom hjem," svarede jeg; „det stakkels Dyr havde forvildet sig ind i Plantagen og var blevet skudt af Skovløberen.

„Hvis var Hunden?" spurgte Sir Percival, „da ikke en af mine?"

„Prøvede du paa at frelse den lille Stakkel?" spurgte Laura alvorlig; „det gjorde du da, Marion?"

„Ja," sagde jeg, „Husholdersken og jeg gjorde vort bedste, men Hunden var dødelig saaret, og den døde under vore Hænder."

„Hvis var Hunden?" spurgte Sir Percival; han var lidt irriteret, da han gentog sit Spørgsmaal. „Var det en af mine?"

„Nej, det var ingen af Deres."

„Hvis da, vidste Husholdersken det ikke?"

Husholderskens Ord om, at Madame Catherick ønskede at holde sit Besøg hemmeligt for Sir Percival, faldt mig først ind i det Øjeblik, han rettede dette Spørgsmaal til mig, og jeg var noget i Tvivl om, hvor vidt det var rigtigt at besvare det, men af Iver efter at berolige den almindelige Ængstelse var jeg tankeløst gaaet for vidt, til at jeg kunde trække mig tilbage uden Fare for at vække Mistanke, og det vilde

kun gøre ondt værre. Der var ikke andet at gøre end at svare strax, uden at tage Hensyn til Følgerne.

„Ja," svarede jeg, „Husholdersken vidste det godt; hun fortalte mig, at det var Madame Cathericks Hund."

Sir Percival var hidtil blevet i den inderste Del af Baadehuset sammen med Grev Fosco; men i det Øjeblik, Madame Cathericks Navn kom over mine Læber, skubbede han uhøflig Greven til Side og stillede sig Ansigt til Ansigt med mig i Dagslyset.

„Hvor vidste Husholdersken, at det var Madame Cathericks Hund?" spurgte han, fæstende sit Blik paa mine Øjne med en Opmærksomhed og vred Interesse, der halvt fornærmede, halvt forfærdede mig.

„Jo," sagde jeg rolig, „hun vidste det, fordi Madame Catherich havde Hunden med — "

„Havde den med — hvor havde hun den med?"

„Her til Huset."

„Hvad Fanden vilde Madam Catherick her i Huset?"

Den Maade, hvorpaa han gjorde dette Spørgsmaal, var endnu mere fornærmelig end det Ord, han brugte. Jeg viste ham, at jeg fandt, han var uhøflig, ved tavs at vende mig fra ham.

Idet jeg gjorde det, lagde Greven overtalende sin Haand paa hans Skulder

og med sin honningsøde Stemme sagde han for at berolige ham:

„Kære Percival, vær rolig!“

Sir Percival saa' sig vredt om, Greven smilede kun, og gentog de beroligende Ord.

„Bare rolig, kære Ven!“

Sir Percival betænkte sig et Øjeblik, fulgte mig et Par Skridt, og til min Overraskelse gjorde han mig en Undskyldning.

„Om Forladelse, Frøken Halcombe,“ sagde han, „jeg har været noget utilpas i den senere Tid, og jeg er bange for, at jeg er lidt pirrelig. Men jeg gad dog nok vide, hvad Madam Catherick vilde her. Naar var hun her — var Husholdersken den eneste, der talte med hende?“

„Ja, saa vidt jeg véd,“ svarede jeg.

Greven blandede sig atter i Samtalen:

„Ja, men hvorfor saa ikke spørge Husholdersken?“ sagde han. „Hvorfor ikke strax gaa til Hovedkilden?“

„Det har du Ret i!“ sagde Sir Percival; „naturligvis er Husholdersken den første, man bør spørge, det var uhyre dumt af mig, at jeg ikke strax tænkte paa det.“ Med disse Ord forlod han os øjeblikkelig for at gaa hjem.

Grunden til Grevens Indblanding, som jeg først forgæves havde grundet over, røbede sig strax efter, at Sir Percival var gaaet fra os. Han havde en Mængde Spørgmaal at gøre mig angaaende Madame

Catherick og Grunden til hendes Besøg paa Blachwater Park, som han ikke kunde have gjort mig i Vennens Nærværelse. Jeg svarede saa kort, som jeg kunde, uden at være uhøflig, for jeg havde allerede bestemt at standse det mindste Tilløb til en Udvexling af fortrolige Meddelelser mellem Grev Fosco og mig.

Laura hjalp ham imidlertid ubevidst til at faa alle de Oplysninger, han ønskede, ved selv at rette en Del Spørgsmaal til mig, som jeg blev nødt til at besvare, med mindre jeg ønskede at blive anset for at være indviklet i Sir Percivals Hemmeligheder. Enden paa det hele blev, at Greven efter to Minuters Forløb vidste lige saa meget som jeg om Madame Catherick og om de Begivenheder, der paa en saa besynderlig Maade har sat os i Forbindelse med hendes Datter Anne fra den Gang, Hartright traf hende, til den Dag i Dag.

Den Virkning, mine Oplysninger gjorde paa ham, var i én Henseende ganske mærkværdig.

Saa godt han end kender Sir Percival, og saa nøje som han synes at vide Besked om hans private Affærer i al Almindelighed, saa véd han sikkert lige saa lidt Besked om Anne Cathericks sande Historie som jeg. Den uløste Gaade angaaende denne ulykkelige Kvinde bliver dobbelt mistænkelig i mine Øjne, nu da jeg føler mig overbevist om, at Sir Percival har skjult

dens Løsning for sin intimeste Ven. Det var umuligt at tage fejl af Grevens Udtryk og Væsen, medens han graadig inddrak hvert Ord, der kom over mine Læber. Der er mange Slags Nysgerrighed til, men man kan ikke misforstaa den Nysgerrighed, der vækkes af en overraskende Nyhed, og hvis jeg nogen Sinde i mit Liv har set den, saa saa' jeg den i Dag i Grevens Ansigt.

Medens Spørgsmaalene og Svarene udvexledes, var vi alle rolig gaaede hjem gennem Plantagen. Det første, der mødte vort Blik, da vi naaede Huset, var Sir Percivals Jagtvogn med Hesten og Staldkarlen, der stod og holdt den. Hvis man kunde drage nogen sikker Slutning af dette uventede Syn, saa havde Forhøret over Husholdersken allerede frembragt vigtige Resultater.

„Det er en prægtig Hest, min Ven," sagde Greven til Staldkarlen med sin mest vindende Ligefremhed, „skal De køre?"

„Nej, jeg skal ikke med," svarede Karlen og saa' ned ad sin Dragt, aabenbart grundende over, om den fremmede Herre antog den for et Liberi. „Det er Baronetten selv der skal køre."

„Nej virkelig!" sagde Greven; „tænk, at han gider gøre sig den Ulejlighed, naar han har Dem til at køre for sig. Mon han har i Sinde at trætte den kønne, blanke Hest med en lang Tur i Dag?"

„Det véd jeg ikke," svarede Karlen; „det er for Resten en Hoppe, Hr. Greve,

og det er det flinkeste Dyr, vi har i Stalden. Den hedder „Brune Molly“, og den vilde løbe uden at kny, til den segnede. Sir Percival tager gærne „Isaac of York“ til de kortere Ture.

„Og den blanke, modige „Brune Molly“ til de lange.“

„Ja.“

„Hvoraf man kan slutte, at Sir Percival vil køre langt i Dag, ikke sandt, Frøken Halcombe,“ vedblev Greven, idet han hurtig vendte sig om.

Jeg svarede ikke. Jeg drog mine egne Slutninger af det, jeg havde hørt af Husholdersken, og af det, jeg saa' nu, og jeg brød mig ikke om at meddele Greven dem.

Da Sir Percival opholdt sig i Cumberland, tænkte jeg, gik han en lang Vej for at forhøre sig om Anne hos Todds. Vil han nu, da han er i Hampshire, køre en lang Vej for at spørge Madame Catherick i Welmingham ud om Anne?

Vi gik alle indenfor. Da vi gik gennem Forstuen, kom Sir Percival os i Møde fra Herreværelset. Han saa' bleg og bekymret ud og syntes at have Hastværk; men til Trods herfor var han i sit høfligste Lune, da han talte med os.

„Det gør mig ondt, at jeg er nødt til at forlade Dem,“ begyndte han, „det bliver en lang Tur — det er en Sag, som jeg ikke godt kan opsætte. Jeg kommer hjem i Morgen tidlig — men før jeg tager af

Sted, vilde jeg gærne have den lille Forretning i Orden. Laura, vil du komme med ind i mit Værelse? Det tager ikke et Minut — det er som sagt en ren Formsag. Deres Naade, maa jeg ogsaa ulejlige Dem? Jeg vil gærne have, at De og Deres Mand skal bevidne Underskriftens Rigtighed — ikke andet. Kom nu ind med det samme og lad os faa det afgjort.

Han holdt Døren aaben, til de var inde, fulget saa efter dem og lukkede den sagte.

Jeg blev et Øjeblik efter staaende alene i Forstuen, medens mit Hjærte bankede stærkt, og mit Sind fyldtes med bange Anelser. Saa gik jeg hen til Trappen, op til mit eget Værelse.

Fjerde Kapitel.

Ligesom jeg lagde Haanden paa Laasen, hørte jeg Sir Percival kalde paa mig.

„Jeg maa bede Dem komme ned igen," sagde han, „det er Foscos Skyld, Frøken Halcombe, ikke min. Han har gjort nogle tossede Indvendinger mod at lade Grev-

nden være Vidne, saa at jeg er nødt til iat bede Dem om at komme ned til os."

Jeg gik ind sammen med Sir Percival. Laura stod og ventede ved Skrivebordet og vred og drejede urolig sin Havehat i Haanden. Grevinden sad ved Siden af hende i en Lænestol, urokkelig beundrende sin Mand, der stod alene i den anden Ende af Stuen og plukkededede visne Blade af Blomsterne.

Saa snart jeg viste mig, kom Greven hen til mig for at give mig en Forklaring.

„De maa endelig undskylde, Frøken Halcombe," sagde han. „De véd jo nok, hvilken Karakter Englænderne tillægger mine Landsmnæd. Vi Italienere er efter den gode John Bulls Mening rænkefulde og mistænksomme. De har selv troet det samme, kære Frøken, ikke sandt. Nuvel — det er paa Grund af denne min Rænkefuldhed og Mistænksomhed, at jeg ikke ønsker, at Grevinde Tosco skal bevidne Lady Glydes Underskrift."

„Der er ikke en Skygge af Grund til hans Indvendinger," afbrød Sir Percival; „jeg har forklaret ham, at de engelske Love lige saa godt tillader Grevinden som hendes Mand at være Vidne."

„Det indrømmer jeg," svarede Greven, „de engelske Love siger ja, men Foscos Samvittighed siger nej." Han spilede sine tykke Fingre ud paa Blusen og bukkede højtidelig, som om han ønskede at præsen-

lere os alle for sin Samvittighed. „Jeg véd ikke og bryder mig heller ikke om at vide, hvad det er for et Dokument, som Lady Glyde er i Færd med at underskrive," vedblev han. „Jeg siger kun, at der i Fremtiden kunde indtræffe Omstændigheder, som kunde nøde Percival eller hans Repræsentanter til at henvende sig til de to Vidner, i hvilket Tilfælde det virkelig er ønskeligt, at disse to Vidner repræsenterer to Meninger, der er fuldkommen uafhængige af hinanden. Dette er ikke Tilfældet, naar det er min Hustru og mig, der underskriver, fordi vi to kun har én Mening, og det er min. Jeg vil ikke en Gang i Fremtiden udsætte mig for den Bebrejdelse, at Grevinden handlede under Tvang fra min Side og følgelig i Virkeligheden ikke var noget Vidne. Jeg taler i Sir Percivals egen Interesse, naar jeg foreslaar, at jeg som hans nærmeste Ven skal underskrive, og at De, Frøken Halcombe, som Lady Glydes nærmeste Veninde, ligeledes skal underskrive. Jeg er en Jesuit, om De vil, en smaalig, sær, oversamvittighedsfuld Mand — men jeg haaber, De vil føje mig af barmhjærtig Hensynsfuldhed mod min mistænksomme italienske Karakter og min ømtaalelige italienske Samvittighed."

Han bukkede atter, gik et Par Skridt tilbage og lod sin Samvittighed forsvinde

fra Selskabet lige saa høflig, som han havde indført den dèr."

Grevens Skrupler kunde godt have været hæderlige og fornuftige, men der var noget i hans Maade at udtrykke dem paa, som forøgede min Modvilje mod at skrive under. Ingen Hensyn undtagen netop Hensynet til Laura kunde have faaet mig til at være Vidne. Et Blik paa hendes bekymrede Ansigt bestemte mig imidlertid til at risikere alt andet hellere end at forlade hende.

„Jeg vil med Glæde blive her," sagde jeg, „og hvis jeg ikke synes, der er Grund til at have Skrupler for mit eget Vedkommende, kan De godt gøre Regning paa mig som Vidne."

Sir Percival saa' skarpt paa mig, som om han var i Færd med at sige noget. Men i samme Øjeblik tiltrak Grevinde Fosco sig hans Opmærksomhed ved at rejse sig fra sin Plads. Hun havde opfanget sin Mands Blik og havde aabenbart faaet Ordre til at forlade Stuen.

„De behøver ikke at gaa," sagde Sir Percival.

Grevinde Fosco søgte atter Grevens Blik for at faa sine Ordrer, fik dem aabenbart igen, sagde, at hun hellere vilde lade os være i Fred ved vore Forretninger, og gik sin Vej. Greven tændte en Cigaret, gik tilbage til Vinduet og sendte smaa Røgskyer ind mellem Bladene.

Imidlertid lukkede Sir Percival et aflaaset Skab op og tog et Dokument frem, der var foldet mange Gange paa langs. Han lagde det paa Bordet, glattede kun den sidste Fold ned og holdt Haanden over Resten. Den sidste Fold viste kun et lille Stykke Pergament med smaa Oblater forskellige Steder. Alt det skrevne var skjult i den Del, som han holdt paa. Laura og jeg saa' paa hinanden, hendes Ansigt var blegt, men der læstes ingen Usikkerhed eller Frygt i det.

Sir Percival dyppede en Pen i Blækket og rakte det til sin Hustru.

„Skriv under dèr," sagde han og pegede paa det ubeskrevne Stykke Papir. „De, Frøken Halcombe, og Grev Fosco skal bagefter skrive under dèr ved de to Oblater. Kom herhen, Fosco. Saadan at staa og gabe paa Udsigten og ryge paa Blomsterne er ikke at bevidne en Underskrift."

Greven kastede sin Cigaret fra sig og kom hen til os med Hænderne skødesløst stukne i sit Bælte og Blikket stift hæftet paa Sir Percivals Ansigt. Laura, der stod ved hans anden Side med Pennen i Haanden, saa' ogsaa paa ham. Han stod midt imellem dem og holdt det sammenfoldede Dokument fast ned mod Bordet og saa' paa mig, der sad lige overfor ham, med en saa uhyggelig Blanding af Mistænksomhed og Forlegenhed, at han snarere saa'

ud som en anklaget Forbryder foran Skranken end en Adelsmand i sit eget Hus.

„Skriv under dèr," sagde han atter, idet han pludselig vendte sig om mod Laura og atter pegede paa Dokumentet.

„Hvad er det, jeg skal skrive under?" spurgte hun rolig.

„Jeg har ikke Tid til at forklare det," svarede han, „Vognen er for Døren, og jeg maa strax af Sted. Desuden, selv om jeg havde Tid, vilde du ikke forstaa det — det er et rent formelt Dokument, fuldt af tekniske, juridiske Udtryk. Kom nu og skriv dit Navn og lad os blive færdige saa snart som muligt!"

„Jeg bør da, før jeg skriver, vide, hvad det er, jeg skriver under!"

„Snik, Snak! Hvad har Kvinder med Forretninger at gøre? Jeg siger dig atter, at du ikke kan forstaa det."

„Lad mig i hvert Fald prøve paa det. Naar Prokurator Gilmore havde Forretninger med mig, forklarede han dem altid først, og jeg forstod dem altid."

„Det gjorde han, fordi han var din lønnede Sagfører og var nødt til at give Forklaringer. Jeg er din Mand og er ikke nødt til det. Hvor meget længere har du i Sinde at opholde mig her? Jeg siger dig igen — der er ikke Tid til at læse — Vognen holder for Døren. En Gang for alle — vil du skrive under, eller vil du ikke?"

Hun havde endnu Pennen i Haanden, men hun gjorde ikke Mine til at ville underskrive med den.

„Hvis min Underskrift forpligter mig til noget," sagde hun, „saa kan jeg da gøre Fordring paa at vide, hvad det er."

Han løftede Dokumentet i Vejret og slog det vredt ned mod Bordet.

„Sig det kun lige ud!" sagde han, „du har altid udmærket dig ved at sige Sandheder. Bryd dig bare ikke om Frøken Halcombe eller Fosco, sig bare ligefrem, at du ikke stoler paa mig."

Greven tog en af sine Hænder fra Bæltet og lagde den paa Sir Percivals Skulder — Sir Percival skubbede den irriteret bort, Greven lagde den rolig paa hans Skulder igen.

„Styr din usalige Hidsighed, Percival," sagde han, „Lady Glyde har Ret."

„Ret!" udbrød Sir Percival. „Har en Hustru Ret til at mistro sin Mand?"

„Det er uretfærdigt og grusomt at beskylde mig for at mistro dig," sagde Laura. „Spørg Marion, om jeg ikke har Ret til at forlange at faa at vide, hvad dette Dokument forpligter mig til, før jeg underskriver det."

„Jeg ønsker ikke, at der bliver appelleret til Frøken Halcombe," svarede Sir Percival. „Hun har intet at gøre med den Sag."

Jeg havde hidtil ikke sagt noget, og

jeg vilde langt hellere have tiet nu, men det fortvivlede Udtryk i Lauras Ansigt, da hun vendte det mod mig, og Sir Percivals hensynsløse og uretfærdige Optræden gav mig intet Valg.

„Undskyld, Sir Percival," sagde jeg, „men som et af Vidnerne tillader jeg mig at tro, at jeg har noget med den Sag at gøre. Lauras Indvending forekommer mig ganske berettigede, og jeg for mit Vedkommende tør ikke paatage mig det Ansvar at bevidne hendes Underskrift, før hun véd, hvad det er, hun underskriver."

„Det er sandelig en dristig Erklæring," udbrød Sir Percival. „Næste Gang De selv paatrænger Dem som Gæst i en Mands Hjem, vil jeg anbefale Dem ikke at belønne hans Gæstfrihed ved at tage hans Hustrus Parti mod ham i en Sag, som ikke angaar Dem."

Jeg fo'r op fra min Stol saa pludselig, som havde han slaaet mig. Havde jeg været en Mand, vilde jeg have slaaet ham i Gulvet i hans eget Værelse, have forladt Huset for aldrig under nogen Omstændighed at betræde det igen. Men jeg var kun en Kvinde, og jeg elskede hans Hustru!

Gud være lovet! — den trofaste Kærlighed hjalp mig, og jeg satte mig ned uden at sige et Ord. Hun vidste, hvad jeg i dette Øjeblik led, og hvorledes jeg maatte beherske mig. Hun løb hen til mig med Taarerne strømmende ned ad Kinderne.

„Aa, Marion," hviskede hun sagte. „Hvis Moder havde levet, kunde hun ikke have gjort mere for mig."

„Kom herhen og skriv under!" raabte Sir Percival fra den anden Side af Bordet.

„Skal jeg gøre det?" hviskede hun til mig. „Hvis du vil have det, saa gør jeg det."

„Nej," svarede jeg, „du har Retten paa din Side — du maa ikke underskrive noget, før du har læst det."

„Kom herhen og skriv under!" gentog han i sin højeste, vredeste Tone.

Greven, der havde iagttaget mig og Laura med spændt, tavs Opmærksomhed, lagde sig for anden Gang imellem.

„Percival!" sagde han, „jeg husker stadig paa, at jeg er sammen med Damer! Vær saa god ogsaa selv at huske paa det."

Sir Percival vendte sig om mod ham, maalløs af Raseri. Grevens faste Haand tog et f stere Tag i hans Skulder, og hans rolige Stemme gentog:

„Vær saa god ogsaa selv at huske paa det!"

De saa' paa hinanden. Sir Percival unddrog sig langsomt Grevens Tag, vendte langsomt Blikket fra Grevens Øjne, saa' haardnakket ned paa Papiret i nogen Tid og sagde saa med noget, der mere lignede et tæmmet Dyrs uvillige Underkastelse end en overbevist Mands Føjelighed:

„Det er ikke min Mening at fornærme

nogen, men min Hustrus Stivsindethed kunde faa en Engels Taalmodighed til at friste. Jeg har sagt hende, at det er en rent formel Skrivelse — hvad mere kan hun forlange at vide? Du maa nu sige, hvad du vil, men det hører ikke med til en Kvindes Pligter at byde sin Mand Trods. Nu spørger jeg dig en Gang til — og det er sidste Gang: vil du skrive under, eller vil du ikke?"

Laura kom over til ham igen og tog Pennen i Haanden.

„Jeg vil med Fornøjelse underskrive," sagde hun, „hvis du blot vil behandle mig som et ansvarligt Væsen. Jeg bryder mig ikke om, hvad Offer du kræver af mig, hvis det ikke gaar ud over nogen anden og ikke har ubehagelige Følger —"

„Hvem taler om Offer?" udbrød han med et halvt undertrykt Anfald at sin tidligere Hidsighed

„Jeg mente blot," vedblev hun, „at jeg gærne vilde gaa ind paa enhver Indrømmelse, som jeg med god Samvittighed kunde gøre. Jeg betænker mig paa at forpligte mig med Navns Underskrift til noget, jeg ikke véd, hvad er. Hvorfor skulde du hjemsøge det saa strængt paa mig? Det er haardt, at du vil være saa meget mere overbærende overfor Grev Foscos Skrupler end overfor mine."

Denne usalige, skønt ganske naturlige Hentydning til den ualmindelige Indflydelse,

Greven havde paa hendes Mand, fik Sir Percivals hendøende Raseri til at flamme i Vejret igen.

„Skrupler!“ gentog han, „dine Skrupler! Det er noget sent for dig at begynde at faa Skrupler. Jeg troede, du var færdig med alle den Slags Svagheder, da du gjorde en Dyd af Nødvendigheden og giftede dig med mig.“

I det Øjeblik, han sagde disse Ord, kastede Laura sin Pen, saa' paa ham med et Udtryk i Øjnene, som jeg i al den Tid, jeg havde kendt hende, aldrig havde set dèr, og vendte ham saa i Tavshed Ryggen.

Det stærke Udtryk for den mest aabne og bitre Foragt var hende saa uligt, var saa helt uoverensstemmende med hendes Karakter, at det bragte os alle til Tavshed. Der var uden Tvivl noget skjult under den rent overfladiske Brutalitet i de Ord, Manden havde henvendt til hende. Der lurede en alvorlig Fornærmelse under dem, som jeg ikke forstod, men som satte sit profanerende Præg paa hendes Ansigt saa tydelig, at endog en fremmed kunde se det.

Greven, der ikke var nogen fremmed, saa' det lige saa tydelig som jeg. Da jeg rejste mig for at gaa hen til Laura, hørte jeg ham hviske ganske sagte til Percival:

„Din Dumrian!“

Laura var i Færd med at nærme sig Døren, da jeg gik hen til hende; hendes

Mand henvendte sig endnu en Gang til hende:

„Du afslaar altsaa rent ud at give mig din Underskrift," sagde han i en Tone, som indsaa han, at hans egen fornærmelige Tale havde skadet ham selv.

„Efter hvad du lige har sagt," svarede hun fast, „nægter jeg at skrive under, før jeg har læst hver Linje i Dokumentet fra Ende til anden. Kom nu, Marion, vi har været her længe nok."

„Vent et Øjeblik," sagde Greven, før Sir Percival kunde sige mere. „Lady Glyde, gør mig den Tjeneste at vente et Øjeblik."

Laura vilde have forladt Stuen uden at ænse ham, men jeg standsede hende.

„Du maa endelig ikke faa Greven til Fjende," hviskede jeg, „hvad du end gør, saa gør ikke det!"

Hun fulgte mit Raad. Jeg lukkede atter Døren, og vi blev staaende i Nærheden af den og ventede. Sir Percival satte sig ved Bordet med Albuen paa Dokumentet og Hovedet hvilende paa den knyttede Haand. Greven stod midt imellem os — han var Herre over den forfærdelige Situation, som han var Herre over alt andet.

„Lady Glyde," sagde han med en Blidhed, som syntes at gælde vor hjælpeløse Stilling, ikke os selv, „undskyld, at jeg kommer med et Forslag, og gør mig den Tjeneste at tro, at min Handlemaade er grundet i den dybeste Ærbødighed og de

venligste Følelser for Husets Frue.“ Han vendte sig om mod Sir Percival. „Er det absolut nødvendigt,“ spurgte han, „at det dèr bliver underskrevet i Dag?“

„Det er nødvendigt for mine Planer og Ønsker,“ svarede Sir Percival mut, „men det er, som du ser, ikke noget, min Hustru tager Hensyn til.“

„Svar aabent paa mit aabne Spørgsmaal — kan det opsættes til i Morgen? Ja eller Nej?“

„Ja, da — siden du ønsker det saa kortfattet.“

„Hvad spilder du saa Tiden for her? Lad det vente til i Morgen — lad det vente, til du kommer hjem.“

Sir Percival rynkede Panden og saa' op paa ham.

„Du er begyndt at tale til mig i en Tone, jeg ikke synes om,“ sagde han, „det er en Tone, jeg ikke vil finde mig i af nogen.“

„Jeg raader dig til dit eget Bedste,“ svarede Greven med et roligt, foragteligt Smil. „Giv dem alle Tid, giv Lady Glyde Tid. Har du glemt, at din Vogn holder for Døren? Min Tone overrasker dig! Ja, det gør den sikkert — det er den Mands Tone, der kan beherske sig. Hvor mange Snese Raad har jeg vel givet dig i den Tid, jeg har kendt dig? Flere, end du kan tælle. Har jeg nogen Sinde taget fejl — det kan du ikke anføre et eneste

Exempel paa. Gaa nu herfra, kør din Tur — Underskriften kan du vente med at faa til i Morgen. Lad den saa vente, saa kan vi tale om det, naar du kommer hjem.“

Sir Percival betænkte sig og saa' saa paa sit Uhr. Hans Iver efter at komme ud paa den hemmelighedsfulde Rejse syntes nu, da den atter blev vakt ved Grevens Ord, at kæmpe om Herredømmet i hans Sind med hans Iver efter at opnaa Lauras Underskrift. Han overvejede et Øjeblik Sagen og rejste sig saa op.

„Det er let nok at overvinde mig i Disputen, naar jeg ikke har Tid til at svare. Jeg følger dit Raad, Fosco — ikke fordi jeg ønsker det eller tror paa det, men fordi jeg ikke kan blive her længere.“

Han holdt inde og saa' mørkt paa sin Hustru. „Hvis du ikke skriver under, naar jeg kommer hjem i Morgen —“ Resten blev uhørlig, fordi han i det samme støjende lukkede Skabet op og lagde Dokumentet tilbage i det. Han tog sin Hat og sine Handsker, der laa paa Bordet, og nærmede sig Døren. Laura og jeg veg til Side for at lade ham komme forbi. „Husk — i Morgen!“ sagde han til sin Kone og gik saa.

Vi ventede derinde, for at han først kunde komme gennem Forstuen og køre bort. Greven nærmede sig os, medens vi stod ved Døren.

„De har lige set Percival fra hans vær-

ste Side, Frøken Halcombe," sagde han. „Som gammel Ven har jeg ondt af ham, og jeg skammer mig over ham. Som hans gamle Ven lover jeg Dem, at han ikke i Morgen skal forglemme sig paa den samme beskæmmende Maade som i Dag."

Laura havde taget mig under Armen, medens han talte, og hun trykkede den betydningsfuldt, da han var færdig. Det vilde have været en haard Prøve for en hvilken som helst Kvinde at maatte være Vidne til, at hendes Mands Ven i hendes Hus ganske rolig paatog sig det Hverv at undskylde hans daarlige Opførsel, og det var en haard Prøve for hende. Jeg takkede høflig Greven og aabnede saa Døren for hende. Ja, jeg takkede ham, thi jeg forstod allerede — med en ubeskrivelig Følelse af Hjælpeløshed og Ydmygelse, at han, enten det nu var i hans egen Interesse — eller det var et Lune af ham — ønskede at sikre sig min Nærværelse paa Blackwater Park, og jeg vidste, efter Sir Percivals Optræden overfor mig, at jeg uden Grevens Indflydelse ikke kunde gøre mig Haab om at blive dèr. Hans Indflydelse, den, jeg frygtede mest af alle, var det eneste Baand, der nu kunde binde mig til Laura i Nødens Stund.

Vi hørte Jagtvognens Hjul fare hen over Indkørselens Grus i det Øjeblik, vi kom ud i Forstuen. Sir Percival var taget af Sted.

„Hvor skal han hen, Marion?" hviskede

Laura. „Alt, hvad han gør, gør mig angst for Fremtiden. Har du nogen Anelse om det?“

Efter hvad hun havde gennemgaaet den Morgen, vilde jeg nødig betro hende min Mistanke.

„Hvor skulde jeg kende hans Hemmeligheder,“ sagde jeg undvigende.

„Jeg gad vide, om Husholdersken véd det?“ vedblev hun

„Nej, det gør hun bestemt ikke — hun kan ikke vide mere end jeg.“

Laura rystede tvivlende paa Hovedet.

„Hørte du ikke selv af Husholdersken, at der gaar det Rygte, at Anne Catherick er set her paa Egnen? Tror du ikke, han er taget af Sted for at søge efter hende?“

„Jeg vil hellere se at berolige mig ved at forsøge overhovedet at lade være at tænke derpaa, og efter hvad der er sket, er det vist bedst for dig at følge mit Exempel. Kom op i mit Værelse og prøv paa at hvile dig lidt og blive lidt rolig.“

Vi satte os ved Vinduet og lod den duftende Sommervind blæse over vort Ansigt.

„Jeg skammer mig ved at se dig i Ansigtet,“ sagde hun, „efter hvad du for min Skyld har gennemgaaet i Dag. Aa, min egen Pige, mit Hjærte er næsten knust, naar jeg tænker paa det. Men jeg skal prøve paa at gøre det godt igen — det vil jeg!“

„Aa, ti dog stille,“ svarede jeg, „du

maa ikke tale saadan! Hvad er den lille Ydmygelse af min Stolthed i Sammenligning med den skrækkelige Opofrelse af din Lykke."

„Du hørte, hvad han sagde til mig," vedblev hun hurtig og hæftig, „du hørte Ordene, men du véd ikke, hvad de betød — du véd ikke, hvorfor jeg kastede Pennen og vendte ham Ryggen." Hun rejste sig i pludselig Sindsbevægelse og begyndte at gaa op og ned ad Gulvet. „Jeg har skjult meget for dig, Marion, for ikke at gøre dig bedrøvet og ulykkelig, strax da vi begyndte paa vort Liv herude. Du véd ikke, hvordan han har behandlet mig, men du bør vide det nu, for du saa', hvordan han behandlede mig i Dag. Du hørte ham gøre Nar af, at jeg gjorde Fordring paa at være samvittighedsfuld — du hørte ham sige, at jeg havde gjort en Dyd af Nødvendigheden, da jeg giftede mig med ham." Hun satte sig atter og rødmede dybt, medens hendes Hænder bevægede sig urolig. — „Jeg kan ikke fortælle dig andet nu," vedblev hun, „for jeg vilde blot briste i Graad, hvis jeg nu talte om det — men senere — Marion, naar jeg er mere sikker paa mig selv. Mit stakkels Hoved gør ondt, Marion — aa, saa ondt. Hvor er din Lugteflaske? Lad mig taie med dig om dig selv. Jeg vilde ønske, jeg havde givet ham den Underskrift — bare for din Skyld. Skal jeg gøre det i Morgen? Jeg vil hel-

lere kompromittere mig end dig. Efter at du har taget Parti mod ham, vil han tillægge dig hele Skylden, hvis jeg igen afslaar det. Hvad skal vi gøre? Aa, — blot jeg havde en Ven til at hjælpe og raade os — en Ven, som vi virkelig kunde stole paa."

Hun sukkede bittert. Jeg saa' i hendes Ansigt, at hun tænkte paa Hartright, saa' det tydeligere, fordi hendes sidste Ord fik mig til at tænke paa ham. Allerede et halvt Aar efter hendes Bryllup trængte vi til den trofaste Hjælp, som han ved Afskeden havde tilbudt os. Hvor lidt havde jeg den Gang troet, at jeg nogen Sinde skulde behøve den!

„Vi maa gøre, hvad vi kan, for at hjælpe os selv," sagde jeg; „lad os prøve paa at tale rolig om Sagen, Laura, lad os gøre alt, hvad der staar i vor Magt, for at træffe de klogeste Bestemmelser."

Idet vi satte det, hun vidste om sin Mands Pengeforlegenhed, i Forbindelse med det, jeg havde hørt af hans og Sagførerens Samtale, kom vi til den Slutning, at Dokumentet var blevet opsat i den Hensigt at laane Penge, og at Lauras Underskrift var absolut nødvendig, for at Sir Percival kunde naa sit Maal.

Det andet Spørgsmaal: Spørgsmaalet om den Kontrakts Natur, ved hvis Hjælp Pengene skulde tilvejebringes, og Spørgsmaalet om, hvilket Ansvar Laura paatog

sig ved at underskrive den uden at have undersøgt den, kunde kun besvares ved Hjælp af en Erfaring og Kundskaber, som ingen af os ejede. Min egen Overbevisning sagde mig, at det hemmelige Indhold af Skrivelsen var en Forretning af den laveste, mest svigagtige Art.

Jeg havde ikke draget den Slutning, fordi Sir Percival havde nægtet at vise os Skrivelsen eller forklare os dens Indhold; for det kunde godt ene og alene bero paa hans Stivsindethed og hans Herskesyge. Min eneste Grund til at betvivle hans Ærlighed var den Forandring, der var foregaaet med hans Væsen og Sprog, en Froandring, der overbeviste mig om, at han havde spillet Komedie i al den Tid, han var paa Prøve paa Limmeridge House. Hans Finfølelse, hans formelle Høflighed, der var i saa god Overensstemmelse med Prokurator Gilmores gammeldags Anskuelser, hans Tilbageholdenhed overfor Laura, hans Oprigtighed overfor mig og hans Selvbeherskelse overfor Fairlie — alt det var en lav, listig, brutal Mands Kunstgreb, der strax, han ved sin Falskhed havde naaet sit Maal, havde kastet Forklædningen, og som nu i Dag fuldkommen aabent havde vist sig i sin sande Skikkelse. Jeg siger ikke noget om den Sorg, som denne Opdagelse voldte mig for Lauras Skyld — thi den kan ikke udtrykkes i Ord; og jeg hentyder overhovedet knu til dette,

fordi det var det, der bestemte mig til af advare hende mod at underskrive Dokumentet, med mindre hun kendte dets Indhold..

Under disse Omstændigheder var vor eneste Udvej den den næste Dag at være forsynede med en Indvending mod at give vor Underskrift, der hvilede tilstrækkelig fast paa et handelskyndigt eller juridisk Grundlag, til at rokke Sir Percivals Beslutning og muligvis faa ham til at tro, at vi to Kvinder kendte Loven og forstod os paa Forretningssager, lige saa godt som han selv.

Efter nogen Overvejelse besluttede jeg at skrive til den eneste hæderlige Mand, paa hvis diskrete Hjælp jeg kunde stole i vor forladte Stilling. Denne Mand var Prokurator Kyhle, Prokurator Gilmores Kompagnon, der ledede hele Forretningen, nu da vor gamle Ven af Helbredshensyn havde trukket sig tilbage og var rejst bort.

Jeg forklarede Laura, at Gilmore selv havde anbefalet mig at stole ubetinget paa hans Kompagnons Hæderlighed og Diskretion og fulde Kendskab til hendes Affærer, og med hendes Samtykke satte jeg mig ned og skrev Brevet.

Jeg begyndte med at forklare Kyhle vor Stilling, nøjagtig som den var, og bad ham saa om et Raad, udtrykt saa klart og letfatteligt, at vi ikke var udsatte for at misforstaa det. Mit Brev var saa kort, som

jeg paa nogen Maade kunde gøre det, og jeg haaber, at det var frit for unyttige Undskyldninger og Enkeltheder.

Da jeg var i Færd med at skrive Adressen paa Konvoluten, faldt der Laura en Vanskelighed ind, som jeg under mine Bestræbelser for at skrive Brevet ganske havde overset.

„Hvordan skal vi faa Svaret i Tide?“ spurgte hun; „dit Brev kommer ikke til London før i Morgen tidlig, og Posten kan ikke bringe Svaret hertil før i Overmorgen tidlig.“

Den eneste Maade, hvorpaa man kunde overvinde denne Vanskelighed, var at bede om at faa Svaret sendt med Extra-Bud. Jeg skrev en Efterskrift desangaaende og bad om, at Budet maatte tage med Formiddagstoget Klokken elleve, saa kunde han være ved vor Station tyve Minuter over et og paa Blackwater senest Klokken to. Han fik Ordre til at spørge efter mig, ikke at besvare noget Spørgsmaal, der maatte blive rettet til ham af nogen anden, og ikke at aflevere sit Brev til nogen anden end mig.

„For det Tilfælde, at Sir Percival skulde komme hjem før Klokken to i Morgen,“ sagde jeg til Laura, „er det vist klogest af dig at være ude hele Formiddagen med din Bog eller dit Haandarbejde og ikke vise dig herhjemme, før Budet er kommet med Brevet. Jeg venter her paa

ham hele Formiddagen, for at der ikke skal indtræffe noget Uheld eller nogen Fejltagelse. Ved at arrangere os saadan, kan vi undgaa at blive overraskede. Lad os nu gaa ned i Dagligstuen — vi kunde gærne vække Mistanke, hvis vi bliver her længere."

„Mistanke!" gentog hun. „Hvis Mistanke kan vi vække, nu da Sir Percival ikke er hjemme — mener du Grev Foscos?"

„Det gør jeg maaske, Laura."

„Du begynder at afsky ham lige saa meget som jeg, Marion."

„Nej — ikke at afsky ham — Afsky er altid mere eller mindre forbundet med Foragt, og jeg kan ikke se noget foragteligt hos Greven."

„Du er da ikke bange for ham?"

„Maaske — lidt!"

„Bange for ham — efter at han er optraadt paa vor Side i Dag?"

„Ja — jeg er mere bange for hans Indblanding, end jeg er for Sir Percivals Hidsighed. Husk paa, hvad jeg sagde til dig dernede: hvad du end gør, Laura, saa gør ikke Greven til din Fjende."

Vi gik ned sammen — Laura gik ind i Dagligstuen, medens jeg gik gennem Forstuen med Brevet i Haanden for at lægge det i Postsækken, der hang paa Væggen overfor. Entrédøren var aaben, og idet jeg gik forbi den, saa jeg Grev Fosco og

hans Kone staa sammen paa Trappen udenfor med Ansigtet vendt mod mig.

Grevinden kom lidt hastig ind i Forstuen og spurgte, om jeg havde Tid til at tale fem Minuter med hende under fire Øjne. Lidt forbavset over denne Anmodning fra denne Dame lagde jeg Brevet i Sækken og svarede, at jeg stod ganske til hendes Tjeneste. Hun tog min Arm med usædvanlig Venlighed og Fortrolighed, og i Stedet for at føre mig ind i et tomt Værelse, drog hun mig ud med til Grønsværet om Fiskedammen. Idet vi gik forbi Greven ude paa Trappen, bukkede han med et Smil og gik saa strax ind i Huset og trak Entrédøren i efter sig uden at lukke den helt.

Grevinden gik langsomt omkring Fiskedammen med mig. Jeg ventede, at hun vilde betro mig noget ganske særligt, og blev derfor noget forbavset over at finde, at det, Grevinden havde at sige mig under fire Øjne, ikke var andet end en høflig Forsikring om, at hun havde den største Sympathi med mig, efter hvad der var hændet i Herreværelset. Hendes Mand havde fortalt hende alt, hvad der var foregaaet, og om den uforskammede Maade, hvorpaa Sir Percival var optraadt overfor mig. Denne Historie havde forarget hende saadan og gjort hende saa ondt for Lauras og min Skyld, at hun havde bestemt, hvis noget saadant skete igen, at vise sin Mis-

billigelse af Sir Percivals fornærmelige Opførsel ved at forlade Huset. Greven havde billiget denne Plan, og hun haabede nu, at jeg ogsaa billigede den.

Jeg fandt, at det var en besynderlig Optræden for en saa udpræget tilbageholdende Dame som Grevinde Fosco, særlig efter de skarpe Bemærkninger, vi samme Morgen havde udvexlet under Samtalen i Baadehuset. Imidlertid var det jo min Pligt at besvare en høflig, venskabelig Imødekommenhed fra en ældre Dames Side saa høflig og venskabelig som muligt. Jeg svarede Grevinden i samme Tone, som hun havde talt i, og da jeg mente, at der paa begge Sider var blevet sagt, hvad der var nødvendigt, gjorde jeg et Forsøg paa at komme tilbage til Huset.

Men Fru Fosco syntes fast bestemt paa ikke at skilles fra mig og til min usigelige Overraskelse fast bestemt paa at tale. Hun, der hidtil havde været den tavseste af Kvinder, forfulgte mig nu med en Mængde banale Bemærkninger om Ægteskabet i al Almindelighed, om Sir Percival og Laura, om sin egen Lykke og om den afdøde Hr. Fairlies Optræden i Sagen angaaende Legatet og om en Mængde andre Æmner, indtil hun havde opholdt mig derude ved Fiskedammen i over en halv Time og helt havde udmattet mig. Om hun opdagede det eller ej, skal jeg ikke sige, men hun holdt lig saa brat inde,

som hun var begyndt, saa hen mod Døren, fik i et Sekund sit tidligere iskolde Væsen tilbage og slap frivillig min Arm, før jeg kunde finde paa en Undskyldning for selv at befri mig.

Idet jeg aabnede Døren og gik ind i Forstuen, stod jeg pludselig Ansigt til Ansigt med Greven. Han var i Færd med at lægge et Brev i Brevsækken.

Efter at han havde lagt det dèr og lukket Sækken, spurgte han mig, hvor hans Hustru var. Jeg sagde ham det, og han gik strax ud for at gaa hende i Møde. Hans Væsen var, medens han talte med mig, saa stille og afdæmpet, at jeg vendte mig om og saa' paa ham, idet jeg tænkte, om han muligvis var syg eller i daarligt Humør.

Hvorfor det næste, jeg gjorde, var at gaa lige hen til Postsækken og tage mit eget Brev ud og se paa det med en svag Mistro, og hvorfor jeg, da jeg saa paa det for anden Gang, fik den Idé at forsegle det for en større Sikkerheds Skyld — det er Gaader, der er for vanskelige eller for lette for mig at udforske. Som alle véd, handler Kvinder stadig efter Indskydelser, som de end ikke kan forklare for sig selv, og jeg kan kun antage, at det var en af disse Indskydelser, der var den skjulte Grund til min ubegribelige Opførsel ved den Lejlighed.

Hvad det nu var for en Indskydelse,

der besjælede mig, havde jeg Grund til at lykønske mig selv til, at jeg havde fulgt den, saa snart jeg gav mig til at forsegle Brevet i mit eget Værelse. Jeg havde før lukket Konvoluten paa sædvanlig Maade, og nu, tre Kvarter efter, gik Konvoluten op uden at klæbe fast eller gaa i Stykker noget Steds. Maaske jeg havde fæstnet den utilstrækkelig — maaske det beroede paa en Fejl i Gummien.

Eller maaske — nej — det er oprørende nok at mærke, at den tredje Gisning lurer i mit Sind — jeg vil helst ikke se den stikke mig i Møde sort paa hvidt.

Jeg frygter næsten for i Morgen — der er saa meget, der afhænger af min Diskretion og Selvbeherskelse. Der er i alt Fald to Forsigtighedsregler, som jeg ikke skal glemme. Jeg maa passe paa at holde gode Miner med Greven, og jeg maa være paa min Post i Morgen, naar Budet fra Prokuratoren kommer med Svaret paa mit Brev.

Femte Kapitel.

Den 17de Juni.

Da vi samledes ved Middagsbordet, var Grev Fosco i sit sædvanlige gode Humør. Han anstrængte sig for at more og interessere os, som om han havde foresat sig at udslette ethvert Minde om, hvad der den Dag var foregaaet i Herreværelset. Livlige Beskrivelser af hans Rejseæventyr, morsomme Anekdoter om store Mænd, han havde truffet i Udlandet, ejendommelig Sammenligning mellem forskellige Nationers Skikke, illustrerede ved Exempler fra hele Evropa, muntre Bekendelser om sin Ungdoms uskyldige Daarskaber, da han var den toneangivende unge Herre i en anden Rangs italiensk By og skrev latterlige Digte efter fransk Mønster for et anden Rangs italiensk Blad — alt dette flød over hans Læber mellem hinanden saa let og livlig, og alt vakte vor forskelligartede Nysgerrighed og Interesse saa stærkt, at Laura og jeg hørte paa ham med lige saa megen Opmærksomhed og, saa inkonsekvent det

end lyder, med lige saa megen Beundring som selve Grevinden. Kvinder kan modstaa en Mands Kærlighed, hans Berømmelse, personlige Ydre og Rigdom, men de kan ikke modstaa hans Tale, naar han véd, hvordan han skal tale til dem.

Efter Middag, medens det gunstige Indtryk, han havde gjort paa os, endnu holdt sig, trak Greven sig beskedent tilbage for at læse i Herreværelset.

Laura foreslog, at vi skulde gaa lidt ud i Parken for at nyde det sidste af den lange Aften. Høfligheden fordrede, at vi anmodede Grevinden om at gaa med; men denne Gang havde hun aabenbart faaet sine Ordrer i Forvejen, og hun bad os undskylde, at hun ikke kunde være med. „Greven trænger vist til en ny Forsyning af Cigaretter, og der er ingen anden end jeg, der kan lave dem efter hans Smag.“ Hendes kolde, blaa Øjne blev næsten varme, idet hun udtalte disse Ord. Hun saa' virkelig helt stolt ud over, at hun var den, der hjalp sin Herre og Mester med at faa Lejlighed til at berolige sig med Tobaksrøg.

Laura og jeg gik alene ud.

Det var en taaget, tung Eftermiddag. Der var en trykkende, ulykkesvanger Stemning over alt. Blomsterne hang med Hovedet, og Jorden var fortørret. Den vestlige Himmel, som vi saa' den over de rolige Træer, havde en lysegul Farve, og

Solen gik ned i en svag Taage. Det saa' ud til Regn — den vilde sandsynligvis komme, naar Mørket faldt paa.

„Hvilken Vej skal vi gaa?“ spurgte jeg.

„Til Indsøen, hvis du har Lyst, Marion,“ svarede hun.

„Du lader til at holde ubegribelig meget af den uhyggelige Indsø, Laura.“

„Nej, ikke af Indsøen, men af Landskabet omkring den — Sandet, Heden og Fyrretræerne er det eneste paa hele det store Sted, som minder mig om Limmeridge. Men lad os gaa i en anden Retning, hvis du har mere Lyst til det.“

„Jeg har ingen Yndlingsture her paa Blackwater, min Ven, den ene er lige saa god som den anden. Lad os gaa til Indsøen — vi finder muligvis, at det er køligere paa den aabne Plads end her.“

Vi gik i Tavshed gennem den skyggefulde Plantage. Aftenluftens Tunghed trykkede os begge to, og da vi naaede Baadehuset, var det os en Lettelse at sætte os ned dèr. En hvid Taage hang helt ned over Søen. Den faste, brune Linje af Træerne paa den modsatte Bred viste sig over den som en Dværgskov, der flød paa Himlen — den sandede Grund, der skraanede nedad fra, hvor vi sad, satte sig hemmelighedsfuldt i Taagens yderste Egne. Tavsheden var forfærdelig, der hørtes ikke en Raslen i Bladene, ikke en Fugls Fløjten

i Skoven eller en Vandhønes Skrig fra den halvt tilvoxede Indsøs Pytter. Selv Frøernes Kvækken var hørt op.

„Her er meget øde og uhyggeligt," sagde Laura, men vi kan være mere ene her end noget andet Sted."

Hun talte rolig og saa' paa det øde, taagede, sandede Landskab med et roligt, tankefuldt Blik. Jeg kunde se, at hendes Sind var altfor optaget af andre Tanker, til at hun kunde mærke den uhyggelige Stemning udenfor hende, der allerede havde gjort Indtryk paa mig.

„Jeg lovede dig, at jeg skulde sige dig Sandheden om mit Ægteskab i Stedet for at lade dig gætte den," begyndte hun. „Denne Hemmelighed er den første, jeg nogen Sinde har haft for dig, og jeg har bestemt, at det skal blive den sidste. Jeg tav, som du véd, for din Skyld — og maaske ogsaa en lille Smule for min egen. Det er meget haardt for en Kvinde, at den Mand, hun har skænket hele sit Liv, er den Mand, der mindst af alle bryder sig om denne Gave. Hvis du selv var gift, Marion — og især hvis du var lykkelig gift — saa vilde du føle for mig, som ingen ugift Kvinde kan føle, hvor god og trofast hun end er."

Hvad kunde jeg svare? Jeg kunde kun lage hendes Haand og se paa hende med al den Følelse, jeg kunde lægge i mit Blik.

„Hvor ofte," vedblev hun, „har jeg ikke hørt dig le over det, du plejede at kalde din Fattigdom! Hvor ofte har du ikke for Spøg lykønsket mig til min Rigdom! Aa, Marion, du skal aldrig mere spøge med det! Tak din Gud for din Fattigdom — den har gjort dig til din egen Herre og frelst dig fra den Lod, der er blevet mig til Del."

Det var en sørgelig Begyndelse paa en nygift Kvindes Fortælling — sørgelig i denne stille og jævne Fremstilling. De faa Dage, vi havde tilbragt paa Blackwater, havde været tilstrækkelige til at vise mig — og enhver som helst — af hvilken Grund hendes Mand havde giftet sig med hende.

„Jeg skal ikke bedrøve dig," sagde hun, „ved at fortælle dig, hvor snart mine Skuffelser og Prøvelser begyndte, eller af hvad Art de var. Det er slemt nok, at jeg skal have dem at huske paa. Hvis jeg fortæller dig, hvordan han tog mod mit første og sidste Forsøg paa en Bebrejdelse, som jeg nogen Sinde har gjort ham; vil du forstaa, hvordan han hele Tiden har behandlet mig, lige saa godt, som hvis jeg fortalte dig alle Enkeltheder. Det var en Dag i Rom, da vi var redne ud sammen til Cecilia Metellas Grav. Himlen var dejlig og den storslaaede, gamle Ruin saa skøn, og Mindet om, at det var en Ægtemands Kærlighed, der i gammel Tid havde

rejst dette Mindesmærke for sin Hustru, fik mig til at føle mere ømt og kærlig for min Mand, end jeg nogen Sinde havde følt før. „Vilde du bygge saadan et Mindesmærke for mig, Percival?“ spurgte jeg ham. „Før vi blev gifte, sagde du, at du elskede mig inderlig, men siden den Tid —“ Jeg kunde ikke komme videre — han saa' ikke engang paa mig, Marion. Jeg trak Sløret for Ansigtet, fordi jeg syntes, det var bedst, han ikke saa', at der var Taarer i mine Øjne. Jeg troede, at han ikke havde lagt Mærke til, hvad jeg sagde, men det havde han dog. Han sagde: „Lad os saa komme af Sted!“ og lo hen for sig, medens han hjalp mig op paa Hesten. Han sprang op paa sin egen Hest og lo atter, medens vi red af Sted. „Hvis jeg bygger dig en Grav,“ sagde han, „saa bliver det for dine egne Penge — jeg gad vide, om Cecilia Metella selv havde Penge og betalte for sin egen Grav?“ Jeg svarede ikke — hvor kunde jeg, naar jeg sad og græd bag mit Slør. „Aa, I blonde Kvinder er altid tvære,“ sagde han. „Hvad er det, du ønsker? Komplimenter og smukke Talemaader? Ja, ja — jeg er i godt Humør i Dag! Du kan lade, som om Komplimenterne og de smukke Talemaader virkelig er blevne afholdte.“ Mændene véd ikke, naar de siger saadanne Ord til os, hvor godt vi husker dem, og hvor megen Skade de gør

os. Det vilde have været bedre for mig, om jeg var vedblevet med at græde; men hans Foragt tørrede mine Taarer og hærdede mit Hjærte. Fra den Tid har jeg aldrig søgt at undgaa at tænke paa Hartright. Jeg lod Mindet om de lykkelige Dage, da vi i Hemmelighed holdt saa meget af hinanden, vende tilbage og trøste mig. Hvilken Trøst havde jeg ellers at ty til? Hvis vi havde været sammen, vilde du have hjulpet mig til at bære mig rigtigere ad. Jeg véd, det var urigtigt, men sig mig, min egen Pige, om jeg ikke havde nogen Undskyldning for det?"

Jeg var nødt til at vende Ansigtet fra hende.

„Spørg ikke mig," sagde jeg. „Har jeg lidt saadan som du — hvilken Ret har jeg til at dømme?"

„Jeg tænkte paa ham," vedblev hun, idet hun sænkede Stemmen og rykkede sig nærmere hen til mig, „jeg tænkte paa ham, naar Percival lod mig sidde ene hjemme for at være sammen med Folk fra Balletten. Jeg forestillede mig da ofte, hvordan jeg vilde være blevet, hvis det havde behaget Gud at skænke mig Fattigdommens Velsignelse, og hvis jeg havde været hans Hustru. Jeg saa' mig i Aanden sidde hjemme med en sirlig, billig Kjole paa og vente paa ham, medens han tjente til vort daglige Brød., sidde og arbejde for ham og elske ham des højere, fordi

jeg maatte arbejde for ham. Jeg saa' ham komme træt hjem og tage Overtøjet af, og saa, Marion, saa' jeg mig selv glæde ham med den gode Middagsmad, som jeg havde lært at lave for hans Skyld. Aa, jeg haaber, at han aldrig maa være saa ensom og aldrig saa bedrøvet, at han tænker paa mig og ser mig saadan, som jeg har tænkt paa ham og set ham!"

Idet hun sagde disse sørgelige Ord, kom al hendes svundne Blidhed tilbage til hendes Stemme, og hele den svundne Skønhed skælvede i hendes Ansigt. Hendes Blik hvilede saa kærlig paa det ensomme, golde, uhyggelige Landskab foran os, som om det saa' Cumberlands smilende Høje paa den mørke, truende Himmel.

„Lad være at tale mere om Walter," sagde jeg, saa snart jeg kunde beherske mig. „Aa, Laura! — spar os begge for den Sorg at tale om ham nu."

Hun vaagnede af sit Drømmeri og saa' kærlig paa mig.

„Jeg vilde hellere for bestandig tie om ham," svarede hun, „end volde dig et Øjebliks Smerte."

„Det er for din egen Skyld," sagde jeg, „at jeg taler saaledes. Hvis din Mand hørte dig tale saaledes —"

„Saa vilde det ikke forbavse ham."

Hun gav dette besynderlige Svar med en træt Ro og Kulde. Den Forandring, der foregik med hendes Væsen, idet hun

gav dette Svar, forfærdede mig næsten lige saa meget som selve Svaret,

„Ikke forbavse ham!“ gentog jeg „Laura, husk dog paa, hvad du sagde — du gør mig angst!“

„Det er sandt!“ sagde hun, „det var det, jeg vilde fortælle dig i Dag, da vi talte sammen i dit Værelse. Min eneste Hemmelighed den Gang paa Limmeridge, da jeg aabnede mit Hjærte for ham, var en uskyldig Hemmelighed — det sagde du selv, Marion — Navnet var alt, hvad jeg skjulte for ham, og det har han opdaget!“

Jeg hørte, hvad hun sagde, men jeg kunde ikke svare — hendes sidste Ord havde dræbt den Smule Haab, jeg endnu havde næret.

„Det skete i Rom,“ vedblev hun lige saa træt og kold som før. „Vi var i et lille Selskab, der blev givet for den engelske Koloni af nogle af Percivals Bekendte, Hr. og Fru Marklano. Fru Marklano havde Ord for at tegne meget smukt, og der var nogle af Gæsterne, der overtalte hende til at vise sine Skitser. Vi beundrede dem allesammen, men der var noget, jeg sagde, der særlig tiltrak sig hendes Opmærksomhed. „De tegner vist selv,“ sagde hun. „Jeg har tegnet en Smule en Gang,“ sagde jeg, „men jeg har opgivet det.“ „Hvis De har tegnet før,“ sagde hun, „saa begynder De maaske igen, og hvis De gør det, vilde jeg ønske, at jeg maatte anbefale Dem en

Lærer." Jeg sagde ingen Ting — du kan nok forstaa hvorfor — og søgte at give Samtalen en anden Retning; men Fru Marklano vedblev: „Jeg har haft alle mulige Lærere, men den bedste af alle, den mest intelligente og den mest samvittighedsfulde var Hr. Hartright. Hvis De nogen Sinde begynder igen, saa prøv ham. Han er et ungt, beskedent og fint Menneske — jeg er vis paa, at De vil synes om ham." Tænk dig disse Ord blive sagte til mig offenlig i fremmedes Nærværelse, fremmede, der var indbudte til at træffe de nygifte! Jeg gjorde alt, hvad jeg kunde for at beherske mig. Jeg sagde ingen Ting, men saa' opmærksom paa Tegningerne. Da jeg drislede mig til at løfte Hovedet igen, mødte mit Blik min Mands, og jeg forstod af hans Udtryk, at mit Ansigt havde røbet mig. „Vi skal tænke over det med Hr. Hartright," sagde han, „jeg er ganske enig med Dem, Fru Marklano. — jeg tror ogsaa, at Lady Glyde vil synes om ham." Han lagde et Eftertryk paa de Ord, der fik mine Kinder til at blusse og mit Hjærte til at banke, som om jeg skulde kvæles. Der blev ikke sagt mere, medens vi var i Selskabet.

Vi tog tidlig bort. Han var tavs, medens vi kørte til Hotellet; han hjalp mig ud af Vognen og fulgte mig op ad Trappen som sædvanligt. Men saa snart vi var i Dagligstuen, lukkede han Døren af, skub-

bede mig ned i Stolen og stod over mig med Hænderne paa mine Skuldre. „Lige siden den Dag paa Limmeridge, da du kom med din frække Bekendelse, har jeg ønsket at opdage, hvem den Mand var," sagde han, „og det har jeg læst i dit Ansigt i Aften — det var din Tegnelærer, der var Manden, og hans Navn er Hartright. Du skal komme til at angre det og han med hele eders Liv igennem! Gaa nu i Seng og drøm om ham med Mærkerne af min Ridepisk paa sine Skuldre — hvis du har Lyst." Naar som helst han nu er vred, hentyder han til det, jeg i din Nærværelse tilstod, med Haan og Trusler. Jeg har ingen Magt til at hindre ham i at fortælle den Tilstaaelse, jeg aflagde for ham, paa sin egen frygtelige Maade. Jeg har ikke Indflydelse nok til at faa ham til at tro mig eller holde ham rolig. Du saa' forbavset ud i Dag, da du hørte ham sige, at jeg havde gjort en Dyd af Nødvendigheden, da jeg giftede mig med ham — du vil ikke blive forbavset, naar du hører ham sige det igen, næste Gang han er vred — aa, Marion, lad dog være — det gør ondt!"

Jeg havde grebet hende i mine Arme, og mit pinefulde Samvittighedsnag havde faaet mig til at knuge dem fast om hende. Ja, Samvittighedsnag! Den blege Fortvivlelse i Walters Ansigt, da mine grusomme Ord ramte ham i Hjærtet i Lysthuset paa

Linmeridge, viste sig for mig som en stum, utaalelig Bebrejdelse. Min Haand havde banet den Vej, der førte min Søsters elskede Skridt for Skridt bort fra hans Fædreland og hans Venner. Mellem disse to unge Hjærter havde jeg staaet for for evig at skille dem ad, og hans Liv og hendes laa ødelagte for mig og vidnede om min Gerning. Jeg havde gjort dette — og gjort det for Sir Percival Glyde — for Sir Percival Glyde!

— — — — — — — — — — — — — —

Jeg hørte hende tale og forstod af hendes Tone, at hun trøstede mig — der ikke fortjente andet end stum Bebrejdelse! Hvor længe det varede, før jeg kunde beherske mine egne ulykkelige Tanker, véd jeg ikke — jeg mærkede, at hun kyssede mig, og saa syntes mine Øjne pludselig at vaagne, og jeg opdagede, at jeg stod og stirrede ud paa Søen.

„Det er sent!“ hørte jeg hende hviske. „Det bliver mørkt i Plantagen.“ Hun rykkede mig i Armen og gentog: „Marion — det bliver mørkt i Plantagen.“

„Giv mig et Minut til,“ sagde jeg — „et Minut, saa jeg kan blive mere fattet.“

Jeg frygtede endnu for at se paa hende og holdt stadig Blikket stift fæstet paa Søen.

Det var virkelig sent — den skarpe, brune Linje, som Træerne dannede mod

Himlen, havde i det tætte Mørke faaet en svag Lighed med en lang Strlbe af Røg. Taagen over Søen nedenunder havde umærkelig bredt sig og nærmet sig os. Stilheden var lige saa aandeløs som før, men dens Uhygge var svundet, og kun Stilhedens højtidelige Hemmelighedsfuldhed var tilbage.

„Vi er langt fra Huset," hviskede hun, „lad os gaa."

Hun holdt pludselg inde og vendte Ansigtet bort fra mig hen mod Baadehuset.

„Marion!" sagde hun hæftig skælvende, „ser du ingen Ting? Se dèr!"

„Hvor?"

„Dernede!"

Hun pegede; mit Blik fulgte Retningen af hendes Haaud — og jeg saa' det ogsaa.

En Menneskeskikkelse bevægede sig i det fjærne over Hedens udstrakte Flade; den gik over det Stykke Hede, der laa ved Baadehuset, og aftegnede sig mørkt mod Taagens ydre Rand. Den standsede langt borte, ventede og gik videre — langsomt, med den hvide Taagesky bag sig og over sig, langsomt, langsomt, til den gled forbi og skjultes af Baadehuset. og vi ikke saa' den mere.

Vi var begge blevne nervøse af alt, hvad der var hændet den Dag, og der gik nogle Minuter, før Laura turde vove sig ind i Plantagen, og før jeg kunde bestemme mig til at følge hende hjem.

„Var det en Mand eller en Kvinde?“ spurgte hun hviskende, da hun til sidst gik ud i den mørke, fugtige Luft.

„Det véd jeg ikke bestemt.“

„Hvad tror du?“

„Det saa' ud, som om det var en Kvinde.“

„Jeg var bange for, at det var en Mand med en lang Kappe paa.“

„Det var maaske en Mand — i det svage Lys er det ikke muligt at sige det sikkert.“

„Vent lidt, Marion! Jeg er bange, og jeg kan ikke se Stien — hvad om det Menneske følger efter os.“

„Det er ikke sandsynligt, Laura. Der er virkelig ikke noget at være bange for — Søens Bredder er ikke langt fra Landsbyen, og alle og enhver har Lov at gaa her baade om Natten og om Dagen. Det eneste mærkelige er, at vi aldrig før har set nogen dèr.“

Vi var nu inde i Plantagen. Det var meget mørkt — saa mørkt, at det faldt noget vanskeligt at holde sig paa Stien. Jeg bød Laura Armen, og vi gik tilbage saa hurtig vi kunde. Før vi var komne Halvvejen, standsede hun og tvang mig til at standse. Hun lyttede.

„Hys!“ hviskede hun, „jeg hører noget bag ved os.“

„Det er visne Blade,“ sagde jeg for at

berolige hende, „eller en Kvist, der er blæst af et Træ.“

„Det er Sommer, Marion, og der er ikke en Vind, der rører sig — Hør!“

Jeg hørte ogsaa Lyden, en Lyd som af lette Fodtrin, der fulgte os.

„Det er lige meget, hvem det er, eller hvad det er,“ sagde jeg. „Lad os blot gaa videre. Om et Øjeblik er vi saa nær ved Huset, at man kan høre os, hvis der er noget, der skræmmer os.“

Vi gik videre saa hurtig, at Laura var aandeløs, da vi endelig næsten var komne gennem Plantagen og tydelig saa' de oplyste Vinduer.

Jeg ventede et Øjeblik for at give hende Tid til at hvile lidt. Lige som vi var i Færd med at gaa videre, standsede hun mig atter og gjorde Tegn til mig, at jeg igen skulde lytte. Vi hørte begge tydelig et langt, tungt Suk bag os i det tætte Mørke under Træerne.

„Hvem dèr?“ raabte jeg.

Der kom intet Svar.

„Hvem dèr?“ gentog jeg.

Der fulgte et Øjebliks Stilhed — saa hørte vi atter de lette Fodtrin — men fjærnere og fjærnere, vigende bort i Mørket — sagtere og sagtere — til de svandt ind i Stilheden.

Vi skyndte os bort fra Træerne ud paa den aabne Plæne udenfor, gik hurtig over

den og naaede uden at udvexle et Ord endelig Huset.

I den oplyste Forstue saa' Laura paa mig med blege Kinder og et forskrækket Blik.

„Jeg er halvdød af Angst," sagde hun. „Hvem mon det var?"

„Det vil vi prøve paa at gætte i Morgen," svarede jeg. „Imidlertid skal du ikke sige noget til nogen om, hvad vi har hørt og set."

„Hvorfor ikke?"

„Fordi Tavshed altid er det sikreste, og vi trænger til Tavshed her i Huset."

Jeg sendte strax Laura ovenpaa, ventede et Øjeblik for at tage min Hat af og glatte mit Haar og gik saa strax ned for at gøre mine første Undersøgelser i Herreværelset under Paaskud af at hente en Bog dèr.

Dèr sad Greven og udfyldte en af de største Lænestole i Huset, rygende og læsende rolig med Fødderne paa en Sofa, med Slipset paa Skødet og Kraven aaben foran. Og dèr sad Grevinden som et roligt Barn ved hans Side og lavede Cigaretter. Hverken Manden eller hans Hustru kunde paa nogen Maade have været sent ude den Aften og lige være komne skyndsomt hjem. Jeg følte, i samme Nu, som jeg saa' dem, at min Hensigt med dette Besøg i Herreværelset var naaet.

Grev Fosco rejste sig høflig forlegen

og bandt hurtig sit Slips om Halsen, da jeg traadte ind.

„De maa endelig ikke lade mig forstyrre Dem," savde jeg, „jeg kom kun ind for at faa en Bog."

„Alle de Mænd, der er saa ulykkelige at være saa svære som jeg," sagde Greven, idet han alvorlig viftede sig med en stor, grøn Vifte, „lider af Varme. Jeg vilde ønske, jeg kunde bytte med min mageløse Hustru. Hun er i dette Øjeblik saa kold som nogen af Fiskene i Dammen derude."

Grevinden tillod sig at tø op under Indflydelse af sin Mands besynderlige Sammenligning.

„Jeg er aldrig varm, Frøken Halcombe," bemærkede hun med en beskeden Mine, som om hun tilstod en af sine Fortjenester.

„Har De og Lady Glyde været ude i Eftermiddag?" spurgte Greven, medens jeg for at bevare Skinnet tog en Bog ned fra en af Hylderne

„Ja, vi gik ud for at trække lidt frisk Luft."

„Maa jeg spørge i hvilken Retning?"

„I Retning af Søen — hen til Baadehuset."

„Saa, helt hen til Baadehuset?"

Under andre Omstændigheder vilde jeg have taget ham hans Nysgerrighed ilde op. Men den Aften hilste jeg den med Glæde som et nyt Tegn paa, at hverken han eller

hans Hustru havde noget at gøre med det hemmelighedsfulde Syn ved Søen.

„De har vel ikke haft flere Æventyr i Dag?“ vedblev han, „og ikke gjort flere Opdagelser som Deres Opdagelse af den saarede Hund?“

Han fæstede de uudgrundelige graa Øjne paa mig; der var den kolde, blanke, uimodstaaelige Glans i dem, der altid tvinger mig til at se paa ham og altid gør mig uhyggelig til Mode, medens jeg ser paa ham. En usigelig Mistanke om, at han spejder ind i min Sjæl, overvælder mig i saadanne Øjeblikke, og den overvældede mig ogsaa nu.

„Nej,“ sagde jeg kort, „hverken Æventyr eller Opdagelser“.

Jeg forsøgte at se bort og komme ud af Stuen Saa underlig det lyder, tror jeg ikke, det var lykkedes mig, hvis ikke Grevinden havde hjulpet mig med at faa ham til at flytte sig og se bort

„Frøkenen staar op endnu, kære Ven.“

I samme Øjeblik som han vendte sig om for at tage en Stol til mig, greb jeg Lejligheden, takkede ham hastig, gjorde en Undskyldning og smuttede ud.

En Time efter, da Lauras Pige tilfældigvis var i sin Frues Værelse, benyttede jeg Lejligheden til at tale om Varmen for derpaa at skaffe mig at vide, hvor Tjenestefolkene havde tilbragt Aftenen.

„Har De lidt meget af Heden i Dag?“ spurgte jeg.

„Nej, Frøken,“ svarede Pigen, „vi har saa at sige ikke følt den.“

„Saa har De vel været ude i Skoven?“

„Der var nogle af os, der tænkte paa at gøre det, men Kokkepigen sagde, at hun vilde tage sin Stol ud og sætte sig ud i det frie ved Køkkendøren — saa bestemte vi andre os om og gjorde det ogsaa.“

Husholdersken var nu den eneste, jeg ikke havde faaet Besked om.

„Er Michelsen gaaet i Seng?“ spurgte jeg.

„Nej,“ svarede hun smilende, „jeg tror snarere, hun lige er staaet op, end at hun er gaaet i Seng.“

„Hvorfor det — hvad mener De? Har Michelsen ligget i Sengen i Dag?“

„Nej ikke just det, men noget nær — hun har sovet inde paa sin Sofa hele Eftermiddagen.“

Naar jeg lægger sammen, hvad jeg selv har set i Herreværelset, og hvad jeg lige har hørt af Lauras Pige, saa er der kun én Slutning mulig, at den Skikkelse, vi saa' ved Indsøen, ikke var Grev eller Grevinde Fosco eller nogen af Tjenestefolkene. De Fodtrin, vi hørte, stammede ikke fra nogen af Husets Beboere.

Hvem kan det have været? Det synes

unyttigt at spørge derom. Jeg kan ikke engang afgøre, om Skikkelsen var en Mands eller en Kvindes — jeg kan kun sige, at jeg tror, det var en Kvindes.

Sjette Kapitel.

Det pinefulde Samvittighedsnag, som jeg havde følt den foregaaende Aften, da jeg hørte, hvad Laura fortalte mig i Baadehuset, vendte i Nattens Stilhed tilbage og holdt mig vaagen i Timevis.

Jeg tændte til sidst mit Lys og søgte mine gamle Dagbogsoptegnelser igennem for at se, hvad Andel jeg i Virkelighedeu havde i hendes Giftermaal, og hvad jeg en Gang havde gjort for at frelse hende fra det. Resultatet beroligede mig lidt; det viste sig nemlig, at jeg, hvor blindt og uvidende jeg end havde handlet, altid havde handlet i d n bedste Mening. Det er for det meste kun ubehageligt for mig at græde, men denne Gang var det anderledes — det lettede mig. Jeg stod op i Morges med en fast Beslutning og et roligt Sind. Intet, Sir Percival maatte sige ellier gøre, skal for

Fremtiden tirre mig eller faa mig til at glemme, at jeg bliver her til Trods for Ydmygelser, Fornærmelser og Trusler i Lauras Tjeneste og for Lauras Skyld.

De Gisninger, vi ellers i Dag let kunde have anstillet angaaende Skikkelsen ved Søen og Fodtrinene i Plantagen, er atter blevne opsatte paa Grund af et lille Uheld, som har gjort Laura meget ondt! Hun har tabt den lille Brosche, som jeg gav hende til Erindring Dagen før hendes Bryllup. Hun havde den paa, da vi gik ud i Gaar Eftermiddag, og vi kan derfor kun antage, at den maa være faldet af hendes Kjole enten i Baadehuset, eller da vi gik hjem. Tjenestefolkene er blevne sendte ud for at søge efter den og er komne tomhændede hjem. Og nu er Laura selv gaaet ud for at søge efter den. Enten hun finder den eller ej, vil Tabet af den undskylde hendes Fraværelse, hvis Sir Percival kommer tilbage, før Brevet fra Gilmore kommer mig i Hænde.

Klokken er lige slaaet et. Jeg sidder og tænker paa, om jeg hellere skulde blive her og vente paa Budet fra London, eller om jeg skulde smutte rolig bort og spejde efter ham udenfor Portnerboligen.

Min Mistanke til alt og alle her i Huset gør mig tilbøjelig til at mene, at den sidste Plan er den bedste. Greven er i Sikkerhed i Frokostværelset, jeg hørte ham, da jeg løb op ad Trapperne for ti Minuter

siden, øve sine Kanariefugle i deres smaa Kunster: Kom ud paa min lille Finger, mine smaa Dejligheder! Kom og hop op ad Trapperne — en, to, tre — og saa op — tre, to, en og saa ned! En, to, tre — pip, pip, pip!" Fuglene brød ud i deres sædvanlige jublende Sang, og Greven kvidrede og fløjtede for dem til Gengæld — som om han selv var en Fugl.

Døren til mit Værelse staar aaben — og jeg kan høre den gennemtrængende Kvidren og Fløjten i dette Øjeblik — hvis jeg virkelig skal slippe ud uden at blive iagttaget, saa er det paa Tiden nu.

— — — — — — — — — — — — — —

Klokken fire. I de tre Timer, der er forløbne, siden jeg gjorde den sidste Optegnelse, har Begivenhederne her taget en helt ny Vending — om den er gunstig eller ugunstig, tør jeg endnu ikke afgøre.

Lad mig først komme tilbage dertil, hvor jeg slap, for ellers farer jeg let vild i mine forvirrede Tanker.

Jeg gik ud til Portnerboligen, som jeg havde bestemt, for at møde Budet med Brevet fra London. Paa Trapperne saa' jeg ingen, ude i Forstuen hørte jeg Greven holde Øvelser med sine Fugle, men da jeg kom udenfor, kom jeg forbi Grevinden, der alene gik sin Yndlingstur rundt om Dammen den ene Gang efter den anden. Jeg

sagtende min Gang for at undgaa Skinnet af at have Hastværk og gik endog saa vidt, at jeg for en Forsigtigheds Skyld spurgte hende, om hun tænkte paa at gaa ud før Frokost. Hun smilede til mig paa den venligste Maade, sagde, hun foretrak at blive i Nærheden af Huset, nikkede elskværdig og gik atter ind i Forstuen. Jeg saa' mig om og forsikrede mig om, at hun havde lukket Døren, inden jeg lukkede Laagen op ved Siden af Indkørselsporten.

Ikke et Kvarter efter naaede jeg Portnerboligen.

Stien udenfor den gjorde en pludselig Drejning til venstre og derpaa en skarp Drejning til højre, inden den naaede Landevejen. Mellem disse to Omdrejninger, saa jeg ikke kunde ses fra Portnerboligen og heller ikke fra Vejen til Stationen, gik jeg frem og tilbage og ventede. Der var høje Hække paa begge Sider af mig, og i tyve Minuter hverken saa' eller hørte jeg noget. Derefter opfangede mit Øre Lyden af Vognrullen, og da jeg gik hen mod den anden Omdrejning, mødte jeg en Droske, der kom fra Stationen. Jeg gav Kusken Ordre til at standse. Idet han gjorde dette, stak en Mand med et meget respektabelt Ydre Hovedet uenfor Vinduet for at se, hvad der var i Vejen.

„Undskyld," sagde jeg, „men tager jeg fejl, eller skal De til Blackwater?"

„Ja, med et Brev til Frøken Halcombe."

„Saa giv mig Brevet — jeg er Frøken Halcombe.“

Manden tog til Hatten, sprang ud af Vognen og gav mig Brevet.

Jeg aabnede det strax og læste følgende Linjer — jeg afskriver dem her, da jeg finder det bedst for Forsigtigheds Skyld at ødelægge Originalen.

„Højtærede Frøken! Deres ærede af i Gaar, som jeg modtog i Morges, har voldet mig nogen Bekymring, og jeg vil besvare det saa kort og tydelig som muligt.

Efter en nøje Overvejelse af den Beretning, De selv har sendt mig, og mit Kendskab til Lady Glydes Stilling, saaledes som den er bestemt i Ægteskabskontrakten, er jeg des værre kommet til den Slutning, at der paatænkes et Laan af en Del af Lady Glydes Kapital paa tyve Tusende Pund, og at hun skal overtales til at skrive under derpaa for at sikre sig hendes Billigelse af et flagrant Brud paa Tro og Love og kunne henvise til hendes Underskrift, hvis hun siden hen skulde beklage sig. Det er umuligt, saaledes som hun efter Kontrakten er stillet, at tænke sig nogen anden Grund til, at man overhovedet skulde ønske hendes Underskrift paa noget som helst.

I Tilfælde af, at Lady Glyde underskriver et saadant Dokument, som jeg er nødt til at anse det omtalte Dokument for, vil hendes Forretningsførere have Lov til at laane Sir Percival en Del af hendes Ka-

pital. Hvis det saaledes laante Beløb ikke skulde blive betalt tilbage, og hvis Lady Glyde skulde faa Børn, vil disse Børns Formue blive mere eller mindre forringet, alt efter den udlaante Sums Størrelse. Eller for at udtrykke mig endnu tydeligere: dette kan blive et Bedrageri mod Lady Glydes ufødte Børn.

Under disse alvorlige Omstændigheder vil jeg anbefale Lady Glyde som Grunden til, at hun nægter sin Underskrift, at anføre, at hun ønsker, at Dokumentet først sendes mig, der i Prokurator Gilmores Fraværelse er hendes juridiske Konsulent. Der kan ikke anføres nogen fornuftig Indvending mod denne Fremgangsmaade, thi hvis det er en hæderlig Sag, vil jeg selvfølgelig ikke nægte at give mit Samtykke.

Idet jeg beder Dem stole paa, at jeg ogsaa fremdeles beredvillig vil hjælpe Dem med Raad og Daad, om det gøres nødvendigt, forbliver jeg, højtærede Frøken,

Deres ærbødige

William Kyrle."

Jeg læste taknemmeligt det venlige og fornuftige Brev — det gav Laura en Grund til at nægte sin Underskrift, og det en Grund, som var uangribelig og som vi begge forstod.

Budet ventede, til jeg havde læst færdig for at se, om der var nogen Besked.

„Vær saa god at sige, at jeg har forstaaet Brevet og takker for dette," sagde jeg. „Der er intet andet Svar for Øjeblikket."

Ligesom jeg havde sagt disse Ord, drejede Grev Fosco om Hjørnet og stod for mig som sprunget op af Jorden.

Hans pludselige Tilsynekomst paa et Sted, hvor jeg mindst havde ventet at se ham, overraskede mig i høj Grad.

Budet sagde Farvel og gik, uden at jeg saa meget som gengældte hans Hilsen, end sige fik sagt et Ord til ham. Overbevisningen om, at jeg var opdaget — tilmed af den Person, jeg nødigst vilde have skulde vide noget, forfærdede mig.

„Skal De op nu, Frøken Halcombe," spurgte han uden at vise mindste Overraskelse og uden at vende sig om efter den forsvundne, der kørte af Sted, medens Greven talte.

Jeg tog mig saa meget sammen, at jeg kunde nikke bekræftende.

„Saa gaar jeg med", vedblev han. „Det tillader De vel nok. Gør mig den Fornøjelse at støtte Dem til mig, De er vist ikke rigtig rask, saa bleg De er. De blev overrasket over at se mig, ikke sandt?"

Jeg lagde min Arm i hans. Vel var jeg ikke blevet mig selv endnu, men dog gjorde jeg mig klart, at jeg maatte gøre alt for ikke at faa ham til Fjende.

„De blev overrasket, ikke sandt",

gentog han paa sin rolige, men indtrængende Maade.

„Ja, jeg syntes, jeg hørte Dem inde i Frokostværelset ved Fuglene, lød mit ingenlunde rolige Svar.

„Ja vist, mine smaa fjedrede Børn er akkurat som andre Børn. Jeg blev ked af dem, de var utaalelig egensindige, derfor blev jeg ked af dem og satte dem tilbage i Buret. Saa kom min Hustru og fortalte, at De var gaaet ud alene. Det havde De jo sagt til hende, ikke?"

„Ja!"

„Udsigten til at træffe Dem ene fristede mig stærkt, det var ikke til at modstaa. Naar man er i min Alder, kan man godt sige den Slags lige ud, det er der ikke noget ondt i. Naa, jeg tog min Hat og vilde styre i samme Retning som De for at bede om Tilladelse til at følges med Dem. En tyk, gammel Mand som mig er bedre Følgeskab end slet intet, har jeg Ret eller ej? Men De kan tænke Dem, jeg gik fejl, fandt Dem ikke, vendte ærgerlig tilbage, og her er jeg nu ved mine Ønskers Maal."

Saaledes vedblev han at tale paa den mest indsmigrende Maade, saa at jeg fik Tid til at fatte mig; skønt jeg endnu holdt Brevet i Haanden, hentydede han hverken hertil eller til det, der var foregaaet før hans Tilsynekomst, men just denne ildevarslende Tavshed overbeviste mig om, at

han maatte have opdaget, naturligvis paa en mindre hæderlig Maade, vor Hemmelighed. Ved nu at være Vidne til den Maade, vi havde benyttet os af for at meddele os til Sagføreren, havde han altsaa faaet tilstrækkelig at vide til at forstaa, hvilken Fremgangsmaade han skulde benytte for at fremme sine Planer. Nu var han kun optaget af at berolige mig, hos hvem han vidste, at han havde vakt Mistanke; heldigvis indsaa jeg, at det ingen Nytte var til at prøve paa at narre ham ved at indbilde ham et eller andet. Og saa meget Kvinde var jeg, at jeg til Trods for min Angst for ham, nødig vilde slippe hans Arm, men helst dvæle saa længe som mulig ved hans Side.

Paa Kørevejen foran Huset traf vi Sir Percivals Gig, som blev kørt til Vognskuret. Sir Percival kom hen til os, og hvad end Resultatet af hans Udflugt havde været, havde det ikke bidraget til at blødgøre hans Sind.

„Naa, det er da godt, to af eder kommer hjem," udbrød han med rynket Pande. „Hvad er Meningen med, at der ikke er en Mo'rs Sjæl i Huset? Hvor er Lady Glyde?"

Jeg fortalte om det Smykke, hun havde mistet, og tilføjede, at Laura var gaaet ud for at søge efter det.

„Jeg er lige glad, enten hun finder det eller ej," brummede han gnavent, „men

jeg vil raade hende til ikke at glemme at møde i Bibliotheket i Eftermiddag. Jeg venter hende dèr om en halv Time."

Jeg slap Grev Foscos Arm og gik langsomt op ad Trappen. Han beærede mig med et af de mest underdanige Buk, hvorefter han henvendte sig paa en spørgende Maade til sin brummende Vært:

„Hør, Percival, det har vistnok været en dejlig Køretur, hvad? Du lader dog til at være søvnig og træt?"

„Aa, træt — træt, jeg vil have Frokost nu, jeg er sulten."

„Men jeg ønsker at tale blot fem Minuter med dig, min Ven," svarede Greven. „Det kan godt gaa for sig her udenfor Huset."

„Hvad er der nu i Vejen?"

„Aa, det er blot et mindre Forretningsanliggende, der angaar dig selv."

Jeg havde sagtnet min Gang, hvorved jeg fik dette Spørgsmaal og Svar at høre; jeg saa' tillige Sir Percival stikke Hænderne i Buxelommerne og standse med en temmelig gnaven Mine for at høre efter.

„Hvis du dermed mener, at du vil plage mig med dine fordømte Skrupler, kan jeg med det samme sige dig, at jeg ikke vil høre et Ord derom. Jeg vil spise."

„Nej, kom herud og tal med mig," gentog Greven, som øjensynlig ikke i mindste Maade følte sig ilde berørt af den andens Uhøflighed.

Sir Percival gik med udenfor, Greven tog ham under Armen og gik langsomt bort med ham. „Forretningsanliggende“ var jeg overbevist om var ikke andet end det Brev, jeg havde modtaget. Der var ingen Tvivl om, at de talte om Laura og mig, og jeg følte mig helt syg og angstelig ved Tanken derom. Det vilde være af største Vigtighed for os begge at vide, hvad de talte om i det Øjeblik, og dog kunde jeg ikke høre, hvad de omhandlede.

Jeg gik rundt i Huset fra det ene Værelse til det andet med Sagførerens Brev gemt ved mit Bryst, jeg var saa angst, at jeg ikke engang turde lægge det fra mig i en laaset Skuffe. Til sidst blev jeg helt ude af mig selv af Angst og Spænding og gik derfor ud for at se efter Laura, der endnu ikke var vendt tilbage. Men efter et Forsøg paa at gaa ud maatte jeg vende tilbage til Dagligstuen og kaste mig paa den nærmeste Sofa, saa overanstrængt og udmattet var jeg efter al den Spænding, jeg havde udstaaet den Dag.

Jeg var knap kommet nogenlunde til mig selv, da Døren forsigtig blev aabnet, og Greven kiggede ind.

„Aa, undskyld, Frøken Halcombe,“ udbrød han, „jeg tager mig den Dristighed at forstyrre Dem — dog kun for at bringe Dem gode Efterretninger. Percival er, som De vél, i højeste Grad lunefuld, men har nu endelig bestemt sig om, og den Sag

med Underskriften er nu langt om længe opgivet, foreløbig i hvert Fald. Det er en stor Lettelse for os alle, ikke sandt, Frøken Halcombe, det kan jeg ogsaa tydelig se paa Dem. Vær saa elskvær dig at meddele Lady Glyde, hvor glad jeg er over, at hendes Mand foreløbig har opgivet at tænke derpaa."

Han forlod mig, endnu før jeg var kommet mig af min Forundrig. Der kunde ingen Tvivl være om, at denne Bestemmelse skyldtes hans Indflydelse, samt at hans Opdagelse af min Henvendelse til Sagføreren tilligemed Brevet fra London havde bidraget til, at hans Indblanding havde haft omtalte Resultat.

Ihvorvel jeg indsaa alt dette, oplivede det mig ikke i mindste Maade, dertil var jeg for udmattet, desuden vidste jeg kun altfor godt, at Fremtiden vilde bringe nye Bekymringer. For anden Gang forsøgte jeg at rejse mig for at opsøge Laura, men det svimlede for mig, ligesom Benene nægtede at gøre Tjeneste. Der var intet andet for mig at gøre end at vende tilbage til Sofaen og rolig blive liggende.

Stilheden, der herskede i Huset, samt den sagte Summen af Insekter udenfor Huset beroligede mig efterhaanden, Øjnene faldt til, og jeg befandt mig i en underlig Tilstand, hvor jeg ikke sov og heller ikke var vaagen, jeg vidste kun, at jeg hvilede. At jeg havde Feber, følte jeg

godt, eller snarere jeg laa hen, som om jeg var bevidstløs. Og jeg saa' Billeder for mig, jeg saa' Walter Hartright. Jeg havde ikke tænkt paa ham siden om Morgenen. Laura havde heller ikke omtalt ham, ikke engang hentydet til ham — og dog saa' jeg ham nu lige saa tydelig, som om han i gamle Dage stod ved min Side paa Limmeridge.

Jeg saa' ham imellem en hel Mængde andre Mænd, hvis Ansigter jeg ikke tydelig skælnede, men alle laa de paa Trappen op til et uhyre Tempel. Høje tropiske Træer og Planter voxede udenom, ligesom mægtige Stene laa hist og her mellem Træerne, der iøvrigt omsluttede Templet fuldstændig og var saa høje og løvrige, at de fuldstændig skjulte Himlen, hvorved alle Mændene laa i Skygge. Hvide Dampe hvirvlede ustandselig op fra Jorden, omhyllede Mændene, som ikke taalte dem, den ene efter den anden bukkede under for Døden. En frygtelig pinefuld Angst for Walter løsnede min Tunge, jeg bønfaldt ham om at flygte. „Kom hjem, vend tilbage," bad jeg. „Husk dit Løfte til hende og til mig og kom tilbage, før du bliver ødelagt og dør som de andre!"

Men han saa' blot paa mig med ubeskrivelig Ro.

„Vent, hav Taalmodighed, jeg skal nok vende tilbage. Den Aften, hvor jeg mødte hin ensomme Kvinde paa den

mørke Vej, blev min Skæbne bestemt. Endnu bestandig vandrer jeg i Mørke, men én Gang vil De og Deres elskede Søster og jeg dog mødes. Vent blot, saa skal De faa at se. Pesten, som dræber de andre, vil ikke berøve mig Livet — jeg gaar fri."

Jeg saa' ham atter. Endnu bestandig opholdt han sig i Skoven, men der var kun faa Mænd tilbage, som levede. Templet var forsvundet, Stenene ligeledes, i Stedet for luskede mørke, dværgagtige Mænd rundt om imellem Træstammerne, holdende spændte Buer i Haanden. Atter skælvede jeg for Walters Liv og raabte højt for at advare ham. Endnu en Gang vendte han sig om imod mig med samme ubevægelige Udtryk i Ansigtet.

„Bryd Dem ikke derom! Vel vandrer jeg endnu ad den mørke Sti, men Dværgenes Pile vil dog ikke ramme mig."

For tredje Gang saa' jeg ham om Bord paa et synkefærdigt Skib, der var strandet paa en vild, sandet Kyst. De overfyldte Baade roede imod Land bort fra ham, kun han blev ladt tilbage paa Skibet. Jeg raabte til ham om at hidkalde den sidste Redningsbaad eller gøre alt for at frelse Livet. Det rolige Ansigt saa' blot paa mig og paa samme stille Maade som før, svarede han: „Rejsen er ikke endt. Vent og se. Havet vil sluge de andre, kun ikke mig!"

Jeg saa' ham for mig for sidste Gang. Han knælede foran en Gravsten af hvidt Marmor, og Skyggen af en tilsløret Kvinde rejste sig fra Graven og stod ventende ved hans Side. Det Udtryk af overnaturlig Ro, som før havde været i hans Ansigt, var denne Gang forvandlet til overnaturlig Sorg, men bestandig lød hans Ord ubeskrivelig sikre: Mørkere og mørkere bliver Vejen, længere og længere. Døden tager de gode, de smukke, de unge — mig skaaner den. Jeg saa' Pesten, den skaanede mig, Pilene ramte mig ikke, Havet slugte mig ikke, Graven, som dækker over Haab og Kærlighed — alt det ser jeg paa min Vej, som fører mig nærmere og nærmere til Enden af Rejsen."

Mit Hjærte bankede vildt af Frygt, min Sorg var ubeskrivelig, men græde kunde jeg ikke. Mørket bredte sig over Pilgrimmen ved Marmorgraven — om den tilslørede Kvindeskikkelse — jeg saa og hørte ikke mere.

Jeg blev vækket ved, at en Haand berørte min Skulder. Det var Laura.

Hun var faldet paa Knæ ved Siden af Sofaen. Med blussende Kinder og bevæget Mine saa' hun mig ind i Øjnene. I samme Nu, jeg genkendte hende, for jeg op.

„Hvad er der sket," spurgte jeg. „Hvad har forskrækket dig?"

Hun vendte sig om imod den halvt-

aabne Dør, salte Læberne tæt ved mit Øre og hviskede:

„Marion — Skikkelsen ved Søen — Fodtrinene i Gaar Aftes — jeg har lige set hende — og talt med hende.“

„Hvem — med hvem — for Gud i Himlens Skyld sig mig det.“

„Med Anne Catherick!“

Jeg blev saa forskrækket over Lauras forstyrrede Væsen og Udseende, var tillige endnu forvirret af mine Drømme, at jeg slet ikke vidste, hvad jeg gjorde, da jeg hørte den hvidklædtes Navn nævne. Jeg stod som rodfæstet til Jorden, stirrende paa Laura i aandeløs Tavshed.

Hun selv var allfor optaget af det skete til at bemærke det Indtryk, hendes Svar havde gjort paa mig.

„Jeg har set Anne Catherick, jeg har ogsaa talt med hende,“ gentog hun, som om hun mente, jeg ikke havde forstaaet hende. „Aa, Marion, jeg har noget at fortælle dig, kom op med, her kunde vi gærne blive forstyrrede, lad os hellere gaa op paa mit Værelse.“

Ivrig greb hun min Haand og førte mig gennem Bibliotheket lige til det sidste Værelse. Her var der ingen, der vovede at forstyrre os, hendes Pige selvfølgelig undtagen. Hun skubbede mig ind i Stuen, fulgte efter, laasede Døren og var endog saa forsigtig at trække Portièren for.

Jeg var endnu stadig fortumlet, men

en tiltagende Overbevisning om, at de indviklede Forhold, som vi havde været omgivne af, blevet større og vanskeligere at bekæmpe. Jeg forstod endnu ikke, hvad der foregik i det skjulte, jeg kunde heller ikke udtrykke mig med Ord, kun min Angst voxede.

„Anne Catherick," hviskede jeg hen for mig paa en underlig hjælpeløs Maade. „Anne Catherick."

Laura trak mig ned til sig i Sofaen og sagde:

„Se, se en Gang!"

Og hun pegede i det samme paa sit Bryst.

Nu opdagede jeg først, at det tabte Smykke var stukket i Kjolen og sad, hvor hun den foregaaende Dag havde anbragt det.

Jeg maatte føle paa det for at forsikre mig om, at jeg ikke sov og drømte. Jeg var endnu langt borte fra Virkeligheden.

„Hvor fandt du det," spurgte jeg, mere kunde jeg ikke faa over mine Læber.

„Det var ikke mig, Marion, men h e n d e, som fandt Smykket."

„Hvor da?"

„Paa Gulvet i Baadehuset. Aa, hvordan skal jeg dog begynde — hvordan kan jeg faa fortalt dig det. Hun var saa besynderlig — talte saa underlig til mig og

saa' saa forfærdelig lidende ud. Hun forlod mig ogsaa ganske pludselig — "

Hun hævede Stemmen af Sindsbevægelse, Erindringen om Mødet med den hvidklædte var tilstrækkeligt til at ophidse hende, saa hun glemte sig selv og talte højt. Men derved kom jeg til mig selv, den knugende Angst, der Nat og Dag tyngede mig fra det Øjeblik, jeg betraadte dette Hus, fik mig til at fare sammen ved Lyden af den høje Tale, hvorfor jeg skyndte mig at advare hende.

„Tal dog endelig sagte. Husk, Vinduet staar aabent, og Stien gaar tæt forbi Vinduerne. Begynd med Begyndelsen, Laura, og fortæl Ord til andet, hvad der foregik mellem dig og den anden."

„Det er vist bedre at lukke Vinduet."

„Nej, tal kun ganske sagte, du maa huske, Anne Catherick er et farligt Æmne her i din Mands Hus. Hvor traf du hende?"

„I Baadehuset, Marion. Du véd, jeg gik bort for at søge efter det tabte Smykke, jeg gik langs med Stien, idet jeg omhyggelig saa' rundt om paa Jorden for hvert Skridt jeg tog. Paa denne Maade kom jeg langt om længe til Baadehuset og lagde mig strax paa Knæ dèr for at søge. Saaledes laa jeg med Ryggen til Døren, da jeg pludselig hører en blid Stemme kalde paa mig: „Frøken Fairlie."

„Sagde hun Frøken Fairlie?"

„Ja, hun kaldte mig ved mit kære, gamle Navn — jeg havde ikke troet nogen Sinde mere at skulle blive kaldt ved mit Pigenavn. Jeg fo'r op — just ikke forskrækket, dertil lød Stemmen altfor blid og køn — men jeg blev dog meget forbavset. I Døren stod en Kvinde og saa' paa mig, der ikke mindes at have set hende før.

„Hvordan var hun klædt?"

„I en nydelig, hvid Kjole, hvorover hun havde kastet et tyndslidt, mørkt Shavl. Den brune Straahat var lige saa medtaget som Schavlet, og det var underlig at se den Forskel, der var paa den nydelige Kjole og de øvrige Klædningsstykker. Hun saa', at jeg havde lagt Mærke dertil;

„Se ikke paa min Hat og mit Shavl," sagde hun paa en hurtig, næsten aandeløs Maade. „Naar jeg ikke maa faa Lov til at gaa hvidklædt, bryder jeg mig ikke en Smule om, hvad jeg har paa. Se saa meget De vil paa min Kjole — den skammer jeg mig ikke over."

„Synes du ikke, det var mærkeligt, hvad hun dèr sagde. Førend jeg kunde svare et eneste Ord for at trøste hende, strakte hun Haanden frem og viste mig Smykket. Jeg blev saa glad og taknemmelig, at jeg nærmede mig hende for rigtig at takke.

„Er De glad, saa vil De maaske bevise mig en lille Tjeneste," bad hun.

„Ja, selvfølgelig," svarede jeg. „Jeg vil gøre alt for Dem, blot det staar i min Magt."

„Lad mig da faa Lov at stikke Broschen i Deres Kjole nu, da jeg har fundet den."

Hendes Forlangende kom mig saa uventet, Marion, og hun gav sig til det med en saa usædvanlig Iver, at jeg uvilkaarlig traadte et Skridt tilbage.

„Aa," udbrød hun, „Deres Moder havde gærne tilladt mig det."

Der var noget i hendes Stemme og Udseende, idet hun omtalte Moder, som fik mig til at rødme af Skam over min Mangel paa Venlighed. Jeg greb den Haand, med hvilken hun holdt Broschen, og førte den blidt op imod det Sted, hun havde peget paa. „De har kendt min Moder," sagde jeg. „Er det meget længe siden? Har jeg nogen Sinde set Dem."

Hendes Hænder havde været ivrig beskæftigede med at fæstne Broschen, men nu holdt hun inde og trykkede dem imod mit Bryst.

„Husker De ikke en dejlig Foraarsdag paa Limmeridge," sagde hun, „hvor deres Moder gik langs den Sti, der førte til Skolen, med en lille Pige paa hver Side af sig. Jeg, som ikke har haft noget andet at tænke paa siden, jeg husker det ganske

tydelig. De var den ene af de to smaa Piger, og jeg var den anden. Den fine, smukke og kloge Frøken Fairlie og den stakkels Anne Catherick var den Gang nærmere hinanden, end de nu er — "

„Kunde du huske hende, Laura, da hun sagde dig sit Navn?"

„Ja, jeg husker, at du har spurgt mig ud om Anne Catherick en Gang paa Limmeridge, og at du ved samme Lejlighed tilføjede, at hun den Gang lignede mig meget."

„Ja, men hvordan kom du til at tænke paa det med Ligheden?"

„Ved at betragte hende nøjere, hun stod jo ganske tæt op ad mig, og jeg stod og saa' hende ind i Ansigtet. Hun var bleg og tynd og saa' træt ud — jeg blev helt underlig ved at se paa hende; saadan kunde jeg komme til at se ud, hvis jeg en Gang havde overstaaet en alvorlig Sygdom. Du kan ikke tænke dig, hvilket stærkt Indtryk det gjorde paa mig, jeg var ude af Stand til at tale med hende."

„Tror du, hun blev saaret over din Tavshed?"

„Ja, det er jeg bange for, hun blev."

„De ligner slet ikke Deres Moder, har heller ikke hendes Karakter," sagde hun. „Deres Moder var mørk, Frøken Fairlie, og hun var saa god som en Engel."

„Men jeg vilde gærne være venlig imod Dem," svarede jeg, „jeg forstaar blot ikke at

udtrykke mine Følelser. Men hvorfor kalder De mig egenlig Frøken Fairile."

„Fordi jeg elsker Navnet Fairlie og hader Lyden af Navnet Glyde," udbrød hun hastigt.

Indtil da havde jeg ikke kunnet opdage, at hun ikke var normal, men idet hun udtalte det sidste Navn, forekom hendes Udtryk mig ganske mærkværdigt. „Jeg mente blot, at De maaske ikke vidste, jeg var gift, sagde jeg," som mindedes det underlige Brev, hun havde skrevet til mig før mit Ægteskab. Jeg vilde søge at berolige hende, men hun sukkede blot dybt og vendte sig fra mig. „Skulde jeg ikke vide, at De var blevet gift. Jeg er jo netop her, fordi jeg véd, at De er gift. Jeg er kommet for at tale med Dem, før jeg mødes med Deres Moder hinsides — i den anden Verden."

Hun trak sig længere og længere bort fra mig, indtil hun stod udenfor Baadehuset, hvor hun saa stod en Stund og lyttede, spejdende rundt om sig. Da hun vendte sig om for atter at tale, kom hun ikke nærmere, men blev staaende, stirrende paa mig og holdende en Haand paa hver Side af Dørkarmen. „Saa' De mig i Gaar Aftes ved Søen," spurgte hun. „Hørte De mig følge efter Dem i Skoven? I mange Dage har jeg ventet forgæves paa at træffe Dem alene — jeg har forladt den eneste Veninde, jeg har her i Verden, for at tale med Dem, og hun ængstes dog saa megel

for min Skyld. Jeg har udsat mig for atter at blive indespærret i en Sindssygeanstalt, alt for Deres Skyld, Frøken Fairlie — for Deres Skyld.“ Hendes Tale foruroligede mig, Marion, og dog var der i den Maade, hvorpaa hun talte, noget, som indgød mig den største Medlidenhed med hende. Hun mærkede det vist godt, jeg gjorde mig i hvert Fald Umage for — trods Angsten — at være saa venlig som muligt og bad da ogsaa den stakkels Pige om at komme ind igen og sætte sig ved Siden af mig.“

„Gjorde hun det?“

„Nej, hun rystede paa Hovedet og sagde, at hun maatte være paa sin Post for ikke at blive opdaget. Og hun blev virkelig staaende hele Tiden i samme Stilling, en Gang imellem mere bøjet frem imod mig og en Gang imellem længere borte med Hovedet vendt til Siden for at spejle.

„Jeg var her i Gaar,“ sagde hun, „før det blev Skumring, og hørte Dem og den Dame, der var med Dem, tale sammen. Jeg hørte Dem tale om Deres Mand, om at De ingen Indflydelse havde paa ham — ikke i nogen som helst Retning. Ak, jeg véd kun altfor godt, hvilken stærk Vilje han har. Medens jeg lyttede, angrede jeg mere og mere, at jeg havde tilladt Dem at ægte ham. Aa, min Angst — min ulyksalige, vanvittige Frygt — “

Hun bedækkede Ansigtet med sit tyndslidte Shawl, græd, sukkede og klagede uafbrudt. Jeg begyndte at blive ganske bange for, at hun skulde blive hel vild af Fortvivlelse, jeg var jo aldeles ude af Stand til at hjælpe eller trøste hende.

„Prøv at blive roligere," bad jeg, „saa at De kan fortælle mig, hvorledes De skulde have kunnet forhindre mit Giftermaal."

Hun tog Shawlet fra Ansigtet og saa' mig stift ind i Øjnene. „Jeg burde have taget Mod til mig og være blevet paa Limmeridge," svarede hun. „Jeg burde ikke have ladet Efterretningen om hans Komme skræmme mig bort, men skulde have advaret og frelst Dem, før det var for silde. Hvorfor — hvorfor havde jeg kun Mod til at skrive Dem til, og jeg gjorde jo kun Skade dermed, og dog mente jeg det saa godt! Ak, min Frygt, min ulyksalige, vanvittige, dumme Frygt!"

Efter at have gentaget disse Ord, skjulte hun atter Ansiget i Snipperne af Shawlet. Det var frygtelig at være Vidne til."

„Ja, stakkels Laura! Du spurgte vel, hvad det var, hun frygtede saa meget?"

„Ja, selvfølgelig."

„Naa, hvad svarede hun?"

„Hun spurgte, om j e g ikke vilde være bange for en Mand, som havde spærret mig inde i et Galehus, og som vilde indespærre mig paa ny, saa snart han fik fat

paa mig? Og da jeg derefter spurgte, om hun da nu ikke længere var bange, det kunde hun da ikke være, siden hun opholdt sig her, svarede hun, at hun nu ikke var bange. Jeg spurgte om Grunden, og saa bøjede hun sig pludselig stærkt fremover og spurgte: „Kan De ikke gætte Grunden?“ Jeg rystede paa Hovedet. „Se da rigtig paa mig,“ hviskede hun. Jeg udtrykte min Bedrøvelse over, at hun saa' syg og bekymret ud og saa' hende smile for første Gang efter vort Møde.

„Syg,“ gentog hun, „ja, jeg dør snart! Nu véd De, hvorfor jeg ikke længere frygter ham. Tror De, jeg skal mødes med Deres Moder i Himlen? Og tror De, hun vil tilgive mig?“

Jeg var saa bestyrtet, saa angst, at jeg ikke formaaede at tale.

„Det har jeg tænkt paa i al den Tid, jeg skjulte mig for Deres Mand, i al den Tid jeg laa syg. Mine Tanker drev mig hertil — jeg maa sone min Brøde — jeg vil prøve at gøre al den Skade, jeg en Gang har gjort, god igen.“

Saa venlig og indtrængende jeg kunde, bad jeg hende forklare sig tydeligere, og hun vedblev at stirre paa mig med det underlig stive, tomme Blik.

„Skal jeg gøre Skaden god igen,“ spurgte hun sig selv.

„Ja, De har Venner til at tage sig af Dem. Dersom De fik hans Hemmelighed

at vide, vil han være bange for Dem, han vil næppe vove at behandle Dem, som han har behandlet mig. For sin egen Skyld bliver han nødt til at være ordenlig imod Dem, og kunde jeg blot sige, det var mit Værk".

Jeg lyttede spændt efter, men her standsede hun.

„Men prøvede du ikke paa at faa mere ud af hende?"

„Jo vist saa, hun vendte sig atter fra mig, støttende Hovedet imod Armen, som hvilede paa Dørkarmen.

„Aa," hørte jeg hende hviske med ubeskrivelig Ømhed i Stemmen, „ak, kunde jeg dog ligge i samme Grav som Deres Moder! Kunde jeg blot vaage ved hendes Side!"

Marion, jeg skælvede fra Isse til Fod, det var forfærdeligt at høre hende tale.

„Men der er intet Haab for mig," vedbelv hun, idet hun bevægede Hovedet svagt, som om hun atter vilde se paa mig. „Det Haab kan ikke blive opfyldt — jeg er jo ogsaa kun en stakkels fremmed. Jeg skal ikke hvile under Marmorkorset, som jeg med egne Hænder vaskede rent og pænt for hendes, den kære Fru Fairlies Skyld. Ak nej, ak nej! Vorherre er barmhjærtig, ikke Menneskene, han vil føre mig til hende, han vil bringe mig did, hvor der intet ondt findes, og hvor de trætte kan finde Hvile." Disse Ord udtalte

hun rolig og bedrøvet med et tungt, haabløst Suk, hvorefter hun tav en Stund. Hendes Udtryk blev nu forvirret og bekymret, hun lod til at tænke eller prøve paa at tænke.

„Hvad var det, jeg sagde," spurgte hun lidt efter. „Naar jeg kommer til at tale om Deres Moder, glemmer jeg alt andet. Hvad var det, jeg sagde? Hvad var det dog?"

Jeg mindede Staklen derom i saa venlig en Tone som mulig.

„Aa, ja, ja," lød Svaret paa den samme forvirrede Maade. „De véd ikke, hvad De skal stille op med Deres onde Mand. Jeg maa gøre det, jeg er kommet for — jeg maa gøre godt igen, hvad jeg har forbrudt; i min Angst for ham turde jeg ikke tale, den Gang det endnu ikke var for silde."

„Men hvad er det da egenlig, De skulde have sagt den Gang."

„Jeg skulde have fortalt Dem om den Hemmelighed, som Deres grusomme Mand er saa bange for skal blive røbet. Jeg truede ham en Gang med Hemmeligheden, og forskrækkede ham. De skal blot true ham med „Hemmeligheden", saa forskrækker De ham."

Hendes Ansigt formørkedes, og et haardt, vredt Udtryk viste sig i hendes Øjne. Nu gav hun sig til at vinke med

Haanden paa en aldeles uforstaaelig Maade, idet hun vedblev at sige:

„Min Moder kender Hemmeligheden. Min Moder har ødelagt over Halvdelen af sin Levetid med denne Hemmelighed. En Gang, da jeg lige var blevet voxen, sagde hun noget til mig — og den følgende Dag kom Deres Mand — "

„Ja, ja, gaa blot videre! Hvad fortalte hun om min Mand?"

Atter holdt hun inde, Marion, tænk, netop ved dette Tidspunkt — "

„Men hun fortsatte vel senere?"

„Hun lyttede ivrigt. „Ti, ti," hviskede hun, endnu bestandig vinkende og virrende med Haanden.

Hun gik til Side, bevægede sig langsomt og listende, Skridt for Skridt, indtil hun forsvandt for mit Blik bag Baadehuset."

„Men du forfulgte hende vel?"

„Ja, i Angsten blev jeg modig, jeg rejste mig og fulgte efterhende. Just som jeg naaede Indgangen, dèr hvor hun havde staaet, kom hun atter pludselig til Syne, men forsvandt saa igen.

Sagte, men dog højt nok til, at hun maatte kunne høre det, hviskede jeg: „Hemmeligheden, vent blot saa længe, til De har fortalt mig den."

Og hun vendte virkelig tilbage, greb mig om Armen og stirrede paa mig vildt og forskrækket.

„Nej, ikke nu," hviskede hun tilbage,

„vi er ikke ene, vi bliver bevogtede. Kom igen i Morgen ved samme Tid, men kom ene — kom endelig alene!“

Hun puffede mig ind i Baadehuset og forsvandt.

„Aa, Laura, Laura, hvor forfærdeligt! Atter staar vi hjælpeløse og raadvilde! Havde jeg været med, skulde hun ikke være undsluppen mig. Hvilken Vej gik hun.“

„Til venstre for Skuret hen imod Tykningen af Skoven.“

„Løb du ud og kaldte paa hende?“

„Hvor kunde jeg det? Jeg var altfor forskrækket, jeg kunde hverken løbe eller tale.“

„Men da du tilsidst gik derfra — “

„Saa løb jeg hele Vejen hjem for at komme til dig for at fortælle dig alt.“

„Hørte eller saa' du ingen i Plantagen?“

„Nej, der var ganske stille.“

Jeg ventede et Øjeblik for at tænke mig om.

Var den Tredjemand, for hvem Anne Catherick var bange, virkelig til Stede, eller var det et Foster af hendes Fantasi? Det var ganske umuligt at afgøre. Kun den Ting var sikker, at vi vistnok havde været paa Nippet til at faa Hemmeligheden opklaret, men paa ny var blevne skuffede. Vort eneste Haab var, at Anne Catherick skulde indfri sit Løfte: at vende tilbage til Baadehuset den følgende Dag.“

„Er du nu ganske sikker paa, at du har meddelt mig alt, hvad der skete, eller hvad der blev sagt," spurgte jeg.

„Ja, skønt det kan jo være, jeg har glemt en enkelt lille Ting, som dog vist næppe kan have været af stor Vigtighed, for, Marion, du forstaar, at jeg var i høj Grad interesseret af Sagen, og holde noget hemmeligt for dig, haaber jeg, du véd, ikke kunde falde mig ind."

„Ja, men kæreste Laura, den mindste Ubetydelighed kan have større Betydning, end du maaske tænker. Tænk dig rigtig om; alt hvad der staar i Forbindelse med Anne Catherick er vigtigt. Hentydede hun slet ikke til, eller kom hun ikke til at fortale sig og røbe, hvor hun for Tiden opholder sig?"

„Nej, det husker jeg i hvert Fald ikke."

„Omtalte hun ikke en eller anden Ven eller Veninde — talte hun ikke om Fru Clements?"

„Aa jo, vist saa! Det havde jeg nær glemt. Hun sagde, at Fru Clements vilde overtale hende til at rejse bort med hende og havde bedt og tigget hende om endelig ikke at vove sig ene herud i Nabolavet."

„Var dette alt, hvad hun sagde om Fru Clements?"

„Ja."

„Omtalte hun ikke, hvor hun havde

søgt Tilflugt efter at være flygtet fra Todd?“

„Nej, det synes jeg ikke, hun sagde noget om.“

„Heller ikke, hvor hun siden da har opholdt sig? Eller hvad hun havde fejlet.“

„Nej, det nævnede hun ikke et Ord om. Men sig mig, hvad det er, du tænker paa? Hvad tror du, Meningen er med alt dette; jeg selv véd knap, hvad jeg skal tro, eller hvad jeg skal gøre.“

„Kære, du skal gøre følgende: Gaa endelig til det fastsatte Klokkeslæt i Morgen, mød præcis i Baadehuset. Det er umuligt at sige, hvilke Følger det kan have for dig at træffe Anne igen. Denne Gang skal du dog ikke være ene, det vil sige, jeg vil følge efter, men blive i passende Afstand, saa at ingen ser mig, men vil dog være saa nær, at jeg, hvis du kalder, øjeblikkelig kan ile dig til Hjælp. Anne Catherick er sluppet ud af Walter Hartrights Hænder og nu af dine, men det kan jeg temmelig sikkert sige, mig slipper hun ikke saa let fra.“

Lauras Øjne hvilede opmærksomt paa mit Ansigt.

„Du mener, at min Mand er bange for, at denne Hemmelighed skal komme for Dagens Lys? Men kunde det ikke tænkes, at den kun existerer i Anne Cathericks Fantasi? Sæt, hun kun ønskede at se og tale med mig for de gamle Dages

Skyld. Hendes Væsen var saa besynderligt — jeg kunde ikke rigtig tro paa, hvad hun talte om. Hvis der nu var Tale om andre Ting, vilde du saa stole paa hende?"

„Jeg stoler ikke paa andet end min egen Iagttagelse af din Mands Væsen og Opførsel. Efter denne at dømme, tror jeg Anne Catherick, og jeg mener, at der er en Hemmelighed."

Jeg tav og rejste mig for at gaa. Jeg havde Tanker, som jeg nemt kunde være kommet til at betro hende, dersom vi var blevne længere Tid sammen, men som det sikkert for hendes Skyld ikke havde været heldigt at vide. Den frygtelig uhyggelige Drøm var endnu bestandig i mine Tanker og blandede sig med Indtrykket af det, Laura lige havde berettet. Det jeg havde frygtet, forekom mig at være rykket nærmere, jeg forudsaa den ulykkeligste Fremtid for Laura og mig, og dog anede jeg ikke, hvorfra eller i hvilken Form Ulykken vilde komme. Jeg tænkte paa Hartright — saaledes som jeg havde set ham ved Afskeden, og som jeg havde set ham for mig i min Drøm, og det forekom mig, at der ikke var langt tilbage til Enden, til den fryglede, uundgaaelige Slutning.

Jeg lod Laura gaa ene op paa sit Værelse for selv at vandre ud og se mig om i Nærheden af Huset. De Omstændigheder, under hvilke Anne Catherick var løbet fra Laura, gjorde mig nysgerrig efter at vide,

paa hvilken Maade Grev Fosco havde tilbragt Eftermiddagen, ligesom jeg blev mistroisk overfor Sir Percivals Udflugt, fra hvilken han først var vendt tilbage for en Times Tid siden.

Efter at have spejdet efter dem i alle Retninger uden at have opdaget noget vendte jeg tilbage til Huset, hvor jeg gav mig til at vandre fra det ene Værelse til det andet. Alle var tomme. Jeg endte i Vestibulen og gik ovenpaa til Lauras Værelse. Grevinde Fosco aabnede sin Dør, idet jeg gik forbi i Korridoren, og jeg standsede for at spørge, om hun ikke havde set sin Mand og Sir Percival. Jo, hun havde set dem begge fra sit Vindue for omtrent en Time siden. Greven havde hilst op til hende paa sin vante galante Maade og havde, som det var hans Vane, meddelt hende, hvor han gik hen — denne Gang paa en længere Tur med sin Ven.

Paa en længere Tur! I den Tid, jeg havde kendt dem, havde de ikke begivet sig paa Tur sammen. Sir Percival holdt ikke af anden Motion end Ridning, og Greven ulejligede sig ikke engang hermed, med mindre han vilde være galant imod mig, tilbydende sig som min Ledsager.

Da jeg kom ind til Laura, mindede hun mig om det, vi fuldstændig havde glemt for Anne Catherick — nemlig Underskriften nede i Bibliotheket.

„Aa, i den Henseende kan jeg berolige dig," svarede jeg, „i det mindste i nogen Tid; Sir Percival har bestemt sig om -- Sagen med Underskriften er foreløbig blevet udsat."

„Udsat," gentog Laura forbavset. „Hvem har sagt det?"

„Grev Fosco — fra ham stammer min Viden. Og jeg tror, vi kan takke ham for din Mands pludselige Bestemmelse."

„Det lyder højst utroligt, Marion. Dersom Hensigten med at faa min Underskrift, virkelig, som vi formoder, var at opnaa Penge til Sir Percival, der var i saa stor Knibe for en rede Sum, hvordan kan Sagen da være opsat?"

„Aa, det er let forklarligt. Har du glemt, Laura, den Samtale, jeg overhørte, imellem Sir Percival og Sagføreren, idet de gik igennem Vestibulen?"

„Nej, men jeg husker intet om — "

„Men det gør jeg. Enten maatte de strax have Underskriften. Eller de kunde vinde Tid ved de tre Maaneders Vexler. Dette sidste er selvfølgelig blevet vedtaget, siden De lader dig i Fred, derfor kan du foreløbig slaa dig til Ro og slet ikke tænke mere paa den Ting."

„Aa, Marion, jeg kan næsten ikke tro, det er sandt -- jeg kan ikke tænke mig at skulle have Fred saa længe, er du vis paa, du husker rigtig?"

„Før komplimenterede dn mig for min

gode Hukommelse, og nu lader du til at tvivle om den. Men nu kan vi jo slaa op i min Dagbog, saa kan du se, om jeg har Ret eller ej."

Jeg rejste mig for at hente Bogen.

Vi fandt Stedet og saa snart, at hvad jeg havde sagt, var rigtigt; Laura kunde næppe være mere lettet over denne Udsættelse, end jeg var over at se, at min Hukommelse endnu ikke havde svigtet mig. I den skrækkelige Usikkerhed, vi levede i, var det ikke godt at vide, hvad der kunde hænde os, derfor kunde det maaske være godt at have sine Optegnelser, man kunde aldrig vide, hvilken Nytte man fik af dem.

Af Lauras Mine og Væsen forstod jeg, at hun ligeledes satte Pris paa Optegnelserne, og at hun var glad over, at min Hukommelse ikke havde svigtet mig, dog dette er jo kun Smaating — rene Ubetydeligheder, som jeg næsten skammer mig over at dvæle ved at nedskrive paa Papiret. At tænke sig, at vi behøvede at tænke paa den Slags, at jeg, som dog ikke er gammel endnu, tænker paa at være glad over sligt; dog, dette viser allerbedst, hvor farlig vor Stilling var, og hvor meget vi maatte passe paa os selv for at kunne frelse os f r Ødelæggelse.

Middagsklokken lød, og vi skiltes. Ved første Slag hørte jeg Sir Percival og Greven komme hjem fra Turen. Vi hørte Husets Herre udøse Skældsord over Tjene-

stefolkene for deres Mangel paa Præcisitet (det var fem Minuter senere end sædvanligt), dernæst Gæsten blande sig imellem for som altid at berolige Værten og formane ham til Taalmodighed.

— — — — — — — — — — — — —

Aftenen kom og der skete intet af Betydning. Men jeg mærkede dog paa Sir Percivals og Grevens Opførsel, at der var hændet dem noget, hvilket gjorde mig urolig og bedrøvet paa Anne Cathericks Vegne, hvorfor jeg var meget spændt paa, hvad den følgende Dag skulde bringe.

Nu kender jeg Sir Percival tilstrækkelig til at vide, at han er allerfarligst, naar han er i sit høflige og forekommende Lune. Den lange Tur sammen med Greven havde bevirket, at hans Væsen havde forbedret sig, særlig overfor sin Hustru viste han sig galant. Til Lauras hemmelige Forundring samt til min hemmelige Skræk kaldte han hende ved Fornavn, spurgte, om hun nylig havde hørt fra sin Onkel, og erkyndigede sig til sidst, om Fru Vesey ikke modtog hendes Indbydelse til at tage med til Blackwater; overhovedet viste han sig saa opmærksom og forekommende, i Særdeleshed da han begyndte at opfriske Mindet om den Gang, han begyndte at gøre Kur til Laura. Dette var et daarligt Tegn, og endnu mere ildevarslende fandt jeg det,

at han efter Middag lod, som om han faldt i Søvn inde i Dagligstuen, alt imedens han i al Hemmelighed fulgte Laura og mig med Blikket, naar han mente, vi ikke lagde Mærke til ham. Ikke et Øjeblik havde vi tvivlet om, at hans pludselige Udflugt gjaldt Welmingfram, hvor han agtede at udspørge Madam Catherick, og nu bestyrkedes jeg heri ved at se, at han ikke havde gjort Turen forgæves, at han havde faaet enhver Oplysning, han ønskede. Havde jeg blot anet, hvor Anne Catherick var at finde, vilde jeg næste Morgen være staaet op før Daggry for at advare hende.

Medens Sir Percival viste sig ubehagelig familiær og høflig imod mig, var det modsatte Tilfældet med Greven, og jeg tror virkelig, han ikke spillede Komedie, men virkelig var, som han viste sig.

Han var stille og nærmest bedrøvet — Stemme og Blik udtrykte tilbagetrængte Følelser. Han har den mest pragtfulde Vest, jeg nogen Sinde havde set ham iført; den var af lys søgrøn Silke med fine Sølvstænk hist og her. Hans Stemme sank ned til den ømmeste Tone, der var et tankefuldt faderligt beundrende Smil paa hans Ansigt, hver Gang han tiltalte Laura. Han trykkede sin Hustrus Haand under Bordet, hver Gang hun takkede ham for den mindste lille Opmærksomhed under Maaltidet. Han drak Skaaler med hende. „Skaal du kære!“ „Et godt Helbred min Engel,“ ud-

brød han med straalende, ømme Blikke. Han nød saa godt som intet, sukkede af og t l og kaldte Sir Percival ustandselig for „kære Percvial“, naar hans Ven og Vært gjorde Nar af ham.

Efter Bordet førte han Laura ved Haanden hen til Pianoet, hvor han bad hende være saa „sød“ at spille lidt for ham. Hun samtykkede i høj Grad forundret over hans Opførsel. Han satte sig ved Pianoet; Gulduhrkæden hvilede i Bugter som en gylden Slange paa den sørgrønne Vest. Hans store Hoved hældede kælent til den ene Side, medens han slog Takt med de to af sine gullighvide Fingre. Han lod meget begejstret over Musiken og roste Spillet i høje Toner — ikke som stakkels Hartright plejede at rose Laura med en ganske naturlig Glæde over det smukke Spil, men med en tydelig Forstaaelse saavel af Musik som Udførelse.

Det blev Skumring, og Lyset skulde tændes, men Grev Fosco bad inderlig om ikke at forstyrre Harmonien ved at tænde alle de mange Lys og Lamper. „Tusmørke passer til blidt Spil,“ forklarede han. Paa sin katteagtige Maade at træde paa kom han bag paa mig, der stod ved det fjærneste Vindue for at være saa fjærnt de andre som vel muligt; han vilde bede mig holde med ham. Jeg véd ikke, hvad jeg kunde have gjort ved ham i dette Øjeblik, saa mistænksom og vred var jeg paa ham.

„De holder uden Tvivl ogsaa af dette Halvmørke," hviskede han blidt, „ikke sandt. Jeg for min Del elsker det, jeg nærer nu en Gang en medfødt Sympathi og Beundring for alt, hvad der er fint og stort og godt, og en Aften som denne kan intet sammenlignes med. Men sentimental Tale passer ikke for en tyk, gammel Mand. Dem, Frøken Halcombe, vilde den klæde, mig gør den kun latterlig! Det er drøjt at blive gjort Nar af, naar man føler, hvad man taler, og virkelig er sentimental til Trods for sin Alderdom og Fedme. Læg en Gang Mærke til Lyset paa Træerne herudenfor, det svindende Dagslys. Berører det Dem ikke dybt i Deres Sjæl, ser De det i samme Lys som jeg."

Han holdt inde, betragtede mig, gentog berømte Linjer af Dante med en Rørelse og Ømhed, der gjorde dem endnu mere tillokkende.

„Aa nej," udbrød han pludselig, idet de sidste smukke italienske Ord slap over hans Læber, „jeg staar jo kun her og gør mig til Nar og trætter Dem. Lad os ikke tale om Poesi og Skønhed, lad os vende tilbage til den kedsommelige Virkelighed. Percival, lad os da i Guds Navn faa Lamperne tændte. Lady Glyde, Frøken Halcombe, kæreste, bedste Eleanor, hvem af Damerne vil beære mig med et Spil Domino?"

Han henvendte sig til os alle, fæstede dog sit Blik særlig paa Laura, og hun, som var blevet smittet af min Frygt for at fornærme ham, vovede ikke at afslaa hans Forslag. Dette var mere, end jeg kunde have gjort i dette Øjeblik, jeg kunde for ingen Pris frivillig have sat mig ved samme Bord som han.

Hans Blik syntes at gennembore mig og læse mig ind i mit inderste trods det tiltagende Mørke. Hans Stemme fik mig til at gyse, saa at jeg skiftevis snart blev kold, snart varm; hver en Nerve dirrede i mig. Min Drøm, som havde forfærdet mig, og som med smaa Mellemrum var vendt tilbage til mine Tanker, foresvævede mig levende og fyldte mig med usigelig Angst og bange Anelser. Atter saa' jeg den hvide Grav for mig, den tilslørede Kvinde rejste sig fra Graven for at stille sig ved Hartrights Side. Tanken om Lauras Fremtid forfærdede mig og fyldte mig med en hidtil ukendt Bitterhed.

Idet hun gik forbi mig, greb jeg hendes Haand og kyssede hende paa en Maade, som om vi for bestandig skulde skilles. Endnu medens de alle stirrede forbavsede paa mig, ilede jeg ud ad Glasdøren, derstod aaben, ud i Haven for at skjule mig for dem i Mørket. ja, for at skjule mig for mig selv.

Vi skiltes senere end sædvanligt den Aften.

Henad Midnat brødes Sommeraftenens Stilhed pludselig af en svag Vind, der var begyndt at blæse op. Vi følte alle, næsten samtidig, en pludselig Kulde, men Greven var den, der først mærkede Vejrforandringen.

Idet han tændte mit Lys for mig, holdt han Haanden i Vejret, idet han sagde:

„De skal se, der bliver Forandring i Vejret!“

Syvende Kapitel.

D. 19de Juni.

Den foregaaende Aftens Begivenheder havde advaret mig, saa at jeg nu var forberedt paa det værste. Dagen i Dag er endnu ikke til Ende, og det værste er allerede sket.

Laura og jeg havde regnet ud, at Anne Catherick maatte have været i Baadehuset den foregaaende Dag ved Halvto-Ti-

den. Jeg indrettede det derfor saaledes, at Laura skulde vise sig ved Frokostbordet, men skulde forsvinde, saa snart hun blot kunde se Lejlighed dertil, overladende til mig at være Værtinde, iøvrigt skulde jeg følge efter hende, saa hurtig jeg kunde komme til det. Paa denne Maade kunde Laura, dersom der ingen uforudsete Hindringer indtraf, være i Baadehuset før Klokken halv tre, og, naar jeg da senere fulgte efter, kunde jeg have fundet en sikker og skjult Plads i Plantagen før Klokken tre.

Der var nok kommet Forandring i Vejret, men det havde indskrænket sig til at regne stærkt lige til Klokken tolv; paa dette Tidspunkt skiltes Skyerne, den blaa Himmel kom til Syne, og Solen skinnede atter lige klart og varmt.

Spændingen med Hensyn til Sir Percivals og Grevens Maade at tilbringe Tiden paa før Frokost formindskedes ikke ved at se Sir Percival strax efter Morgenkaffen begive sig af Sted, iført Regnkappe og høje Vandstøvler. Han nævnede ikke et Ord om, hvor han gik hen, eller naar vi skulde vente ham hjem. Vi saa ham fra Vinduet gaa forbi Frokostværelset i største Hast uden at bekymre sig om den stærke Regn.

Greven tilbragte Formiddagen inden Døre, dels i Bibliotheket, dels i Dagligstuen, hvor han ved Pianoet snart klimprede

én Melodi, snart en anden, nynnende dertil. At dømme efter hans Udseende var han endnu i samme Stemning som den foregaaende Aften, følsom og stille, af og til udstødende et sagte Suk, skuende tankefuldt ud for sig.

Frokosttiden nærmede sig, Sir Percival var endnu ikke vendt hjem. Greven indtog sin Vens Plads ved Bordet og fortærede største Delen af den Mad, der stod foran ham, foruden det meste af en Æblekage med Flødeskum."

„Jeg elsker alt, hvad der er sødt," sagde han med sin mest sødladne Stemme. „Det er ellers Kvinder, der holder af søde Sager, men jeg kan nu ikke gøre for, at jeg deler Smag med dem. Det er et Baand, der binder mig til de kære Damer."

Laura rejste sig fra Bordet efter omtrent ti Minuters Forløb, og jeg var lige ved at gøre det samme, men betænkte mig, da vi paa den Maade let kunde vække Mistanke; og hvad der var værre endnu, havde Anne Cahterick set Laura i Følge med en anden, vilde hun ikke have aabnet Munden og vilde maaske ikke en Gang lade sig se.

Saa taalmodig jeg kunde, ventede jeg derfor, lige til Tjeneren kom for at tage ud. Da jeg forlod Huset, var der endnu intet Tegn til, hverken i eller udenfor Huset, at Sir Percvial skulde være kommet hjem. Jeg saa' Greven med et Stykke Sukker

imellem Tænderne og Kakaduen kravlende op ad hans brede Bryst, medens Grevinden, som sad lige overfor sin Mand, saa' tillige saa opmærksomt og interesseret, som havde hun aldrig før set sin Mand og Fuglen i denne Stilling.

Paa Vejen til Plantagen sørgede jeg for ikke at kunne blive iagttaget fra Frokostvinduet. Der var vist heller ingen, der saa' mig eller forfulgte mig. Klokken var tre Kvarter til tre.

Da jeg først var naaet ind imellem de tykke Træer, gik jeg hurtigere til, indtil jeg omtrent befandt mig midt i Plantagen. Først da sagtnede jeg min Gang, jeg listede mig videre, men jeg hverken saa' eller hørte nogen. Efterhaanden nærmede jeg mig Bagsiden af Baadehuset saa meget, at jeg maatte kunne høre, om der blev talt derinde; jeg standsede for at lytte, derpaa fortsatte jeg Vejen, indtil jeg stod lige op ad Huset, saa at jeg maatte kunne have hørt, hvis der havde været nogen derinde. Men den dybe Stilhed blev ikke afbrudt af den mindste Lyd, hverken nær eller fjærn hørtes Tegn paa, at der var levende Væsener noget Sted.

Efter at have kigget først til den ene Side og siden til den anden Side af Huset uden at øjne nogen, vovede jeg mig helt frem og saa' derind. Der var ingen.

Jeg kaldte „Laura — Laura", først ganske sagte, siden højere og højere. Ingen

svarede, ingen viste sig. Det lod til, at jeg var den eneste levende Skabning her i Plantagen.

Mit Hjærte begyndte at banke hæftig, men jeg holdt tappert ud med min Søgen, først i selve Huset, derefter udenfor.

Der var to forskellige Fødder, store som en Mands, og mindre, som jeg, efter at have sat min egen Fod ovenpaa dem, formodede var hendes, virkelig kom til den Slutning, at det ikke kunde være nogen anden end Lauras. Umiddelbart foran Døren var der stampet frem og tilbage i Sandet, man kunde ikke tydelig skælne Mandens fra Kvindens, men tæt op ad Huset til den ene Side, lige under det fremspringende Tag, opdagede jeg et lille Hul i Sandet, som nylig var boret, det kunde der ikke være Tvivl om. Ligesom jeg opdagede det, vendte jeg øjeblikkelig om for at følge Sporene saa langt, som jeg kunde, for muligvis paa denne Maade at opdage Lauras Opholdssted.

De førte mig da ogsaa langs med Træerne, saa langt som en Afstand af omtrent to eller tre Hundrede Alen, efter hvilken Tid det var mig ganske umuligt at finde flere Spor. Der kunde da kun være Sandsynlighed for, at de Personers Spor, jeg havde forfulgt, skulde fortsættes inde i Plantagen, hvorfor jeg gik ind der fra samme Sted, som de andre maatte være gaaede derind. Først var slet ingen Sti at

øjne, senere opdagede jeg imidlertid en, som kun var ganske svagt antydet. Den fulgte jeg. Det varede nogen Tid, før det gik op for mig, at den førte mig i Retning af Landsbyen. Nu saa' jeg lige med ét to Stier foran mig, tæt Krat begrænsede begge Sider af den ene Sti Jeg stod raadvild i nogen Tid, seende hen for mig, uvis om, hvilken Vej jeg skulde slaa ind paa. Da opdagede jeg paa en af de fremstaaende Kviste et Stykke af en Frynse, som ved nærmere Undersøgelse viste sig at stamme fra et Dameshawl og i Virkeligheden var af Lauras Tørklæde, det, hun den Dag havde kastet om Skuldrene. Jeg fulgte Vinket, og til min store Lettelse førte Stien om bag Huset. At det var en Trøst for mig er begribeligt, fordi Laura ikke vilde have brudt sin Aftale med mig og ikke vilde være gaaet ad denne mindre behagelige Sti, dersom der intet usædvanlig var hændet.

Jeg gik ind gennem Gaarden.

Den første, jeg traf, da jeg kom paa Køkkentrappen, var Husholdersken.

„Véd De, om Lady Glyde er vendt hjem fra sin Spaseretur," spurgte jeg.

„Ja, Lady Glyde er kommen for lidt siden sammen med Sir Percival," svarede hun. „Jeg frygter for, at der er sket noget usædvanligt, noget mindre glædeligt."

Mit Mod sank paa ny, og jeg kunde kun fremstamme: „Der er vel ikke tilstødt hende noget?"

„Nej, Gud være lovet, det var ikke det jeg mente; men Lady Glyde fo'r op ad Trappen til sine Værelser, svømmende i Taarer, og Sir Percival har givet mig Ordre til at afskedige Famy lige strax."

Famy var Lauras Kammerjomfru, en nydelig, godmodig Pige, som havde været i flere Aar hos hende og var sin Frue meget hengiven — med andre Ord den eneste i hele Huset, paa hvis Troskab og Hengivenhed vi kunde stole.

„Hvor er Famy?" spurgte jeg.

„I mit Værelse, Frøken. Hun er helt fra det af Sorg, saa jeg maatte tage hende ind hos mig og sætte hende i Sofaen, for at hun kunde samle sig sammen.

Jeg gik ind i Husholderskens Værelse, hvor jeg fandt Famy i en Krog af Stuen med sin Vadsæk foran sig; hun var helt opløst af Graad.

Hun kunde ikke give mig nogen som helst Forklaring paa sin pludselige Afskedigelse. Sir Percival havde befalet at give hende en Maaneds Løn, fordi hun var blevet opsagt i Utide; men hun skulde strax tage bort; der var ikke blevet tilføjet Aarsagen til Afskedigelsen, ingen havde bebebrejdet hende noget, hun havde, som sagt, kort og godt faaet Afsked, maatte ikke spørge sin Frue om Grunden til denne pludselige Bestemmelse, maatte end ikke tage Afsked med den kære Lady Clyde.

Efter at have trøstet den stakkels Pige

med faa men kærlige Ord spurgte jeg, hvor hun vilde overnatte, hvortil hun svarede, at hun kunde tage ind paa en Kro i Landsbyen. Værtens Kone var rar og vilde nok tage imod hende, hun kendte baade hende og de andre Tjenestefolk paa Blackwater. Naar hun tog tidlig af Sted næste Morgen, kunde hun vende tilbage til Slægt og Venner i Cumberland uden at behøve at opholde sig i London, hvor hun slet ikke varr kendt.

Det var strax faldet mig ind, at Famys Afrejse vilde aabne os en Mulighed for paa sikker Maade at komme i Forbindelse med London og Limmeridge House: dette vilde være yderst vigtigt for os. Derfor meddelte jeg hende, at hun i Aftenens Løb skulde høre fra sin Frue eller fra mig, at hun kunde stole paa, at vi vilde gøre alt, hvad der stod i vor Magt, for at hjælpe hende. Derpaa rakte jeg hende Haanden til Afsked og gik ovenpaa.

Døren til Lauras Værelse førte ud til Korridoren, jeg vilde aabne den, men den var laaset indvendig fra.

Jeg bankede paa, og Døren blev aabnet af samme sværlemmede Stuepige, hvis Tarvelighed og Ufølsomhed overfor den døende Hund havde irriteret mig i højeste Grad. Jeg havde senere hørt hende blive kaldt Margaret Parcher, de andre havde sagt om hende, at hun var den mest kejtede, sjuskede og egensindige Pige.

Idet hun lukkede op for mig, traadte hun strax udenfor og stillede sig op med et bredt Grin paa sit uskønne Ansigt.

„Hvorfor stiller De Dem i Vejen for mig? De ser vel, at jeg ønsker at komme indenfor?“

„Ja, men det er netop det, De ikke maa,“ lød Svaret, og det brede Smil blev endnu bredere.

„Hvor tør De vove at tale til mig paa den Maade! Gaa strax til Side!“

Hun strakte en af sine røde Hænder og Arme ud til hver Side, som vilde hun spærre Adgangen for mig, medens hun langsomt nikkede til mig.

Jeg maatte gøre Brug af al min Selvbeherskelse for ikke at give mig til at kæmpe med hende og for at minde mig selv om, at det var hendes Herre og ikke hende, jeg maatte henvende mig til. Øjeblikkelig vendte jeg hende Ryggen og gik ned ad Trappen for at finde Sir Percival. Det var nu forbi med min Taalmodighed, jeg glemte fuldstændig, at jeg havde besluttet, og indtil nu tappert udført min Beslutning, altid at finde mig i alt, hvad min Vært bød mig. Nu kunde og vilde jeg ikke længere styre min Vrede, det ligefrem lindrede mig at tænke paa, at jeg gav mig selv Frihed til at optræde imod ham.

Der var hverken nogen i Dagligstuen eller Frokostværelset, hvorfor jeg gik ind i Bibliotheket, hvor jeg ogsaa traf Sir Per-

cival og Greven og Grevinden. Alle tre stod tæt op til hinanden, og Sir Percival holdt en lille Lap Papir i Haanden. Idet jeg aabnede Døren, hørte jeg Greven sige til ham: „Nej, for hundrede Gange nej!“

Jeg gik lige hen til ham, saa' ham dristig ind i Øjnene og spurgte:

„Kan De sige mig, Sir Percival, om Deres Hustrus Vælelse er omdannet til et Fængsel, og om Deres Hustrus Stuepige skal være Fangevogter?“

„Ja“, svarede han. „Vogt De Dem for, at min Fangevogter ikke faar dobbelt saa meget at gøre — ved ligeledes at skulle vogte paa Dem!“

„Vogt De Dem hellere for at behandle Deres Hustru paa denne Maade, og vogt Dem for at true m i g!“ brød det i min Hidsighed ud af mig. „Der er Gudskelov Love her i Landet, som beskytter Kvinden fra at blive grusomt behandlet, og krummer De et eneste Haar paa Lauras Hoved, vover De et eneste Forsøg paa at fratage mig min Frihed, skal jeg paatale Deres Opførsel!“

I Stedet for Svar vendte han sig om mod Greven.

„Hvad sagde j e g?“ spurgte han. „Og hvad svarede du?“

„Hvad jeg svarede — jeg sagde nej!“

Hvor hidsig jeg end var og hvor optaget af andre Ting, mærkede jeg hans rolige, kolde graa Øjne hvile paa mit An-

sigt. De vendte sig fra mig, saa snart han havde talt, og hans Blik hang betydningsfuldt ved hans Hustrus Ansigt. Denne flyttede sig strax hen ved Siden af mig, og før nogen af os andre fik sagt et Ord, vendte hun sig mod Sir Percival:

„Vil De høre paa mig et Øjeblik," sagde hun i sin sædvanlige isnende kolde Tone. „Først maa jeg takke Dem for Deres Gæstfrihed imod os, Sir Percival, vi agter ikke at gøre Brug af denne længere. Jeg bliver ikke en Time længere end nødvendigt i et Hus, hvor Damer som Deres Hustru og Frøken Halcombe er blevne behandlede, som De har behandlet dem i Dag."

Sir Percival veg et Skridt tilbage og stirrede i maalløs Tavshed paa hende. Denne nylig udtalte Erklæring — en Erklæring, der, som han saavel som jeg vidste ikke var blevet udtalt af Grevinden uden Grevens udtrykkelige Tilladelse — lod til at forundre ham i allerhøjeste Grad. Greven stod lige overfor sin Hustru, hvem han betragtede med største Begejstring og Beundring.

„Hun er storartet," sagde han hen for sig, og medens han nærmede sig hende, greb han hendes Haand for at lægge den i sin Arm. „Jeg staar til din Tjeneste, Eleanor," vedblev han med rolig Værdighed, noget, jeg aldrig tidligere havde bemærket hos ham. „Ligeledes til Frøken Halcombes

Tjeneste, dersom hun vil beære mig med at modtage Støtte af mig."

„Hvad Fanden har du i Sinde — hvad mener du med dette?" raabte Sir Percival, da Greven nu ganske rolig gik hen imod Døren."

„Ellers plejer jeg at mene det, jeg siger, for lidt siden mente jeg, min Hustru havde Ret i det, hun sagde," svarede den uigennemtrængelige Italiener. „For en Gangs Skyld har vi byttet Roller, Sir Percival, for en Gangs Skyld retter jeg mig ikke efter mig selv, men efter Grevinde Fosco!"

Sir Percival krammede det Papir, han holdt i Haanden, og idet han skubbede Greven af Vejen — ikke uden at mumle en høj Ed mellem de sammenbidte Tænder, stillede han sig mellem ham og Døren.

„Gør som du vil," sagde han med indædt Raseri og saa sagte, at han næsten fremhviskede Ordene. „Gør blot, som du vil — og se saa, hvad der kommer ud deraf."

Med disse Ord forlod han Stuen.

Grevinden saa' spørgende paa sin Mand.

„Hvad betød dette? Hvorfor fo'r han saa pludselig af Sted?"

„Det betød, at du og jeg har bragt dette hidsige Menneske til Fornuft," lød Grevens Svar. „Det betyder, Frøken Halcombe, at Lady Glyde atter er sin egen Herre, samt at De ikke mere skal blive

fornærmet paa denne uforskammede Maade. Tillad mig at udtrykke min Beundring saavel for Deres Opførsel som for Deres Mod."

„Jeg maa ogsaa udtale min Beundring," istemmede Grevinden.

„De var sandelig beundringsværdig," vedblev Greven.

Nu, da jeg ikke længere havde Brug for mine Kræfter, nu, da min Hidsighed havde sat sig, følte jeg, at jeg faldt sammen; min forfærdelige Længsel efter Laura, Følelsen af, at der kunde være sket det værste ude i Baadehuset, tyngede med uudholdelig Vægt paa mig. Jeg forsøgte at lade som intet overfor Greven og Grevinden ved at tale til dem i samme Tone, som de var slaaede ind paa, men Ordene svigtede mig. jeg formaaede ikke at faa et Ord over mine Læber, mit Bryst arbejdede, medens mine Øjne hang ved Døren med et saa umiskendelig længselsfuldt Blik, at Greven absolut maatte kunne tyde det. Jeg tog ikke fejl, han aabnede Døren, gik udenfor, trak den til efter sig, og da i det samme Sir Percivals tunge Skridt hørtes paa Trappen, begyndte de to derude at føre en hviskende Samtale, alt medens Grevinden paa sin roligste og høfligste Maade forsikrede mig om, at hendes højeste Ønske havde været, om Sir Percival ikke ved sin Opførsel havde tvunget hende og hendes Mand til at tage bort. Førend hun havde talt

færdig, ophørte de andres Hvisken, Døren aabnedes, og Greven kiggede ind.

„Frøken Halcombe," sagde han, „det glæder mig at kunne meddele Dem, at Lady Glyde atter er Herskerinde i sit eget Hus. Jeg mente, De hellere vilde høre denne Meddelelse af mig end at Sir Percival, derfor kom jeg herind."

„Overordentlig elskværdigt af dig," udbrød Grevinden og gengældte paa denne Maade den Kompliment, som Greven før gav hende. Han smilede og bukkede, som var han blevet komplimenteret af en høflig fremmed, hvorefter han holdt Døren aaben for at lade mig gaa forbi.

Sir Percival opholdt sig ude i Vestibulen. Medens jeg fo'r op ad Trappen, hørte jeg ham kalde paa en utaalmodig Maade paa Greven, som var blevet i Bibliotheket.

„Hvorfor bliver du derinde? Jeg ønsker at tale med dig."

„Og jeg ønsker først at tænke mig lidt om," gav den anden til Svar. „Vent lidt, Percival, vent til senere."

Hverken han eller Vennen sagde mere. Jeg var nu naaet op ad Trapperne og formelig løb ned ad Korridoren. I Hastværket og paa Grund af min oprevne Tilstand lod jeg Døren til det foreste Værelse staa aaben, men huskede dog at lukke Døren til Soveværelset, hvor jeg nu befandt mig.

Laura sad i den længst borte liggende

Del af Stuen med Armene hvilende tungt paa et Bord og Ansigtet skjult i Hænderne. Hun fo'r op med et Glædesskrig i det Øjeblik, hun bemærkede mig.

„Hvordan kom du herind? Hvem har givet dig Tilladelse dertil? Vel ikke Sir Percival?“

Saa ophidset og spændt var jeg efter at høre, hvad hun havde at fortælle, at jeg slet ikke svarede, men gav mig til at udspørge hende. Lauras Ivrihed efter at erfare, hvad der var foregaaet nedenunder, var imidlertid for stor, jeg maatte fortælle, fordi hun uafbrudt gentog sit Spørgsmaal.

„Naturligvis var det Greven, der udvirkede Tilladelsen“ — sagde jeg utaalmodig. „Hans Indflydelse her i Huset —“

Hun standsede mig med en Bevægelse, fuld af Foragt og Afsky.

„Tal ikke om ham,“ udrød hun. „Han er det afskyeligste Menneske paa Jorden, jeg hader ham! Han er den værste Spion —“

Førend hun kunde udtale flere Ord, blev vi opskræmmede ved en sagte Banken paa Soveværelsedøren.

Jeg, som endnu ikke havde sat mig, gik til Døren for at se, hvem det var. Grevinden stod foran mig med et Lommetørklæde i Haanden.

Idet hun rakte mig det, sagde hun:

„De har tabt det paa Trappen, jeg

vilde bringe Dem det, da jeg dog skulde op paa mit Værelse."

Hendes Ansigt, som altid var blegt, var i dette Øjeblik dødblegt, saa at jeg blev ganske forskrækket; og Hænderne, der ellers aldrig skælvede, rystede stærkt, medens Øjnene saa' forbi mig og fæstedes paa Laura med et formelig glubsk Udtryk.

Hun havde lyttet, før hun bankede paa, det saa' jeg paa det kridhvide Ansigt, paa de skælvende Hænder, paa Blikket, hun tilkastede Laura.

Efter at have ventet lidt, vendte hun sig lavs fra mig og gik langsomt bort.

Atter lukkede jeg Døren.

„Ak, Laura, Laura, vi kommer bitterlig til at fortryde det Øjeblik, hvor du udtalte Ordet Spion."

„Du vilde have sagt det samme, havde du anet, hvad jeg véd. Anne Catherick tog ikke fejl. Der var virkelig én, der passede paa os i Plantagen i Gaar, han holdt sig godt skjult. Det var Grev Fosco!"

„Er du vis paa det?"

„Ja, ganske sikker. Han var sendt ud for at udspionere os af Sir Percival — han underrettede Sir Percival om alt — han havde sendt Sir Percival ud i Morges for at passe os op — først Anne Catherick og saa mig."

„Fandt han Anne? Saa' du hende ved Søen?"

„Nej, hun kom slet ikke, hun var klog nok til at blive borte.“

„Fortæl, fortæl!“

„Ja, der var ingen, da jeg kom til Baadehuset. Saa gik jeg indenfor og sad nogle Minuter og ventede, indtil jeg blev utaalmodig og gav mig til at gaa frem og tilbage i Huset. Idet jeg gik udenfor, opdagede jeg nogle Tegn i Sandet lige for Indgangen til Huset: jeg bøjede mig for at undersøge dem og opdagede, at der var skrevet et Ord med store Bogstaver i Sandet. Ordet var „Søg!“

„Du skrabede Sandet til Side og borede et dybt Hul deri?“

„Hvorfra véd du dog det, Marion?“

„Jeg bemærkede Hullet, da jeg kom efter Aftale til Baadehuset. Men fortæl videre!“

„Ja, jeg skrabede Sandet bort og opdagede snart en Lap Papir, som laa godt skjult deri; det var beskrevet. Og Underskriften var Anne Cathericks.“

„Hvor er Papiret?“

„Sir Percival har taget det fra mig.“

„Husker du, hvad hun skrev? Tror du, at du kan gentage det for mig?“

„Ja, i Hovedsagen, men ikke Ord for Ord. Der stod ikke ret meget. Du, Marion, vilde have kunnet huske hvert eneste Ord.“

„Men prøv blot, før vi gaar videre, at fortælle mig Hovedindholdet.“

Hun samtykkede. Jeg nedskriver det her nøjagtig, som hun gentog de skrevne Linjer fra Anne. De lød saaledes:

„Jeg er i Gaar blevet set sammen med Dem af en høj, svær, ældre Herre og maatte løbe for at undslippe. Han var ikke tilstrækkelig hurtig til at følge mig, jeg forsvandt for ham mellem Træerne. Derfor vover jeg ikke at komme igen i Dag ved den fastsatte Tid. I Morges Klokken sex har jeg skrevet dette og skjuler det her i Sandet for at fortælle Dem det. Naar vi en anden Gang skal tale sammen om Deres onde Mands Hemmelighed, maa det være paa et sikkert Sted, ellers kan det aldrig ske. Prøv at være taalmodig. Jeg lover Dem, at De skal faa mig at se igen, oven i Købet snart. — A. C.“

„Den høje, svære Mand“ kunde der ingen Tvivl være om, hvem var; altsaa vidste vi nu, hvem der havde forstyrret Laura og Anne. Nu mindedes jeg ogsaa Dagen forud at have fortalt Sir Percival i Grevens Nærværelse, at Laura var gaaet til Baadehuset for at finde sin Brosche; efter al Sandsynlighed var han fulgt efter hende, strax efter at han inde i Dagligstuen til mig havde omtalt den Forvandling, der var foregaaet med Sir Percival. I dette Tilfælde kunde han kun være naaet i Nærheden af Baadehuset, Anne Catherick havde hørt hans Komme og var forsvundet, før han var naaet helt derhen; hun var jo løbet

temmelig pludselig fra Laura, derfor var det ikke lykkedes ham at indhente hende, og derfor havde han heller ikke hørt, hvad de to havde talt om. Naar man tog i Betragtning den lange Vej, der var fra Huset til Søen, kan jeg nogenlunde regne ud, hvor vidt Laura var kommet i sin Samtale med den anden, inden han var kommet til Baadehuset. Altsaa var der ingen Mening i at tænke mere herpaa.

Nu gjaldt det blot om at opdage, hvor meget Sir Percival havde opsnuset efter at have faaet Meddelelsen af Grev Fosco.

„Hvor kan det være, at Brevet ikke er i dit Eje?“ spurgte jeg Laura. „Hvad har du gjort med det? Du kastede det da vel ikke fra dig i Sandet?“

„Nej! Efter at have gennemlæst det tog jeg det med ind i Baadehuset for i Ro og Mag at kunne studere det rigtig; jeg var endnu ikke naaet til Ende dermed, før en Skygge faldt hen over Papiret, og ved at se op bemærkede jeg Sir Percival, der til min Skræk stod i Døren, iagttagende mig skarpt.“

„Forsøgte du at skjule Brevet?“

„Ja, helt uvilkaarlig, men han forhindrede det hurtig. „Du skal ikke gøre dig Ulejlighed,“ sagde han. „Jeg har allerede læst det!“ Hjælpeløst saa' jeg op paa ham — ikke et Ord sagde jeg. „Du forstaar vel nok, hvad jeg siger — jeg h a r l æ s t d e t! Allerede for et Par Timer siden

gravede jeg det op af Sandet, lagde det, efter at have læst det, ned igen, skrev det Ord i Sandet, som ved min Manøvre var blevet udslettet, og ventede da for at se, hvorledes du vilde bære dig ad. Saa, nu kan du da ikke lyve dig fra noget," vedblev han. „Du har altsaa i al Hemmelighed talt i Gaar med Anne Catherick, og nu har du faaet Brev fra hende. Giv mig Brevet. H e n d e har jeg endnu ikke fanget, men dig har jeg i hvert Fald."

Han kom tæt hen til mig — jeg var ene med ham, Marion — hvad skulde jeg gøre andet end aflevere Brevet til ham?"

„Hvad sagde han saa?"

„Først slet ingen Ting. Han greb mig blot om Armen, førte mig ud af Baadehuset, saa' sig om til alle Sider, som om han var bange for at blive set eller hørt; derpaa klemte han min Arm fast, idet han hviskede:

Hvad sagde Anne Catherick til dig i Gaar? Du siger hvert eneste Ord, hører du — hvert eneste Ord fra først til sidst!"

„Fortalte du ham det?"

„Ja, Marion, jeg var jo alene med ham, han klemte til, saa min Arm smertede stærkt — hvad kunde jeg gøre andet!"

„Er Mærkerne endnu paa Armen? Lad mig se!"

„Hvorfor? Sig mig Grunden."

„Jo, Laura! Fordi vor Udholdenhed

er til Ende, fordi vore Lidelser nu maa ophøre. Mærkerne paa din Arm er et Vaaben imod ham. Lad mig se dem, saa at jeg med god Samvittighed en Gang i Fremtiden vil kunne sværge paa, at de har været der."

„Aa, Marion, se ikke saa ophidset ud — tal ikke paa denne Maade! Hvad bryder jeg mig derom — nu gør det ikke ondt længere."

„Lad mig se din Arm!"

Hun blottede Armen. Det skar mig i Hjærtet at se, jeg gøs og var ved at briste i Graad. Man kunde blive ond ved at blive behandlet paa en saadan Maade; Laura er for blid dertil, men jeg svarer ikke for mig selv. Heldigvis forraadte mit Ansigt ikke mine Følelser, Laura kunde intet tyde af min Mine. Den blide, uskyldige, kærlige Kone troede blot, at jeg blev forskrækket, og tænkte sikkert ikke synderlig derover.

„Bryd dig ikke om det, Marion," sagde hun trøstende, medens hun trak Ærmet ned igen. „Det gør ikke mere ondt."

„Jeg skal prøve paa at glemme det for d i n Skyld, kæreste Laura. Naa, men fortæl videre. Sagde du ham saa alt, hvad Anne Catherick havde sagt til dig — alt det, du i Gaar fortalte mig?"

„Ja, alt! Han forlangte det — jeg var ganske ene med ham — det var umuligt at skjule noget."

„Hvad sagde han, da du havde talt færdig?“

„Han saa' paa mig og lo hen for sig med en bitter, spottende Latter. „Nu mangler jeg blot at faa Resten ud af dig,“ sagde han; „forstaar du, der maa være mere, og jeg v i l vide alt.“ Jeg erklærede, at jeg havde sagt alt, jeg svor højt og hellig derpaa, men han paastod paa det bestemteste, at jeg vidste mere. „Og v i l du intet røbe, skal jeg vriste det ud af dig, om ikke her saa hjemme!“ Saa førte han mig ad en ukendt Vej gennem Plantagen, sandsynligvis fordi han var bange for at møde nogen, og først da vi var i Nærheden af Huset, standsede han og sagde: „Vil du endnu ikke overgive dig? Du skulde hellere tilstaa alt, før det er for silde.“ Jeg kunde jo kun gentage det samme, jeg før havde sagt. Han forbandede min Stivsindethed, fortsatte Vejen og skubbede mig foran sig ind i Huset. „Du skal ikke narre mig,“ sagde han lidt efter, „du véd mere, end du vil ud med, men jeg skal vide at faa din Hemmelighed ud af dig — enten af dig eller af denne Søster, der altid løber i Hælene paa dig. Denne Hvisken og Tisken mellem jer skal snart faa en Ende; du skal ikke faa hende at se, før jeg har faaet alt ud af dig, der skal vaages over dig Dag og Nat, ingen skal komme til dig, før du har tilstaaet Sandheden.“ Hvad jeg end gjorde og sagde,

hjalp intet; han førte mig lige op paa Værelset, hvor Fanny sad og syede paa mit Tøj; hende jog han uden videre bort. „Jeg skal nok passe paa, at De ikke bliver indviet i Komplottet," sagde han. „Endnu i Dag forlader De mit Hus. Ønsker Deres Frue en Kammerjomfru, skal hun faa en efter mit Valg." Han skubbede mig herind i Soveværelset og laasede Døren. Derpaa satte han sin tossede Stuepige til at passe paa mig. Han opførte sig som et galt Menneske, jeg var helt bange for ham, saa v i l d han saa' ud. Men du kan vist ikke sætte dig ind i alt dette —"

„Jovist kan jeg saa, Laura! Han er nemlig virkelig gal — gal af Skræk og opfører sig paa en saadan Maade, fordi han har en ond Samvittighed. Af hvert et Ord, du har sagt, er det gaaet mere og mere op for mig, at da Anne Catherick i Gaar var sammen med dig, var hun lige paa Nippet til at røbe den Hemmelighed, som er i Stand til at ødelægge din Mand; og intet vil kunne berolige ham, hvad du end gør eller siger, vil han nære Mistro til dig — Tyv tror, hver Mand stjæler, véd du nok! Alt dette siger jeg ikke for at forurolige dig, men kun for at aabne dine Øjne for den Stilling, du befinder dig i, samt for at overbevise dig om, hvor nødvendigt det er at lade mig handle i dit Sted; husk, hvor usikker Fremtiden er, nu k a n jeg handle, senere vil det maaske

være for silde. Grev Fosco er Skyld i, at jeg i Dag fik Adgang til dit Værelse, en anden Gang blander han sig maaske ikke i vore Anliggender. Sir Percival har givet Fanny Afsked, fordi hun er en ærlig Pige, som er dig meget hengiven, og han har valgt en anden i hendes Sted, én, som baade er dum og ikke har Spor af Interesse for dig. Det er umuligt at forudsige, hvilke Skridt han vil foretage sig i Morgen eller fremdeles, lad os derfor smedde, medens Jærnet er varmt, opsæt det for Guds Skyld ikke."

„Hvad skal vi da gøre, Marion? Ak, kunde vi blot løbe herfra og aldrig mere vende tilbage."

„Hør paa mig, kære Laura, og husk paa, at du ikke staar ene uden Hjælp, saa længe jeg er ved din Side."

„Det forstaar jeg godt, jeg véd, du vil hjælpe mig, men glem ikke stakkels Fanny for min Skyld, hun trænger ogsaa til Hjælp og Trøst."

„Jeg skal ikke glemme hende. Jeg saa' hende, før jeg kom herop, og har meddelt hende, at jeg vil tale med hende i Aften. Det vilde ikke være klogt at skrive, Postsækken er ikke sikker her paa Blackwater. Jeg maa skrive to Breve endnu i Dag — begge drejer sig om dine Anliggender, og vi tør ikke betro Brevene til andre end Fanny."

„Hvad er det for Breve?"

„Det ene er til Hr. Gilmores Kompagnon, som har tilbudt at hjælpe os, saa snart vi skulde trænge dertil. Hvor lidt jeg end kender til Loven, er jeg dog temmelig overbevist om, at den beskytter en Kvinde imod en Behandling som den, der i Dag er blevet dig tildelt af denne Slubbert. Om Anne Catherick kan jeg intet som helst sige, fordi vi ingen paalidelige Beviser har. Derimod skal Juristen erfare, at din Mand har forgrebet sig paa dig, samt at han har indespærret dig her — — det maa og skal han vide, jeg skal skrive endnu i Aften."

„Men tænk paa, hvad du udsætter os for, Marion."

„Det har jeg tænkt paa! Sir Percival har vist mere at frygte end vi; maaske han, naar han faar at vide, at vi agter at anklage ham, vil tage sig mere i Agt og vil passe bedre paa sig selv."

Jeg rejste mig, medens jeg talte, men Laura bønfaldt mig om ikke at forlade hende.

„Du vil drive ham til Fortvivlelse," indvendte hun, „og det vil gaa altfor frygtelig ud over os."

Jeg følte kun altfor vel, at det var sandt, hvad hun sagde, men vilde dog ikke indrømme det. Der var ingen Udsigt til, at vi kunde blive hjulpne, der var intet Haab for os i nogen som helst Retning, vi befandt os i en frygtelig Situation, saa at

vi lige saa godt kunde udsætte os for det værste ved at handle paa den Maade, jeg havde omtalt; dette forklarede jeg hende nu. Hun sukkede bittert, men gjorde ingen flere Indvendinger, spurgte kun, til hvem det andet Brev skulde være.

„Til Hr. Fairlie," svarede jeg hurtig. „Din Onkel er din nærmeste Slægtning og Overhovedet i Familien. Han maa og skal tage sig af Sagen."

Laura rystede bedrøvet paa Hovedet.

„Ja, din Onkel er nok svag, egenkærlig og ubetydelig, men han er ikke som Sir Percival Glyde, og han har ikke Venner om sig som Grev Fosco. Jeg venter mig intet af ham i Retning af Kærlighed eller Venlighed — saadanne Følelser nærer han hverken overfor os eller overfor andre end sig selv, men han vil gøre alt for at kunne værne om sin Fred og Ro og for ikke at skulle opgive al Komfort og Hygge. Jeg vil kun overtale ham til at blande sig Sagen nu, for at det ikke skal komme til at gaa ud over ham senere; det vil spare ham meget Besvær, og senere vil Ansvaret komme til at hvile stærkt paa ham, dersom han ikke griber ind nu. Stol kun paa, at jeg skal vide at fremstille det for ham paa den Maade, der vil gøre mest Virkning paa ham; jeg kender ham, ikke for intet har jeg boet under Tag med ham i flere Aar."

„Naar blot du kunde overtale ham til,

at vi to kunde vende tilbage til Limmeridge og blive der i nogen Tid. Hvor vi skulde blive lykkelige, ikke sandt, Marion?"

Disse Ord gav mine Tanker en ny Retning. Vilde det være muligt at stille Sir Percival mellem det Valg enten at udsætte sig for Sagførerens Indblanding og den derpaa følgende Skandale eller at tillade Laura at skilles fra ham for en Tid og tage foreløbig Ophold i sin Onkels Hus. Der var ikke megen Sandsynlighed for, at han vilde give sit Samtykke, men skønt jeg fandt det haabløst at gøre Forsøget, mente jeg dog, at det var min Pligt. Der var jo i Grunden intet andet at gøre, saa at det altid var et Forsøg værd.

„Saavel din Onkel som Sagføreren skal erfare dit Ønske," sagde jeg til sidst. „Maaske denne sidste vil kunne give os et Raad. Gud give, der maatte komme noget godt ud af det, jeg nu har foresat mig at gøre!"

Medens jeg talte, rejste jeg mig; Laura søgte imidlertid atter at overtale mig til at blive.

„Aa, gaa ikke!" udbrød hun forskrækket. „Min Skrivemappe ligger paa Skrivebordet, du kan jo skrive herinde."

Det skar mig i Hjærtet at skulle afslaa hendes Bøn, men vi havde allerede været alt for længe alene, og vakte vi Mistanke paa ny ved at lukke os inde alene, kunde det gærne straffe sig senere. Det

var paa høje Tid, jeg viste mig nede hos de andre, hos disse elendige Mennesker, der sikkert i dette Øjeblik nu havde os i Tankerne og næppe talte om andet. Dette forklarede jeg nu Laura og fik hende langt om længe til at indse Nødvendigheden af, at jeg viste mig nede i Stuen med et roligt og fattet Væsen.

„Om en Times Tid er jeg hos dig igen, kære Laura. Det værste er forbi for i Dag, der er intet at frygte; sørg blot for at blive rolig, og hvil dig saa lidt.“

„Sidder Nøglen i Døren, Marion? Kan jeg laase den indvendig fra?“

„Ja, vær saa god, her er Nøglen. Laas den, og luk ikke op for andre end for mig, hører du.“

Jeg kyssede hende, før jeg gik. Det var ligefrem en Lettelse at høre Nøglen blive drejet om, saa at jeg vidste hende i Sikkerhed, indtil jeg kom tilbage.

Ottende Kapitel.

D. 19de Juni.

Jeg var kun akkurat naaet hen til Trappen, da det faldt mig ind, at det maaske vilde være rigtigst ligeledes at laase min egen Dør og gemme Nøglen i Lommen; thi vel var min Dagbog forsvarlig indelukket mellem andre Papirer i Skrivebordsskuffen, men der laa dog altid en Del Papirer i den aabne Skrivemappe. Paa Klatpapirerne var Aftrykkene af den foregaaende Dags Skrivelse, i hvert Fald af de sidste Linjer, og desuden laa der mit Signet — to Duer, der drikker af samme Skaal. Jeg, som var blevet meget mistroisk, især i de sidste Par Dage, saa' Fare ved alt, selv ved saadanne Ubetydeligheder; jeg indsaa nok, at selv om jeg laasede det altsammen inde, vilde dette dog ikke være tilstrækkelig Sikkerhed.

Jeg gik ind hos mig selv, men syntes ikke, der var mere Uorden mellem Papirerne, end da jeg sidst forlod Stuen. Mine

Skrivematerialier, som jeg lige fra Begyndelsen havde forbudt Pigen at røre, laa som sædvanligt spredte over hele Bordet; det eneste, der fik mig til at studse, var, at Seglet laa paa sin Plads paa Pennebakken; dette lignede mig ikke, dertil var jeg altfor hurtig og skødesløs, jeg plejede aldrig at gøre det og mindedes heller ikke denne Gang at have gjort det, men da jeg paa den anden Side ikke kunde huske, hvor jeg havde anbragt det, turde jeg jo ikke mistænke nogen anden for at have flyttet det. Desuden vilde jeg helst være fri for at tænke over mere end det, jeg i Forvejen havde i Hovedet, det var sandelig ogsaa tilstrækkeligt.

Jeg laasede Døren, stak Nøglen i Lommen og gik ned.

Madame Fosco stod ene i Vestibulen foran Barometeret.

„Falder stadig mere og mere," sagde hun „Saa faar vi snart Regn."

Hendes Ansigt havde antaget sit sædvanlige rolige Udtryk og sin vante Farve. Men den Haand, hvormed hun pegede paa Barometeret, rystede endnu.

Kunde hun allerede have fortalt sin Mand om det Ord, hun havde hørt Laura udtale? Havde han allerede faaet at vide, at vi ansaa ham for en „Spion"? Min stærke Mistanke om, at hun havde sladret, min Angst for Følgerne, min faste Overbevisning om, at Grevinde Fosco, til Trods

for sin paatagne ydre Høflighed, aldrig havde tilgivet sin Niece at have staaet mellem hende og de ti Tusend Pund — alt dette bevirkede, at jeg overvandt min Stolthed og aabnede Munden i det svage Haab at kunne bruge min Indflydelse og hele min Overtalelsesevne til Gunst for Laura.

„De er nok saa god at undskylde mig, Grevinde, fordi jeg drister mig til at tale til Dem om et overordenlig pinligt Æmne.“

Hun foldede Hænderne over Maven og bøjede Hovedet højtidelig uden at ytre et Ord og uden et Øjeblik at vende Blikket fra mig.

„Den Gang, De var saa elskværdig at bringe mig mit Lommetørklæde,“ vedblev jeg, „har De vist til min store Beklagelse hørt Laura udtale Ord, som jeg nødig vil gentage, og som jeg heller ikke vil prøve paa at forsvare. Jeg vil kun udtale det Haab, at De ikke har troet, det betød noget — at De ikke har anset det for saa vigtigt, at De har omtalt det for Greven?“

„Nej, vigtigt var det nok ikke,“ svarede hun med sin skarpe og iskolde Stemme, „men jeg har kke den mindste Hemmelighed for min Mand, selv Ubetydeligheder fortæller jeg ham om, og da han for lidt siden gjorde en Bemærkning om, hvor nedtrykt jeg saa' ud, var det kun min Pligt at melde ham Grunden til min

Sorg; De forstaar altsaa, Frøken Halcombe, at jeg allerede har fortalt ham det."

Jeg var forberedt herpaa, og dog løb det mig koldt ned ad Ryggen ved at høre hende udtale Ordene.

„Tillad mig at gøre Dem opmærksom paa, Grevinde, i hvilken alvorlig Stilling min Søster befinder sig, og tillad mig at frembære min Undskyldning i hendes Sted. Hun havde lige faaet en haard Straf og var blevet fornærmet og behandlet uretfærdig af sin Mand og var derfor ikke sig selv, den Gang hun udtalte de vrede Ord. Kan jeg haabe paa Deres Overbærenhed og Tilgivelse for hende, vær ædelmodig og tilgiv hende!"

„Javist, javist saa," lød Grevens rolige Stemme bag mig. Han havde listet sig bagpaa os paa sin katteagtige Maade; han havde staaet paa Lur i Bibliotheket og holdt endnu en Bog i Haanden.

„Da Lady Glyde udtalte de fornærmende Ord, begik hun stor Uretfærdighed mod mig — jeg beklager det, men tilgiver det. Lad os aldrig mere vende tilbage til dette Æmne, Frøken Halcombe, lad os alle prøve paa at glemme."

„Det er meget elskværdigt af Dem," svarede jeg, „og hvilken Lettelse det er for mig, vil De kunne —"

Jeg forsøgte at fortsætte, men hans Blik var fæstet paa mig; hans stive Smil var haardt, koldt, ubønhørligt, det brede,

glatte Ansigt forekom mig ligefrem uhyggeligt. Min Mistanke om hans ufattelige Ondskab og Falskhed, Følelsen af min egen Nedværdigelse ved at skulle forsøge at formilde hans Hustru og ham, forvirrede og ophidsede mig i den Grad, at jeg maatte tie, at Ordene svigtede mig, hvorved jeg blev endnu mere forvirret.

„Jeg beder og bønfalder Dem, Frøken Halcombe, om ikke at tale mere herom — det gør mig forfærdelig ondt, at De har anset det for nødvendigt at gøre saa mange Undskyldninger.“

I det samme greb han min Haand og — aa, hvor jeg hader og foragter mig selv — ja, hvor foragtelig, selv om jeg ene og alene taalte denne Uforskammethed for Lauras Skyld — han greb min Haand, førende den til sine Læber. Aldrig før havde jeg vidst, i hvilken høj Grad jeg ræddedes for ham. Denne tilsyneladende uskyldige Handling fik mit Blod til at fare mig til Hovedet, som havde han tilføjet mig den største Fornærmelse. Og dog skjulte jeg mit Had -- prøvede endog paa at smile — jeg, der en Gang uden Skaansel havde dømt enhver falsk Kvinde utilladelig haardt, jeg var nu lige saa falsk som den værste af alle falske Kvinder.

Det vilde ikke have været muligt at bevare min Selvbeherskelse, hvis han var blevet staaende i længere Tid i samme Stilling, eller hvis han var vedblevet at se

mig ind i Øjnene. Hans Hustrus vilde Skinsyge kom mig uventet til Hjælp ved at tvinge hans Opmærksomhed bort fra mig. Hendes kolde, blaa Øjne skød Lyn, de graablege Kinder blussede; i det Øjeblik saa' hun ti Aar yngre ud end ellers.

„Grev Fosco!" raabte hun. „Din medfødte italienske Høflighed kunde let misforstaas her i England. En Englænderinde er ikke vant til Sydens Varme!"

„Tilgiv mig, min Engel! Den bedste Englænderinde, j e g kender, forstaar Sydlændingen, h u n forstaar mig, ikke sandt?"

Med disse Ord slap han min Haand for i Stedet for et hæve sin Hustrus Haand til sine Læber og trykke et Kys paa den.

Jeg løb op ad Trappen for at søge Tilflugt i mit Værelse. Havde der været Tid til at tænke, vilde jeg ligefrem have følt Smerte, saa bitre var mine Tanker; men der var ingen Tid til andet end til at handle.— til alt Held for mig, der havde rigeligt Brug for alt mit Mod.

Der var nu Tid og Ro til at skrive de to Breve, jeg havde omtalt for Laura; jeg skyndte mig da ogsaa at sætte mig for saa hurtig som muligt at faa det besørget.

Jeg havde kun mig selv at stole paa, der var absolut ingen anden i Nærheden eller i Miles Omkreds, som kunde tage sig af os. Sir Percival havde hverken Slægt eller Venner, af hvis Indblanding vi kunde vente os hverken godt eller ondt. Han

stod paa en meget kølig Fod — eller rettere paa en meget daarlig Fod — med de Familier, der hørte til samme Rang og Stand som han, og Laura og jeg havde hverken en Fader eller Broder til at tage sig af vor Sag. Der var absolut intet andet at gøre for mig end at skrive disse to Breve, thi selv om Laura og jeg vilde prøve paa at undslippe og flygte herfra, vilde Verden dømme os fejlagtig, og ikke alene det, men vor hemmelige Flugt vilde i alle Retninger skade os. Nej, førend vi greb til det sidste fortvivlede Middel, vilde jeg prøve, om jeg kunde opnaa noget ved at skrive til Prokuratoren og til Hr. Fairlie.

Jeg omtalte ikke Anne Catherick for Sagføreren, fordi dette Æmne var forbundet med en Hemmelighed, vi endnu ikke kendte, hvorfor det vilde være unyttigt at omtale den for en fremmed; dette havde jeg ogsaa forklaret Laura. Jeg gjorde kun Sagføreren det ligefremme Spørgsmaal, hvorledes man skulde forholde sig i det Tilfælde, Sir Perciv al vilde nægte sin Hustru at tage fra Blackwater for i kortere eller længere Tid at vende tilbage til sin Onkel paa Limmeridge. Jeg henviste ham til Hr. Fairlie angaaende Enkelthederne ved dette Arrangement og forsikrede ham, at det var i Overensstemmelse med Lauras Ønske, at jeg skrev til ham, og bad ham til Sluluing paa det indstændigste om at handle i hendes Navn og søge at gøre sin

Indflydelse gældende saa meget som muligt og tillige saa hurtig som muligt.

Nu kom Turen til Brevet til Hr. Fairlie. Jeg henvendte mig til ham paa den Maade, jeg mente vilde gøre mest Indtryk paa ham; inden i Brevet lagde jeg en Kopi af min Skrivelse til Prokuratoren for at betyde Hr. Fairlie, hvor alvorlig Sagen var. Jeg havde forestillet ham, hvor langt mere bekvemt det vilde være for ham at modtage Laura og mig nu som sine Gæster fremfor at risikere altid at skulle have os boende, hvad der kunde ske, dersom han forbød os at komme strax eller ikke svarede paa vor Skrivelse.

Da jeg endelig havde fuldendt Brevene, havde lagt dem i Konvolut og forseglet dem, vendte jeg tilbage til Lauras Værelse for at vise hende, at nu var det gjort.

„Har der været nogen og forstyrret dig," spurgte jeg, da hun lukkede op for mig.

„Nej, her har ingen været og banket paa, men jeg hørte nogen inde i Sideværelset.

„Var det en Mand eller Kvinde?"

„En Kvinde — jeg hørte tydelig en Kjoles Raslen."

„Lød det som Silke?"

„Ja!"

Altsaa havde Grevinden igen været paa Spil og havde lyttet; af hende havde

vi intet at frygte, ikke direkte af hende, men da hun var et saa villigt Redskab i sin Mands Hænder, kunde man slet ikke vide, hvad ondt hun nu pønsede paa.

„Hvor tror du, Silkeskørtet gik hen, da du ikke længere hørte det inde ved Siden af?“ spurgte jeg. „Kunde du høre, om det passerede Væggen langs med Stuen her?“

„Ja, jeg lyttede netop efter og hørte ogsaa tydelig, ad hvilken Kant det forsvandt.“

„Hvilken Vej da?“

„Henimod dit Værelse.“

Atter var der Grund til Eftertanke. Jeg havde intet hørt, men dette kunde jeg ikke regne, jeg havde været optaget af Skrivningen, og da jeg skriver kradsende, var der mere Sandsynlighed for, at Grevinden havde hørt min Pens Kradsen imod Papiret, end at jeg havde hørt hendes Silkekjoles Raslen. Dette var endnu en Grund til ikke at betro mine Breve til Postsækken i Vestibulen.

Laura saa', at jeg stod i dybe Tanker.

„Er der atter Fare paa Færde — er der flere Vanskeligheder?“ spurgte hun træt.

„Nej, just ikke Fare — Vanskeligheder er der derimod nok af. Jeg tænkte paa, hvorledes man sikrest kunde faa disse Breve anbragte i Fannys Hænder.

„Har du virkelig skrevet? Aa, Marion,

det er vist altfor farligt, husk, hvad vi kan udsætte os for, hvis det bliver opdaget."

„Vær blot ikke bange, Laura. Lad mig se, hvad Klokken er."

Den manglede et Kvarter i sex. Jeg vilde kunne naa at gaa til Kroen i Landsbyen og være her tilbage før Middag; ventede jeg til om Aftenen, kunde jeg risikere at gaa glip af Lejligheden til at slippe herfra.

„Du maa ikke lukke op for nogen, Laura, medens jeg er borte, hører du, vær ikke bange for min Skyld. Skulde nogen spørge efter mig, luk da blot ikke op, men raab, at jeg er gaaet en Tur."

„Naar kan du være her igen?"

„Forhaabenlig før Middag. Vær nu blot ved godt Mod, kære Ven. I Morgen ved denne Tid har vi en klarhovedet, paalidelig Mand til at tage sig af vor Sag; efter Hr. Gilmore selv er hans Kompagnon den bedste, vi kunde betro os til."

Efter et Øjebliks Overvejelse indsaa jeg, at det ikke vilde være klogt at vise mig i Spaseredragt, førend jeg havde overbevist mig om, hvad der gik for sig nedenunder; jeg vidste jo ikke engang, om Sir Percival var hjemme eller ej.

Den højrøstede Sang af de mange Kanariefugle inde i Bibliotheket samt den stærke Tobaksrøg, der trængte ud igennem

den aabenstaaende Dør, røbede, hvor Greven opholdt sig. Jeg saa mig tilbage over Skulderen, idet jeg gik forbi Døren og bemærkede til min Forundring, at han fremviste Fuglene for Husholdersken samtidig med, at han fortalte livlig om sine Fugles udmærkede Egenskaber. Han maatte have indbudt hende til at komme op og se dem, det kunde nemlig aldrig være faldet hende ind paa egen Haand at have dristet sig til at betræde Bibliotheket. Hvad mon hans Hensigt hermed kunde være, thi at der stak noget bagved denne saavel som bag enhver anden af hans Handlinger, var ganske sikkert.

Der var imidlertid ikke Tid til at overveje Sagen nærmere. Jeg saa' rundt om efter Grevinden og fandt hende vandrende sin Spaseretur rundt omkring Fiskedammen — hendes Yndlingsopholdssted.

Jeg var ikke rigtig sikker paa, hvorledes hun vilde opføre sig overfor mig efter det Udbrud af Skinsyge, som hendes Mand havde været Skyld i for ikke ret lang Tid siden; det lod til, at han havde forstaaet at tæmme hende i den Mellemtid, der var forløbet fra den Gang og nu — thi hun tiltalte mig paa samme høflige Maade som altid. At jeg talte til hende, skyldtes kun min Ivrighed efter at erfare, hvor Sir Percival opholdt sig, og det lykkedes mig da ogsaa at hentyde hertil paa en indirekte Maade, og skønt hun nødig vilde give mig

den ønskede Oplysning, endte det dog med, at hun sagde, at han ikke var hjemme.

„Hvilke Heste benytter han?“ spurgte jeg ligegyldig.

„Slet ingen,“ svarede hun. „For et Par Timer siden gik han hjemmefra, og efter hvad jeg forstod, var hans Hensigt med sin Udflugt at forhøre sig nærmere om denne Anne Catherick. Det lader til, at han er taabelig nok til absolut at ville forfølge hendes Spor. Véd De tilfældigvis, Frøken Halcombe, om hendes Sindssyge ytrer sig ved, at hun er farlig for sine Omgivelser?“

„Det aner jeg ikke, Grevinde.“

„Gaar De op nu?“

„Ja, det er vel snart paa Tide at klæde sig om til Middagen.“

Vi gik begge ind; Grevinden lukkede Døren til Bibliotheket, hvor hun sagtens slog sig ned for at rulle Cigaretter til sin Mand. Jeg selv tog strax min Hat og et let Shavl til at kaste over Skulderen — ethvert Minut var af Betydning for mig, dersom jeg før Middag skulde naa' saa langt som til Kroen og aflevere Brevene til Fanny.

Jeg var belavet paa at møde Sir Percival paa Vejen og havde bestemt, hvorledes jeg vilde optræde overfor ham; selvfølgelig vilde jeg være saa rolig og overlegen som vel muligt. Det var ikke saa vanskeligt udadtil at behandle ham, der

strax mistede Herredømmet over sig selv; langt sværere var det at være sig selv overfor Greven.

I Stedet for at rødme og blive forlegen havde jeg bestemt at udspørge ham om, hvorledes det var gaaet ham, saa kunde han tro, at jeg endnu kun havde Anne Catherick i Tankerne, og saa længe han kun var optaget af at finde den sidstes Spor, havde Laura og jeg Haab om at blive glemte — om end kun for en stakket Stund. Altsaa var det ikke alene for stakkels Annes Skyld, at jeg inderlig haabede, at hun var undsluppet, Laura og jeg havde da Fred.

Saa hastig, som jeg kunde for den trykkende Varme, vandrede jeg af Sted, indtil jeg kom til Korsvejen, der førte til Landsbyen; hele Tiden havde jeg af og til set mig om for at forvisse mig om, at ingen forfulgte mig, og der havde ikke været andet at se bag mig end en tom Vogn, som rumlede stærkt, hvad der gjorde mig nervøs; ved Korsvejen lagde jeg Mærke til, at Vognen skulde samme Vej som jeg, hvorfor jeg standsede for at lade den køre forbi. Da jeg denne Gang stod ganske stille og saa' efter Vognen, troede jeg at opdage Foden af en Mand, som gik bagved den lidt hen til den anden Side, saaledes at Kusken absolut maatte dække ham. Den Vej, jeg var slaaet ind paa, var saa smal, at Vognen, der fulgte efter

mig, stødte imod Træer og Buske paa begge Sider af Vejen, saa at jeg maatte gaa tilbage og vente, til Vognen var kørt forbi, førend jeg kunde opdage, om mit Syn havde bedraget mig eller ej. Nu saa' jeg, at der ingen var bag Vognen, Vejen var i hvert Fald tom, efter at Vognen var passeret.

Jeg naaede Landsbyen uden at møde Sir Percival og uden at støde paa nogen anden Hindring. Det glædede mig at se, hvor venlig Fanny var blevet modtaget af Værtinden, som havde ført hende ind i sin egen lille Dagligstue, hvor hun havde været i Fred for de støjende Krogæster; oppe paa Kvisten var der blevet anvist hende det nydeligste lille Sovekammer. Ved Synet af mig gav hun sig paa ny til at græde og til at beklage sig over, at hun var blevet jaget bort paa denne Maade, som om hun havde begaaet et eller andet utilgiveligt Fejltrin; hun var sig bevidst, at hun havde opført sig, som hun skulde og burde, det syntes hun, at selv Herren maatte indrømme.

„Hør nu, Fanny, prøv at tage det roligere," trøstede jeg hende. „Deres Frue og jeg vil altid holde med Dem og skal ogsaa sørge for, at ingen siger noget ondt om Dem. Men hør nu godt efter, hvad jeg siger, jeg har kun meget lidt Tid. Der er her to Breve, som jeg overgiver til Deres Varetægt, men det er et stort Ansvar, jeg

paalægger Dem. Dette her med Frimærket maa De strax ved Deres Ankomst i Morgen til London kaste i en Postkasse, og det andet, det til Hr. Fairlie, skal De aflevere til ham selv, saa snart De kommer hjem. Behold Brevene hos Dem og giv dem endelig ikke fra Dem — deres Indhold er af største Vigtighed for Deres Frue."

Fanny gemte Brevene indenfor sit Kjoleliv.

„Dèr skal de blive, Frøken, til jeg har udrettet mit Ærende," sagde hun.

„Pas nu blot paa, at De kommer i god Tid til Stationen i Morgen tidlig," vedblev jeg. „Og skulde De se Husholdersken paa Limmeridge, hils hende da fra mig og sig, at De er i min Tjeneste, lige indtil Lady Glyde en Gang kun faa Dem tilbage i sin Tjeneste. Maaske mødes vi igen hurtigere, end De aner. Hold nu blot Humøret oppe og pas paa at komme tidsnok til Toget."

„Tak, Tak, Frøken, hjærtelig Tak. Man bliver i helt godt Humør ved atter at høre Deres Stemme. Vær saa venlig at hilse Lady Glyde og sig, at det gør mig ondt, at jeg ikke kunde efterlade alt i den Orden, det skulde være; der blev ikke undt mig Tid dertil. Ak, hvem skal dog hjælpe min Frue med Omklædningen til Middagen i Dag? De véd ikke, Frøken, hvor bedrøvet jeg er ved ikke at kunne være hos min Frue!"

Der var kun et Kvarter til Middagen, da jeg i al Hast kom tilbage til Blackwater. Hvorledes skulde jeg blive omklædt til den Tid og forinden dette faa sagt et Par trøstende Ord til Laura, før vi gik ned til Middag?

„Brevene er lykkelig og vel i Fannys Hænder," hviskede jeg ved Døren til hendes Værelse. „Har du i Sinde at spise sammen med os?"

„Aa nej — nej, ikke for alt i Verden!"

„Er der sket noget? Er der nogen, der har forstyrret dig?"

„Ja, lige nu — Sir Percival."

„Kom han indenfor?"

„Nej, men han forskrækkede mig ved at dundre paa Døren. Jeg spurgte, hvem det var, og han svarede: „Det véd du meget godt. Har du skiftet Mening? Vil du ud med det, du véd? Du kommer alligevel til det — tidligere eller senere vil jeg klemme det ud af dig. Du véd, hvor Anne Catherick skjuler sig i dette Øjeblik."

„Nej, jeg véd det virkelig ikke — jeg forsikrer dig, jeg véd det ikke," svarede jeg. „Vrøvl!" raabte han. „Men jeg skal vide at blødgøre din stive Nakke. Pas paa, jeg skal faa klemt det ud af dig!" Med disse rasende Ord gik han — Marion, det er knap fem Minuter siden!"

Altsaa havde han ikke fundet Anne — vi var da sikre for ham den Aften!

Endnu havde han ikke opsnuset hendes Skjulested.

„Gaar du ned, Marion? Kom endelig snart op og ind til mig, hører du!“

„Ja, men bliv nu blot ikke urolig, dersom det skulde blive senere, end du havde tænkt; jeg maa passe paa, jeg kunde gærne fornærme dem ved strax at løbe min Vej.“

Middagsklokken lød, og jeg maatte af Sted.

Sir Percival førte Grevinde Fosco til Bords, Greven bød mig Armen. Han var varm og højrød i Hovedet og var ikke paaklædt med den vante Omhu. Havde han maaske ligesom jeg været ude før Middag og var blevet omklædt i Huj og Hast, eller led han endnu mere af Varmen end ellers?

Hvad der end kunde være Grunden til hans usædvanlige Ydre, ét var sikkert, hans Humør var ikke som ellers. Men om han var bange for noget eller kun var ærgerlig over et eller andet, kunde jeg ikke finde ud; kun saa meget saa' jeg, at det trods alle Anstrængelser ikke lykkedes ham at skjule, at der var noget i Vejen. Under hele Middagen forholdt han sig næsten lige saa tavs som Sir Percival, af og til saa' han over paa sin Hustru med et flygtigt, uroligt Blik, hvilket jeg aldrig tidligere havde bemærket hos ham. Han var dog tilstrækkelig behersket til at vise sig høflig overfor mig, lige saa ubehagelig høflig og opmærk-

som som ellers, men hvad Hensigten nu og altid var hermed, havde jeg endnu aldrig opdaget. Hans Opgave lod til hele Tiden at have været: Stadig opmærksom mod mig, ydmyg og mild overfor Laura, dæmpende Sir Percivals uforskammede Hæftighed samt hyklende Beundring og Kærlighed for sin Hustru — denne Rolle havde han trolig gennemført fra det Minut, han satte sine Fødder her i Huset.

Da Grevinde Fosco og jeg rejste os fra Bordet, forlod Greven ligeledes sin Plads for at ledsage os ind i Dagligstuen.

„Hvorfor dette Opbrud?“ udbrød Sir Percival. „Jeg mener, hvorfor du, Fosco, ogsaa forlader mig?“

„Jeg gaar, fordi jeg baade har spist og drukket tilstrækkelig,“ gav Greven til Svar. „Du undskylder mig nok, Percival; vi Italienere plejer ikke at blive siddende ved Bordet, naar Damerne rejser sig.“

„Snak, du har rigtig godt af at faa endnu et Glas Rødvin. Lad for en Gangs Skyld, som om du var Englænder, og bliv herinde. Jeg ønsker at tale en halv Times Tid alene med dig. Vi kan have det saa roligt og rart i hinandens Selskab og med et godt Glas Vin foran os.“

„Ja, en rolig Passiar er fristende nok, et Glas Vin ogsaa — men altsammen ikke i Øjeblikket. Senere — lad os tale sammen senere paa Aftenen.“

„Det kalder jeg Høflighed!“ udbrød

Sir Percival vredt. „Det er høfligt imod sin Vært, det vil jeg nok sige!“

Mere end én Gang havde jeg set ham sende Grevən et uroligt Blik, medens vi sad ved Bordet, men Grev Fosco havde hver Gang ladt, som om han ikke bemærkede det. Denne Omstændighed tillige med Grevens Ivrighed for at faa „en rolig Passiar“ ved Vinen og Gæstens haardnakkede Modstand fik mig til at tænke paa, hvorledes Sir Percival allerede tidligere paa Dagen havde bedt ham komme ind til sig i Bibliotheket for at tale med ham. Greven havde allerede den Gang søgt at slippe og forstod ligeledes nu at undgaa et Møde under fire Øjne med ham. Hvad end dette, som skulde diskuteres, kunde være, maatte Sir Percival anse det for højst vigtigt, medens Greven sandsynligvis ansaa det for farligt, eftersom han øjensynlig veg tilbage derfor.

Disse Tanker optog mig, medens jeg gik gennem Spisestuen ind i Dagligstuen. Sir Percivals Vredesudbrud overfor Greven gjorde ikke mindste Indtryk paa denne, som med største Omhu førte os til Thebordet, derpaa ventede et Par Minuter, førend han gik ud i Vestibulen for derefter at komme tilbage, bærende Postsækken i Haanden. Klokken var da otte, den Tid, paa hvilken Brevene i Reglen blev afhentede paa Blackwater.

„Har De intet Brev, der skal med,

Frøken Halcombe?“ spurgte han, idet han nærmede sig med Sækken.

Jeg saa', hvorledes Grevinden, som var i Færd med at skænke The, holdt inde for at høre efter Svaret.

„Nej, Tak, Greve! Jeg har ingen Breve i Dag.“

Han rakte Sækken til Tjeneren, som stod i Stuen, satte sig derpaa ved Pianoet og spillede Melodien af den livlige neapolitanske Gadevise „La mia Carolina“. To Gange spillede han den igennem. Hans Hustru, der ellers ikke var særlig hurtig i Vendingen, skænkede The og tilberedte den lige saa hurtig, som kunde det have været mig, skyndte sig saa at tømme sin Kop og gled lydløst ud af Værelset.

Jeg rejste mig for at følge hendes Exempel — væsenlig fordi jeg mistænkte hende for at skulle til at udføre en eller anden lumsk Gerning ovenpaa, men tillige fordi jeg var bestemt paa ikke at blive alene i Stuen med hendes Mand.

Førend jeg imidlertid naaede til Døren, blev jeg standset af Greven ved, at han bad mig om en Kop The. Jeg rakte ham Theen og prøvede nu paa at undslippe. Atter maatte jeg standse — denne Gang fordi han vendte tilbage til Klaveret, hvor han gav sig til at gøre mig en Del Spørgsmaal angaaende Musik. Skønt jeg paa det bestemteste nægtede at kende det mindste til Musikens Historie, gav han — og denne

Gang med en Ivrighed, som forbød mig at ignorere hans Tale — sig til at diskutere dette Æmne.

„Tyskere og Englændere haanede altid Italienerne for deres Mangel paa Kendskab til højere Musik; vi prålede med vore Oratorier, de andre snakkede bestandig om deres Symfonier. Men vi glemte vist helt hans udødelige Ven og Landsmand, Rossini. Skulde „Moses i Ægypten" maaske synges i en Koncertsal. Hvad var Ouverturen til „Wilhelm Tell" andet end en Symfoni under et andet Navn? Havde jeg maaske hørt „Moses i Ægypten"? Vilde jeg lytte til dette og dette og maaske udtale mig, om noget højere og helligere nogen Sinde var komponeret af en dødelig?"

Og uden at afvente Svar saa' han mig hele Tiden stift ind i Ansigtet og gav sig til at dundre løs paa Pianoet, syngende dertil med høj Stemme og paa en Maade, som om han glemte alt andet og fuldstændig henreves af Musiken, medens jeg i Virkeligheden godt mærkede, at han hele Tiden saa' paa mig, for at jeg ikke skulde liste mig derfra, hvilket jo netop var det, han vilde forhindre. Til Tider afbrød han sig selv for at fortælle mig Navnene paa forskellige Musikstykker.

Hans mægtige Hænder hamrede løs, højere og højere, saa at Thebordet i den anden Ende af Værelset rystede, og Kop-

perne dansede; med sin dybe Stemme sang han, med tydelig Stemme udtalende hvert Ord for sig, alt imedens hans tunge Fod slog Takt i Gulvet.

Der var noget ækelt, vildt og djævelsk i hans Udbrud af Glæde over hans eget Spil og Sang samt i den Triumf, med hvilken han vogtede paa Virkningen, det udøvede paa mig, som veg længere og længere fra ham, nærmende mig Døren. Langt om længe befriedes jeg, ikke ved egen Tilskyndelse, derimod ved Sir Percivals Tilsynekomst. Idet han aabnede Døren fra Spisestuen, raabte han vredt ind i Stuen til os, hvad det var for en forbandet Støjen. Øjeblikkelig rejste Greven sig fra Pianoet.

„Ja, saa snart Percival viser sig, er Melodi og Harmoni til Ende! Musikens Muse, Frøken Halcombe, forlader os i Vrede, og jeg, den gamle tykke Sanger, maa nøjes med at skrige min Enthusiasme ud i den tomme Luft."

Han gik rolig ud paa Verandaen med Hænderne dybt i Buxelommerne, nynnende Recitativet af „Moses".

Jeg hørte Sir Percival raabe efter ham og kalde paa ham fra Spisestuevinduet, uden at Greven tog Notits deraf, han lod til at være besluttet paa intet at høre. Den længe ønskede Samtale imellem dem skulde altsaa heller ikke endnu finde Sted — Gre-

ven behagede at skyde den vigtige Meddelelse ud paa ubestemt Tid.

Han havde opholdt mig nede i Stuen omtrent en halv Time. Hvor havde hans Hustru været i den Tid, hvad havde hun foretaget sig, fra hun gik fra os?

Jeg gik ovenpaa for at opdage noget, men saa' og hørte intet, som kunde føre til nye Opdagelser; ved at udspørge Laura erfarede jeg intet — hun havde intet hørt, ingen havde forstyrret hende, ikke engang den svage Raslen af Silkekjolen.

Klokken var tre Kvarter til ni. Efter at have været i min Stue for at hente min Dagbog vendte jeg tilbage til Laura, hos hvem jeg satte mig dels for at skrive, dels for at tale med hende. Ingen kom til os, og der skete intet. Vi blev sammen til Klokken ti, paa hvilken Tid jeg rejste mig for efter først at have trøstet hende med et Par opmuntrende Ord at sige God Nat. Atter laasede hun Døren, dog ikke forinden jeg gentagende Gange havde lovet hende at se til hende den næste Morgen, saa snart jeg vaagnede.

Der var nogle faa Sætninger, der skulde tilføjes i min Dagbog, forinden jeg gik til Ro, og medens jeg fra Laura gik ned i Stuen for sidste Gang paa denne lange, anstrængende Dag, besluttede jeg kun at vise mig dernede for hurtigst mulig at trække mig tilbage igen.

Sir Percival, Greven og Grevinden sad

derinde, den første gabende og strækkende sig i sin Lænestol, Greven læsende og Grevinden viftende sig. Besynderlig nok var det nu hende, der var højrød i Hovedet, hun, der ellers aldrig led af Varme, var nu ved at smelte, hun formelig gispede efter Luft.

„De er vist ikke rigtig rask," spurgte jeg hende.

„Det samme kan man spørge Dem om," gav hun til Svar. „Kæreste, hvor De er bleg!"

Kæreste! Det var første Gang, hun havde tiltalt mig paa en saa fortrolig Maade. Der var ogsaa et uforskammet Smil paa hendes Ansigt, idet hun talte.

„Jeg lider frygtelig af Hovedpine," svarede jeg kort.

„Saa! Naturligvis rører De Dem for lidt. En Tur før Middag er det bedste Middel."

Nu hentydede hun til min Tur til Landsbyen samme Dag. Havde hun da set mig gaa ud? Hvad gjorde det vel, hvis hun virkelig havde set mig. Brevene laa vel forvarede indenfor Famys Kjoleliv.

„Kom med ind og faa en Cigar," foreslog Sir Percival Fosco, idet han tilkastede denne et af sine urolige Blikke fra før.

„Gerne, Percival — det vil sige, naar Damerne har trukket sig tilbage for at søge Hvile."

„Undskyld, Grevinde, at jeg strax griber Lejligheden og allerede nu trækker mig tilbage. Det eneste, der hjælper paa min Hovedpine, er at sove.“

Jeg sagde God Nat. Endnu svævede samme uforskammede Smil paa hendes Læber, da hun rakte mig Haanden til God Nat. Sir Percival beærede mig blot med en kort Hilsen og saa' fra mig til Grevinden, som om han ventede, at hun vilde følge mit Exempel og forsvinde, hvilket hun til Grevens store Morskab imidlertid ikke viste mindste Tegn til.

Denne Gang skulde h u n altsaa benyttes, for at den rolige Samtale ikke skulde finde Sted.

Niende Kapitel.

19. Juni.

Først da jeg havde lukket mig inde i mit eget Værelse, aabnede jeg min Dagbog for at fortsætte, hvor jeg før havde sluppet. Der var nogle Linjer at tilføje.

Men omtrent ti Minuter blev jeg sid-

dende med Pennen i Haanden uden at skrive, tænkende over de sidste tolv Timers Begivenheder. Da jeg endelig vilde give mig i Lag med Arbejdet, vidste jeg slet ikke, hvorledes jeg skulde forme Sætningerne, noget, der aldrig tidligere var faldet mig vanskelig. Til Trods for mine Anstrængelser for at ordne mine Tanker, saa at de i Rækkefølge kunde blive nedskrevne paa Papiret, lykkedes det mig ikke, mine Tanker vilde kun følge en Retning, nemlig Sir Percival og Greven. I Stedet for at se ned i Dagbogen, vendte jeg hele Tiden Øjnene mod Vinduet, tænkende paa, hvad det mon kunde være, Sir Percival absolut vilde tale om til Greven; den længe udskudte Samtale skulde rimeligvis finde Sted i Nattens Stilhed og Ensomhed.

Jeg havde ingen Ro paa mig, jeg kunde ikke engang sidde stille, end mindre huske Hændelser, der skulde nedskrives, der var derfor intet andet at gøre end at lukke Dagbogen og gaa fra den.

Jeg aabnede Døren fra Soveværelset til min Dagligstue, lukkede atter Døren for at Lyset paa Toiletbordet ikke skulde gaa ud, hvis der muligvis blev lidt Træk. Dagligstuevinduet stod aabent, og jeg lænede mig ud af det for at se ud i den mørke Have.

Det var ganske stille og mørkt, hverken Maanen eller Stjærner var synlige, og

en Lugt, som naar det skal til at regne, trængte sig op til mig; jeg strakte Haanden ud for at mærke, om det allerede var begyndt, nej, det truede blot, Luften var trykkende, men endnu regnede det ikke.

Jeg blev liggende i Vindueskarmen omtrent et Kvarter seende ud i det dybe Mørke uden at tænke paa noget bestemt, nu og da opfangende Lyden af en Stemme fra en eller anden af Tjenestefolkene eller af en Dør, som blev lukket nede i Kælderen.

Just som jeg træt vendte mig fra Vinduet for atter at gaa ind i Soveværelset og dèr gøre endnu et Forsøg paa at fuldende mit ufuldførte Arbejde, trængte en stærk Lugt af Cigar sig op til mig. I samme Nu saa' jeg en svag rødlig Gnist komme fra den længst bortliggende Del af Huset. Jeg kunde ikke høre Fodtrin og heller ikke øjne andet end den svage Gnist; den spaserede rundt i Mørket, passerede det Vindu, ved hvilket jeg stod, og standsede lige overfor mit Soveværelse, hvor jeg havde ladet Lyset brænde.

Gnisten stod stille et Øjeblik, bevægede sig saa atter tilbage i samme Retning, som den var kommet. Ved at følge med, opdagede jeg snart et andet rødt Lys, ikke saa svagt som det første, som nu nærmede sig den mindre Gnist. Jeg vidste hvem der røg Cigaren og hvem Cigaretten, deraf sluttede jeg, at Greven var kommet ud

først for at se sig om og for at lytte under mit Vindue, hvorefter Sir Percival var gaaet ud for at møde ham. De maatte begge have spaseret paa Græsset, ellers vilde jeg sikkert have hørt Sir Percivals tunge Skridt; at mit Øre ikke havde opfanget Lyden af Grevens, var ikke saa mærkeligt, han sneg sig altid af Sted som en Kat.

Jeg ventede taalmodig ved Vinduet, hvor jeg stod i Sikkerhed, ingen af dem kunde se mig i det dybe Mørke.

„Hvad er der paa Færde?“ Det var Sir Percival, der talte hviskende til Vennen. „Hvorfor skal vi ikke gaa ind?“

„Jeg vilde gærne først se Lyset slukket deroppe.“ Greven mente sagtens mit Lys.

„Hvad skader det Lys dig?“

„Det betyder jo, at hun ikke er i Seng endnu. Hun er klog nok til at mistænke os og dristig nok til at liste sig ned for at lytte, hvis hun blot kunde se sit Snit dertil. Taalmodighed, Percival, blot Taalmodighed!“

„Vrøvl! Du med din Taalmodighed, du snakker aldrig om andet.“

„Jo, jeg skal snart tale om noget andet, kan du tro. Min gode Ven, du staar paa Randen af en Afgrund, jeg mener, at dersom du ikke bærer dig overmaade klogt ad, vil jeg gøre min Ed paa, at dine Damer faar Overtaget.“

„Hvad Fanden mener du?“

„Ja, det kan du altid faa at vide, saa snart nemlig det Lys deroppe bliver slukket, og jeg har undersøgt de Værelser, der støder op til Bibliotheket, tillige med Trappegangen.“

De gik langsomt bort, hvorfor Resten af deres Samtale, der hele Tiden var blevet ført hviskende, blev uhørlig for mig. Men det var ogsaa ligegyldigt. Jeg havde hørt tilstrækkelig til at bestemme mig til, hvad jeg skulde gøre. Greven havde selv givet mig Ideen. Endnu førend de røde Lys var forsvundet fra mit Blik, havde jeg taget den faste Beslutning at lytte til disse to Mænds Samtale; jeg skulde nok finde et Skjulested, hvor Greven, til Trods for sin Forsigtighed at undersøge Omgivelserne, ikke skulde finde mig. Jeg følte ikke Spor af Samvittighedsnag, for mig gjaldt kun et — Lauras Ære, Lauras Lykke, selve hendes Liv maatte reddes, og maaske det afhang af den kommende Samtale, jeg med mit skarpe Øre skulde nok opfange ethvert Ord fra deres giftige Læber.

Jeg havde hørt Greven forklare, hvor han vilde søge efter en mulig lyttende Sjæl, og at han vilde udføre sit Forsæt, kunde der ingen Tvivl være om. Paa denne Maade fik jeg altsaa at vide, hvor Samtalen skulde finde Sted. Jeg havde jo nogen Tid til at tænke, det beroede kun paa, naar jeg slukkede mit Lys, før blev der intet af

Samtalen, dog min Beslutning blev hurtig taget; uden at benytte Trappen og uden at opholde mig i de nedre Regioner skulde jeg kunne overhøre Grevens og Sir Percivals lumske Planer.

Jeg har tidligere beskrevet Værelserne i Stuen og omtalte den Gang Verandaen, der løb langs med den, og hvortil brede Glasdøre førte fra ethvert Værelse. Denne Verandas Tag var fladt med Rør, igennem hvilke Regnvandet løb ned i Jorden. Paa det smalle Tag af Bly, som gik langs med alle Soveværelsevinduerne, og som naaede til omtrent tre Fod under Vindueskamren, var opstillet en Række Blomsterpotter med stort Mellemrum imellem hver Potte, for at disse ikke skulde blæse ned i Stormvejr, var der anbragt et smukt Jærnrækværk langs Tagets Yderkant.

Jeg havde fattet den Plan at lade mig glide ned fra mit Vindu ned paa Taget, lydløst snige mig hen ad dette, til jeg naaede det Stykke af Taget, der var oven over Bibliotheksdøren, dér krybe sammen imellem de to Urtepotter, og læne mig op til Jærnrækværket med Øret mellem dets Tremmer. Dersom Sir Percival og Greven fulgte deres Vane og satte sig dèr for at ryge, paa de magelige Lænestole, der stod lige i Døraabningen, og strakte Fødderne paa Verandastolene, vilde jeg kunne høre hvert eneste Ord de sagde, med mindre Samtalen blev ført hviskende, dog enhver

véd, at en længere Samtale sjælden blev ført hviskende. Skulde de derimod den Aften mod Sædvane sætte sig længere ind i Stuen, vilde mine Anstrængelser være forgvæes, og jeg maatte udsætte mig for en alvorlig Fare ved at prøve paa at liste mig ned ad Trappen og lytte i et af de tilstødende Værelser.

Da jeg var fast besluttet paa at høre, hvad de talte om, haabede jeg inderlig, at jeg ikke skulde blive nødt til at liste mig ned ad Trapperne; jeg var jo kun en Kvinde, og Kvinder er i Regelen ikke videre dristige; naar jeg tænkte paa, hvorledes jeg kunde blive grebet paa fersk Gerning af min Vært og hans Ven, løb det mig koldt ned ad Ryggen af Angst.

Ganske sagte vendte jeg tilbage til Soveværelset for at forberede mig til min Udflugt paa Taget.

Det var nemlig absolut nødvendigt at skifte Dragt for at kunne udføre mit Forsæt. Først tog jeg min Silkenederdel af, dette var nødvendigt af flere Grunde, først fordi den svageste Raslen vilde kunne høres i den stille Aften; den hvide Bluse jeg bar, kunde ogsaa let forraade mig, ligeledes mit hvide Underskørt, dette ombyttede jeg med et mørkt Flonels, tilsidst iførte jeg mig en mørk Regnfrakke, hvis Hætte jeg slog op over Hovedet; nu var jeg saa slank, som jeg kunde blive, i den anden Dragt havde jeg været dobbelt saa

bred, og dette vilde jo have været mindre praktisk, naar jeg skulde bevæge mig hen ad det smalle Tag, hvor jeg med en vid Nederdel knude risikere at vælte Blomsterpotterne og paa denne Maade vække Opsigt og ikke alene det, men ingen kunde vide, hvad det kunde føre til.

Nu var der blot tilbage at anbringe Tændstikkerne saaledes, at jeg, naar Lyset var slukket, strax vilde kunne finde dem. Endelig kunde jeg vende tilbage til min Dagligstue. Jeg laasede denne Dør af, gik derpaa stille over Gulvet til Vinduaet og satte forsigtig Fødderne ned paa Verandaens Blytag.

Mine to Værelser laa i den længst bortliggende Fløj af Huset, den nyere Del af Huset, hvor vi alle havde vore Værelser. Jeg gav mig til at regne ud, hvem de Vinduer tilhørte, jeg maatte forbi. Det første førte ind til en tom Stue, det andet og tredje var til Lauras Værelser, saa kom Sir Percivals Soveværelse, femte var Grevindens, og de andre, som jeg ikke behøvede at passere, var Vinduer, der hørte til Grevens Paaklædnings- og Badeværelse; til allersidst kom igen et tomt Værelse.

Ikke en Lyd naaede mit Øre, da jeg stod derude paa Verandaen; alt var Mørke rundt om mig, kun lige over Verandaen omtrent paa det Sted, hvor jeg skulde ligge skjult, saas et Lysglimt, som hidrørte

fra Grevindens Vindue. Altsaa var hun endnu ikke i Seng.

Det var for silde at gaa tilbage, der var ingen Tid at spilde! Jeg tog da en rask Beslutning, stolende paa min egen Forsigtighed og paa Mørket, fortsatte jeg min farefulde Vej. „For Lauras Skyld" tænkte jeg ved mig selv, idet jeg nu tog et Par Skridt frem, med den ene Haand holdende min Regnfrakke fast om mig, og førende den anden Haand langs Muren for at føle mig for; det var nemlig bedst at gaa saa tæt ind til Huset som muligt for ikke at komme til at støde med Foden til Blomsterpotterne, der kun stod nogle faa Tommer fra mig.

Jeg gik forbi det mørke Vindu i det tomme Værelse, idet jeg for hvert Skridt prøvede med Foden, om Taget var sikkert og kunde modstaa min Vægt. Der var ligeledes mørkt saavel i Lauras Stuer som i Sir Percivals Soveværelse. Nu tøvede jeg et Øjeblik, knælede saa ned, lagde Hænderne imod Taget og krøb paa denne Maade hen til mit Skjulested; der var kun ringe Sandsynlighed for, at Grevinden skulde have set mig, og dog frygtede jeg det værste.

Da jeg endelig dristede mig til at se op paa Vinduet, bemærkede jeg, at det nederste var dækket af et Trækgardin; i det samme gik Grevinden forbi Vinduet og lidt efter tilbage igen. Havde hun hørt

mig, vilde hun være standset foran Vinduet, selv om hun ikke havde været tilstrækkelig modig til at aabne Vinduet og kigge ud.

Jeg satte mig med den ene Side lænet op imod Rækværket, ikke uden forinden at have overbevist mig om ved at røre ved Blomsterpotterne, at jeg ikke kunde komme til at skubbe til disse; der var akkurat saa meget Plads, at jeg kunde sidde midt imellem dem. Blomsterne duftede sødt, de strejfede min Kind, idet jeg hvilede mit trætte Hoved imod Jærntremmerne.

Den første Lyd, der naaede mit Øre, var Lukningen af en Dør, saa endnu én, og atter én — de tre Døre ind til de omtalte Værelser, som Greven i Forvejen havde sagt, han vilde undersøge. Og det første jeg saa' paa min Post var det røde Glimt, som spaserede ude i Haven langs med Verandaen, bevægende sig hen imod mit Vindu, hvor det nølede et lille Øjeblik for derpaa at vende tilbage til det Sted, fra hvilket det var udgaaet.

„Fanden tage dig med din Uro! Naar agter du at sætte dig ned," skældte Sir Percival nede under mig.

„Pyh, hvor det er varmt," udbrød Greven sukkende og med træt Stemme.

Dette Udbrud fulgtes af en Del Skraben med Havestolene, der stod paa Flisen paa Verandaen — de Stole, de plejede at anbringe deres Fødder paa; denne Lyd frydede mig formelig, nu vidste jeg, at de

sad dèr, hvor jeg havde ønsket, de skulde sidde. For saa vidt havde jeg været heldig.

Uhret paa Taarnet slog tre Kvarter til tolv lige i samme Øjeblik. Jeg hørte igennem det øverste Vindu, som stod aabent i Grevindens Værelse, hvorledes hun gabede flere Gange i Træk, og endnu en Gang viste hendes Skygge sig, idet hun gik forbi Vinduet.

Imidlertid begyndte Sir Percival og Greven at samtale nedenunder, nu og da dæmpende deres Tale en Smule, dog aldrig saa meget, at jeg ikke kunde høre den. I Begyndelsen var det mig næsten umuligt at følge med, dertil var jeg baade for uvant dels med Stillingen, dels med at lytte, og desuden formaaede jeg ikke at beherske min Frygt for at blive opdaget af Grevinden; jeg havde ikke Øjnene fra det oplyste Vindu, hvor jeg hele Tiden ventede at se hendes Ansigt kigge frem fra Trækgardinet.

Jeg opfattede, at Greven talte noget om, at det Vindu, der endnu var oplyst, var Grevindens, at der ingen var i de tilstødende Værelser eller paa Trappegangen, saa at de nu kunde tale sammen i Ro og Mag. Sir Percival sagde en hel Del om, at hans Ven ogsaa havde opsat denne Samtale længe nok, at han havde negligeret sin Vært den hele Dag, ikke taget ringeste Notits af ham, hvorpaa Greven forsvarede sig ved at erklære, at han havde

været aldeles optaget af nogle Ængstelser og Bekymringer, han havde ikke haft Tanke for andet. Han, Greven, havde ligesom sin Ven længtes efter at faa talt ud med ham, men havde ment, at den eneste Tid, man kunde være sikker paa at faa Ro, var naar Damerne havde søgt Hvile. „Du er kommet til en alvorlig Krise, Percival," sluttede han, „og skal der lægges en Plan for Fremtiden, maa det ske nu i Aften."

Denne Sætning, der blev udtalt af Greven, var den første, der vakte mig af min Uopmærksomhed; med Undtagelse af nogle faa Gange, hvor jeg uvilkaarlig vendte Hovedet om imod Grevindens Vindu, lyttede jeg fra nu af med spændt Opmærksomhed efter hvert et Ord, der blev talt nedenunder.

„Krise," gentog Sir Percival. „Det er vist en endnu værre Historie, den, jeg tænker paa."

„Ja, det maa jeg formode, efter din Opførsel i de sidste Par Dage," lød den andens kølige Svar. „Men vent nu lidt. Før vi taler om det, jeg ikke véd, lad mig saa fortælle det, jeg véd. Lad os først høre, om jeg ikke havde Ret den Gang, jeg sagde dig — — nej, lad mig tale ud om Fortiden, senere taler vi om Nutiden," vedblev han, da den anden vilde til at afbryde ham.

„Men saadant et Hastværk har vi da

heller ikke. Jeg vilde kun spørge, om du ikke vilde have en Whisky; jeg tager mig én nu. Vær saa god, betjen dig selv."

„Tak, Percival, jeg foretrækker Sukkervand, det er bedre, man holder Hjærnen klar."

„Uf, Sukkervand for en Mand i din Alder! For mig gærne. I Udlændinge er dog alle ens."

„Hør nu paa mig, Percival. Jeg vil blot gøre dig vor Stilling klar, førend vi taler om andet; du skal da se, om jeg havde haft Ret eller ej. Den Gang vi to kom hertil fra Udlandet, var vore Pengesager langt fra i Orden — "

„Kort og godt," afbrød Vennen ham, „jeg ønskede et Par Tusende og du et Par Hundrede, fik vi ikke Pengene, vilde vi begge gaa i Hundene. Saaledes stod Sagerne, ikke sandt? Naa, gaa saa videre — men spild ikke flere Ord end nødvendigt."

„Meget rigitg, Percival — du manglede et Par Tusende, jeg et Par Hundrede, og den eneste Maade, du for dit Vedkommende kunde faa dem paa, var ved Hjælp af din Hustru; at jeg skulde have et Par Hundrede heraf, har mindre at sige. Men hvad sagde jeg dig paa Vejen hertil, og har du glemt mine Ord, da vi endelig ankom til dette Hus, efter at jeg først grundig havde iagttaget Frøken Halcombe?"

„Hvad véd jeg? Du snakkede som

sædvanligt op ad Stolper og ned ad Vægge — "

„Nej, jeg sagde, at der var to Maader, paa hvilken en Mand kunde behandle en Kvinde. Den ene Maade er at underkue hende, en Methode, der væsenlig benyttes af de lavere, mere brutale Klasser, og som er absolut forkastelig for mere forfinede, bedre opdragede Mennesker. Den anden Maade er noget mere langvarig og besværligere, men lønner sig til Slutning — den anden Methode er aldrig at vise sig hidsig og opfarende i en Kvindes Nærværelse; man staar sig ved at bevare sin Ro, enten der er Tale om Børn eller Kvinder, og Kvinder er jo egenlig ikke andet end store Børn. Bevarer han sin Ro og Overlegenhed overfor dem, frygter de ham, gør han det ikke, sker det ofte, de prøver haardt imod haardt. Sagde jeg dig ikke, lagde jeg dig det ikke én men flere Gange paa Sinde, at dersom du ønskede Hjælp af din Hustru, skulde du bære dig saaledes ad. Og da jeg kom her og saa', af hvad Slags Frøken Halcombe var, advarede jeg dig endnu en Gang. Husker du nu ikke mine Ord, saa snart vi blev ene, efter at jeg var forestillet for din Hustrus Søster. Og dog bevarede du ikke din Ro en eneste Gang, du forstod slet ikke at spille din Rolle, tværtimod, hver Gang du saa' dit Snit, overfaldt du dem og ærgrede baade dig selv og dem. Ved din vanvittige

Opførsel mistede du deres Tillid og — dine Penge — og hvad der var det værste af det hele — din Brutalitet bevirkede, at Frøken Halcombe afsendte sit første Brev til sin Sagfører — "

„Sit første Brev! Har hun da skrevet én Gang til?"

„Ja, i Dag."

Der lød et Brag — en Stol blev væltet nede paa Verandaen, det var naturligvis Sir Percival, der var sprunget op og derved havde revet den omkuld.

Det var et Held for mig, at Grevens Aabenbaring vakte Sir Percivals Vrede i den Grad; ved at høre, at jeg for anden Gang var blevet opdaget, fo'r jeg nemlig saa hæftig sammen, at Rækværket, til hvilket jeg lænede mig, knagede.

Var han fulgt efter mig til Kroen? Sluttede han heraf, at jeg maatte have afleveret Brevene til Famy, og vilde han kun forvisse sig herom, da han samme Aften spurgte, om jeg ingen Breve skulde have med Posten, før han gav Sækken til Tjeneren? Selv om saa var, hvorfra vidste han saa, til hvem Brevene var adresserede, naar jeg hele Tiden havde haft dem hos mig, lige til jeg saa' Famy gemme dem under sit Kjoleliv?

Nu talte Greven atter.

„Du kan takke din Gud og Skaber, fordi du har mig her i Huset til at bøde paa alle de Dumheder, du foraarsager ved

din taabelige Opførsel. Tak ligeledes din Gud, fordi jeg sagde Nej til og fraraadede dig at lukke Frøken Halcombe inde, ligesom du lukkede din Hustru inde. Det vilde have været det rene Vanvid. Hvor har du egenlig dine Øjne? Kan du ikke bruge dem og se nøje paa Frøken Halcombe? Gjorde du dette, vilde du snart opdage, at hun er lige saa forudseende og resolut som en Mand. Havde jeg denne Kvinde til Ven, skulde jeg kunne udrette meget, som Fjende — aa, med hende til Fjende maa man bære sig voldsomt snedig ad for at opnaa sin Hensigt. Det siger j e g, Fosco, mig, om hvem du hundrede Gange har sagt, jeg var snu som selve Djævelen. Nej, tro mig, Percival, hende har vi Grund til at frygte. Og dette kloge Kvindfolk, dette modige Væsen, som er i sin fulde Kraft og er fast og urokkelig som en Klippe — — Skaal for hende, jeg drikker hendes Skaal i Sukkervand — denne prægtige Kvinde, hvem jeg beundrer af hele min Sjæl, skønt jeg for dine Interessers Skyld — og forøvrigt ogsaa for mine egne — handler haardt imod hende — hende driver du til Yderligheder, som om hun ikke var baade klogere og dristigere end alle andre Kvinder. Percival, Percival, du fortjente at blive straffet, du er for Resten ogsaa blevet straffet.

Der opstod en Pavse.

Jeg har nedskrevet Skurkens Ord om

mig selv, fordi jeg ønsker at huske dem — fordi jeg haaber, den Dag skal komme, hvor jeg i hans Nærværelse skal udtale disse Ord og slynge ham dette saa vel som saa meget andet i Ansigtet.

Sir Percival var den, der først afbrød Stilheden.

„Ja, skæld og band du blot, saa meget du har Lyst," svarede han gnavent. „Vanskeligheden med at skaffe Penge er ikke den eneste Vanskelighed. Du vilde vist ikke vie al din Opmærksomhed paa Kvinderne, dersom du anede det, jeg véd."

„Ja, den anden Vanskelighed kan vi senere tale om," svarede Greven. „For min Skyld maa du gærne lade være med at tænke paa andet end dette, som jeg ikke véd, og heller ikke vil vide endnu, jeg vedbliver at tænke paa det, jeg har omtalt. Du maa opgive din forfærdelige Stivsindethed, du kommer ikke et Skridt videre dermed, tværtimod skader du din Sag. Jeg kan jo gjærne trække mig tilbage, saa at du bliver fri for at høre mig skælde og bande, som du saa smukt udtrykker dig."

„Det er let nok at rive ned paa mig, sig hellere, hvad man skal stille op, men det er nok ikke saa let, hvad?"

„Det skal du have Ret i! Men jeg tror nu, jeg har en Plan, som lader sig udføre. Fra i Aften opgiver du at have noget som helst at gøre med denne For-

retningssag — det overlader du i Fremtiden mig. Jeg taler jo med en praktisk Englænder — ha, ha — en rigtig praktisk én, ikke sandt?"

„Hvad vil du gøre, dersom jeg virkelig overlader det til dig?"

„Ja, svar mig først, overlader du det til mig eller ej?"

„Hvad vil du gøre, naar jeg gaar ind herpaa?"

„Ja Percival, jeg maa først gøre dig et Par Spørgsmaal. Jeg maa i hvert Fald vente lidt, det maa bero lidt paa Omstændighederne, jeg maa først vide, hvordan jeg skal forholde mig i det eller det Tilfælde. Der er ingen Tid at spilde. Jeg har allerede meddelt dig, at Frøken Halcombe har skrevet i Dag for anden Gang til sin Sagfører."

„Hvordan har du opsnuset det? Hvad skrev hun?"

„Det er ikke Ulejligheden værd at berette alt dette udførligt, det er mere end nok, naar jeg siger, at jeg véd, hun har skrevet, og denne Opdagelse bevirkede, at jeg har været utaalelig mod eder alle hele Dagen. Men nu til dine private Affærer — det er snart længe siden, vi har talt sammen herom. Pengene er skaffede til Veje — uden din Hustrus Underskrift — ved Hjælp af tre Maaneders Vexler — det har kostet saa meget at skaffe dem til Veje, at det faar mit sparsomme Haar til

at rejse sig paa mit Hoved, naar jeg tænker derpaa. Naar Vexlerne forfalder, er der da virkelig — ganske bestemt ingen anden Udvej til at betale end ved din Hustrus Hjælp?"

„Nej."

„Har du virkelig ingen Penge i Banken?"

„Kun nogle faa Hundrede, og jeg skulde helst have flere Tusende."

„Har du ikke andet, du kan stille som Sikkerhed for et Laan?"

„Nej!"

„Hvad har du egenlig faaet med din Hustru?"

„Intet andet end Renterne af hendes tyve Tusend Pund, som knap nok er tilstrækkelige til at dække vore daglige Udgifter."

„Hvor meget kan du vente at faa?"

„Tre Tusende om Aaret efter hendes Onkels Død."

„En net lille Formue, Percival. Hvordan er denne Onkel? Gammel?"

„Hverken ung eller gammel."

„Rar, frisindet, Levemand? Er han gift? Nej, det er sandt, jeg synes, min Hustru har sagt, han er ugift."

„Ja. Var han gift og havde en Søn, vilde Lady Glyde ikke være den eneste Arving til hans Ejendom. Jeg skal sige dig, hvordan han er. Han er Særling, helt fjollet, og er ikke til at holde ud af Ked-

somhed; hver den, der kommer i Nærheden af ham, fylder han med Historier om sit Helbred."

„Den Slags Mennesker plejer at have et langt Liv for sig, Percival. De gifter sig af lutter Ondskab, naar man mindst venter det. Stol ikke for meget paa de tre Tusende aarlig. Kan du ikke vente dig flere Penge af din Hustrus Familie."

„Nej!"

„Absolut intet."

„Absolut intet — — undtagen i Tilfælde af hendes Død."

Der blev paa ny Pavse.

Greven vandrede fra Verandaen til Grusgangen ude i Haven, det kunde jeg høre paa Stemmen, der nu talte.

„Nu er det endelig begyndt at regne!"

Det var virkelig sandt, jeg følte paa min Regnfrakke, der ikke var saa lidt vaad, men optaget og spændt som jeg var, havde jeg ikke lagt Mærke dertil.

Greven vendte tilbage til Verandaen, jeg kunde høre Stolen knage under hans Vægt, idet han tog Plads.

„Nuvel, Percival," begyndte han paa ny. „Altsaa kun i Tilfælde af Lady Glydes Død! Og hvor meget kan du da vente at faa?"

„Hvis hun ingen Børn efterlader sig —"

„Hvad hun sandsynligvis ikke gør — "

„Hvad der ikke er Tale om, at hun gør — "

„Naa ja.“

„Saa arver jeg de tyve Tusend Pund.“

„I rede Penge?“

„Ja.“

Paa ny en Pavse.

Idet deres Samtale ophørte, formørkedes Gardinet ved Grevindens Vindu atter af hendes Skygge, i Stedet for, at den før var kommet og forsvundet, forblev den denne Gang ved Vinduet. Jeg saa', hvorledes hendes Fingre aabnede Vinduet paa Klem, jeg saa' ganske tydelig det graablege Ansigt, som saa' ud for sig, over mig ud i den taagede Luft. Jeg forholdt mig stille som en Mus, skælvende fra Top til Taa; jeg vovede ikke engang at krybe endnu mere sammen af Angst for, at den mindste Lyd skulde forraade mig. Regnen, af hvilken jeg nu næsten var helt gennemblødt, dryppede ned over Vinduet som hun havde lukket til og gjorde det helt dugget, hvilket forhindrede hende i at se noget. „Hvor det regner,“ hørte jeg hende mumle hen for sig, forinden hun lukkede Vinduet. Først da dette var sket, aandede jeg atter frit.

Samtalen fortsattes dernede, denne Gang var det Greven, der begyndte:

„Percival, bryder du dig egenlig om din Hustru?“

„Fosco, dette kan man kalde et ligefremt Spørgsmaal,“

„Ja, jeg har altid været ligefrem. Jeg gentager mit Spørgsmaal.“

„Hvorfor Fanden ser du saadan paa mig.“

„Du vil ikke svare. Nuvel — lad os sige, at din Hustru dør, før Sommeren er til Ende.“

„Tal ikke om saadan noget, Fosco.“

„Lad nu blot, som om hun virkelig var død til den Tid.“

„Ti stille, siger jeg!“

„I saa Fald vilde du faa tyve Tusend Pund, og du vilde miste — “

„Jeg vilde miste Udsigten til de tre Tusende om Aaret.“

„Dette er der jo dog alligevel liden Mulighed for, at du faar, Pecival. Og du ønsker jo netop Penge strax, ikke sandt? Som din Stilling er, finder jeg, at det var bedre at faa Penge strax, det er der da noget ved — — det andet — “

„Ja, du véd nok, hvordan du skal vende Sagen til Fordel for dig selv. Du, som ellers er saa klog og logisk, du lader nok til at have glemt din egen Hustrus Arv. Se ikke paa mig, jeg taaler ikke, du stirrer paa den Maade paa mig. Hold op med det Blik og dine Spørgsmaal, jeg raader dig til det, mit Blod kommer i Kog, forstaar du.“

„Dit Blod! Puh! Din Samvittighed hæver maaske sin Røst! Jeg talte kun for Resten om din Hustrus Død som en Mu

lighed. Og hvorfor egenlig? En respektabel Sagfører, som kradser dit Testamente op paa et Stykke Papir, er aldrig bange for at tænke sig et levende Menneske dødt. Kommer dit Blod i Kog, naar du taler med saadan en, hva'l? Hvorfor skulde det saa være anderledes nu. Jeg har jo kun sat mig for i Aften at gøre dig din Stilling klar, at du ikke skulde være udsat for Misgreb og Fejltagelser. Jeg har nu gjort min Pligt, nu kender du din Stilling."

Medens han talte, blev Lyset i Grevindens Stue slukket, saa at hele første Etage nu laa hen i fuldstændigt Mørke.

„Du taler, som du har Forstand til," brummede Sir Percival. „Man skulde tro, naar man hørte dig tale, at det var den letteste Sag af Verden, at faa min Hustrus Underskrift."

„Men jeg har jo sagt dig, at skulde dette slaa fejl, kunde du muligvis regne paa hendes Død! Overlad du kun Sagen i mine Hænder," svarede Greven. „Jeg har to Maaneder til at klare den Historie, tal nu blot foreløbig ikke mere derom. Naar Forfaldsdagen kommer, skal du faa at se, om jeg har holdt Ord, eller om det blot var løs Snak fra min Side. Men nu har vi talt tilstrækkelig for i Aften om Penge, Percival, nu kan jeg høre paa dig, dersom du vil mig noget. Vil du maaske raadføre dig med mig angaaende den anden Vanskelighed, som er kommet dig

overraskende, og som er Skyld i, at du er blevet frygtelig irritabel, saa at du næsten ikke er til at omgaas og ikke til at genkende. Tal, min Ven, og tilgiv mig, at jeg paa ny støder dig, Englænder, ved at tillave mig endnu et Glas Sukkervand."

„Det er godt nok at sige, at man skal tale," svarede Sir Percival i en langt mere rolig og høflig Tone, end han hidtil havde anslaaet, „det er derimod ikke saa let at begynde."

„Skal jeg hjælpe dig paa Gled," foreslog Greven. „Skal jeg for Exempel nævne et Navn, det Navn, som har givet Anledning til din fuldstændig forandrede Opførsel? Hvad siger du til Navnet — Anne Catherick."

„Hør nu, Fosco, vi to har kendt hinanden i lang Tid, og har du hjulpet mig en og anden Gang ud af en Knibe, har jeg til Gengæld gjort mit til at hjælpe dig — med Penge i hvert Fald. Vi har gjort hinanden Tjenester, har indbyrdes gjort store Ofre, men vi har altid haft Hemmeligheder, har aldrig været fuldt oprigtige mod hinanden, vel?"

„Du har skjult noget for mig, Percival, du har haft Hemmeligheder for mig, min Ven. Det spøger paa Blackwater, og det værste ved det hele er, at det ikke alene er dig, der har set Spøgelset."

„Alt dette angaar jo slet ikke dig, du behøver ikke at være nysgerrig."

„Ser jeg virkelig ud, som om jeg var nysgerrig?“

„Ja!“

„Ja, saa kan jeg sige, at mit Ansigt taler Sandhed. Maa jeg ikke spørge, om der ikke er god Grund i mig, eftersom mit Ansigt ikke kan lyve. Man skulde ellers tro, at en Mand i min Alder var i Stand til at skjule det, han ønskede, andre ikke skulde se. Glyde, lad os nu være oprigtige overfor hinanden. Det er ikke min Skyld, at jeg har opsnuset din Hemmelighed. Det var ganske tilfældig. Men sæt, jeg virkelig var nysgerrig. Fra det Øjeblik, du som min gamle Ven forlanger eller beder mig om at respektere din Hemmelighed og aldrig oftere omtale den, vil jeg ophøre at være nysgerrig og aldrig med et Ord berøre den. Ønsker du, jeg skal tie?“

„Ja.“

„Nuvel, det skal ske — det er allerede sket“.

„Mener du det virkelig?“

„Ja, hvorfor tvivler du?“

„Aa, jeg har i Tidens Løb faaet en Smule Erfaring netop med Hensyn til dig, Fosco, og dine Luner; jeg er derfor ikke ganske sikker paa dig, du er en lun Fyr, og du vil nok med Tiden vride Hemmeligheden ud af mig.“

En Stol dernede knagede lydelig, jeg fo'r sammen ved den pludselige Lyd. Gre-

ven var faret op, idet han i sin Vrede slog den flade Haand imod Stolesædet.

„Percival, Percival," raabte han hæftig. „Kender du mig ikke bedre end som saa. Er du endnu ikke kommet under Vejr med min sande Karakter. Jeg er en Mand af den gamle Skole, jeg er af Naturen overordenlig dydig, og faar jeg blot Lejlighed til at være dydig, skal det aldrig mangle paa Vilje fra min Side. Desværre har der altid kun været altfor ringe Lejlighed, og dette har været mit Livs Ulykke. Jeg er ogsaa altfor opriglig i mit Venskab, for Exempel for lidt siden, da jeg tilstod, at jeg vidste dette med Hemmeligheden. Vilde jeg, kunde jeg som ingen Ting faa din Hemmelighed ud af dig — som ingen Ting — at du selv véd det, kan jeg se paa dig. Men du har paakaldt mit Venskab, en sand Ven er jeg, og naar jeg giver min Ven et Løfte, holder jeg det. Se, jeg tramper min utidige Nysgerrighed under Fødder, min ulyksalige Videbegærlighed skal holdes nede! Anerkend min Dyd, Percival, efterlign den, min kære Ven. Ræk mig din Haand — jeg tilgiver dig!"

Hans Stemme svigtede ham ved de sidste Par Ord, det kunde lyde, som om han virkelig udgød Taarer.

Paa den mest forvirrede Maade fremstammede Sir Percival en Undskyldning, dog, Greven var altfor ophøjet til at lytte til hans Ord.

„Nej, afbrød han ham. „Har min Ven saaret mig, kan jeg tilgive ham, selv uden hans Undskyldninger. Sig mig lige ud, ønsker du min Hjælp?“

„Ja, des værre.“

„Kan jeg hjælpe dig, uden at du behøver at kompromittere dig selv.“

„Jeg kan i hvert Fald prøve derpaa.“

„Naa, saa prøv da.“

„Hør nu, hvorledes Sagerne staar: Jeg fortalte dig i Dag, at jeg havde gjort alt for at finde Anne Catherick, men at det havde været forgæves.“

„Ja, det hørte jeg.“

„Fosco, jeg er fortabt, dersom jeg ikke finder hende.“

„Aa, er det da virkelig saa vigtigt?“

En lille Lysstribe faldt paa Gruset udenfor Verandaen. Greven havde taget Lampen fra Bordet inde i Billardværelset, for ved Lampelyset nøje at undersøge sin Værts Ansigt.

„Ja,“ sagde han, som om han svarede sig selv. „Denne Gang siger dit Ansigt Sandhed. Det er virkelig alvorligt — en lige saa alvorlig Historie som den med Pengene.“

„Endnu mere, forsikrer jeg dig — saa sandt som jeg sidder her, den er værre end alt andet.“

Lyset forsvandt atter, og Samtalen fortsattes.

„Jeg viste dig det Brev til min Hu-

stru, som Anne Catherick havde skrevet og skjult i Sandet," vedblev Sir Percival. „Det var intet Praleri, Fosco — hun kender virkelig Besked med Hemmeligheden."

„Tal saa lidt som mulig i min Nærværelse om den Hemmelighed, Percival. Har hun faaet den at vide af dig?"

„Nej, af sin Moder."

„To Kvinder i Besiddelse af en Hemmelighed — uha, min Ven! Det er slemt, meget slemt! Før vi gaar videre, maa jeg gøre et Spørgsmaal. Grunden til, at du spærrede Datteren ind i en Sindssygeanstalt, staar nu klar for mig, derimod ikke Maaden, paa hvilken hun undslap. Mistænker du de Folk, som var sat til at passe paa hende, for med Vilje at have lukket Øjnene for hendes Flugt. Eller tror du, nogen har været hende behjælpelig med at flygte?"

„Jeg véd kun ét, at de Taaber, hun var overladt til, har troet hende altfor godt, fordi hun opførte sig exemplarisk. Hun er tilstrækkelig gal til at blive indespærret, og dog rask nok til at ruinere mig, hvis hun vil og faar Lejlighed dertil. Forstaar du mig saa?"

„Ja, det forstaar jeg nok. Men tal nu hellere lige ud, jeg kan da bedre bedømme, hvad der skal gøres. Hvori stikker Faren for dig i Øjeblikket?"

„Deri — at Anne Catherick opholder sig her i Nærheden og har sig i Forbin-

delse med Lady Glyde — er dette ikke tilstrækkelig Grund til at være bange? Ingen, som læser det Brev, hun skjulte i Sandet, kan slutte sig til, om min Hustru er i Besdidelse af Hemmeligheden eller ej. At hun nægter at vide Besked med noget, har intet at sige!"

„Et Øjeblik, Percvial! Dersom Lady Glyde kender Hemmeligheden, maa hun jo ogsaa vide, at hun ved at røbe den kompromitterer sig, ikke sandt? Som din Hustru vil hun være klog nok til at tie stille med alt."

„Saa? Ja, maaske hvis hun holdt af mig, men hun bryder sig ikke en sur Sild om mig. Jeg skal sige dig, jeg staar imellem hende og en anden Mand; ham var hun forelsket i, før hun ægtede mig — — det er hun forøvrig endnu — — det er en afskyelig Lømmel, slet og ret en Tegnelærer — Hartright hedder han!"

„Men kæreste Mand, er der noget som helst ualmindeligt heri? Alle Hustruer er forelskede i en anden end deres egen Mand, hvilken Ægtemand kan prale af, at han var sin Hustrus første Kærlighed; jeg kender da ikke en eneste, som har været Nummer et — højst Nummer to, oftere Nummer tre, fire, fem. Men Nummer et — aldrig! Kan være, der existerer en saadan lykkelig Ægtemand, jeg er imidlertid aldrig stødt paa ham."

„Men jeg har endnu ikke sagt alt.

Hvem tror du hjalp denne Anne Catherick til Flugten? Hvem bragte hende i Sikkerhed, den Gang hun blev forfulgt af Folkene fra Sindssygeanstalten? Hartright! Hvem tror du saa' hende i Cumberland, Hartright igen! Og begge Gange var han ene med hende. Nej, afbryd mig ikke. Skurken er naturligvis lige saa forelsket i min Hustru, som hun er i ham. Han kender Hemmeligheden, og hun kender den. Lad dem blot træffe sammen en eneste Gang, saa forstaar du nok, hvorledes det vil gaa mig!"

„Saa sagte, saa sagte, lille Ven! Er du sikker paa Lady Clydes Dyd?"

„Aa Dyd -- jeg bryder mig Fanden om hendes Dyd! Hendes Penge er det, jeg bryder mig om, ikke hende selv. Ser du ikke, hvordan Sagerne staar? Jeg skulde snart faa Bugt med hende, hvis hun var ene, men forener hun sig med denne Slyngel, denne Hartright — "

„Ja, ja, nu forstaar jeg det. Hvor opholder han sig?"

„Ikke i England! Og dersom han ikke ønsker, at jeg skal knække Ribbenene paa ham, raader jeg ham blot til ikke saa snart at komme tilbage hertil."

„Er du ganske sikker paa, at han er i Udlandet?"

„Ja, det kan du tro. Jeg havde ham ikke ude af Syne fra det Øjeblik, han forlod Cumberland, til han sejlede fra England. Aa ja, du kan tro, jeg passede paa

som en Smed! Anne Catherick boede hos nogle Bekendte i en Forpagtergaard i Nærheden af Limmeridge, jeg var selv derude, efter at hun var undsluppet mig, for at forhøre mig, om de intet vidste, men jeg fik slet intet at vide. Jeg skrev et Brev til Annes Moder, for at hun kunde afsende en Skrivelse til Frøken Halcombe, hvori hun fralagde mig ethvert slet Motiv for at have sat hendes Datter under Bevogtning. Jeg kan ikke sige, hvor lang Tid jeg har ødslet bort for at opsøge hendes Spor, alligevel fandt jeg hende ikke, til Trods herfor undslap hun mig paa selve mine egne Enemærker! Hvorfra kan man vide, hvem hun kommer i Berøring med, og hvem hun kan faa i Tale? Denne snu Person, han, Hartright, kunde vende hjem, uden at jeg faar Nys herom, han kan allerede i Morgen gøre Brug af sin Viden — "

„Vist ej, Percival! Saa længe jeg er her, og om ogsaa denne Anne opholder sig i vort Nabolag, skal der ikke ske noget — vi skal nok passe paa. Men jeg indser nok, at det først og fremmest gælder om at fange Anne Catherick. Tænk blot foreløbig ikke paa andet. Din Hustru er jo her og tør ikke gøre mange Spring, dertil frygter hun dig for meget — hun og Frøken Halcombe er uadskillelige, den sidste behøver vi altsaa heller ikke at være bange for — og endelig er Hr. Hartright bortrejst. Den usynlige Anne er den eneste,

vi skal beskæftige os med. Har du forhørt dig overalt om hende?"

„Ja, jeg har været hos hendes Moder, jeg har eftersøgt hele Landsbyen — alt uden mindste Resultat?"

„Kan man stole paa Moderen?"

„Ja!"

„Men hun har én Gang røbet Hemmeligheden."

„Det gør hun næppe mere!"

„Og hvorfor ikke? Er det i hendes egen Interesse, at Sagen forbliver en Hemmelighed. Har I gjort fælles Sag?"

„Ja, hun er i høj Grad interesseret i at holde det skjult."

„Det glæder mig, Percival, for din Skyld. Vær nu blot ikke mismodig. Da det ikke haster saa stærkt med at faa vore Pengesager bragt i Orden, er der rigelig Tid for mig til at opspore Anne Catherick; jeg vil maaske have bedre Held med mig end du. Endnu kun ét Spørgsmaal, før vi lægger os."

„Naa?"

„Den Gang jeg gik til Baadehuset for at melde Lady Glyde, at den Vanskelighed, vi havde med at faa hendes Underskrift, havde gjort, at Sagen foreløbig var udsat, kom jeg tilfældigvis til Stede netop paa et Tidspunkt, hvor hun var i Færd med at skilles fra en mærkelig Kvinde; det hele saa' noget hemmelighedsfuldt og besynderligt ud. Imidlertid var jeg ikke saa heldig

at være nær nok til at se denne Kvindes Ansigt tydelig. Og da jeg maa vide, hvorledes jeg skal genkende Anne, er det nødvendigt, at du forklarer mig, hvorledes hun ser ud."

„Ja, det er let nok at forklare. Hun ligner i en uhyggelig Grad min Kone".

Stolen knagede, Greven var naturligvis atter sprunget op — denne Gang af Forundring.

„Hvad for noget," udbrød han ivrig.

„Jo, forestil dig min Hustru efter en langvarig Sygdom. Naturligvis er Anne forstyrret, og der er ogsaa noget forstyrret ved hendes Øjne — men ellers ligner hun virkelig Lady Glyde," sagde Sir Percival.

„Er de i Slægt med hinanden?"

„Ikke Spor."

„Og ligner dog paafaldende hinanden."

„Ja! Men hvorfor ler du ad dette?"

Der kom intet Svar, end ikke en Lyd over den andens Læber. Greven havde kun let paa sin lumske og stille Maade.

„Hvad ler du ad?" gentog Sir Percival.

„Aa, ikke ad andet end noget, jeg kom til at tænke paa; kære Ven, tag det ikke saa nøje med mig, du kender jo mit gode Humør og, som du før sagde — mine Luner. Jeg vil rose mig selv og sige, at jeg virkelig undertiden har gode Indfald. Naa, nu véd jeg i det mindste, hvordan denne Anne ser ud — det er foreløbig tilstrækkeligt. Sov du kun rolig,

Percival, og overlad mig det hele, sov de retfærdiges Søvn, min Ven; naar Dagen gryer, skal jeg handle for dig, jeg har allerede lagt Planer, mit store Hoved rummer meget, Planen skal til i Morgen være fuldt udtænkt. Men jeg vil have Løn derfor — du véd, hvilken Løn jeg mener — men da giver jeg dig ogsaa mit Æresord paa, at alt skal blive ordnet. Naa, kan man saa ikke sige om mig, at jeg er en trofast Ven, hvad. Er det da saa forfærdeligt, at du har laant mig Penge, jeg gør dig jo den ene Venskabstjeneste efter den anden; for at jeg ikke skal glemme disse Laan, er du saa taktfuld af og til at minde mig derom. Men husk i Fremtiden, at du ikke saarer mine Følelser paa en lignende Maade, gør, hvad du vil, men skaan mine Nerver. Anerkend mine gode Egenskaber, Percival, søg at efterligne dem. Naa, men jeg tilgiver dig. Lad mig trykke din Haand til God Nat. God Nat, kære Ven."

Der blev ikke sagt mere. Jeg hørte Greven lukke Døren til Bibliotheket, hørte Sir Percival lukke Skodderne for Vinduerne.

Det havde regnet i al den Tid, jeg lurede, jeg var vaad og som Is og var stiv af at sidde saa længe i den sammenkrøbne Stilling, saa at det smertede i alle Lemmer ved den første Bevægelse, jeg gjorde for at rejse mig. Anden Gang jeg forsøgte derpaa, kunde jeg kun sætte mig paa Knæ paa det vaade Tag, det var mig umuligt at staa oprejst.

Da jeg krøb hen til Muren og stod lænet op til denne, saa' jeg mig tilbage og opdagede nu, at Lyset allerede var tændt i Grevens Værelse. Mit synkende Mod flammede op paa ny, jeg holdt Øjnene stift fæstet paa hans Vindu, medens jeg listede mig tilbage, Skridt for Skridt, langs med Muren til min egen Stue.

Klokken slog et Kvarter over et, da jeg lagde min Haand paa Vindusposten; jeg havde hverken set eller hørt noget, som kunde lade mig formode, at mit Tilbagetog var blevet opdaget.

Tiende Kapitel.

20. Juni, Klokken otte.

Solen skinner, Himlen er skyfri, jeg har ikke været i Seng, end ikke en eneste Gang lukket mine trætte, forvaagede Øjne. Fra selv samme Vindu, hvor jeg i Gaar Aftes stirrede ud i Mørket, ser jeg nu ud paa den klare Sol i den stille Morgen.

Jeg tæller Timerne, som er forløbne, siden jeg søgte Ly her i mit Værelse — og Timerne forekommer mig som Uger.

Hvilken kort Tid — og dog hvor lang — siden jeg sank om paa Gulvet herinde i Mørket, vaad til Skindet, med Smerter i hvert et Lem, iskold — et unyttigt, hjælpeløst, skrækslagent Væsen.

Jeg véd næppe, hvordan jeg er kommet paa Benene, véd ikke engang, naar jeg krøb ind her i Soveværelset, eller hvordan jeg fik Lyset tændt; at jeg siden er kommet i tørre Klæder, er mig ufatteligt, ligesaa hvorledes jeg i min Forvirring har søgt disse frem. At jeg har gjort det, ser jeg nu, men hvorledes og naar aner jeg derimod ikke.

Naar Kulden og min forstyrrede Tilstand forsvandt, naar den sviende Hede i mit Hoved afløste den sviende Kulde, intet af dette kan jeg gøre Rede for.

Men det maa have været før Solopgang. Ja, det er sandt, nu mindes jeg at have hørt Klokken slaa tre. Jeg husker, at jeg lige ved dette Tidspunkt pludselig saa' klart, jeg husker min Febrilskhed og Anstrængelse efter at blive mig selv igen, min Beslutning om at beherske mig, efter taalmodig at vente Time efter Time, til Lejligheden tilbød sig og til at faa Laura bort fra dette skrækkelige Sted, uden at hun strax blev opdaget og forfulgt. Jeg husker min Beslutning om at faa hende

bort, koste hvad det vilde; at jeg havde Grunde nok til at retfærdiggøre denne Flugt, skulde nok senere vise sig, dog var det vist nødvendigt forinden Ord for Ord at nedskrive de to Mænds Samtale. Dette maatte gøres, endnu medens jeg huskede hvert et Ord, forinden min Hukommelse svigtede mig. Et véd jeg ganske sikkert: i dette Øjeblik er jeg aldeles klar. Ja, jeg husker ganske tydelig, hvordan jeg gik her ind fra Soveværelset med min Pen og mit Blæk og Papir — Solen var endnu ikke staaet op; jeg satte mig ved det aabne Vindue, for at den friske Luft skulde afkøle mig. Hurtigere og hurtigere skrev jeg, ivrigere og ivrigere blev jeg, og som jeg havde besluttet, var min Skrivelse fuldendt, før en eneste af Tjenestefolkene var paa Benene. Jeg begyndte at skrive ved Lys, jeg endte ved Sollys

Hvorfor sidder jeg dog her endnu? Hvorfor trætter jeg mine brændende Øjne og mit smertende Hoved ved at skrive mere? Hvorfor ikke hellere lægge mig til Hvile og prøve paa at falde i Søvn, saa at Feberen muligvis kunde forsvinde?

Jeg tør ikke vove det. En forfærdelig Angst knuger mig og vil ikke et eneste Øjeblik forlade mig; jeg er angst for den brændende Hede, der ligesom fortærer min Hud, jeg er bange for denne Banken og Hamren i mit Hoved. Lægger jeg mig nu, er jeg ikke sikker paa, at jeg faar Kraft

nok til at rejse mig igen. Nej, jeg bliver hvor jeg er.

Aa, den Regn, den Regn, denne grusomme Regn, som fuldstændig har ødelagt mig!

— — — — — — — — — — — —

Klokken ni.

Ja, var det ni, den slog, eller otte? Nej, det maa have været ni. Atter skælver jeg — skælver fra Isse til Fod, og Luften er dog varm. Har jeg siddet her og sovet? Ak, jeg aner det ikke!

Aa, godeste Gud, bliver jeg virkelig syg? Syg — syg — nu paa dette Tidspunkt!

Mit Hoved — hvor er jeg dog bange for mit smertende Hoved! Jeg kan skrive, men Linjerne løber ud i ét for mig. Jeg ser godt Ordene. Laura, jeg kan skrive Laura, jeg kan se, jeg har skrevet det Ord. Var det otte eller ni, Klokken slog?

Aa, hvor det er koldt, hvor jeg fryser — — ak, den ulyksalige Regn i Nat og nu Slagene fra Taarnuhret, Slagene, som jeg ikke kan tælle, de bliver ved at lyde inde, langt inde i mit Hoved.

— — — — — — — — — — — —

Her ophørte Dagbogen — i hvert Fald kunde Ordene og Bogstaverne ikke tydes

længere end til ovenanførte Sted. De to, tre Linjer, der fulgte efter, indeholdt uklare Spørgsmaal, i hvilke Bogstaverne ikke engang var rigtig skrevne, og Ordene var stavede fejl, ligesom der var Klatter og Overstregninger i en Uendelighed. Den sidste Skrift paa Papiret havde nogen Lighed med de to Bogstaver L og a — — Lady Glydes Forbogstaver.

Paa Dagbogens næste Side var der skrevet med en tydelig Haandskrift af en Mand; med store, dristige og bestemte Bogstaver stod følgende Linjer:

„Enogtyvende Juni.

Efterskrift, tilføjet af en oprigtig Ven.

Vor udmærkede Veninde Frøken Halcombes Sygdom er Skyld i, at der er blevet mig beredt en overordenlig Nydelse.

Jeg hentyder til Læsningen af den interessante Dagbog, jeg lige nu har læst til Ende, og som har forskaffet mig flere behagelige Timer samt tillige har vist mig, at jeg ikke har taget fejl i Bedømmelsen af denne Dame, hvis udmærkede Forstand jeg lige fra første Stund har sat megen Pris paa.

Dagbogen bestaar af flere Hundrede Sider. Jeg kan lægge Haanden paa Hjærtet og sværge, at hver Side i Bogen har forfrisket og begejstret mig. Og for en Mand

som mig med stærke Følelser er det en Nydelse at læse noget saa fuldendt.

Beundringsværdige Kvinde!

Der hører uhørt Viljeskrat til at kunne gennemføre et sligt Arbejde!

Og hvor forbavset blev jeg ikke! Den Takt, hun har udvist, den Diskretion, det sjældne Mod, den vidunderlige Even til at huske alt og bemærke alt hos enhver af sine Omgivelser, de henrivende Udbrud af kvindelige Følelser — alt har bidraget til at forøge min Beundring for den af mig i Forvejen saa højt skattede Marion. Fremstillingen af min egen Karakter er mesterlig gjort, jeg maa indrømme hende stor Iagttagelsesevne, jeg maa tilstaa, at hun ikke paa noget Punkt har taget fejl af mig. Jeg føler, hvilket stærkt Indtryk jeg maa have udøvet paa hende, siden jeg er blevet malet med saa livlige, rige, stærke Farver. Paa ny maa jeg beklage den grusomme Nødvendighed at maatte skilles fra hende, fordi vore Interesser gaar i forskellig Retning; under heldigere Forhold vilde hun have haft stor Værd for mig, ligesom jeg vilde have været alt for hende.

Jeg er ikke rolig i dette Øjeblik, hvor jeg nedskriver disse Linjer; derpaa mærker jeg bedst, hvor sandt alt er, hvad jeg har skrevet, hvor alvorlige mine Følelser er. Skønt det er mig, der er blevet narret og er blevet beluret og opdaget, kan jeg ikke andet end beundre den kloge Maade, denne

uforlignelige Kvinde er gaaet til Værks, den Gang hun hemmelig overværede Mødet og Samtalen mellem Percival og mig; ikke mindre maa man beundre den korrekte Gengivelse af den hele Samtale lige fra Begyndelsen til Enden.

Disse mine Følelser har gjort, at jeg har tilbudt Lægen, som tilser hende, at hjælpe ham med at tillave Medicin til hende, hvilket Tilbud det dumme Menneske har afslaaet.

Nu lukker jeg Bogen. Min Retfærdighedsfølelse bevirker, at jeg, hvor nødig jeg vil, lægger Bogen — eller snarere lader min Hustru lægge Dagbogen paa dens Plads paa Frøken Halcombes Bord.

Omstændighederne fører mig bort herfra, der er Haab for mig om Held — uhyre Held. Jeg afgør min Skæbne ved at forlade denne udmærkede Kvinde, Skilsmissen smerter mig dybt.

Gid hun maatte komme sig og blive sig selv igen!

Hvor sørgeligt, at hun ikke fik udført sine Planer for sin elskede Søster; men samtidig beder jeg hende om at tro mig, naar jeg siger, at de Oplysninger, jeg har faaet ved at gennemlæse denne Dagbog, paa ingen Maade er Skyld i, at hun ikke kan gennemføre sine Planer. Endnu samme Aften, Samtalen mellem Percival og mig blev ført, havde jeg en fuldfærdig Plan i mit Hoved.

Men jeg kan takke disse Sider for, at de har vakt de bedste Følelser i min Natur.

Fosco."

— — — — — — — — — — — — — —

Historien fortsat af Frederik Fairlie paa Limmeridge.

Det er mit Livs Ulykke, at Folk ikke kan lade mig være i Fred!

Jeg spørger altid alle hvorfor — hvad Grunden er til, at de alle vil plage mig. Men ingen besvarer mit Spørgsmaal, og ingen bryder sig om min Bøn om Fred; Slægt, Venner, endog fremmede — alle forener de sig om at pine mig. Hvad har jeg gjort? Det er der selvfølgelig ingen, der véd!

Den sidste Ærgrelse, jeg har haft, er den, at jeg ligefrem er blevet tvunget til at skrive denne Historie. Er en Mand med mit nervøse Temperament i Stand til at skrive Historier? Men naar jeg fremkommer med dette yderst fornuftige Ræsonnement, bliver der sagt mig, at disse alvorlige Begivenheder, der angaar min Niéce, er foregaaede med mit Vidende, og at jeg maa og skal nedskrive alt, hvad jeg véd desangaaende; dersom jeg undlader at anstrænge mig paa omtalte Maade, kommer jeg til at lide under Følgerne deraf, og dette kan jeg slet ikke engang udholde at

tænke paa. Det er virkelig heller slet ikke nødvendigt at true mig, jeg er ude af Stand til at gøre Modstand — dertil er jeg for svag og for nedbrudt af Familiesorger og Bekymringer.

Naa, jeg skal forsøge at tænke mig om, hvor nødig jeg end vil, og at skrive, hvad jeg kan (og vil). Det, jeg hverken kan huske eller skrive, maa Louis kunne huske, og det skal han ogsaa komme til at skrive for mig. Han er en Æsel og en Dumrian, jeg er skrøbelig, og vi skriver naturligvis begge fejl.

Hvor ydmygende at blive tvunget til noget, man ikke vil!

Det er blevet befalet mig at nævne Datoer. Godeste Gud, det er noget, jeg aldrig i mine Dage har befattet mig med!

Hvor skal jeg nu begynde?

Jeg har spurgt Louis. Han er nu slet ikke saa dum, som jeg hidtil har anset ham for. Tænk, han mindes Datoen, det vil sige, han véd, at det er en eller to Uger siden, og jeg husker selv Personens Navn. Det var hen imod Slutningen af Juni eller maaske Begyndelsen af Juli, og Navnet var „Fanny“ — efter m i n Mening et meget simpelt Navn.

Altsaa i Slutningen af Juni eller Begyndelsen af Juli sad jeg paa min vante Plads ved mit sædvanlige Arbejde, der bestaar af at se rundt omkring paa de forskellige Kunstgenstande, der omgiver mig,

og som jeg har samlet i Haab om at forbedre mine Naboers utrolig daarlige Smag. Fotografier af mine Malerier og af en Del andre Billeder, som jeg havde i Sinde at skænke til en berømt Billedsamling (Fotografierne mener jeg), laa spredte rundt om mig. Skulde man nu ikke tro, at en Mand, der var fuldt optaget af at udvælge Gaver til sine Landsmænd, og som paa denne Maade udøvede en stor Velgerning — skulde man nu ikke tro, at en saadan Mand kunde være i Fred og blive fritaget for Familievrøvl? Men det lod nok til, at man i k k e kunde blive fri!

Mest af alt ønskede jeg at kunne tilbringe en stille, fredelig Formiddag, omgivet af mine Kunstskatte. Men just fordi jeg ønskede Ro, kom Louis ind, og det var kun naturligt, at jeg spurgte, hvorfor i Alverden han forstyrrede mig, naar jeg ikke havde ringet. Jeg bander yderst sjælden, det er en ækel Vane — en Vane, kun simple Mennesker har — men da Louis nu i Stedet for Svar satte et bredt Grin op, var det ikke mere end rimeligt, at jeg blev vred og udstødte en Del Forbandelser over ham.

Denne kraftige Behandling gjorde god Virkning, hvilket sædvanligvis er Tilfældet med Folk af den lavere Klasse. Han blev ligesom andre af hans Stand strax fornuftig, han ikke alene ophørte at skære Grimacer, men meldte, at der var en ung Pige,

der ønskede at tale med mig. Han tilføjede — med Tjenestefolks sædvanlige overflødige Ord — at det var Fanny.

„Hvem er Fanny?“

„Lady Glydes Kammerjomfru.“

„Hvad kan Lady Glydes Kammerjomfru have at sige mig.“

„Hun har et Brev til Herren.“

„Det kan du tage imod.“

„Hun vil ikke give det fra sig, hun vil selv overgive Herren det.“

„Hvem er det fra?“

„Fra Frøken Halcombe.“

I samme Nu jeg hørte dette Navn blive udtalt, opørte jeg at spørge. Det er en Vane, jeg altid har haft. Erfaringen har lært mig, at man undgaar Spektakler paa denne Maade. Derfor gik jeg ogsaa strax ind paa at modtage Pigen og Brevet.

„Lad Lady Glydes Kammerjomfru komme ind, Louis! Men hør, knirker hendes Sko?“

Jeg var nødsaget til at gøre dette Spørgsmaal. Knirkende Sko ødelægger mig for hele Dagen. Jeg var bestemt paa at modtage Pigen, men ingen kunde tvinge mig til at høre paa knirkende Sko. Der er Grænser for alt!

Louis hævdede paa det bestemteste, at der intet var i Vejen med hendes Sko, derfor vinkede jeg, og han førte hende ind.

Det er vist unødvendigt at beskrive, hvorledes hun i sin Forlegenhed mindst ti

Gange aabnede og lukkede Munden, forinden hun begyndte at tale. Kvinder af den lavere Klasse er da ogsaa ti Gange værre end Mændene!

Lad mig være retfærdig mod Pigen — hendes Sko knirkede virkelig ikke Men hvorfor har nu saadan en Pige altid røde Hænder, hvorfor har de alle brede Næser og vejrbidt Ansigt? Jeg er ikke stærk nok til at kunne taale at tænke rigtig over, hvor underlig ufuldendt en saadan Tjenestepiges Ansigt er, det vil jeg overlade til stærkere Nerver; maaske en eller anden stærk og klog Mand kan finde ud af, hvorfor de alle ser ens ud.

„De har et Brev til mig fra Frøken Halcombe? Vær saa god at lægge det dèr paa Bordet, jeg skal nok senere læse det. Hvordan har Frøken Halcombe det?“

„Tak, Hr. Fairlie, godt!“

„Og Lady Glyde?“

Jeg fik intet Svar.

Jeg syntes, Pigebarnets Ansigt blev endnu grimmere end før, og jeg tror virkelig, hun gav sig til at græde; jeg tror da ganske bestemt, jeg saa' noget fugtigt oppe ved hendes Øjne. Maaske hun transpirerede. Louis, hvem jeg for lidt siden udspurgte, mente, at det var Taarer. Han, en af hendes Ligemænd, maa jo bedst vide Besked. Lad os da antage, at hun græd.

Jeg kender ikke noget til Taarer og bryder mig heller ikke om at kende dem.

Paa Billeder tager de sig altid ret mærkelig ud, jeg kan aldrig se noget som helst interessant deri, men der er mange, der finder det, der er mange, der kan spilde en Del Ord paa at tale om Graad og Taarer og alt saadant noget, som jeg ikke kender det mindste til.

Naa, jeg opførte mig ved denne Lejlighed med al mulig Takt og Medfølelse. Jeg lukkede Øjnene og sagde til Louis:

„Louis, se at faa ud af hende, hvad hun mener.“

Han prøvede ærlig og redelig derpaa, og hun prøvede ærlig og redelig paa at forklare ham noget, men jeg syntes blot, de snakkede og snakkede i det uendelige, jeg forstod ikke et Ord, men dog morede det mig. Jeg tror virkelig, at jeg, naar jeg en Gang er i daarligt Humør, skal sende Bud efter de to for at høre dem snakke sammen.

Jeg har lige nu fremsat min Ide for Louis, underlig nok blev han slet ikke rigtig glad derved. Stakkels Dumrian!

Men der er næppe nogen, der kan vente af mig, at jeg skal indlade mig paa en Forklaring angaaende min Nieces Piges Taarer, samt hvad min Kammertjener sagde til hende? Dette er mig ogsaa ganske umuligt. Men jeg kan fortælle mit Indtryk af alt det, hun remsede op. Hvis dette kan være til nogen Nytte, saa vær saa god — her er det.

Jeg tror, hun begyndte med at for-

tælle mig, at hendes Herre havde afskediget hende som Lady Glydes Kammerjomfru. (Var det ikke en idiotisk Ide at komme og fortælle mig saadant noget, som om jeg kunde gøre for, at hun var blevet jaget bort?) Hun havde da fundet paa at gaa til Landsbykroen for at overnatte dèr. (Det var ogsaa noget at underholde mig om!) Imellem sex og syv om Aftenen var Frøken Halcombe kommet for at tage Afsked med hende og for at give hende to Breve, det ene til mig, det andet til en Herre i London. (Hvad kommer det sidste mig ved?) Med største Omhu havde hun gemt Brevene ved sit Bryst. (Nu blev det snart for galt — nu talte hun til mig om sit Bryst.) Hun havde været meget ulykkelig, da Frøken Halcombe var gaaet, hun kunde hverken spise eller drikke før sent paa Aftenen; da længtes hun efter at faa en Kop varm The. (Aa, hvor jeg kender Kvinden! De begynder altid med at være saa ulykkelige, at de ikke kan taale at se hverken Mad eller Drikke, og saa ender de altid med at drikke en Kop The.) Louis maatte forklare mig, hvad hun mente med, at hun varmede Thepotten (man varmer da ikke en Thepotte — man hælder da kogende Vand paa en Thepotte) — naa, just som hun stod i Begreb med at „varme Thepotten", gaar Døren op, og hun blev aldeles perplex (hendes eget Ord — skønt er det just ikke) ved at se selve

Hendes Naade Grevinden. (Gud bevares vel, hvor det tager sig ud „Hendes Naade Grevinden", saaledes tituleres altsaa min stakkels, kære Søster, som ægtede en ubekendt Udlænding! Fred være med hende, hun er den kedeligste og mest trættende Person, jeg har kendt!) Døren aabnedes altsaa, Hendes Naade traadte ind i Stuen, hvorover Pigebarnet blev perplex. Dette var ikke saa mærkeligt!

Jeg maa virkelig hvile mig, førend jeg kan fortsætte. Naar jeg blot lukker Øjnene et Par Minuter, og naar Louis har forfrisket mig ved at væde mine Tindinger med Eau de Cologne, vil jeg maaske være i Stand til at fortsætte.

Nej, jeg kan nok fortælle videre, men er for medtaget til selv at skrive, Louis maa gøre det, saa dikterer jeg. Denne Schweizer har en frygtelig Akcent, men han magter det engelske Sprog ganske godt, han kan endog stave rigtig. Hvor heldigt!

Hendes Naade Grevinden gav til Forklaring for sin uventede Tilsynekomst, at hun var taget ind til Landsbyen for at sige to Ting, som Frøken Halcombe i sit Hastværk havde glemt. Fanny var meget spændt paa at høre denne Besked, Grevinden holdt imidlertid paa, at de først skulde sætte sig rolig hen, og at Fanny skulde drikke sin The. (Hvor det ligner min „elskværdige" Søster!) Hun viste sig usædvan-

lig elskværdig og betænksom overfor Pigebarnet (d e t ligner i k ke min Søster), da hun mente, det stakkels Barn ikke havde faaet noget at spise hele Dagen og nok kunde trænge til at drikke, før hun talte. „Senere snakker vi sammen, nu drikker De først. Skal jeg ikke skænke for Dem — jeg vil for Resten ogsaa gærne have en Kop.“ Saaledes tror jeg, det var, Pigen fortalte. (Hvor taabeligt af min Søster at ydmyge sig i den Grad, at hun vilde drikke sammen med Pigen, men det ligner hende.) Pigen drak den The, den anden havde skænket for hende, og knap fem Minuter efter faldt hun saa i en dyb Besvimelse — for første Gang i sit Liv. Det er hendes egne Ord, og efter Louis' Mening fulgte paa ny en Strøm af Taarer. Selv véd jeg ikke noget herom, Anstrængelsen ved at høre efter havde været for meget for mig — jeg laa tilbagelænet i min Stol med lukkede Øjne.

Hvor var det nu, jeg slap? Naa ja, hun besvimede efter at have drukket The sammen med Grevinden, hvilket maaske vilde have interesseret mig, havde jeg været hendes Læge, men som det nu var, kedede denne Meddelelse mig i højeste Grad. Efter at være kommet til sig selv omtrent en halv Times Tid senere, fandt hun sig selv liggende paa Sofaen, og kun Værtinden stod hos hende. Da Grevinden var bange for at komme altfor sent hjem,

var hun gaaet bort, saa snart hun saa', at Fanny begyndte at komme til Kræfter igen, hvorfor Værtinden havde bragt hende op paa hendes Værelse.

Saa snart hun blev ene, havde hun følt efter de to Breve, som ogsaa virkelig var dèr, men var i en betænkelig Grad krøllede. Hun havde været svimmel hele Aftenen, men var dog kommet op i rette Tid til at naa Toget. Brevet til den fremmede Herre i London havde hun lagt i en Postkasse, det andet Brev havde hun overgivet mig. Dette var alt, hvad hun vilde fortælle, og det var sandt fra Ende til anden, men hun var saa forfærdelig bedrøvet over, hvad der var sket, skønt hun var sig bevidst intet galt at have udrettet. Hun vilde dog saa gærne bede om Raad. Og nu tror Louis hun atter fik et Anfald. Det kan ogsaa nok være, men hvad der er langt vigtigere — paa dette Tidspunkt mistede jeg Taalmodigheden, aabnede Øjnene og blandede mig i det ved at sige:

„Hvad er saa Meningen med alt dette?"

Min Nieces Kammerjomfru stirrede aldeles maalløs paa mig.

„Prøv paa at forklare hende det," befalede jeg min Tjener. „Louis, sig det mere ligefrem, saa forstaar hun mig nok bedre."

Det lykkedes ham aldeles ikke. De vrøvlede igen saa meget og snakkede frem og tilbage om en Mængde Ting, at jeg

morede mig, som jeg ikke længe har moret mig, og derfor heller ikke afbrød dem, førend det ikke morede mig længere. Med en Kraftanstrængelse bød jeg dem ophøre med al den Snakken, hvorefter de naturligvis tav.

Takket være min Intelligens havde jeg opfattet, hvad Pigebarnet mente med al sin Snak og sine Tarer. Hun var urolig og havde Samvittighedsnag, fordi hun paa Grund af sin Besvimelse var blevet forhindret at faa den Besked fra Frøken Halcombe, som Grevinden skulde have overbragt hende. Hun frygtede for, at det kunde være en vigtig Besked, noget, som vedkom hendes Frue. Ene og alene hendes Angst for Sir Percival havde afholdt hende fra at gaa tilbage til Blackwater om Aftenen for at forhøre sig om, hvad det var; hun var tillige bange for at komme for sent til Toget næste Morgen, og dette havde Frøken Halcombe mindet hende flere Gange om, at det ikke maatte ske. Af samme Grund turde hun ikke blive næste Dag over i Landsbyen, Brevene var vigtige, de skulde først og fremmest besørges. Hun var forfærdelig angst for, at hun ikke skulde have gjort Frøken Halcombe tilpas, og hun vilde derfor være saa næsvis at spørge mig til Raads. Skulde hun skrive og bede om Undskyldning samt forklare Frøken Halcombe Grunden til sin Forsømmelighed; eller var det allerede for silde.

(Var dette ikke et underligt Spørgsmaal, var det i det hele taget ikke et underligt Pigebarn? At gøre saa meget ud af intet.) Jeg maa jo nedskrive alt dette, da det lader til, der er Folk, som har mere Interesse af at faa hvert et Ord at vide om, hvad min Nieces Kammerjomfru har sagt, end at høre, hvad jeg har sagt til samme Dames Kammerjomfru. Ja, Verden er besynderlig!

„Jeg vilde være Dem overordenlig taknemmelig, Hr. Fairlie, dersom De vilde raade mig til, hvad jeg skal gøre," bemærkede hun.

„Intet som helst skal De gøre," svarede jeg med største Ro. „Der er intet at gøre."

„Finder Hr. Fairlie det maaske næsvist af mig, dersom jeg skrev og prøvede paa at forklare Damerne det? Hvis det er næsvist, vil jeg naturligvis ikke skrive. Men De véd ikke, hvor nødig jeg vil vise mig utro overfor min Frue."

Da den Slags Folk som Fanny og hendes ligestillede aldrig har Begreb om, naar og paa hvilken Maade de skal forlade et Værelse, gør man altid bedst i at hjælpe dem dermed. Jeg fandt det paa høje Tid at faa hende af Sted og udtalte derfor blot de to følgende Ord:

„God Morgen!"

Der var noget inden i hende, som knagede.

Louis, som betragtede hende (hvad jeg ikke gjorde), mente, det skete, den Gang hun nejede. Men mærkeligt var det. Var det mon hendes Sko, hendes Knogler eller Korsettet? Louis tror, det var Korsettet!

— — — — — — — — — — — — —

Saa snart jeg blev ene, tog jeg mig en Lur, det trængte jeg virkelig i høj Grad til. Idet jeg vaagnede, opdagede jeg den kære Marions Brev, men havde jeg haft mindste Anelse om, hvad det indeholdt, vilde jeg selvfølgelig aldrig have aabnet det. Til alt Uheld læste jeg ganske uskyldig Brevet igennem, og jeg, som ikke havde haft Skygge af Mistanke om dets besynderlige Indhold, blev fuldstændig oprevet og blev ikke mig selv igen hele den Dag.

Jeg tager alt let, er overbærende mod andre og tager aldrig Anstød af noget. Men som jeg før bemærkede, der er Grænser for min Udholdenhed.

Jeg lagde Marions Brev fra mig, jeg følte mig fornærmet, i høj Grad fornærmet.

Her maa jeg gøre en Bemærkning. Jeg finder nemlig ikke denne Bemærkning overflødig, ellers vilde jeg næppe fremkomme med den her paa dette Sted.

Der er intet efter min Mening, der viser Menneskenes Egoisme i saa tydelig

Grad som den Behandling, gifte Folk tildeler ugifte. Man er tilstrækkelig hensynsfuld og selvfornægtende til ikke at stifte Familie — der er nok, der bidrager til Menneskehedens Forøgelse — og saa bliver man haanet af sine gifte Slægtninge og Venner, der ikke selv kender til Opofrelse og Hensynsfuldhed. Og ikke alene bliver man haanet, men Mand og Hustru taler ikke om andet til én end det store Ansvar, de har ved at have Børn; det maa vi stakkels Pebersvende finde os i at høre paa. Jeg selv er et godt Exempel paa, hvordan det kan gaa en fornuftig Pebersvend. Jeg har givet Afkald paa Ægteskabet, vil ingen Børn have; min Broder Philip er hensynsløs nok til at gaa hen og gifte sig, og den kære afdøde Broder faar et Barn. Hvad gør han, da han dør? Han efterlader sin Datter til mig. Vel er hun et ganske sødt Barn, men dog er det et frygteligt Ansvar, der hviler paa mig. Hvorfor skal der lægges et saadant Ansvar paa mine Skuldre? Fordi jeg, som ugift, er nødsaget til at lette min Slægt for deres egne Byrder. Naa, jeg gør mit bedste med Byrden — jeg gifter min Niece med den Mand, hendes Fader ønskede, hun skulde ægte. Der er Vrøvl før Ægteskabet, og der er Vrøvl strax efter; hun og hendes Ægtefælle kan ikke forliges, dermed følger en Del Ubehageligheder, og Pigebarnet er saa dristig at

overlade Ubehageligheden til mig. Og hvorfor? Fordi jeg uskyldige Væsen er ugift, og som ugift Mand maa man selvfølgelig sørge for sin gifte Broders Datter!

Stakkels ugifte Mennesker!

Det er vist ganske unyttigt at fortælle, at Marions Brev var fuldt af Trusler — alle og enhver truer mig, alle Slags skrækkelige Ting truer med at falde i Hovedet paa mig, dersom jeg tøver blot et Øjeblik med at gøre Limmeridge til et Tilflugtssted for min Niece og alle hendes Ulykker.

Ikke desto mindre har jeg tøvet.

Før omtalte jeg min Angst for Spektakler, af hvilken Grund jeg hidtil altid har givet efter for Marion; denne Gang var Sagen dog af den Art, at jeg virkelig havde Grund til ikke strax at give efter. Dersom jeg gav Lady Glyde Husly, hvilken Sikkerhed havde jeg da for, at Sir Percival ikke vilde følge efter for af mig at forlange sin Hustru tilbage. Jeg forstod, at der vilde fremkomme mange Bryderier ved hendes og hans Ankomst, og da man jo altid nødig udsætter sig for den Slags, var jeg i min Ret til at tøve. Derfor skrev jeg til den kære Marion for at bede hende, som jo ingen Mand har, der vilde forfølge hende, komme hertil alene for at tale om Sagen med mig. Dersom hun kunde svare paa mine Indvendinger til min fulde Tilfredshed, skulde jeg forsikre hende, at jeg

vilde modtage vor kære Laura paa den bedst mulige Maade.

Naturligvis vidste jeg næsten med Bestemthed, da jeg afsendte Brevet, at det vilde have Marions umiddelbare Ankomst til Følge, og at hun nok skulde tage Bladet fra Munden og skælde og gøre Spektakler. Men da jeg ellers kunde risikere at faa Sir Percival paa Halsen, og hans Skælden og Spektakler vilde være endnu mindre behagelige for mig, foretrak jeg at faa Marion hertil, hende var jeg dog mere vant til. Jeg afsendte da Brevet. Det havde den Fordel, at der blev forundt mig Tid, og dette var da heldigvis altid noget.

Da jeg var blevet meget medtaget af hele denne Begivenhed og Uro, vidste jeg, at nu maatte hele tre Dage forløbe, før jeg blev mig selv igen. Maaske det var mindre klogt af mig at vente, at jeg skulde faa Lov at leve uforstyrret i 3 Dage; selvfølgelig fik jeg ikke Lov dertil.

Den tredje Dags Post bragte mig det mest uforskammede Brev fra en Person, der er mig aldeles ubekendt. Han introducerede sig som Stedfortræder for Familiens Sagfører — for vor kære, stivsindede gamle Gilmore, og han underrettede mig om, at han nylig med Posten havde modtaget et Brev, adresseret til ham og skrevet med Frøken Halcombes Haandskrift. Ved at aabne Konvoluten opdagede han til sin store Overraskelse, at det ikke indeholdt andet

end et ubeskrevet Ark Brevpapir. Denne Omstændighed forekom ham saa mistænkelig, at han øjeblikkelig havde skrevet til Frøken Halcombe, men slet intet Svar havde modtaget. I Stedet for nu at handle som en fornuftig Mand og lade Sagen gaa sin Gang, havde han været saa vidtløftig at skrive til mig for nu ogsaa at plage mig og spørge, om jeg vidste, hvordan dette kunde hænge sammen. Hvad Fanden kunde jeg vide herom? Hvorfor gøre mig Ulejlighed og sig selv ogsaa? Dette skrev jeg da ogsaa til ham — rent ud af Posen. Jeg er sikker paa, at han maa have forstaaet det Brev, det var omtrent lige saa tydeligt som det, jeg skrev til denne vidtløftige Person, denne Hr. Walter Hartright.

Mit Brev gjorde i hvert Fald den ønskede Virkning — jeg hørte ikke mere fra Prokuratoren.

Dette var maaske ikke saa mærkeligt; langt mærkeligere var det imidlertid, at jeg slet ikke mere hørte fra Marion, ikke saa meget som en kort Besked om, naar man kunde vente hende hertil. Hendes uventede Fraværelse har gjort mig godt. Det er meget heldigt, at mine gifte Slægtninge er blevne gode Venner igen. Efter fem Dages grundig Hvile og uforstyrret Ro er jeg nu kommet mig fuldstændig. Paa den sjette Dag følte jeg mig tilstrækkelig stærk til at sende Bud efter min Fotograf for atter at sætte ham i Arbejde, saa at han

en Gang kunde fuldføre Gengivelsen af mine Kunstskatte; ved Hjælp af disse agter jeg, som sagt, at søge at forbedre mine ucivi iserede Naboers slette Smag.

Nu har jeg sendt ham ind paa det Værelse, der er anvist ham til Arbejdsværelse, og jeg sad og undersøgte mine kære Mønter, som jeg ikke har set i mange Dage, da Louis pludselig viser sig med et Kort i Haanden.

„Det er maaske et andet Pigebarn fra Blackwater?“ udbrød jeg. „Maa jeg blot blive fri, jeg vil ikke modtage hende, hører De. Mit svage Helbred taaler det ikke.“

„Men denne Gang er det en Herre!“

Der var selvfølgelig Forskel, naar det var en Herre. Jeg saa paa Kortet. Godeste Gud! Det var min kedsommelige Søsters udenlandske Ægtefælle, Grev Fosco!

— — — — — — — — — — — — —

Det er ganske nødvendigt at beskrive mit første Indtryk ved at se min Gæsts Kort. Der kunde ingen Tvivl være mulig. Hvad skulde min Søsters Mand her i mit Hus? En ubekendt, en Udlænding — — jeg var vel ikke saa dum, at jeg ikke strax forstod, hvad Grunden var til dette Besøg. Penge naturligvis, Greven vilde laane Penge!

„Louis,“ sagde jeg, „tror du ikke nok, man kan faa ham bort ved at give ham nogle Penge?“

Louis saa' ganske forskrækket ud. Han overraskede mig virkelig ved at erklære, at min Søsters Ægtefælle var meget fint paaklædt og saa' hel velhavende ud. Under disse Omstændigheder forsvandt mit første Indtryk, og jeg sluttede mig til, at det da maatte være ægteskabelige Vanskeligheder, der havde ført ham til mig, og at han ligesom min øvrige Familie nu kom til mig for at læsse dem over paa mine Skuldre.

„Nævnede han Grunden til sit Komme?"

„Grev Fosco sagde, at han var kommet hertil, fordi Frøken Halcombe var ude af Stand til at forlade Blackwater."

Altsaa nye Bekymringer, nye Vanskeligheder, om de end 'kke gjaldt ham, hvad jeg først havde troet, men den kære Marion.

„Vis ham ind," befalede jeg.

Jeg maa rigtignok sige, at jeg blev forbavset ved Synet af Greven; saadan et stort, svært Menneske, som han var. Jeg kom formelig til at ryste af Angst for, at han skulde trampe i Gulvet og derved vælte alle mine Kunstskatte. Men han gjorde hverken det ene eller det andet. Han var nydelig paaklædt i en sval Sommerdragt, hans Væsen var behagelig behersket og roligt — hans Smil var smukt. Mit første Indtryk af ham var til Gunst for ham, jeg tilstaar det, skønt jeg véd, det ikke viser synderligt Kendskab til Menneskene; men til Trods for, at det senere har vist sig, i

hvor høj Grad jeg tog fejl af ham, kan jeg ikke undlade at fortælle, hvor stærkt jeg følte mig tiltrukket af ham.

„Tillad mig at forestille mig for Dem, Hr. Fairlie," begyndte han. „Jeg kommer lige fra Blackwater, og jeg har den Ære og Lykke at være Grevinde Foscos Ægtefælle. Lad mig strax rette en Bøn til Dem — betragt mig ikke som en fremmed! Og lad Dem endelig ikke forstyrre — bliv dog endelig siddende."

„Det er elskværdigt af Dem at tale saaledes," svarede jeg. „Gud give, jeg var stærk nok til at rejse mig! Det glæder mig at se Dem paa Limmeridge. Vær saa god at tage Plads!"

„De er vist meget lidende i Dag," begyndte Greven paa ny.

„Det er jeg altid. Jeg bestaar kun af en eneste stor Nerve."

„Jeg har studeret mange nervøse Mennesker i mine Dage," bemærkede denne sympathetiske Person. „Og nervøse Mennesker skal behandles paa en ganske særegen Maade. Maa jeg foreslaa Dem noget — et simpelt og dog et udmærket Middel? Vil De tillade mig at forandre Lyset i Deres Væ else?"

„Ja, vær saa god, dersom De blot sørger for, at der ikke falder en eneste Lysstraale paa mig!"

Han gik til Vinduet.

Hvilken Kontrast til den kære Marion!

Saa hensynsfuld og flink, saa behændig og stille!

„Lys“, sagde han i den bløde, sagte Tone, der er usigelig velgørende for en Patient, „er det vigtigste af alt. Det stimulerer, det forynger. De kan umulig undvære det, Hr. Fairlie, lige saa lidt som Blomsterne kan undvære Lys. Se nu godt efter. Her, hvor De sidder, lukker jeg Skodden, for at Solen ikke skal genere Dem, men her henne, langt fra Dem, ruller jeg Gardinet op for at indlade den uundværlige Sol. Lad i det mindste Solen skinne ind i Stuen, selv om De ikke taaler, at den skinner paa Dem. Ligesom De maa finde Dem i Skæbnen, saaledes maa De ogsaa finde Dem i Sol og Lys og Luft.“

Jeg fandt, Manden havde Ret, jeg kunde ikke lade være at finde ham indtagende, og hvad han end havde sagt eller gjort, vilde jeg have fundet det rigtigt.

„De mærker vist, jeg er ganske forvirret,“ begyndte han paa ny efter at være vendt tilbage til sin Plads. „Paa Æresord, Hr. Fairlie, jeg er ganske forfjamsket.“

„Men hvorfor dog, om jeg maa spørge?“

„Hr. Fairlie, De, som er svag, De kan have Interesse af at omgive Dem med saa mange Skatte, saa megen Kunst! Det overrasker mig sandelig! Jeg er ganske konfus.“

Havde jeg været tilstrækkelig stærk til

at sidde op i min Stol, vilde jeg naturligvis have rettet mig og bukket; da jeg nu ikke kunde dette, nøjedes jeg med at smile taknemmelig; det lod virkelig til, at vi forstod hinanden.

„Vær nu saa god at følge min Tankegang," vedblev han. „Jeg sætter mig her, jeg, en Mand med den fineste Smag, og opdager saa, at der lige overfor mig sidder en Herre, ligeledes i Besiddelse af den mest udsøgte Smag. Det føjer sig saa uheldig, at man er nødt til at bryde Stemningen for at give sig til at diskutere Familieanliggender — tilmed temmelig triste Anliggender. Hvad bliver den uundgaaelige Følge? Jeg har allerede sagt det flere Gange — jeg er konfus — forvirret!"

Var det maaske paa dette Tidspunkt, at jeg begyndte at mistænke ham for, at han vilde plage mig? Jeg tror det.

„Er det absolut nødvendigt at tale om disse ubehagelige Æmner?" spurgte jeg.

Greven paatog sig den mest forurolige høitidelige Mine, sukkede og rystede paa Hovedet.

„Er det aldeles nødvendigt, at jeg hører det?"

Han trak paa Skuldrene — saa underligt at trække paa Skuldrene, men det gør Udlændinge vel — og saa' paa mig paa en rigtig ubehagelig gennemtrængende Maade. Mit Instinkt sagde mig, at jeg gjorde bedst i at lukke Øjnene. Jeg adlød mit Instinkt.

„Vær saa elskværdig at forberede mig," bad jeg. „Er nogen af Familien død?"

„Død!" udbrød Greven med unødvendig udenlandsk Ildfuldhed. „Hr. Fairlie, Deres engelske Ro forfærder mig. I Himlens Navn — hvad har jeg sagt eller gjort, som berettiger Dem til at tro, at jeg er Budbringer om noget saa skrækkeligt?"

„Undskyld mig, De har aldeles intet sagt eller gjort. Men jeg antager altid det værste, saa bliver man aldrig saa overrasket. Det glæder mig og er en stor Lettelse for mig at høre, at ingen er død. Er nogen syg?"

Jeg aabnede Øjnene for at se paa ham. Var han virkelig saa gul i Ansigtet, da han kom ind, eller var han blevet det i de Par Minuter, jeg havde lukke Øjnene? Jeg véd det ikke og kan heller ikke spørge Louis, da han ikke var i Værelset den Gang.

„Er nogen blevet syg?" gentog jeg, som bemærkede, at min „engelske Ro" forbavsede ham.

„Ja, det er en Del af de daarlige Nyheder, jeg skulde til at meddele Dem, Hr. Fairlie. Ja, den ene af Damerne er blevet syg."

„Det gør mig ondt. Hvem af dem er det?"

„Til min store Sorg er det Frøken Halcombe. Men dette kommer Dem maaske ikke helt uventet. Da De intet Svar

fik, og Frøken Halcombe ikke kom hertil, hvad De jo foreslog i Brevet, maa De, som er saa øm for hende, da have tænkt Dem, at der var noget i Vejen paa Blackwater."

Der er ingen Tvivl om, at jeg paa et eller andet Tidspunkt har været lidt ængstelig for min Niece og Marion, men i dette Øjeblik svigtede min Hukommelse mig fuldstændig, saa at jeg slet ikke kunde mindes noget som helst derom. Selvfølgelig sagde jeg alligevel, at jeg havde været ængstelig. Men jeg maa sige, at jeg blev forarget over, at et saa kraftigt og sundt Pigebarn som Marion kunde finde paa at blive syg; det var maaske ikke Sygdom, det kunde jo være noget, der var tilstødt hende, enten det nu var ved et Fald med Hesten, eller hun havde traadt fejl eller noget lignende.

„Er det alvorligt?" spurgte jeg.

„Ja — det er der ingen Tvivl om. Farligt derimod haaber jeg ikke, det er. Frøken Halcombe var saa uheldig at blive helt gennemblødt af Regnen en Aftenstund, og Forkølelsen, der paafulgte, var af en saa alvorlig Art, og Feberen vil slet ikke forlade hende."

Ved at høre Ordet Feber og ved i samme Nu at blive mindet om, at den samvittighedsløse Mand, som sad her og talte med mig, lige kom fra Blackwater, troede jeg, jeg skulde til at besvime.

„Godeste Gud, det smitter da vel ikke?"

„Ikke endnu," svarede han med den ubehageligste Ro, „ikke endnu, men man kan jo ikke svare for, at det senere hen ikke er smittefarligt. Den Gang jeg tog fra Blackwater, var der imidlertid ikke Tale derom. Jeg har taget megen Del i Frøken Halcombes Sygdom, Hr. Fairlie, jeg tilbød endog Lægen at vaage over hende, saa at jeg bedst maa vide, hvor ufarlig Feberen hidtil har været."

Vide — vide, han forstod sig vist ikke mere derpaa end jeg og Louis; selv om han havde svoret den dyreste Ed, vilde jeg ikke have troet ham, dertil var han for gul og saa' for sygelig ud. Han selv var naturligvis allerede blevet smittet, og nu vilde han smitte mig. At han var angrebet af Tyfus, var jeg ganske sikker paa, hvorfor jeg af lutter Angst — underliden, naar jeg er angst, kan jeg lage en rask Beslutning — besluttede at blive af med ham saa snart som muligt.

„De undskylder nok en svagelig Stakkel som mig," begyndte jeg, „jeg taaler fremfor alt ingen lange Forhandlinger, af hvilken Art de end er. Maa jeg nøjagtig faa Aarsagen til Deres Besøg at vide. Hvad skylder jeg Æren af Deres Besøg?"

Jeg haabede oprigtig, at dette ligefremme Vink skulde bringe ham ud af Sindsligevægt, forvirre ham og faa ham til at gøre Undskyldninger — kort og godt — at han skulde forsvinde. Men tvært-

imod, han satte sig blot til rette i Stolen, blev mere højtidelig, mere værdig og — mere fortrolig. Idet han holdt to af sine grimme Fingre i Vejret, tilkastede han mig atter et af sine ubehagelige, gennemtrængende Blikke. Hvad var der at gøre? Jeg var ikke stærk nok til at strides med ham. Hvad vilde en anden have gjort? Betænk min Stilling, jeg vidste virkelig ikke, hvad jeg skulde stille op med ham. Ord kan ikke beskrive min Forbavelse over hans Frækhed.

„Aarsagen til mit Besøg — jeg har hele to Grunde, se her paa mine Fingre," vedblev han paa sin uforstyrrede Maade. „For det første kommer jeg for til min dybe Beklagelse at indrømme, at der hersker Uenighed mellem Sir Percival og Lady Glyde. Jeg er en gammel Ven af Sir Percival. Jeg er gennem min Hustru beslægtet med Lady Glyde — endelig er jeg Øjenvidne til alt det, der er sket paa Blackwater, derfor kan jeg tale med herom. Hr. Fairlie, jeg underretter Dem om, som Medlem af Familien, at Frøken Halcombe intet har overdrevet i det Brev, hun tilsendte Dem, og jeg maa indrømme, at det Middel, hun foreslog, er det eneste, som vil spare Dem og Familien for offenlig Skandale. En midlertidig Adskillelse mellem Mand og Hustru vil være den eneste fredelige Løsning paa denne vanskelige Situation; adskil dem for en Tid, og naar alle

Grunde til Uenighed er fjærnede, vil jeg, som nu har den Ære at sidde hos Dem, paatage mig at bringe Sir Percival til Fornuft. Lady Glyde har ingen som helst Skyld, hun er den, der er blevet fornærmet, men — hør nu godt efter — netop af denne Grund kan hun umulig blive hos sin Mand, ikke i den første Tid, derfor maa hun bort, og da der ikke er nogen, der staar hende nærmere end Dem, beder jeg Dem modtage hende i nogen Tid som Deres Gæst."

Dette var meget tydeligt, kun altfor tydeligt. Et Steds i England var en Familie kommet i Totterne paa hinanden, og nu skulde jeg fredelige Borger tvinges til at skabe Enighed mellem dem eller i det mindste tvinges til at give den ene af de stridende Parter Husly. Jeg prøvede paa at fremkomme med vægtige Grunde for et Afslag, at jeg var svag, at jeg ingen Uro taalte i Huset og saa videre. Greven sænkede blot en af sine væmmelige Fingre og vedblev uden at tage mindste Notits af mig:

„De kommer til endnu en Gang at høre paa mig. Den første Grund har De altsaa hørt og forstaaet. Min anden Grund til at tage hertil var at udrette det, Frøken Halcombe ved sin Sygdom blev forhindret i at udføre. Ser De, Hr. Fairlie, jeg er saa godt inde i Forholdene paa Blackwater, at alle Ordninger godt kan overlades til mig;

forstod Dem ogsaa strax — jeg forstaar Menneskene saa godt — hvorfor De ønskede, Frøken Halcombe først skulde komme ene hertil. De havde Ret, Hr. Fairlie, det var fuldstændig rigtigt ikke at tillade Lady Glyde at rejse fra sit Hjem, førend De var sikker paa, at hendes Mand ingen Indvendinger vilde gøre, i hvert Fald ikke vilde gøre sin Myndighed gældende og strax fordre hende tilbage. De havde ligeledes fuldkommen Ret i, at den Slags Sager ikke kan afgøres skriftlig. Min Nærværelse her er Bevis paa, at jeg taler oprigtig. Hvad Forklaringerne angaar, forsikrer jeg, Fosco, jeg, som kender Sir Percival bedre end Frøken Halcombe, Dem paa Ære og Samvittighed, at han ikke skal nærme sig dette Hus eller skal prøve paa at sætte sig i Forbindelse med Dem, saa længe hans Hustru befinder sig her. Det er ingen behagelig Stilling for ham, tilbyd ham Frihed ved at give hans Hustru Tilladelse til at bo hos Dem, og jeg skal love Dem, at han snarest mulig vil rejse til Udlandet. Forstaar De det? Det er da meget ligefrem! Er der noget, De vil spørge om, De maa da gøre det nu. Tillad mig at spørge Dem, om De giver Deres Samtykke?"

Han havde sagt saa meget og saa' ud til at staa i Begreb med at sige meget mere, saa at jeg afslog hans Bøn blot for at blive fri for Plageri.

„Mange Tak," svarede jeg, „for Deres

venlige Indblanding. Men i den Svaghedstilstand, hvori jeg befinder mig, kan jeg ikke diskutere saa længe om en Ting. Vi forstaar vistnok hinanden. Saa snart jeg befinder mig bedre, og jeg faar Lejlighed til at forny vort Bekendtskab —"

Han rejste sig. Jeg troede, han vilde gaa — men ak, han tænkte ikke derpaa, han vilde tale endnu længere, vilde udsætte mig endnu mere for den skrækkelige Smitte ved at blive i mit Værelse.

„Endnu en Ting, før jeg tager bort," sagde han. „Jeg tillader mig ved Afskeden fra Dem at lægge Dem en paatvingende Nødvendighed paa Sinde. Og den er saalydende: De maa ikke tænke paa at vente, til Frøken Halcombe kommer sig, med at modtage Deres Niece, Lady Glyde. Frøken Halcombe bliver omhyggelig plejet af Lægen, af Husholdersken paa Blackwater samt af en erfaren Sygeplejerske — af hele tre Personer, for hvis Dygtighed og Hengivenhed jeg kunde svare med mit Liv. Jeg kan ogsaa sige Dem, at Uro og Ængstelse for Frøken Halcombe har gjort hendes Søster helt syg — hendes Helbred, ja, hendes Hoved har lidt saa meget derunder, at hun er aldeles uskikket til at være i Sygeværelset. Forholdet imellem Ægtefolkene er kun blevet værre derved og bliver Dag for Dag uhyggeligere at være Vidne til. Dersom De lader Lady Glyde blive længere paa Blackwater, bidrager det kun

til, at hendes Søsters Tilstand forværres, samtidig med at den Skandale, vi, De saavel som jeg og hele Familien, frygter meget, vil sive ud iblandt Folk. Jeg raader Dem af hele min Overbevisning til ikke at opsætte det et Øjeblik — til strax at fatte den Beslutning at ville tage imod Deres Niece; De maa strax skrive, førend det er for silde. Gør Deres Pligt, vær en Smule kærlig og samvittighedsfuld, ingen vil senere falde paa at dadle Dem for, hvad der muligvis kunde hænde. Jeg taler af Erfaring — jeg giver Dem et venskabeligt Raad. Siger De saa Ja eller Nej?"

Jeg betragtede ham — saa' længe paa ham med en meget bestemt Mine, en Mine, som tydelig udtrykte min Vilje at ville ringe paa Louis for at bede ham hurtigst mulig expedere dette besværlige Menneske ud af min Stue. Utroligt lyder det, men er ikke desto mindre sandt, at mit faste Blik ikke udøvede mindste Virkning paa ham. Han var aabenbart født foruden Nerver.

„De tøver, Hr. Fairlie, jeg forstaar Deres Tøven," sagde han. „De ser, hvor meget jeg sympathiserer med Dem, saa meget, at jeg endog gætter Deres Tanker. De mener, at Lady Glyde hverken har Kræfter eller er i Humør til ene at foretage den lange Rejse fra Hampshire til Limmeridge; hendes gamle Kammerjomfru tjener hende ikke længere, og der er ingen af de gamle Tjenestefolk paa Black-

water, som egner sig til at faa betroet et saa stort Ansvar. De mener vel ogsaa, at hun ikke vil kunne rejse ene igennem London, hvor hun er nødsaget til at overnatte, og jeg mener som De. Deres Indvendinger er velbegrundede. Dog, den Ting skal jeg klare, dersom De endnu en Gang — en sidste Gang — vil høre paa mig. Det var min Hensigt, da jeg vendte tilbage til England sammen med Sir Percival, at bosætte mig i Nærheden af London. Denne Plan har jeg nylig gjort til Virkelighed, idet jeg foreløbig et halvt Aar har lejet en lille møbleret Villa. Naar De nu tænker Dem om, kan De fatte min Plan. Lady Glyde skal rejse til London — dette er jo kun et kort Stykke Vej — jeg vil tage imod hende paa Stationen og køre hende til mit Hjem, hvor min Hustru, hendes Tante kan tage sig af hende. Saa snart hun taaler det, rejser hun videre, jeg skal nok følge hende til Banegaarden og sørge godt for hende. Ankommet hertil vil hendes tidligere Kammerjomfru, som nu opholder sig i Deres Hus, være om hende. Og er hun først i Deres Hjem, maa det være Deres Pligt at vise hende Gæstfrihed, Kærlighed og Beskyttelse, hvad den ulykkelige i høj Grad trænger til; De maa søge at lortlede hendes Tanker fra alt det sørgelige, hun har oplevet, og som hun ikke kan faa ud af Hovedet — — dette er Deres Pligt! Paa det indstændigste be-

der jeg Dem, Hr. Fairlie, at varetage Familiens Interesser ved at tage Dem af Deres Niece, for fuldt Alvor raader jeg Dem til at skrive — jeg skriver gærne for Dem — og tilbyde Husly til hende, den ulykkelige Kvinde, hvis Sag jeg her har talt."

Han slog ud med sin ækle, brede Haand, jeg mærkede hans Aande — den Aande, der kunde bringe Smitte med sig, hvad Øjeblik det skulde være, han, som dristede sig til at tale paa en saadan bydende Maade til mig! Det var paa høje Tid at vise, at man var Herre i sit eget Hus, jeg vilde ikke finde mig i ham længere, men vilde ringe paa Louis, som skulde lave Træk herinde for at faa den forpestede Luft ud.

I min Nød paakom der mig en ny Tanke — en Idé, hvorved jeg kunde slaa to Fluer med ét Smæk. Jeg var bestemt paa at blive af med den veltalende Greve og tillige blive fritaget for at faa Laura herhjem til mig. Der vilde ikke være mindste Fare ved at udstede Indbydelsen, ieftersom jeg var sikker paa, at Laura, saa ænge Marion var syg, ikke vilde forlade hende og overlade hende til fremmedes Pleje. Hvorfor Greven ikke havde gjort Regning herpaa, forstod jeg ikke rigtig — mig stod det fuldkommen klart; og af lutter Angst for, at han, dersom jeg betænkte mig længere, skulde faa samme Idé

som jeg, anstrængte jeg mig over al Beskrivelse for at rejse mig over Ende og gribe den Pen, der laa i min umiddelbare Nærhed, samt skrive følgende Linjer:

„Kære Laura, kom endelig, naar som helst du har Lyst. Hvil dig i London over at hos din Tante, og meddel mig Tiden for dit Komme. Det gør mig meget ondt at høre om den kære Marinos Sygdom.

Din hengivne Onkel."

Jeg rakte Papiret til Greven, idet jeg trak mig saa langt bort fra ham som muligt og derpaa sank tilbage i Stolen med de Ord:

„Undskyld mig — jeg er udmattet — kan ikke mere. Ønsker De at hvile Dem og indtage Frokost i mit Hus, skal der blive serveret for Dem i Spisestuen. Vær saa god at hilse alle. God Morgen!"

Han holdt endnu en Tale — Manden var jo uudtømmelig. Men jeg lukkede Øjnene, forsøgende at høre saa lidt som muligt, hvilket dog ikke lykkedes — jeg hørte en hel Del. Min Søsters vidtløftige Ægtefælle ønskede sig selv og mig til Lykke med Resultatet af vor Sammenkomst — talte noget mere om vor gensidige Sympathi, beklagede mit svage Helbred, paalagde mig at huske hans Forskrifter om Nødvendigheden af at have rigeligt Lys, Luft og Sol i mit Værelse, modtog min elskværdige Opfordring til at blive til Fro-

kost, forudsagde mig Lady Glydes Ankomst hertil inden tre Dages Forløb, bad om Tilladelse til at besøge mig en anden Gang, kort sagt, i Stedet for som andre at udtale det ene Ord Farvel, fremkom han endnu med en Mængde unyttig Snak, som jeg hverken vil eller kan give. Jeg hørte hans kære Stemme dø bort efterhaanden, men hvor stor og svær han end var, hørte jeg ham dog i kke gaa over Gulvet; det var, ligesom om han listede sig bort; jeg hørte hverken Døren blive aabnet eller lukket, men da jeg omtrent kunde tænke mig til, at han nu maatte være forduftet, slog jeg Øjnene op og opdagede da virkelig til min ubeskrivelige Lettelse, at jeg var ene.

Jeg ringede, Louis kom ind, jeg trak mig tilbage til mit Badeværelse. Et kuldslaaet Bad, ihældt duftende Vande, skulde nok hjælpe — jeg tøvede i hvert Fald ikke med et prøve at blive Smitten kvit ved strax at tage mig et saadant Bad; min Stue blev god udluftet, der blev tørret godt af paa det Sted, hvor Greven havde siddet, samt paa Bordet, i hvis Nærhed han havde dvælet. Og paa denne Maade mente jeg at have foretaget de Forsigtighedsregler, jeg ansaa for at være tilstrækkelige.

Efter Badet undte jeg mig endelig Hvile; jeg sov længe og vaagnede forfrisket op.

Mine første Forespørgsler gjaldt Greven. Var vi virkelig blevne af med ham? Hvilket Held, han var allerede taget af Sted med Eftermiddagstoget Havde han spist Forkost? Hvad havde han spist? Æblekage med Cremèsance! Uh ha, var det noget for en Mand.

— — — — — — — — — — — — —

Mener man virkelig, at jeg behøver at skrive mere? Jeg kan ikke tro det! Jeg synes saamænd ogsaa, jeg har gjort alt, hvad jeg kunde.

Hvor taknemmelig er jeg ikke, fordi de forfærdelige Begivenheder, der fandt Sted i en sildigere Periode, ikke skete i min Nærværelse. Jeg haaber, beder og bønfalder enhver om ikke at være saa ufølsom at tillægge mig mindste Del af Skylden, der er ikke ringeste Grund dertil, da jeg jo kun handlede i den bedste Mening. Hvor kan jeg være ansvarlig for en beklagelsesværdig Begivenhed, som det var ganske umuligt at forudse? Jeg er lamslaaet — har lidt forfærdelig derunder, meget mere end nogen tror! Min Tjener, Louis, som virkelig er mig hengiven, hvad han viser paa sin udannede Maade — tror som jeg, at jeg aldrig vil komme over det. Medens jeg nu i dette Øjeblik dikterer ham, holder jeg Lommetørklædet for Øjnene, og han beklager mig.

For at retfærdiggøre mig, maa jeg endnu en Gang omtale, at det ikke var min Skyld, og at jeg er fuldstændig sønderknust.

Behøver jeg at sige mere?

— — — — — — — — — — — — —

Fortællingen fortsat af Eliza Michelson, Husholderske paa Blackwater.

Første Kapitel.

Der er blevet mig befalet at fremkomme med enhver Oplysning, som er mig bekendt, om Frøken Halcombes Sygdom og om de Omstændigheder, under hvilke Lady Glyde rejste fra Blackwater til London.

Jeg skal aflægge Regnskab for alt, hvad her er foregaaet, jeg skal vidne og tale Sandhed; og som Enke efter en engelsk Præst — efter hans tidlige Død maatte jeg tage Plads for at tjene til Livets Ophold, da han intet som helst efterlod sig — vil enhver tro, at jeg siger Sandhed, om jeg end skulde komme til at staa i en skæv Stilling til mit tidligere Herskab paa Grund af mit sandfærdige Udsagn. Det er altid mindre behageligt at skulle udtale sig om Familieanliggender, naar det drejer sig om den Familie, i hvis Tjeneste man har været.

Jeg husker hverken Dagen eller Datoen, hvor Frøken Halcombe blev syg, men antager, at det var den sidste Halvdel af Juni eller maaske den tiende eller ellevte.

Frokosten bliver altid serveret meget sent paa Blackwater, i Reglen ved Titiden, sjælden tidligere end Klokken halv ti. Den Morgen, jeg nu vil omtale, havde Frøken Halcombe ikke vist sig, og hun plejede ellers at være første Mand paa Pletten. Efter at Familien havde ventet et Kvarters Tid, blev første Stuepige sendt ovenpaa for at forhøre sig om, hvad der var i Vejen; hun kom løbende tilbage, meget forskrækket. Jeg mødte Pigen paa Trappen og gik strax ind til Frøken Halcombe for at se, hvad def var paa Færde. Den stakkels Dame kunde ikke selv give nogen Forklaring, hun vandrede rundt i Stuen med et Penneskaft i Haanden, febrilsk og helt forstyrret.

Lady Glyde (da jeg ikke længere er i Sir Percivals Tjeneste, behøver jeg ikke at kalde Lady Glyde for „Fruen") var den første, der kom ind i Soveværelset til Frøken Halcombe, men hun blev saa forfærdelig bedrøvet, helt ude af sig selv, at hun slet ingen Nytte kunde gøre; derimod var Grev Fosco og Grevinden, som begge strax efter indfandt sig, mig til stor Hjælp. Grevinden hjalp med Afklædningen, medens Greven blev i Dagligstuen; han havde, efter først at have tilberedt noget Medicin til Frøkenen, strax sendt Bud efter Lægen; derpaa lagde han et koldt Omslag paa hendes Hoved, andet var der jo heller ikke at gøre forinden Lægens Ankomst. Om-

slaget fandt hun sig i, Mixturen vægrede hun sig derimod bestemt imod at tage. Sir Percival, der havde paataget sig at sende Bud efter Lægen, havde sendt sin Tjener af Sted paa den hurtigste Hest efter den nærmest boende Læge, Hr. Dawson.

Denne ankom inden en Times Forløb. Det var en net, ældre Mand, som var meget anset og var kendt i mange Miles Omkreds; vi blev meget urolige ved at høre ham sige, at Tilfældet var ret alvorligt, samt at der maatte udvises største Forsigtighed.

Hans Naade Greven gav sig i Snak med Hr. Dawson og fremkom paa en ret uforbeholden Maade med sine Anskuelser angaaende Sygdommens Art og Behandling. Hr. Dawson svarede ham ikke særlig høflig efter først at have forhørt sig, om Hans Naade havde studeret Medicin, og efter at have faaet det Svar, at vel havde han Greven ingen Examen taget, men Medicinen havde altid interesseret ham meget, hvorfor han havde sat sig nøje ind i Lægevidenskaben. Til sidst erklærede Dr. Dawson lige ud, at han ikke brød sig om at høre en Lægmands Mening om Sygdomme, han stolede kun paa sine Kolleger, Lægerne. Hvorefter Hans Naade med sand kristelig Mildhed nøjedes med at smile og gaa ud af Stuen. Forinden havde han dog underrettet mig om, at han, der-

som han ønskede at tale med ham, var at finde i Baadehuset nede ved Søen. Af hvilken Grund han gik derhen, véd jeg ikke, men han gik og blev borte hele Dagen lige til Klokken syv, paa hvilken Tid Middagen blev serveret. Det kan være, han mente at ville gøre sit til, at der var saa stille i Huset som muligt; det kunde nok ligne ham, han var altid saa fin og hensynsfuld.

Frøken Halcombe tilbragte en meget urolig Nat i stærk Feber, og det blev værre henad Morgenstunden. Da der ingen Sygeplejerske var at faa i hele Nabolaget, maatte Hendes Naade Grevinden og jeg skiftes til at vaage. Lady Glyde var saa ufornuftig at holde paa, at hun hele Tiden vilde være til Stede i Sygeværelset; hun var virkelig altfor ængstelig, altfor nervøs og altfor svag til at kunne udholde at høre paa Frøken Halcombes Feberfantasier, hun skadede kun sig selv dermed og var uden ringeste Nytte for os andre. En herligere og blidere Dame existerede ikke, men hun græd ustandselig og blev forskrækket, hver Gang hendes Søster talte i Vildelse, og var derfor aldeles ubrugelig og uskikket til at opholde sig i et Sygeværelse.

Sir Percival og Greven kom ind om Morgenen for at forespørge til Frøkenens Befindende.

Sir Percival var meget forvirret og

ulykkelig, rimeligvis paa Grund af sin Hustrus Sorg samt over Frøken Halcombes Sygdom. Derimod udviste Greven stor Fatning og Interesse for Patienten; han stod med Straahatten i den ene Haand og sin Bog i den anden og omtalte for Sir Percival, medens jeg var til Stede, at han agtede at gaa igen ned til Søen, hvor han havde god Ro til at studere.

„Lad der være saa stille som muligt i Huset," sagde han, „lad os ikke ryge herhjemme nu, da Frøken Halcombe er syg Gaa du ud, saa gaar jeg ogsaa; jeg elsker at være ene, naar jeg studerer. God Morgen, Fru Michelson!"

Sir Percival var ikke nær saa høflig, det kan ogsaa være, han ikke var beherskет nok til at tage Afsked fra mig paa samme høflige Maade som Greven. Den eneste i Huset, som behandlede mig som Dame, var Greven; de andre havde altid, mere eller mindre, behandlet mig som et Tjenestetyende. Nej, Greven var en ægte Adelsmand — han tog Hensyn til alle, selv den unge Pige, som havde tjent Lady Glyde som Kammerjomfru — Fanny mener jeg — havde han været venlig imod. Den Gang hun blev sendt bort af Sir Percival, havde Hans Naade, der samtidig fremviste sine søde smaa Fugle for mig, forespurgt sig paa en overmaade venlig Maade om hende, hvad der var blevet af hende, hvor hun var gaaet hen, da hun

rejste fra Blackwater, og saa videre, og saa videre. Det er den Slags smaa Opmærksomheder, som fine, rigtig dannede Mennesker udmærker sig ved.

Egenlig vedkommer denne Bemærkning ikke min Fortælling, jeg omtaler den kun i Sammenhæng med Greven, hvis Karakter nok i visse Kredse bliver temmelig uretfærdig bedømt. For en Dame, der som jeg er blevet henvist til en underordnet Stilling, er det en vis Tilfredsstillelse at blive behandlet hensynsfuldt af en nobel Adelsmand som Hans Naade Grev Fosco.

Der kom ingen Bedring i Frøken Halcombes Tilstand, det skulde da være, at næste Nat forløb endnu værre end den første; Dr. Dawson var meget samvittighedsfuld i sin Pleje, han tilsaa Patienten meget regelmæssig og indprentede saavel Grevinden som mig at sørge godt for den syge, da hendes Tilstand ellers kunde forværres. Lady Glyde blev ved sit — hun vilde ikke forlade sin Søster, skønt vi begge bad og tiggede hende om at søge Hvile.

„Min Plads er ved Marions Seng," var hendes eneste Svar. „Enten jeg er rask eller syg, intet skal formaa mig til at fjærne mig et Øjeblik fra hende."

Henad Middag gik jeg nedenunder for at udføre nogle af mine daglige Pligter. En Time efter saa' jeg paa Vejen op til Sygeværelset Greven, som for tredje Gang

den Dag havde været ude, træde indenfor i Vestibulen, tilsyneladende i udmærket Humør. Sir Percival stak i samme Øjeblik Hovedet ud af Bibliotheksdøren og tiltalte sin Ven.

Med stor Iver betragtede han Greven, og saa snart han bemærkede dennes oprømte Ydre, udbrød han:

„Fandt du hende?“

Hans Naades brede Ansigt var et eneste Smil — med Smilehuller overalt; han svarede slet ikke, lo kun sagte. Omtrent samtidig vendte Sir Percival Hovedet om imod Trappen, hvor han bemærkede mig; og det kan nok være, hans Udtryk forandredes, han saa' forfærdelig vred ud.

„Kom indenfor og fortæl det,“ bemærkede han, henvendt til Greven. „Naar man har Kvindfolk i Huset, kan man være ganske sikker paa, at de ikke bestiller andet end at løbe op og ned ad Trapperne.“

„Kære Percival,“ lød Grevens rolige og milde Svar, „hvad Fru Michelson angaar, véd du lige saavel som vi andre, at hun har meget at varetage baade oppe og nede. Du skulde sandelig anerkende hendes gode Egenskaber, det gør baade min Hustru og jeg. Hvorledes har Patienten det, Fru Michelson?“

„Ikke bedre, Deres Naade. Det er meget sørgelig!“

„Ja, meget sørgeligt,“ gentog han. „De

ser træt og forvaaget ud, Fru Michelson, det er paa Tide, at De og min Hustru faar et Menneske, der kan afløse Dem. Jeg skal skaffe en Sygeplejerske, jeg finder det højst nødvendigt. Der er indtruffet noget, hvorfor Grevinden maa rejse til London enten i Morgen eller i Overmorgen, men hun bliver kun borte fra Morgen til Aften, og hun skal da medbringe en Sygeplejerske, som vil kunne afløse Dem; det skal være en overordenlig flink Dame, som netop for Tiden ikke er i Pleje, hun kender min Hustru, og jeg véd bestemt, at hun er til at stole paa. Men gør mig den Tjeneste ikke at tale derom forinden hendes Ankomst, Doktoren ser nemlig skævt til alt, hvad jeg anbefaler, men har han først set hende, tror jeg knap, han vil gøre Indvendinger, ingen kan undlade at have Respekt for hende, det vil Dr. Dawson ogsaa nok faa, naar han ser hende i Virksomhed; men jeg vilde nu alligevel nødig have, De skal omtale det for ham. Vær saa venlig at overbringe mine hjærteligste Hilsener til Lady "Glyde."

Jeg udtalte min Taknemmelighed over Grevens Hensynsfuldhed.

Nu som altid forstyrrede Sir Percival, denne Gang afbrød han Samtalen for at kalde paa sin noble Ven; han kaldte ikke en Gang paa en ordenlig Maade, men utaalmodig, næsten arrig. Han sagde, han

skulde komme ind til ham i Bibliotheket og ikke lade ham vente i Evighed.

Jeg fortsatte min Vej op ad Trappen. Vi er alle svage Væsener, hvor princip-faste og ærlige vi end er, kan vi dog ikke overholde vore Principer, men bukker alle under for vor Nysgerrighed. Jeg skammer mig over at skulle indrømme, at jeg maatte bukke under, at jeg næsten ikke kunde styre min Nysgerrighed, men hele Aftenen beskæftigede mine Tanker med at grunde over, hvem det var, Sir Percival havde hentydet til, den Gang han første Gang havde vist sig i Døren til Bibliotheket.

Hvem havde Greven ventet at træffe paa sine tre Spasereture den Dag. Han var gaaet ud under Foregivende af at ville studere i Ro, samt fordi der skulde være Fred i Huset. Men at det var af en anden Grund, stod nu klart for mig, og at det var en Kvinde, han skulde træffe, havde Sir Percival jo nylig røbet. Jeg kunde ikke mistænke Greven for at være sin Hustru utro, dertil havde han en altfor nobel Karakter. Det eneste Spørgsmaal, der beskæftigede mig var: Havde han fundet hende eller ej?

Natten forløb paa sædvanlig Vis, uden at nogen Forandring til det bedre indtraf. Den følgende Dag lod det dog til, Frøken Halcombe havde det en Smule bedre. Dagen efter tog Hendes Naade Grevinden med Morgentoget til London uden at have

omtalt sin Rejse med en Stavelse; hendes opmærksomme Mand, som altid viste sig overmaade hensynsfuld over for sin Hustru, ledsagede hende til Stationen.

Nu var Frøken Halcombe altsaa helt overladt til mig, det vil sige, Lady Glyde var selvfølgelig til Stede, men hende maatte man næsten passe lige saa meget som Patienten.

Den eneste Begivenhed af Betydning, der hændte i Dagens Løb, var et nyt Sammenstød mellem Doktoren og Greven; de var ikke trufne sammen siden den Dag, da Lægen havde afslaaet Grevens Tilbud om at bistaa ham i hans Omsorg for den syge.

Hans Naade var efter sin Tilbagekomst fra Stationen gaaet op i Frøken Halcombes Dagligstue for at forhøre sig om hendes Befindende. Jeg kom ud fra Soveværelset for at tale med ham, medens Lægen og Lady Glyde var i Sygeværelset.

Greven gjorde mig mange Spørgsmaal angaaende Behandlingen af Patienten samt om dennes nuværende Tilstand. Jeg gav ham alle de Oplysninger, jeg kunde, tilføjende, at Frøken Halcombe imellem Feberanfaldene aabenbart viste sig at være overordenlig medtaget og svag. Just som jeg udtalte disse Ord, viste Doktor Dawson sig i Døren til Sygeværelset.

„God Morgen, Doktor," begyndte hans

Naade, som paa sin jævne Maade gik Lægen i Møde og vilde række ham Haanden, „jeg frygter meget, at De i Dag ikke har fundet Deres Patient i Bedring.“

„Tværtimod, Frøkenens Tilstand er absolut bedre“, lød Doktorens korte Svar.

„De holder stadig paa D e r e s Behandling af Feberen“, spurgte hans Naade.

„Ja, jeg holder paa m i n Behandling, som jeg af Erfaring véd er den bedste.“

„Tillad mig at gøre Dem et eneste Spørgsmaal angaaende omtalte Behandling“, vedblev Greven. „Jeg agter ikke denne Gang at give Dem Raad, jeg vil kun ligefrem gøre Dem et Spørgsmaal. De er bosat ikke saa ganske faa Mile fra de store Byer London og Paris, Videnskabernes Centrum. De har vist derfor endnu aldrig hørt tale om den udmærkede Virkning Spiritus, Kinin, Kognac kan have paa en febersyg — forudsat, at det bliver anvendt med Fornuft. Er denne splinternye Methode allerede kommet Dem for Øre? Den anvendes meget af de mest berømte Læger. Har De hørt derom?“

„Havde De været en af mine Kolleger, vilde jeg med Glæde have besvaret dette Spørgsmaal,“ svarede Lægen, idet han lukkede Døren op for at gaa. „Men da De ikke er Læge, foretrækker jeg ikke at besvare Deres Spørgsmaal.“

Trods denne ligefremme Uhøflighed —

den var ikke til at tage fejl af — følte Greven sig ikke mere stød, end at han, som en god og praktisk Kristen, vendte sig om imod den anden og paa den mest vindende Maade bød ham Farvel.

Havde min elskede Mand levet og kendt Hans Naade, hvor højt vilde han da ikke have skattet Greven, saa blid og kristelig som han var og tillige saa fornem!

— — — — — — — — — — — — — —

Hendes Naade Grevinden vendte tilbage med Toget samme Aften, medbringende den omtalte Sygeplejerske fra London. Det blev mig fortalt, at Sygeplejerskens Navn var Fru Rubelle. Saavel af hendes Ydre som af hendes fremmede Akcent forstod jeg, at hun var Udlænding.

Jeg har alle mine Dage været meget overbærende overfor Udlændinge, skønt de aldeles ikke er efter min Smag, de er hverken saa godmodige eller kloge som vi Englændere og har heller ikke vort bekendte beherskede Væsen. Jeg har ogsaa altid gjort det til en Regel aldrig at bagtale dem eller sige andet om dem, end jeg vilde, Folk skulle sige om mig. Min salig Mand var som jeg, han havde de selv samme Meninger, hvilke ses i niogtyvende Prædiken i den Samling, der er udgivet af afdøde Provst Samuel Michelson. Derfor

vil jeg heller ikke sige andet om Fru Rubelle, end at hun saa' ud til at være en lille snedig Person paa omtrent halvtredsindstyve Aar, med mørkebrun Ansigtsfarve — mest lig en Kreolerinde — samt agtpaagivende lysegraa Øjne. Jeg kan heller ikke lade være med at tilføje, at hendes Dragt efter min Mening var altfor kostbar for en Dame af hendes Stilling; man ser virkelig sjælden en Sygeplejerske bære kostbar sort Silkekjole, oven i Købet med Garneringer over hele Nederdelen. Men da jeg ikke kan lide at høre nogen kritisere mig, vil jeg heller ikke gærne dadle Fru Rubelle. Kun maa jeg endnu omtale, at hun just ikke var tilbageholdende paa en ubehagelig Maade, men var rolig og tavs, at hun saa' sig lidt for meget omkring og næsten ikke svarede, naar man spurgte, men dette kunde lige saa godt stamme fra overdreven Beskedenhed som fra Mistro til de Folk, hun levede under Tag med. Men var det ikke underligt, at hun afslog at spise til Aften sammen med mig, skønt jeg paa den høfligste Maade opfordrede hende til at deltage i dette Maaltid nede i min egen Stue.

Paa Grevens udtrykkelige Forlangende blev det ordnet saaledes, at Fru Rubelle ikke skulde overtage sine Pligter, før Lægen havde set hende og var gaaet ind paa, at hun skulde overtage Sygeplejerger-

ningen dèr i Huset. Det lignede den hensynsfulde Greve!

Den Nat var jeg ene om at vaage.

Lady Glyde lod ikke til at være meget villig til at lade den ny Sygeplejerske overtage Pladsen ved Frøken Halcombes Seng, men en saadan Mangel paa Tillid forekom rigtig nok mig temmelig overdreven; at en Dame med hendes Opdragelse og Dannelse ikke vidste at te sig bedre, undrede mig i høj Grad. Jeg vovede at bemærke:

„Naadige Frue, vi maa alle huske ikke at være for hastige i vor Dom, vi maa ikke blot dømme efter det ydre og efter vort første Indtryk."

Dog lod min Frue slet ikke til at agte paa mig, hun sukkede blot og kyssede Frøken Halcombes Haand, der laa paa Tæppet. Dette skulde hun helst have undladt, hun kunde let have forstyrret Patienten i hendes Søvn. Men stakkels Lady Glyde forstod sig ikke det ringeste paa Sygepleje — ikke heller paa noget som helst andet — ja, det er maaske Synd at sige det, men sandt er det nu.

Næste Morgen blev Fru Rubelle sendt op i Frøken Halcombes Dagligstue, for at Lægen kunde tale med hende paa sin Vej ind til Patienten.

Jeg lod Lady Glyde blive ene med Frøken Halcombe, der var faldet i dyb Søvn, og gik ind til Fru Rubelle for at

vise hende lidt Venlighed, da jeg tænkte mig, hun maaske var en Smule nervøs og ikke følte sig rigtig behagelig til Mode paa Grund af sin usikre Stilling; dog, hun følte sig paa ingen Maade nervøs, tværtimod lod det til, hun var overmaade tilfreds, og at hun var temmelig sikker paa, at Dr. Dawson ikke vilde afskedige hende. Hun sad og saa' ud ad Vinduet, nydende den friske Luft med synlig Velbehag. Jeg fandt det mærkeligt; havde jeg været i hendes Sted, véd jeg, at jeg ikke kunde have bevaret min Ro og Selvbeherskelse i en Stund som denne.

I Stedet for, at Doktoren skulde komme op til os, blev der sendt Bud efter mig, fordi Doktoren vilde tale med mig dernede; skønt jeg fandt det underligt, gik jeg dog ned, efterladende Fru Rubelle siddende paa den samme Plads ved Vinduet, nydende Luften uden tilsyneladende at tænke paa andet.

Nede i Frokostværelset ventede Dr. Dawson paa mig.

„Angaaende denne nye Sygeplejerske vil jeg gærne tale et Par Ord med Dem, Fru Michelson", begyndte han paa sin korte Maade. „Jeg hører, den tykke gamle Udlændings Kone har taget hende med hertil fra London, han blander sig ogsaa i al Ting! Fru Michelson, véd De, hvad den Udlænding er — en rigtig Kvaksalver!"

Jeg blev virkelig stødt! Hvilken Maade at omtale Hans Naade paa!

„Véd De, Hr. Doktor, at De taler om en Adelsmand?"

„Pyt — jo vist — han er ikke mere adelig end De og jeg. De kalder sig alle Grever, jo vist, det er nogle nette Grever!"

„Men Sir Percival Glyde vilde ikke have valgt ham til sin bedste Ven, dersom han ikke var meget fornem."

„Naa, for mig maa De kalde ham Greve, lige saa meget De vil! Lad os saa gaa op til denne Sygeplejerske. Jeg har allerede saa godt som nægtet at give hende Adgang til Sygeværelset."

„Uden at Doktoren har set hende."

„Ja, selv uden dette. Hun kan være den bedste Sygeplejerske i Verden, men jeg har ikke skaffet hende hertil, og jeg véd ikke, hvorfra hun kommer. Dette har jeg ogsaa sagt lige ud til Sir Percvial, han er jo Herre i Huset, saa jeg blev nødt til at tale med ham først. Naturligvis holder han ikke med mig, men siger, at hvem der end var kommet, vilde jeg have forkastet hende, og han mener, at man burde prøve hende alene af den Grund, at hans Hustrus Tante har gjort sig den Ulejlighed at tage til London for at hente hende. Dette kan der være Mening i, det indrømmer jeg, og kan derfor ikke forhindre hende i at tage Plads ved Sengen den kommende Nat, forudsat — jeg har nemlig stillet en

Betingelse — forudsat, at jeg synes om hende. Som Læge har jeg Lov til at fremsætte et saadant Forslag, og Sir Percival er gaaet ind herpaa. Nu véd jeg, at jeg trøstig kan stole paa Dem, Fru Michelson, derfor beder jeg Dem holde et vaagent Øje med Sygepejersken de første Par Dage og nøje efterse, at hun ikke giver Patienten anden Medicin end den, jeg har foreskrevet. Denne Udlænding — undskyld Adelsmand vilde jeg sige — er ved at forgaa af Længsel efter at prøve sine Kvaksalverier paa min Patient, og man kunde tænke sig, at den Dame, han eller hans Hustru har udvalgt til at pleje den syge, let kunde være altfor villig til at hjælpe ham. Forstaar De? Hvis De har forstaaet mig, kan vi gaa ovenpaa. Er Sygeplejersken deroppe? Jeg vil nok tale et Par Ord med hende, før hun gaar ind i Sygeværelset."

Vi fandt Fru Rubelle endnu bestandig ved Vinduet. Da hun var blevet forestillet for Lægen, saa' jeg opmærksomt paa hende, om hans skarpe, gennemborende Blik eller hans indgaaende Spørgsmaal ikke skulde bringe hende en Smule ud af Fatning, men hun bevarede sin Ro, besvarende hans Spørgsmaal paa sit gebrokne Sprog, og skønt han gjorde alt for at bringe hende ud af Sindsligevægt, forraadte hun sig ikke et eneste Øjeblik. Enhver

maatte misunde denne Dame hendes Overlegenhed og Sikkerhed.

Vi traadte alle tre ind i Sygeværelset.

Fru Rubelle iagttog den syge meget opmærksomt, nejede for Lady Glyde, stillede et Par Ting bedre til rette og satte sig derefter rolig ned i en Krog for at vente, indtil man trængte til hendes Hjælp. Hendes Naade lod til at blive meget forskrækket og ulykkelig over den nye Sygeplejerskes Tilsynekomst, ingen sagde imidlertid noget af Frygt for at forstyrre Patienten, der endnu bestandig sov. Kun Lægen spurgte os hviskende, hvorledes Natten var forløbet, hvortil jeg ligeledes hviskede: „Omtrent som sædvanligt."

Derpaa forlod Doktoren os.

Lady Glyde fulgte ham ud, antagelig for at spørge ham ud om Fru Rubelle.

Jeg selv var allerede kommet til det Resultat, at denne tavse udenlandske Dame vilde forstaa sin Gerning bedre end vi andre, hendes Ro vilde komme hende til stor Nytte netop i en Stilling som denne.

Jeg glemte ikke Dr. Dawsons Paamindelse til mig om ikke at tabe Fru Rubelle af Syne; de tre, fire første Dage holdt jeg et vaagent Øje med hende. Jeg bar mig saaledes ad: hvert Øjeblik kom jeg bag paa hende, jeg listede mig derind, saa at hun, dersom hun havde foretaget sig noget urigtigt, maatte være blevet opdaget af mig. Heller ikke Lady Glyde kunde

opdage det mindste, og hun vogtede dog mindst lige saa opmærksomt paa hende som jeg; der var ingen Medicinflasker at opdage noget Steds, heller ikke kom hun i Berøring med Greven, og naar Grevinden var til Stede, var gærne enten Lady Glyde eller jeg nærværende. Hun passede Frøken Halcombe omhyggelig og stille, netop som en febersyg skal passes. Den stakkels Patients Tilstand svingede særkt, snart saa' det ud til, som om hun skulde komme sig, men strax efter faldt hun tilbage i samme drømmelignende Tilstand som tidligere; hendes Anfald af Feber var til Tider meget stærke og vedholdende, og hun fantaserede da stærkt. Fru Rubelle forskrækkede hende aldrig, men holdt sig saa meget som mulig i Baggrunden, og der var efter min Mening ingen, der kunde have varetaget sine Pligter bedre end denne Sygeplejerske, som vi alle tre mere eller mindre havde mistænkt. At hun aldrig nævnede et Ord om sig selv, at hun aldrig tog mod et eneste Raad angaaende den syge af mere erfarne Mennesker, kunde der ikke siges noget til — man maa sige til hendes Ros, hun var den bedste Sygeplejerske, der hverken gav Lady Glyde eller Dr. Dawson Skygge af Grund til at beklage sig over hende.

Det næste, der hændte i Huset, som er Omtale værd, var Grevens hyppige Fraværelse, han havde Forretninger at afgøre

i London. Fjerdedagen efter Fru Rubelles Ankmst rejste han igen efter først at have talt alvorlig og indtrængende til Lady Glyde om Frøken Halcombe:. Jeg var til Stede i Stuen:

„Stol paa Doktoren," sagde han, „endnu i nogen Tid, men indtræder der ingen Bedring i Løbet af nogle faa Dage, send da Bud til London for at faa kyndigere Hjælp, det raader jeg Dem til. Hvad gør det, man fornærmer Doktor Dawson, naar man derved redder Frøken Halcombe. Jeg raader Dem alvorlig til at handle i god Tid, jeg giver Dem mit Æresord paa, at jeg kun tænker paa hendes Vel."

Hans Naade talte med Varme, og hans Ord lød velment og hjærtelig; dog, stakkels Lady Glydes Nerver var saa fuldstændig ødelagte, at det virkelig lod til, hun blev ganske bange for ham, i hvert Fald skælvede hun fra Top til Taa og lod ham gaa fra sig uden saa meget som at sige Farvel. Saa snart han var borte, vendte hun sig om til mig og sagde:

„Aa, Fru Michaelson, jeg er ved at fortvivle af Sorg over min stakkels Søster, og jeg har ikke en eneste Ven til at give mig Raad. Tror D e ogsaa, Dr. Dawsons Behandling af min Søster er fejl? Han sagde endnu i Morges, at der ingen Fare var, og at det ikke var nødvendigt at sende Bud efter en anden Læge."

„Med al Respekt for Dr. Dawson,"

svarede jeg, „kunde det hænde ham som mangen anden, at han tog fejl. Var jeg i Deres Naades Sted, fulgte jeg Grevens Raad.“

Lady Glyde vendte mig pludselig Ryggen, dog undgik hendes fortvivlede Ansigt mig ikke, men af hvilken Grund hun var fortvivlet, vidste jeg blot ikke.

„Hans Raad,“ mumlede hun. „Gud fri mig!“

— — — — — — — — — — — — — —

Greven var taget fra Blackwater og blev, hvis jeg husker ret, borte omtrent en Uge.

Sir Percival lod til at savne ham umaadelig meget, han var meget medtaget og forandret, men dette kom sandsynligvis af al den Sorg og Sygdom, der var i Huset. Til Tider kunde han blive saa urolig, at enhver maatte lægge Mærke dertil, fordi han kom og gik og vandrede rundt udenfor Huset uden at standse eller se op. Hans Forespørgsler til Patienten og til hans Hustru, hvis Tilstand lod til at forvolde ham megen Uro — var hyppige og lod meget bekymerde; det saa' næsten ud, som om han var blevet blødgjort, og som om han fortrød sin haardhjærtede Opførsel overfor alle, og dersom han paa dette Tidspunkt var kommet i Berøring med et virkelig kristent Menneske, dersom min salig Mand

havde levet og havde kunnet faa ham i Tale, vilde Sir Percival uden Tvivl være blevet forbedret. Jeg tager sjælden fejl i slige Tilfælde, dertil har jeg som Præstefrue haft altfor rigelig Erfaring. i mine lykkelige Dage.

Hendes Naade, Grevinden, der nu var den eneste, der skulde have opmuntret Sir Percival, holdt sig meget for sig selv, hvad jeg fandt meget hensynsløst af hende; dog kan det være, det var ham, der undgik hende. Enhver uden forstaaende vilde have troet, at de to undgik hinanden og ikke holdt af hinanden, saa lidt som de var sammen; men dette var jo langtfra Tilfældet. Ikke desto mindre spiste Grevinden Middag ved Frokosttid og kom altid op i Sygeværelset henimod Aften, skønt Fru Rubelle nu havde overtaget Plejen fuldstændig paa egen Haand. Sir Percival spiste Middag ganske ene, og William, Tjeneren, gjorde i min Nærværelse en Dag den Bemærkning, at hans Herre i denne Tid nok holdt sig selv paa knap Kost, men derimod tog rigelig til sig af Drikkevarer. Dog, man skal jo ingen Hensyn tage til saadan en Tjeners uforskammede Bemærkninger, og jeg bebrejdede ham da ogsaa hans Aabenmundethed.

I Løbet af de følgende Par Dage lod det til, at Frøken Halcombe kom lidt mere til sig selv, og vor Tiltro til Dr. Dawson vaktes paa ny; han selv havde hele Tiden

være meget fortrøstningsfuld og forsikrede Lady Glyde Gang paa Gang, naar hun talte til ham om sin Frygt, at han selv uden Tøven vilde have besluttet at sende Bud efter en dygtig Læge fra London, dersom han havde næret Skygge af Tvivl om, at Patienten ikke efter et vist Tidsrum vilde komme sig.

Den eneste af alle der i Huset, som ikke lod til at blive lettet over hans Ord, var Grevinden. Hun sagde i Fortrolighed til mig, at hun slet ikke var saa sikker paa, at han behandlede Frøken Halcombe rigtig, men at hun afventede sin Mands Tilbagekomst med megen Spænding, fordi han langt bedre forstod sig paa Patientens Tilstand og Behandling. Gennem sine Breve havde han underrettet hende om, at han vilde være paa Blackwater efter tre Dages Forløb. Greven og Grevinden korresponderede regelmæssig, hver Morgen modtog og afsendte Grevinden Breve; de var i denne som i enhver anden Henseende et Mønster paa et Ægtepar.

Den tredje Dags Aften bemærkede jeg en Forandring i Frøken Halcombes Tilstand, som foraarsagede mig stor Uro. Fru Rubelle havde ligeledes mærket det, men vi sagde intet til Lady Glyde, der laa og sov, fuldstændig udmattet som hun var af at vaage og af sin overdrevne Ængstelse. Hun havde lagt sig paa Sofaen i Dagligstuen.

Den Aften aflagde Doktoren sit Besøg senere end sædvanligt. Saa snart hans Blik faldt paa Patienten, forandredes hans Ansigt, og skønt han søgte at skjule det, lykkedes det ham ikke; han var ikke alene forvirret, men ogsaa ængstelig, det saas tydelig. Der blev sendt Bud til hans Hjem efter hans Medicinkasse, en Seng blev gjort i Stand til ham, da han vilde overnatte dèr i Huset.

„Er Feberen blevet værre," hviskede jeg til ham. „Har det maaske nu vist sig, hvad det er for en Sygdom, Frøkenen er angrebet af?"

„Ja, men jeg vil nødig udtale mig om noget før i Morgen," svarede han.

Efter Doktorens Raad blev Lady Glyde holdt i Uvidenhed om Forandringen til det værre hos hendes Søster, og han forbød hende at komme i Sygeværelset den Aften, da hun ikke taalte saa megen Sindsbevægelse. Hun forsøgte at gøre Indvendinger, det kom til en oprivende Scene, dog han sejrede, han vilde ikke vige paa noget Punkt.

Den følgende Morgen blev en af Tjenerne sendt til London med Elleve-Toget med et Brev til en kendt Læge i Byen samt med Befaling om hurtigst mulig at komme tilbage sammen med den nye Doktor. En halv Time efter at Budet var bortsendt, ankom Greven til Blackwater.

Grevinden tog uden videre sin Mand

ind i Sygeværelset — paa eget Ansvar. Der var ikke noget mærkeligt deri. Hans Naade var en gift Mand, var gammel nok til at kunne være Frøken Halcombes Fader, og desuden var hans Hustru, Lady Glydes Tante, til Stede. Ikke desto mindre protesterede Dr. Dawson imod hans Nærværelse, dog mærkede jeg tydelig, at Doktoren var altfor bekymret for den syge til at gøre virkelig alvorlig Modstand.

Den stakkels lidende kendte ikke en eneste af os alle, hun behandlede os som sine Fjender og var bange for os. Da Greven nærmede sig hendes Seng, fæstede hun sit Blik, der hele Tiden var vandret rundt i Stuen fra den ene til den anden, paa hans Ansigt med et saa skrækslagent Udtryk, at jeg vil mindes det til min sidste Stund. Greven satte sig ved hendes Seng, følte hendes Puls, lagde Haanden paa hendes Tindinger og saa' meget opmærksomt paa hende, hvorpaa han vendte sig om imod Lægen med et saa vredt og foragteligt Udtryk i Ansigtet, at ikke engang den modige Doktor vovede at udtale et Ord og et Øjeblik stod maalløs, bleg af Raseri og Ængstelse.

Derpaa betragtede Hans Naade mig.

„Naar indtraadte denne Forandring," spurgte han.

Jeg sagde ham det.

„Har Lady Glyde været herinde siden den Tid?"

Jeg svarede benægtende, tilføjende, at Dokloren havde forbudt hende Adgang allerede Aftenen forud og havde samme Morgen gentaget Befalingen.

„Har De og Fru Rubelle været vidende om den Skade, der er sket — i hele dens Udstrækning?“ var hans næste Spørgsmaal.

Vi var vidende om, at Sygdommen var blevet anset for smittefri. Han standsede mig, førend jeg kunde tilføje mere. „Men det er Tyfus,“ sagde Greven. Men nu blev Lægen atter sig selv.

„Det er i k k e Tyfus,“ bemærkede han med Eftertryk. „Jeg protesterer imod dette Indgreb, min Herre! Ingen har Ret til at gøre Spørgsmaal her — ingen anden end mig, jeg har gjort min Pligt, jeg har gjort alt, hvad jeg kunde.“

Greven afbrød ham, ikke med Ord men blot ved at pege paa Lægen. Dr. Dawson lod imidlertid til at opfatte hans Bevægelse som en tavs Modsigelse af hans Bekræftelse om Lægens Dygtighed og blev derfor endnu hidsigere.

„Jeg gentager, at jeg har gjort min Pligt. Og nu er der blevet sendt Bud efter en Londonerlæge, ham vil jeg raadføre mig med og ikke med nogen anden! Jeg maa bede Dem indstændig om at gaa ud herfra.“

„Jeg traadte ind i dette Værelse af lutter Menneskekærlighed,“ svarede Greven, „og jeg vil komme herind igen, dersom det

skulde hænde, at Lægen bliver opholdt og ikke strax indfinder sig. Jeg siger Dem endnu en Gang, at det er Tyfus, og at Deres Behandling af Sygdommen er Skyld i den nu indtraadte Forandring til det værre. Dersom den ulykkelige skulde dø, vil jeg for Retten aflægge Ed paa, at Deres Uvidenhed og Stivsindethed er Skyld i hendes Død."

Førend Doktoren kunde svare, førend Greven kunde forlade os, blev Døren aabnet til Dagligstuen, og vi saa' Lady Glyde staa paa Dørtærskelen.

„Jeg maa, jeg vil ind," sagde hun med usædvanlig Bestemthed.

I Stedet for at standse hende gik Greven ind i den anden Stue og lod hende træde ind i Sygeværelset. Ved alle andre Lejligheder glemte han intet som helst, men nu i Øjeblikkets Overraskelse lod han til at glemme Faren for Smitte og mindede slet ikke Lady Glyde om at passe paa.

Til min Forundring udviste Hr. Dawson mere Aandsnærværelse. Han standsede Fruen ved det første Skridt, hun tog hen imod Sengen.

„Det gør mig meget ondt — jeg beklager det i høj Grad," begyndte han. „Det kan være, Frøkenens Sygdom er smitsom; indtil jeg er sikker paa, at den ikke er det, beder og bønfalder jeg Dem om at blive udenfor Sygeværelset."

Hun kæmpede en Stund, lod da plud-

selig Armene synke og faldt forover. Hun var besvimet. Grevinden og jeg bar hende ind i hendes egen Stue, Greven gik og ventede ude i Gangen, til jeg kom ud og fortalte, at hun var vaagnet af Besvimelsen.

Jeg gik tilbage til Doktoren for at sige ham, at Lady Glyde ønskede øjeblikkelig at tale med ham, og han gik ogsaa strax sin Vej for at berolige Fruen samt for at forælle hende, at hans Kollega snart vilde ankomme — maaske allerede i Løbet af et Par Timer.

Disse Par Timer forløb meget langsomt for os. Sir Percival og Greven var sammen nedenunder og sendte fra Tid til anden Bud op for at forespørge til Fruens Befindende. Til sidst imellem fem og sex om Eftermiddagen ankom den fremmede Læge til vor store Beroligelse.

Han var yngre end Dr. Dawson, var meget alvorlig og bestemt. Hvad han mente om den Behandling, der var blevet Patienten tildelt, kan jeg ikke sige, men jeg fandt det højst mærkeligt, at han gjorde mig og Fru Rubelle langt flere Spørgsmaal end Dr. Dawson, samt at han slet ikke brød sig om at høre, hvad denne havde at sige; alt imedens undersøgte han Patienten. Det begyndte herefter at gaa op for mig, at Greven havde haft Ret i sin Mening om Sygdommens Art, og jeg blev endnu mere bestyrket i denne min Tro, da Dr. Dawson efter nogen Tids Forløb gjorde

det Spørgsmaal, som hele Tiden havde været paa Tale, og hvilket vigtige Spørgsmaal Londonerlægen var kommet hertil for at afgøre.

„Hvad er Deres Mening om Feberen", spurgte han.

„Det er Tyfus-Feber," svarede Lægen. „Der er ingen Tvivl om, at det er Tyfus."

Den stille udenlandske Person, denne Fru Rubelle, foldede sine magre, brune Hænder over Brystet og sendte mig et meget betydningsfuldt Blik. Selve Greven kunde næppe have set mere straalende ud, havde han i dette Øjeblik været til Stede i Stuen og hørt sin egen Mening blive bekræftet.

Efter at have givet os en Del nyttige Anvisninger om Behandlingen af den syge samt meddelende os, at han kom igen efter fem Dages Forløb, trak han sig tilbage for at tale privat med. Dr. Dawson. Han vilde ikke udtale sin Mening, om Frøken Halcombe kunde komme sig eller ej, han sagde, det var umuligt paa dette Stadium af Sygdommen af dømme herom.

Grevinde Fosco og jeg skiftedes med Fru Rubelle til at vaage, da Frøken Halcombes Tilstand forværredes mere og mere, hvorfor det var nødvendigt at være om hende hele Tiden og tilmed at være meget

agtpaagivende. Det var en frygtelig anstrængende Tid. Lady Glyde, som efter Dr. Dawsons Sigende var meget mistænksom overfor alle, der var om hendes Søster, opførte sig højst mærkværdig og udviste en Bestemthed og Fasthed, som jeg aldrig vilde have tiltænkt hende. Hun holdt paa at ville ind i Sygeværelset to, tre Gange for med egne Øjne at se Frøken Halcombe, men hun lovede ikke at gaa for nærved Sengen, dersom Doktoren blot vilde opfylde hendes Ønske. Og da han meget villig gav hende Tilladelse — jeg tror, han mente, det ingen Nytte var til at disputere med hende — kom hun hver Dag to, tre Gange, men holdt sit Løfte til Lægen, skønt det voldte hende stor Vanskelighed. Jeg kunde ikke lade være med at føle for hende, jeg mindedes kun altfor tydelig min egen Sorg under min Mands Sygdom — jeg saa' jo, hvor meget han led; og nu, da jeg tænker tilbage derpaa, kan jeg næsten ikke udholde Tanken derom.

Det er lettere for mig at tale om Doktoren, som ikke senere havde været oppe at skændes med Greven. Hans Naade lod kun forespørge til Patienten, havde ikke oftere vist sig ovenpaa, men blev nedenunder sammen med Sir Percival.

Paa den femte Dag ankom Lægen og gav os kun ringe Haab. Han sagde, at man paa den tiende Dag efter Sygdommens Udbrud efter al Sandsynlighed vilde

kunne konstatere Sygdommens Art, hvorfor han fastsatte denne Dag for sin Ankomst.

Mellemtiden forløb som de sidste Dage med Undtagelse af, at Greven en Morgen tog til London og kom igen samme Aften.

Lykkeligvis blev hele Huset paa den tiende Dag befriet for vor store Ængstelse. Lægen erklærede lige strax, da han saa' Patienten, at hun var udenfor Fare. „Nu behøver hun ikke længere at tilses af Læger; hun trænger ene og alene til god og omhyggelig Pleje, og dette ser jeg, hun har."

Saaledes var hans Ord.

Den Aften læste jeg i Bibelen og var glad og taknemmelig imod Vorherre, fordi han havde frelst Patienten.

Den Virkning, den gode Efterretning havde paa Lady Glyde, var — det gør mig ondt at sige det — altfor overvældende. Hun var endnu for svag til at erfare gode Efterretninger, og de to følgende Dage hensank hun i en Tilstand af uhyggelig Nedtrykthed, saa at hun var nødsaget til at blive paa sine Værelser. Ro og Fred, senere Forandring af Luft var de bedste Midler for hendes Svaghed, og Dr. Dawson tilraadede hende det ogsaa indstændig. Det var heldigt, at det ikke var andet, der fejlede hende, thi selv samme Dag, som hun lukkede sig inde paa sit Værelse, opstod der atter Uenighed imellem Greven og

Lægen, og denne Gang var Disputen af en saa alvorlig Art, at Doktoren forlod Huset.

Jeg var ikke til Stede, men jeg havde forstaaet af Beretningerne, at Anledningen til Skændsmaalet var det Kvantum af Næringsmidler, Rekonvalescenten maatte nyde efter den Udmattelse, der var fulgt med den stærke Feber. Dr. Dawson, der nu efter at have set, at den største Fare var overstaaet, var endnu mindre tilbøjelig end tidligere til at finde sig i Grevens Indblanding, havde svaret Greven uhøflig, hvorover denne — hvorfor véd jeg ikke — endelig en Gang mistede sin Selvbeherskelse og lod haant om Lægens Visdom og Erfaring, ikke én men mange Gange; han drillede ham ret ondskabsfuldt med hans Fejltagelse af Sygdommen. Den ulykkelige Sag endte med, at Dr. Dawson tilkaldte Sir Percival og truende med nu, da Patienten var udenfor Fare, at trække sig tilbage fra sin Gerning her paa Blackwater, dersom Sir Percival ikke fremtidig vilde forbyde Greven at blande sig i hans Anliggender. Da Sir Percivals Svar imidlertid kun havde bidraget til at forværre Sagen — han var afvisende om end ikke ligefrem uartig — havde Dr. Dawson højst indigneret forladt Huset med den Besked, at han aldrig oftere vilde sætte sin Fod indenfor Blackwater Park.

Strax næste Morgen havde han sendt sin Regning til Sir Percival.

Nu stod vi altsaa aldeles uden Lægehjælp, og skønt det ikke var absolut nødvendigt at have Læge, havde jeg dog gærne set, at Patienten om ikke for andet dog for en Forms Skyld var blevet tilset af en Læge, skønt Frøken Halcombe jo, efter Londonerlægens Udsagn, blev plejet og passet saa godt, som noget Menneske kunde forlange.

Dog saa' Sir Percival det næppe i samme Lys som jeg, han sagde, det vilde være tidsnok at sende Bud efter en Læge, dersom der viste sig Tegn paa et Tilbagefald hos den syge, i Mellemtiden kunde vi raadspørge Greven; det vilde tværtimod være bedst for Patienten, der var meget svag og nervøs, ikke atter at skulle se et nyt Ansigt om sig. Der kunde være nogen Mening i hans Tale, ikke desto mindre følte jeg mig langtfra beroliget, og hvad der forekom mig endnu mere forurolignende og urigtigt var, at der var udstedt Befaling til, at vi over for Lady Glyde skulde skjule det forefaldne, saaledes at hun ikke maatte ane, at hendes Søster var uden Lægetilsyn. Maaske det var hensynsfuldt — Sir Percival maatte vel finde det — hun var maaske altfor nervøs og svag til at taale flere Ængstelser — men jeg for mit Vedkommende fandt, det var Bedrag, og var derfor ikke rigtig glad ved at skulle skjule det.

En anden foruroligende Omstændighed, der hændte samme Dag, og hvorover jeg blev yderst forbavset, bidrog meget til at forhøje den Uro, der tyngede paa mit Sind.

Jeg var blevet sendt ned i Bibliotheket til Sir Percival. Greven, som sad derinde, da jeg traadte ind, rejste sig øjeblikkelig, ladende Sir Percival og mig alene. Denne bad mig høflig om at sætte mig og henvendte sig til min store Forundring paa følgende Maade til mig:

„Jeg ønsker at tale med Dem, Fru Michelson, om en Sag, som jeg allerede for nogen Tid siden har taget Bestemmelse om, og som jeg vilde have omtalt før, hvis der ikke var kommet Sygdom og Sorg her i Huset. Med rene Ord — jeg har Grunde til at ønske at opgive at bo her, jeg bryder strax op — og overlader Husførelsen til Dem. Saa snart Lady Glyde og Frøken Halcombe er i Stand til at rejse, maa de af Sted, de trænger begge til Forandring af Luft. Mine Venner, Grev Fosco og Grevinden, forlader os før den Tid for at bosætte sig i Nærheden af London, og jeg har mine Grunde til ikke at aabne mit Hus for andre Gæster, da jeg paa denne Maade haaber at kunne spare, hvad der sikkert bliver nødvendigt. Jeg gør ikke Dem Bebrejdelser, men min Husholdning bliver mig for dyr, i Længden vil det ikke kunne gaa — kort og godt, jeg maa sælge mine

Heste og er nødsaget til strax at afskedige alle Tjenestefolkene. Da jeg, som De véd, aldrig gør noget halvt, agter jeg allerede i Morgen at se Huset forladt af alle — her vil jo dog ikke blive Brug for Tjenestefolk."

Jeg lyttede til, fuldstændig forstenet.

„Mener De virkelig, Sir Percival, at jeg skal afskedige alle Folkene, som staar under min Ledelse, uden at give dem Frist — uden den sædvanlige fjortendages Opsigelse?"

„Ja, naturligvis mener jeg det. Vi er sandsynligvis alle ude af dette Hus, førend fjorten Dage er forløbne, og det er sandelig ikke min Agt at holde en Mængde Folk her for ingen Ting at bestille; naar Herskabet er borte, er her jo intet at gøre."

„Men hvem skal lave Maden, Sir Percival, medens De bor her?"

Magareth Parsher kan baade stege og koge — behold hende. Hvad skal jeg med en kostbar Kokkepige, som ikke bestiller andet end lave Mad og holde Køkkenet i Orden; jeg giver ingen Middagsselskaber."

„Den Pige, De nævner, er den dummeste og udueligste af dem alle, Sir Percival — "

„Behold hende, siger jeg Dem og skaf en Kone inde fra Landsbyen til at gøre rent; hun behøver da ikke at overnatte her, mine ugenlige Udgifter maa og skal

øjeblikkelig formindskes, forstaar De, Fru Michelson! Jeg sendte ikke Bud efter Dem for at høre Deres Indvendinger, jeg vilde kun, De skulde kende min Bestemmelse om at indskrænke mig. Afskedige hele det dovne Krapyl — lad det ske strax i Morgen, og behold Parcher, hun er stærk som en Hest og kan arbejde, og hun skal saamæn komme til at bruge sine Kræfter, kan hun tro!"

„De undskylder mig maaske Sir Percival, fordi jeg minder Dem om, at dersom vi i Utide afskediger Folkene, skal De have en Maaneds Løn."

„Ja, saa giv dem det for Pokker! Hellere dette end vide, at de driver Tiden hen i mit Hus uden at bestille noget."

Denne sidste Bemærkning var en stor Fornærmelse mod mig med samt min Husførelse, men jeg var for stolt til at give mig til at forsvare mig overfor en saadan Uforskammethed. Kun almindelig Menneskekærlighed og Hensynsfuldhed overfor den stakkels, hjælpelsøe Frøken Halcombe og overfor Lady Glyde afholdt mig fra paa Stedet at tage min Afsked, hvad skulde der blive af de to Damer, dersom jeg ogsaa forlod dem?"

Jeg rejste mig strax. Jeg vilde være sunket i min egen Agtelse, hvis jeg var blevet et Minut længere.

„Efter denne sidste Bemærkning har

jeg ikke mere at sige. Deres Anordninger skal blive udførte!"

Udtalende disse Ord bøjede jeg Hovedet for min Herre og gik ud af Stuen.

Den følgende Dag forlod Tjenestefolkene alle paa en Gang Huset, Sir Percival havde selv givet Staldkarle, Kusken og Tjenerne Afsked, ikke uden forinden at have sørget for, at alle Heste med Undtagelse af én var blevne afsendte til Hovedstaden. Af hele Besætningen saavel uden som indenfor Huset blev kun jeg og Margareth Parcher samt Gartneren tilbage; den sidste boede for sig selv i et lille Hus, og til ham blev det overladt at sørge for den Hest, der var efterladt i Stalden.

Som Sagerne nu stod — Huset fuldstændig tomt uden et eneste ordenligt Tjenestetyende — Fruen liggende svag og uvirksom i sit Værelse — Frøken Halcombe lige saa hjælpeløst som et Barn, uden Læge, uden nogen som helst Hjælp — var det ikke løjerligt, at mit Humør svigtede mig, og at min sædvanlige Ro og Fatning var vanskelig at opretholde. Jeg følte mig ilde til Mode, jeg fandt det nærmest uhyggeligt og ønskede blot, at de to stakkels Damer var raske igen, saa at jeg med god Samvittighed kunde forlade Blackwater.

Andet Kapitel.

Det, der derefter hændte, var af en saa mærkelig Art, at jeg nær var blevet overtroisk, ders m jeg ikke en Gang for alle havde foresat mig aldrig at lade mig forlede til slige taabelige Tanker. Den underlige Følelse af, at alt her i Huset ikke var, som det skulde være, havde allerede den Aften, Sir Percival befalede mig at afskedige Tjenestefolkene, indgivet mig det Ønske og Haab, at ogsaa jeg snart maatte komme derfra, og dette Ønske skulde nu delvis gaa i Opfyldelse. Jeg havde rigtignok ikke tænkt mig at skulle vende tilbage til Blackwater, men efter Sir Percivals Udtalelse var dette nok Meningen.

Min Afrejse fandt Sted under følgende Omstændigheder:

En Dags Tid eller to efter at Folkene var blevne sendte af Sted, blev der atter sendt Bud efter mig; jeg skulde indfinde mig i Bibliotheket hos min Herre.

Skønt han sidst havde fornærmet mig følelig, havde jeg dog gjort mit bedste,

for at Huset skulde være i Orden og for at opfylde mine Pligter. Da han nu kaldte mig ned, adlød jeg strax, men det kostede mig rigtignok en Del Anstrængelse at lade venlig, naar man inderst inde er vred; dog, min sædvanlige Selvbeherskelse kom mig til Hjælp.

Sir Percvial tillige med Greven sad og røg, denne Gang blev Greven i Stuen og hjalp sin Vært med at forklare mig dennes Bevæggrunde.

Indholdet af deres Tale til mig var omtrent saaledes:

De ønskede snarest mulig at faa Frøken Halcombe og Lady Glyde af Sted, da de mente, at de hurtigere vilde komme sig god, frisk Luft. Sir Percival omtalte, at begge Damer rimeligvis skulde tilbringe Efteraaret paa Limmeridge i Cumberland hos Hr. Frederik Fairlie, som havde indbudt dem til at være hans Gæster; dog, forinden de tog til Limmeridge, var det Sir Percivals private Mening, at de kunde have godt af et Ophold ved Torquay, hvor Luften skulde være særlig mild og oplivende. Grev Fosco bekræftede denne sidste Paastand, og fra nu af var det ham, der førte Ordet. Men det kunde ikke nytte, at de tog dertil uden forinden at have sikret sig en ordenlig Bolig, og det havde ikke været dem muligt at finde en virkelig paalidelig Person, som man kunde stole paa vilde finde et passende behageligt Opholds-

sted til de to Rekonvalescenter. Nu var det endelig faldet Sir Percival ind, at jeg var den eneste, der kunde paatage mig et saadant Hverv, han vilde paa sin Værts Vegne indstændig bede mig ikke at afslaa denne Bøn, men tage til Torquay for at udføre det omtalte vanskelige Hverv.

Det var aldeles umuligt for et Menneske i en underordnet Stilling at afslaa et Forslag som dette, der blev fremstillet af ens Herre, kun kunde jeg fremkomme med den alvorlige Indvending, at Herskabet da umulig kunde være ene paa Blavkwater, og Greven erklærede, at de var villige til at opgive enhver Behagelighed og Bekvemmelighed, naar det gjaldt om saa hurtig som muligt at faa Damerne af Sted, saa at de kunde komme til Kræfter.

Det næste, jeg prøvede at foreslaa, var at skrive til en Agent i Torquay, men de afbrød mig, inden jeg havde talt færdig, for at minde mig om, hvor magtpaaliggende det var at bese den Bolig, der blev anvist dem.

De underrettede mig dernæst om, at Grevinden, der skulde være rejst til Devonshire, ikke kunde forlade sin Niece i dennes nuværende Svaghedstilstand, ligesom Hans Naade og Sir Percival havde saa mange Forretninger at ordne, forinden de forlod Blackwater, at de var nødsagede til at blive dèr i det mindste de første tre Dage. Kort og godt, det blev klart bevist,

at dersom jeg ikke paalog mig Hvervet, blev det umuliggjort de syge Stakler at komme af Sted, og derfor var der intet andet for mig at gøre end underrette Sir Percival om, at jeg stod til Frøken Halcombes og Lady Glydes Tjeneste.

Nu blev der sagt mig, at jeg strax den følgende Morgen maatte af Sted, at jeg helst skulde blive tre Dage borte for rigtig at undersøge, hvilken Bolig der var sundest og behageligst for de to Damer; jeg maatte ikke vende tilbage, før end jeg havde gode Efterretninger til dem. Hans Naade skrev en Seddel, hvorpaa stod optegnet alle de Genstande, der skulde findes i den Bolig, jeg skulde finde, og nedenunder tilføjede Sir Percvial, hvor stort Beløb han havde tænkt at anvende derpaa.

Ved at gennemløbe de Opskrifter, der stod paa Papiret, faldt det mig strax ind, at jeg vilde kunne lede længe og forgæves efter at finde en Bolig, der vilde svare til disse Fordringer ikke alene ved det omtalte, men ogsaa ved ethvert som helst andet Badested i hele England; og selv om det lykkedes mig, svarede Summen, der stod opskrevet, langtfra til de fordringsfulde Betingelser. Dette hentydede jeg da ogsaa til, men Sir Percival lod ikke til at dele Mening med mig; hans Mening var, at der ingen Vanskeligheder vilde være for at faa en passende Bolig til omtalte Pris. For Resten fandt han ikke, jeg var i min

Ret til at tale med om den Slags, jeg havde kun at holde mig til deres Opskrifter. Herefter lav jeg selvfølgelig, men vidste med mig selv, at der vilde stille sig saa mange Vanskeligheder i Vejen for mit Hverv, at det var uden mindste Nytte at prøve derpaa.

Forinden jeg tog af Sted, vilde jeg overbevise mig om Frøken Halcombes Befindende — om hun virkelig befandt sig saa godt, at der kunde være Tale om, at hun kunde føres saa langt som til et Badested.

Der var et pinligt Udtryk af Ængstelse i hendes Ansigt, som fik mig til at tro og frygte, at hun, selv om hun kom sig, vilde være frygtelig ulykkelig, og at hendes Sind aldrig vilde falde til Ro. Men hun lod dog til at være kommet sig hurtigere, end jeg havde vovet at haabe; hun var endog saa stærk, at hun gennem mig kunde sende kærlige Hilsener til Lady Glyde og bede mig medddele denne, at hun snart kom sig fuldstændig; hun vilde indstændig bede sin Søster ikke at ophidse sig selv altfor meget. Jeg forlod hende, overladende hende til Fru Rubelles Omsorg, samme Dame tillod dog ingen anden at have noget at gøre med Frøken Halcombe.

Da jeg forinden min Afrejse bankede paa Lady Glydes Dør, blev der sagt mig, at hun endnu var altfor udmattet og nedtrykt til at modtage nogen; det var Grev-

inden, der overbragte mig denne Besked; hun lod til at være udset til at holde min Frue med Selskab i al den Tid, Frøken Halcombe laa til Sengs.

Sir Percival og Greven spaserede paa Kørevejen, der førte til Portnerboligen, og idet jeg kørte forbi, hilste jeg paa dem. Saaledes forlod jeg Blackwater.

Enhver maa være enig med mig om, at jeg havde Ret i at føle, at der var noget højst mærkeligt i det hele, at der ligefrem var noget mistænkeligt i, at jeg, det eneste Tjenestetyende foruden Margareth Porcher, blev sendt bort. Men hvor meget jeg end tænkte, hvor meget jeg end ønskede at sætte mig op imod min Herre og blive, var der for mig, hans underordnede, intet andet at gøre end at lystre.

Resultatet af min Rejse var, som jeg havde forudset. Der var ikke en eneste Bolig at finde af den Slags, som der ønskedes, og selv om jeg kunde have fundet Boligen, svarede den opgivne Sum langtfra dertil.

Derfor tog jeg tilbage til Blackwater med uforrettet Sag og underrettede Sir Percvial, hvem jeg traf i Døren, om, at min Rejse havde været forgæves. Men han lod til at være altfor optaget af andre Ting til at bryde sig om min Besked, og hans første Ord underrettede mig da ogsaa om, at der trods den korte Tid, jeg havde været fraværende, atter havde fundet endnu

en mærkværdig Forandring Sted dèr i Huset.

Grev og Grevinde Fosco var rejste fra Blackwater for at tage Ophold i deres nye Bolig.

Der blev intet meddelt mig om Motivet for deres pludselige Afrejse -- kun blev der sendt mig en hjærtelig Hilsen fra Greven, som trods sin forhastede Rejse ikke havde glemt mig. Da jeg dristede mig til at spørge Sir Percival, om Lady Glyde havde haft nogen at sørge for sig efter Grevindens Afrejse, svarede han, at Margareth Parcher havde passet hende, og han tilføjede, at der var blevet sendt Bud til Landsbyen efter en Kone til at gøre Arbejdet nede i Køkkenet.

Svaret ligefrem forfærdede mig — det var virkelig oprørende at tænke sig, at en saa simpel og daarlig Tjenestepige som Margareth skulde udfylde Pladsen som Lady Glydes nærmeste Omgangsfælle. Jeg gik strax ovenpaa og traf Margareth udenfor Sovekammerdøren. Ingen havde forlangt Tjenester af hende, fortalte hun, hendes Frue var kommet sig saa meget, at hun var i Stand til at hjælpe sig selv. Jeg tænkte mig strax, at min Frue havde betakket sig for d e n Hjælp og havde vist hende bort.

Jeg spurgte efter Frøken Halcombe. men Svaret lød muggent, og jeg blev ikke klogere deraf, men da jeg ikke vilde gen-

tage mit Spørgsmaal og maaske risikere et næsvist Svar, gik jeg lige hen imod Lady Glydes Dør; det vilde i enhver Henseende være mest passende at vise mig hos min Frue efter min lange Fraværelse.

Det slog mig virkelig, hvor meget hendes Naade var kommet sig i de Par Dage; skønt hun endnu var sørgelig svag og nervøs, var hun dog i Stand til at staa op uden Hjælp og til at gaa rundt i Stuen, om det end var ganske langsomt og med rystende Knæ. Hun sagde, at hun var blevet forskrækket samme Morgen, fordi hun ingen Efterretning havde modtaget fra Frøken Halcombe; dette fandt jeg ogsaa besynderligt, Fru Rubelle kunde gærne være saa hensynsfuld at sige Lady Glyde Besked, men selvfølgelig talte jeg ikke noget herom, men blev for at hjælpe min Frue med at klæde sig paa.

Saa snart hun var fuldt paaklædt, forlod vi begge Værelset for sammen at gaa ind til Frøken Halcombe.

Dog i Gangen blev vi standset af Sir Percival, det saa' ud, som om han havde ventet paa os.

„Hvor skal du hen?“ spurgte han Lady Glyde.

„Ind til Marion,“ svarede hun.

„Jeg vil spare dig for en Skuffelse,“ gav han til Svar. „Jeg kan lige saa godt strax sige dig, at du ikke finder hende paa hendes Værelse,“

„Er hun der ikke ikke?“

„Nej, hun rejste herfra i Gaar Morges sammen med Fosco og hans Hustru.“

Lady Glyde var ikke tilstrækkelig stærk til at taale denne Overraskelse, hun blev ligbleg og lænede sig tilbage imod Væggen, stirrende maalløs paa ham.

Jeg selv var ligeledes højlig forbavset, saa forbavset, at jeg hverken vidste, hvad jeg skulde gøre eller sige. Til sidst spurgte jeg Sir Percival, om det virkelig var sandt, at Frøkenen var borte.

„Ja, naturligvis er det sandt, naar j e g siger det.“

„Men hun maa da ha ve været altfor svag til at rejse! Og det er da ogsaa næsten utroligt, at hun ikke skulde have meddelt sin Søster sin Plan.“

Før han kunde svare, var min Frue kommet saa meget til sig selv, at hun var i Stand til at tale.

„Det er umuligt, aldeles umuligt,“ raabte hun højt og helt vild af Skræk. Hun gik et Par Skridt frem, udbrydende:

„Hvor var Doktoren — hvor var Dr. Dawson, da Marion tog bort?“

„Dr. Dawson var her ikke, der var ingen, der trængte til hans Hjælp, han havde vist indset, at hans Patient var kommet sig saa godt, at hun var stærk nok til at rejse, hvorfor han ikke viste sig. Hvor du stirrer paa mig! Hvis du ikke tror, hun er borte, kan du jo selv overbevise dig derom.

Gaa du kun indenfor, gaa bare rundt i alle Værelser og se saa, om du finder hende!"

Hun tog ham paa Ordet, og jeg fulgte efter. Der var ingen i Frøken Halcombes Værelse undtagen Margareth Parcher, som var travlt beskæftiget med at gøre i Orden. Der var heller ingen i Paaklædningsværelserne eller Dagligstuerne, da vi gik igennem.

Sir Percival ventede paa os ude i Gangen.

Idet vi forlod det sidste Værelse, vi havde været i, hviskede Lady Glyde:

„Gaa endelig ikke, Fru Michelson, forlad mig for Guds Skyld ikke."

Førend jeg kunde svare, var hun atter ude i Gangen, hvor hun tiltalte sin Mand med følgende Ord:

„Hvad skal det hele betyde, Sir Percival. Jeg vil vide — jeg beder og bønfalder dig om at sige mig, hvad det betyder?"

„Det betyder," sagde han, „at Frøken Halcombe i Gaar Morges havde tilstrækkelig mange Kræfter til at sidde op for at blive klædt paa, og at hun selv var ivrig efter at benytte Lejligheden til at komme af Sted; hun kunde jo nemlig følges med Greven og Grevinden, som skulde rejse til London."

„Til London!"

„Ja — hun er rejst videre til Limmeridge."

Lady Glyde vendte sig om for at kalde paa mig.

„De har set Frøken Halcombe sidst," sagde hun. „Sig mig ærlig, Fru Michelson, synes De, hun saa' ud til at kunne taale den Rejse?"

„Nej, Frue, ikke efter min Mening."

Nu vendte Sir Percival sig ligeledes om og henvendte ligeledes Ordet til mig.

„Før De tog bort, sagde De saa ikke selv til Sygeplejersken, at Frøken Halcombe saa' meget raskere ud. Har De sagt dette eller ej?"

„Jo, den Bemærkning gjorde jeg ganske vist. Sir Percival."

Han talte til sin Hustru, saa snart jeg havde udtalt Ordene.

„Naa, dèr kan du selv se, Fru Michelson tror du maaske. Prøv nu at være en Smule fornuftig og tag Sagen, som den er. Dersom hun ikke havde været rask nok til at blive flyttet, tror du da, at vi vilde have risikeret det? Hun havde hele tre dygtige og paapasselige Mennesker om sig — Fosco, din Tante og Fru Rubelle, der ene og alene tog med for Patientens Skyld. De tog en hel Kahyt for sig selv og redte et Leje til hende i Tilfælde af, at hun skulde føle sig træt; de lod hende overnatte i London, og i Dag rejser Fosco og Fru Rubelle med hende til Cumberland."

„Hvorfor skulde Marion dog til Limme-

ridge og lade mig blive ene tilbage her," spurgte min Frue, afbrydende sin Mand.

„Fordi din Onkel ikke vil have dig til Limmeridge, forinden han har talt med din Søster," svarede han. „Har du glemt, hvad han skrev til din Søster lige strax, da hun blev syg? Det blev vist dig, du læste det selv, og du maa kunne huske, hvad der stod."

„Jeg husker det meget godt."

„Naa, hvorfor bliver du da saa forbavset over hendes Afrejse? Du vil gærne tilbage til Limmeridge, og hun er taget i Forvejen for at indhente din Onkels Samtykke til at lade dig komme bagefter."

Stakkels Lady Glydes Øjne stod fulde af Taarer.

„Marion har aldrig tidligere forladt mig uden at tage Afsked med mig."

„Hun vilde ogsaa denne Gang have sagt dig Farvel, men var bange for Afskeden baade for din for og sin egen Skyld; hun vidste, du vilde prøve paa at forhindre hende i at rejse, ligesom hun vidste, hun ikke vilde kunne taale at se dig græde. Er der flere Indvendinger, du vil fremkomme med, i saa Fald maa du gaa ned med i Spisestuen. Jeg er træt af at svare dig og trænger til at forfriske mig med et Glas Vin."

Han gik fra os.

Under hele Samtalen havde han været en hel anden, end han plejede — fuldstæn-

dig ulig sig selv; han syntes mindst lige saa nervøs og ophidset som hans Hustru. Jeg havde aldrig tænkt mig ham svag og nervøs og blev meget forundret.

Jeg forsøgte at overtale Lady Glyde til at vende tilbage til sit Værelse, men forgæves. Hun blev staaende ude i Gangen uden at vide, hvad hun skulde gøre, og hun saa' ganske forvildet ud.

„Der er hændt min Søster noget," sagde hun.

„Husk, hvilken utrolig Energi Frøken Halcombe er i Besiddelse af," trøstede jeg. „Det kan jo være, at hun, der ikke er som andre Damer, har gjort sig stærk for at udføre en eller anden Beslutning. Jeg haaber ikke, der er sket noget — jeg tror det ikke —"

„Jeg maa følge efter hende," sagde min Frue med selv samme skrækslagne og stive Udtryk i Ansigtet som før. „Jeg maa følge efter for med egne Øjne at se, om hun er i Live. Kom — kom med mig ned i Spisestuen."

Jeg tøvede, fordi jeg frygtede for, at min Nærværelse kunde opfattes som Næsvished; dette forestillede jeg da ogsaa min Frue, men hun vilde ikke høre paa mig og holdt min Arm med et saa krampagtigt Tag, at jeg blev tvunget til at følge efter ned ad Trappen; endnu medens hun aabnede Døren ind til Spisestuen, klyngede

hun sig saa stærkt til mig, som hendes svage Kræfter formaaede.

Sir Percival sad ved Bordet med en Kande Vin foran sig. Han løftede Glasset op til Læberne, idet vi traadte ind, og tømte det i ét Drag. Ved at se det vrede Blik, han sendte mig, idet han stillede Glasset fra sig, forsøgte jeg en sidste Gang at rive mig løs og gjorde samtidig en svag Undskyldning for min tilfældige Nærværelse i Stuen.

„Tror De maaske, her foregaar noget, De ikke maa se, tror De, jeg har Hemmeligheder," brød det pludselig ud af ham. „De maa saamænd gærne vide alt, hvad her foregaar, og hvad vi taler om, jeg har hverken Hemmeligheder for Dem eller for nogen anden."

Efter at have udtalt disse underlige Ord højt og i den mest alvorlige Tone, fyldte han Glasset paa ny og spurgte saa, hvad Lady Glyde ønskede at vide.

„Dersom min Søster var stærk nok til at rejse, er jeg det vel ogsaa," svarede hun med mere Bestemthed, end jeg nogen Sinde havde hørt fra hendes Side. „Jeg gik herned for bede dig tillade mig, som er meget ængstelig for Marion, at følge efter allerede med Eftermiddagstoget."

„Du kommer til at vente til i Morgen," svarede Sir Percival. „Hvis du indtil da har hørt fra hende, og hun skriver, at Hr. Fairlie vil tage imod dig, kan du tage af

Sted. Jeg tror ikke, din Onkel har noget imod dit Komme, saa jeg skal skrive allerede i Aften til Fosco."

Idet han talte, holdt han Glasset op imod Lyset, seende paa Vinen i Stedet for paa Lady Glyde, paa hvem han ikke en ensete Gang under Samtalen havde kastet et Blik. Det slog mig, at en Herre med hans Opdragelse kunde opføre sig paa denne Maade; det var ubehageligt at være Vidne til.

„Hvorfor behøver du at skrive til Grev Fosco?", spurgte hun yderst forbavset.

„For at melde ham dit Komme med Eftermiddagstoget. Han møder dig paa Stationen i London og kører dig hjem til din Tante, for at du kan overnatte der."

Lady Glydes Hænder begyndte at skælve hæftig, saa at det næsten var hende umuligt at holde om min Arm. Jeg forstod ikke Grunden.

„Grev Fosco behøver ikke at tage sig af mig," sagde hun. „Jeg er helst fri for at overnatte i London."

„Men det maa du, du kan umulig gøre den lange Rejse herfra til Cumberland paa én Dag, men maa overnatte ét Sted, og jeg ønsker ikke, du skal bo alene paa et Hotel. Fosco har tilbudt din Onkel at tage sig af dig, og han modtog min Vens gæstfrie Tilbud. Det er sandt, jeg har netop et Brev fra ham hos mig, det er til dig,

det kom i Morges, men jeg glemte at sende dig det op paa Værelset. Læs det og fortæl mig saa, hvad din Onkel skriver."

Lady Glyde betragtede Brevet et Øjeblik, hvorefter hun gav mig det at læse.

„Læs det," hviskede hun mat. „Jeg ved ikke, hvad der er i Vejen med mig, men jeg kan ikke læse det."

Det var en Besked paa kun fire Linjer — saa kort og sjusket, saa at man ikke kunde andet end undre sig derover. Hvis jeg husker ret, indeholdt den kun disse faa Ord:

„Kæreste Laura, kom, naar du selv vil. Afbryd Rejsen ved at overnatte i din Tantes Hus. Gør mig ondt at høre om den kære Marions Sygdom. Din hengivne Frederick Fairlie."

„Jeg vil hellere lade være at blive derinde — jeg foretrækker ikke at overnatte i London," brød det ud af min Frue, endnu forinden jeg havde fuldendt Læsningen. Hun vedblev ivrig: „Skriv ikke til Grev Fosco, gør det endelig ikke — skriv for Guds Skyld ikke til ham!"

Men Sir Percival vilde endnu en Gang til at fylde sit Glas, bar sig imidlertid saa kejtet ad, at han væltede Glasset, saa Vinen flød ud over Bordet.

„Det lader til, mit Syn svigter mig," mumlede han hen for sig i en gnaven Tone. Langsomt løftede han Glasset og stillede det op foran sig, hvorefter han

fyldte det og tømte det i én Slurk. Jeg begyndte at frygte for — at dømme efter hans Væsen og Ydre — at Vinen var steget ham til Hovedet.

„Jeg beder dig, skriv ikke til Grev Fosco," bad Lady Glyde paa ny, endnu alvorligere end før.

„Hvorfor ikke — det gad jeg nok vide!" raabte Sir Percival i et pludseligt Anfald af Vrede, som forskrækkede os begge. „Hvor skulde du kunne have det bedre end paa det Sted, din Onkel selv har valgt til Opholdssted for dig — — i din egen Tantes Hus? Spørg Fru Michelson, hvad hun mener?"

Det var umuligt for mig at indvende noget — hvad vidste jeg, jeg kendte jo ikke meget til Lady Glydes Tante, og jeg kunde paa ingen Maade samstemme med min Frues uretfærdige Fordom imod Grev Fosco. Jeg forstod hende ikke, en saa dannet og fin Dame burde ikke være i den Grad snæverhjærtet; fordi Greven var Udlænding, kunde han godt være et ordenligt Menneske. Hverken hendes Onkels Skrivelse eller Sir Percivals tiltagende Utaalmodighed lod til at gøre mindste Indtryk paa hende, hun vedblev at gøre Indvendinger mod at blive i Hovedstaden, hun ligefrem tryglede Sir Percival om at undlade at skrive til Greven.

„Hold nu op," sagde hendes Mand og vendte Ryggen til os. „Dersom du ikke

er fornuftig nok til at vide, hvad der tjener til bedste for dig selv, maa andre tage Bestemmelse for dig. Sagen er allerede ordnet, saa der er ikke mere at tale om. Desuden skal du jo ikke gøre andet end det, Frøken Halcombe har gjort —"

„Har Marion — har Marion virkelig overnattet i Grev Foscos Hus," raabte hun forskrækket og stirrede forfærdet frem for sig.

„Ja, er det saa skrækkeligt? Hun har sovet dèr i Nat og er rejst videre i Morges, det samme skal du gøre; dette mente din Onkel var det bedste. Du sover i din Onkels Hjem i London i Morgen Nat ligesom din Søster, og dermed Basta. Lad mig nu ikke høre altfor meget Vrøvl, ellers fortryder jeg, at jeg overhovedet har givet dig Tilladelse til at rejse."

Hun fo'r op og styrede lige hen mod Verandaen, hvor han forsvandt.

„Lady Glyde maa undskylde mig, at jeg foreslaar, at vi ikke venter hernede, til Sir Percival kommer tilbage," hviskdee jeg. „Jeg frygter for, at han er blevet ophidset af Vinen."

Hun samtykkede paa sin trætte, fraværende Maade.

Saa snart vi befandt os i Sikkerhed oppe paa Værelset, gjorde jeg alt, hvad der stod i min Magt, for at berolige min Frue. Jeg mindede hende om, at det var hendes Onkel, Hr. Fairlie, der havde lagt

Planer for hendes og Frøken Halcombes Rejse; skønt hun indrømmede dette — hun havde jo selv læst Brevene fra ham — ja endog indrømmede, at de var skrevne fuldstændig i hendes Onkels Aand, at den egoistiske Herre aldrig vilde gøre sig den Ulejlighed at skrive kærligere og mere udførlig til dem, ængstedes hun dog for Frøken Halcombes Skæbne og frygtede meget for de uheldige Følger, det vilde have for den syge at sove under Tag sammen med Greven og hans Hustru. Hvad jeg end gjorde eller sagde, blev hun dog ved sit — i den ubeskriveligste Angst for, hvad der kunde være foregaaet om Natten i Grevens Hus. Nu fandt jeg, det var paa Tide at gøre Indsigelser imod den ufordelagtige Mening, min Frue nærede om Hans Naade, og jeg protesterede da ogsaa paa det kraftigste. Jeg sluttede saaledes:

„Lady Glyde vil maaske tilgive mig for at være saa fri at sige, at man skal kende Mennesket paa hans Gerninger. Jeg finder virkelig, at Grevens bestandige Venlighed imod og Omhu for Frøkenen lige fra Begyndelsen af hendes Sygdom fortjener vor Tak og Agtelse. Selv Hans Naades alvorlige Strid med Dr. Dawson var ene og alene opstaaet af Iver efter at gøre godt imod den syge."

„Hvad var det for en Strid?" spurgte min Frue, som pludselig blev opmærksom.

Jeg fortalte om de uheldige Omstæn-

digheder, hvorunder Doktoren havde trukket sig tilbage, omtalte den mindste Omstændighed, just fordi jeg vilde, at min Frue skulde vide alt; jeg bifaldt nemlig langt fra Sir Percivals Læggen-Skjul paa, hvad der var sket. Endog i min Nærværelse havde han ikke generet sig for at lyve for sin Hustru for at holde hende udenfor Begivenhederne.

Lady Glyde fo'r op med Tegn paa den største Uro og Bestyrtelse over, hvad hun fik at høre.

„Det er værre — værre endnu, end jeg tænkte mig," mumlede hun, vandrende rundt i Stuen med hastige Skridt. „Greven vidste, at Dr. Dawson aldrig vilde have samtykket i denne Rejse — derfor — alene derfor fornærmede han Doktoren for at faa ham ud af Huset."

„Men kæreste Frue — undskyld — naadige Frue —"

„Fru Michelson," vedblev hun hæftig, „hvad De eller andre end siger — ingen skal nogen Sinde faa mig til at tro, at min Søster af egen, fri Vilje er kommet i den Mands Magt og er taget ind i denne Mands Hus. Min Skræk for ham er saa stor, at hvad end Sir Percival siger, og hvad end min Onkel skriver, jeg intet vilde nyde i hans Hus og ikke vilde sove under Tag sammen med ham, dersom jeg selv maatte raade. Kun min store Angst for Marion og min Mistillid til Greven giver

mig Mod til at følge efter min Søster, selv om jeg paa denne Maade bliver tvunget til at træde over Grev Foscos Dørtærskel!"

Jeg fandt det rigtigst nu at minde min Frue om, at Frøken Halcombe allerede var taget videre til Cumberland, hvilket Sir Percival havde meddelt os.

„Men det tror jeg nu ikke," svarede Lady Glyde. „Jeg tror — jeg frygter for, at hun endnu er i den Mands Hjem. Dersom jeg tager fejl, og hun virkelig er paa Limmeridge, nægter jeg paa det bestemteste at blive hos ham. Min bedste Veninde — næst efter min elskede Søster — bor i London. De har baade hørt mig og Frøken Halcombe tale om Fru Vesey, ikke sandt? Jeg agter at skrive til hende for at sige, at jeg kommer til hende den ene Nat. Hvordan jeg skal komme til hende, aner jeg ikke — hvorledes jeg skal kunne undgaa Greven, er mig foreløbig ubegribeligt, men jeg maa paa en eller anden Maade flygte ud af hans Hus, dersom min Søster ikke befinder sig dèr. Det eneste, jeg vil bede Dem om, er at sørge for, at mit Brev til Fru Vesey kommer med Posten i Aften og naa'r hende lige saa sikkert, som Sir Percivals Brev kommer Greven i Hænde. Jeg har Grund til at tro, at Postsækken i Vestibulen ikke er sikker. Vil De bevare min Hemmelighed og hjælpe mig? Det er maaske den sidste Tjeneste, jeg beder Dem om!"

Jeg tøvede — jeg fandt det virkelig ganske besynderligt, og jeg begyndte næsten at tro, at min Frues Sind var blevet paavirket af al den Ængstelse, hun havde gennemgaaet. Imidlertid endte det naturligvis med, at jeg gik ind derpaa. Dersom Brevet havde været adresseret til en fremmed eller til hvilken som helst anden end netop denne Dame, jeg kendte saa godt af Omtale, vilde jeg have afslaaet hendes Bøn, og nu, efter at jeg har set, hvad der senere er sket, takker jeg Gud for, at jeg gjorde, som mine Følelser bød mig, samt at jeg overhovedet var god imod den stakkels Dame paa den sidste Dag, hun opholdt sig paa Blackwater.

Brevet blev skrevet og overgivet mig. Jeg gik ind til Landsbyen med det selv samme Aften for at lægge det i Postkassen. Vi saa' intet mere til Sir Percival Resten af Dagen.

Jeg sov, efter min Frues specielle Ønske, paa Sofaen i hendes Dagligstue med Døren staaende aaben ind til hendes Værelse. Der var noget uhyggeligt og ængsteligt ved det store, ubeboede Hus, saa at jeg for mit Vedkommende ligeledes var glad over at have nogen i Nærheden.

Lady Glyde sad oppe til sent paa Aftenen, gennemlæsende sine Breve, som hun derefter brændte; hun tømte sine Skuffer og pakkede de Smaating, hun satte Pris paa, sammen, som om hun ikke mente,

hun nogen Sinde mere skulde vende tilbage til Blackwater. Da hun langt om længe lagde sig til Hvile, var hendes Søvn meget urolig — hun skreg op flere Gange, en Gang endog saa højt, at hun selv vaagnede derved. Hvad hun drømte, véd jeg ikke, hun talte ikke derom, og dette kunde en underordnet Personlighed jo heller ikke vente; men nu er det jo ogsaa ligegyldigt, om jeg havde faaet det at vide eller ej. Jeg var bedrøvet, det gjorde mig inderlig ondt for hende.

Det var dejligt Solskinsvejr Dagen derpaa. Sir Percival kom op strax efter Morgentheen for at melde, at Vognen vilde holde for Døren et Kvarter før tolv — tyve Minuter før Toget til London standsede ved vor Station. Han underrettede Lady Glyde om, at han var nødsaget til at gaa bort nu, men haabede, han skulde være tilbage, før hun tog af Sted, og dersom han uforudset skulde blive opholdt, maatte jeg paatage mig at følge hans Hustru til Toget.

Alt dette meddelte han os i største Hast, medens han hele Tiden vandrede frem og tilbage i Stuen. Hans Hustru iagttog ham opmærksomt og fulgte enhver af hans Bevægelser, men ikke en eneste Gang kastede han et Blik paa hende.

Først da han havde talt færdig, standsede hun ham i Nærheden af Døren; idet hun strakte Haanden frem, sagde hun:

„Jeg faar dig dog ikke mere at se,“

— Ordene lød meget bestemt, og hun udtalte hver Stavelse for sig — „vi skal skilles — maaske for bestandig. Vil du forsøge at tilgive mig, Percival, lige saa oprigtig som jeg tilgiver dig?“

Hans Ansigt blev askegraat, store Sveddraaber brød frem paa hans skaldede Isse og paa Panden.

„Jeg kommer tilbage,“ var hans eneste Svar, hvorpaa han skyndte sig bort som af Skræk over hans Hustrus Afskedsord.

Jeg havde aldrig holdt af Sir Percival, men den Maade, paa hvilken han forlod Lady Glyde, fik mig til at føle mig skamfuld over, at jeg havde kunnet spise hans Brød og havde tjent i hans Hus.

Min Mening var at sige nogle faa, trøstende og kærlige Ord til den stakkels Dame, men der var noget i hendes Ansigt, medens hun stod og saa' efter sin Mand, da Døren lukkede sig efter ham, som fik mig til at skifte Sind.

Paa det fastsatte Klokkeslet kørte Vognen for Døren.

Lady Glyde havde haft Ret — Sir Percival var ikke vendt tilbage; vi ventede, saa længe vi kunde, men vi ventede forgæves.

Skønt jeg ikke havde mindste Ansvar, følte jeg mig dog ikke let til Mode.

„Er det af egen fri Vilje, at Deres Naade rejser til London?“ spurgte jeg, idet Vognen kørte ned ad Alleen.

„Jeg vilde tage et hvilket som helst Sted hen for at faa Ende paa den frygtelige Mistanke, jeg nærer, og som piner mig til Døde.“

Paa dette Tidspunkt var jeg næsten blevet lige saa nervøs og ængstelig for Frøken Halcombe som hun. Jeg bad hende være saa venlig at skrive blot to Ord til mig, om alt gik godt, og hun svarede, at det vilde hun med Glæde.

„Vi har alle vort Kors at bære,“ sagde jeg, der saa', hvor tavs og tankefuldt hun sad dèr i Vognen. Hun var blevet meget mager og bleg i den sidste Tid.

Hun gav intet Svar — det lod til, hun var fuldstændig optaget af sine egne Tanker.

„Jeg er bange for, Fruen sov meget urolig i Nat,“ bemærkede jeg efter en Stunds Forløb.

„Ja,“ svarede hun, „jeg havde frygtelige Drømme.“

„Virkelig?“

Nu mente jeg, hun maatte fortælle om sine Drømme, dog nej, hun tav, og da hun lidt senere talte, var det for at gøre mig et Spørgsmaal.

„Har De lagt Brevet til Fru Vesey i Postkassen?“

„Ja, Frue!“

„Sagde Sir Percival i Gaar, at Grev Fosco vilde møde mig paa Stationen i London?“

„Ja, Frue.“

Hun sukkede tungt, idet jeg besvarede dette Spørgsmaal, og sagde ikke mere.

Vi ankom til Stationen knapt to Minuter før Togets Ankomst. Gartneren, der havde været vor Kusk, sørgede for Bagagen, medens jeg løste Billet. Togets Brusen hørtes, idet jeg traadte ud til min Frue paa Perronen.

Hun saa' højst besynderlig ud og trykkede Haanden fast imod Hjærtet, som om hun følte en pludselig Smerte eller Angst.

„Gid De kunde tage med," hviskede hun, idet hun greb mig hæftig om Armen, da jeg rakte hende Billetten.

Havde der været Tid, havde jeg Dagen forud følt det, jeg nu følte, vilde jeg have gjort Forberedelser til at ledsage hende, selv om jeg slet ikke havde Ret til at tage fra Blackwater. Som det var, blev det Ønske, hun i sidste Øjeblik udtalte, sagt for silde til, at det kunde blive opfyldt.

Dette lod hun til selv at forstaa, førend jeg fik Tid til at forklare det, hvorfor hun heller ikke gentog sit Ønske om at faa mig til Rejsefælle.

Toget brusede ind paa Perronen.

Hun gav Gartneren en Gave til hans Børn og trykkede min Haand paa sin jævne, hjærtelige Maade, før hun steg op i Kupeen.

„De har været overmaade venlig imod mig og mod min Søster," sagde hun, „vi trængte til det, saa blottede for Venner, som vi var. Jeg skal mindes Dem med

Taknemmelighed, saa længe jeg lever. Farvel, Gud velsigne Dem!"

Hun udtalte disse Ord i en Tone og med et Blik, som bragte Taarer i mine Øjne — hun talte, som om hun sagde mig Farvel for bestandig.

„Farvel, min kære Frue," sagde jeg i en ikke altfor bedrøvet Tone, da jeg derved haabede at opmuntre hende. „Farvel, men ikke for bestandig, Farvel, og god Lykke i Fremtiden. Forhaabenlig vil kommende Dage blive lykkeligere."

Hun rystede paa Hovedet og gøs, idet hun satte sig. Konduktøren slog Døren i.

„Tror De paa Drømme?" hviskede hun til mig ud ad Vinduet. „Mine Drømme i Nat var af den Art, som jeg aldrig før har haft. Endnu er jeg skrækslagen — jeg k a n ikke faa dem ud af Hovedet!"

Togets Fløjten lød, førend jeg fik Tid til at svare, og Toget satte sig i Bevægelse.

Det blege, rolige Ansigt saa' ind i mit for sidste Gang — saa uendelig sorgfuldt og saa ubeskrivelig højtidelig.

Hun vinkede med Haanden og forsvandt.

— — — — — — — — — — — — —

Samme Dag, henimod fem om Eftermiddagen, tog jeg mig et lille Hvil — alt i Huset paahvilede mig, derfor havde jeg umaadelig meget at bestille — og satte

mig ind i mit Værelse; jeg prøvede at samle mine Tanker og føre dem i en anden Retning ved at læse min Mands Prædikener. Men for første Gang i mit Liv hændte det mig, at mine Tanker ikke kunde dvæle ved de trøstende Ord, jeg forstod ikke engang rigtig, hvad jeg læste, og da jeg mente, Grunden til mit oprevne Sind skyldtes Lady Glydes Afrejse, lagde jeg Bogen med Prædikenerne til Side for at gaa lidt omkring ude i Haven. Da Sir Percival endnu ikke var vendt tilbage, kunde der ikke være noget underligt i, at jeg gik i Haven.

Ved at dreje om Hjørnet af Huset, saa at jeg fik fri Udsigt over Haven, for jeg op ved at se en fremmed spasere derude. Det var en Kvinde, som gik paa Stien med Ryggen til mig, plukkende Blomster.

Da jeg nærmede mig, hørte hun mine Skridt paa Gruset og vendte sig om.

Mit Blod stivnede i mine Aarer.

Den ubekendte Kvinde var — Fru Rubelle.

Jeg kunde hverken røre mig eller tale.

Hun kom hen til mig, lige saa ubevægelig rolig som altid, holdende Blomsterne i sin Haand.

„Hvorfor bliver De saa forskrækket?“ spurgte hun.

„Er De her,“ fremstammede jeg. „Er De ikke i London — eller i Cumberland.

Fru Rubelle lugtede til Blomsterne, smilende ondskabsfuldt.

„Nej, jeg har ikke et eneste Øjeblik været borte herfra.“

Jeg snappede efter Vejret, hvorefter jeg fik tilstrækkeligt Mod til at spørge videre:

„Hvor er Frøken Halcombe?“

Hun ligefrem lo mig ud, idet hun svarede:

„Frøken Halcombe har ogsaa hele Tiden været her.“

Ved at høre dette overraskende Svar, vendte mine Tanker tilbage til den tunge Afsked fra min Frue. Jeg vil just ikke sige, at jeg gjorde mig selv Bebrejdelser, men i det Øjeblik tænkte jeg, at jeg vilde have givet Aar af mit Liv for fire Timer forinden at have vidst det, jeg nu vidste.

Fru Rubelle ventede, rolig ordnende sine Blomster, som om hun mente, jeg vilde sige mere.

Men jeg sagde ikke noget. Jeg tænkte udelukkende paa den stakkels medtagne Lady Glyde og paa hendes svage Helbred. Hvilken Skræk hun vilde faa, naar hun opdagede Forræderiet! Hvad mon der vilde hænde hende?

Et Par Minuter tav jeg for at tænke paa S'aklen, men da saa Fru Rubelle skævede hen til mig og sagde følgende: „Naa, dèr har vi nok Sir Percival. Det var en lang Ridetur“ — fo'r jeg alter sammen.

Jeg saa' ham komme hen imod os, knaldende med Ridepisken løs paa de uskyldige Blomster rundt om i Bedene. Da han stod saa nær, at han kunde se mit Ansigt, standsede han, slog med Ridepisken imod de høje Støvler og brast ud i Latter, men saa raat og højt, at Fuglene forskrækkede fløj bort fra det Træ, hvorunder han stod.

„Naa, Fru Michelson, nu har De altsaa endelig opdaget det!“ raabte han.

Jeg gav intet Svar, hvorfor han henvendte sig til Fru Rubelle.

„Naar viste De Dem hernede i Haven?“

„For omtrent en halv Time siden. De sagde selv, jeg kunde faa min Frihed tilbage, saa snart Lady Glyde var rejst til London.“

„Meget rigtigt. Jeg gør Dem heller ingen Bebrejdelser, jeg spurgte kun.“

Han ventede lidt. Derpaa tiltalte han mig endnu en Gang.

„De vil ikke rigtig tro det, vel?“ spurgte han spodsk. „Naa, saa kom da op med og se selv efter.“

Han førte mig rundt om Huset, jeg fulgte efter, og derefter kom Fru Rubelle. Vi stod nu foran Huset, og med Pisken pegede han paa den midterste Fløj af Bygningen, som altid havde været ubeboet, saa længe jeg havde været i Sir Percivals Tjeneste.

„Se op til første Sal! De kender de

gamle Soveværelser deroppe, dèr ligger Frøken Halcombe hyggelig og godt i det bedste af Værelserne. Tag hende op med, Fru Rubelle, De har jo Nøglerne, lad Fru Michelson komme ind for med egne Øjne at overbevise sig om, at vi denne Gang ikke narrer hende."

Den Tone, i hvilken han talte til og om mig, og det Par Minuter, der var forløbne, siden vi forlod Haven, hjalp mig til at komme mig en Smule. Hvad jeg vilde have gjort i dette kritiske Øjeblik, dersom jeg hele mit Liv igennem havde været i tjenende Stilling, kan jeg umulig sige; som det var, kunde jeg, der var opdraget til at være Dame og havde et Hjærte, der slog for andre, ikke undlade at gøre, hvad jeg fandt var min Pligt baade imod mig selv og imod min Frue. Pligten forbød mig at blive længere i Huset hos en Mand, der paa en skammelig Maade havde ført ikke alene mig, men ogsaa sin Hustru, bag Lyset og ikke i én, men i flere Henseender.

„Jeg maa bede om Tilladelse til at tale under fire Øjne med Dem, Sir Percival," sagde jeg. „Først efter at have talt med Dem vil jeg være parat til at gaa med denne Person op paa Frøken Halcombes Værelse."

Fru Rubelle, som jeg med et Kast med Hovedet havde hentydet til, sendte mig et uforskammet Blik, idet hun stak Næsen ned

i sin Buket, hvorpaa hun frivillig gik hen imod Indgangsdøren.

„Naa, hvad er der saa?“ spurgte Sir Percival skarpt.

„Jeg vil blot sige, at jeg ønsker at ratræde min Stilling her paa Blackwater.“

Dette var meget ligefrem talt, jeg fandt hans Væsen nemlig for uforskammet til at skulle gøre Omsvøb, han taalte vist bedst ligefrem Tale.

Han betragtede mig med et mørkt Blik, stikkende begge Hænder dybt ned i Lommerne paa sin Ridejakke.

„Hvorfor? Af hvilken Grund, om jeg tør spørge?“

„Det passer sig ikke for mig, Sir Percival, at udtale min Mening om det skete her i dette Hus. Jeg ønsker ikke at fornærme nogen, ønsker blot at sige, at jeg ikke finder det foreneligt med mine Pligter imod min Frue, Lady Glyde, saavel som imod mig selv at blive længere i Deres Tjeneste.“

„Er det maaske foreneligt med Deres Pligt mod mig at staa dèr og kaste mig Beskyldninger lige op i Ansigtet,“ brød det ud af ham med hans kendte Hæftighed. „Jeg forstaar nok, hvor De vil hen. De har lavet en hel lang Historie ud af et lille uskyldigt Forræderi imod Lady Glyde, som jeg kun gjorde mig skyldig i for hendes eget Bedste; det er meget lavt af Dem at se anden Betydning deri. Hendes svage

Helbred trængte til Forandring af Luft — uden Tøven — og De saavel som jeg vidste, at hun aldrig vilde have taget bort, havde hun vidst, at Frøken Halcombe endnu var her. Det var i hendes egen Interesse, at vi bedrog hende, og mig er det ligegyldigt, om De saa fortæller det til Alverden. Gaa De blot Deres Vej, jeg kan faa hundrede Husholdersker for én, som alle duer nok saa meget som De. Kom De bare af Sted snarest mulig, men prøv ikke paa at udsprede Skandalehistorier om mig og mine Handlinger, naar De er borte herfra; Sandheden — den maa De gærne fortælle, vær saa god, men siger De Usandheder, bliver det værst for Dem selv. De skulde gaa op at se til Frøken Halcombe for at overbevise Dem om, at hun har det lige saa godt i den ene Ende af Huset som i den anden. Og husk saa Lægens egen Forordning om, at Lady Glyde trængte til at komme bort saa hurtig som muligt. Husk det og bagtal mig ikke, hverken til den ene eller til den anden — gør det ikke for Deres egen Skyld!"

De sidste Ord udslyngedes paa en vild, truende og stakaandet Maade, alt medens han urolig vandrede snart hid, snart did, slaaende om sig med Ridepisken ud i den tomme Luft.

Intet af, hvad han sagde eller gjorde, forandrede min Mening om de uforskammede, bedrageriske Handlinger overfor hans

Hustru; hvad han ellers havde gjort hende, véd jeg ikke, men at han i min Nærværelse Dagen forud havde skilt hende fra hendes Søster for uden Nytte at sende hende til London, halvt vanvittig af Sorg og Angst for Frøken Halcombe — det vidste jeg. Selvfølgelig beholdt jeg disse Tanker for mig selv for ikke at ophidse ham endnu mere; ikke desto mindre var jeg bestemt paa at fastholde mit Standpunkt.

Et blidt Svar bortvender gærne Hidsigheden, og jeg undertrykkede mine Følelser og tvang mig til saa roligt et Ydre som muligt, da jeg svarde:

„Saa længe jeg staar i Deres Tjeneste, Sir Percival, haaber jeg, at jeg skal vide at gøre mine Pligter saa godt, at jeg ikke udspørger Dem om Aarsagen for Deres Handlinger. Naar jeg er taget herfra, haaber jeg ligeledes at kunne tie om Sager, der ikke angaar mig —"

„Naar vil De herfra?" afbrød han mig temmelig uhøflig. „Tro endelig ikke, det er mig magtpaaliggende at holde paa Dem — mig er det komplet ligegyldigt, naar De gaar. Fra først til sidst er jeg ærlig, som De ser. Naa, naar rejser De saa?"

„Saa snart det passer Dem, Sir Percival."

„Passer mig — passer mig — hvad har jeg med det at skaffe? Jeg haaber lykkelig og vel at være ude af Huset i Morgen tidlig, og i Aften kan jeg ordne Penge-

affærerne. Da De endelig taler om at „passe“, skulde De saamænd passe Frøken Halcombe, Fru Rubelle kan nemlig ikke blive her længere, hun rejser i Dag, da hun af gode Grunde skal være i London i Aften. Dersom De tager bort, vil her ikke være en Sjæl i Huset til at sørge for hende.“

Jeg haaber, enhver vil tro om mig, at det var mig umuligt at overlade Frøken Halcombe til sig selv; alene for Lady Glydes Skyld vilde jeg være blevet. Efter først at have faaet Bekræftelse paa af Sir Percival, at Fru Rubelle virkelig tog bort for ikke mere at vende tilbage, og efter at have indhentet Tilladelse til at paakalde Doktor Dawsons Hjælp til Patienten, samtykkede jeg med Glæde i at blive paa Blackwater, indtil Frøken Halcombe ikke behøvede mig længere. Det blev bestemt, at jeg skulde give Sir Percivals Sagfører Underretning om min Afrejse, en Uge før denne fandt Sted, og at han da skulde foretage de nødvendige Skridt for at finde min Efterfølger. Sagen blev afgjort med faa Ord, hvorefter Sir Percival uden en Stavelse til Afsked vendte sig fra mig og gik bort, overladende til mig at opsøge Fru Rubelle.

I al den Tid vor Forhandling havde fundet Sted, havde denne underlige, usympathetiske Kvinde siddet ubevægelig paa Trappen op til Huset, ventende paa mig,

hvem hun skulde føre til Frøken Halcombes Værelse.

Men næppe var jeg naaet halvvejs hen til hende, før Sir Percival, som var gaaet i den modsatte Retning, pludselig standsede for at kalde mig tilbage.

„Hvorfor forlader De egentlig Deres Tjeneste?“ spurgte han.

Spørgsmaalet forekom mig saa besynderligt efter det, der nylig var hændet, at jeg næppe vidste, hvad jeg skulde svare.

„Husk, at jeg ikke véd, hvorfor De forlader mit Hus,“ vedblev han. „Men De maa dog vel give en Grund dertil, naar De træder i en anden Plads, ikke sandt? Hvilken Grund vil De give? At Familien rejste bort? Hvad?“

„Der kan ikke gøres nogen Indvending til denne Aarsag, Sir Percival.“

„Naa, godt — det var blot det, jeg vilde vide. Nu har De selv bekræftet det, og har De at gentage det, naar De kommer i Deres nye Plads. De gaar paa Grund af Familiens Afrejse — Punktum!“

Atter vendte han sig fra mig, forinden han hørte mit Svar; denne Gang forsvandt han hurtig. Hans Væsen var ligesaa besynderligt som hans Tale, ja, jeg maa tilstaa, at jeg var helt underlig til Mode, og at jeg nærmest var bange for ham.

Selv Fru Rubelles Taalmodighed lod til at være bristet, thi da jeg nu kom

tilbage til hende, udbrød hun: „Endelig!“

Hun gik foran gennem det forladte Hus, steg op ad Trappen og aabnede med den omtalte Nøgle Døren for Enden af en lang Korridor, hvortil en Række Soveværelser førte ud. Jeg havde aldrig set denne Dør blive aabnet, men alle de andre Værelser havde jeg været i ved forskellige Lejligheder, men var da kommet fra den anden Del af Huset.

Fru Rubelle standsede ved den tredje Dør, rakte mig derpaa Nøglen tillige med den Nøgle, der hørte til Frøken Halcombes Værelse, paa hvis Dør hun pegede. Forinden jeg gik ind, ønskede jeg, at hun skulde vide, at hun fra nu af intet havde at gøre med den syge, hvorfor jeg i faa, men tydelige Ord fortalte, at Patienten var overgivet til min Omsorg.

„Det glæder mig, Frue,“ svarede hun. „Jeg vil nemlig meget gærne bort.“

„Rejser De i Dag“ spurgte jeg, som nok vilde vide dette.

„Ja, nu da De, Frue, har overtaget Plejen, tager jeg bort om en halv Time. Sir Percival har været saa venlig at stille Vognen og Gartneren til min Raadighed, naar som helst jeg ønsker det. Og om en halv Time ønsker jeg Vognen for Døren; mit Tøj er pakket, hvorfor skulde jeg saa opsætte Rejsen Farvel, Frue!“

Hun bøjede Hovedet dybt og vandrede

tilbage ad den lange, forladte Gang, nynnende en lystig Melodi, gaaende i Takt, alt medens hun lugtede til Buketten.

Og jeg var taknemmelig over at se hende forsvinde.

Da jeg traadte ind til Frøken Halcombe, laa hun og sov. Med Bekymring betragtede jeg hende, som hun laa dèr i den høje, lidet magelige, gammeldags Seng. Egenlig lod hun ikke til at have det daarligere, siden jeg sidst saa' hende, hun var altsaa ikke blevet forsømt, dette maa jeg dog tilstaa — i hvert Fald kunde jeg intet opdage, der tydede herpaa. Værelset var støvet og mørkt; men Vinduet, som vendte ud til en ensom Gaardsplads ved Bagsiden af Huset, var aabent, saa at den friske Luft strømmede ind; der var paa denne Maade ogsaa gjort Forsøg paa at lade hende nyde godt af Luften.

Altsaa var al Sir Percivals Ondskab gaaet ud paa at skade og forurolige Lady Glyde; saa vidt jeg kunde dømme, havde han kun brugt den syge til at føre sin Hustru bag Lyset, og hverken han eller Fru Rubelle havde forsøgt at gøre Frøken Halcombe noget ondt.

Jeg listede mig tilbage, efterladende Patienten rolig sovende, for at give Gartneren Ordre til at bringe Doktoren med tilbage paa Vejen fra Stationen. Jeg bad ham bringe den Besked at bede ham fra mig om at komme og se til den syge;

jeg vidste, han vilde komme, naar jeg sendte Bud, og vidste ligeledes, at han vilde blive, dersom Grev Fosco ikke befandt sig her i Huset.

Gartneren vendte hurtig tilbage efter at have kørt Fru Rubelle til Stationen med den Besked, at Dr. Dawson lod mig hilse og sige, at han selv var syg, men at han, dersom det var ham muligt, vilde tage til Blackwater den følgende Morgen.

Da Gartneren havde sagt sin Besked, vilde han trække sig tilbage, men jeg holdt paa ham for at bede ham komme igen før Skumring og den Nat sidde i et af de tomme Soveværelser ved Siden af, saa at jeg kunde kalde paa ham, dersom det skulde være nødvendigt. Han forstod strax min Uvilje imod at være ene hele Natten i den mest afsides liggende Del af det forladte Hus, og vi bestemte, at han skulde komme igen mellem otte og ni.

Han mødte paa Slaget, og jeg var glad og taknemmelig over at være kommet paa den gode Idé, thi lidt før Midnat kulminerede Sir Percivals besynderlige Tilstand i den mest hæftige og støjende Adfærd, og havde Gartneren ikke være paa Pletten for at berolige ham, véd jeg slet ikke, hvad der vilde være sket, og før heller ikke tænke derpaa.

Næsten hele Eftermiddagen og Aftenen var han vandret rundt i Huset og Haven paa en underlig ophidset Maade, sandsyn-

ligvis paa Grund af hans overdrevne Nydelse af Vin under Middagsmaaltidet. Da jeg om Aftenen gik lidt frem og tilbage ude paa Galleriet, førend jeg vilde til at lægge mig, hørte jeg hans Stemme i den nye Fløj af Huset kalde vredt og højt. Gartneren kom øjeblikkelig farende, medens jeg lukkede Døren, som forbandt den nye Fløj med den gamle, for at udelukke al Støj for den stakkels syges Skyld. Det varede en god halv Time, førend Gartneren vendte tilbage. Han erklærede, at hans Herre var helt ude af sig selv — ikke af Drik, som jeg havde formodet, nej, han var bange og gik og saa' Syner, men hvad det var, han troede at se, kunde Gartneren ikke blive klog paa. Han havde fundet Sir Percival vandrende op og ned i Vestibulen, sværgende og bandende paa — i de mest voldsomme Udtryk — at han ikke vilde blive et Minut længere alene i saadan et forbandet trist Hus, og at han vilde paabegynde Flugten derfra selv samme Nat. Idet Gartneren havde nærmet sig ham, havde han jaget ham med Eder og Trusler ud i Gaarden for at spænde Hesten for Enspændervognen. I Løbet af et Kvarter var Sir Percival ude hos ham i Gaarden, skændende, fordi Vognen endnu ikke holdt for Døren, og næppe var han sprunget op i Vognen, før han piskede paa Hesten, der i Galop fo'r op imod Portnerholigen. Gartneren havde hørt ham der

var askegraa og uhyggelig at se til i Skæret fra Maanen, skrige og skælde, fordi Portneren ikke strax var paa Pletten for at aabne Porten, derpaa rullede Vognen bort, medens Hesten maatte jage af Sted i den stille Nat. Porten var blevet lukket, og nu var alt roligt.

Næste Dag eller en eller to Dage efter — jeg har glemt, naar det var — blev Vognen ført tilbage til Blackwater fra Knowlesbury, den nærmeste By, af Staldkarlen fra den gamle Kro. Sir Percival var standset der og var senere taget videre med Toget, men hvor han skulde hen, vidste Manden ikke noget om. Jeg modtog aldrig senere nogen Efterretning fra ham eller fra nogen anden om, hvad han foretog sig, eller hvor han opholdt sig, ja, jeg véd ikke engang nu, om han lever her i Landet eller i Udlandet. Han og jeg er aldrig trufne sammen, siden han som en rasende eller som en undvegen Forbryder flygtede fra sit eget Hus, og det er mit inderligste Haab og min stadige Drøm, at vi aldrig oftere skal mødes.

— — — — — — — — — — — —

Min Beretning om denne sørgelige Familiehistorie nærmer sig snart sin Slutning.

Det er blevet mig sagt, at det ikke vedkommer Sagen, at det er unødvendigt

at fremkomme med nærmere Underretninger om Frøken Halcombes Opvaagnen og om, hvad der passerede mellem os, da hun saa' mig sidde ved hendes Seng. Det eneste, jeg behøver at tilføje, er, at hun ikke var sig bevidst, hvilke Midler der var blevne anvendte for at flytte hende fra den beboede til den ubeboede Del af Huset; kun saa meget véd hun, at hun maa have sovet dybt eller været bevidstløs, men naturligvis aner hun ikke, om det var en naturlig Søvn. Under min Fraværelse og under alle Tjenestefolkenes Fraværelse (Margareth Parcher var nok i Huset, men naar hun kke spiste og drak og ikke var sat til et eller andet Arbejde, sov hun gærne) havde den hemmelige Overflytten til Frøkenens nuværende Opholdssted været dem en let Sag, selv om det ikke var saa kort en Strækning. Fru Rubell havde Kogeapparat oppe i Værelset, det opdagede jeg strax; paa denne Maade havde hun kunnet sørge baade for sig selv og for den syge uden at behøve at lægge til Ilden eller at forlange anden Hjælp. Hun havde nægtet at besvare ethvert Spørgsmaal fra Frøken Halcombes Side, men havde paa den anden Side hverken været særlig uvenlig eller havde forsømt hende. Kun det, at hun havde indvilget i at udøve et skammeligt Bedrageri, kunde bebrejdes Fru Rubelle, andet ondt kunde jeg ikke opdage, at hun havde gjort.

Det er ikke blevet forlangt af mig at skulle beskrive de nærmere Omstændigheder ved den Maade, paa hvilken Frøken Halcombe tog Efterretningen om Lady Glydes Rejse eller den endnu mere bedrøvelige Efterretning, vi fik at høre paa Blackwater ikke ret lang Tid efter. Jeg er glad over at slippe for at berette noget saa ubeskrivelig trist.

Saa godt og forsigtig, jeg kunde, forberedte jeg Frøken Halcombe paa Lady Glydes Bortrejse, den senere Efterretning hjalp Doktoren, som endelig efter et Par Dages Ildebefindende indfandt sig paa Blackwater, mig med at forebringe hende.

Det var en sørgelig Tid, en Tid, som det smerter mig at tænke tilbage paa og skrive om. De velsignede og trøsterige Prædikener blev hyppig gennemlæste, men det varede meget længe, førend (hvad jeg inderlig haaber) de fandt Vej til den syges Hjærte.

Jeg forlod ikke Frøken Halcombe, før hun fuldstændig havde genvundet sine Kræfter, og det Tog, der førte mig bort fra det modbydelige Hus, var selv samme Tog, som førte min Patient derfra.

I London tog vi en rørende Afsked.

Jeg blev hos en Slægtning i Islington, hvorimod Frøken Halcombe fortsatte Vejen til Hr. Fairlie i Cumberland.

— — Der er endnu kun nogle faa Linjer at tilføje, forinden jeg slutter denne

pinlige Stadfæstelse. Jeg finder, det er min Pligt at nedskrive følgende:

Først og fremmest ønsker jeg at fremkomme med min personlige Overbevisning om, at der ingen Skyld — af hvilken Art den end er — hæfter ved Grev Fosco; han har ingen som helst Skyld i de Begivenheder, som jeg har omtalt i min Beretning, det tror jeg fuldt og fast. Jeg har faaet Nys om, at en forfærdelig Mistanke er blevet rejst imod Hans Naade, dog hævder jeg min urokkelige Tro paa Grevens fuldstændige Uskyldighed. Dersom han den Gang, jeg blev sendt til Torquay, hjalp Sir Percival med at faa mig af Sted, hjalp han ham, fordi ogsaa han blev ført bag Lyset, og dette kunde den stakkels Udlænding da ikke gøre for. Og hvis han virkelig har været den, der har ført Fru Rubelle til Blackwater, kan han da ikke bebrejdes for, at hun har været lav nok til at hjælpe til et Bedrageri, som var planlagt og blev udført af Herren i Huset. Det var uheldigt for Greven, men det var da ingen Forbrydelse, og jeg finder, at det vilde være stor Synd at lade ham lide ringeste Overlast, fordi han, uden at vide det, har hjulpet sin Ven til Udførelsen af slette Planer.

Det andet, jeg ønsker, er at udtrykke min dybeste Beklagelse over, at jeg er ude af Stand til at mindes, paa hvilken Dag og Dato Lady Glyde forlod Blackwater for

at rejse til London. Det er blevet mig sagt, at det vilde være af yderste Vigtighed at erfare den nøjagtige Dato for denne beklagelsesværdige Rejse, og jeg har ransaget min Hukommelse, men des værre uden Resultat. Det eneste, jeg husker, er, at det var hen imod Slutningen af Juli. Enhver véd, hvor vanskeligt det er at fastsætte en nøjagtig Dato, naar en vis Tid er forløbet, med mindre man har nedskrevet den, og endnu vanskeligere er det for mig, som oplevede saa mange Begivenheder efter min Frues Afrejse, at jeg blev ganske forvirret og ængstelig deraf. Men hvor ønsker jeg ikke, at jeg havde nedskrevet Datoen, saa at jeg kunde afgive denne vigtige Oplysning! Blot Datoen for Afrejsen stod lige saa tydelig for mig som den stakkels Dames Ansigt, da hun sorgfuld fra Kupévinduet saa' ind i mit — for sidste Gang!

— — — — — — — — — — — — — —

Historien fortsat i forskellige Fortællinger.

Første Afdeling.

Efter Diktat af Hester Pinhorn, Kokkepige hos Grev Fosco.

Det gør mig ondt at skulle indrømme, at jeg aldrig hverken har lært at læse eller skrive. Hele mit Liv igennem har jeg maattet arbejde strængt og har altid haft et godt Skudsmaal. Jeg véd, at det er en stor Synd at tale Usandhed, derfor vil jeg ogsaa i dette Tilfælde være samvittighedsfuld og nøje gengive, hvad jeg har set og hørt. Men jeg maa bede den Herre, der skriver for mig, om at forme Ordene pænt og at stave Ordene rigtig, for at ingen skal misforstaa, hvad jeg her fortæller.

I Sommer skete det, at jeg ingen Plads havde, det var ikke min egen Skyld, det var kun rent tilfældig; jeg hørte da om en Stilling som Kokkepige i Nummer fem, Forest Road, St. Johns Wood. Jeg tog Pladsen paa Prøve. Min Herres Navn var Fosco, min Frue var en engelsk Dame, han var Greve og hun Grevinde. Da jeg tiltraadte Pladsen, var der en Stuepige, som hverken var særlig ren eller ordenlig, men som ellers var rigtig skikkelig. Hun

og jeg var de eneste Tjenestefolk i Huset.

Først efter at vi var komne, indfandt Herren og Fruen sig, og de fortalte os strax, før de endnu var gaaede ovenpaa, at de strax ventede Gæster fra Landet.

Gæsten var min Frues Niece; det sidste Soveværelse paa første Sal blev indrettet til hende. Min Frue omtalte, at Lady Glyde (dette var Gæstens Navn) var meget svag, hvorfor jeg maatte være særlig omhyggelig med Madens Tilberedning. Hun skulde, saa vidt jeg husker, ankomme samme Dag — men stol endelig ikke for meget paa min Hukommelse, den er det ikke stærkt bevendt med, saa jeg kan hverken angive bestemte Dage eller Datoer for noget som helst.

Jeg véd kun saa meget, at Lady Glyde ankom, og strax ved Synet af hende fik vi alle en ordenlig Forskrækkelse i Livet. Hvordan min Herre fik hende hjem, véd jeg ikke, fordi jeg havde fuldt op at gøre i mit Køkken, men hun ankom om Eftermiddagen, og Stuepigen lukkede op og viste dem ind i Dagligstuen. Hun var lige akkurat kommet ned igen til mig i Køkkenet, saa hørte vi en Skraben og Mudder paa Trappen op til Soveværelserne og en Kimen paa Klokken fra Dagligstuen; min Frue raabte om Hjælp.

Vi løb begge op og saa' til vor Skræk den nyankomne liggende paa Sofaen, lig-

bleg i Ansigtet, med Hænderne krampagtig knyttede og Hovedet hængende ned til den ene Side. Min Frue forklarede, at en pludselig Skræk var paakommet hende, og Herren tilføjede, at hun havde faaet et Krampeanfald. Jeg løb udenfor, da jeg var bedst kendt i Nabolavet, for at hente en Læge. De nærmest boende Læger var Gordricoke og Garth, to Læger, som arbejdede i Fællesskab og var bekendte derude i Kvarteret for deres Samvittighedsfuldhed og Dygtighed. Dr. Gordricke var hjemme og gik strax bort i Følge med mig.

Det varede imidlertid nogen Tid, før han kunde være til nogen Nytte. Den stakkels, ulykkelige Dame fik det ene Anfald efter det andet og vedblev dermed, indtil hun var ganske udmattet og lige saa hjælpeløs som et nyfødt Barn. Vi bragte hende til Sengs, medens Lægen gik hjem til sig selv for at hente Medicin til hende; om trent et Kvarter efter indfandt han sig paa ny. Foruden Medicinen medbragte han et lille Stykke hult Mahognitræ, i Form at en Trompet, og efter at have ventet en Stund satte han den ene Del af denne imod Damens Hjærte og den anden til sit Øre, hvorefter han lyttede opmærksomt.

Da han var færdig, sagde han til min Frue, der var i Stuen:

„Dette er et meget alvorligt Tilfælde. Jeg raader Dem til øjeblikkelig at skrive til Lady Glydes Slægtninge.“

Min Frue spørger:

„Er det Hjærtet, det er galt med?“

Og han svarer:

„Ja, det er farligt, der maa strax handles.“

Han sagde hende ganske nøje, hvad han mente om Tilfældet, dog det forstod jeg ikke et Muk af. Men det véd jeg, at han sluttede med at sige, at han var bange for, at hverken hans eller nogen anden Læges Hjælp kunde være til Nytte her.

Min Frue tog denne sidste Efterretning med større Ro end hendes Ægtefælle. Denne var en mærkelig, stor, bred, svær Mand, som sværmede for Fugle og hvide Mus, hvem han talte med, som var det virkelige Børn.

Han lod til at blive frygtelig ulykkelig over det skete.

„Ak, stakkels Lady Glyde, stakkels kære Lady,“ gentog han den ene Gang efter den anden, idet han vred sine store, fede Hænder, mere som havde han været en Skuespiller end den fornemme Herre, han var. Naar hans Hustru gjorde et Spørgsmaal om den stakkels syges Tilstand, efterfulgtes det gærne af ti fra hans Side, som den plagede Læge alle maatte besvare. Ja, han plagede virkelig os alle, og da han langt om længe blev rolig, gik han ud i den lille Baghave for at plukke Blomster, som han overgav mig, for at jeg kunde sætte dem i Vand og stille dem i

Sygeværelset, saa at der kunde se en Smule pænt ud. Som om han udrettede det mindste godt derved!

Jeg tror sandelig, han til Tider var lidt rundtosset, men med alt dette var han ingen streng Herre, var tværtimod bestandig udsøgt høflig og virkelig forfærdelig morsom. Jeg kunde langt, langt bedre lide ham end Fruen, som var saa haardhjærtet og kold, som jeg aldrig i mine Dage har truffet Mage til.

Henad Aften forandredes den fremmede Dames Tilstand. Hun var blevet saa udmattet af Krampen, at hun indtil nu havde ligget aldeles ubevægelig uden at mæle et Ord. Men nu bevægede hun sig i Sengen, stirrende rundt om sig baade paa os og paa alt, hvad der fandtes i Værelset.

Hun maa have været en ganske køn Dame med det smukke lyse Haar og de blaa Øjne.

Hun kunde ikke finde Ro — det fortalte i det mindste min Frue, som vaagede ganske ene hos hende. Jeg var kun en eneste Gang derinde, førend jeg gik til Ro, for at spørge, om jeg ikke kunde være til Nytte, og paa dette Tidspunkt talte hun paa en underlig forvirret Maade med sig selv, men jeg forstod dog saa meget, at hun lod til at savne en eller anden her, som hun meget gærne vilde have talt med. Første Gang kunde jeg ikke opfatte Navnet,

og anden Gang bankede min Herre paa Døren, som sædvanligt spørgende om hundrede Ting; han kom med en Buket til.

Tidlig næste Morgen, da jeg kom derind, var den syge atter meget medtaget og laa i en let Slummer. Doktor Gordricke medbragte en anden Læge, Doktor Garth, og begge erklærede, at hun ikke paa nogen Maade maatte forstyrres. Derefter gjorde de min Frue en Mængde Spørgsmaal, staaende i den længst bortliggende Del af Værelset, om hvorledes den fremmede Dames Helbred havde været, forinden hun kom hertil, hvem der havde plejet hende, om hun havde lidt af Nedtrykthed og i hvor lang Tid. Jeg husker min Frues Svar paa de sidste to Spørgsmaal, hun sagde kort og godt Ja.

Doktor Gordricke saa' paa Doktor Garth, rystende paa Hovedet, og Doktor Garth betragtede Doktor Gordricke og rystede ligeldes paa Hovedet. Det lod til, at det var deres Mening, at hendes Sorg havde noget at gøre med Hjærtesygdommen. Staklen saa' meget skrøbelig ud, saa at selv jeg kunde se, at hun ikke havde mange Kræfter.

Senere paa Formiddagen vaagnede hun, hun saa' klarere ud af Øjnene og lod til at have det meget bedre. Hverken jeg eller Stuepigen maatte imidlertid komme derind mere, der blev sagt, at hun skulde have fuldstændig Ro, ingen fremmed

maatte indlades. Jeg havde kun hørt min Herre fortælle, at hun var bedre, og han, der var i udmærket Humør over Forandringen til det bedre, kiggede ind ad Køkkenvinduet, der førte ud til Haven, med sin store hvide Straahat paa Hovedet; han vilde ud at spasere.

„God Morgen, Frøken Kokkepige," raabte han. „Lady Glyde har det meget bedre, og De kan tro, jeg er lettet og glad, hvorfor jeg ogsaa vil ud at strække mine lange Ben i det udmærkede Vejr. Skal jeg besørge noget i Byen for Dem, Frøken Kok? Skal jeg købe ind til Huset? Hvad var det, De stod og lavede, maaske en Tærte til Middag, hvad? Pas blot paa, den bliver rigtig delikat! Saaledes at den smelter i Munden!"

Og han smækkede lækkersulten med Tungen.

Saadan var han, han elskede Kager og Slikkerier, og han var over de tres! Gud bedre os!

Doktoren kom igen om Formiddagen og saa' selv, at Lady Glyde var i betydelig Bedring. Han forbød os at tale med hende, hun maatte heller ikke tale med nogen, selv om hun gærne vilde, da hun først og fremmest skulde have Ro; naar ingen indlod sig med hende, sov hun nok, og det var netop det, hun helst af alt skulde. Hver Gang jeg havde set hende, havde hun slet ikke set ud, som om hun havde

Lyst til at tale — dog jo, en eneste Gang, men da kunde jeg slet ikke finde ud af, hvad det var hun mente. Hun var altfor svag og træt.

Doktor Gordricke var ikke nær saa tilfreds med sin Patient som min Herre, men han sagde ikke andet, da han kom ned fra Sygeværelset, end at han kom igen henad fem.

Omtrent ved denne Tid (Herren var endnu ikke vendt hjem) kimede Klokken fra Soveværelset, og min Frue kom løbende hen til Rækværket for at befale mig at løbe efter Lægen, fordi Lady Glyde var besvimet. Jeg kastede mit Shavl om mig, da Doktoren til alt Held kom af sig selv.

Jeg lod ham gaa foran op ad Trappen og fulgte selv efter.

„Lady Glyde har ikke rørt sig, siden Doktoren gik, men da pludselig vaagner hun og ser sig omkring paa en underlig fortabt Maade og giver da et halvkvalt Skrig fra sig; jeg fo'r hen og fandt hende besvimet."

Dette var min Frues Ord til Lægen, hvem hun var gaaet udenfor for at træffe.

Lægen gik ind til Sengen, bøjende sig ned over den syge. Hans Blik blev meget alvorligt ved Synet af hende, og pludselig lagde han sin Haand paa hendes Hjærte.

Min Frue stirrede ivrig ind i Doktorens Ansigt og hviskede, idet hun skælvede fra Top til Taa:

„Hun er da vel ikke død?“

„Jo,“ lød det alvorlige og rolige Svar, „hun er død. Jeg tænkte mig i Gaar, da jeg havde undersøgt Hjærtet, at hun vilde dø meget pludselig og snart.“

Min Frue fo'r tilbage fra Sengen, idet hun talte, hun skælvede stærkere og stærkere.

„Død,“ hviskede hun hen for sig. „Saa pludselig! Saa snart! Hvad vil Greven sige?“

Doktor Gordrick raadede bende til at gaa ned i Stuerne for at blive roligere.

„De har vaaget hele Natten,“ sagde han, „Deres Nerver er angrebne. Lad hende “ — han pegede paa mig — „blive heroppe, indtil jeg kan sende den fornødne Hjælp.“

Min Frue gjorde, som han raadede det.

„Jeg maa ogsaa forberede Greven,“ sagde hun, „jeg maa forberede ham, som hele Tiden haabede, at hun skulde komme sig.“

Hun gik, stadig skælvende fra øverst til nederst.

„Deres Herre er Udlænding, ikke sandt,“ begyndte Doktoren, saa snart Fruen var borte. „Tror De, han véd, hvilke Formaliteter der er at iagttage ved et Dødsfald.“

„Det kan jeg ikke sige Dem, Hr. Doktor, dog kan jeg næsten ikke tænke mig det.“

Lægen betænkte sig et Øjeblik, før han talte paa ny:

„Jeg plejer ikke at beskæftige mig med den Slags, men det kan spare Familien Ulejlighed, dersom jeg i dette Tilfælde vil melde Dødsfaldet. Min Vej falder netop forbi, om en halv Time skal det være besørget. Husk saa endelig at sige, at jeg har paataget mig det."

„Jo, Hr. Doktor," svarede jeg. „Det er meget elskværdigt af Dem at paatage Dem det Arbejde."

„De har vel ikke noget imod at blive her oppe," spurgte han, „til jeg sender Konen, der skal klæde Liget."

„Nej, Hr. Doktor, jeg skal nok blive hos den stakkels afdøde. Jeg haaber ikke, der kunde være gjort mere for hende, end der er blevet gjort."

„Nej," svarede han. „Men hun maa have lidt ubeskrivelig, førend jeg saa' hende — hun var fortabt, den Gang jeg blev tilkaldt."

„Ak ja, vi maa alle samme Vej, før eller senere," sukkede jeg, men han gav intet Svar, han lod slet ikke til at høre mine Ord, men sagde Farvel og gik.

Jeg blev ved Sengen fra nu af og til den Person kom, som Doktoren havde sendt herhen.

Hendes Navn var Jane Gould. Hun saa' rigtig net og respektabel ud, gjorde ingen som helst Bemærkning — jo, hun

sagde for Resten, at hun vidste, hvad hun skulde gøre, og at den afdøde ikke var den første, hun havde iført Ligtøj.

Hvorledes min Herre kom over det, da det blev ham fortalt, kan jeg ikke berette, fordi jeg ikke var nærværende, men da jeg senere paa Aftenen saa' ham, kunde jeg tydelig se, at det havde taget meget paa ham. Han sad stille henne i en Krog med de fede Hænder hængende ned over de svære Knæ, med Hovedet sænket, stirrende frem for sig. Maaske han ikke var saa bedrøvet, som han var opskræmmet og forfærdet over det skete.

Min Frue ordnede alt til Begravelsen. Det maa have været en kostbar Historie, Kisten især var meget pragtfuld.

Den afdødes Ægtefælle var bortrejst, han opholdt sig vistnok i Udlandet. Men min Frue, som jo var den afdødes Tante, aftalte med hendes Slægtninge, som jeg nok tror var bosatte i Cumberland, at hun skulde begraves dèr i samme Grav som sin Moder. Det blev alt saa smukt ordnet, og min Herre tog selv ned paa Landet for at overvære Begravelsen. Han tog sig meget fornem ud i sin fine Dragt, da han tog bort til Begravelsen; hans Mine var højtidelig, hans Gang var langsom, og Sørgefloret om den høje Hat var meget bredt.

Til Slutning skal jeg kun svare paa nogle Spørgsmaal, der er blevne gjorte mig.

For det første: Hverken jeg eller min

Medtjener har nogen Sinde set min Herre give Lady Glyde Medicin.

For det andet: Saa vidt jeg véd, har min Herre aldrig været ene i Værelset med Lady Glyde.

Det sidste Spørgsmaal maa jeg besvare saaledes: Jeg har ikke mindste Begreb om, hvad der foraarsagede den pludselige Skræk, som min Frue fortalte mig greb den stakkels, unge Dame, ligesom hun kom i vort Hus; det blev aldrig hverken fortalt mig eller min Medtjener.

Ovenskrevne Stadfæstelse er blevet oplæst i min Nærværels, jeg har intet at tilføje og intet tage i mig igen, af hvad jeg har sagt, fordi hvert et Ord er Sandhed, det er jeg villig til at sværge paa, selv med den højeste Ed.

Hester Pinhorn.

Lægens Erklæring.

Til Skifteretten i det Distrikt, hvor det ovennævnte Dødsfald fandt Sted.

Jeg erklærer herved, at jeg har tilset Lady Glyde, en og tyve Aar gammel, at jeg sidste Gang saa' hende Tirsdag den femogtyvende Juli atten Hundrede og halvtreds, at hun døde samme Dag i Nummer fem, Forest Road, St. Johns Wood, samt

at Aarsagen til hendes Død var en Pulsaaresvulst. Sygdommens Varighed er ubekendt.

Alfred Grordricke.
Professor.
Adresse: 12 Croydon Gardens.
St. Johns Wood.

Jane Goulds Forklaring.

Jeg var den Kvinde, som blev tilkaldt af Doktor Grordrick for at klæde den Dames Lig, som var død i det Hus, hvis Adresse ovenfor er nævnet.

Ved min Ankomst sad en Tjenestepige ved Navn Hester Pinhorn ved Liget. Jeg overtog hendes Plads og gjorde min Pligt, for at Liget kunde blive lagt i Kisten, hvilket skete i min Nærværelse. Kisten blev lukket og blev baaret ned, Begravelsen skal finde Sted paa Landet. Saa modtog jeg mit tilgodehavende og forlod derefter Huset.

Dersom nogen ønsker at vide noget nærmere om mig, henviser jeg dem til Doktor Gordricke, som sikkert vil give mig de bedste Vidnesbyrd om min Sanddruhed og Hæderlighed.

Jane Gould.

Gravstenens Indskrift.

Rejst til Minde om Laura, Lady Glyde, Hustru til Sir Percival Glyde, Baronet til Blackwater Park, Hampshire, og Datter af afdøde Philip Fairlie, Ejer af Limmeridge House af dette Sogn. Fødsel: den syvogtyvende Marts atten Hundrede og niogtyve. Giftermaal: den toogtyvende December atten Hundrede og niogfyrre. Død: den femogtyvende Juli, atten Hundrede og halvtreds.

Walter Hartrights Beretning.

Tidlig paa Sommeren atten Hundrede og halvtreds forlod jeg tillige med de faa af mine Kammerater, der endnu var i Live, Mellemamerikas vilde Skove for at drage imod Hjemmet. Ankomne til Kysten indskibede vi os til England. Skibet stødte paa Grund — jeg var imellem de faa, der frelstes fra at drukne.

Dette var tredje Gang, jeg blev frelst fra Døden. Jeg var blevet frelst fra Døden ved Sygdomme, fra Døden for Indianernes Pile og nu sidst fra at drukne, og dog var jeg nær bukket under for alle tre Dele. Men Vorherre havde ikke villet, jeg skulde dø.

De faa, der blev reddede ved et amerikansk Skibs Hjælp, var selvfølgelig sjæle-

glade ved at erfare, at Skibets Bestemmelsessted var Liverpool. Den trettende Oktober atten Hundrede og halvtreds ankom det til Havnen.

Vi landede sent om Etfermiddagen, og samme Aften ankom jeg til London.

Disse Sider skal ikke indeholde en Optegnelse om mine Rejser og Farer og Oplevelser i fremmede Lande. Aarsagen til min Afrejse fra mit Fødeland og fra Slægt og Venner er kendt; jeg havde haabet at vende hjem fra min frivillige Landflygtighed som en ganske anden — jeg ikke alene havde haabet det, men bedt og bønfaldet Vorherre derom — og jeg var virkelig forandret. I den alvorlige og farefulde Skole, jeg havde gennemgaaet, var min Vilje blevet stærk, jeg havde lært udelukkende at stole paa mig selv og min Kraft. Jeg drog ud for at flygte for min egen Fremtid, jeg vendte hjem for at se den lige i Ansigtet, som en Mand skal og bør.

Jeg vidste, hvad jeg vilde forlange af mig selv — først og fremmest at undertrykke mine Følelser. Den værste Bitterhed fra tidligere var overstaaet, men Erindringen om Sorgen og Kærligheden fra hin mindeværdige Tid levede endnu. Jeg mærkede, at den uhelbredelige Skuffelse stod tilbage — jeg havde kun lært at bære Skuffelsen og Sorgen. Laura Fairlie var min eneste Tanke, den Gang Skibet førte

mig fra England, og hun var i mine Tanker, da jeg gensaa mit kære Fædrelands Kyster i det smukke Morgenskær — hun havde hele Tiden fulgt mig, hvor jeg end færdedes.

Min Pen nedkradser de gamle kendte Bogstaver, medens mit Hjærte vender tilbage til den gamle Kærlighed. Jeg skriver om hende, som hed hun endnu Laura Fairlie. Det er svært at tænke paa hende med hendes Mands Efternavn — for mig vedbliver hun at hedde Laura Fairlie.

Hvor er det vanskeligt at skulle fortsætte min Fortælling, hvorfra skal jeg faa Styrke og Mod dertil. Dog det maa ske!

Min Moder og Søster længtes jeg umaadelig efter, men kunde naturligvis ikke komme bag paa dem; de maatte forberedes paa min Ankomst, ellers véd jeg ikke, hvad der kunde være hændt Moder af Glæde og Overraskelse over min Tilbagekomst. De havde under min Fraværelse ikke hørt regelmæssig fra mig — kun nu og da, og det var flere Maaneder, siden de sidst havde erfaret noget.

Tidlig om Morgenen sendte jeg derfor et Brev til Hampstead Cottage for selv at følge efter en Times Tid senere.

Efter at den første Glæde over Gensynet havde fortaget sig en Smule, efter at Dagen atter var begyndt at forløbe sin vanlige, regelmæssige Gang, opdagede jeg noget i Moders Ansigt, som blev mig mere

og mere paafaldende; en Hemmelighed tyngede paa hendes Sind. Der var ikke alene Kærlighed i hendes Blik, naar det hvilede paa mig, der var Sorg i det Blik, der saa' paa mig med saa megen Ømhed — Sorg for min Skyld; og der var Medlidenhed i den Maade, paa hvilken hun kærtegnede mig eller holdt min Haand i sin. Hun vidste alt, hvorledes mit Livs Haab var knækket, af hvilken Grund jeg havde forladt hende.

Hvor mange Gange havde jeg ikke paa Læberne at ville spørge saa rolig og fattet, jeg kunde, om der var kommet Breve til mig fra Frøken Halcombe, og om der var Efterretninger fra hendes Søster, som var bestemte for mig. Men naar jeg da saa' ind i Moders Ansigt, mistede jeg Modet og havde ikke Kraft til at gøre selv det mindste Spørgsmaal, der kunde hentyde til de to Søstre.

Til sidst kunde jeg ikke udholde det længere og spurgte nu med tilbageholdt Aandedræt:

„Du har noget at sige mig, ikke sandt?"

Min Søster, som havde siddet lige over for os, rejste sig pludselig uden et Ord til Forklaring og forlod Stuen.

Nu rykkede Moder sig nærmere paa Sofaen og slog Armen om min Hals. Hvor skælvede den stakkels, kære Moder, hvis Øjne stod fulde af Taarer.

„Walter," hviskede den kærlige, trofaste Moder, „min egen, elskede Dreng, hvor bedrøvede vi er for din Skyld. Ak, min kære Søn, dit Hjærte maa ikke knuses, husk, endnu lever din Moder. Tag dig sammen for min Skyld."

Mit Hoved sank ned paa hendes Bryst.

Hun behøvede ikke at sige mere, jeg havde kun altfor godt forstaaet hende.

— — — — — — — — — — — — —

Det var om Morgenen paa den tredje Dag efter min Ankomst, den sextende Oktober.

Jeg var blevet hos Moder i mit lille Hjem, jeg havde opbudt al min Kraft for ikke at forbitre Moder og min Søster deres Glæde over min Hjemkomst, og hvad mere var, jeg havde gjort alt for at rette mig efter det haarde Slag og for ikke at falde sammen af Fortvivlelse, men tage min Sorg rolig og fattet. Men alt var forgæves, det var aldeles haabløst at prøve at kæmpe imod min Fortvivlelse, ingen Taarer vederkvægede mine brændende Øjne, hverken Moders eller min Søsters Kærlighed, Omhu og Trøst hjalp det ringeste.

Paa den omtalte tredje Dag aabnede jeg mit Hjærte for dem; langt om længe kom de Ord over mine Læber, som jeg fra den Dag, Dødsfaldet blev meddelt mig, havde ligget mig paa Læberne:

„Lad mig faa Lov at være lidt alene, at tage herfra i nogen Tid," sagde jeg. „Jeg kan maaske komme bedre over det, naar jeg har været paa det Sted, hvor jeg saa' hende første Gang, og naar jeg har knælet ved den Grav, hvor de har lagt hende til Hvile."

Jeg rejste — rejste til Laura Fairlies Grav.

Det var en stille Efteraarseftermiddag, at jeg ankom til Stationen og begav mig til Fods ad den velkendte Vej til Limmeridge House. Den synkende Sol skinnede svagt gennem tynde, hvide Skyer. Luften var lun og stille, Freden i det ensomme Landskab virkede beroligende paa mit sorgbetyngede Hjærte.

Jeg kom til Fortøjningspladsen, atter stod jeg paa Højens Top, jeg saa' hen ad Stien, og dèr — i Frastand — saa' jeg de kendte Træer, Omdrejningen af Kørevejen, de høje, hvide Mure paa Limmeridge House. Alle Forandringer, der var skete, min farefulde Rejse, alle de mange, mange Maaneder, der var forløbne -- alt glemte jeg i dette Øjeblik. Det var, som om det ikke var længere siden end Dagen forud, min Fod sidst havde traadt paa denne Jord, og jeg syntes hele Tiden, jeg skulde se hende komme mig i Møde med den lille smalle Straahat skyggende for hendes Ansigt, med den smukke, tarvelige Dragt flagrende for Vinden, holdende Skitsebogen i Haanden.

Ak, hun var død!

Jeg vendte mig om, og dèr neden under mig i Dalen laa den lille, graa Kirke, under hvis Indgang jeg havde afventet den hvidklædtes Komme. Højen omgav den rolige Kirkegaard, og den lille Bæk rislede hen over sit stenede Leje. Dèr rejste Marmorkorset sig smukt og hvidt over Graven, den Grav, som dækkede over Moders og Datters Lig!

Jeg nærmede mig Graven, men forinden jeg traadte hen til det hellige Sted, blottede jeg mit Hoved.

Jeg betragtede Fodstykket og lod Blikket glide op ad Stenen, hvor Indskriften nylig var skaaret, de haarde, tydelige, grusomme sorte Bogstaver, som fortalte hendes Livs Historie. Jeg forsøgte at læse, hvad der stod, men kom ikke længere end til hendes Navn.

De blide, blaa Øjne duggede af Taarer, det lyse Hoved dybt sænket mod Brystet, de uskyldige Afskedsord, med hvilke hun bønfaldt mig om at forlade hende — ak, Gud i Himlen, hvad havde jeg ikke givet for at have kunnet tage Afsked med hende paa en anden Maade. Var hendes Ord den Gang virkelig de sidste Ord, jeg skulde høre fra hendes Læber?

For anden Gang forsøgte jeg at læse Indskriften — jeg saa' det sidste, Datoen paa hendes Død, og oven over —

Oven over stod nogle Linjer paa Marmoret — der stod et Navn derimellem, som vendte mine Tanker i en anden Retning.

Jeg gik over paa den anden Side af Graven, dèr hvor der ingen Indskrift var, for ikke at blive forstyrret i mine Tanker om hende.

Jeg knælede foran Graven, lagde Hænder og Hoved imod de brede, hvide Sten, lukkende mine trætte Øjne for Lyset og alle Omgivelser.

Nu kunde jeg tænke i Ro paa hende.

Ak min elskede, nu talte mit Hjærte til dig. Det var ikke længere siden end Dagen forud, jeg tog Afsked fra dig, dine smukke, fine Fingre hvilede i min Haand, mit Blik saa' dig, intet andet end dig. Min egen elskede!

— — — — — — — — — — — — —

Tiden maa være fløjet af Sted, mèdens jeg i Tankerne var hos hende. Der maa have været dødsstille rundt om mig, thi jeg vaktes ved en ganske svag Lyd, var det et Vindpust, der fo'r hen over Græsset fra Graven. Jeg hørte Lyden nærme sig ganske langsomt — det var Fodtrin, som bevægede sig fremad og pludselig standsede.

Jeg saa' op.

Solen var ved at synke. Der faldt et gulligt Skær over Højene; det begyndte at

skumre og var blevet koldere, der var dødsstille rundt om.

Lidt fra mig ved Graven saa' jeg to Kvinder, belyste af det klare, gullige Skær. De stod op og saa' paa Graven og paa mig.

De nærmede sig en Smule og standsede paa ny. De havde Slør for Ansigtet, som skjulte dette for mig. Idet jeg rejste mig, løftede den ene af Damerne Sløret, og jeg genkendte strax Marion Halcombe.

Hvor var hun forandret, som var der forløbet mange Aar siden vor Adskillelse! Øjnene var store, og der var et forskrækket og forskræmt Udtryk i dem, da hun nu betragtede mig. Ansigtet var magert og askegraat. Smerte, Frygt, Sorg stod skrevet i den stakkels Piges Træk.

Jeg gjorde et Skridt frem imod hende. Hun hverken rørte sig eller talte.

Men den tilslørede Kvinde ved hendes Side fremkom med et svagt Udbrud.

Jeg standsede. En ubeskrivelig Angst sneg sig over mig, saa at jeg blev som Is fra Hoved til Fod.

Den tilslørede Kvinde gik lidt fra sin Ledsagerske, nærmede sig langsomt. Da nu Marion stod ene, begyndte hun at tale. Hendes Stemme var den samme som den Gang, den var uforandret.

„Min Drøm! Min Drøm!“ hørte jeg hende sige saa blidt og smukt i den højtidelige Stilhed, der herskede uden om os.

Hun faldt paa Knæ, hævende sine sammenfoldede Hænder imod Himlen.

„Fader — Gud i Himlen, gør ham stærk, hjælp ham i Nødens Time!“

Den tilslørede kom nærmere, langsomt, stille.

Jeg saa' paa hende — paa hende og paa ingen anden.

Stemmen, som havde bedt for mig, fremstammede svagt enkelte Ord, hævedes da pludselig og kaldte forskrækket paa mig, bønfaldt mig fortvivlet om at gaa herfra.

Dog, den tilslørede havde taget Magten fra mig. Hun standsede ved Graven lige overfor mig, vi stod Ansigt til Ansigt med Gravstenen imellem os. Hun stod saa tæt ved Stenens Indskrift, at hendes Nederdel berørte de sorte Bogstaver.

Stemmen kom nærmere, hævedes mere og mere lidenskabelig.

„Skjul Deres Ansigt, se ikke paa hende. Gud i Himlen, skaan ham — “

Den tilslørede løftede Sløret.

Laura, Lady Glyde staaende ved sin egen Grav og seende over paa mig — Laura, m i n L a u r a!

Anden Afdeling.

Fortællingen fortsat af Walter Hartright.

Første Afsnit.

Jeg begynder paa en ny Side. Jeg springer en Uge over.

At fortælle om den Mellemtid, der er forløbet, er mig en Umulighed, Blodet strømmer fra mit Hjærte, mit Hoved forvirres, naar jeg tænker paa det skete — jeg tør ligefrem ikke tænke derpaa! Og for at kunne skrive maa man være klar, jeg maa føre mine Læsere frem, og det er intet let Arbejde, jeg maa søge at holde Traadene ud fra hinanden, at de ikke skal vikle sig ind i hinanden, thi da er vi fortabte.

Et Liv, som pludselig er forvandlet — alt har vendt sig, alt er forandret, dets Haab og dets Frygt, dets Interesser — alt er gaaet i en ny Retning fra nu af og for bestandig. Helt andre Udsigter har aabnet sig for mig. Jeg ophørte med min Fortælling, da jeg stod paa Limmeridge Kirkegaard — jeg optager Historien paa ny —

en Uge senere — i ganske andre Omgivelser.

Scenen er i en af Londons tarvelige, fattige og mest befærdede Kvarterer. I Stueetagen er der smaa Butiker, paa første og anden Sal udlejes tarvelige, møblerede Værelser til en billig Pris.

Disse to Etager har jeg lejet under et paataget Navn. Paa anden Sal bor jeg — det er kun. toværelses Lejligheder — det ene benyttes til Arbejdsstue, det andet til Soveværelse. Paa første Sale bor to Damer under samme paatagede Navn som jeg; de gaar for at være mine Søstre. Jeg tjener mit Brød ved at skære i Træ, det hedder sig, at mine Søstre broderer for Penge. Vor fattige Bolig, vort beskedne Kald, vort paatagne Navn og Slægtskab, er altsammen kun for at skjule os i den uhyre By; vi kan ikke leve iblandt de Mennesker, hvis Liv er som en aaben Bog for andre; jeg maa være en ukendt, ubemærket Person, der staar uden en eneste Beskytter eller Ven til at hjælpe mig.

Marion Halcombe skal nu forestille at være min ældste Søster, som hjælper med til at tjene Brødet for os tre.

Enhver tror og kan heller ikke tro andet, end at stakkels Laura, Lady Glyde, ligger begravet i samme Grav som sin Moder paa Limmeridge Kirkegaard. Philip Fairlies Datter, Sir Percival Glydes Hustru existerer for mig og for hendes Søster,

men er død for alle andre. Hendes Onkel tror paa hendes Død, Husets Tjenestefolk tror derpaa — de kunde og vilde ikke genkende hende, Familiens Sagfører vilde ikke anerkende hende, men havde uden Skrupler overdraget hendes Formue til hendes Ægtefælle og Tante. Selv min Moder og Søster troede, hun var død og borte og mente, at jeg var faldet i Hænderne paa en Æventyrerske, at jeg var Offer for et frygteligt Bedrag.

Hvad skulde Marion og jeg gøre — ingen vilde holde med os, ingen vilde tro os — — Lady Glyde var og skulde være død!

Og dog levede hun — levede i Fattigdom og under et paataget Navn, levede under Tag sammen med en fattig Tegnelærer, som skulde kæmpe for hende for at indsætte hende i hendes tidligere Rettigheder og faa hende til at blive den, hun var.

Følte jeg selv ikke Spor af Mistro til hende, den Gang hun løftede sit Slør ved sin egen Grav? Nej, ikke Skygge af Mistanke, ikke den mindste Smule. Jeg genkendte hende strax!

Førend Solen var gaaet ned hin Aften, endnu forinden det sidste Glimt af det Hjem, som havde lukket sine Døre for hende, var forsvundet for vort Blik, havde vi udtalt de Ord, hvormed vi den Gang før Bryllupet havde taget Afsked fra hin-

anden — det vil sige, jeg udtalte Ordene, og hun huskede dem tydelig.

Hun, som nu mindedes saa lidt af den sidste Tids Rædsler og Sorger, huskede hvert et af de Ord, jeg sagde i Afskedens Stund, og da jeg gentog dem, lagde hun sit stakkels Hoved paa sin uskyldige og fortrøstningsfulde Maade imod mit Bryst.

I det Øjeblik, hvor hun kaldte mig ved Navn, hvor hun sagde:

„De har prøvet paa at faa mig til at glemme alt, Walter, men dog husker jeg godt baade Marion og dig — " i det Øjeblik skænkede jeg hende mit Liv, ligesom jeg for længe siden havde skænket hende min Kærlighed, og jeg takkede Gud, fordi jeg var blevet valgt til at kæmpe for hende.

Hvor besynderligt! Jeg, som havde været Tusender af Mile borte, som havde vandret gennem uhyre Skove, som havde oplevet at se Venner og Kammerater, der var langt kraftigere end jeg, falde sammen og dø, som tre Gange var undsluppet alvorlig Fare — — jeg var af Gud, den retfærdige, blevet ført bort fra den mørke Vej og hertil for at kæmpe for hende. Og skulde jeg ikke nu, da hun var forladt og bedraget, syg paa Sjæl og Legeme, berøvet sin Stilling her i Verden, sine Penge, alt — skulde jeg nu ikke hengive mit Liv, mine Kræfter paa at genindsætte hende i hendes Stilling, hendes Rettigheder, og

lægge min Sjæl, min Kærlighed for hendes Fod!

Endelig, endelig var hun min, under min Beskyttelse -- venneløs, frændeløs som hun var; fra nu af maatte jeg vie mit Liv til hende, til at opmuntre og trøste hende, til at pleje hende, saa at hendes Kræfter vendte tilbage, jeg skulde være Broder og Fader for hende, jeg skulde vove alt, ofre alt, kæmpe en haabløs Kamp imod Rang og Magt, udsætte mig for at miste mit gode Navn og Rygte, for Tabet af mine Venner — for alt!

Men havde jeg ikke min elskede, min Laura, hos mig!

Andet Afsnit.

Nu har jeg forklaret min egen Stilling, motiveret mine egne Handlinger, nu kommer jeg til Marions og til Lauras Beretninger.

Jeg kan ikke genfortælle Beretningerne med de to Damers egne Ord, de afbrødes ofte, og det blev dels fortalt paa en ubeskrivelig forvirret Maade; men i færre, klarere Ord og Udtryk, ligesom jeg har fortalt mine egne Oplevelser, vil jeg nedskrive de andres.

Marions Beretning begynder dèr, hvor

Blackwater-Husholderskens Fortælling ophører.

Lady Glydes Afrejse fra hendes Mands Hus blev meddelt Frøken Halcombe af Fru Michelson tillige med de Omstændigheder, under hvilke Rejsen gik for sig. Først flere Dage efter (hvor mange Dage der forløb, véd Fru Michelson ikke og tør heller ikke nu, saa længe efter, paa maa og faa angive) ankom et Brev fra Grevinde Fosco med Meddelese om Lady Glydes pludselige Død i Grev Foscos Hus. I Brevet var ingen Datoer opgivne, forsætlig selvfølgelig. Grevinden overlod til Husholderskèn at forebringe Frøken Halcombe den sørgelige Efterretning, eller at opsætte at meddele hende det, indtil Frøkenens Tilstand havde bedret sig.

Efter at have raadført sig med Doktor Dawson, der paa ny havde maattet holde sig inde paa Grund af et Ildebefindende og derfor ikke havde været paa Blackwater, meddelte Fru Michelson efter Lægens Raad og i hans Nærværelse Frøken Halcombe det skete; nu skete det paa selve den Dag, Brevet var kommet, eller ogsaa Dagen efter. Det er ikke nødvendigt her at dvæle ved den Virkning, som Efterretningen om Lady Glydes pludselige Død havde paa hendes Søster, men det ved-

kommer Historien at berette, at det satte Rekonvalescenten i den Grad tilbage, at hun først tre Uger efter var i Stand til at rejse. Ved nævnte Tidspunkt tog hun fra Blackwater til London i Følge med Fru Michelson. Ankomne hertil skiltes de ikke, uden at Husholdersken havde givet Frøken Halcombe sin Adresse i Tilfælde af, at de vilde skrive til hinanden.

Efter Afskeden med Husholdersken tog Frøken Halcombe strax til Sagførerkontoret Pilmore og Kyrle for at raadføre sig med den sidste; Hr. Gilmore var stadig fraværende. Hun omtalte for Hr. Kyrle det, som hun havde fundet rigtigst at holde skjult for enhver anden (Fru Michelson iberegnet), nemlig sin Mistanke angaaende Omstændighederne ved Lady Glydes Død eller foregivne Død. Sagføreren, som tidligere havde afgivet Bevis paa sin Beredvillighed til at være Frøken Halcombe behjælpelig, paatog sig strax at gøre saa mange Forespørgsler, man kunde gøre i en Sag af en saa delikat og farlig Art.

For ikke at dvæle unødvendig længe ved denne Sag skal jeg kort og godt meddele, at Grev Fosco modtog Besøg af Hr. Kyrle, som meget ønskede i Frøken Halcombes Navn at faa nogle Enketheder at vide angaaende Lady Glydes Sygdom og Død. Greven var snedig nok til intet at meddele, men lade Sagføreren henvende sig til Lægen, Doktor Gordrick, samt sætte

ham i Forbindelse med sine to Tjenestepiger. Da det ikke var muligt at opgive den nøjagtige Dato for Lady Glydes Afrejse fra Blackwater, blev Doktorens og Tjenestepigernes samt Grev Foscos frivillige Stadfæstelse afgørende for Hr. Kyrle, som kun kunde slutte sig til, at Frøken Halcombe, der endnu ikke var kommet sig helt af sin Sygdom eller af Skrækken over Søsterens Død, saa' med andre Øjne derpaa, end Tilfældet i Virkeligheden var. Han skrev til hende, at den frygtelige Mistanke, hun ved sit Besøg hos ham havde hentydet til, viste sig at være ubegrundet; efter hans Mening var det hele gaaet til som meddelt.

Der var altsaa ikke nogen Hjælp at vente fra denne Kant.

Imidlertid var Frøken Halcombe ankommet til Limmeridge og havde dèr faaet alle de Meddelelser, som det havde været muligt at opdrive.

Hr. Fairlie modtog den første Efterretning om sin Nièces Død af sin Søster, Grevinde Fosco; dette Brev indeholdt ikke heller nogen Dato. Han var gaaet ind paa sin Søsters Forslag om, at den afdøde skulde lægges i samme Grav som hendes Moder paa Limmeridge Kirkegaard. Grev Fosco var fulgt med Liget til Cumberland og havde overværet Begravelsen, som fandt Sted den tredivte Juli. Lady Glyde var blevet fulgt til Jorden af alle Landsby-

beboerne samt af Naboerne. Den følgende Dag blev Indskriften i Ligstenen indgraveret — den afdødes Tante havde efter Sigende selv givet Fortegning til Indskriften, og Hr. Fairlie havde givet sit Bifald til Kende.

Selve Begravelsesdagen samt den følgende Dag havde Grev Fosco været Gæst paa Limmeridge, men der havde ingen Sammenkomst fundet Sted imellem ham og hans Vært — efter den sidstnævntes udtrykkelige Ønske. De havde meddelt sig skriftlig til hinanden; paa denne Maade var Hr. Fairlie blevet bekendt med Enkelthederne ved sin Nièces Sygdom og Død. Brevet, der indeholdt denne sidste Meddelelse, føjede ingen nye Kendsgerninger til dem, der i Forvejen var omtalte, men én meget vigtig Paragraf indeholdt det dog. Det hentydede til Anne Catherick.

Brevet underrettede først Hr. Fairlie om, at Anne Catherick, hvem han kunde erfare Besked om af Frøken Halcombe, naar denne ankom til Limmeridge, var blevet efterfulgt og opsporet i Nærheden af Blackwater og var derefter for anden Gang blevet sat under Bevogtning af samme Læge, fra hvem hun i sin Tid var flygtet.

Dette var den første Del af Skrivelsen.

I den anden advaredes Hr. Fairlie mod Anne Catherick, hvis Sindssyge under hendes lange Fraværelse fra Plejehjemmet havde forværret sig og ytrede sig paa en aldeles

uventet Maade. Hun havde altid næret Had og Mistro til Sir Percival, men dette Had var nu forøget, og den ulykkelige Kvindes sidste fixe Idé var at pine og plage ham, hvor og naar hun blot kunde komme til det og at efterligne hans afdøde Hustrus Sindelag og Væsen. Denne Idé var sandsynligvis paakommet hende efter et hemmeligt Møde imellem hende og Lady Glyde — hvorledes hun havde formaaet denne til at tilstaa hende dette, vidste ingen — ved hvilken Lejlighed hun havde opdaget den usædvanlige Lighed imellem den afdøde og hende selv og derfor nu vilde bilde Folk ind, at hun var Lady Glyde. Der var kun meget liden Sandsynlighed for, at det for anden Gang skulde lykkes hende at undslippe, men helt umuligt var det jo ikke, at hun paa en eller anden Maade kunde se Lejlighed dertil, og hun vilde da naturligvis plage den afdødes Slægtninge med Breve og saa videre.

Meningen med denne lange Beretning var kun paa Forhaand at advare Hr. Fairlie imod at tage imod Skrivelser fra den sindssyge.

Denne Efterskrift blev vist Frøken Halcombe ved hendes Ankomst til Limmeridge. Afdøde Lady Glydes Klædningsstykker, som hun havde baaret ved Ankomsten til hendes Tantes Hus i London, var blevne sendte til Limmeridge tilligemed en Del andre Ting: Grevinden havde selv samlet

dem og pakket dem omhyggelig sammen for at sende dem til den rette Ejermand i Cumberland.

Saaledes stod Sagerne, da Frøken Halcombe i Begyndelsen af September kom til Limmeridge. Kort Tid efter blev hun fængslet til sit Værelse af et Tilbagefald; hun var jo knap kommet sig, da hun tog fra Blackwater, og Sorgen over Søsteren, som snarere forstørredes end det modsatte, gjorde sit til, at hun ikke kunde komme sig. Først efter en Maaneds Forløb blev hun atter bedre.

Hendes Mistanke angaaende de Omstændigheder ved Søsterens Død, som var blevne forebragte hende, forblev stadig usvækket; hun havde i Mellemtiden intet hørt fra Sir Percival Glyde, havde derimod modtaget Breve fra Grevinde Fosco, der udtrykte hendes og hendes Mands store Deltagelse for hende. I Stedet for at besvare disse Breve lod Frøken Halcombe Huset i St. Johns Wood med samt dets Beboere omhyggelig bevogte.

Der blev ikke opdaget noget, og selv samme Resultat fik den paafølgende Udspioneren af Fru Rubelle. Hun var ankommet til London omtrent et halvt Aars Tid forinden sammen med sin Mand; de kom fra Lyon og lejede en Villa i Nærheden af Leicester Square, da de havde til Hensigt at leje Værelser ud til Udlændinge, som ventedes at ville komme til Byen i store

Skarer for at bese den forestaaende store Udstilling. Ingen i Nabolaget kunde fortælle noget om Mand eller Hustru, der blev sagt, det var rolige Folk, som hidtil altid regelmæssig havde betalt, hvad de skyldte.

Endelig var der Sir Percival Glyde.

Han havde bosat sig i Paris, hvor han bevægede sig i en mindre Kreds af Venner, saavel Englændere som Franskmænd.

Trods sit ualmindelige Uheld om at skaffe sig noget at vide om ovennævnte forskellige Personer slog Frøken Halcombe sig ikke til Ro, blev tværtimod endnu ivrigere og mere rastløs og vendte nu sine Tanker i en anden Retning. Hun besluttede at opsøge Anne Catherick dèr, hvor hun mente, at den ulykkelige for anden Gang var blevet indespærret. Tidligere havde hun altid interesseret sig meget for hende, nu følte hun dobbelt Interesse for Staklen, for det første fordi hun vilde have Bekræftelse paa, om det var sandt, at Anne Catherick forsøgte at udgive sig for Lady Glyde, og for det andet, dersom dette virkelig skulde være sandt, at hun absolut vilde lade, som om hun var Sir Percivals Hustru, for at opdage, hvilke Grunde den stakkels Pige kunde have til at føre Folk bag Lyset.

Skønt der i Hr. Fairlies Brev ikke var nævnt nogen Adresse, var det saa heldigt for Frøken Halcombe, at hun kendte denne. Den Gang Hr. Hartright havde truffet

Anne Catherick paa Limmeridge, havde hun betegnet den Kant af Landet, hvor det Sted var, hvor hun var blevet indespærret, og Frøken Halcombe havde i sin Dagbog noteret saavel dette som alle de andre Enkeltheder ved omtalte Møde. Hun slog op i Bogen og fandt Adressen, derefter forberedte hun sig paa Afrejsen, glemte ikke at medtage Grevens Brev til Hr. Fairlie og tog af Sted den ellevte Oktober.

Hun overnattede i London; først havde det været hendes Hensigt at sove hos Lady Glydes gamle Opdragerinde, Fru Vesey, men denne Dames Bevægelse ved Synet af hendes afdøde Elevs kæreste og bedste Veninde var i den Grad oprivende, at Frøken Halcombe for sin egen Skyld foretrak ikke at blive i hendes Nærhed, hvorpaa hun tog ind i et Pensionat i Nærheden, som var blevet hende anbefalet af Fru Veseys gifte Søster.

Den følgende Dag tog hun ud til Sindssygeanstalten, der ikke laa ret langt fra London i den nordlige Side af Byen.

Hun blev strax indladt.

Bestyreren viste sig strax utilbøjelig til at føre hende til Patienten, men saa snart han fik Grevens Brev at se, ved at meddele ham, at hun var den Frøken Halcombe, der omtaltes i Brevet, samt at hun var afdøde Lady Glydes nærmeste Slægtning, hvorfor hun selvfølgelig var højlig interes-

seret i hele Sagen Anne Catherick, forandredes hans Tone og Væsen, og han gav hende Tilladelse til at besøge Patienten. Han mente naturligvis, at en fortsat Nægtelse under disse Omstændigheder ikke alene vilde være Uhøflighed, men at udenforstaaende let kunne tage fejl af hans Vægring, og at dette vilde skade hans Anstalt.

Frøken Halcombe fik Indtryk af, at Bestyreren ikke var Sir Percivals fortrolige, det beviste han da ved at samtykke i hendes Ønske og være villig til at indlade hende, hvad han næppe havde vovet, havde han været i Komplot med Greven og var blevet betalt for at holde enhver besøgende ude fra Anne.

Han udtalte sig ligeledes meget aabent overfor den besøgende, idet han nemlig i Løbet af den Samtale, der tandt Sted, underrettede hende om, at Anne Catherick var blevet bragt tilbage til ham den syv og tyvende Juli af Grev Fosco, som havde givet ham de fornødne Ordrer angaaende hans undvegne Patient; Greven havde medbragt et forklarende Brev fra Sir Percival Glyde, hvori denne fremsatte sit Skøn om Behandlingsmaaden af den nyankomne. Men da Bestyreren havde set nærmere paa Anne, syntes han, der var sket nogle mærkelige Forandringer med hende; naturligvis vedblev hans Patienter ikke at være de samme, der var forskellige Stadier af Syg-

dømmen, de kunde endog til Tider se ganske anderledes ud end ellers, efter som de havde det bedre eller daarligere. Men her var det slet ikke det samme Tilfælde som ellers. At hun havde faaet en ny Idé, var rimeligt nok, at hendes Udtryk og Væsen havde forandret sig, var baade vist og sandt, men undertiden kunde hans Forstand staa stille, naar han betragtede den, som var blevet bragt tilbage til ham, fordi hun var lig og dog saa forskellig fra den Anne Catherick, der tidligere havde været under hans Beskyttelse. Men hvis nogen vilde forlange, at han skulde sige, hvori Forskellen mellem hans Patient før og nu bestod, vilde det ikke være ham muligt at gøre dette. Hverken hendes Skikkelse, Højde, Ansigtsfarve, Haar eller Øjne var anderledes, det forandrede var mere noget, han følte, end noget han kunde se. Kort og godt — det hele havde været ham en Gaade lige fra den Dag, Greven havde ført hende tilbage til Anstalten.

Vel kunde man ikke sige, at Frøken Halcombe efter denne Samtale paa nogen Maade var blevet forberedt paa det, der skulde komme, men det gjorde dog et ret dybt Indtryk paa hende, saa at hun ikke lige strax var i Stand til at tale eller rejse sig. Efter nogen Tids Forløb forlod hun dog Stuen sammen med Bestyreren, som vilde følge hende til den Del af Huset, hvor Patienterne boede.

Ved at forespørge sig erfarede Bestyreren, at Anne Catherick netop nu var ude i Haven for at trække frisk Luft; en af Sygeplejerskerne tilbød at følge Frøken Halcombe til Stedet, fordi Bestyreren maatte vende tilbage, andre ventede paa at blive indladt hos ham.

Sygeplejersken førte Frøken Halcombe til en afsidesliggende Del af den store, smukke Have, og efter at have spejdet rundt i nogen Tid pegede hun paa en smal Sti, som paa begge Sider var omgivet af et lavt Buskads. Omtrent midt paa denne Sti spaserede to Kvinder, langsomt nærmende sig. Sygeplejersken sagde: „Der gaar Anne Catherick med en af Sygeplejerskerne; denne kan besvare alle Spørgsmaal fra Deres Side."

Med disse Ord forlod hun Stedet for at vende tilbage til sine Pligter.

Frøken Halcombe gik de to Kvinder i Møde; omtrent tyve Skridt fra hinanden standsede den ene af dem et Øjeblik, saa' ivrig paa den fremmede Dame, slap sin Ledsagerskes Arm og laa kort efter i Frøken Halcombes Arme. Denne sidste genkendte sin Søster — sin kære, afdøde Søster!

Til Held for de to var der ingen i Nærheden undtagen Sygeplejersken, der var en ganske ung, uerfaren Pige, som selv blev forskrækket over, at de to andre tog saa stærkt paa Veje, og i Førstningen blev

staaende. Men saa snart hun opdagede, at Frøken Halcombe trængte til hendes Hjælp — denne var nemlig ved at falde sammen af Anstrængelse af at holde sine Tanker samlede samt af Overraskelse over den Opdagelse, hun havde gjort — saa snart Sygeplejersken bemærkede dette, førte hun Frøken Halcombe til en Bænk. Den friske Luft og den øjeblikkelige Hvile hjalp hende over hendes Svaghed, og med sin sædvanlige Energi samlede hun sig sammen for sin ulykkelige Søsters Skyld.

Hun opnaaede Tilladelse til at tale ene med Patienten paa den Betingelse, at Sygeplejersken ikke slap dem af Syne.

Der blev ingen Tid til Spørgsmaal, Frøken Halcombe forstod, at det var mere nødvendigt at søge at indvirke paa den ulykkelige, saa at hun anstrængte sig for at beherske sig, samt forsikre hende om, at dersom hun fattede sig, skulde der meget snart komme Hjælp, for at hun kunde blive frelst. Udsigten til at kunne flygte fra Anstalten ved Søsterens Hjælp formaaede virkelig at berolige Lady Glyde; det lykkedes ligeledes hendes Søster at gøre hende begribelig, hvad det var, hun forlangte af hende. Derefter vendte Frøken Halcombe tilbage til Sygeplejersken, i hvis Haand hun lagde alle de Guldstykker, der var i hendes Portemonnæ, idet hun spurgte, naar og hvor hun kunde tale i Enrum med hende.

Sygeplejersken blev strax noget overrasket og mistænksom, men efter Frøken Halcombes Erklæring om, at hun kun ønskede nogle Oplysninger, som hun i Øjeblikket var altfor bevæget til at fremkomme med, samt at hun aldeles ikke agtede at forlede Sygeplejersken til at svigte sin Pligt, tog denne imod Pengene og foreslog, at de mødtes den følgende Dag Klokken tre. Maaske hun kunde slippe bort en halv Time efter Patienternes Middag, hun vilde da møde Frøken Halcombe paa et afsides Sted, for Exempel udenfor den høje Mur imod Nord, der stødte op til Anstaltens Terræn. Frøken Halcombe fik knap nok Tid til at gaa ind paa Forslaget samt til at hviske til sin Søster, at hun den næste Dag skulde høre fra hende, før Bestyreren kom hen til dem. Han lagde Mærke til sin Gæsts Sindsbevægelse, denne forklarede imidlertid, at hun var blevet lidt forskrækket lige strax, da hun saa' Anne Catherick, og hun tog derefter hurtigst mulig Afsked — det vil sige, saa snart hun fandt tilstrækkeligt Mod til at skilles fra sin ulykkelige Søster.

Efter en kort Overvejelse følte hun sig overbevist om, at ethvert Forsøg paa at bevise, at den foregivne Anne Catherick var Lady Glyde, vilde være frugtesløst, hvorfor det vilde være haabløst at tænke paa at frelse hende paa en lovlig Maade; i hvert Fald, selv om dette skulde lykkes

hende, vilde det tage mere eller mindre Tid, og en Udsættelse kunde blive skæbnesvanger for hendes Søster, der lod til allerede at være blevet stærkt rystet af Skræk.

Endnu forinden Frøken Halcombe var ankommet til London, havde hun bestemt sig til at foretage Lady Glydes Flugt ved Hjælp af Sygeplejersken.

Hun begav sig strax til sin Vexellerer for at hæve alle sine Penge, bestemt paa, som hun var, om fornødent, at anvende hele denne Sum paa at købe sin Søsters Frihed. Med Banknoterne i sin Lommebog begav hun sig næste Dag til den fastsatte Tid ud til Anstalten, hvor hun mødte paa det angivne Sted.

Sygeplejersken var allerede kommet.

Frøken Halcombe nærmede sig Ærnnet paa en meget forsigtig Maade og efter en Del forudgaaende Spørgsmaal. Hun opdagede derved iblandt andet, at Sygeplejersken, som forrige Gang havde passet den rigtige Anne Catherick, var blevet gjort ansvarlig for Patientens Flugt, skønt hun i Virkeligheden var ganske uskyldig; hun havde som Følge af Anklagen mistet sin Stilling. Nu var hun forlovet, og hun og han ventede kun paa at have sparet saa meget sammen, at de kunde starte en mindre Forretning. Hendes Gage var god, og ved stor Sparsommelighed vilde hun maaske have sparet denne Sum sammen i Løbet af to Aar. Frøken Halcombe forstod

derfor nok, at hun hverken vilde eller kunde indlade sig paa at hjælpe hende, særlig da det udtrykkelig var blevet fremhævet forrige Gang, at dersom Anne Catherick paa ny forsvandt, vilde der denne Gang ingen Naade være for Sygeplejersken, som da strax vilde blive jaget paa Porten.

Efter denne Tale var Frøken Halcombe ikke længere bange. Hun erklærede, at den formodede Anne Catherick var i nært Slægtskab med hende, at hun ved en skæbnesvanger Fejltagelse var blevet ført til Sindssygeanstalten, at Sygeplejersken vilde gøre en barmhjærtig og en kristelig Gerning ved at give dem Lejlighed til at komme sammen igen. Og førend der for den anden blev Tid til at fremkomme med en eneste Indvending, tog Frøken Halcombe fire Banknoter, hver paa hundrede Pund, ud af sin Lommebog og tilbød Sygeplejersken disse som Belønning for den Risiko, hun løb til at miste sin Plads.

Sygeplejersken tøvede, vantro og overrasket, og dette benyttede Frøken Halcombe sig af, søgende at overtale hende.

„De gør en god Handling, det forsikrer jeg Dem, De hjælper paa denne Maade den ulykkeligste Kvinde i Verden, der er blevet grusomt behandlet. Naar De nu faar en saa stor Medgift, maa De strax gifte Dem, og saa vil alle Parter blive tilfreds. Bring hende i god Behold til mig,

og De skal faa Pengene, saa snart jeg ser hende."

„Vil De ogsaa give mig et Brev med Forklaring paa, hvorledes jeg har faaet disse Penge, for at jeg kan vise min Kæreste det, naar han spørger, hvorfra den store Sum er kommet mig i Hænde," bad hun.

„Ja, det skal jeg; De faar Brevet, naar jeg har Deres Patient her hos mig," lød Svaret.

„Saa vil jeg løbe Risikoen," udbrød Sygeplejersken.

„Naar kommer De med hende?"

„I Morgen."

Det blev i en Fart bestemt, at Frøken Halcombe skulde vende tilbage hertil tidlig næste Morgen og vente, skjult inde imellem Træerne, men dog saa nær som muligt det afsides Sted, hvor de nu stod. Det var umulig for Sygeplejersken at sige et bestemt Klokkeslæt, hun maatte nemlig iagttage den yderste Forsigtighed og afvente det Øjeblik, der var mest belejligt for Flugten. Efter denne Forklaring tog de Afsked fra hinanden.

Før Klokken ti den følgende Morgen mødte Frøken Halcombe paa Pletten med det lovede Brev og Banknoterne; hun maatte vente over halvanden Time, men da drejede Sygeplejersken ogsaa hurtig om Hjørnet af Muren, holdende Lady Glyde under Armen. I samme Nu fo'r Søstrene

hen imod hinanden, og et Sekund efter laa Brevet samt Pengene i deres Velgørerindes Haand.

Sygeplejersken havde været saa forsynlig at iføre Lady Glyde sit eget Shavl, Hat og Slør. Frøken Halcombe opholdt hende kun et eneste Minut for at foreslaa hende at lede Forfølgerne i en fejl Retning, dersom Flugten skulde blive opdaget samme Formiddag. Naar hun kom tilbage, skulde hun undgaa de andre Sygeplejersker saa meget som muligt, og først naar det var uundgaaeligt, maatte hun omtale, at Anne Catherick var borte; hun havde hørt Anne flere Gange spørge, om Afstanden fra London til Hampshire var stor, og naar hun nu meddelte Bestyreren dette, vilde han sandsynligvis tro, at hans Patient havde taget Flugten ad Blackwater til. Anne havde jo hele Tiden navngivet sig som Lady Glyde og vilde naturligvis nu hævde sin Ret som Husfrue paa Blackwater. Saaledes vilde Bestyreren og alle blive ledede paa Vildspor.

Syeplejersken samtykkede i at følge disse Anvisninger, saa meget mere som hun paa denne Maade kunde lade, som om hun selv var ivrig efter at faa Anne tilbage ved at give dem Vink om, hvor hun efter al Sandsynlighed opholdt sig; skønt hun ikke brød sig om at blive i sin Plads, vilde hun dog nødig jages derfra.

Hun vendte strax tilbage til Anstalten,

medens Frøken Halcombe ikke spildte Tiden, men tog til London med sin Søster. De kom tidsnok til at kunne rejse med Eftermiddagstoget fra London, saa at de samme Aften ankom til Limmeridge uden at være blevne opholdte og uden mindste Vanskelighed.

Under den sidste Del af Rejsen var de ene i Kupeen, og først da prøvede Frøken Halcombe paa at vække Minder hos Søsteren, som hun i dennes forvirrede Sind og svage Hukommelse maatte kunne genkalde. Den ældre maatte lidt efter lidt udspørge den yngre om Maaden, hvorpaa Sammensværgelsen var foregaaet, og hvorledes de havde lokket hende bort fra Blackwater; Svarene var forvirrede og underlig usammenhængende, til Trods herfor er det nødvendigt at optegne dem, forinden næste Dags Oplevelser paa Limmeridge kan berettes.

— — — — — — — — — —

Lady Glydes huskede nok utydelig, hvorledes Fru Michelson havde fulgt hende til Banegaarden, samt at hun var ankommet alene til London, men hun havde ikke mindste Begreb om, hvilken Dag eller Dato hun var taget bort hjemmefra, saa at der nu ikke længere var Haab om at erfare denne vigtige Dato, hverken af hende eller af Fru Michelson.

Ved Ankomsten til Hovedstaden op-

dagede hun strax Grev Fosco, som ventede paa hende og stod ved Kupédøren, endnu førend Konduktøren havde aabnet denne. Der var usædvanlig mange med Toget, saa at der var stærk Trængsel, og der var nogen med Greven, som sørgede for hendes Bagage. Hendes Kuffert var mærket med Navnet: Lady Glyde, og hun og Greven kørte bort sammen i en Droske. Da Vognen havde sat sig i Bevægelse, gjaldt hendes første Spørgsmaal Frøken Halcombe, hvorpaa Greven underrettede hende om, at hun endnu ikke var rejst til Cumberland, da han mente, det var bedst ikke at anstrænge hende med den lange Rejse uden forinden at have undt hende et Par Dages Hvile.

Derefter spurgte Lady Glyde, om Søsteren da opholdt sig i Grevens Hus, men hun huskede ikke hans Svar, hun havde kun et bestemt Indtryk af Grevens Erklæring om, at han skulde føre hende til Frøken Halcombe. Da Lady Glyde ikke var synderlig kendt i London, havde hun ikke mindste Begreb om, hvilke Gader de passerede, hun vidste kun saa meget, at de ikke kom forbi hverken Haver eller Træer; og da Vognen standsede, var de i en smal Gade bag et Torv — et Torv, hvor der var Butiker og store Bygninger og mange Mennesker. At dømme efter disse Oplysninger, som Lady Glyde paastod var korrekte, var det klart, at Grev Fosco ikke havde ført hende til sit Hjem i St. Johns Wood.

De traadte indenfor og gik op ad Trappen til et Gaardværelse enten paa første eller anden Sal. Bagagen blev bragt derop. En Tjenestepige lukkede op for dem, og en Mand med mørkt Skæg, øjensynlig en Udlænding, mødte dem ude paa Gangen, meget høflig visende dem Vej til Værelset. Som Svar paa Lady Glydes Forespørgsel forsikrede Grev Fosco hende, at Frøken Halcombe opholdt sig dèr i Huset, og at hun strax skulde blive underrettet om Lady Glydes Ankomst, hvorpaa han og den fremmede Mand gik bort, overladende hende til sig selv i den lille, fattig udstyrede Stue, der vendte ud til Bagsiden af et Hus.

Der var ganske usædvanlig roligt, der hørtes hverken Trin udenfor Døren eller paa Trappen, hun kunde kun høre i et Værelse nedenunder en utydelig Mumlen af Mandsstemmer. Hun havde ikke været ene ret længe, førend Greven vendte tilbage for at melde, at Frøken Halcombe lige var faldet i Søvn og ikke maatte forstyrres. Han ledsagedes af en Herre, en Englænder, hvem han bad om Tilladelse til at forestille for hende; det var en Ven af ham.

Efter denne mærkelige Introduktion — der var hverken fra den ene eller den anden Side nævnet noget Navn — blev hun ladet ene med den fremmede; han var overmaade høflig, men forskrækkede og forvirrede hende ved at gøre de besynder-

ligste Spørgsmaal angaaende hende selv og ved at betragte hende, medens han spurgte paa den underligste Maade. Efter et kort Ophold i Stuen gik han udenfor, og et eller to Minuter efter traadte en anden — ligeledes en Englænder — ind. Denne forestillede sig selv, ogsaa som en Ven af Grev Fosco, og han saa' lige saa udforskende paa hende og gjorde hende lige saa ligetremme Spørgsmaal som den anden uden en eneste Gang, saa vidt hun huskede — at kalde hende ved Navn. Ligesom den første gik han ogsaa kort efter. Nu begyndte hun at blive rigtig bange baade for sin egen Skyld og for Søsteren og vilde lige til at løbe sin Vej for at forlange Hjælp og Beskyttelse af den eneste Kvinde, hun havde set i Huset, nemlig Tjenestepigen.

Men just som hun havde rejst sig, kom Greven ind.

I samme Nu hun saa' ham, spurgte hun ivrig, hvor længe Mødet imellem hende og Søsteren endnu skulde udsættes; først svarede han undvigende, men da hun ikke lod ham have Fred, indrømmede han, skønt meget nødig som det lod, at Frøken Halcombe ikke var nær saa rask, som han havde indbildt hende. Hans Tone og hele Adfærd, da han gav dette Svar, foruroligede Lady Glyde i den Grad, at dette i Forening med de to fremmede Mænds mærkelige Adfærd gjorde hende svimmel og mat, saa at hun maatte bede om et Glas Vand. Gre-

ven raabte efter Vand henne fra Døren, samt bad dem bringe en Flaske Lugtesalt; begge Dele blev bragte ind af den fremmede Mand med Skægget. Men Vandet havde haft en saa mærkelig Smag, at hun ikke drak ret meget deraf, men dog nok dertil, at hun troede, hendes Mathed forøgedes; derfor tog hun Flasken ud af Haanden paa Grev Fosco for at lugte til Saltet, men nu blev hun aldeles svimmel, og der lagde sig en Taage for hendes Øjne. Greven greb Flasken, idet den faldt ud af hendes Haand, og det sidste Indtryk, hun havde, var, at han atter holdt den op for hendes Næse.

Fra dette Øjeblik mindedes hun intet tydelig, alt, hvad hun svarede paa, var uklart, hun kunde aldeles ikke gøre Rede for nogel, i hvert Fald turde man ikke stole derpaa.

Hendes eget Indtryk var, at hun var kommet til sig selv senere paa Aftenen, at hun da forlod Huset for at begive sig — saaledes som hun forinden Afrejsen havde besluttet — til Fru Vesey, at hun drak The sammen med hende og sov hos hende den Nat. Han var aldeles ude af Stand til at fortælle, hvorledes og naar eller i hvilket Selskab hun havde forladt det Hus, til hvilket Grev Fosco havde ført hende, men hun holdt fast ved, at hun havde været hos Fru Vesey, og hvad der var endnu mærkeligere, hun paastod, at hun var blevet hjulpet til Sengs og afklædt af Fru Rubelle. Hun

mindedes ikke sin Samtale med Fru Vesey, eller hvem der ellers havde været til Stede hos hendes gamle Veninde, hun kunde ligeledes heller ikke gøre Rede for, hvorfor Fru Rubelle skulde have været til Stede i Fru Veseys Hjem og hvorfor ikke denne, men Fru Rubelle havde klædt hende af og lagt hende til Sengs.

Hendes Hukommelse med Hensyn til, hvad der skete den følgende Morgen, var endnu mere upaalidelig. Hun havde en utydelig Forestilling om, at hun kørte bort — hvilken Tid paa Dagen vidste hun ikke — sammen med Grev Fosco samt med Fru Rubelle. Men naar og hvorfor hun forlod Fru Veseys Hus, kunde hun ikke fortælle, heller ikke anede hun, i hvilken Retning Vognen var kørt, eller hvor hun blev sat af, eller om Greven og Fru Rubelle blev eller ikke blev hos hende hele Tiden, medens de kørte.

Hun kunde intetsomhelst berette om dette vigtige Punkt, ikke en Gang om der var forløbet mere end én eller to Dage, kun saa meget vidste hun, at hun langt om længe pludselig var kommet til sig selv og havde befundet sig paa et højst mærkeligt Sted, omgivet af flere Kvinder, hun slet ikke kendte.

Dette var Sindssygeanstalten.

Her var det, hun var blevet kaldt for Anne Catherick, og her opdagede hun ogsaa den sidste mærkelige Omstændighed

ved denne hendes Beretning — at hun bar andre Klæder end sine egne, nemlig Anne Cathericks. Sygeplejersken havde den første Aften vist hende Navnet paa hvert Stykke af hendes Underbeklædning, efterhaanden som hun blev klædt af, og havde da sagt, forøvrigt hverken irriteret eller uelskværdig:

„Dèr ser De selv Deres eget Navn paa Deres Klæder, vær nu fornuftig og plag os ikke længere med Deres Snak om, at De er Lady Glyde. De lever og er rask, Lady Glyde derimod er død og borte. Saa, se nu rigtig paa alle Klæderne. Det staar da tydelig nok med rødt Mærkeblæk, og selv samme Navn staar paa alle Deres gamle Klæder, som De den Gang efterlod her, og som vi har opbevaret. Anne Catherick staar dèr, læs det selv."

Og da Frøken Halcombe undersøgte det Tøj, hendes Søster bar ved Ankomsten til Limmeridge, stod der virkelig skrevet „Anne Catherick" paa hver eneste Genstand.

— — — — — — — — — —

Dette var de eneste Erindringer, hvoraf endda nogle var usikre, nogle endog modsigende, som Lady Glyde kunde berette efter megen Spørgen fra Frøken Halcombes Side. Det var paa Vej til Limmeridge, hun udspurgte Søsteren, dog turde hun ikke gøre flere Spørgsmaal om Opholdet

paa Anstalten for ikke at anstrænge Søsterens Hjærne for meget og for ikke at oprive hende ved ubehagelige Erindringer derfra.

Anstaltens Bestyrer havde selv fortalt, at hun blev bragt til ham den syv og tyvende Juli, fra denne Dato og til den femtende Oktober (den Dag, paa hvilken hun var undsluppet ved Sygeplejerskens og Frøken Halcombes Hjælp) havde hun været under Tvang; ingen havde villet tro hende, alle havde antaget hende for Anne Catherick og havde beklaget den fixe Idé, hun havde, saa at det var let at forstaa, at hendes Forstand havde lidt under den Behandling, hun havde faaet. Intet Menneske, hvor stærk han end kunde være, vilde være gaaet uskadt fra et sligt Ophold, hvilket Under da, at hun, hvis Sind i Forvejen var nedtrykt, og hvis Helbred var svageligt, havde lidt ubeskrivelig, saa at der maaske slet ikke var Haab om hendes Frelse.

Da de ankom sent om Aftenen il Limmeridge den femtende Oktober, var Frøken Halcombe klog nok til at indse, at det var bedst at opsætte al Forklaring til næste Dag.

Men det første, hun gjorde den følgende Morgen, var at gaa til Hr. Fairlies' Værelse, hvor hun efter at have forberedt ham tilstrækkelig og forsigtig, tilsidst fortalte ham det skete. Saa snart den første Forundring og Uro havde sat sig, erklærede han vredt,

at Frøken Halcombe havde ladet sig slemt narre af Anne Catherick, og henviste hende til Grev Foscos Brev samt til hans Erklæring om Ligheden imellem Anne og hans afdøde Nièce. Han nægtede rentud at ville have en gal Kvinde levende i sit Hus, det var en Fornærmelse, en Uforskammethed at have ført hende hertil uden hans Samtykke.

Frøken Halcombe forlod Stuen, ventede, til den første Vrede over hans Opførsel havde lagt sig, og besluttede da, at Hr. Fairlie skulde se sin Nièce — saavel for hans egen som for hendes Skyld, førend han lukkede sin Dør for hende og betragtede hende som en Fremmed. Uden at forberede ham førte hun Lady Glyde op paa Værelset til ham. Skønt Tjeneren var stillet paa Post udenfor Døren for at forhindre dem i at komme ind, forlangte Frøken Halcombe i en saa bestemt Tone at blive indladt, at Tjeneren traadte til Side, og hun førte sin Søster ved Haanden ind til dennes Onkel.

Denne Scene, der paafulgte, og som kun varede nogle faa Minuter, var altfor pinlig til at beskrive — ikke en Gang Frøken Halcombe vilde gøre det. Lad det være tilstrækkeligt at sige, at Hr. Fairlie erklærede i en for ham ganske usædvanlig bestemt Tone, at han ikke genkendte den Kvinde, som stod foran ham, at hun ikke i mindste Maade lignede hans afdøde Nièce,

som laa begravet paa Limmeridge Kirkegaard, samt at han ved Politiets Hjælp vilde lade hende sætte paa Porten, dersom hun ikke endnu samme Dag forlod hans Hus.

Selv om Hr. Fairlie var den mest egenkærlige og lade og følelsesløse Skabning, kunde det dog umulig tænkes, at han var i Stand til at handle i den Grad hensynsløst og umenneskelig at sætte sin Broderdatter paa Porten; Frøken Halcombes Opfattelse af Sagen var da ogsaa, at han virkelig ikke troede, det var hans Broderdatter, men Anne Catherick, han havde for sig, og hun blev endnu mere bestyrket heri ved at se Tjenestefolkenes Miner, da hun lod dem kalde for at faa deres Udsagn om, at det var deres tidligere Frøken, der var vendt tilbage til dem. De vidste hverken ud eller ind, de hældede nærmest til den Anskuelse, at det ikke var den tidligere Frøken Fairlie, de havde hos sig, i hvert Fald gik det nu først rigtig op for Søsteren, hvor meget Lady Glyde maatte have forandret sig saavel i den Tid, hun boede under Tag sammen med sin Mand, som — og dette i Særdeleshed — i de lange Maaneder, hun havde været indespærret i Sindssygeanstalten. De betraglede alle Staklen med vantro Miner; hvor kunde de ogsaa tro andet, end at hun laa dybt under Jorden efter alt det, der var sket, og naar de tilmed ikke genkendte hende nu, da hun stod foran dem,

Det var ikke mærkeligt, at Frøken Halcombe opgav Haabet om at faa Lady Glyde optaget som Medlem af Familien.

Til al Ulykke for dem var Fanny, Kammerjomfruen, fraværende og ventedes først tilbage til Limmeridge efter et Par Dages Forløb; havde hun været til Stede, vilde hun, som havde været mere om sin Frue end de andre og havde set hende langt senere end disse, uden Tvivl have genkendt hende. Havde de kunnet blive i Huset eller dèr i Nærheden for at afvente en Bedring i Lady Glydes Tilstand, kunde det maaske have nyttet dem; naar Lauras Sind kom lidt til Ro, og hun blev passet og plejet af kærlige Hænder, kunde hun maaske snart være kommet saa vidt, at hun kunde optræde med mere Bestemthed og kunde have udpeget de Personer, som havde været med i Bedrageriet. Men som det var, var hendes Hukommelse for svækket til, at man kunde stole fuldt ud paa hendes Beretninger, og hvis hun ikke øjeblikkelig fik Fred og Ro, vilde det ogsaa vare meget længe, inden hun genvandt sit vante Ydre, saa at man kunde have haft dette at holde sig til.

Den Maade, paa hvilken hun havde genvundet sin Frihed, fordrede stor Forsigtighed, thi vel havde dè ladet Sygeplejersken angive en fejl Retning overfor Forfølgerne, men disse vilde nok finde paa, naar de ikke fandt Lady Glyde paa Blackwater, at tage direkte til Cumberland, og da det ikke

kunde vare ret mange Timer, inden man risikerede at træffe dem paa Limmeridge, og Forfølgerne i Hr. Fairlies nuværende ophidsede Stemning kunde vente Bistand af denne, saa' det galt ud for de to Damer. At der var allermest Fare for Lady Glyde ved at dvæle i hendes tidligere Hjem, indsaa Frøken Halcombe snart, hvorfor der ikke var andet at gøre end at fortsætte Flugten.

Det sikreste vilde være strax at rejse tilbage til London for at skjule sig dèr. I denne uhyre By vilde ethvert Spor af dem snart blive udslettet, og da de ingen Forberedelser havde at træffe, ingen Afsked at tage med nogen i dette store Hus, forlod de dette endnu mere forladte og sørgmodige end den foregaaende Dag. Om Eftermiddagen den sextende Oktober maatte Frøken Halcombe overtale sin Søster til at drage videre ud i Verden, og de forlod nu Limmeridge for aldrig senere at vende tilbage.

De var allerede komne forbi den lille Høj oven over Kirkegaarden, da Lady Glyde holdt paa at vende om for en sidste Gang at besøge sin Moders Grav. Det lykkedes ikke Frøken Halcombe at faa hende til at forandre Beslutning, hun forblev urokkelig; de sløve Øjne oplystes af en pludselig Glans og lyste igennem Sløret, der dækkede hendes Ansigt, de magre, kraftløse Fingre klemte med utrolig Styrke om Venindens

Arm, som hun indtil nu havde støttet sig til i fuldstændig Tavshed.

Vorherre maa have vist os Vejen — han pegede, og hun, den uskyldige, den ulykkelige, havde set hans Fingerpeg!

De vendte om, de traadte ind paa Kirkegaarden og afgjorde ved denne Handling deres egen Skæbne.

Tredje Afsnit.

Dette var det, der gik forud for Mødet imellem de tre, nu kommer vi til det, som senere hændte.

Efter at have hørt deres Beretning stod to Ting klart for mig.

Først og fremmest forstod jeg, af hvilken Beskaffenhed Bedrageriet havde været, hvorledes de ganske nøje havde passet paa ikke at vække nogens Mistanke, og hvorledes Omstændighederne havde føjet det saaledes, at det var faldet de snedige Fyre let at udføre deres noble Bedrifter. Medens alle Enkeltheder endnu var en Gaade for mig, forstod jeg, hvor meget de havde gjort Regning paa Ligheden imellem Anne Catherick og Lady Glyde; og Ligheden maatte jo have været skuffende, efter at Lady Glyde var blevet skrantende og ængstelig for sin og Søsterens Skæbne.

Det var tydeligt nok, at Anne Catherick var blevet indført i Grevens Hjem som Lady Glyde, ligeledes, at denne sidste havde indtaget den førstes Plads paa Sindssygeanstalten, saa at der aldeles ikke kunde lægges nogen anden til Last, hverken Tjenestefolkene i Grevens Hus eller Bestyreren i Sindssygeanstalten — at de var blevne indviklede i denne Sag.

Den anden Slutning var en nødvendig Følge af den første.

Vi tre havde ingen Naade eller Barmhjærtighed at vente hverken af Grev Fosco eller af Sir Percival, som paa Grund af det heldige Udfald af Forbrydelsen var komne i Besiddelse af tredive Tusinde Pund — de tyve Tusinde til den ene og de ti Tusinde til den anden med samt hans Hustru. Det var derfor (og ogsaa af andre Grunde) i deres Interesse at opdage, hvortil deres Offer var flygtet, man kunde være sikker paa, at de ikke vilde sky noget som helst Offer eller undlade nogen Forbrydelse for at skille hende fra de eneste Venner, hun ejede her i Verden — nemlig Marian Halcombe og mig.

I fuld Bevidsthed om denne alvorlige Fare, en Fare, som hver Dag, hver Time kunde rykke os nærmere — kom jeg til den Erkendelse, at det eneste, der var at gøre, var at holde os skjult. I denne Hensigt lejede jeg vor Bolig i den længst bortliggende østlige Del af London, hvor man

aldrig traf paa Folk, som af lutter Ledig-gang drev rundt i Gaderne. I dette fattige og stærkt befolkede Kvarter mente jeg, ingen vilde lægge Mærke til os, enhver havde nok at varetage for sig selv, alle levede i strængt Arbejde, kæmpende for Føden, saa at vi maatte kunne leve ube-mærket iblandt de mange uden om os. Dette var den første Grund for mit Valg af denne Bolig, den anden var derfor ikke mindre vigtig. Vi kunde nemlig leve billigt herude, kunde leve af, hvad jeg tjente med mine Hænders Arbejde, saa at vi sparede hver en Øre, vi ejede, til at fremme vore Planer om at skaffe os vor Ret.

Efter omtrent en otte Dages Forløb havde Marian Halcombe og jeg bestemt, hvorledes vort nye Liv skulde leves.

Der var ingen andre Beboere i Huset end os, vi kunde gaa og komme, som vi vilde, uden at behøve at gaa igennem Bu-tiken i Stuen. Jeg bestemte, at hverken Marian eller Laura — foreløbig i hvert Fald — skulde saa meget som vove sig udenfor deres Dør, uden at jeg gik med, samt at de under min Fraværelse aldrig maatte indlade nogen, under hvilket Paaskud de end kom. Efter denne Bestemmelse kunde jeg begive mig af Sted til en Bekendt fra tidligere Tid — en Xylograf — som drev en større For-retning — hvem jeg bad om at skaffe mig Arbejde, og hvem jeg strax betroede, at jeg ønskede at leve ukendt,

Han sluttede strax heraf, at jeg var i Gæld til op over Ørerne, og udtrykte sin Beklagelse paa en ret almindelig Maade, hvorefter han lovede at gøre for mig, hvad han kunde. Jeg lod ham blive i den Tro, at jeg havde Gæld, og modtog det Arbejde, han bød mig, han kendte tilstrækkeligt til mig, vidste, jeg var stadig, havde en sikker og let Haand og lønnede mig derefter, og skønt jeg just ikke tjente meget, var det dog tilstrækkeligt til vore smaa Fornødenheder. Saa snart vi mærkede, det gik godt med Arbejdet, talte Frøken Halcombe og jeg vore Penge sammen; hun havde imellem to og tre hundrede Pund tilbage af det, hun ejede, og jeg havde omtrent lige saa meget, idet jeg nemlig, før jeg rejste fra England, havde solgt min Tegnelærervirksomhed. Tilsammen ejede vi altsaa over fire hundrede Pund, hvilke jeg anbragte i en lille Bank; de skulde anvendes til Udgifterne ved de hemmelige Forespørgsler og Opdagelser, som jeg var besluttet paa strax at sætte i Scene og at fuldføre ganske ene, dersom jeg ikke kunde finde nogen, der vilde hjælpe mig. Vi regnede ud, at vi kunde lade Summen forblive urørt, dersom vi vedblev at leve strængt sparsommelig; kun til Laura og for Lauras Skyld vilde vi hæve Penge.

Alt Arbejde i Huset, som skulde være foretaget af et Tjenestetyende, blev af Angst for at have nogen til at udspionere os, fra

den første Dag gjort af Marian Halcombe. Hun paatog sig alt, groft og fint Arbejde, hun havde sagt, at hendes Hænder var ikke bedre end andre Kvinders, og hvad de kunde gøre, kunde hun ogsaa. Og samtidig viste hun dem frem, men de rystede stærkt, og de magre Arme, som blev synlige, da hun smøgede den tarvelige Bomuldskjoles Ærmer op over Albuen, røbede de Lidelser, hun havde gennemgaaet. Kraft og Vilje manglede hende imidlertid ikke, dog saa' jeg store Taarer i hendes Øjne, da hun løftede disse for at se paa mig; som om hun skammede sig, tørrede hun dem bort i en Fart, smilede med et svagt Genskin af hendes gode, gamle Humør, idet hun sagde: „Tro ikke, Walter, at jeg har tabt Modet, jeg græder kun af Svaghed, ikke fordi jeg er bedrøvet. Men min Svaghed skal overvindes; naar jeg om Dagen arbejder stærkt og faar tilstrækkelig Nattesøvn, skal De se, hvor snart jeg vil komme til Kræfter."

Og hun holdt Ord. Der var ikke forløbet en Uge, førend hendes store, mørke Øjne havde genvundet noget af deres tidligere Glans; om Aftenen, naar vi efter endt Arbejde sad sammen, kunde jeg tydelig se, at hun ikke vilde være længe om atter at blive sig selv. „Endnu er jeg ikke helt nedbrudt, De kan ganske rolig betro mig en Del af Arbejdet," og hun tilføjede hviskende, da jeg ikke svarede: „Lad mig

ogsaa dele Faren med Dem — husk det, naar den Tid kommer!“

Jeg huskede det!

— — — — — — — — — —

Allerede ved Slutningen af Oktober Maaned forløb vort Liv i den daglige, regelmæssige Gænge, og vi tre var saa fuldstændig isolerede fra alle andre, som havde vi levet paa en øde Ø, og som om det Mylr af Folk og de mange Huse var Søer og Bjærge. Nu kunde jeg i al Ro og Mag overveje mine Fremtidsplaner, om hvorledes jeg bedst skulde gribe Sagen an og væbne mig sikrest i den kommende Kamp mod Grev Fosco og Sir Percival.

Dersom Marion og jeg havde elsket Laura mindre højt, vilde vi rimeligvis ligesom de andre være blevne bedragne eller have været i Tvivl, om det var Laura eller Anna Catherick; men vi, som elskede hende over alt i Verden, vort Instinkt bedrog os ikke, vi vilde aldrig have kunnet tage fejl.

Den store Forandring, der var sket med hendes Ydre af Sorg og Skræk og Lidelser, havde sat dybe Spor i hendes Ansigt, som nu i en meget paafaldende Grad mindede om Anna Cathericks. I min Beretning om Begivenhederne i sin Tid paa Limmeridge før Lauras Giftermaal omtalte jeg, hvor meget de to lignede hinanden, naar man saa' dem hver for sig, samt hvor forskellig

de alligevel var; den Gang kunde ikke et Menneske have taget fejl, naar man havde set dem sammen, det samme kunde ikke siges nu. Allerede den Gang blev jeg selv forskrækket ved en flygtig Tanke, der slog mig — nemlig hvor paafaldende Ligheden vilde være, dersom Laura Fairlie en Gang blev syg og svag og mistede sin Skønhed; dette var sket nu, vel havde hendes Træk ikke forandret sig, men hun var graableg, indfalden, med et evig træt Udtryk i de tidligere saa smukke Øjne.

Fremmede saavel som Venner og Bekendte, der ikke kendte hende saa godt som vi og ikke saa' med samme Øjne paa hende, vilde strax efter hendes Flugt fra Sindssygeanstalten have tvivlet stærkt, om det var selv samme Laura Fairlie, de en Gang havde kendt.

Det eneste, Laura skulde have hjulpet os med, og som jeg havde sat hele min Lid til — nemlig Erindringen om de Personer og Begivenheder, som kun hun havde set og oplevet — var hun ikke i Stand til at underrette os om. Det var aldeles haabløst at prøve paa at udfritte hende, hvor forsigtig vi end gik til Værks, paa hvilken Maade vi end greb Sagen an for at vække hendes Erindring paa dette Punkt til Live, viste det sig at være forgæves. Vi risikerede blot, at hun skulde falde tilbage til sin tidligere Tilstand, ved at

minde hende altfor meget om den skrækkelige Fortid.

De eneste Begivenheder fra tidligere Tid, vi dristede os til at opmuntre hende til at tilbagekalde i sin Erindring, var de smaa dagligdags Hændelser fra hin lykkelige Tid paa Limmeridge, hvor jeg var hendes og Marions Tegnelærer. Den Dag, hvor jeg vakte hine Erindringer til Live, ved at vise hende den Skitse af Lysthuset, som hun havde foræret mig ved vor Afsked, og som siden altid var fulgt med mig overalt, blev den første Anledning for Marion og mig til at se lidt lysere paa Fremtiden. Langsomt og gradvis dæmrede det i hendes Hukommelse, det lod til, at hun svagt mindedes de gamle Spadsere- og Køreture, og de stakkels trætte, bekymrede Øjne betragtede Marion og mig med Interesse, med et tankefuldt Udtryk, som opmuntrede os og gav os Haab.

Jeg købte en Æske med Farver til hende samt en Skitsebog aldeles Mage til den, hun holdt i Haanden den Morgen, vi første Gang mødtes. Endnu en Gang — ak, Gud være lovet — atter kunde jeg sidde ved hendes Side i det fattige Værelse, i det sparsomme Lys, der faldt ind igennem de smaa Ruder — førende hendes svage, skælvende Haand, som knap formaaede at holde paa Blyanten. Al den Fritid, jeg havde, sad jeg hos hende, Dag efter Dag søgte jeg atter og atter at vække den gamle Interesse for Tegningen til Live

i hende, indtil hun endelig — langt om længe — endelig kunde tænke paa sin Tegning, tale om den, taalmodig selv øve sig og more sig over sine Fremskridt.

Ved den Slags smaa uskyldige Glæder prøvede vi at gøre hende mere virksom. Vi spadserede ud med hende i godt Vejr, gik dog ikke længere end til et stort, smukt Torv lige i Nærheden, hvor der herskede mere Ro end i Gaderne. Vi hævede nogle faa Pund i Banken for at skaffe god Vin, som kunde skærpe hendes Appetit, vi kræsede op for hende og gav hende styrkende Føde, om Aftenen underholdt vi hende med at spille Børnespil, som hun kunde tage Del i, eller jeg læste smukke Æventyr højt, nogle, jeg havde laant af den Xylograf, for hvem jeg arbejdede. Alt, hvad der kunde gøres for at opmuntre hende og for at gøre hende mere sikker og mindre frygtsom, blev gjort; vi sparede hverken Tid, Penge eller Kærlighed — alt vilde vi ofre hende. Men vi vovede ikke at lade hende være sammen med andre — hverken nye eller gamle Bekendte — vi vovede ikke at fremkalde pinlige Minder fra hendes tidligere Liv, det rolige Liv, hun førte, var bedst for hende. Hvilke Ofre vi end skulde bringe, hvor lang Tid der end skulde gaa, hvor trættende det vilde blive — Laura maatte aldrig faa mindste Nys om, hvad vi havde for; alt, hvad der skulde gøres, maatte foretages uden hendes Hjælp.

Med denne faste Beslutning gav vi os til at tage Sagen i Betragtning, thi nu maatte der handles, hvis dette nogen Sinde skulde ske.

Efter at have raadført mig med Marian, besluttede jeg at begynde med at samle saa mange Beviser sammen som muligt — derefter at spørge Hr. Kirle til Raads (ham vidste jeg, vi kunde stole paa) og faa bekræftet af ham, om han mente, vi ved egen Hjælp kunde gennemføre vor Plan. Jeg skyldte Laura ikke at ordne noget for hende, som jeg selv fandt for godt, det var nok det bedste at faa andres Dom at vide — sex Øjne maatte ubetinget se bedre end fire.

Den første Kilde til Underretning var Marians Dagbog fra hendes Blackwater-Ophold. Der var Steder i Bogen, der angik mig, som hun mente var bedst, jeg ikke fik at se. Derfor læste hun op af Manuskriptet for mig, medens jeg skrev de Bemærkninger, jeg kunde have Nytte af. Kun sent om Aftenen kunde vi finde Tid til denne Beskæftigelse, vi blev g æ r n e saa ivrige, at vi sad oppe til henad Morgenstunden. Tre halve Nætter forløb paa denne Maade, men da havde jeg ogsaa optegnet alt det, jeg mente var nødvendigt.

Mit næste Skridt var at skaffe mig saa mange Vidner som muligt fra andre Mennesker uden at vække Mistanke.

Jeg gik selv op til Fru Vesey for at

konstatere, om det var sandt eller ej, at Laura skulde have tilbragt Natten hos hende, Jeg holdt hemmelig for hende alt om Laura og hendes Søster, dels af Hensyn til hendes høje Alder og Nervøsitet, dels af samme Grund som jeg holdt alt hemmeligt for alle andre; jeg omtalte hele Tiden Laura som „afdøde Lady Glyde".

Fru Veseys Svar paa mine Spørgsmaal bekræftede kun Marians og min Antagelse af, at det var noget, hun havde drømt; Laura havde nok skrevet, at hun vilde komme og sove hos sin gamle Veninde, men Fru Vesey havde ikke set noget til hende.

Altsaa var Laura virkelig ikke til at stole paa, hun kunde ikke holde ud fra hinanden, hvad hun i Virkeligheden havde gjort, og hvad hun havde tænkt sig at ville gøre; dette var meget uheldigt for os, vi kunde jo umulig anklage nogen paa blot og bar Mistanke, vore Modstandere kunde med Rette sige, at Lauras Udsagn ikke var paalideligt.

Da jeg bad om det Brev, Laura havde skrevet til Fru Vesey, forinden hun rejste fra Blackwater, blev dette overrakt mig; det laa ikke i Konvolut, som for længe siden var kastet i Papirkurven. Der var ingen Dato over Brevet, ikke en Gang Dagen var nævnet. Det indeholdt kun følgende Linjer:

„Kæreste Fru Vesey!

Jeg er baade angst og ulykkelig, det kan være, jeg kommer til Dem i Morgen Aften for at bede om Nattely. Jeg kan ikke her i Brevet omtale, hvad der er i Vejen — jeg skriver i største Hast og Angst for at blive opdaget, saa at jeg er helt forvirret. Vær saa rar at være hjemme, naar jeg kommer, jeg skal da fortælle alt. Tusinde Kys fra Deres hengivne Laura."

Hvilken Nytte var disse Linjer for os — ikke det ringeste — ingensomhelst!

Ved min Hjemkomst bad jeg Marian skrive til Fru Michelson og paalagde hende at vise lige saa stor Forsigtighed, som jeg havde gjort lige overfor Fru Vesey. Hvis hun var enig med mig, skulde hun udtrykke sig paa en Maade, som om hun ikke nærede altfor stærk Tiltro til Grev Fosco, og hun skulde bede Husholdersken at forsyne os med en tydelig Stadfæstelse af Begivenhederne paa Blackwater; at de maatte være fuldtud paalidelige, var en Selvfølge.

Medens vi ventede paa Svar, der først indtraf en Uges Tid efter, gik jeg til Lægen i St. Johns Wood, hvor jeg præsenterede mig som en Udsending fra Frøken Halcombe, der, om muligt, ønskede at erfare flere Enkeltheder om sin Søsters Sygdom og Død, end Hr. Kyrle havde fundet sig foranlediget til at skildre for hende. Ved Dr. Goodrickes Hjælp lykkedes det mig at tilvejebringe en Kopi af Dødsattesten;

ligeledes foranstaltedes der en Sammenkomst imellem mig og Jane Gould, den Kone, der havde klædt Liget. Igennem sidstnævnte erfarede jeg Tjenestepigen, Hester Pinhorns Opholdssted. Hun havde nylig forladt sin Plads som Følge af en Uenighed med sin Frue og boede nu i Nærheden hos nogle af Madame Goulds Bekendte. Paa denne Maade opnaaede jeg at faa de ovennævnte Beretninger fra Husholdersken, fra Lægen, Jane Gould samt fra Hester Pinhorn.

Forsynet med disse Skrivelser mente jeg, Tiden var kommet, hvor jeg var tilstrækkelig godt forsynet med Beviser til, at jeg kunde fremstille mig for Hr. Kyrle, hvorfor Marian skrev til ham for at spørge ham, til hvilken Tid og paa hvilken Dag det passede ham, at jeg (hun nævnede mig ved Navn) kunde fremstille mig for ham for at tale privat med ham.

Forinden jeg tog af Sted, var der Tid nok for mig til, som sædvanlig, at spasere en Tur med Laura; jeg gik ikke hjemmefra, før jeg havde set hende tage Overtøjet af og sætte sig til sit Bord for at tegne. Hun saa' op paa mig med et helt andet Udtryk end hendes sædvanlige ængstelige Blik; da jeg nu rejste mig for at gaa bort igen, gav hun sig til paa sin tidligere nervøse Maade at pille ved Blyanter og Pensler, der laa foran hende paa Bordet.

„De er da vel ikke træt og ked af mig?" spurgte hun. „Det er vel ikke af

denne Grund, De gaar? Jeg skal nok prøve paa at blive bedre — jeg skal nok snart blive rask. Holder De virkelig lige saa meget af mig som før, Walther, jeg er saa grim og tynd og saa bleg og lærer kun ganske langsomt at tegne og male."

Hendes Tale var som et Barns, hun udtalte det, hun tænkte. Jeg dvælede endnu i nogen Tid hos hende for at forsikre hende om, at hun var mig kærere nu end nogen Sinde før.

„Prøv paa at blive helt rask," sagde jeg, søgende at opmuntre det nye Haab, som lod til at være opdukket i hende, „prøv paa at blive fuldstændig rask for Marians og for min Skyld!"

„Ja," hviskede hun hen for sig og gav sig nu til at tegne. „Ja, jeg maa prøve derpaa, de holder jo begge saa meget af mig."

Pludselig saa' hun atter op.

„Bliv ikke altfor længe borte, Walter, jeg kan ikke finde ud af Tegningerne, naar De ikke er her."

„Min Elskede, jeg skal snart være her igen, jeg skal da nok hjælpe Dem, De skal nok hurtig blive rigtig flink."

Min Stemme svigtede mig til Trods for min ydre Ro. For ikke at røbe min Bevægelse gik jeg hastig bort, jeg maatte beherske mig overfor hende, jeg maatte være stærk for at kunne fortsætte den

Kamp, som forhaabenlig skulde ende med Sejr.

Idet jeg aabnede Døren, betydede jeg Marian at følge mig ud. Det var nødvendigt at forberede hende paa, hvad der kunde ske, dersom jeg viste mig paa de Gader og Torve, hvorhen jeg i lange Tider ikke havde turdet vove mig.

„Efter al Sandsynlighed vender jeg tilbage efter faa Timers Forløb," sagde jeg; „pas i Mellemtiden paa, at her ingen bliver indladt. Men skulde der ske noget —"

„Hvad skulde der ske," afbrød hun mig hurtig. „Sig ligefrem, Walter, om der er Fare paa Færde, for at jeg kan være forberedt derpaa."

„Den eneste Fare," svarede jeg, „der kan være Tale om, er, at Sir Percival Glyde kan være blevet kaldt hjem til England ved Efterretningen om Lauras Flugt. De véd, at han lod mig bevogte forinden min Afrejse fra England, han kender mig rimeligvis af Udseende, skønt jeg ikke kender ham."

Hun lagde sin Haand paa min Skulder, betragtende mig ængstelig og tavs. Jeg mærkede, hun forstod den alvorlige Fare, der truede mig.

„Der er ikke megen Sandsynlighed for, at jeg skal nødsages til snart igen at blive set i London, men det er dog muligt, at enten Sir Percival eller en af de Folk, han benytter, skulde opsnuse mig den enkelte

Gang, jeg gaar til Byen. I dette Tilfælde maa De ikke blive urolig, dersom jeg skulde udeblive i Nat eller en anden Gang, og lov mig at finde paa et eller andet at narre Laura med, saa at hun ikke bliver bange; jeg skal sige Dem, at dersom jeg faar mindste Grund til at mene, at jeg bliver udspioneret, skal jeg nok sørge for, at min Spion ikke har Færten af mit Spor; jeg gaar da ikke herhjem, Marion — før eller senere ses vi igen. Vær blot uden Frygt!"

„Jeg er ikke bange, Walter," lød hendes faste Svar. „De skal ikke fortryde, at De kun har en Kvinde til Deres Hjælp."

Hun holdt inde, tøvende endnu en Stund.

„Vær forsigtig — jeg beder Dem være forsigtig!"

Og hun trykkede ængstelig min Haand.

Jeg forlod hende, jeg begav mig af Sted for at bane Vejen til Opdagelsen — den mørke, tvivlsomme Vej, der begyndte ved Sagførerens Dør.

Fjerde Afsnit.

Ikke en eneste Omstændighed af Vigtighed hændte paa min Vej til Gilmore og Kyrle i Chancery Lane.

Medens mit Kort blev bragt ind til

Hr. Kyrle, faldt der mig noget ind, som jeg meget beklagede ikke at have overtænkt før nu.

Af Marions Dagbog saas det, at Grev Fosco havde aabnet det første Brev fra Blackwater til Hr. Kyrle og ligeledes, ved Hjælp af sin Hustru, havde faaet det andet Brevs Indhold at vide. Hun var derfor vidende om Kontorets Adresse og vidste naturligvis, at dersom Marion, efter Lauras Flugt fra Anstalten, ønskede Raad og Bistand, vilde hun først og fremmest tage Lauras Sagfører. I dette Tilfælde var Kontoret i Chancery Lane det første Sted, han og Sir Percival vilde bevogte, og dersom nu de samme Personer, som var blevne benyttede til at forfølge mig forinden min Afrejse, vilde blive valgte til ogsaa denne Gang at opspore mig, var jeg rimeligvis allerede fanget i den Fælde, der var opstillet for mig. Jeg havde forud tænkt, at jeg muligvis skulde blive genkendt inde i Londons Gader, men at jeg just skulde blive bevogtet ved selve Kontoret, var ikke faldet mig ind før i dette Øjeblik. Men nu var det for silde at gøre denne Vildfarelse god igen — for silde til at ønske, at jeg, i Stedet for at opsøge Hr. Kyrle paa Kontoret, ikke hellere havde aftalt et Stævnemøde et andet Sted med ham. Der var nu intet andet for mig at gøre end at anvende yderste Forsigtighed paa Vejen hjem

og for ingen Pris lade dem komme paa Spor efter vort Skjulested.

Efter at have ventet nogle faa Minuter blev jeg vist ind i Hr. Kyrles private Kontor. Han var en bleg, tynd, rolig, selvbehersket Mand med et vaagent Øje og et fordringsløst Væsen; han talte sagte; han var ikke særlig venlig overfor Fremmede og var ikke let at rokke ud af sin Ro. Men alt dette passede mig fortrinlig, en saadan Mand kunde jeg netop bruge, thi dersom han overhovedet tog en Beslutning i den Sag, jeg vilde forebringe ham, og denne Beslutning var heldig for os, vidste jeg temmelig bestemt, at Udfaldet vilde blive godt. „Forinden jeg begynder at tale om den Forretning, jeg er kommet for at tale om," sagde jeg, „maa jeg sige Dem, at det ikke vil tage saa lidt af Deres Tid baade at høre paa mig og overhovedet at beskæftige Dem med hele Sagen."

„Min Tid er til Frøken Halcombes Raadighed," svarede han. „Jeg skal gøre for hende, hvad jeg kan, og prøve paa at handle lige saa omhyggelig, som min Kompagnon vilde have gjort. Jeg har givet ham Løfte om at gaa grundig til Værks i alt, hvad Frøken Halcombe ønsker at benytte mig til, og jeg skal holde mit Løfte."

„Maa jeg først spørge, om Hr. Gilmore opholder sig her i Landet?"

„Nej, han og hans Familie er for Tiden i Tyskland; han er betydelig bedre, men

Tiden for hans Tilbagekomst er endnu ikke fastsat."

Medens vi snakkede sammen, ledte han imellem de Papirer, der laa foran ham, og trak nu et forseglet Brev frem; først troede jeg, han vilde række mig Brevet, men det lod til, han ombestemte sig, han lagde det kun til Side, satte sig derefter i sin Stol, ventende i Tavshed paa at høre, hvad jeg havde at sige.

Uden at spilde et Øjeblik med indledende Ord begyndte jeg at fortælle, idet jeg satte ham ind i hver eneste Enkelthed, som allerede er blevet nævnet.

Trods hans korrekte Opførsel og trods det, Manden var Jurist til Fingerspidserne, kom han alligevel ud af Sindsligevægt og fremkom saavel med vantro som overraskede Udbrud; flere Gange afbrød han mig, før jeg havde talt færdig. Saa snart dette skete, gjorde jeg ham dette ene Spørgsmaal:

„Hvad er Deres Mening derom, Hr. Kyrle?"

Han var altfor forsigtig til at indlade paa at svare uden Betænkning, sagde dog lidt efter:

„Førend jeg udtaler min Mening, maa det være mig tilladt at fremstille et Par Spørgsmaal for Dem."

Hans Spørgsmaal var klare, men meget mistænksomme, saa at det straks gik op for mig, at han ikke troede mig eller snarere, at han ansaa mig for at være

Offer for et Bedrageri; var min Ankomst ikke blevet meldt af Frøken Halcombe, vilde han naturligvis endog have troet, at jeg var Hovedpersonen i et Komplot, der gik ud paa at frarane Sir Percival hans Formue.

„De tror ikke, jeg taler Sandhed, Hr. Kyrle," spurgte jeg, da han endelig ophørte med at udfritte mig.

„Jo, De taler Sandhed, De tror i hvert Fald selv paa Sandheden af Deres Ord," svarede han. „Jeg nærer den største Agtelse for Frøken Halcombe, har derfor megen Grund til at respektere en Herre, hvem hun sætter sin Lid til og har fuldstændig Tiltro til. Jeg gaar endog saa vidt at indrømme, at saavel for Dem som for Frøken Halcombe er Lady Glyde endnu i Live, men alt dette har jeg som Jurist intet at gøre med, De, Hr. Hattright, er kommet for at faa min Hjælp i denne Sag, men som Sagfører anser jeg det for min Pligt at sige Dem, at det overhovedet ikke er nogen Sag, at man ingen Ret har til at beskæftige sig med en Sag, som ikke existerer."

„De benægter det altsaa ligefrem, Hr. Kyrle."

„Jeg skal prøve paa at forklare Dem min Anskuelse. Beviserne for Lady Glydes Død er saavel klare som tilfredsstillende. Først er der hendes Tantes Vidneudsagn om, at hun kom til Grev Foscos Hus, at

hun blev syg dèr og døde.Der er Lægens Vidneudsagn om, at hun er død, at hun døde en naturlig Død; det er en Kendsgerning, at Begravelsen foregik paa Limmeridge, hvor Indskriften paa Gravstenen bærer Vidne om, at hun er blevet lagt i Jorden. Og det er alt dette, som De vil overbevise mig om, ikke er Tilfældet. Hvilket Bevis har De, hvorpaa vil De støtte Deres Erklæring om, at den Person, som døde og blev begravet, ikke var Lady Glyde? Lad os løselig gennemgaa Hovedpunkterne i Sagen og se, hvad de er værd. Frøken Halcombe tager til en vis Sindssygeanstalt, ser dèr en vis Patient, som af alle benævnes Anne Catherick, og som har en ganske mærkværdig Lighed med Lady Glyde. Anne Catherick undslipper. Den Anne, som én Gang før var flygtet fra Anstalten, blev bragt tilbage i Juli Maaned, og den Herre, der førte hende tilbage, advarede Hr. Fairlie imod hende, fordi han vidste, at hun vilde udgive sig for hans afdøde Nièce; det vides, at hun i Anstalten gentagne Gange har erklæret, at hun virkelig var Lady Glyde, men ingen har troet hende. Dette er hele Sagen, Hvad kan De nu stille op herimod? At Frøken Halcombe i omtalte Kvinde genkender sin Søster; denne er syg og kan intet selv bevise, fordi hun paa visse Punkter har mistet Hukommelsen. Hvorfor talte Frøken Halcombe ikke med Anstaltens

Bestyrer, men bestak en Sygeplejerske for at hjælpe hende til Flugt? Genkendte Hr. Fairlie hende — han var dog hendes Onkel? Nej! Hvorfor blev hun ikke i Omegnen af Godsel, hvor Folk kunde overbevise sig, om hun var den rigtige Lady Glyde eller Anne Catherick? Nej, hun bliver ført hemmelig til London. I Mellemtiden er De kommet til og har ogsaa genkendt hende, og De var ikke en Gang en gammel Ven af Familien. Tjenestefolkene modsiger Dem. Hr. Fairlie modsiger Dem, og den formodede Lady Glyde modsiger sig selv. Hun erklærer, at hun har tilbragt en Nat i London i et bestemt Hus, efter Deres eget Udsagn viser det sig, at hun slet ikke har været i det Hus, og efter Deres egen Mening kan De intet bevise, just fordi hun ikke er tilregnelig, og De ikke kan faa noget rigtigt at vide af hende. For at spare Tid springer jeg ethvert mindre vigtigt Punkt over, men jeg spørger Dem, hvilke Punkter De vilde fremdrage, dersom Sagen skulde for Retten, hvilke Beviser De vilde fremkomme med?"

Jeg var nødt til at vente for at samle mine Tanker, førend jeg kunde svare. Det var første Gang, Lauras og Marions Historie var blevet fremstillet for mig af en Fremmed og fra dennes Synspunkt; første Gang de forfærdelige Hindringer, der krydsede vor Vej, var blevne viste mig; derved fik

jeg at vide, hvorledes andre vilde tænke om Sagen.

„Der kan ingen Tvivl være om," sagde jeg, „at de Kendsgerninger, saaledes som De har fremstillet dem, kunde vidne imod os, men —"

„Men De mener, at disse Kendsgerninger kunne bortforklares," afbrød Hr. Kyrle mig. „Lad mig da fortælle Dem Resultatet af min Erfaring paa dette Punkt. Naar en engelsk Jury har at vælge imellem en klart bevist Kendsgerning og en lang Forklaring, foretrækker den altid Kendsgerningen fremfor Forklaringen. Som nu for Exempel: Lad os kalde den Dame, De mener har Ret til Navnet Lady Glyde, for dette Navn — altsaa Lady Glyde erklærer at have sovet i et vist Hus, og det bliver bevist, at hun aldeles ikke har været dèr. De forklarer denne Omstændighed ved at fremstille hendes sygelige Tilstand, men hævder, at hun er blevet narret. Naa, det er ikke min Mening, jeg udtaler, men Juryens — den vil ubetinget sige, at naar hun ikke er klar, kan hun intet bevise, og naar man intet kan bevise, har man ingen Ret."

„Men vil det da ikke være muligt ved Taalmodighed og store Anstrængelser at gøre Opdagelser og skaffe Beviser? Frøken Halcombe og jeg ejer nogle faa Hundrede Pund —."

Han saa' paa mig med halvt undertrykt Medlidenhed rystende paa Hovedet.

„Tænk rigtig over Sagen — overvej den fra Deres eget Synspunkt, Hr. Hartright. Dersom De har Ret med Hensyn til Sir Percival Glyde og Grev Fosco — hvad jeg ikke finder, at De har, maa De se at skaffe nye Beviser og gode Beviser, hvis ikke vil hverken Deres hundrede, heller ikke tusinde Pund være tilstrækkelige, og hvad der er endnu værre, Pengene vil være spildte, og naar vi da er ved Slutningen af Sagen, vil Resultatet blive, at ingen vil holde med Dem, og De taber Deres Sag. Husk, hvor vanskeligt det er at bevise, hvem Damen er, naar hendes Lighed med den anden er saa slaaende, og i dette Tilfælde bliver det nu ligefrem umuligt. Jeg indser virkelig ikke en eneste Udvej, hvordan vi end griber Sagen an. Selv om den Kvinde, der blev begravet paa Limmeridge Kirkegaard, ikke var Lady Glyde, var hun — det har De selv sagt — saa lig den anden, at vi intet vilde opnaa, om vi end fik Tilladelse til at grave den døde op. Kort og godt, Hr. Hartright, De maa opgive det — det gør j e g i hvert Fald.“

Jeg var nu bestemt og vilde ikke rette mig efter ham, men prøvede paa endnu en Gang at overbevise ham og til at tage sig af os.

„Er der da ikke andre Beviser, som vi kunde skaffe til Veje foruden dette med Ligheden,“ spurgte jeg.

„Nej,“ svarede han. „Det simpleste og

sikreste af alle Beviser. Beviset for, naar hun blev bragt til Anstalten, og naar hun ankom her til Byen, er, efter hvad De selv paastaar, umuligt at skaffe til Veje. Kunde De skaffe denne Dato, vilde vi deraf kunne se, om det stemmer med Lægens Udsagn om Datoen for Dødsfaldet og Datoen for Lady Glydes Rejse hertil. Kan De fremvise et eneste Bevis, vilde Sagen faa et helt andet Syn, og jeg skulde da være den første til at ville have Sagen fortsat."

„Den Dato maa kunne skaffes til Veje, Hr. Kyrle."

„Ja, paa den Dag, hvor det sker, Hr. Hartright, skal det være mig en Glæde at tage mig af denne Affære. Har De ringeste Udsigt til at komme saa vidt, maa De straks meddele mig det, jeg skal da raade Dem efter bedste Evne."

Jeg overvejede det en Stund.

Husholdersken kunde ikke hjælpe os, Laura heller ikke, og stakkels Marion var ligeledes ude af Stand dertil. Efter al Sandsynlighed var de eneste Mennesker, som vidste Besked dermed, Sir Percival og Greven.

„For Øjeblikket ser jeg ingen Udvej," sagde jeg, „fordi jeg ikke kender én, som véd noget med Sikkerhed, ikke andre end Sir Percival Glyde og Grev Fosco."

Hr. Kyrles rolige, opmærksomme Ansigt opklaredes for første Gang af et Smil.

„Efter Deres Mening om disse to Her-

rers Opførsel vil De næppe kunne vente Hjælp fra denne Kant. Dersom de virkelig ved Bedrageri skulde have tilvendt sig store Summer, vil de næppe være saa dumme at tilstaa det."

„Men man kunde tvinge dem dertil, Hr. Kyrle."

„Hvem skulde det?"

„Jeg!"

Vi havde begge rejst os. Han saa' mig opmærksomt ind i Øjnene, aabenbart med mere Interesse, end han havde vist før. Jeg mærkede, at han blev forbavset over min Opførsel.

„De er meget bestemt," sagde han. „De maa uden Tvivl have en bestemt Grund til Deres Handling, en Grund, det ikke tilkommer mig at spørge om. Men det maa jeg gentage, at skaffer De blot ét Bevis, skal jeg med Glæde give Dem Hjælp og gøre alt, hvad der staar i min Magt for at skaffe Klarhed i Sagen. Samtidig maa jeg dog advare Dem, fordi Pengespørgsmaalet er et vigtigt Faktum i Retssager, og jeg ser kun lidet Haab for Dem til at genvinde Lady Glydes Formue, selv om det nogenlunde klart blev bevist, at hun virkelig er i Live. Den udenlandske Grev vilde sandsynligvis forlade Landet, før Forhandlingerne var begynde, og Sir Percival er i en saadan Pengeforlegenhed, at han vil gøre alt for at holde paa sin Ret. De er maaske vidende om —"

Jeg standsede ham ved at sige:

„Jeg maa bede Dem ikke at diskutere Lady Glydes Affærer. Jeg har ikke og vil heller ikke vide Besked med disse — jeg véd kun, at hun har mistet sin Formue. De har Aarsag til at antage, at jeg har personlige Grunde til at blande mig i Sagen, og jeg ønsker, at disse Grunde altid skal forblive lige saa uinteresserede, som de er i dette Øjeblik —"

Han prøvede at afbryde mig for at fremkomme med Forklaringer. Jeg var i Grunden vred, fordi han havde tvivlet paa mig, hvorfor jeg fortsatte uden at tillade ham at afbryde mig.

„Min Interesse for Lady Glyde har intet med Penge at skaffe, jeg venter ikke at faa Belønning paa denne Maade. Hun er blevet jaget bort fra det Hus, hvor hun er født, en Usandhed, der skal bevise hendes Død, staar indgraveret i hendes Moders Ligsten, og der existerer to Mænd, som er ansvarlige for alt dette. Men hendes Hjem skal atter aabne sine Døre for hende, og det i Overværelse af hvert et Menneske, som bivaanede Begravelsen. Familiens Overhoved skal offenlig erklære det hele for Usandhed og Bedrageri, og hine to Mænd skal svare mig til deres Forbrydelse, hvis Retten virkelig staar magtesløs overfor dem. Jeg vil vie mit Liv til denne Gerning, og skønt jeg er ene, vil jeg, dersom Gud vil, fuldføre den."

Han trak sig tilbage hen imod Bordet men sagde intet; dog viste hans Ansigt tydelig, at han nu forstod, at det intet kunde nytte at faa mig fra denne fixe Idé, som han ansaa den for at være, hvorfor han fuldstændig opgav mig.

„Vi er af modsat Mening, Hr. Kyrle," sagde jeg, „men Tiden vil vise, hvem af os der sejrer. Imidlertid maa jeg takke Dem for Deres Venlighed at have hørt paa mig. De vil ikke hjælpe mig, men har været saa elskværdig at bevise mig, at det ikke nytter os meget at henvende os til Retten eller søge Hjælp hos Sagførere. Vi har ingen Beviser og har ikke tilstrækkelig Penge til at afholde mange store Udgifter. Nu véd jeg altsaa saa meget mere!"

Jeg bukkede og gik hen imod Døren. Han kaldte mig tilbage for at give mig det Brev, som jeg havde set ham lægge til Side paa Bordet, straks da jeg kom ind.

„Dette kom med Posten for et Par Dage siden," sagde han. „Maaske De vil være saa god at overbringe det til Adressaten. Vær samtidig saa venlig at underrette Frøken Halcombe om, at jeg beklager ikke at kunne hjælpe hende undtagen med Raad, som hun dog vist bryder sig lige saa lidt om som De."

Jeg saa' paa Brevet, medens han talte. Det var adresseret til Frøken Halcombe, men var sendt til Hr. Kyrle, Chancery Lane. Haandskriften var mig ubekendt.

Idet jeg gik derfra, gjorde jeg endnu et sidste Spørgsmaal.

„Véd De tilfældigvis, om Sir Percival Glyde endnu opholder sig i Paris?"

„Han er vendt tilbage til London," svarede Sagføreren, „det hørte jeg i hvert Fald af hans Prokurator, hvem jeg traf i Gaar."

Saa gik jeg.

Da jeg kom ud ad Gadedøren, var jeg saa forsigtig ikke at vække Opmærksomhed ved at stille mig op for at se mig om. Jeg gik lige hen til et af de store, forholdsvis stille Torve, der laa imod Nord, og dèr vendte jeg mig ganske pludselig om paa et Sted, hvor jeg vidste, der var temmelig menneskefomt, saa at jeg altsaa uden Hindring kunde se nedad Fortovet, hvem der var bag mig.

Og ganske rigtig — dèr stod to Mænd paa Hjørnet af Torvet, de var standsede lige saa pludselig som jeg, og stod nu og talte sammen. Efter et Øjebliks Betænkning vendte jeg tilbage, saa at jeg kom forbi dem; den ene rørte sig, da jeg nærmede mig, og drejede om det Hjørne, som førte fra Torvet ned ad en Gade. Den anden derimod blev staaende. Jeg saa' lige paa ham, idet jeg gik forbi, og genkendte øjeblikkelig i ham en af de Mænd, der havde forfulgt mig forinden min Afrejse fra England.

Havde jeg turdet følge mit Instinkt,

vilde jeg uden Tøven have indladt mig med ham, hvoraf Følgen vilde have været, at jeg havde banket ham; men som det var, maatte jeg tage Følgerne i Betragtning, gjorde jeg blot en eneste Gang noget galt, vilde Sir Percival have Vaaben i Hænde imod mig. Der var altsaa intet andet Valg end at bruge List imod List.

Jeg drejede om ad den Gade, ad hvilken den anden Mand var forsvundet, gik forbi ham og ventede saa i en Gadedør. Han var mig fremmed, og jeg var derfor rigtig glad, jeg havde set ham for en anden Gangs Skyld. Nu vendte jeg tilbage ad samme Vej, jeg var kommet, indtil jeg kom til New Road, dèr drejede jeg imod Vest, (jeg mærkede godt hele Tiden de to Mænd i Ryggen paa mig), ventende paa et Sted, hvor jeg vidste, at der ikke ret langt derfra var Droskeholdeplads, lige til en af de lette smaa Drosker, som tilfældigvis var tom, kørte forbi. Der var nu ingen andre Drosker paa Holdepladsen, hvorfor jeg sprang op i Vognen, raabte til Kusken, at han hurtigst mulig skulde køre til Hyde Park. Saaledes undslap jeg mine Forfølgere. Jeg fik lige set dem fare af Sted efter Vognen for paa denne Maade at forfølge mig, indtil de traf paa en anden Droske. Dog jeg havde faaet Forspring, og da jeg mente, jeg var sikker og kunde standse Vognen, var der ingen at se.

Jeg gik igennem Hyde Park, hvor jeg

paa den aabne Plads forvissede mig om ikke at være forfulgt, og da jeg endelig langt om længe vendte mine Fjed imod Hjemmet, var det først flere Timer efter, at Mørket var faldet paa.

— — — — — — — — — — — — —

Marion sad oppe og ventede paa mig; hun var ene i den lille Dagligstue, idet hun havde overtalt Laura til at gaa til Ro efter først at have lovet at vise mig hendes Tegning i samme Øjeblik, jeg traadte ind i Stuen. Den lille utydelige Skitse — saa ubetydelig og dog saa rørende nøje udført — var meget omhyggelig lagt paa Bordet imellem to Bøger og paa en Maade, saa at det svage Skær fra det ene Lys, der brændte i Stuen, faldt paa Tegningen. Jeg satte mig ved Bordet for at betragte hendes Værk og for hviskende at fortælle Marion mine Oplevelser. Skillevæggen ind til det andet Værelse var saa tynd, at vi næsten kunde høre Lauras Aandedræt, og havde vi talt højt, vilde hun være blevet forstyrret i sin Søvn.

Marion bevarede sin Fatning under min Beskrivelse om Mødet med Hr. Kyrle, men saa snart jeg begyndte at tale om de to Mænd, der havde forfulgt mig, fra jeg kom ned fra Sagføreren, samt da hun erfarede Sir Percivals Hjemkomst, blev hendes Ansigt blegt og bekymret.

„Det er daarlige Nyheder, Walter, de værste Efterretninger, De kunde bringe. Er der mere, De vil fortælle?“

„Jeg har noget til Dem, Marion,“ svarede jeg og rakte hende den Billet, Sagføreren havde betroet til min Varetægt.

Hun saa' paa Adressen og genkendte strax Haandskriften.

„De véd, fra hvem det er,“ spurgte jeg.

„Kun altfor godt kender jeg den Skrift. Brevet er fra Grev Fosco,“ svarede hun.

Samtidig aabnede hun Konvoluten. Hendes Kinder rødmede, medens hun læste, og Øjnene lyste af Vrede, da hun rakte mig det til Gennemlæsning.

Billetten indeholdt følgende Linjer:

„Paavirket af min Beundring for Dem, min store Beundring, skriver jeg til Dem, kære, beundringsværdige Marion, for Deres Freds Skyld — for at udtale to trøstende Ord til Dem:

„Frygt intet!“

Brug Deres sjældne, udmærkede Forstand og forstaa, at De skal forblive skjult. Kære, beundringsværdige Kvinde, indlad Dem aldrig paa den Fare at vise Dem offenlig, giv Afkald herpaa — vær fornuftig. Nyd Freden i Hjemmet, man staar sig derved i Længden, nyd den, De undgaar paa denne Maade Livets Storme. Forbliv derfor, kære, unge Dame, i den Fredens Dal, hvor De foreløbig opholder Dem.

Lyder De mit Raad, behøver De ikke

at frygte, intet skal da vederfares Dem, ikke et Haar skal blive krummet hverken paa Deres eller paa Deres smukke Ledsagerskes Hoved; De skal ikke blive forfulgt til Deres Skjulested. Ak, jeg misunder Deres Husfælle, at hun har fundet Tilflugt hos Dem, jeg misunder hende, men lader hende dog forblive dèr, hvor hun er.

Et sidste Ord som en kærlig Advarsel, en faderlig Forsigtighedsregel, og jeg skal løsrive mig fra Dem — fra at henvende mig oftere til Dem og nøjes med denne sidste Advarsel.

Gaa ikke videre, end De allerede er gaaet, prøv ikke paa at fremkomme med Trusler eller lignende. Faa mig ikke til at tage Affære — derom beder jeg Dem paa det indstændigste. De Venner, som ønsker at handle for Dem — og er dristige nok dertil — advar dem, fremskynd ikke deres Iver, søg tværtimod at dæmpe denne. Skulde Hr. Hartright vende tilbage til England, pas da blot paa ikke at træde i Forbindelse med ham. Jeg følger mit eget Hoved, jeg har en ualmindelig stærk Vilje, og Percival følger mig i Hælene. Jeg vilde nødig tilføje Dem noget ondt. Men den Dag, da Hr. Hartright krydser min Vej, er han fortabt!"

Den eneste Underskrift var Bogstavet

F., rundt om det var Snirkler og Streger, saa at Pogstavet tog sig helt pyntelig ud.

Jeg kastede Brevet paa Bordet med en ubeskrivelig foragtelig Bevægelse.

„Han prøver paa at gøre Dem bange, — et sikkert Tegn paa, at han selv er bange," sagde jeg.

Hun var altfor meget Kvinde til at tage Indholdet af Skrivelsen paa samme Maade som jeg. Den uforskammede familiære Tone var for meget for hendes Ro; da hun saa' paa mig fra den modsatte Side af Bordet, hvor hun sad med Hænderne foldede i Skødet, bemærkede jeg, hvorledes hendes gamle Stolthed flammede op paa ny. Kinderne blussede, og Øjnene skinnede af Raseri.

„Walter," udbrød hun, „skulde der nogen Sinde blive Tale om, at en af disse to Mænd skulde skaanes — hvis De virkelig en Gang fik fat paa dem — lad det da for Guds Skyld ikke blive Greven, han er den værste af de to!"

„Jeg vil gemme hans Brev, Marion, saa husker jeg bedre at hævne mig, naar den Tid kommer."

Hun sendte mig et opmærksomt Blik, idet jeg lagde Brevet i min Lommebog.

„Naar den Tid kommer," gentog hun. „Er De virkelig saa sikker paa, at den Tid nogen Sinde skal komme — og det endda nu, efter at De har talt med Hr. Kyrle og efter det, der senere skete?"

„Hvad er der sket i Dag? Jeg har spurgt en anden Mand til Raads eller snarere, jeg bad ham handle for mig, og han nægtede det. Nej, min Tidsregning er fra Dagen i Morgen og ikke fra Dagen i Dag —"

„Hvorfor fra i Morgen?"

„Fordi jeg i Morgen agter at handle selv."

„Hvorledes — hvad da?"

„Jeg tager med første Tog til Blackwater og haaber at kunne vende hjem med Aftentoget."

„Til Blackwater!"

„Ja, jeg har haft Tid nok til at tænke, efter at jeg er gaaet fra Deres Sagfører, Marion. Hans og min Mening falder sammen paa ét Punkt — vi skal og maa finde Datoen for Lauras Londonerrejse, ellers nytter alt andet os intet. Dette ene Punkt i Sammensværgelsen er det svage Punkt, det er efter al Sandsynlighed det eneste Bevis, der kan skaffes til Veje imod de to Skurke."

„De mener, at dersom Laura ikke forlod Blackwater før efter den andens Død — efter den Dato, hvor Lægen udfærdigede Dødsattesten — at det da kan bevises, at Laura er i Live og Anne Catherick død?"

„Ja."

„Hvorfor har De faaet den Idé, at Afrejsen skete efter Dødsfaldet? Laura aner jo ikke selv, naar hun kom til Lon-

don, saa hun kan jo ikke have fortalt Dem noget?"

„Nej, men Anstaltens Bestyrer sagde jo til Dem, at hun blev indlagt dèr den syv og tyvende Juli. Jeg tvivler om, at Grev Fosco har været i Stand til at kunne opholde hende i London mere end én Nat; Bedøvelsen kan ikke have virket længere, tror De vel? I saa Tilfælde maa hun være taget fra Blackwater den sex og tyvende og maa være kommet til London Dagen efter den Dato, der af Lægen er opgivet at være hendes Dødsdag. Kan vi bevise dette, med andre Ord faa et sikkert Bevis for den rette Dato, er vor Sag imod Sir Percival og Greven vundet."

„Ja, det indser jeg nok. Men hvorfra faa det Bevis."

„Af Fru Micheisons Beretning har jeg faaet Idé til at forsøge to Maader for at faa Beviset. Det ene er at spørge Lægen, Dr. Dawson, som maa vide, naar han begyndte igen at tilse Dem, efter at Laura var bortrejst. Det andet er at gøre Forespørgsler i den Kro, til hvilken Sir Percival kørte om Aftenen. Vi véd, at hans Bortgang fulgte nogle faa Timer efter Lauras Rejse, maaske vi derigennem kan opspore Datoen, det er i hvert Fald et Forsøg værd, og jeg opsætter det ikke længere end til i Morgen."

„Men sæt nu ogsaa dette mislykkes — nu ser jeg alt i det sorteste Lys, Walter.

Hvad skal vi gribe til, dersom ingen paa Blackwater er i Stand til at hjælpe os?"

„Der er endnu to Mænd, som er i Stand dertil, de baade kan og skal — det er Sir Percival og Greven. Andre, som ingen særlig Grund har til at huske Datoen, kan have glemt den, men de, som er skyldige, de véd den. Og mislykkes alt andet for mig, skal jeg vide at tvinge en Tilstaaelse ud af én eller begge disse to Herrer, stol derpaa!"

Kvinden i Marion kom pludselig frem i hende.

„Begynd med Greven," hviskede hun ivrig. „For min Skyld, Walter, begynd med ham!"

„Vi maa, for Lauras Skyld, begynde dèr, hvor der er mest Sandsynlighed for, vi har Held med os," svarede jeg. Al Farve veg fra hendes Ansigt, medens hun bedrøvet rystede paa Hovedet.

„Ja," sagde hun, „De har Ret, det var lavt og dumt af mig. Jeg skal prøve paa at være taalmodig, og det vil nok lykkes mig bedre end før. da jeg var lykkeligere; endnu er der en lille Rest tilbage i mig af min Hæftighed og Utaalmodighed, men det gaar altsammen nok over. Det er kun, naar jeg tænker paa Greven, at det kommer op i mig igen."

„Ja, Grevens Tur skal ogsaa komme, det kan De være sikker paa, der er kun det kedelige ved det, at der er ingen svage

Punkter ved ham, saa at det bliver vanskeligere at angribe ham."

Jeg ventede lidt for at lade hende genvinde sin Selvbeherskelse, hvorefter jeg udtalte følgende Ord:

„Marion, der er et svagt Punkt, vi begge kender til, i Sir Percivals Liv —"

„De mener Hemmeligheden."

„Ja! Det er vort eneste sikre Holdepunkt. Kendte jeg denne, kunde jeg tvinge ham ud af hans sikre Stilling, jeg kunde afsløre Skurken paa den letteste Maade af Verden. Greven véd jeg intet om, derimod véd jeg, at Sir Percival er gaaet med til Forræderiet imod Laura af en anden Grund end alene for at faa fat i hendes Penge. De hørte selv, hvorledes han fortalte Greven, at han troede, hans Hustru vidste tilstrækkeligt om Hemmeligheden til at kunne skade hans gode Navn og Rygte. De hørte ham ogsaa selv sige, at han var fortabt, dersom Anne Catherick røbede hans Hemmelighed."

„Ja, det er sandt, begge Dele sagde han."

„Nuvel, Marion, hvis da alt andet gaar galt for mig, maa jeg søge at komme efter den Hemmelighed. Jeg kan ikke gøre for, at jeg stadig tror paa, at Lykken vil være med os, at Anne Catherick vil vise os Vejen og vil hjælpe os til Maalet. Det er maaske underligt af en Mand at tale

saaledes, men jeg føler det, og hvorfor da ikke udtale det?"

Femte Afsnit.

Historien om mine første Forespørgsler i Hampshire er snart fortalt.

Min Afrejse tidlig paa Dagen fra London satte mig i Stand til at ankomme til Doktor Dawsons Hus allerede om Formiddagen. Vort Møde førte ikke til noget tilfredsstillende Resultat, ikke hvad Anledningen til mit Besøg angik.

Vel saas det af Doktor Dawsons Bøger, naar han havde aflagt sine Besøg hos Frøken Halcombe, men det var ikke muligt at regne nøjagtig tilbage fra disse Data uden Fru Michelsons Hjælp, og denne Hjælp vidste jeg, at vi ikke kunde faa; hun kunde ikke sige, hvor lang Tid der var forløbet imellem Lægens Besøg og Lady Glydes forudgaaede Afrejse. Hun var næsten sikker paa at have omtalt Omstændighederne ved Afrejsen for Frøken Halcombe, Dagen efter at denne var gaaet for sig, men hun var ikke bedre i Stand til at angive Datoen paa den Dag, hvor hun havde røbet alt for sin Patient, end til at angive Datoen for den Dag, hvor hendes Frue var taget fra Blackwater. Hun var heller ikke i Stand

til at regne ud, i hvert Fald ikke nøje, den Tid, der var forløbet imellem Lady Glydes Afrejse og den Dag, hvor det Brev fra Grevinde Fosco ankom — Brevet uden Dato. Endelig havde Lægen, som selv i den Periode havde været syg, undladt at møde den Dag, hvor Gartneren fra Blackwater var kørt over til ham for at hente ham til den syge.

Det saa' virkelig ud, som om alt havde sammensvoret sig imod os, som om Opdagelsen af denne vigtige Dato var aldeles umulig.

Da jeg ikke kunde vente Bistand fra denne Kant, forlod jeg Dr. Dawson for at prøve paa muligvis at opspore i Knowlesbury, paa hvilken Dag Sir Percival havde opholdt sig her.

Var det dog ikke besynderligt! Skæbnen vilde det vel saa! Ved min Ankomst til Knowlesbury var Kroen lukket, og der var opslaaet Plakater paa Muren; ved mine Forespørgsler fik jeg at vide, at lige siden Jærnbanen var kommet, havde Kroen ikke kunnet betale sig, det nye Hotel ved Stationsbygningen havde efterhaanden faaet al Søgningen, medens den gamle Kro, det Sted, hvor Sir Percival den Dag var taget ind, var blevet lukket for over to Maaneder siden. Ejeren havde forladt Byen med alt sit Bohave, men hvorhen han var rejst, var der ikke en Moders Sjæl, der anede; de fire Mennesker, hos hvem jeg forespurgte

mig, gav mig fire forskellige Underretninger om hans Planer paa den Tid, han tog fra Knowlesbury.

Der var et Par Timers Tid, til Toget skulde afgaa — det sidste Tog til London, hvorfor jeg tog en Vogn for at køre fra Knowlesbury tilbage til Blackwater i den Hensigt at udspørge Gartneren samt Portneren. Dersom disse to heller ikke var i Stand til at hjælpe mig, vilde der ingen kunne det — her i det mindste ikke. Der vilde da ikke være andet for mig at gøre end at vende tilbage til London.

Jeg steg af Vognen en Fjerdingvej fra Parken, efter først at have faaet Oplysninger af Kusken, i hvilken Retning jeg skulde gaa.

Idet jeg drejede bort fra Hovedlandevejen, saa' jeg en Mand med en Vadsæk spasere hurtig foran mig paa Vej til Portnerboligen. Han var lille, var klædt i en noget lurvet, sort Jakke og havde en usædvanlig høj Hat paa Hovedet. Jeg ansaa' ham for at være Fuldmægtig hos en eller anden Sagfører og var strax saa forsigtig at sagtne min Gang, for at Afstanden imellem os kunde blive større. Han havde ikke hørt mig, og han travede hurtig videre uden at se sig tilbage og kom mig saaledes til sidst ud af Syne. Da jeg gik igennem Porten kort Tid efter, var han ikke at se — han var øjensynlig gaaet videre op imod Hovedbygningen.

Der var to Kvinder i Portnerboligen. Den ene var gammel, den anden genkendte jeg strax efter Marions Beskrivelse — det var Margaret Porcher.

Først spurgte jeg, om Sir Percival opholdt sig paa Blackwater, og da jeg fik et benægtende Svar, spurgte jeg, naar han var taget derfra. Ingen af dem kunde sige mig mere, end at han var rejst bort om Sommeren, og det var ikke til at lokke mere ud af Margaret Porcher, hun smilede kun og rystede paa Hovedet. Den ældre var mere aabenhjærtig, hende fik jeg til at snakke, hun fortalte baade om den Maade, paa hvilken Sir Percival var taget derfra, samt om den Skræk, han derved foraarsagede hende. Hun huskede tydelig, at hendes Herre havde raabt højt, at hun maatte ud af sin Seng og lukke ham ud uden at faa Tid til at tage et eneste Klædningsstykke paa; hun havde rystet af Skræk, saaledes havde han skældt og bandet — — men huske Datoen, det formaaede hun ikke — alle Dage løb ud i ét for hende!

Da jeg nu forlod Portnerboligen, saa' jeg Gartneren ikke langt derfra. Lige strax da jeg afbrød ham i hans Arbejde ved at tiltale ham, betragtede han mig en Smule mistroisk, men ved at høre, at Fru Michelson havde sendt mig til ham, begyndte han villig nok at give sig i Snak med mig. Det er ingen Nytte til at optegne, hvad der blev talt om imellem os, det havde

samme Resultat som ved de foregaaende Forsøg paa at opdage det, jeg saa ivrig søgte. Gartneren vidste, at hans Herre var kørt derfra sent om Aftenen — det var en Gang i Juli Maaned — i den sidste Halvdel af Maaneden, maaske ti Dage før August Maaned — — det var det hele, han kunde give Besked om.

Medens vi samtalede, saa' jeg atter den sortklædte Mand med den høje Hat; denne Gang kom han gaaende ud af Huset og blev staaende i nogen Frastand for at se paa os.

Jeg havde allerede før næret Mistanke til ham, nu blev min Mistanke bekræftet paa Grund af Gartnerens Uvillighed til at fortælle mig, hvem Manden var; derfor besluttede jeg selv at klare dette Spørgsmaal ved at give mig i Snak med Manden. Den bedste Maade at introducere sig paa var at spørge, om han mente, det var tilladt mig som en fremmed at bese Ejendommen. Jeg gik strax hen til ham og tiltalte ham.

Hans Udseende og Væsen forraadte tydelig, at han meget godt vidste Besked med mig, og at han havde til Hensigt at ærgre mig ved at være uhøflig for at komme i Klammeri med mig. Hans Svar var tilstrækkelig uforskammet til, at jeg kunde have skældt ham ud, dersom jeg ikke havde været paa min Post; som det var, viste jeg mig kun endnu mere høflig og gjorde Undskyldning for min Paatræn-

genhed (han havde med rene Ord beskyldt mig herfor), hvorpaa jeg gik min Vej.

Det hele kom mig ikke uventet. Jeg var blevet genkendt paa Vejen fra Hr. Kyrles Kontor, Sir Percival Glyde var blevet underrettet om mit Besøg hos Sagføreren og havde nu sendt sin Mand ud for at være i Nærheden, hvis jeg skulde gøre Forespørgsler paa hans Ejendom eller i Nærheden. Havde jeg givet ham ringeste Grund til at beklage sig over min Opførsel, havde det set net ud for mig, i bedste Fald var jeg da i nogle Dage blevet holdt borte fra Marion og Laura.

Nu var jeg altsaa forberedt paa at blive bevogtet paa Vejen fra Blackwater til Stationen, ligesom jeg var blevet passet op Dagen før i London; skønt jeg vidste dette, var det mig umuligt at opdage, om jeg ved denne Lejlighed blev forfulgt eller ej, den sortklædte forstod udmærket at holde sig skjult, j e g saa' i hvert Fald ikke noget til ham, men om han alligevel bevogtede mig eller havde sat en anden til dette Stykke Arbejde, var vanskeligt at sige. Hverken paa Stationen eller ved min Ankomst til London mærkede jeg noget. Jeg spaserede hjem, men før jeg standsede ved min Dør, var jeg saa forsigtig at vandre rundt i de mest ensomme Gader og Stræder og Gang paa Gang standse for at se mig tilbage; heller ikke paa de aabne Pladser var der nogen at øjne hos mig.

Denne Maade at vildlede mine Forfølgere havde jeg lært at benytte i Mellemamerika, dèr havde jeg Aarsag til at benytte denne Methode og her — midt i det civiliserede London — ligesaa.

Intet var hændet, som kunde forurolige Marion under min Fraværelse. Hun udspurgte mig ivrig om Resultatet af min Undersøgelse, og da jeg fortalte hende derom, kunde hun ikke skjule sin Overraskelse over den Ligegyldighed, med hvilken jeg omtalte mit Uheld.

Sandheden var, at jeg selv paa ingen Maade var overrasket, jeg havde ventet dette Resultat, men havde handlet, som om det var min Pligt at gaa frem paa denne Maade. I den Sindstilstand, jeg befandt mig, var det mig formelig en Lettelse at vide, at Kampen nu vilde blive indskrænket til en Styrkeprøve imellem mig og Sir Percival Glyde; det var mig en sand Tilfredsstillelse, det tilstaar jeg, at vide, at den eneste Maade, der nu var tilbage for at tjene Laura, var at faa Fingre i den Skurk, som havde været saa fræk at ægte Laura.

Jeg kan ærlig og redelig sige, at der ikke var mindste Bagtanke ved min Længsel efter at bevise Sir Percivals Brøde; jeg tænkte ikke paa en Forbindelse imellem Laura og mig, jeg tænkte overhovedet ikke paa andet end at genindsætte Laura i hendes Rettigheder og bevise, at hun endnu var i Live. Ikke én Gang krydsede den

Tanke mit Sind, at dersom det skulde lykkes for mig, jeg da vilde gifte mig med hende, saa at hun igen blev bundet. Som hun var nu, kunde ingen tænke paa den Slags, nej, en Fader eller Broder vilde have handlet, som jeg handlede og følte. Jeg havde foreløbig blot en eneste Tanke med Hensyn til hende — et eneste Haab, nemlig at hun maatte blive sig selv igen og komme sig fuldstændig; før hun var helt rask og fuldkommen lykkelig som før sit Ægteskab, før hun kunde se paa mig med samme Øjne og samme Udtryk som tidligere og kunde tale til mig som forhen, før vilde det aldrig falde mig ind at forene min Skæbne med hendes.

Vorherre er mit Vidne paa, at mine Tanker var saaledes.

Der vil blive skrevet Sider i denne Fortælling om mig, hvorved andre vil kunne dømme om min Opførsel, men forinden det efterfølgende læses, maa jeg retfærdiggøre mig ved at nedskrive disse mine Følelser for Laura.

Morgenen efter min Tilbagevenden fra Hampshire bad jeg Marion følge op med i mine Stuer; i mit Arbejdsværelse laa en Plan fuldt færdig, som jeg havde udarbejdet, og som jeg agtede at gennemføre for

at komme til Bunds i det eneste angribelige Punkt i Sir Percivals Tilværelse.

Hemmeligheden havde hidtil ikke været til at opspore, den havde været som en lukket Bog for os. Den eneste tænkelige Maade at opspore den paa var at faa Bistand hos Anne Cathericks Moder; dog først og fremmest maatte jeg have fat paa Madam Clements for af hende at erfare en Del Enkeltheder saavel om Familien som om andet. Efter grundig at have overvejet det altsammen ansaa jeg det for rigtigst at paabegynde de nye Forespørgsler hos Anne Cathericks trofaste Veninde og Beskytterinde Jeg vilde uden Tøven have sat mig i Forbindelse med hende, havde jeg blot anet hvor hun var at finde.

Den første Vanskelighed var nu at finde Madam Clements.

Jeg maatte have Raad af Marion om, hvorledes jeg bedst kunde og lettest skulde handle; hun foreslog at skrive til den Gaard i Nærheden af Limmeridge for at forhøre, om Madam Clements havde været hos eller skrevet til Fru Todd i de sidste Par Maaneder. Hvorledes Madam Clements var blevet skilt fra Anne var os umuligt at forstaa, men dette maatte jo være sket, og derfor laa det lige for, at Madam Clements havde forespurgt sig efter den savnede; hun havde selvfølgelig da henvendt sig først til Todds, som jo boede i Nærheden af Limmeridge, og Limmeridge var jo det

eneste Sted i Verden, Anne elskede, altsaa var det mest sandsynligt, at hun havde været dèr i Nærheden.

Jeg indsaa' strax, at Marions Forslag aabnede os en Mulighed til at finde Sporet, derfor bad jeg hende skrive strax til Todds.

Medens vi ventede paa Svar, udspurgte jeg Marion om alt, hvad hun vidste om Sir Percivals Familie, samt om hans tidligere Liv. Hun havde kun hørt meget lidt om ham; men det lidet, hun kunde fortælle, var hun temmelig sikker paa var sandt.

Sir Percival var eneste Barn. Hans Fader, Sir Felix Glyde, havde fra Fødselen været vanskabt, hvorfor han fra sin tidligste Ungdom havde skyet al Omgang. Hans eneste Glæde var Musiken, og han ægtede en Dame med samme Interesser som hans; hun ikke alene interesserede sig for Musik, men hendes Spil skal have været enestaaende. Han arvede Blackwater Gods, medens han var temmelig ung, men hverken han eller hans Hustru brød sig om at tage Del i Selskabslivet eller stifte Bekendtskaber med Naboerne, og disse prøvede derfor heller ikke paa at forstyrre den nye Godsejers Ro. Den eneste Undtagelse var Sognepræsten; ivrig som han var i sit Kald, kunde han ikke finde sig i, at ikke alle var ens.

Han havde hørt om Sir Felix, at han var en Revolutionær og ikke var religiøs, og

Præsten var hurtig kommet til det Resultat, at det var hans ufravigelige Pligt at vise Godsejeren og hans Hustru Vej til Kirken. Dog, Sir Felix afslog paa sin bestemte og kolde Maade Præstens velmente Raad og viste ham, hvor uvelkommen hans Indblanding var, og dette paa en saa tydelig Maade, at han fornærmede ham i andres Paahør, saa at Familien paa Naboejendommene sendte indignerede Breve til Godsejeren, ja selv Gaardens Folk udtalte deres Misbilligelse saa højlydt, som de vovede.

Sir Felix, som i Forvejen ikke havde haft Smag for Landlivet, og hverken brød sig om Godset eller dets Besætning, erklærede rent ud, at ingen dèr nogen Sinde mere skulde faa Lejlighed til at blande sig i hans Anliggender, da han aldrig mere vilde sætte sine Fødder paa Blackwater.

Efter i kort Tid at have været bosat i London rejste han og hans Hustru til Udlandet for aldrig oftere at vende tilbage til England. De tilbragte Størstedelen af deres Liv i Paris, men ogsaa flere Aar i Tyskland, og hvor de end var, holdt de sig for dem selv, da Sir Felix paa Grund af sin Svagelighed og Vanskabthed ikke holdt af at vise sig imellem andre.

Deres Søn, Percival, var født i Udlandet og var blevet opdraget og oplært af private Lærere. Moderen døde først, Faderen nogle faa Aar efter, enten i Attenhun-

drede og fem og tyve eller i Aaret Attenhundrede og sex og tyve.

Sir Percival havde været i England en eller to Gange før den Tid, medens han var purung, men hans Bekendtskab med den afdøde Hr. Fairlie daterede sig ikke fra den Tid, men først efter hans Faders Død. De blev snart meget fortrolige, endskønt Sir Percival sjælden eller aldrig kom til Limmeridge. Hr. Frederick Fairlie havde kun truffet ham en enkelt Gang i Hr. Philip Fairlies Selskab og kendte derfor ikke ret meget til ham. Den eneste, Sir Percival omgikkes fortrolig i den Familie, havde været Lauras Fader.

Dette var alt, hvad Marion vidste at fortælle, og det var ikke meget og heller ikke noget, som havde Interesse for mig — foreløbig i hvert Fald ikke. Jeg noterede imidlertid alligevel hvert et Ord af hendes Meddelelse, da det sandsynligvis kunde være mig til Nytte en Gang i Fremtiden.

Fru Todds Svar — Brevet var adresseret til et Posthus i vor Nærhed, hvilket vi for en Forsigtigheds Skyld havde bedt hende om — var kommet til den Tid, jeg gik for at afhente det.

Denne Gang havde vi Held med os — for første Gang i den Tid, vore Undersøgelser havde staaet paa. Fru Todds Brev indeholdt den Oplysning, vi havde ønsket at erfare.

Madam Clements havde ganske rigtig skrevet til Todds først for at gøre Und-

skyldning for deres pludselige Bortrejse fra Forpagtergaarden (det var Morgenen efter, at jeg havde truffet den hvidklædte paa Limmeridge Kirkegaard), dernæst for at underrette Fru Todd om Annes Forsvinden og samtidig bede hende indstændig om at gøre Forespørgsler i Nabolavet; det kunde jo være, den forsvundne var vendt tilbage til Limmeridge. Den Gang da hun skrev til Forpagtergaarden, havde hun vedføjet sin Adresse, og denne havde Fru Todd nu afskrevet i Brevet til Marion.

Madam Clements var bosat i London, en knap halv Times Gang fra vor Bolig.

Jeg lod ikke Græsset gro under vore Fødder, men begav mig strax den følgende Morgen til Madam Clements. Dette var mit første Skridt i min Undersøgelse. Fortællingen om de fortvivlede Forsøg, jeg paa egen Haand agtede at foretage mig, tager nu deres Begyndelse.

Sjette Afsnit.

Efter den af Fru Todd opgivne Adresse skulde Madam Clements bo i et Hus i en ganske pæn Gade. Da jeg ringede, lukkede Madam Clements selv op. Det lod ikke til, hun kunde huske mig, hvorfor hun spurgte, hvad jeg ønskede. Jeg mindede hende om

vort Møde paa Limmeridge Kirkegaard ved Slutningen af mit Sammentræf dèr med den hvidklædte, og jeg mindede hende ligeledes om, at jeg var det Menneske, der hjalp Anne Catherick — dette havde Anne selv fortalt hende — at undslippe sine Forfølgere fra Sindssygeanstalten.

Hun huskede det alt i samme Øjeblik, jeg nævnede det, og bad mig indenfor i Dagligstuen, meget ivrig efter at faa at vide, om jeg bragte hende Efterretninger fra stakkels Anne.

Det var umuligt for mig at røbe hele Sandheden uden samtidig at indlade mig i Enkeltheder angaaende Bedrageriet; og dette vilde have været altfor farligt at betro en udenforstaaende. Jeg kunde kun nøjes med at afholde mig fra at vække falske Forhaabninger hos hende og forklare hende, at Hensigten med mit Besøg var at opdage, hvem de Personer var, som i Virkeligheden var ansvarlige for Annes Forsvinden; men jeg tilføjede for at have min Samvittighed fri, at jeg ikke nærede mindste Haab om at kunne opspore hendes Opholdssted, at jeg for min Del troede, at vi aldrig mere skulde faa hende at se, samt at Hovedformaalet med mine Efterspørgsler var at straffe to Mænd, hvem jeg mistænkte for at have haft Interesse af at skaffe hende af Vejen. De to omtalte Mænd var ligeledes Skyld i, at saavel jeg som et Par af

mine kære Venner havde lidt Uret og var komne i Nød.

Efter denne Forklaring overlod jeg til Madam Clements at afgøre, om vor Interesse i denne Sag ikke faldt sammen (hvor forskellige vore Bevæggrunde end kunde være), og jeg sagde, at hun kunde fremme mine Planer ved at give mig saa mange Oplysninger, som hun blot kunde fremkomme med.

Den stakkels Kone blev lige strax saa forfjamsket af Bevægelse, at hun ikke rigtig opfattede, hvad jeg sagde. Hendes eneste Svar til mig var, at jeg var velkommen, at hun nok skulde fortælle alt, hvad hun vidste til Gengæld for min Venlighed imod Anne; men da hun ikke var dygtig til at fortælle og slet ikke vidste, hvor hun skulde begynde, bad hun mig om at hjælpe hende paa Gled ved at udspørge hende.

Det gjorde jeg, jeg begyndte saa langt tilbage som den Dag, hun og jeg og Anne traf sammen paa Kirkegaarden. Saa spurgte jeg, hvor hun og den ulykkelige var tagne hen efter at være flygtede fra Limmeridge, og førte hende paa denne Maade fra Punkt til Punkt uden at afbryde; naar hun standsede, havde jeg bestandig et Spørgsmaal parat, som satte hende i Stand til at fortsætte.

Indholdet af hendes Beretning var omtrent følgende: Da de var tagne fra Todds Forpagtergaard, havde Madam Clements

ment, det var bedst at føre Anne helt til Derby, og var blevet dèr en hel Uge for Annes Skyld. Efter den Tid var de tagne til London og havde boet i en Lejlighed, som Madam Clements havde lejet i Maanedsvis, indtil Værten havde set sig nødsaget til at sige dem op paa Grund af Salget af Huset. Annes Frygt for at blive fundet, naar hun opholdt sig i London eller i Nærheden af denne By, havde meddelt sig i den Grad til Madam Clements, at denne heller ikke turde vove sig udenfor Hjemmet; derfor bestemte de sig nu til at flytte til en mindre By — til Grimsby i Lincolnshire, hvor Madam Clements afdøde Mand havde tilbragt sin Ungdom. Hans Slægtninge var pæne, respektable Mennesker, som alle var bosatte dèr i Byen, de havde altid vist sig overmaade venskabelige overfor hende, hvorfor hun mente, det var fornuftigst at tage dertil, om ikke for andet, saa for at hente Raad og Bistand hos sin afdøde Mands Slægt og Venner. Da Anne ikke vilde høre Tale om at vende tilbage til sin Moder i Welmingham paa Grund af, at hun var blevet hentet derfra for at føres til Sindssygeanstalten, samt fordi Sir Percival snarest vilde tage til Moderen for at søge hende dèr og føre hende tilbage til hendes Fængsel — var Madam Clements Plan den eneste fornuftige; hun selv fandt det ogsaa højst uforsvarligt af Annes Mo-

der at handle med sin Datter, som hun havde gjort.

I Grimsby var det, at de første alvorlige Symptomer af Sygdommen viste sig hos Anne. Anfaldet kom strax efter, at Anmeldelsen af Lady Glydes Ægteskab havde staaet i Bladene; hun læste det selv.

Lægen, som hurtig blev hentet, opdagede øjeblikkelig, at hendes Ildebefindende stammede fra Hjærtet. Hun var længe syg og svækkedes øjensynlig for hvert nyt Anfald. Hun blev behandlet med største Forsigtighed, men intet hjalp, og da der ikke kunde være tale om at flytte hende, blev de i Grimsby fra Nytaar og helt ind i Sommeren, og de vilde sandsynligvis være blevet der endnu længere, hvis Anne ikke havde fattet en pludselig Bestemmelse om at vove sig tilbage til Hampshire i den Hensigt at opnaa at faa et hemmeligt Møde i Stand imellem sig og Lady Glyde.

Madam Clements gjorde alt, hvad der stod i hendes Magt for at sætte sig imod Udførelsen af denne dristige og farlige Plan, men Anne vilde slet ikke høre paa hende, vilde heller ikke en Gang fortælle, hvilke Grunde hun havde til at udføre Vovestykket; hun nøjedes med at forklare, at da hun følte, hun snart skulde dø, og hun havde noget, hun vilde meddele Lady Glyde, som hun ikke vovede at fortælle noget andet Menneske, maatte hun strax af Sted. Hendes Beslutning var urokkelig. Det

saas bedst deraf, at hun, som hidtil havde været bange for at bevæge sig alene ude omkring, nu erklærede, at hun godt kunde tage ene, dersom Madam Clements havde noget imod at ledsage hende.

Lægen, som blev raadspurgt, var af den Mening, at dersom vi satte os alvorlig op imod hende, vilde hun efter al Sandsynlighed faa et Tilbagefald og maaske af en alvorligere Art end de foregaaende, og derfor tøvede Madam Clements ikke et Øjeblik med at give efter, skønt hun forudsaa alle de Sorger og Farer, der vilde komme. Men hvor kunde hun andet end at lade den stakkels syge, forpinte Sjæl faa sin Vilje!

Paa Rejsen fra London til Hampshire opdagede Madam Clements, at en af deres Medrejsende var godt kendt i Omegnen af Blackwater og kunde give Anne enhver Underretning om Vej og Sti, som hun ønskede; vi fik at vide, at det eneste Sted, vi kunde tage til, som ikke var i altfor farlig Nærhed af Sir Percivals Bolig, var en større Landsby, som hed Sandon, Afstanden derfra og til Blackwater var omtrent en Mils Vej, og saa langt havde Anne altsaa gaaet, hver Gang hun havd været ved Blackwater Sø.

I de Par Dage, de opholdt sig ved Sandon uden at være blevne opdagede, havde de boet lidt udenfor Landsbyen i en Hytte hos en Enke, som lejede et Værelse ud

til dem, Madam Clements havde gjort sit Bedste for at sikre sig Enkens Tavshed, hvad der lykkedes hende. Hun havde dernæst søgt at overtale Anne til at nøjes med at skrive til Lady Glyde, men da Anne havde erfaret, hvor liden Nytte hendes advarende Brev til Limmeridge havde gjort, var hun denne Gang bestemt paa at tale og vilde ingen Indvendinger høre; hun agtede at udføre sit Ærinde ganske ene.

Ikke desto mindre var Madam Clements i al Hemmelighed hver Gang fulgt efter hende, uden dog at vove sig saa nær til Baadehuset, at hun kunde høre, hvad der blev talt om. Da Anne sidste Gang vendte tilbage fra det farlige Sted, som sædvanligt udmattet af Spændingen saavel som af den lange, trættende Vandring, skete det, som hendes Veninde hele Tiden havde frygtet. Hendes Hjærtebanken og Smerterne viste sig paa ny, denne Gang nok saa alvorlig som i Grimsby, saa at Anne var henvist til at blive i Seng og ligge i det lille Værelse i Enkens Hytte.

Nu vidste Madam Clements af Erfaring, at det første, der maatte gøres, var at berolige Anne, hvis Ængstelse ikke havde fortaget sig, hvorfor den godmodige Kone selv begav sig den følgende Dag til Søen for muligvis at finde Lady Glyde dèr; denne vilde rimeligvis — det var Anne i hvert Fald sikker paa — daglig spasere til Baadehuset; Madam Clements vilde forhindre

Lady Glyde i hemmelig at begive sig til deres Opholdssted ved Sandon. Hun naaede saa langt som til Udkanten af Parken, da hun dèr mødte, ikke Lady Glyde, men en høj, svær, ældre Herre med en Bog i Haanden, med andre Ord, Grev Fosco.

Greven saa' et Øjeblik opmærksomt paa hende, hvorefter han spurgte, om hun ventede paa en eller anden, og tilføjede, forinden hun kunde svare, at h a n ventede dèr med et Budskab fra Lady Glyde, men at han ikke var ganske sikker paa, at den, han havde for sig, svarede til Beskrivelsen af den Person, til hvem han havde Budskabet.

Strax havde Madam Clements betroet ham sit Ærinde og bønfaldt ham om at overgive hende Budskabet, for at hun maaske ved Hjælp heraf kunde berolige den stakkels Pige. Greven havde strax været beredt til at opfylde hendes Bøn, han sagde, at det var meget vigtigt. Lady Glyde bønfaldt Anne samt dennes gode Veninde om strax at vende tilbage til London, da hun følte sig sikker paa, at Sir Percival vilde opdage dem, dersom de blev en eneste Dag længere i Nærheden af Blackwater. Hun selv rejste om kort Tid til Hovedstaden, og dersom Madam Clements og Anne først tog dertil og bagefter lod hende deres Adresse vide, skulde de høre fra hende og se hende hos dem en otte, fjorten Dage efter. Greven tilføjede, at han selv havde

forsøgt at give Anne en venskabelig Advarsel, men hun var blevet saa forskrækket over at se en fremmed i sin Nærhed, at hun i største Angst var smuttet bort.

Madam Clements havde svaret, bekymret og bedrøvet, som hun var, at hun selv hellere end gærne vilde se Anne lykkelig og vel i London, men at der des værre foreløbig ikke var mindste Haab om at kunne flytte hende fra dette farlige Naboskab, da hun var meget syg. Greven spurgte, om hun havde sendt Bud efter Lægen, og ved at høre hendes benægtende Svar — hun tilstod, at det var af Frygt for, at deres Opholdssted skulde blive bekendt — underrettede han hende om, at han selv var Læge, samt at han med Glæde vilde ledsage hende, hvis hun ønskede det, for at se, om han kunde gøre noget for Anne. Madam Clements følte sig overmaade tiltalt af Greven — han maatte jo ogsaa være Lady Glydes fortrolige, eftersom han kom med Budskab fra denne, — modtog taknemmelig hans Tilbud, og de spaserede sammen tilbage til Landsbyen.

Anne sov, da de naaede hjem.

Greven fo'r sammen ved Synet af hende, øjensynlig af Forundring over hendes Lighed med Lady Glyde, men efter Madam Clements' Mening var det af Bekymring for den syge. Han forbød hende at vække Anne, han nøjedes med at fremkomme med en Del Spørgsmaal angaaende Symptomerne

paa Sygdommen, befølte derefter hendes Puls, iagttagende hende nøje.

I Sandon By fandtes et Apothek, hvorhen Greven begav sig for, som han sagde, at skrive en Recept og faa noget Medicin til hende. Han bragte selv Flasken til Madam Clements og fortalte, at det var en stimulerende Medicin, som sikkert vilde give Anne tilstrækkelige Kræfter til at staa op og udholde Rejsens Anstrængelser; Rejsen til London tog jo i det hele kun et Par Timer. Medicinen skulde gives hende flere Gange i Løbet af den Dag og Dagen efter, saa at hun paa den tredje Dag vilde være stærk nok til at tage af Sted; han vilde træffe dem paa Blackwater Station ved Middagstoget og sørge for, at de kom godt af Sted. Dersom de ikke mødte til den fastsatte Tid, vilde han strax begive sig ud til det lille Hus udenfor Landsbyen.

Men dette sidste viste sig ikke at være nødvendigt.

Medicinen havde en ganske mærkelig Virkning paa Anne, og dette i Forening med Forsikringen om, at hun skulde træffe Lady Glyde i London, gjorde Underværker.

Paa den fastsatte Dag til det bestemte Klokkeslæt ankom de til Stationen, hvor Greven ventede paa dem; han stod i Samtale med en ældre Dame, der lod til ligeledes at skulle til London. Paa den mest omhyggelige Maade hjalp han dem op i Kupeen, hvorpaa han bad Madam Clements

endelig ikke at glemme at sende sin Adresse til Blackwater. Den ældre Dame sad ikke i samme Kupé som de, og de saa' ikke noget til hende ved Ankomsten til London, hvor Madam Clements hurtig fandt en passende Bolig til dem i et roligt Strøg og derefter holdt sit Løfte om at skrive til Lady Glyde for at underrette hende om deres Adresse.

Der forløb godt og vel fjorten Dage, men endnu var der intet Svar kommet.

Omtrent paa denne Tid kom en Dame, den samme ældre Dame, som de havde set paa Banegaarden, i Besøg og sagde, at hun kom fra Lady Glyde, som boede paa et Hotel i London, og meget ønskede at træffe Madam Clements for med hende at aftale et Stævnemøde med Anne. Madam Clements betænkte sig intet Øjeblik, i Særdeleshed da Anne, som var til Stede, bad hende indstændig om at gaa; hun kunde godt være ene, og det hele vilde efter Damens Sigende kun staa paa en god halv Time. Madam Clements og den ældre Dame (efter al Sandsynlighed Grevinde Fosco) kørte da bort i den Droske, der holdt udenfor, og hvori Damen var kommet kørende; da de havde kørt et Stykke Vej, standsede Vognen udenfor en Butik, og nu bad den fremmede Dame sin Ledsagerske vente lidt, medens hun selv gjorde nogle Indkøb, som hun havde glemt at besørge. Hun vendte ikke tilbage.

Efter at have ventet i nogen Tid begyndte Madam Clements at blive urolig og gav Kusken Ordre til at køre tilbage til hendes Bolig, men ved hendes Ankomst dertil — hun havde kun været en halv Time borte — var Anne ikke til at finde.

Den eneste Oplysning, hun kunde faa af Folk fra Huset, var af Portnersken, som havde lukket Porten op for en Dreng, der havde afleveret et Brev til „den unge Dame, der boede paa anden Sal". Portnersken havde afleveret Brevet i Madam Clements' Lejlighed og var derefter gaaet, men fem Minuter efter havde hun set Anne aabne Porten og gaa ud, iført sit Overtøj. Hun maatte have taget Brevet med, thi det var ikke til at finde, derfor vidste hendes Veninde ikke, under hvilket Paaskud hun var blevet lokket bort; for at nogen havde lokket hende derfra, var hun aldeles sikker paa, ellers havde den frygtsomme Anne næppe vovet sig ene udenfor Huset, og havde Madam Clements tænkt sig, at Anne vilde vove sig hjemmefra, vilde hun ikke en Gang være gaaet fem Minuter bort uden Anne.

Saa snart hun kunde samle sig og tænke klart, var hendes første Tanke at tage til Sindssygeanstalten for at forespørge, om Anne muligvis var dèr; hun mente, at den stakkels Pige var lokket i en Fælde og var blevet ført tilbage dertil.

Næste Dag begav hun sig da ogsaa

derud; Anne havde selv en Gang forklaret hende, ad hvilken Kant Anstalten laa. Hun modtog det Svar, at ingen, der svarede til hendes Beskrivelse og med omtalte Navn, var blevet ført dertil (hun havde rimeligvi forespurgt en eller to Dage, forinden den fejle Anne Catherick var blevet lukket inde i Anstalten).

Øjeblikkelig havde hun skrevet til Madam Catherick i Welmingham for at høre, om hun havde erfaret noget om sin Datter, men hun modtog omgaaende et benægtende Svar. Og nu vidste hun ikke, hvad hun videre skulde foretage sig for at finde Anne, hun havde heller ingen at raadføre sig med derom. Fra den Tid og indtil nu var hun forblevet i fuldstændig Uvidenhed om Aarsagen til Annes Forsvinden og om Anne var levende eller død.

Syvende Afsnit.

Dette var al den Oplysning, jeg kunde faa af Madam Clements; vel havde jeg ingen Anelse haft om det, hun fortalte, men det havde for saa vidt mindre Interesse for mig, som det ikke førte mig et Skridt videre i mine Undersøgelser.

Det var tydeligt nok, at den, der havde lokket Anne Catherick til London og

havde skilt hende fra Madam Clements, ikke kunde være andre end Grev Fosco og hans Hustru, og det kunde ogsaa nok være, at det i Følge Loven var strafbart, hvad de havde foretaget sig imod den stakkels Skabning, men den Plan, jeg for Øjeblikket gik ud paa at udføre, havde intet som helst at gøre med Grevens List og Bedrageri overfor Anne. Hensigten med mit Besøg hos Madam Clements havde været at opspore noget om Sir Percivals Hemmelighed, og hun havde intet som helst sagt herom, som kunde være mig til Nytte. Jeg prøvede paa at vække hendes Hukommelse om Personer eller Hændelser, som i ringeste Maade kunde staa i Forbindelse hermed, men jeg talte ikke ligefrem herom, men sagde:

„Jeg vilde ønske, jeg kunde være Dem til nogen Hjælp i denne sørgelige Historie. Vær overbevist om, at jeg føler for Dem. Havde Anne været Deres eget Barn, vilde De, Madam Clements, ikke have kunnet være kærligere imod hende eller have gjort større Ofre for hendes Skyld."

„Det var ikke mere end min Pligt," svarede hun ligefrem. „Den stakkels Pige havde ingen anden, der brød sig om hende; jeg passede hende, fra hun var spæd, jeg lærte hende at tale og gaa — derfor var det saa tungt for mig at miste hende, hun var alt for mig, jeg havde jo intet andet at leve for, og jeg har saamænd tit og mange Gange sagt, at hun maatte være

sendt af Vorherre for at trøste mig, som hverken havde Mand eller Barn at leve for. Nu da hun er borte, har jeg intet andet at tænke paa end det, hun og jeg oplevede sammen, og jeg græder endnu daglig af Sorg over at have mistet hende."

Jeg ventede lidt for at give Madam Clements Tid til at fatte sig. Mon virkelig den gode Kone skulde være i Stand til at hjælpe mig — jeg, som havde troet, at det næsten vilde være umuligt at faa noget at vide om Hemmeligheden. Hun lod jo til at vide fuld Besked med Annes hele Levnedsløb.

„Kendte De Madam Catherick før Annes Fødsel," spurgte jeg.

„Ikke meget længe før den Tid — maaske fire Maaneder før Fødselen. I den Tid saas vi ret hyppig, men var dog ikke særlig fortrolige."

Hendes Stemme var fastere nu end før. Skønt Minderne sikkert ikke alle var lige glædelige, bemærkede jeg dog, at det aabenbart var en Lettelse for hendes sorgfulde Sind at tale om Fortiden efter saa længe at have talt om og tænkt paa Sorgerne i Nutiden.

„Var De og Madam Catherick Naboer?"

Jeg søgte at opmuntre hende til rigtig at fordybe sig i Fortiden.

„Ja, den Gang boede jeg i Gamle Welmingham."

„Gamle Welmingham? Er der da to Steder af samme Navn i Hampshire?"

„Ja, den Gang, men det er over tre og tyve Aar siden. Der blev bygget en ny By omtrent en halv Mils Vej fra den gamle, og denne, der ikke var meget andet end en Landsby, blev snart helt forladt. Den nye By kaldes nu Welmingham, men de benytter endnu den gamle Bys Sognekirke; den staar for sig selv midt imellem gamle Rønner og Ruiner. Ja, man oplever mange sørgelige Forandringer. Gamle Welmingham var i sin Tid et behageligt og et smukt Opholdssted."

„Boede De dèr før Deres Ægtefælle?"

„Nej, jeg er fra Norfolk. Det var heller ikke min Mands Fødeby, han var fra Grimsby, som jeg før omtalte, og dèr kom han ogsaa i Lære, men da han havde Bekendte længere sydpaa, drog han hjemmefra. Han kom i Forretning i Southampton. Meget havde han ikke samlet sammen, men dog tilstrækkeligt til at bosætte sig i Gamle Welmington. Da vi skulde giftes, tog jeg til ham, ingen af os var særlig unge, da vi blev gifte, men vi levede lykkelig med hinanden, lykkeligere end vor Nabo, Catherick. Han og hans Hustru kom til Byen et eller to Aar efter, at vi var blevne gifte."

„Kendte Deres Mand Cathericks før den Tid?"

„Ja, ham, men ikke Konen; ingen af os havde kendt hende før. En eller anden

havde interesseret sig for Catherick og havde skaffet ham Stillingen som Kirkebetjent ved Welmingham Kirke, hvilket var Grunden til, at han slog sig ned i Byen. De var nygifte; hun havde efter Sigende været Jomfru i et større Herskabshus i Nærheden af Southampton. Det havde været svært nok for Catherick at formaa hende til at ægte ham, da hun ansaa sig for meget for fin til ham; han havde friet den ene Gang efter den anden og havde langt om længe opgivet Haabet, da han indsaa, hvor meget hun havde imod ham. Men da han først havde vendt sig fra hende, vilde hun absolut have ham og kom til ham, uden at han havde bedt hende derom. Min kære afdøde Mand sagde altid, at han den Gang skulde have vist, han var en Mand, og have blæst hende et langt Stykke. Dog Catherick holdt for meget af hende til at vise hende fra sig, han ikke en Gang bebrejdede hende, at hun havde behandlet ham saa grusomt. Han var nu ogsaa altfor godmodig og lod sig fuldstændig lede af sine Følelser, saa at han kunde have ødelagt en bedre Kone end denne Madam Catherick, som i Grunden var hjærteløs og egensindig. Ja, egenlig holder jeg ikke af at tale ondt om nogen, m n hun gik nu virkelig for vidt, saa pyntesyg og indbildsk som hun var. Hun kunde i det mindste overfor fremmede have ladet, som om hun brød sig om eller havde Agtelse for sin Mand,

der altid behandlede hende høflig og venlig, men den Ulejlighed gjorde hun sig ikke en Gang. Min Mand sagde strax, da de som nygifte kom til Byen, at det aldrig vilde gaa godt med de to, og han fik Ret; inden fire Maaneder var forløbet, kom det til en skrækkelig Skandale; der blev et frygteligt Spektakel. Begge havde Uret — de havde lige megen Skyld —"

„Mener De Mand og Hustru?"

„Aa nej, ikke Catherick — han var kun til at beklage. Jeg mener hans Kone og den anden —"

„Den anden, der foraarsagede Skandalen?"

„Ja! En fornem Mand, som burde have vidst, hvordan man skulde opføre sig. De kender ham, og min stakkels, kære Anne kendte ham kun altfor godt."

„Var det Sir Percival Glyde?"

„Ja, ham og ingen anden."

Jeg fik Hjærtebanken af Spænding — jeg troede allerede at have fundet Nøglen til Gaaden. Men ak, hvor kunde jeg ane, der endnu var saa langt til Enden.

„Boede Sir Percival paa den Tid i Deres Nabolav," spurgte jeg.

„Nej, han kom til os som en fremmed. Hans Fader var nylig død i Udlandet, jeg husker tydelig, at han bar Sorg. Han slog sig ned i en Kro ved Floden (den existerer ikke mere), som ofte blev besøgt af Sportsmænd, der drev Fiskeri. Strax var

der ingen, der lagde Mærke til ham, det var ganske almindeligt, at der kom Folk fra alle Egne af Landet for at fiske i vor Sø —"

„Kom han til Landsbyen før Annes Fødsel?"

„Ja, Anne blev født i Juni Maaned i Aaret atten Hundrede og syv og tyve, og efter hvad jeg husker, kom han imod Slutningen af April eller i Begyndelsen af Maj."

„Men var der da ingen af dem alle, der kendte ham, Madam Catherick heller ikke?"

„Det faldt os slet ikke ind, at hun kendte ham, men da det saa kom til Skandale, var der ingen, der tvivlede om, at de havde kendt hinanden før. Jeg husker alt lige saa tydelig, som var det i Gaar. Catherick kom en Nat ind i vor Have og vækkede os ved at kaste en Haandfuld Grus imod vort Soveværelsevindue. Jeg hørte ham bede min Mand om endelig at komme ned for at tale med ham. De stod længe sammen i Døren dernede og snakkede sammen, og da min Mand endelig kom tilbage, skælvede han over hele Kroppen. Han satte sig paa Sengekanten hos mig og sagde: „Lizzie, har jeg ikke altid sagt, den Kone var slet, har jeg ikke for længe siden spaaet, at det vilde ende daarlig, og jeg frygter for, at det allerede nu er kommet saa vidt. Catherick har fundet en Mængde Kniplingslommetørklæder og to fine Ringe

og et nyt Gulduhr med Kæde skjult i sin Kones Skuffer — saadanne Ting, som kun fine Damer ejer, og hans Kone vil ikke ud med, hvorfra hun har alle disse Ting."

„Tror han, hun har stjaalet dem," spørger jeg. „Nej," svarer han, „det vilde være slemt nok, nej, det er langt værre, hvor skulde hun have haft Lejlighed til at stjæle saadanne fine Genstande. Nej, Lizzie, det er Foræringer — hendes egne Forbogstaver er indgraverede i Uhret, og Catherick har set hende have Stævnemøder med den sørgeklædte Herre og opføre sig, som enhver gift Kvinde burde skamme sig over. Tal foreløbig ikke derom, jeg har søgt, saa godt jeg kunde, at berolige Catherick og gav ham da først og fremmest det Raad at tie, men holde Øjne og Øren aabne og saa vente en Dags Tid eller to, indtil han var fuldkommen sikker i sin Sag." „Jeg tror, I begge tager fejl," sagde jeg. „Det skulde da være mærkeligt, om Madame Catherick, som sidder lunt og hyggelig her og endnu er nygift, skulde give sig af med en fuldstændig fremmed." „Men kan du svare mig paa, om Sir Percival Glyde virkelig er fremmed for hende," spørger han mig. „Du glemmer vist, hvorledes Cathericks Hustru fik ham, hun gik selv til ham efter atter og atter at have afslaaet hans Tilbud. Der har existeret slette Kvinder før hende, Lizzie, som har brugt hæderlige Mænd, der var forelskede i dem, som et

Middel til at fortsætte det Liv, de har ført, og som, udenfor Ægteskab, blev uholdbart, og jeg frygter for, at denne Madam Catherick ikke er meget bedre end disse Kvinder. Men det vil snart vise sig, Lizzie."

Og ikke to Dage efter viste det sig.

Madam Clements ventede et Øjeblik, før hun fortsatte. I det Øjeblik var jeg allerede begyndt at tvivle, om jeg virkelig stod i Begreb med at faa Gaadens Løsning at vide. At en Mand forførte en Kvinde, og denne viste sig troløs imod sin Ægtefælle, var ikke noget usædvanligt, det kunde da heller ikke have noget som helst at gøre med den Hemmelighed, jeg søgte Nøglen til.

„Naa, Catherick fulgte min Mands Raad og ventede," vedblev Madam Clements, „og, som jeg allerede har sagt, han behøvede ikke at vente længe. Den følgende Dag fandt han sin Hustru og Sir Percival staa og hviske sammen lige under Sakristiet i Kirken. Jeg tænker, de mente, at ingen vilde finde paa at søge efter dem paa dette Sted, og saa snart Sir Percival mærkede, han var opdaget, blev han meget overrasket og forsvarede sig paa en saa forvirret Maade, at stakkels Catherick, som var meget hidsig, blev aldeles rasende og gav sig til at prygle ham, men da han ikke kunde maale sig med Sir Percival, blev han slaaet halvt fordærvet, forinden Naboerne, som havde hørt Spektaklet og ilede til Hjælp, kunde skille dem ad. Alt dette skete hen

imod Aften, og før Mørkningen var faldet paa, gik min Mand over til Catherick, men da var denne allerede borte; ingen vidste, hvor han var, og ingen har nogen Sinde set ham senere dèr i Byen. Han havde nu endelig opdaget, af hvilken Grund hans Kone havde taget ham, og da han sagtens ikke kunde udholde Skammen og Skændselen, særlig efter at være blevet pryglet i alles Paasyn, var han rejst bort for bestandig. Sognets Præst satte et Avertissement i Bladene og bad ham derigennem om at vende tilbage, han skulde hverken miste sin Stilling eller sin Anseelse, da alle var paa hans Parti, men Catherick var efter Folks Mening altfor stolt til at vise sig igen iblandt Naboerne, som dog aldrig vilde glemme Skandalen. Min Mand hørte fra ham, før han forlod England, og hørte endnu en Gang fra ham, da det var begyndt at gaa ham godt ovre i Amerika. Dèr lever han endnu, saa vidt jeg véd, men ingen af os herhjemme — allermindst hans slette Hustru — faar ham nogen Sinde mere at se."

„Hvad blev der af Sir Percival," spurgte jeg. „Blev han i Nabolaget?"

„Aa nej, det blev ham for hedt dèr. Samme Aften, han havde pryglet Catherick, hørte Naboerne ham skændes med Madam Catherick, og næste Morgen var ogsaa han forduftet."

„Og hun — Madam Catherick? Hun

blev dog vel ikke boende i Byen imellem alle dem, der havde været Vidne til hendes Fornedrelse?"

„Jo, hun gjorde saamænd! Hun var haard og hjærteløs nok til at trodse Naboerne og vise, at hun kun brød sig lidet om deres Mening om hende, hun erklærede ligeud — om det saa var til selve Præsten — at det hele havde været en frygtelig Misforstaaelse, og at de kunde alle bagtale hende, lige saa meget de vilde, hun lod sig ikke drive bort fra Byen; tog hun derfra, vilde næppe nogen tro, at hun var uskyldig. I al den Tid, jeg var bosat i gamle Welmingham og længe efter, og da den nye By var bygget, flyttede hun ligesom alle andre dertil, som om hun paa Trods vilde blive imellem dem, for at de skulde se, at hun holdt Stand til det sidste. Hun bor der endnu og vil bo dèr lige til sin Død."

„Men hvordan har hun levet — hun havde jo intet at leve af," spurgte jeg. „Vilde og kunde hendes Mand hjælpe hende.

„Han baade kunde og vilde," svarede hun. „I det andet Brev, han skrev til min kære Mand, omtalte han, at da hun havde baaret hans Navn og levede i den By, hvor han havde haft Embede, kunde han ikke tillade, at hun liggede for Livets Underhold. Han havde nok saa meget, at han kunde undvære lidt til hende, og hvert Kvartal kunde hun hæve sine Penge i London."

„Modtog hun det virkelig?"

„Nej, ikke en Øre vilde hun modtage. Hun erklærede, at om hun saa skulde leve, til hun blev hundrede Aar, vilde hun aldrig tage imod noget fra ham. Og hun holdt Ord. Da min kære Mand døde og efterlod alt til mig, fandt jeg imellem hans Gemmer Cathericks Brev; jeg sagde da til hende, at dersom hun kom i Nød, skulde hun blot henvende sig til mig. Hellere tigge mit Brød end modtage noget af Catherick eller af hans Venner, det kan De hilse og sige ham, dersom De nogen Sinde oftere hører fra ham.“

„Tror De da, hun selv ejede noget.“

„Hvis hun ejede noget, var det kun meget lidt. Men der blev sagt, og det var ganske sikkert sandt, at hun blev underholdt af Sir Percival Glyde.“

— — — — — — — — — — — — —

Jeg ventede lidt for at tænke over det, jeg havde hørt. Havde jeg set med samme Øjne paa Historien som den gode Kone ved min Side, vilde jeg ikke have faaet noget ud af Historien, hvoraf jeg kunde drage Fordel, og jeg kunde da lige saa godt strax have vendt Næsen hjemad som sædvanligt med uforrettet Sag.

Men der var ét Punkt i Fortællingen, som fik mig til at tvivle, saa at jeg uvilkaarlig følte, der maatte være skjult noget under Overfladen.

Jeg kunde ikke fatte, at Cathericks Kone, hvis hun virkelig havde bedraget sin Mand, af egen fri Vilje skulde forblive paa det Sted, som var Scenen for hendes Skam. Konens egen Paastand om, at hun ved at blive dèr vilde kunne fordrive al Sladder, var noget Snak og overbeviste mig langtfra; mig forekom det mere naturligt at antage, at hun ikke var sin egen Herre, at hun aldeles ikke handlede af egen, fri Vilje. I det Tilfælde var det det sandsynligste, at den, der tvang hende til at blive, maatte have Magt over hende, og at det just var, fordi han vilde, hun skulde blive i Welmingham, at han gav hende Midler til at leve af. Hun havde afslaaet Hjælp til sin Mand, selv ejede hun ikke noget, hun var en venneløs, nedværdiget Kvinde, hvem anden kunde hun da vente Hjælp af end Sir Percival Glyde.

Madam Catherick var i Besiddelse af den skæbnesvangre Hemmelighed, paa Grund heraf var det i Sir Percivals Interesse, at hun skulde blive i Welmingham, hvor ingen vilde pleje Omgang med hende, hvor hun ikke kunde komme til at fortale sig, fordi hun ingen Lejlighed havde dertil; han var sikker paa, at ingen af Naboerne vilde nærme sig hende, han havde udtænkt alt saa udmærket og havde forstaaet at vælge sine Folk.

Men hvori bestod hans Hemmelighed?

Det kunde ikke være hans Forbindelse

med Madam Catherick, dette var jo aldeles ingen Hemmelighed, heller ikke, at han kunde være Fader til Anne, det vidste Welmingham meget bedre Besked med end alle andre. Dersom jeg drog samme Slutninger som alle disse Mennesker, dersom jeg saa' derpaa med samme Øjne som Fortælleren, hvor var saa Hemmeligheden imellem Sir Percival og Madam Catherick, den, som endnu ikke var røbet for nogen Moders Sjæl.

Og dog kunde der ingen Tvivl være om, at det, de to havde hvisket sammen om, den slette Hustru og den sørgeklædte Herre — det maatte netop være det, jeg vilde vide Besked med.

Var det muligt, at Skinnet bedrog, at der virkelig ikke var noget under det Forhold, der existerede mellem Sir Percival og Madam Catherick, saa at jeg maatte søge efter andre Steder. Var det sandt, at Konen var uskyldig, jeg haabede det i hvert Fald. Havde Sir Percival ikke for at hindre andre i at fatte Mistanke lavet hele denne Skandale, hvorved han førte Folks Tanker i en anden Retning?

I hvert Fald maatte jeg først give mig til at søge det, jeg ledte efter, i Welmingham By, men hvorledes faa Madam Catherick til at røbe den Hemmelighed, hun i en Aarrække havde bevaret.

Mit næste Spørgsmaal gik ud paa at faa at vide, om Catherick havde ment, at hans Kone havde været ham utro, forinden den sørgeklædte Herre kom til Welmingham. Madam Catherick svarede, at da Madam Catherick havde giftet sig for at bevare sit gode Navn, maatte Catherick absolut have mærket, hvad Slags hun var; det var senere blevet bevist — paa hvilken Maade er unødvendigt at nævne, at hendes Datter, der bar hendes Mands Navn, ikke desto mindre ikke var Cathericks Barn.

Det næste Spørgsmaal var en Del vanskeligere at besvare; det gik ud paa at faa at vide, om det var sandsynligt, at Sir Percival Glyde var Annes Fader. Men da jeg vidste, at Madam Clements ikke kunde besvare dette Spørgsmaal, mente jeg, at jeg bedst vilde kunne faa det at vide ved at spørge, om der var Lighed imellem Anne og hendes formodede Fader.

„De maa jo have set Sir Percival, den Gang han opholdt sig i Landsbyen," spurgte jeg.

„Ja, jeg saa' ham ikke saa sjælden," svarede hun.

„Lagde De ikke Mærke til, om Anne lignede ham?"

„Nej, hun lignede ham ikke det mindste."

„Lignede hun da sin Moder?"

„Heller ikke Madam Catherick var mørkhaaret og havde et rundt Ansigt."

Hun var ikke lig Moderen og heller ikke lig den formodede Fader! Vel véd jeg, at man ikke altid kan regne med den Slags, dog i dette Tilfælde fandt jeg, det var værd at lægge Mærke til. Kunde det muligvis være mig til Nytte at faa noget at vide om det Liv, Sir Percival samt Annes Moder havde ført forinden deres Tilsynekomst i gamle Welmingham? Det var i alt Fald et Forsøg værd.

„Den Gang Sir Percival første Gang viste sig, hørte De da noget om, hvor han kom fra, hvor han sidst havde opholdt sig?"

„Nej! Nogle sagde, han kom fra Blackwater, andre omtalte, han lige havde været i Skotland, men ingen vidste noget med Sikkerhed."

„Var Madam Catherick i Tjeneste lige til det sidste, kom hun til Welmingham direkte fra sit Herskab paa Varneck Hall?"

„Ja!"

„Véd De, om hun havde været længe i sin Plads?"

„Ja, tre, fire Aar, kortere Tid i hvert Fald ikke."

„Blev der aldrig talt om, hvem der var Herre paa Varneck Hall?"

„Jo, hans Navn var Major Donthorne."

„Anede Catherick eller nogen anden af Deres Bekendtskab, om Sir Percival var en Ven til Major Donthorne, eller om Sir Percival var blevet set i Varnecks Omegn?"

„Ikke det, jeg véd af. Der blev aldrig

talt ret meget om noget fra Tiden for Cathericks og Madam Cathericks Giftermaal."

Jeg noterede Major Donthornes Navn og Adresse i det Tilfælde, at han endnu var i Live, det kunde jo være, jeg fik Brug for ham og fik Lejlighed til at gøre ham nogle Spørgsmaal.

Imidlertid var jeg kommet til den modsatte Mening om Sir Percival og Madam Cathericks Forhold end hele den lille Bys Befolkning; Sir Pereivals hemmelige Møder med Annes Moder havde intet som helst med Annes Fødsel at gøre; de var af en hel anden Beskaffenhed. Dog kunde der ikke være tale om at gøre Forespørgsler, som kunde bidrage til at bestyrke mig i min Tro, det eneste, der var at gøre, var at opmuntre Madam Catherick i at tale om Annes første Leveaar; under hendes Fortællen kunde jeg muligvis finde et Holdepunkt, jeg kunde støtte mig til.

„Jeg har endnu ikke hørt noget om," begyndte jeg paa ny, „hvorledes det stakkels Barn, som blev født i al den Synd og Elendighed, blev overladt til Dem, Madam Clements."

„Der var ingen anden til at tage sig af det lille, hjælpeløse Væsen, saa det kom meget naturligt, at jeg tog mig af hende. Det lod virkelig til, at den onde Moder hadede sit Barn — som om dette havde mindste Skyld — fra den Time, det blev født. Det gjorde mig saa forfærdelig ondt

for den lille, jeg kunde ikke bringe det over mit Hjærte ikke at værne og beskytte det, som havde det været mit eget Barn."

„Tog De hende rigtig til Dem?"

„Nej, det kunde jeg ikke, da Madam Catherick var forfærdelig lunefuld og til Tider ligefrem forlangte at have Barnet om sig den hele Dag, skønt hun ikke brød sig en Smule om at beskæftige sig med den lille, men det var, som om hun nærede Had til mig, fordi jeg tog mig af Anne. Disse Anfald varede imidlertid sjælden længe, stakkels lille Anne vendte snart tilbage til mig og var altid glad derfor, endskønt Livet i mit Hjem var alt andet end lystigt; dèr var hverken Legekammerater eller Legetøj til hende. Den længste Tid, vi var adskilt, var en Gang, hendes Moder tog hende med til Limmeridge. Netop paa dette Tidspunkt mistede jeg min kære Mand, derfor var jeg rigtig glad over, at lille Anne ikke skulde være Vidne til min Sorg og til al Uroen i Huset. Da var hun imellem ti og elleve Aar, og den stakkels Pige var baade langsom til at lære og var ikke nær saa opvakt og livlig som de fleste Børn, men smuk var hun som faa. Jeg ventede, til hendes Moder vendte hjem med hende, og gjorde da denne det Tilbud at tage Anne med mig til London. Jeg skal sig Dem, jeg kunde ærlig talt ikke holde den Tanke ud at skulle blive paa det Sted, hvor jeg havde levet saa lykkelig med min Mand."

„Samtykkede Madam Catherick i Deres Forslag?“

„Nej. Hun var vendt hjem fra Limmeridge haardere og mere bitter end nogen Sinde før. Folk sagde, at hun havde bedt Sir Percival om at faa Lov til at tage fra gamle Welmingham for at bosætte sig et andet Sted, samt at hun var taget til Limmeridge for at pleje en døende Søster, om hvem det hed sig, at hun havde sammensparet en Del Penge, men da det kom til Stykket, var der ikke en Gang nok til at dække Omkostningerne ved Begravelsen. Alt dette i Forening havde ikke bidraget til at gøre Annes Moder blidere, derfor vilde hun heller ikke høre tale om at overlade Barnet til mig; det var hende ligefrem en Glæde at se vor Sorg ved Adskillelsen.

Alt, hvad jeg kunde gøre, var at give Anne min Adresse samt hemmelig at trøste hende med, at hvis hun nogen Sinde kom i Nød, skulde hun blot henvende sig til mig. Dog der forløb flere Aar, før hun turde frigøre sig, med andre Ord, jeg gensaa' hende ikke før den Aften, hun slap bort fra Sindssygeanstalten.

„Véd De, Madam Clements, hvorfor Sir Percival Glyde spærrede hende inde?“

„Jeg véd kun det, Anne selv fortalte mig. Den stakkels Pige fantaserede altid om ét og det samme, det var sørgeligt at være Vidne til. Hun fortalte, at hendes Moder bevarede en Hemmelighed, kun Mo-

deren og Sir Percival vidste Besked om den; dette var Madam Catherick en Gang — længe efter at jeg var rejst derfra — kommet til at røbe for Datteren, og saa snart det kom Sir Percival for Øre, at Anne vidste Besked herom, spærrede han hende inde. Men naar jeg saa spurgte, hvad det da var for en Hemmelighed, kunde hun intet fortælle mig derom, det eneste, hun vidste, var, at hendes Moder, hvad Øjeblik det skulde være, kunde ruinere og ødelægge Sir Percival i Bund og Grund; dette og intet videre var undsluppet Annes Moder. Jeg er aldeles overbevist om, at dersom Anne havde anet Sammenhængen, vilde hun have sagt det; hun mente, hun vidste det, men kendte i Virkeligheden slet ikke Besked dermed.

Dette var ret ofte faldet mig selv ind, jeg havde endog en Gang sagt til Marian, at jeg meget tvivlede om, at Laura nogen Sinde skulde have faaet noget rigtigt at vide af Anne Catherick, den Gang Anne nede ved Baadehuset blev forstyrret af Grev Fosco. Det var fuldstændig i Overensstemmelse med Annes sjælelige Tilstand, at hun mente at vide fuld Besked med Hemmeligheden, hun var kun igennem Hentydninger fra Moderens Side blevet bekendt med, at der existerede en Hemmelighed, men af hvilken Beskaffenhed denne var, havde Moderen dog været tilstrækkelig forsigtig til at skjule. Da Sir Percival imidlertid var

mistænksom og som den skyldige bestandig gik omkring i én Angst og Skræk, var han kommet paa den Tanke, at Anne var blevet Moderens fortrolige, aldeles ligesom paa et tidligere Tidspunkt, da han var overbevist om, at hans Hustru var blevet underrettet om Hemmeligheden igennem Anne.

Tiden gik, Formiddagen var snart til Ende; der var ikke megen Sandsynlighed for, at jeg, selv om Madam Clements vedblev at snakke, kunde faa Besked om mere, som kunde være mig til Nytte. Jeg havde allerede faaet en Del Besked om Madam Catherick og var glad herover, og jeg havde ogsaa allerede draget visse Slutninger, som hidtil havde været temmelig uklare, som kunde være mig til Gavn i mine Planer.

Derfor rejste jeg mig for at tage Afsked samt for at udtale min Tak for Madam Clements' Beredvillighed til at ville give mig alle de mange Oplysninger.

„De har vist fundet mig overordenlig nysgærrig," sluttede jeg, „jeg har plaget Dem med Spørgsmaal hele Tiden."

„Jeg vilde gærne fortælle Dem endnu mere, dersom jeg vidste mere," svarede den gode Kone.

Hun holdt inde for opmærksomt at betragte mig.

„Jeg vilde have ønsket, at De havde kunnet fortælle mig noget om Anne," sukkede hun. „Strax da De kom, syntes jeg,

at jeg kunde se paa Deres Ansigt, at De var i Stand til at meddele mig noget, og jeg blev saa glad, for De kan ikke tænke Dem, hvor forfærdeligt det er ikke at vide, om hun er levende eller død. Blot jeg vidste, hvor hun var, vilde jeg være mere tilfreds, men denne Uvished — aa, den er ubeskrivelig pinlig. De nævnede før, at De aldrig troede, vi vilde faa hende at se. Sig mig — sig mig for Gud i Himmelens Skyld — véd De intet om hende, véd De, om Vorherre har taget hende til sig?"

Det vilde have været grusomt af mig ikke at tale og fortælle om Annes Død, jeg svarede derfor blidt:

„Jeg frygter for, der ingen Tvivl er om, at hun er død, jeg for mig eget Vedkommende er aldeles overbevist om, at hun ikke mere er til."

Den stakkels Kone faldt tilbage i Stolen og skjulte Ansigtet i sine Hænder, idet hun hulkende fremstammede:

„Aa, hvorfra véd De det, har nogen fortalt Dem det? Hvem har sagt det?"

„Ingen, Madam Clements, men jeg har alligevel Grund til at tro det, og jeg lover Dem, at saa snart jeg faar noget sikkert at vide derom, skal jeg forklare Dem, hvorfor jeg nu tror det. Jeg er sikker paa, at hun i sine sidste Øjeblikke ikke er blevet forsømt, jeg er ganske vis paa, at det Hjærteonde, hun led af, var den sande Aarsag til hendes Død. De skal imidlertid snart faa

Vished herom, inden ret lang Tid skal De erfare, at hun er blevet begravet paa en stille Landsbykirkegaard i en smuk og fredelig Egn — et saadant Sted, som De selv vilde have valgt til hende!"

„Er hun død — saa ung og før mig," udbrød Madam Clements. „Jeg syede den første korte Kjole til hende, jeg lærte hende at gaa, og første Gang, hun udtalte Ordet „Moder", var det mig, hun benævnede saaledes! Og nu er hun død, og jeg, gamle, sidder ene tilbage! Sagde De," vedblev hun, idet hun borttog Lommetørklædet fra de taarefyldte Øjne og saa' op paa mig, „sagde De, at hun havde faaet en fin Begravelse? Kunde den ikke have været smukkere, dersom det havde været mit eget Barn?"

Jeg forsikrede hende om, at hun ikke havde kunnet ønske sig noget bedre, hvad Begravelsen angik, og det lod virkelig til, at dette var hende en stor Trøst.

„Mit Hjærte vilde være bristet," sagde hun uden Affektation, „dersom Anne ikke var blevet stedet ordenlig til Hvile! Men sig mig, hvorfra De véd det — hvem der har fortalt Dem det?"

Endnu en Gang bad jeg hende indtrængende om at vente, indtil jeg turde tale, og sluttede med følgende Ord:

„Vær overbevist om, at De faar mig at se igen, jeg vil nemlig bede Dem om en Tjeneste en Gang, naar De er blevet roli-

gere — maaske allerede om et Par Dage."

„Lad det endelig ikke vare for længe — opsæt det ikke, jeg kan godt tale med Dem, om jeg ogsaa er bedrøvet og græder," svarede hun. „Kan jeg være Dem til Nytte, synes jeg, De strax skulde sige, hvad det er, jeg skal gøre, De kan stole paa, jeg nok skal prøve at beherske mig."

„Jeg vilde kun gøre Dem et sidste Spørgsmaal. Jeg vilde meget gærne vide, Madam Cathericks Adresse i Welmingham."

Mine Ord forskrækkede Madam Clements i den Grad, at hun endog glemte den sørgelige Meddelelse om Annes Død. Taarerne ophørte pludselig at flyde ned over hendes Kinder, og hun stirrede forfærdet paa mig.

„For Gud i Himmelens Skyld," udraabte hun, „hvad kan De ville Madam Catherick?"

„Det skal jeg sige Dem, Madam Clements," svarede jeg ligefrem, „jeg ønsker at kende den Hemmelighed, hun og Sir Percival deler. Der er mere derom, end De og de andre Naboer aner, der existerer en Hemmelighed imellem de to, og jeg vil spørge Madam Catherick i den Hensigt at erfare, hvori den bestaar."

„Betænk Dem vel, forinden De indlader Dem derpaa," advarede hun mig, idet hun rejste sig med en alvorlig og bekymret Mine for at lægge sin Haand paa min Arm med en bønlig Bevægelse. „Det er en slet

og rænkefuld Kone — jeg kender hende bedre end nogen anden, og jeg advarer Dem endnu en Gang imod hende."

„Det er overmaade venligt af Dem, men jeg har nu én Gang bestemt mig og ombestemmer mig da ikke."

Madam Clements betragtede mig venlig, men med Uro i hvert et Træk.

„Ja, jeg ser, De er bestemt paa at opsøge hende," sukkede hun. „Og De skal da faa Adressen."

Jeg noterede den i min Lommebog, hvorefter jeg rakte hende Haanden til Afsked.

„Som sagt, De hører snart fra mig, jeg bryder ikke mit Løfte om at fortælle Dem det, jeg lovede."

Atter udstødte hun et Suk og rystede tvivlende paa Hovedet.

„En gammel Kones Raad er somme Tider værd at lytte til," sagde hun. „Betænk Dem to Gange, før De vover Dem til Welmingham."

— — — — — — — — — — — —

Da jeg vendte hjem efter mit Besøg hos Madam Clements, blev jeg slaaet af det forandrede Udtryk i Lauras Ansigt.

Den uforandrede Blidhed og Taalmodighed, som Ulykken, der havde ramt hende, ikke havde berøvet hende, syntes nu pludselig at have forladt hende. Hun havde

været aldeles ufølsom og uimodtagelig over Marians Forsøg paa at trøste og underholde hende og sad nu med den ufuldendte Tegning skubbet langt fra sig med nedslagne Øjne, medens hendes Fingre bevægede sig nervøst i hendes Skød.

Ved min Tilsynekomst rejste Marian sig med et bedrøvet Udtryk i de smukke Øjne, og efter at have ventet lidt for at se, om Laura nu vilde se op paa mig, hviskede hun:

„Prøv du paa at faa hende til at tale — j e g kan det ikke."

Hvorefter hun forlod Stuen.

Jeg satte mig paa den tomme Plads ved hendes Side, idet jeg blidt omsluttede de hvileløse Fingre med mine Hænder.

„Hvad er det, du tænker paa, Laura? Fortæl mig det, min egen kære Ven — prøv at forklare mig det."

Hun kæmpede med sig selv, men løftede da Øjnene og saa' paa mig.

„Jeg kan ikke føle mig lykkelig, jeg kan ikke lade være at tænke paa —"

Hun holdt inde, bøjede sig en Smule forover og lagde sit Hoved paa min Skulder i stille Hjælpeløshed og paa en saa rørende Maade, at jeg blev fristet til at slynge Armene om hende i vild Omfavnelse. Dog jeg beherskede mig og lod hende tale.

„Jeg føler mig til overs — er aldeles ingen Nytte til, jeg er en sand Byrde for jer begge," udbrød hun med et træt,

hjælpeløst Suk. „Du arbejder og fortjener Penge, og Marian hjælper dig, Walter. Hvorfor er der intet for mig at gøre? Det ender med, at du vil komme til at synes bedre om Marian end om mig — det er uundgaaeligt, saa uvirksom som jeg er. Aa, behandl mig ikke som et Barn, det m a a l ikke, hører du!“

Jeg løftede hendes Hoved, glattede det krusede Haar, som var faldet ned over Panden, og kyssede de stakkels, indfaldne Kinder, idet jeg sagde:

„Ja, kan du, skal du sandelig hjælpe mig, Laura. Endnu i Dag skal vi begynde.“

Hun sendte mig et ivrigt, febrilsk Blik, hun holdt Vejret af Spænding og Glæde, en Glæde, som forplantede sig til mig, hos hvem Haabet om en bedre Fremtid vaktes til Live.

Jeg rejste mig, stillede hendes Tegnerekvisiter i Orden ganske nær ved hende.

„Du véd, at jeg tjener Penge ved at tegne,“ begyndte jeg. „Nu da du har gjort dig saa megen Umage og er blevet saa dygtig, skal du ligeledes begynde at tjene Penge ved dit Arbejde. Prøv paa at fuldende denne lille Skitse, saa godt du kan. Naar den er færdig, vil jeg tage den med og spørge den Mand, som køber mine Arbejder, om han vil købe den. Men saa maa du gemme de Penge, du fortjener. Marian maa hjælpe dig, ligesom hun hjælper mig, men du skal da til Gengæld hjælpe

hende. Vi trænger virkelig til din Hjælp, Laura, og naar det ikke anstrænger dig, skal du se, hvor lykkelig du bliver ved Arbejdet.“

Der kom et ivrigt Udtryk i hendes Ansigt, der snart efter opklaredes af et Smil. I det korte Øjeblik, Smilet var om hendes Læber, og indtil hun tog Penselen imellem Fingrene for strax at paabegynde Arbejdet, lignede hun næsten sig selv fra gamle Dage.

Hun havde altsaa ganske stille gaaet og iagttaget os, naar vi arbejdede, og Lysten til ligeledes at kunne tage fat og tjene Penge var kommet op i hende.

Da jeg fortalte Marian, hvad der var sket, forstod hun strax, at man burde opmuntre hende, der havde længtes efter at hæve sig i sin egen saavel som i vor Agtelse. Vi saa' ind i Fremtiden med langt større Haab og Glæde, end vi nogen Sinde havde set -- den Fremtid, hvorefter vi saa inderlig længtes, var maaske ikke langt borte.

Hendes Tegninger, som hun forsøgte at gøre fuldt færdige, hvad der sjælden rigtig lykkedes hende, blev overgivne i mine Hænder, men Marian tom dem fra mig for omhyggelig at gemme dem, og jeg lagde hver Uge lidt til Side af min Fortjeneste, hvilken jeg overgav hende; hun troede, min Beskytter havde købt hendes Tegninger og betalt dem med de Penge, jeg overbragte

hende. De kære, værdiløse Skitser, de var ikke meget værd, dog gemte vi dem som en Helligdom! Det var undertiden vanskeligt nok ikke at røbe vort uskyldige Bedrageri over for hende, naar hun stolt og glad hældte Indholdet af Pungen ud paa Bordet for, som vi, at bidrage til Husets Underhold. Hun spurgte mig tit for fuldt Alvor, hvem af os, hun eller jeg, der havde tjent mest i den forløbne Uge.

Jeg har endnu i mine Gemmer alle hendes Tegninger — de er en sand Skat for mig — de hører til mine kæreste Minder — de er ligesom gamle Venner for mig.

Ak, men jeg glemmer al den Tvivl og Frygt, som var i Vente, jeg maa tilbage til de fortvivlede Dage, hvor jeg gik i stadig Spænding, hvor jeg ængstedes for Udfaldet af mine Efterforskninger og kun havde Haabet at klynge mig til.

Ved den første givne Lejlighed tog jeg Marian til Side for at fortælle hende Resultatet af mit Besøg samme Formiddag hos Madam Clements. Hun lod til at dele Madam Clements' Mening med Hensyn til min paatænkte Udflügt til Welmingham. Hun sagde:

„Hvordan kan det falde Dem ind, Walter, at tro, at De har noget som helst Haab om, at Madam Catherick skulde gøre

Dem til sin fortrolige. Er det klogt at gaa til slige Yderligheder, førend De er mere sikker i Deres Sag. De maa hellere gribe til mere ligefremme Midler — dette vil dog aldrig gaa, De opnaar intet derved. Den Gang De fortalte mig, at Sir Percival og Greven var de eneste levende Personer, som kendte den nøjagtige Dato for Lauras Afrejse, glemte De og jeg ogsaa, at der var en tredje Person, som sikkert maa vide Besked dermed — nemlig Fru Rubelle. Vilde det ikke være lettere og mindre farligt at søge at fremtvinge en Tilstaaelse af hende end at tvinge Sir Percival til at røbe noget, han med Flid har holdt hemmelig?"

„Maaske det var lettere," svarede jeg; „men da vi ikke er vidende om den fulde Udstrækning af Fru Rubelles Interesse afsamt Andel i Sammensværgelsen, og vi derfor ikke er sikre paa, at den Dato har fæstet sig i hendes Hukommelse, maa vi hellere henvende os direkte til den, hos hvem vi er sikre paa at finde, hvad vi søger. Det er desuden altfor sent til, at man tør spilde Tiden paa Fru Rubelle; der maa handles strax, ellers finder vi aldrig det eneste angribelige Punkt i den noble Herres Liv. De er da vel ikke bange for at lade mig slippe bort? Tør De ikke lade mig rejse til Hampshire? Eller er De, Marian, maaske begyndt at tvivle om, at jeg

ikke skulde kunne hamle op med Sir Percival Glyde."

„Maaske! Dog tror jeg egenlig nok, De vil kunne maale Dem med ham, Walter, da han næppe vil faa Hjælp imod Dem af den onde, afskyelige Greve."

„Hvordan er De faldet paa det? Hvorfor tror De det," spurgte jeg noget forundret.

„Jo, jeg saa' og hørte selv, hvor Sir Percival til sidst var led og ked af Grevens Hjælp, han selv var altfor stridig og utaalmodig til at kunne passe til denne snedige og lumske Usling, der gik til Værks paa en hel anden Maade end vor hidsige Godsejer. Nej, jeg tror, De kommer til at staa ene overfor ham — paa Blackwater prøvede han ogsaa først at klare sig paa egen Haand. Først naar han mærker, han ikke kan staa sig imod Dem, tilkalder han Greven, men da er Sir Percival allerede i Deres Klør, ikke sandt? Hans egne Interesser vil nu være direkte truede, og, Walter, han vil gribe til frygtelige Midler for at forsvare sig!"

„Men forinden maa jeg berøve ham disse Midler," svarede jeg. „En Del af de Beretninger, jeg fik af Madam Clements, kan benyttes til at skræmme ham og kan ogsaa senere vidne imod ham. Af Fru Michelsons Beskrivelse ses det, at Greven fandt sig foranlediget til at sætte sig i Forbindelse med Hr. Fairlie; der er ligeledes Punkter dèr, som taler for vor Sag og min-

dre for hans. Medens jeg er borte, maa De, Marian, skrive til Hr. Fairlie for at bede ham nøjagtig at beskrive, hvad der foregik imellem ham og Greven, samt bede ham om alle de Oplysninger, som den Gang kan være komne til ham, der paa nogen Maade kunde staa i Forbindelse med hans Nièce. Skriv kun, at han, dersom han ikke besvarer Deres Spørgsmaal nøje, før eller senere vil blive tvunget til at fremkomme med alle de Oplysninger, han kan skaffe til Veje.

„Jeg skal nok skrive, Walter. Men er De nu virkelig ogsaa fast besluttet paa at tage til Welmingham?"

„Ja, det er jeg rigtignok. De to første Dage vil jeg søge at tjene saa meget som til en hel Uges Fornødenheder, og paa den tredje Dag rejser jeg til Hampshire."

Den tredje Dags Formiddag stod jeg parat til at tage af Sted.

Da der var Mulighed for, at jeg vilde være fraværende i nogen Tid, aftalte jeg med Marian, at at vi skulde skrive til hinanden hver Dag — naturligvis under paatagede Navne — for Forsigtigheds Skyld. Saa længe jeg hørte regelmæssig fra hende, vilde jeg ikke blive bange, men den Dag, jeg intet Brev modtog, vilde jeg øjeblikkelig vende tilbage.

Laura lykkedes det mig at berolige ved at fortælle, at jeg rejste bort for at finde nye Købere til hendes og mine Tegninger;

hun troede dette og var slet ikke bedrøvet ved Afskeden. Marian fulgte mig ned til Gadedøren.

„Glem ikke, hvor forfærdelig angst vi er for Dem," hviskede hun, da vi stod dernede. „Husk, hvor vigtigt det er for os, at De vender sikkert tilbage. Dersom der skulde hænde Dem noget paa denne Rejse — dersom De og Sir Percival skulde støde sammen —"

„Hvor kommer De paa den Idé," afbrød jeg hende.

„Det véd jeg ikke — jeg har baade anet og frygtet dette Møde — hvorfor véd jeg ikke. Le kun ad mig, men jeg beder og bønfalder Dem, Walter, vogt Dem for ham — vær forsigtig — for Gud i Himlens Skyld — kom ikke i Klammeri med ham."

„Vær nu blot ikke bange, Marian, jeg skal nok klare mig."

Med disse Ord skiltes vi.

Jeg vandrede hurtig til Banegaarden. Jeg nærede Haab om det bedste Udfald, der var inderst inde i mig et voxende Haab og en fast Overbevisning om, at min Rejse denne Gang ikke vilde være forgæves.

Det var en klar kold Formiddag, rigtig behageligt Vejr til at gaa rask; Turen styrkede og opmuntrede mig da ogsaa.

Lige idet jeg ankom til Banegaarden og saa stillede mig op for at se mig omkring til højre og venstre iblandt Folk for

at se efter, om der ingen kendte Ansigter skulde være imellem Publikum, faldt det mig ind, at det vist var dumt af mig ikke at have forklædt mig til Rejsen; dog fandt jeg det lavt og grimt og slog det derfor strax ud af Hovedet. Det vilde maaske ogsaa have skadet mig, Forklædningen maatte jo nemlig foregaa hjemme, og skulde Værten eller Butiksfolkene neden under have mistænkt mig, vilde de have udspioneret mig, og det vilde da have set galt ud for os. Og forsøgte jeg at forklæde mig et andet Sted end i Hjemmet, kunde jeg ligeledes, hvor jeg befandt mig, have vakt Mistanke, og det var dette, jeg fremfor alt maatte undgaa.

Nej, jeg var hidtil gaaet ligefrem til Værks, det vilde jeg ogsaa fortsætte med.

Toget førte mig tidlig om Eftermiddagen til Welmingham.

Ikke Arabiens sandede Strækninger, end ikke Ruinerne ved Palæstine vilde forekomme mig mere nedtrykkende end denne lille engelske Landsby, hvori jeg befandt mig. Dens Ro, dens Tristhed vilde jeg rettere sige, de nette, smaa Gader med alle de grimme Huse var mig ligefrem uudholdelige. Og det gjorde det ikke bedre, at Købmændene i Butiksdøren stirrede efter mig — de havde intet andet at gøre, Buliken

var jo tom — eller at en enkelt barbenet Gadedreng stillede sig op for med aaben Mund at gabe efter mig; den grimme By med de mange ubeboede Huse var, som sagt, for mig mere trist end en Ørken.

Jeg forespurgte mig om Vej til det Kvarter af Byen, hvor Madam Catherick boede, og da jeg naaede derned, saa' jeg for mig en firkantet Plads, begrænset af lave, etetages Huse. I Midten af Pladsen var en lille rund Græsplæne med et Staaltraadsgitter udenom. En ældre Barnepige med to smaa Børn stod og betragtede en mager Ged, som græssede indenfor Gitteret. To Fodgængere passiarede med hinanden paa Fortovet foran et af Husene, og paa den modsatte Side af Pladsen gik en Dreng med en Hund i et Baand. I Frastand hørtes en kedelig Klimpren paa et Klaver, akkompagneret af en ustandselig Hamren fra et Værksted i Nærheden. Dette var alt, hvad der saas og hørtes — det var Livet her i Byen.

Jeg gik lige hen til Nummer tretten og bankede paa Madam Cathericks Dør uden i Forvejen at have overvejet, hvad jeg skulde sige, strax naar jeg saa' hende.

Jeg vidste blot dette ene, at jeg maatte se hende, jeg vilde derefter bedre kunne dømme om, hvilken Maade der vilde være fornuftigst at tiltale hende paa, samt hvorledes jeg bedst skulde gribe Sagen an for at faa noget ud af mit Besøg.

Døren aabnedes af en melankolsk udseende midaldrende Tjenestepige. Jeg rakte hende mit Kort, og jeg bad om at faa Madam Catherick i Tale.

Kortet blev bragt ind i Stuen, og Pigen kom snart tilbage for at spørge, hvad jeg ønskede.

„De kan sige, at jeg ønsker at tale om Anne Catherick," svarede jeg.

Hvad andet skulde jeg finde paa at give til Grund for mit Besøg!

Atter trak Pigen sig tilbage til Stuen, kom dog snart igen for at bede mig træde indenfor; samtidig sendte hun mig et forskende og meget forundret Blik.

Jeg traadte indenfor i den lille Stue, det stærkt farvede Tapet med det store Mønster fangede strax mit Øje. Stole, Bord, Chiffonnière og Sofa, alt skinnede, saa rent og blankt — og kedeligt var det. Paa det store Bord i Midten af Stuen laa en stor Bibel lige i Midten af et lille, broderet Tæppe; ved et andet Bord nær ved Vinduet sad en ældre Kone med en lille Strikkekurv paa Skødet og en gammel blaaøjet Silkepuddel liggende ved sine Fødder. Hun var iført en sort Kappe samt en tarvelig sort Silkekjole og graa Halvhandsker. Det staalgraa Haar hang i lunge Krøller paa hver Side af Ansigtet, de mørke Øjne havde et haardt, trodsigt, næsten stift Udtryk. Ansigtet var kantet uden at være magert. Hagen var lang og en Smule frem-

trædende, og Læberne var tykke og farveløse. Hun var bred og kraftig bygget med et meget behersket Væsen, nærmest noget udfordrende.

Dette var Fru Catherick — Madam Clements havde nævnet hende som „Madam" Catherick.

„De er kommet for at tale om min Datter," sagde hun, forinden jeg kunde ytre et Ord. „Vær saa god strax at fremkomme med det, De vil sige mig."

Hendes Stemme var lige saa haard og trodsig som hendes Øjnes Udtryk.

Hun pegede paa en Stol, alt medens hun iagttog mig opmærksomt, idet hun maalte mig fra Top til Taa. Jeg satte mig og indsaa' i det samme, at det eneste, der var at gøre overfor denne underlige Kvinde, var at slaa ind paa samme Tone som hun og behandle hende, aldeles som hun behandlede mig.

„De véd, at Deres Datter er forsvundet."

„Ja!"

„Har De ogsaa tænkt Dem, at hun maaske er død?"

„Ja! Er De kommet for at underrette mig om Dødsfaldet?"

„Ja!"

„Hvorfor egenlig?"

Hun fremstillede dette underlige Spørgsmaal uden ringeste Forandring i Stemme, Ansigt eller Væsen. Hun kunde ikke have været mere uberørt af det, jeg fortalte, end

hvis vi havde talt om den Geds Død, som var indelukket paa Pladsen udenfor.

„Hvorfor," gentog jeg. „Spørger De, hvorfor jeg kommer for at meddele Dem Deres Datters Død?"

„Ja, hvilken Interesse kan De have af mig eller af hende? Hvorfra véd De overhovedet noget om min Datter?"

„Det skal jeg fortælle Dem. Jeg mødte hende den Aften, hun slap ud af Sindssygeanstalten, og jeg hjalp hende til at komme i sikker Havn."

„Det gjorde De Uret i."

„Det gør mig ondt at høre dette af hendes Moder."

„Men det siger jeg nu alligevel. Hvorfra véd De, at hun er død?"

„Det kan jeg ikke fortælle — det har jeg ikke Lov til, men jeg véd det med Sikkerhed."

„Har De maaske L o v til at sige, hvorfra De har faaet min Adresse."

„Ja, den fik jeg af Madam Clements."

„Aa, den Tosse! Sagde hun, De skulde tage herud til mig.

„Nej!"

„Men saa maa jeg gentage mit Spørgsmaal — hvorfor kom De?"

Da hun var bestemt paa at ville have Svar, gav jeg dette i den mest ligefremme Form. Jeg sagde:

„Jeg er kommet, fordi jeg troede, Anne Cathericks Moder havde Interesse af

at faa at vide, om hendes Datter var død eller levende."

„Naa ja," svarede hun med stor Selvbeherskelse. „Men havde De ingen andre Grunde?"

Jeg tøvede; dog var det efter kort Betænkningstid ikke vanskeligt at finde paa Svaret, forinden jeg kunde sige noget, vedblev hun, idet hun tog sine graa Muffediser af og rullede dem sammen:

„Dersom der ingen anden Grund er til Deres Besøg, maa jeg takke Dem for Deres Opmærksomhed og tilføjer, at jeg ikke skal opholde Dem længere. Deres Meddelelse vilde have været mere tilfredsstillende for mig, hvis jeg havde faaet at vide, hvorfra De vidste noget om hendes Død. Da jeg imidlertid intet kan erfare herom, vil jeg nøjes med at iføre mig Sørgedragt — det betyder for Resten ikke andet, end at jeg skifter Halvhandsker, saa er jeg fix og færdig."

Hun søgte i sin Lomme og fremdrog af denne et Par fine sorte Kniplingshalvhandsker, hvilke hun trak over Haanden paa sin rolige Maade for derefter at folde Hænderne i Skødet.

„Maa jeg byde Dem Farvel," sagde hun.

Den kolde Foragt i Væsen og Stemme irriterede mig og fik mig til at tale.

„De bemærkede før meget rigtigt, at

jeg maatte have en anden Grund til mit Komme."

„Ja, tænkte jeg det ikke nok," indskød min Værtinde.

„Deres Datters Død — "

„Hvoraf døde hun?"

„Af et Hjærteonde."

„Naa! Fortæl videre."

„Deres Datters Død er blevet brugt til Paaskud for at tilføje et andet Menneske en alvorlig Forurettelse — og det Menneske sætter jeg ubeskrivelig Pris paa. Der har været to Mænd om at tilføje omtalte Person denne Uret. Den ene af disse to Mænd er Sir Percival Glyde."

„Virkelig!"

Jeg betragtede hende opmærksomt for at se, om hun blinkede ved saa pludselig at høre hans Navn, men ikke en Muskel fortrak sig i hendes Ansigt, det haarde, trodsige, stive Blik var endnu bestandig i hendes Øjne og forandredes ikke et Øjeblik.

„Undrer det Dem ikke," vedblev jeg, „hvordan Deres Datters Død kan have været Midlet til at tilføje en anden Sorg og Forurettelse?"

„Nej, det undrer mig aldeles ikke, det har j e g jo intet at gøre med, det er D e r e s Sag, og det er D e m, der er interesseret i mine Anliggender, og ikke mig, der er interesseret i Deres."

„Men De har da Aarsag til at spørge," vedblev jeg paastaaelig, „af hvilken

Grund jeg omtaler Sagen i Deres Nærværelse."

„Ja, det vil jeg ogsaa spørge om."

„Jeg omtaler den, fordi jeg er fast besluttet paa at faa Sir Percival Glyde til at staa til Ansvar for alle sine onde Gerninger."

„Hvad har jeg at skaffe med Deres Beslutning?"

„Ja, det er det, jeg nu kommer til! Der er visse Begivenheder i Sir Percivals tidligere Liv, som det er nødvendigt for mig at blive bekendt med, for at jeg skal kunne udføre mine Planer. De kender disse — det er derfor, jeg er kommet til Dem."

„Hvilke Begivenheder hentyder De til?"

„De, der knytter sig til den gamle By, den Gang Deres Mand var ansat ved Welmingham Kirke og før Deres Datters Fødsel."

Endelig var det lykkedes mig at trænge igennem den Skal af Tilbageholdenhed, der omgav denne Kvindes Væsen; hun havde hele Tiden holdt Stand imod mig, nu saa' jeg hende blinke, saa et uroligt Udtryk i Øjet, lige saa tydelig som jeg saa' Hænderne ligge mindre ubevægelig end hidtil i hendes Skød; mekanisk glattede hun Silkekjolen over Knæene og vedblev dermed, medens hun spurgte mig:

„Hvad véd De om disse Begivenheder?"

„Alt det, Madam Clements kunde meddele mig herom."

Der viste sig en svag Rødmen paa det firkantede Ansigt, Hænderne blev i kort Tid rolige, det kunde se ud, som om det betød et voldsomt Vredesudbrud, som vilde berøve hende hendes sædvanlige Selvbeherskelse. Men nej, hun blev Herre over sin Vrede, lænede sig tilbage i Stolen, lagde Armene over Kors paa det brede Bryst, og med et bredt sarkastisk Smil paa de tykke Læber betragtede hun mig lige saa koldt og stift som før.

„Ah, jeg begynder at forstaa," udbrød hun, idet den tilbagetrængte Vrede nu kun gav sig Udslag i hendes Stemme og Væsen.

„De har faaet et Horn i Siden paa Sir Percival, og nu vil De have mig til at hjælpe Dem imod ham. De har gaaet og snuset rundt for at erfare noget om mine private Anliggender, og nu vil De, jeg skal fortælle Dem enhver Enkelthed! De mente, De havde henvendt Dem til en bedraget Kvinde, hvem De kunde lokke og skræmme til at slaa sig sammen med Dem — til at gøre fælles Sag med Dem, blot for at De ikke skal sladre af Skole om hende rundt om i Byen. Nej, jeg gennemskuer Dem med samt Deres noble Hensigter, men det gør mig ikke noget — — det morer mig blot, ha, ha!"

Hun standsede et Øjeblik, Armene pressede hun endnu fastere over Brystet, medens hun lo med en haard, ækel, vred Latter.

„De véd ikke, De, Hr. — ja, hvad var det nu, De hed — hvorledes jeg har levet her paa dette Sted, og hvad jeg har gjort," vedblev hun. „Men jeg skal fortælle Dem det, forinden jeg ringer paa Pigen, der skal vise Dem ud. Jeg kom hertil som en miskendt Kvinde — mit gode Navn var mig berøvet, men jeg v i l d e erhverve det tilbage. Og jeg har været mange, mange Aar derom, men det er lykkedes mig. Jeg har taget Kampen op med de saakaldte respektable Mennesker, og dersom de endnu taler om mig, maa det være i al Hemmelighed og bag min Ryg, de hverken kan eller tør udtale det højt. Jeg staar altfor højt til, at D e skulde kunne tilføje mig noget ondt. Præsten taler med mig ved enhver given Lejlighed, men dette anede De nok ikke, da De traadte herind. Gaa De blot hen i Kirken, og forhøi Dem om mig — De skal se, min Plads er ved de andre respektable Menneskers Side, gaa til Raadhuset, dèr vil De finde en Skrivelse fra mig og andre respektable Borgere her i Byen, der beder os fritagne for at faa en Cirkus hertil, som intet andet udretter end ødelægger Moralen — ja, v o r Moral! Gaa De til Boghandleren — jeg staar paa den Liste, der efter Tur faar de nyeste Bøger sendende — mit Navn følger efter Præstens. Nu bukker Degnen lige saa ærbødig for mig som for Lægefruen og de andre, for ti Aar siden havde han sagt til Apothekeren, at

jeg burde piskes ud af Byen! Sig mig, lever Deres Moder. Har hun en større og finere Bibel paa sit Bord end denne her? Staar hun paa en lige saa god Fod med sine Handlende og med sine Bysbørn som jeg? Har hun altid klaret sig med sine Indtægter og betalt regelmæssig som jeg? Aa, men dèr ser jeg Præsten skraa over Torvet. Se nu — Hr. — ja, hvad hed De nu — se blot!"

Hun fo'r op, som var hun purung, løb til Vinduet, ventede, til Præsten var helt henne under dette og hilste ærbødig og alvorlig. Præsten tog meget ceremonielt Hatten af for hende og gik videre.

Den ældre Dame vendte tilbage til sin Plads og sendte mig et sarkastisk og overbevisende Blik.

„Naa, hvad synes De saa? Bliver jeg behandlet som en falden Kvinde," spurgte hun. „Hvad har De nu tænkt Dem, da Deres Spekulation er faldet uheldig ud?"

Den besynderlige Maade, hvorpaa hun forsvarede sig og søgte at overbevise mig, kom mig saa overraskende, at jeg sad tavs, lyttende til hendes Ord; ikke desto mindre var jeg fast besluttet paa at gøre en sidste Anstrængelse for at faa hende ud af Ligevægt. Dersom denne stolte Kvinde blot én Gang mistede sin Selvbeherskelse, saa at hun blev rigtig hidsig, vilde hun ikke undlade at udtale Ord, der kunde blive mig til stor Hjælp.

„Naa, Deres Spekulation er ikke faldet heldig ud, vel," gentog hun.

„Den er hverken bedre eller daarligere, end da jeg traadte herind i Stuen," gav jeg til Svar. „Jeg tvivler ikke i mindste Maade om den St lling, De indtager her i Byen, og det kunde ikke falde mig ind at sætte ondt for Dem hos nogen, om det end stod i min Magt. Jeg kom hertil, fordi jeg vidste, Sir Percival Glyde var Deres Fjende lige saa vel som min; har jeg noget imod ham, har De det ogsaa, og De kan nægte det lige saa meget, De vil, De har Lov at mistro mig, saa meget De lyster, og være vred paa mig — — De, De er den af alle Landets Kvinder, der burde hjælpe mig til at knuse denne Mand!"

„Vær saa god — knus De ham blot, men l ad mig være fri, naar De da h a r gjort det, vend saa tilbage til mig, vi kan da tales ved."

De sidste Ord udtalte hun paa en ganske anden Maade end hidtil — hastig, stolt, overbevisende. I hendes Blik havde jeg endelig set det, jeg ønskede — det kom kun frem et Sekund. Som en lurende Slange slikkede hendes Blik sig op ad mig, medens hun ivrig bøjede sig forover imod det Sted, hvor jeg sad; som en lurende Slange forsvandt Blikket atter, lige saa snart hun igen indtog sin vante Stilling i Stolen.

„De nærer ingen Tiltro til mig."

„Nej "

„De er bange?“

„Ser jeg ud dertil?“

„De er alligevel bange for Sir Percival Glyde.“

„Er jeg?“

Hun blev rød i Hovedet, Hænderne begyndte ligeledes paa ny at bevæge sig urolig, glattende over Kjolens Folder. Jeg pressede paa, gaaende videre og videre uden at give hende et Øjebliks Betænkning.

„Sir Percival indtager en høj Plads i Samfundet,“ vedblev jeg, „saa det vilde ikke være mærkeligt, hvis De frygtede ham. Sir Percival er en mægtig Mand, han er Ejer til et stort, smukt Gods, nedstammer fra en fornem Slægt —“

Hun forbavsede mig over al Beskrivelse ved pludselig at bryde ud i en høj Latter.

„Ja,“ gentog hun i den bitreste Tone, der tillige var fuld af Foragt. „Ja — ah, han er en mægtig Mand, Ejer af et stort Gods, nedstammer fra en fornem Slægt, ja vist saa, ja vist saa! Fornem Slægt — særlig paa Moderens Side.“

Der var ingen Tid for mig til at grunde over Betydningen af de Ord, der var undslupne hende, men jeg mærkede mig dem og bestemte, jeg vilde tænke nærmere derover, naar jeg gik herfra.

„Jeg er ikke kommet her for at tale om den Herres Slægtskabsforhold,“ sagde jeg. „Jeg véd intet om Sir Percivals Moder —“

„Og lige saa lidt om Sir Percival selv,“ afbrød hun mig i en skarp Tone.

„Det skal De dog ikke være altfor sikker paa,“ svarede jeg, „jeg véd noget, og jeg aner og mistænker ham for mere.“

„Hvad mistænker De ham for?“

„Hvad jeg mistænker ham for, siger jeg ikke, men hvad jeg ikke mistænker ham for, det er — for at være Annes Fader.“

Hun fo'r op, nærmende sig mig med Raseri i Blikket.

„Hvor tør De vove at tale til mig om Annes Fader, hvor tør De overhovedet tale om, hvem der i k k e er hendes Fader,“ brød det ud af hende, hvis Ansigt fortrak sig af Vrede, og hvis Stemme skælvede hæftig.

„De og Sir Percival har en fælles Hemmelighed — men den har intet at gøre med Annes Fødsel,“ sagde jeg dristig. „Den Plet, der formørker Sir Percivals Liv, har intet at gøre med Deres Datter. Hendes Død har intet nyttet ham, Hemmeligheden vedbliver at være der.“

Hun trak sig lidt tilbage fra mig, idet hun med rynket Pande pegede paa Døren, befalede hun mig at gaa.

„Hverken De eller han tænkte paa det Barn, der laa ved Deres Hjærte,“ vedblev jeg, bestemt paa endnu en Gang at faa hende til at røbe sig. „Der var intet Baand imellem Dem og ham, den Gang De og

han holdt Stævnemøder, den Gang Deres Mand fandt Dem hviskende sammen under Sakristiet.

Den Haand, hvormed hun pegede paa Døren, faldt ned ved hendes Side, og den dybe Vredesrødme forsvandt fra hendes Ansigt, medens jeg talte. Jeg saa' Forvandlingen, saa' denne haarde, faste, frygtløse, beherskede Kvinde skælve af Skræk, idet jeg udtalte de sidste Ord. Hun havde ikke formaaet at beherske sig længere.

Et Minut eller to stod vi tavse, betragtende hinanden.

Jeg tog da atter Ordet. Jeg spurgte:

„Vil De endnu ikke have Tillid til mig?"

„Nej!"

„Befaler De mig endnu at gaa!"

„Ja: Gaa og — vend aldrig tilbage!"

Jeg gik virkelig hen imod Døren, ventede et Sekund, før jeg aabnede den, og saa' mig da om for at kaste et sidste Blik paa hende.

„Det kan være, jeg en Gang faar en eller anden Nyhed at vide om Sir Percival, jeg kommer da for at fortælle Dem den," sagde jeg.

„De kan ingen Nyheder fortælle mig — intet, der interesserer mig, undtagen —"

Hun holdt inde, det blege Ansigt formørkedes, idet hun paa en stille, snigende, katteagtig Maade nærmede sig sin Stol.

„Undtagen De kommer for at berette mig om hans Død," fortsatte hun med det

spottende Smil om de grusomme Læber; et flygtigt, hadefuldt Blik lurede i de kolde Øjne.

Idet jeg lukkede Døren op for at gaa, vendte hun sig hastig om og saa' paa mig. Det grusomme Smil blev langsomt bredere, hun iagttog mig med en besynderlig vedholdende Interesse, hun maalte mig fra Top til Taa — et ubeskriveligt forventningsfuldt Udtryk viste sig i de ondskabsfulde Træk, og i Smilet gjorde hun i al Hemmelighed Regning paa min Ungdom og Kraft; glædede hun sig i sit inderste Hjærte over mit Had til den anden, grundede hun over, hvovidt jeg vilde gaa, dersom jeg skulde støde sammen med Sir Percival?

Jeg følte uvilkaarlig Afsky for hende og skyndte mig bort uden et Ord til Afsked.

Da jeg aabnede Gadedøren, saa' jeg den Præst, der før havde passeret hendes Vindue; han gik nu atter lige forbi; staaende i Døren ventede jeg, til han var forbi, men kiggede da nysgærrig ud for at skotte hen til Dagligstuevinduet.

Ganske rigtig, dèr stod Madam Catherick, som havde hørt hans Fodtrin i den dybe Stilhed, der herskede paa Torvet, og hun var strax faret til Vinduet for at vente paa ham.

Selv efter alle disse Minder, som mine Spørgsmaal og min Tale havde vakt, vedblev hun at tænke paa Nutiden, gjorde alt for at bevare den Agtelse, hun havde stræbt i

saa mange Aar efter at opnaa. Dèr stod hun, ikke ét Minut efter at jeg havde forladt hende, i selv samme Stilling som før, saa at det vilde have været uhøfligt, dersom Præsten ikke for anden Gang havde hilst hende. Dette gjorde han da ogsaa. Det haarde, uhyggelige Ansigt bag Ruden smilede, Udtrykket blev blidere, der kom et stolt, tilfreds Blink i Øjnene, idet Hovedet med den sorte Kappe bøjedes dybt til en Genhilsen.

Præsten havde — i min Nærværelse — hilst paa hende, endog to Gange paa samme Dag!

— — — — — — — — — — — — —

Jeg forlod Huset, glad over, at Madam Catherick dog havde hjulpet mig et Skridt fremad til Trods for, at hun havde nægtet at blive min Medhjælper. Forinden jeg var drejet om Hjørnet, der førte bort fra Torvet, blev min Opmærksomhed pludselig vakt ved Lyden af en Dør, der blev lukket bag ved mig.

Jeg saa' mig om og opdagede en undersætsig Mand, helt sortklædt, der stod i Døren ind til et Hus, som ikke laa ret langt fra Madam Cathericks Bolig — vistnok lige ved Siden af denne. Den sortklædte gik strax ud paa Gaden og begyndte hurtig at gaa hen imod det Hjørne, hvor jeg var standset. Jeg genkendte ham, det var

den Mand, der var gaaet ind paa Blackwater før mig, og som forsøgte at yppe Klammeri med mig, den Gang jeg bad om at faa Lov til at besø Huset.

Jeg ventede for at overbevise mig, om hans Hensigt denne Gang var at komme og tale med mig, men til min Forundring gik han hurtig forbi uden at mæle et Ord, uden endog at se op paa mig.

Dette vakte yderligere min Nysgærrighed eller snarere min Mistanke, og jeg besluttede at udspionere ham for at opdage, i hvilket Ærinde han var kommet her. Uden at bryde mig om, hvorvidt han saa' mig eller ej, gav jeg mig til at forfølge ham, dog han vendte sig ikke en eneste Gang om, men førte mig igennem Gader og Stræder lige til Banegaarden.

Toget skulde lige til at gaa, to tre Passagerer, som ilede til i sidste Øjeblik, var samlede foran Billetkontoret.

Jeg gik hen til de andre og hørte derved lydelig den sortklædte forlange Billet til Blackwater Station. Jeg slog mig til Taals med, at han maatte være kørt bort med Toget, inden jeg var kommet til Stede.

Jeg havde set en Mand forlade et Hus lige i Nærheden af Madam Cathericks — det var hele, og dog var dette tilstrækkeligt for mig til at vide, at jeg blev iagttaget, han var rimeligvis blevet sat dertil af Sir Percival, som havde forudset, at jeg før eller senere vilde komme til Annes Moder

for at indhente Oplysninger. Der var ingen Tvivl om, at han havde set mig gaa og komme og derefter var taget af Sted med det først afgaaende Tog for at give sin foresatte paa Blackwater Underretning om det skete; rimeligvis kom Sir Percival af og til til sit Gods for at erfare noget om mine Handlinger og saaledes kunne være paa Pletten, saa snart jeg var i Sigte. Inden ret mange Dage skulde han og jeg altsaa efter al Sandsynlighed mødes.

Hvilket Resultat Begivenhederne end vilde faa, besluttede jeg at følge mit eget Hoved og hverken standse eller dreje af for Sir Percival eller for noget som helst andet.

Det store Ansvar, som hvilede saa tungt paa mig, naar jeg var i London, og min Angst for, at Lauras Opholdssted skulde blive bekendt, faldt her fuldstændig bort nu, da jeg opholdt mig i Hampshire; jeg kunde gaa og komme, som jeg lystede her i Byen, og skulde jeg være saa uheldig at vise en Smule Uforsigtighed, vilde det ene og alene gaa ud over mig selv.

Da jeg forlod Stationen, var Mørkningen allerede begyndt at falde paa — det var Vinter nu; det var ingen Nytte til at fortsætte mine Efterspørgsler i Nabolavet paa denne Tid af Dagen — jeg kendte hverken Omegnen eller Befolkningen her. Derfor begav jeg mig til det nærmeste Hotel, hvor jeg forlangte Middagsmad og et Værelse til

Natten. Derefter satte jeg mig til at skrive til Marian for at fortælle, at jeg var ved godt Humør og godt Helbred og ligeledes var paa gode Veje til at finde ud af Mysteriet. Forinden min Afrejse havde vi aftalt, at hun skulde sende sit første Brev til Posthuset i Welmingham, nu bad jeg hende ligeledes sende det andet dertil, thi selv om jeg skulde være taget fra Byen, kunde jeg bede Postmesteren sende Brevet efter mig. Jeg glædede mig til den følgende Morgen at skulle modtage Brev hjemme fra og høre, hvorledes det gik Marian og Laura.

Der var ikke en Sjæl i den Stue, hvor min Middag blev serveret, saa at der var tilstrækkelig Ro for mig til rigtig at tænke over, hvad jeg havde faaet at vide, og hvad der var at gøre for hurtigst mulig at naa videre frem.

Sakristiet i gamle Welminghams Kirke var det Sted, hvorfra der først og fremmest maatte handles, det Resultat kom jeg til efter i Tankerne at have gennemgaaet alt, hvad Madam Catherick havde sagt og gjort.

Allerede første Gang Madam Clements havde nævnet Stedet for Sir Percivals og Madam Cathericks Møde, havde det været mig paafaldende; det slog mig, at det var et ret mærkeligt Sted at holde Stævnemøde, det slog mig ligeledes, at der ikke kunde være Kærlighed med i Spillet, ellers var deres Stævnemøder snarere foregaaede udenfor end inden i Kirken.

Af denne Grund havde jeg omtalt Sakristiet for Madam Catherick — det var en ren Spekulation, men dog faldt det mig ikke et Øjeblik ind, at det spillede en saa stor Rolle. Vel var jeg forberedt paa, at hendes Svar vilde være forvirret eller vredt, men den Forfærdelse, som viste sig i hendes Ansigt og hele Væsen, da jeg udtalte Ordet, overraskede mig højlig. Længe forinden havde jeg sat Sir Percivals Hemmelighed i Forbindelse med en alvorlig Forbrydelse, som Madam Catherick kendte til, men dette var ogsaa alt, længere var jeg ikke gaaet. Men nu forstod jeg, at Forbrydelsen paa en eller anden Maade stod i Forbindelse med Sakristiet, nu blev jeg overbevist om, at hun havde været mere end slet og ret Vidne til Forbrydelsen — hun havde tillige været medskyldig, derom tvivlede jeg nu ikke længere.

Af hvilken Beskaffenhed var mon Forbrydelsen?

At den baade var farlig og foragtelig, kunde man tænke sig til af Madam Cathericks egne Ord, da hun gentog mine, der hentydede til Sir Percivals Rang og Magt; hun havde talt med tydelig Foragt derom.

Altsaa var Hemmeligheden af en lavere Natur, end jeg havde tænkt mig, ligeledes af en farligere, og derfor var Madam Catherick ikke alene indviet, men ogsaa delagtig i den, og endelig havde Forbrydelsen noget med Sakristiet at gøre.

Min næste Betragtning førte mig endnu et Skridt.

Madam Cathericks udulgte Foragt for Sir Percival strakte sig videre — hun havde overfor mig foragtelig omtalt hans Moders fine Slægtninge, havde med den bitreste Sarkasme hentydet til den „fornemme Familie“ særlig paa mødrene Side, hvorfra han nedstammede.

Hvad betød dette nu?

Der kunde kun være to Forklaringer derpaa. Enten havde hans Moder været af tarvelig Herkomst, eller hans Moders Navn var blevet besudlet af en eller anden Plet, som baade Madam Catherick og Sir Percival var bekendt med. Det første kunde jeg kun faa Forklaring paa ved at se hendes Vielsesattest og derved faa hendes Pigenavn og Fødested at vide; derefter kunde jeg forhøre mig om hende paa den Egn, hvor hun var født.

Hvis derimod det andet skulde være Tilfældet, hvorledes skulde jeg da kunne opdage den Plet, der klæbede ved hendes Navn?

Jeg gentog for mig selv de Oplysninger, Marian havde givet mig om Sir Percivals Forældre, samt om det mistænkelige, tilbagetrukne Liv, disse to Mennesker havde ført, og det faldt mig ind, at hans Moder maaske slet ikke var blevet viet til hans Fader. Men dette kunde jo ligeledes be-

vises af Vielsesattesten. Dog hvor var denne at finde?

Var Vielsesattesten ikke for Haanden, var Kirkebogen det i det mindste, og altsaa vilde det slet ingen Skade være til, dersom jeg virkelig aflagde det paatænkte Besøg i gamle Welmingham Kirkes Sakristi.

Dette var Resultatet af min Sammenkomst med Madam Catherick — hvor meget jeg end tænkte, hvor forskellige end mine Tanker var — alle endte de med Sakristiet i den gamle Kirke.

— — — — — — — — — — — — — —

Morgenen var mørk, Himlen var overtrukket med Skyer, men der faldt ingen Regn. Jeg lod min Vadsæk staa paa Hotellet, og efter at have forespurgt mig om Vej begav jeg mig tilfreds til gamle Welmingham.

Der var over en halv Mil at gaa, og Vejen gik hele Tiden op ad Bakke.

Paa det højeste Punkt laa Kirken, en gammel, vejrbidt Bygning med et klodset, firkantet Taarn. Sakristiet ved Bagsiden var bygget ud fra Kirken og lod til at være lige saa gammelt som denne. — Rundt omkring saas Resterne af den Landsby, som Madam Clements havde beskrevet for mig som hendes og hendes Mands tidligere Opholdssted, og som senere var blevet forladt af hele Befolkningen. Nogle af de forladte Byg-

ninger havde ingen Ydermure mere, andre var helt forfaldne, andre igen var endnu beboede af Folk af de laveste Klasser, fattige, stakkels Skabninger. Det var et trist Sted, og dog ikke nær saa kedsommeligt som den moderne By, jeg kom fra, og hvor jeg havde overnattet. Her var i det mindste Udsigt over de brune Marker, en behagelig Luftning slog én i Møde heroppe, her var Træer, som, skønt bladløse, dog var en behagelig Afvexling i Ensformigheden.

Idet jeg gik bort fra Bagsiden af Kirken og kom forbi nogle af de forsømte Huse for at søge efter et Menneske, der kunde henvise mig til Degnen, saa' jeg to Mænd komme bagefter mig; de maatte have ligget skjulte bag en Mur. Den højeste af de to — et stor stærk Karl — var mig fremmed. Den anden var en af de Mænd, der var fulgt efter mig i London den Dag, jeg kom fra Sagførerkontoret. Den Gang havde jeg bidt Mærke i ham, saa at jeg nu var overbevist om ikke at tage fejl.

Hverken han eller hans Kammerat gjorde Forsøg paa at tale med mig, begge holdt sig i passende Afstand fra mig, men Hensigten med deres Tilstedeværelse i Kirkens Nabolav var tydelig nok. Det var aldeles, som jeg havde tænkt mig — Sir Percival var forberedt paa mit Komme! Mit Besøg hos Madam Catherick var blevet meldt ham, hvorfor disse to Mænd var blevne

satte paa Vagt i Nærheden af Kirken, til hvilken Sir Percival meget rigtig forstod, at jeg vilde begive mig. Havde jeg ikke tidligere vidst, at mine Veje blev udspionerede, vidste jeg det nu.

Jeg gik længere bort fra Kirken, til jeg kom til et af de beboede Huse med en lille Køkkenhave, i hvilken en Arbejder gik og gravede. Han henviste mig til Degneboligen, et lille Hus ikke langt derfra, som laa for sig selv. Degnen var inde i Huset, han stod i Begreb med at tage Overfrakken paa. Det var en munter, højttalende Mand, der talte overlegent om de fattige Omgivelser.

„Det er godt, De kommer saa tidlig," sagde den gamle Mand efter at jeg havde omtalt Hensigten med mit Besøg, „ellers havde jeg ikke været hjemme. Jeg gaar mig altid en rigtig lang Spaseretur hver eneste Morgen, før jeg paabegynder Arbejdet, jeg har Gud ske Lov endnu kraftige Ben, og saa længe de ikke fejler noget, opgiver jeg hverken mit Arbejde eller mine Vaner. Synes De ikke, jeg har Ret?"

Han tog Nøglerne fra Nøglebrædtet, medens han talte, og laasede Entrédøren efter os.

„Jeg har ingen til at føre Hus for mig," sagde han, ligesom med en glad Fornemmelse over at føle sig fuldkommen fri og ubundet. „Min Hustru ligger ude paa Kirkegaarden, og mine Børn er gifte.

Et rigtigt Hul, ikke sandt, finder De det ikke afskyeligt her? Dog er det et stort Sogn, ingen anden end jeg kunde overkomme Arbejdet. De er fra London, ikke sandt? Jeg har ogsaa opholdt mig i London, men det er nu fem og tyve Aar siden. Fortæl mig det sidste Nyt derfra?"

Talende paa denne Maade — fra det ene til det andet — førte han mig til Sakristiet. Jeg saa' mig omkring efter de to Spioner, men de var ikke at øjne noget Steds. Efter at have opdaget, hvor jeg gik hen, havde de rimeligvis skjult sig et eller andet Sted, hvorfra de kunde bevogte mig.

Sakristiets Dør bestod af svært, gammelt Egetræ, prydet med store Søm. Degnen stak den tunge Nøgle i Døren med en Mine som en Mand, der véd, at der møder ham Vanskeligheder, og som ikke var ganske sikker paa at kunne overvinde disse.

„Jeg er nødt til at føre Dem denne Vej" sagde han nu, „fordi der er sat Slaa for Døren fra Sakristiet til Kirken; ellers kunde vi godt være komne igennem Kirken. Men denne Laas er ganske ualmindelig slet, Nøglen er stor nok til at kunne være til et Fængsel, men den er gammel og uduelig, og det nytter kun lidt, at jeg gør min foresatte opmærksom derpaa, han har hundrede Gange sagt, at han skal undersøge Laas og Nøgle, men stadig glemmer han det. Nej, som sagt, her er ikke

værd at være! Det er ikke som London, vel? Her sover vi allesammen, vi følger slet ikke med Tiden."

Efter at Degnen i lang Tid havde vrikket Nøglen frem og tilbage i Laasen, gav den efter, og Døren blev aabnet.

Sakristiet var større, end jeg havde tænkt mig at skønne efter Ydermuren. Det var et mørkt, trist Rum med lavt, revnet Loft. Rundt om de to Sider, der var nærmest Kirken, var der tunge Træskabe, som var ormædte og revnede. Paa en Krog paa det ene af disse Skabe hang adskillige Messeskjorter. Under Messeskjorterne paa Gulvet stod tre Pakkasser, halvt tildækkede med Laag og med Straaet stikkende ud igennem alle Sprækker og Revner. Bag disse i en Krog laa der nogle støvede Papirer, nogle store og oprullede som en Arkitekts Tegninger, andre bundne skødesløst sammen som Regninger eller Breve. Værelset havde i sin Tid faaet sit Lys fra et smalt Sidevindue, men dette var muret til. Der var en tung, muggen Luft herinde, som blev endnu mere trykkende, fordi Døren ind til Kirken var lukket. Denne Dør var ligeledes af solidt Egetræ, og der var baade foroven og forneden sat Slaa for ind til Kirken.

„Man kunde holde det bedre i Orden, ikke sandt," begyndte han paa ny, „men naar man bebor saadan en Afkrog af Verden, hvad bryder man sig saa om, hvordan

der ser ud. Se nu blot her — kast et Blik paa disse Kasser. I over et Aar har de staaet parate til at afsendes til London, men min Salighed om de ikke staar her paa selv samme Sted, og de bliver saamænd heller aldrig flyttede. Nej, som jeg før sagde, vi lever ikke i London, herhjemme sover vi og følger aldeles ikke med Tiden."

„Hvad indeholder de Kasser da egenlig," spurgte jeg.

„Stumper af gammel Træudskæring fra Prækestolen samt Billeder fra Kirken," svarede Degnen. „Portræter af de tolv Apostle, udskaarne i Træ. men De skal da ikke tro, der er en hel Næse skabt paa nogen af dem; det er alt i Stykker eller ormædt, Hjørnerne er allerede begyndte at smuldre til Støv. Det er altsammen lige saa gammelt som Kirken, hvis det da ikke er ældre."

„Men hvorfor skal det til London? Skal det repareres?"

„Ja netop; de, der ikke kan istandsættes, skal laves efter. Men De kan tænke Dem, at dertil slaar vore Penge ikke til, og nu staar det her altsammen og venter paa, at nogen skal finde paa at samle Penge ind igen hertil. For et Aars Tid siden blev der sat en Indsaming i Gang, sex Herrer spiste Middag sammen paa Hotelllet inde i den nye By; de holdt Taler og tog Beslutninger og skrev deres Navne under et Papir og lod Hundreder af disse Papirer gaa i Tryk-

ken. Det var saadan en smuk Skrivelse, gothiske Bogstaver med rødt Blæk. Der stod, at det var en Skændighed ikke at istandsætte Kirken samt gøre noget ved de berømte Træudskæringer, for at de ikke skulde smuldre hen. Der var nu Arkitektens Planer og Beregninger, der var en uendelig Korrespondance, de geraadede nemlig i Disput — — naa, alle disse Papirer ligger bag Kasserne her. Af og til modtog man et lille Bidrag — vi er jo ikke i London — men der var kun akkurat nok til at pakke Træbillederne, til at betale Skriveren og Trykkeriet, saa var der heller ikke en rød Øre tilbage. Derfor er her saadan — ingen i denne By bekymrer sig om os her i det gamle Hul — vi sidder her med alt det hensmuldrede Kram og med vort snavsede Sakristi."

Min Længsel efter at undersøge Kirkebogen gjorde, at jeg ikke følte mig oplagt til at opmuntre den gamle til at tale videre. Jeg sagde, han havde Ret, og foreslog derpaa, at vi nu ikke længere skulde opsætte vort Ærinde.

„Ja, ja, det er sandt, det var Kirkebogen," udbrød han og fremtog et Bundt Nøgler af sin Lomme. „Hvor langt tilbage skal vi slaa op i Bogen?"

Marian havde underrettet mig om Sir Percivals Alder, den Gang hun fortalte mig om hans og Lauras hemmelige Forlovelse. Han var efter hendes Mening fem

og fyrretyve Aar, den Gang de blev forlovede, og ved at regne efter opdagede jeg, at han var født i atten Hundrede og fire; fra dette Aarstal kunde jeg altsaa paabegynde mine Undersøgelser.

„Jeg tror, vi skal begynde med Aaret atten Hundrede og fire," foreslog jeg.

„Skal vi derefter gaa frem i Tiden eller tilbage?"

„Tilbage," lød mit Svar.

Han aabnede Døren til et af Skabene, det Skab, ved hvilket Messeskjorterne hang, og tog op derfra et tykt Bind af snavset graabrunt Læder. Det slog mig, hvor uforsvarlig usikkert det Sted var, paa hvilket Bogen blev opbevaret. Det var en ganske almindelig lille Laas, og Skabets Dør knagede af Ælde. Med største Lethed kunde jeg have aabnet det med den Stok, jeg holdt i Haanden.

„Bliver dette virkelig anset for et tilstrækkelig betryggende Sted for den Slags Bøger," spurgte jeg. „Jeg finder, en saa vigtig Bog som denne burde bevares i et Jærnskab og under en bedre Laas."

„Det var da mærkeligt, D e ogsaa siger dette," udbrød Degnen, som havde slaaet op i Bogen, men nu atter lukkede denne med et Smæld. „Det samme har min gamle Lærer sagt tit og mangen Gang. „Hvorfor opbevares Kirkebogen ikke i et Jærnskab?" Mindst hundrede Gange har han gentaget dette. Det var en fin, gammel Mand, hjær-

om hende. Hendes Pigenavn var „Cecilia Sane Elster fra Knowlesburg, eneste Datter af afdøde Patrick Elster".

Jeg noterede disse Navne i min Lommebog, men jeg maa tilstaa, at jeg var overmaade skuffet og ulykkelig, fordi jeg indtil nu havde troet at skulle faa Klarhed i Sagen og indsaa', at jeg ikke var kommet et Skridt videre end før.

Hvad Gavn havde jeg af alle mine Anstrængelser og af min Ulejlighed med at faa Kirkebogen at se? Ingen som helst! Hvilke Fremskridt var der gjort for at opdage den Plet, jeg havde troet hvilede paa Sir Percivals Moders Navn? Jeg havde ingen Fremskridt gjort, tværtimod var jeg nu overbevist om, at hvad hun end havde gjort, var hun dog blevet viet til sin Ægtefælle. Der opstod ny Tvivl, nye Vanskeligheder og Ophold for mig, hvilket betød pekuniært Tab.

Hvor vende mig hen, hvilke Skridt foretage mig nu?

Der var ikke andet for end at forfølge Sagen med hans Moder og forespørge mig om Frøken Elster fra Knowlesburg; noget maatte der jo være i Vejen med hende, ellers kunde Madam Catherick ikke have haft Grund til at omtale hende med saa megen Foragt.

„Fandt De, hvad De søgte," spurgte Degnen, da jeg slog Bogen i.

„Ja," svarede jeg, „men der er et Par

Spørgsmaal, jeg gærne vil have besvaret. Jeg antager ikke, den Præst lever, som forrettede Vielsen i atten hundrede og tre."

„Aa nej, han døde allerede tre, fire Aar, før jeg kom hertil, og det skete i Aaret atten hundrede og syv og tyve. Jeg fik Pladsen her," vedblev den snakkesalige Gamle, „efter en Mand, som forlod Hus og Hjem — man siger, hans Kone var Skyld i hans Flugt — — hun lever for Resten endnu og er bosat inde i den nye By. Jeg selv kender ikke rigtig Besked med den Historie. Hr. Wansborough, hvis gamle Fader har været min Lærer, arvede gamle Wansboroughs Kald her i Sognet; han er den behageligste Herre, jeg kender, frimodig og god."

„Jeg syntes, De før fortalte mig, at Deres gamle Lærer var bosat i Knowlesburg," spurgte jeg, som om jeg var glad over at have lyttet til hans Fortællen om den gamle præcise, ordenlige Mand.

„Ja, det er meget rigtigt. Gamle Wansborough boede dèr, ligesom hans Søn nu er bosat dèr."

„Jeg har vist misforstaaet Dem — var Deres Lærer ikke Præst her paa Stedet?"

„Nej, nej, han var Sekretær i Sogneraadet; Præsten ved saadan en lille Kirke har ikke mere Uddannelse end jeg. Derimod er Sekretæren Jurist — saadan er det ogsaa i London — og min gamle Lærer var ogsaa Jurist ligesom hans Søn nu."

„Naa, saa unge Hr. Wansborough er Jurist?“

„Javist saa! Han har selv samme Kontor i High Street i Knowlesburg, som hans Fader havde. Over hundrede Gange har jeg vist været paa det Kontor, over hundrede Gange har jeg set den gamle Herre ride til Sakristiet paa sin hvide Pony, seende til højre og venstre i Gader og Stræder og nikkende til alle. Ja, han var kendt og afholdt af alle! Han vilde have gjort sig i London!“

„Hvor langt er der herfra til Knowlesburg?“

„Aa, meget langt,“ svarede Degnen med den overdrevne Tanke om Afstande, som er ejendommelig for Folk paa Landet; de finder det altid meget vanskeligt at tage fra ét Sted til et andet. „Omtrent halvanden Mils Vej!“

Det var endnu tidlig paa Formiddagen. Der var altsaa rigelig Tid for mig til at gøre Turen til Knowlesburg og tilbage igen; Juristen vilde være den eneste i Byen, jeg muligvis vilde kunne faa Oplysning hos angaaende Sir Percivals Moder forinden dennes Ægteskab med hans Fader. Med den Beslutning at ville spasere til Knowlesburg forlod jeg Sakristiet.

„Jeg takker Dem mange Gange,“ sagde Degnen, da jeg rakte ham et Pengestykke til Tak. „Skal De virkelig spasere den lange Vej frem og tilbage til Knowlesburg?

Naa, saa maa De da have stærke Ben, det er en rar Ting, ikke sandt? Dèr er Vejen, De kan ikke tage fejl af den. Gid jeg var i Deres Sted. Det har været mig en stor Fornøjelse at træffe en Herre fra London, det er altid en Forfriskning, naar man bor i saadan en Ravnekrog; alle Nyheder interesserer mig, derfor morede det mig at tale med Dem. God Morgen, min Herre, og endnu en Gang Tak!"

Vi skiltes.

Idet jeg gik bort, saa' jeg mig tilbage, og ganske rigtig fik jeg Øje paa de to Mænd paa Vejen længere nede; denne Gang var der en tredje med dem, og den tredje var den undersætsige sortklædte, hvem jeg den foregaaende Aften var fulgt efter ind til Banegaarden.

De tre stod en Stund og talte sammen, hvorefter de skiltes. Den sortklædte gik bort alene — ad Welmingham til, de to andre blev sammen, øjensynlig ventende paa at kunne følge efter mig, saa snart jeg begav mig paa Vandring.

Jeg fortsatte min Vej uden at lade, som om jeg havde lagt særlig Mærke til dem; de foraarsagede mig ikke Ærgrelse, tværtimod, mit synkende Haab flammede op paa ny.

Den Gang jeg saa' Beviset paa Sir Percivals Ægteskab med Frøken Elster, glemte jeg fuldstændig, at jeg kort forinden havde set de to Mænd i mistænkelig Nær-

hed af Sakristiet. Deres Tilsynekomst nu mindede mig om, at Sir Percival havde ventet mit Besøg i gamle Welmingham Kirke efter min Indtrængen hos Madam Catherick — ellers vilde han næppe have sendt sine Spioner derud efter mig. Skønt alt saa' ud til at være, som det skulde, inde i Sakristiet, var der dog noget galt derved, noget skjult derunder — — og saa vidt jeg vidste, havde dette noget med den store Bog derinde at gøre; endnu havde jeg dog ikke opdaget dette.

— — — — — — — — — — — — —

Efter at jeg ikke mere kunde se Kirken, skyndte jeg mig af Sted til Knowlesburg.

Vejen gik næsten hele Tiden lige ud, den skraaede ubetydelig opad, og hver Gang jeg vendte mig om, kunde jeg da ogsaa se de to Spioner, der stadig forfulgte mig, dog holdt de sig forsigtig i meget lang Frastand fra mig. Men en eller to Gange paaskyndede de deres Gang, som om de vilde overrumple mig, dog standsede de igen kort efter, holdt Raad med hinanden og fortsatte Vejen i samme Tempo som før. At de fulgte en bestemt Plan var sikkert nok, dog var de en Smule uvisse om det bedste Middel til at udføre denne. Jeg kunde ikke gætte deres Hensigt, men blev dog en Smule ængstelig for ikke at skulle

kunne naa Knowlesburg, uden at der forinden hændte mig noget ubehageligt.

Og det skete, som jeg forudsaa'.

Jeg var lige kommet til en ensom Strækning efter en skarp Omdrejning af Vejen og havde lige regnet ud, at jeg nu maatte være i Nærheden af Byen, da jeg pludselig hørte de to Mænds Skridt tæt bag mig.

Førend jeg kunde se mig om, gik den ene af dem — han, der havde forfulgt mig i London, hastig forbi og berørte mig med sin Skulder. Jeg var blevet frygtelig irriteret ved den Maade, paa hvilken han og hans Fælle var fulgte efter lige fra Welmingham, mere ærgerlig, end jeg egenlig var mig bevidst, hvorfor jeg var saa ufornuftig med den flade Haand at skubbe Fyren til Side. Øjeblikkelig skreg han om Hjælp.

Hans Ledsager, den høje Mand, sprang om paa højre Side af mig, og i næste Nu befandt jeg mig indeklemt imellem de to midt paa Landevejen.

Overbevisningen om, at det hele var en Fælde, der var blevet lagt for mig, samt Ærgrelsen over, at jeg var faldet i Fælden, afholdt mig til al Held fra at give mig til at kæmpe med de to, af hvilke i hvert Fald den ene vilde have været mig langt overlegen. Jeg tog mig i det, da jeg ganske naturlig lige strax vilde til at ryste dem af mig, saa' mig derimod om for at se,

om der ikke skulde være en eller anden i Nærheden, der kunde kaldes til Hjælp.

En Arbejder gravede paa en tilstødende Mark; han havde rimeligvis overværet det skete, hvorfor jeg tilkaldte ham og bad ham følge med til Byen. Men han rystede paa Hovedet og gik bort i Retning af en Hytte til den modsatte Side. Nu erklærede begge Mændene ved min Side, at deres Hensigt var at beskylde mig for at have overfaldet dem. Jeg var imidlertid klarhovedet nok til ikke at sige dem imod.

„Slip min Arm," sagde jeg, „saa skal jeg følges med til Byen."

Den Mand, jeg ikke kendte, afslog det i en kort, brutal Tone, den anden derimod var klog nok til at overse Følgerne og forhindrede da ogsaa sin Kammerat i at være unødvendig hidsig. Han gjorde Tegn til den anden, saa at denne nu ligeledes slap min Arm.

Vi kom til en Omdrejning af Vejen og var nu lige ved Byen.

En Politibetjent spankede om ved Udkanten af Byen; ham tilkaldte de andre, men han svarede, at de kunde henvende dem paa Raadhuset.

Vi gik videre.

Alt blev selvfølgelig overdrevet og forvrænget i allerhøjeste Grad, som det bliver ved slige Lejligheder, og jeg havde ikke ringeste Bevis paa det modsatte. Embedsmanden var en meget hidsig og gnaven

Herre, som vist ligefrem var glad over at faa noget at gøre, hvorved han kunde vise sin Magt. Han forespurgte sig, om der havde været et Vidne til Stede ved Overfaldet, og til min store Forundring omtalte de to Mænd Arbejderen i Marken. Embedsmanden var saa naadig at tillade mig at skaffe Vidnet til Veje samt at tilbyde mig Frihed, dersom jeg kunde skaffe nogen til Veje, der kunde gaa i Borgen for mig; jeg var jo en Fremmed i Byen, hvor jeg ingen kendte, altsaa mente han, at han burde være forsigtig og ikke uden videre løslade mig.

Der var ikke megen Udsigt til at slippe fri. Fuldstændig ene i en fremmed By var der intet Haab for mig at slippe før efter tre Dages Indespærring, og i denne Tid kunde Sir Percival finde paa mangt og meget for at sætte mig i Forlegenhed, saa at jeg i den nærmeste Fremtid vilde være ude af Stand til at fortsætte mine Undersøgelser. Ja, det betød endnu mere — han selv kunde paa denne Maade undslippe mig. Naar de tre Dage var forløbne, vilde det sikkert ingen Nytte være til at forfølge Sir Percival, da han til den Tid rimeligvis vilde være i Sikkerhed.

Min Harme, jeg kan næsten sige, min Fortvivlelse over mit Uheld, satte mig strax ude af Stand til at tænke; det hele var i den Grad nedrigt, at det gjorde mig helt syg om Hjærtet af Sorg over de alvorlige

Følger, min Indespærring kunde faa. Hvad skulde jeg gøre? Jeg var saa dum at bede om Skrivematerialer for at fremstille min sande Stilling for Magistraten. Til al Held indsaa' jeg, før det var for silde, det haabløse og uforsigtige i min Adfærd, og først da jeg havde skubbet Papiret med nogle faa skrevne Linjer til Side, fik jeg Bugt med min Vrede, og da formaaede jeg atter at tænke klart. Nu faldt der mig noget ind, som Sir Percival sandsynligvis næppe havde tænkt sig, og som i Løbet af et Par Timer kunde skaffe mig min Frihed. Jeg besluttede at forklare Doktor Dawson fra Oak Lodze den Stilling, hvori jeg befandt mig.

Jeg havde besøgt denne Herre den Gang, jeg første Gang gjorde Forespørgsler paa Blackwater, ved den Lejlighed havde jeg haft Introduktionsskrivelse med fra Frøken Halcombe. Nu skrev jeg og hentydede til dette Brev, samt til det, jeg den Gang havde betroet ham om mine farlige og vigtige Forespørgsler. Jeg havde ikke røbet ham den fulde Sandhed, havde ikke omtalt Laura, men kun beskrevet mit Ærinde som værende af yderste Vigtighed og som noget, der i høj Grad angik Frøken Halcombe. Idet jeg udviste samme Forsigtighed nu som sidst, forklarede jeg ham min Stilling, og jeg henstillede til ham Nødvendigheden af, at jeg bad ham komme for at yde mig Hjælp paa et Sted, hvor jeg stod fuldstæn-

dig ene og venneløs. Jeg haabede ikke, han fandt mig paatrængende, og forsikrede ham, at jeg endnu stadig handlede i Frøken Halcombes Interesse.

Jeg opnaaede Tilladelse til at leje et Bud til strax at køre af Sted med Brevet; Doktoren skulde køre med tilbage i samme Vogn. Oak Lodze laa paa denne Side af Blackwater, saa Manden erklærede at kunne være dèr paa fyrretyve Minutter og at kunne komme tilbage paa lige saa kort Tid. Jeg befalede ham at finde Lægen, hvor denne end opholdt sig, og køre efter ham, hvorefter jeg satte mig til Ro for saa taalmodig som muligt at vente paa Mandens Tilbagekomst.

Klokken var endnu ikke halvto, da Budet tog af Sted, før halvtre var han tilbage og havde Doktoren med.

Doktor Dawsons Elskværdighed og den Finfølelse, hvormed han tog sig af min Sag og lod, som om det var en Selvfølge at benytte ham til Hjælp, overvældede mig.

Før Klokken fire samme Eftermiddag trykkede jeg hans Haand i Taknemmelighed og var nu atter en fri Mand.

Vi stod ude paa Knowlesburgs Gader, da Doktoren indbød mig hjem til sig paa Oak Lodze for at overnatte dèr. Jeg svarede, at min Tid ikke stod til min egen Raadighed, men bad, om jeg om et Par Dage, naar jeg var fri, maatte komme til ham for at gentage min Tak samt for at

give ham den Forklaring, jeg skyldte ham, men som jeg ikke nu turde give ham. Vi skiltes med venskabelige Forsikringer paa begge Sider, hvorpaa jeg øjeblikkelig begav mig til Hr. Wansboroughs Kontor i High Street.

Nu var der ingen Tid at spilde.

Efterretningen om, at jeg var sat paa fri Fod, vilde naa Sir Percival før Aften. Dersom jeg ikke i Løbet af et Par Timer vilde kunne bevise det, han frygtede, saa at han var overgivet til min Naade og Barmhjærtighed, vilde jeg miste enhver Udsigt til at faa Bugt med ham og vilde rimeligvis aldrig oftere faa Lejlighed dertil. Hans Samvittighedsløshed, den Indflydelse, han besad her paa Egnen, advarede mig imod at gaa ligefrem til Værks imod ham samt til ikke at spilde et eneste Minut af den kostbare Tid.

Jeg havde haft tilstrækkelig Tid til at tænke under min lange Ventetid i Arrestlokalet, og jeg havde benyttet Tiden godt. Visse Dele af min Samtale med Degnen, som den Gang havde trættet mig, vendte nu tilbage til min Hukommelse, men paa en helt anden Maade; de fik nu en anden Betydning for mig, en Mistanke paakom mig, som ikke havde anet noget af den Slags, da vi stod i Sakristiet. Paa Vejen til Knowlesburg havde det kun været min Hensigt at forespørge mig om Sir Percivals

Moder, nu derimod var det min Hensigt at undersøge Kopien af Kirkebogen.

Hr. Wansborough opholdt sig i sit Kontor.

Det var en gemytlig, rødkindet Mand, som mere lignede en Godsejer end en Jurist; han blev baade overrasket og glad over min Henvendelse til ham, fordi han ofte havde hørt sin Fader omtale sin Kopibog, men ikke en Gang selv havde set Bogen. Ingen havde nogen Sinde forlangt at se denne, saa at den bestemt laa paa selv samme Plads, hvor den havde ligget i hans Faders Levetid. Hr. Wansborough beklagede, at hans gamle Fader ikke var i Live for at kunne se, at nogen ønskede at gøre Brug af hans højtskattede Kopi. Men hvorfra havde jeg hørt om Bogen? Var der nogen dèr i Byen, som havde omtalt den for mig?

Saa godt jeg kunde, svarede jeg uden at give ham de rette Oplysninger, jeg fortalte ikke, at jeg havde set Kirkebogen, men sagde, at jeg var sat til at undersøge et Familianliggende, og at jeg havde meget lidt Tid til min Raadighed. Jeg bad ham spare mig for at gaa Vejen til Welmingham ved at lade mig se Kopien, tilføjende, at jeg skulde afsende Brev derom til London samme Dag, og spurgte til sidst, om jeg, i fornødent Fald, en Gang maatte bede ham om at laane Kopien af Kirkebogen.

Efter denne Forklaring gjorde han

ingen Indvendinger, men sendte strax en af Kontoristerne ind i Stuen, hvor Jærnskrinet med Papirerne var opbevaret; snart efter kom han ogsaa ganske rigtig tilbage med et stort Bind, der var nøjagtig af samme Størrelse som Kirkebogen, men var i langt finere Indbinding. Jeg lagde den paa en Pult, og mine Hænder skælvede, min Pande brændte, skønt jeg gjorde mig al mulig Umage for at skjule dette for dem, der befandt sig i Værelset.

Paa første Side i Bogen var der med Blæk skrevet følgende Linjer:

„Kopi af Kirkebogen i Welmingham Kirkes Sogn. Udført efter min Ordre, siden hen sammenlignet med Originalen og efterset af mig.

Robert Wansborough."

Under denne Bemærkning var en Linje tilføjet, skrevet med en anden Skrift og saalydende:

„Fra første Januar atten Hundrede til tredivte Juni atten Hundrede og femten."

Jeg bladede i Bogen, til jeg fandt atten Hundrede og tre, fandt ogsaa Optegnelsen om den Mands Ægteskab, der bar samme Fornavn som jeg; jeg fandt ligeledes Optegnelsen over de to Brødres Ægteskab, og imellem disse to — helt nede paa Siden — — intet — ikke en Linje, ikke ét Ord om Ægteskabet imellem Sir Felix Glyde og Cecilia Lane Elster!

Mit Hjærte bankede vildt, det smærtede formelig.

Jeg saa' efter igen — det var mig næsten ikke muligt at tro mine egne Øjne. Nej, der var ingen Tvivl mulig! Ægteskabet stod ikke omtalt med et Ord. Og Kopiens Optegnelser var nøjagtig skrevne paa samme Sted paa Siderne som Originalen. Det sidste, der var skrevet paa den Side, anmeldte kun den Mands Giftermaal, der havde mit Fornavn. Underneden var en tom Plads, der havde rimeligvis været for lidt Plads til at indskrive de to Brødres Ægteskab, der baade i Original som i Kopi var skrevet øverst paa næste Side.

Dette tomme Rum fortalte en hel Historie. Dette maatte have været i Kirkebogen fra atten Hundrede og tre — den Gang Ægteskaberne havde fundet Sted, og da Kopien var blevet affattet — og til atten Hundrede og syv og tyve, den Gang Sir Percival kom til Syne i gamle Welmingham. Saa vel her i Knowlesburg var der Bevis paa hans Forbrydelse som i gamle Welminghams Sakristi.

Jeg blev ganske svimmel og maatte holde mig fast ved Pulten for ikke at falde. Nu havde jeg haft ham mistænkt for Gud véd hvor mange Ting, men dette Bedrageri var ikke faldet mig ind. Den Tanke, at han slet ikke skulde være den, han udgav sig for, at han ikke havde mere Ret til Godset Blackwater end den fattigste Arbej-

der paa hans Ejendom var ikke et Øjeblik paakommet mig. En Gang havde jeg troet, han var Anne Cathericks Ægtefælle, men den Forbrydelse, han i Virkeligheden havde gjort sig skyldig i, havde været allerfjærnest fra mine Tanker.

Den frække Maade, paa hvilken Bedrageriet var udført, den Dristighed, han havde udvist, havde hidtil hjulpet ham, ingen havde nogen Sinde fattet Mistanke. Og mig overvældede Opdagelsen deraf fuldstændig. Hvem kunde undre sig over hans Skræk over, at nogen skulde opdage hans Hemmelighed, hvem fortænkte ham i, at han gjorde alt for at forhindre mig i at gaa paa Opdagelser? Nu forstod jeg Skurkens Uro og Hvileløshed, nu vidste jeg, hvorfra hans Heftighed stammede, samt hvorfor han af lutter Angst for at blive røbet havde indespærret Anne Catherick i en Sindssygeanstalt og havde udspioneret sin Hustru. Opdagelsen af Hemmeligheden kunde skaffe ham Tugthusarbejde for Livstid, og selv om hans Ofre skaanede ham, vilde han med ét Slag blive berøvet Navn, Rang og Gods — alt det, han havde ofret alt for at opnaa.

Nu var Hemmeligheden allsaa min!

Et Ord fra mig og Gods, Hjem, Rang, Navn, alt var frataget ham for bestandig — ét Ord fra mig, og han blev jaget ud i Verden som et navnløst, venneløst og fattigt Individ. Mandens hele Fremtid afhang af mine Læber, og han vidste dette lige

saa sikkert, som jeg nu vidste det, og hvad værre var, han vidste, jeg nu var i Besiddelse af hans Hemmelighed.

Denne sidste Tanke forfærdede mig.

Fra nu af maatte jeg vise den yderste Forsigtighed for hvert et Skridt, jeg foretog mig, thi der vilde ikke være den Forbrydelse, som Sir Percival ikke vilde forsøge; i Faren og Fortvivlelsen vilde han gribe til ethvert som helst Middel for at frelse sig selv og gøre mig uskadelig.

Jeg overvejede et Øjeblik, hvorledes jeg skulde forholde mig. Den første Forsigtighedsregel var at skrive til andre om Opdagelsen, saa at, dersom der skulde hænde mig noget, Beviset var udenfor Sir Percivals Rækkevidde. Kirkebogens Kopi var sikker nok i Hr. Wansboroughs Jærnskrin, derimod var, efter hvad jeg selv havde overbevist mig om, Originalen i Sakristiet langtfra i Sikkerhed.

Af denne Grund besluttede jeg at vende tilbage til Kirken for atter at henvende mig til Degnen og for at faa det nødvendige Vidne, førend jeg den Nat lagde mig til Ro. Min Beslutning om at hemmeligholde enhver af mine Bevægelser fik mig til ikke at gøre Spørgsmaal, der kunde have været mig til Gavn; jeg brød mig foreløbig kun om en eneste Ting, nemlig at vende tilbage til gamle Welmingham, og gjorde i denne Hensigt Undskyldning for min forvirrede Adfærd, hvilken

jeg vidste, Hr. Wansborough havde bemærket, betalte derefter, hvad jeg var ham skyldig for Oplysningen, og forlod saa Kontoret, fortumlet og med vildt bankende Hjærte.

Det var Skumring.

Den Tanke slog mig, at jeg atter kunde blive forfulgt og angrebet paa den øde Landevej.

Jeg benyttede kun en meget tynd Stok, som kun kunde være mig til liden eller ingen Nytte. Førend jeg forlod Knowlesburg, købte jeg mig derfor en forsvarlig Stok, kort og tung oppe ved Knappen; forsynet med denne mente jeg at kunne hamle op med hvem som helst, og skulde nogen prøve paa at forfølge mig, var jeg Mand for at kunne løbe, det vidste jeg fra min Skoletid, hvor jeg havde været den bedste Løber i hele Skolen. Senere havde jeg haft god Brug for denne Sport ovre i Mellemamerika.

Jeg vandrede fra Byen i en rask Gang, holdende mig paa Midten af Vejen.

En fin Regn faldt ustandselig, saa at det var mig umuligt paa den første Halvdel af Rejsen at forvisse mig, om jeg blev forfulgt eller ej. Ved den sidste Halvdel derimod, maaske omtrent en halv Mils Vej fra Kirken, saa' jeg en Mand komme løbende og hørte en Laage ind til en Mark ved Vejen blive slaaet haardt i. Jeg vedblev at jage af Sted, holdende min Stok parat til

at slaa løs, opmærksomt lyttende, medens jeg med Blikket søgte at gennemtrænge Taagen og Mørket. Førend jeg var kommet hundrede Skridt videre, lød der en Raslen i Hegnet paa min højre Side, og tre Mænd sprang ud paa Vejen.

Jeg fo'r til Side, saa at jeg kom til at staa paa Fodstien. De to forreste Mænd formaaede ikke at standse, saa at de fo'r ud paa Landevejen foran mig, den tredje derimod var saa hurtig som Lynet. Han standsede brat, halv vendt imod mig, og slog om sig med sin Stok. Det var ganske tilfældigt, han kom til at ramme min venstre Skulder, og Slaget var ikke haardt, men jeg gengældte det strax. Min Knortekæp ramte ham oven i Hovedet. Han tumlede tilbage, tilkaldende sine to Kammerater, som de ogsaa strax kom farende imod mig; jeg saa' mit Snit og slap forbi dem, løbende i fuldt Firspring midt ud paa Vejen og videre frem. Det var mig næsten umuligt at se Vejen, men Hækken paa begge Sider af denne skimtedes utydelig; var der derimod kommet noget eller nogen imod mig, vilde jeg øjeblikkelig være blevet kastet omkuld.

Før der var forløbet ret lang Tid, mærkede jeg, at Vejen skraaede nedad ved en Omdrejning og derpaa hævede sig paa ny. Nedad var Mændene godt paa Veje til at naa mig, men opad begyndte de at sakke bagud, de hurtige regelmæssige Slag af

deres Fødder lød svagere, og efter Lyden at dømme var de tilstrækkelig langt fra mig til, at jeg kunde løbe ind paa Marken, saa at de, uden at de vidste det, kunde løbe forbi mig i Mørket. I denne Hensigt løb jeg atter ind paa Fodstien, og ved det første Indhug i Hækken fo'r jeg derind. Det viste sig at være en lukket Laage, jeg stod foran. Jeg sprang over og befandt mig nu paa en Mark, hvilken jeg fo'r hen over med Ryggen til Vejen. Jeg hørte Mændene løbe forbi Laagen, men Øjeblikket efter kaldte den ene den anden tilbage; dog mig var det ligegyldigt, hvad de gjorde nu, de hverken saa' eller hørte mig. Idet jeg skraaede over Marken, naaede jeg Udkanten og stod da stille for at puste.

Det var umuligt at vove mig tilbage til Vejen, men jeg var ikke desto mindre bestemt paa inden Aften at naa ind til gamle Welmingham.

Hverken Maane eller Stjærner viste sig, saa at jeg ingen Hjælp kunde vente mig fra denne Side; jeg vidste kun saa meget, at jeg havde haft Vind og Regn paa Ryggen, den Gang jeg gik fra Knowlesburg, og at dersom jeg vendte mig saaledes, at jeg atter havde Vinden paa Ryggen, maatte jeg nødvendigvis komme den rigtige Vej.

Jeg fortsatte altsaa Vejen, skraaende over imod Byen, uden at støde paa andre Hindringer end Hække og Gærder, som af

og til nødte mig til for en kort Tid at forandre Kurs. Til sidst befandt jeg mig paa en Høj, hvis Skrænt skraanede stejlt ned. Da jeg stod helt nede, var der atter en Hæk lige foran mig, jeg satte over denne og stod nu paa en Græsgang. Den Gang jeg løb bort fra Landevejen, var jeg drejet til højre, nu drejede jeg til venstre for om muligt at komme ind paa rette Vej igen. Efter i omtrent ti Minuter at have vandret om i det opblødte Græs, opdagede jeg et lille Hus, hvorfra der skinnede Lys fra et af Vinduerne. Havelaagen stod aaben, og jeg betænkte mig ikke paa at gaa derhen for at spørge om Vej.

Før jeg fik Tid at banke paa, blev Døren pludselig aabnet, og en Mand med en tændt Lygte i Haanden kom løbende ud. Han standsede for at holde Lyset i Vejret, ligesom han fik Øje paa mig. Vi fo'r begge sammen ved Synet af hinanden.

Min Vandring rundt om Markerne havde ført mig rundt om Udkanten af Landsbyen, saa at jeg nu befandt mig i gamle Welmingham By. Og Manden med Lygten var selve den Person, jeg søgte, nemlig Degnen fra Welmingham Kirke.

Hans Væsen synles at være bleven ganske mærkværdig forandret, efter at jeg havde talt med ham, han saa' forvirret og mistænksom ud — hans Kinder blussede, og de første Ord, han sagde til mig, var

mig ganske uforstaaelige. „Hvor er Nøglerne? spurgte han, „har De taget dem?“

„Hvilke Nøgler?“ sagde jeg, „jeg er i dette Øjeblik kommen fra Knowlesburg — hvilke Nøgler mener De?“

„Nøglerne til Sakristiet. Du forbarmende Gud — hvad skal jeg dog gøre — Nøglerne er komne bort?“

„Hvordan da? Hvornaar —? Hvem kan have taget dem?“

„Det véd jeg ikke!“ sagde Degnen og stirrede vildt ud i Mørket. „Jeg er lige kommen hjem. Jeg sagde Dem jo, at jeg havde en lang Arbejdsdag i Dag — jeg havde lukket Døren af og ogsaa lukket Vinduet. -- Og se, nu er Vinduet aabent. — Se en Gang, der er gaaet nogen ind ad det og har taget Nøglerne.“

Han vendte sig om mod Vinduet for at vise mig, at det stod paa vid Gab. — Idet han svingede Lygten rundt, gik den op, og Vinden blæste Flammen ud.

„Tænd den igen, og lad os begge gaa sammen til Sakristiet. Skynd Dem endelig!“

Jeg puffede ham ind i Huset. Det Forræderi, jeg havde al mulig Grund til at vente, og som kunde berøve mig hver Fordel, jeg havde vundet, var i dette Øjeblik maaske paa Nippet til at blive udført. Min Utaalmodighed efter at naa Kirken var saa stor, at jeg ikke kunde blive staaende uvirksom ved Hytten, medens

Degnen tændte Lygten igen; jeg gik nu ned ad Havestien og ud paa Vejen.

Før jeg havde gjort ti Skridt, kom der en Mand hen mod mig fra den Vej, der førte hen til Kirken. Han tiltalte mig ærbødig. — Jeg kunde ikke skælne hans Ansigt, men at dømme efter Stemmen var han mig ganske fremmed.

„Undskyld, Sir Percival —“ begyndte han.

Jeg afbrød ham, inden han kunde tale videre.

„De tager fejl,“ sagde jeg, „jeg er ikke Sir Percival.“

Manden trak sig øjeblikkelig tilbage.

„Jeg troede, det var mit Herskab,“ mumlede han forvirret og raadvild.

„Ventede De at træffe Deres Herre her?“

„Jeg fik Ordre til at vente paa Vejen.“

Ved disse Ord gik han tilbage. — Jeg saa' tilbage paa Hytten og saa' Degnen komme ud med den tændte Lygte i Haanden. Jeg bød den gamle Mand Armen for at hjælpe ham saa hurtig som muligt af Sted. Vi skyndte os henad Vejen og gik forbi den Mand, der havde talt med mig; saa vidt jeg kunde se ved Lygteskæret, var det en Tjener uden Liberi.

Hvem er det?“ hviskede Degnen; „véd han noget om Nøglerne?“

„Vi vil ikke vente og spørge ham om det — vi maa først til Sakristiet.“

Man kunde end ikke om Dagen se Kirken, før man var kommen til Enden af Vejen -- idet vi gik op ad den Bakke, der herfra førte op til Kirken, kom en af Landsbydrengene, der var bleven opmærksom paa Lyset fra vor Lygte, hen til os og genkendte Degnen. — Han trak ham tjenstivrig i Frakken og sagde:

„Véd Degnen, at der er nogen oppe i Kirken — jeg hørte, at han lukkede Døren af indvendig fra og tændte en Svovlstik."

Degnen kom til at ryste og støttede sig tungt til mig.

„Naa, naa," sagde jeg opmuntrende. „Vi kommer jo ikke for sent — vi skal nok faa fat paa Manden, hvem han saa er — behold Lygten og følg saa hurtig efter mig, som De kan."

Jeg gik hurtig op ad Højen. Kirketaarnets mørke Masse var det første, jeg kunde skælne; da jeg drejede til Siden for at komme hen til Sakristiet, hørte jeg tunge Skridt bag mig — Tjeneren var gaaet op til Kirken efter os. — „Jeg har ikke noget ondt i Sinde," sagde han, da jeg vendte mig om for at se paa ham, — „jeg gaar blot og søger efter min Herre." Den Tone, han talte i, røbede umiskendelig Frygt. Jeg tog ingen Notits af ham og gik videre.

Saa snart jeg drejede om Hjørnet og kom i Nærheden af Sakristiet, saa' jeg gennem Ruderne øverst oppe paa Taget, at der var Lys derinde.

Jeg skyndte mig gennem Kirkegaarden og hen til Døren.

Da jeg kom nærmere, mærkede jeg en stærk Lugt, der smøg sig ud i den fugtige Natteluft. — Jeg hørte en smækkende Lyd derinde — jeg saa' Lyset oppe ved Taget blive stærkere og stærkere — en af Vindusruderne sprang — jeg løb hen til Døren og lagde Haanden paa den. — Der var Ild i Sakristiet!

Før jeg kunde røre mig, før jeg kunde trække Vejret efter den Opdagelse, blev jeg forfærdet ved at høre, at der blev banket haardt paa Døren indvendig fra. Jeg hørte, at Nøglen blev vreden haardt om i Laasen, jeg hørte en Mands Stemme bag Døren skrige gennemtrængende, forfærdelig om Hjælp.

Tjeneren, der var fulgt efter mig, fo'r tilbage med en Gysen og faldt paa Knæ.

„Aa, Gud!“ sagde han, „det er Sir Percival!“

Idet disse Ord kom over hans Læber, naaede Degnen os, og i det samme Nu blev Nøglen for sidste Gang drejet om i Laasen med en skurrende Lyd.

„Herren være hans Sjæl naadig!“ sagde den gamle Mand, han er dødsdømt. — „Døren er gaaet i Baglaas!“

Jeg styrtede hen til Døren. Den Tanke, der ene havde opfyldt mit Sind og i mange Uger ledet alle mine Handlinger, svandt i et Nu. — Enhver Erindring om den hjærte-

løse Uret, han ved sin Forbrydelse havde begaaet, om den Kærlighed, Uskyldighed og Lykke han ubarmhjærtig havde tilintetgjort, om den Ed, jeg i mit Hjærte havde svoret om at tildele ham den velfortjente Straf — svandt som en Drøm. Jeg tænkte ikke paa andet end den rædselsfulde Stilling, hvori han befandt sig, jeg følte ikke andet end en ganske naturlig menneskelig Iver efter at frelse ham fra en forfærdelig Død.

„Prøv den anden Dør," raabte jeg, „prøv, om Døren ind til Kirken ikke kan aabnes. Skynd Dem, ellers brænder De inde!"

Der var ikke hørt noget Raab om Hjælp, siden Nøglen sidste Gang var blevet drejet om i Laasen. Nu hørtes der heller ikke en Lyd derindefra, saa at man ikke vidste, om han var død eller levende, kun Lyden af Flammerne lød ud til os samt en Knirren af Glas; det varRuden oppe under Sakristiets Loft.

Jeg saa' mig om efter de to Mænd bag mig; Tjeneren havde rettet sig efter at have taget Lygten for at holde den højt i Vejret. Skrækken lod næsten til at have lammet ham, men da jeg lidt senere bevægede mig omkring, fulgte han efter mig som en Hund; jeg fandt ham underlig idiotisk. Degnen sad sammenkrøben paa en af Gravstenene, gysende og jamrende sig. Ved første Øjekast opdagede jeg, at ingen af dem var skikket til at hjælpe mig,

at jeg ganske ene maatte forsøge at frelse Sir Percival.

Uden rigtig at vide, hvad jeg gjorde i den Nød, jeg var stedt i, greb jeg Tjeneren om Armen, puffende ham hen imod Muren, idet jeg udbrød:

„Bøj Dem over imod Stenene, jeg vil op paa Taget for at prøve paa, om jeg kan skaffe ham frisk Luft.“

Manden skælvede fra Top til Taa, men stod dog fast. Jeg krøb op paa hans Ryg med min Knortekæp imellem Tænderne, greb fat i Mursten og alt, hvad jeg kunde klamre mig til, og stod snart efter oppe paa Taget. I min Iver og Hast var det ikke faldet mig ind, at jeg gjorde dumt i at ville skaffe den indebrændte Luft, jeg kunde derved let lede Flammerne ud af Taget, saa at der ogsaa gik Ild i selve Kirken. Vinduet oppe i Taget slog jeg i Stykker med Stokken, og strax slog Flammerne i Vejret som vilde Dyr; havde ikke Vinden tilfældig ført dem bort fra mig, vilde jeg øjeblikkelig være omkommet i Flammerne. Jeg krøb sammen paa Taget for at undgaa Røg og Ild; skæret fra denne sidste viste paa et Sted ved Muren, ligesom jeg saa' Degnen fortvivlet vride sine Hænder henne ved Foden af en Gravsten. Jeg saa' endnu mere; Landsbyens Beboere var strømmede til — magre Mænd, forskrækkede Kvinder stod i større og mindre Grupper rundt om paa Kirkegaarden,

af og til fuldt belyste af Skæret fra de røde Flammer, af og til indhyllede i den sorte Røg.

Og Manden dernede i Sakristiet skulde lide og kvæles, brændes levende op saa nær ved os, uden at vi kunde komme ham til Hjælp!

Tanken herom forfærdede mig, i min Angst for den ulykkelige glemte jeg alt, slap mit Tag i Stenene og lod mig falde ned igen paa Jorden.

„Giv mig Nøglen til Kirken," skreg jeg til Degnen. „Vi maa prøve paa at trænge ind ad den Vej, vi maa bryde Døren op fra Kirken til Sakristiet."

„Nej, nej, nej," udbrød den Gamle. „Der er intet Haab! Nøglen til Kirken og til Sakristiet sad i samme Ring, begge er derinde. Nej, ingen kan frelse ham, han er vist allerede død!"

„De har nok set Ilden inde i Byen," sagde en Stemme imellem Mændene bag mig. „De har Sprøjter, og de kommer nok og slukker."

Jeg kaldte paa den Mand, der havde talt, han var den eneste, der var i Stand til at tænke — jeg vinkede, at han skulde komme hen til mig. Det vilde vare et helt Kvarter, før Sprøjten kunde være her, men det var mere, end jeg kunde udholde — jeg kunde ikke være uvirksom et helt Kvarter. Skønt jeg vidste, det ikke kunde være Tilfældet, forsøgte jeg at bilde mig

selv ind, at Skurken derinde endnu levede og kun laa bevidstløs paa Gulvet. Dersom vi blot kunde faa Døren op, vilde han kunne reddes. Men jeg kendte den stærke og tunge Dør, der maatte anvendes ganske ualmindelige Midler for at faa den tunge Egetræs Dør aabnet. Det kunde være, der fandtes Planker og Lygter og andet, vi kunde benytte, i en af de usle Hytter i Nærheden af Kirken. Forsøge kunde man i alt Fald.

Jeg henvendte mig til den Mand, der havde talt om Sprøjten.

„Har De Hakker," spurgte jeg. „Ja," svarede han. „Og Øxer og en Sav og et Stykke Reb," spurgte jeg videre. „Ja, ja!"

Jeg fo'r ned imellem Tilskuerne med Lygten i Haanden.

„En Krone til hver den, der hjælper mig," raabte jeg til højre og venstre.

Der kom ligefrem Liv i dem ved mine Ord. Deres Fattigdom og Usselhed og Sult kom mig til Hjælp, Tanken om Penge vakte dem til Liv og Virksomhed.

„To løber efter Lygter, dersom her findes saadanne, to bringer Øxer og Værktøj. Resten kommer med mig for at finde Planker."

De opmuntredes kendelig, de raabte og skreg med deres gennemtrængende, grimme, forpinte Stemmer.

Kvinder og Børn fo'r til Side for os. En hel Sværm af os fo'r over Kirkegaarden

og ned til den første tomme Hytte. Ikke en eneste Mand blev tilbage — ingen andre end Degnen, Staklen, der stod ved Gravstenen, sukkende og klynkende over sin ødelagte Kirke. Tjeneren fulgte mig stadig i Hælene, hans kridhvide, hjælpeløse, forfærdede Ansigt var lige bag min Skulder, idet vi fo'r ind i Hytten.

Gulvet derinde var i Stykker, men Brædderne var ikke stærke nok, det nyttede ikke at brække dem op. En Planke i Loftet, der var saa lavt, at vi kunde naa op til dem, vilde derimod kunne hjælpe; Hakker og Øxer slog til, og snart løsnedes Planken i den ene Ende, saa at Himmelen oven over kom til Syne. Nu gjaldt det at løsne den i den anden Ende, men hvor den var stærk, den modstod mangt et Øxehug! Vi rev og sled og arbejdede, til sidst gav det en Kende efter, og kort efter faldt Planken med et Brag ned paa Gulvet, efterfulgt af en høj Skrigen af alle Kvinderne, der havde staaet i Døren og set til. To af dem faldt om, men kom ikke til Skade.

Vi løftede Planken i Vejret, befalende alle at vige til Side.

Nu af Sted i fuld Fart til Sakristiet. Dèr saas Ilden flamme lige op imod Himlen, der var saa lyst, at vi ingen Vanskelighed havde med at se og finde Vej. En, to tre — vi fo'r løs imod Døren, det gav et voldsomt Brag, men Døren holdt. Opmuntrende Raab, endnu et Forsøg — nu

løsnedes Hængslerne, selve Døren var for stærk til at kunne gaa i Stykker.

Ild og Røg slog os i Møde, men intet Skrig lød, den dybeste Stilhed herskede, andeløs Forventning stod malet i hvert et Ansigt.

Vi søgte efter Liget, men den svidende Hede i vore Ansigter drev os atter tilbage. Snart stod det os imidlertid klart, — vi havde set rundt om, oppe og nede — at der slet ingen fandtes derinde, hverken en død eller levende.

— — — — — — — — — — — — —

„Hvor er han," hviskede Tjeneren, som stirrede ind i Flammerne.

„Han er allerede forvandlet til Støv og Aske," klagede og stønnede den arme Degn. „Og Bøgerne — aa, Bøgerne er ogsaa Støv og Aske, og snart er hele Kirken heller ikke andet."

Det var de to eneste, der sagde noget. Da ogsaa de tav, hørtes i Stilheden intet andet end Ildens Knitren og Knagen.

Hvad var det?

En raslende Lyd i det fjærne, Hestehovslag nærmende sig i fuld Galop, hundrede af larmende Stemmer — — endelig, endelig Sprøjten!

Alle omkring mig vendte sig bort, ivrig løbende Sprøjten og de andre i Møde. Den gamle Degn forsøgte at følge med,

men hans Kræfter var udtømte, jeg saa' ham støtte sig til en af Gravstenene.

„Frels Kirken," skreg han saa højt, han kunde, som om Brandmændene kunde høre ham paa saa lang Frastand.

„Frels Kirken!"

Den eneste, der ikke rørte sig af Pletten, var Tjeneren.

Dèr stod han med Blikket fæstet paa Flammerne i en ubevægelig Stilling, næsten som en Støtte. Jeg tiltalte ham, ruskede ham i Armen, men intet hjalp. Han hviskede kun endnu en Gang:

„Hvor er han?"

Efter ti Minuters Forløb var Sprøjten allerede i fuld Virksomhed. Havde nogen forlangt min Hjælp, vilde jeg ikke have kunnet yde den, mine Kræfter var udtømte, min Energi forsvundet, nu, da jeg vidste, han var død, var alt i mig — Tanker og Følelser — dydsset til Ro. Hjælpeløs, unyttig saa' jeg til — stirrende ind i det brændte Rum.

Jeg saa', hvorledes Ilden langsomt blev bekæmpet; Flammernes Lys blev svagere og svagere, Røgen lysere og lysere.

Der opstod en Pavse. Derefter rykkede Politi og Brandmænd nærmere for at spærre Døren ind til Sakristiet, en sagte Raadslagning fandt Sted, hvorefter to af Mændene skilte sig fra de øvrige og blev sendte ud paa Kirkegaarden, hvor Folk veg til Side for dem, stille og ærbødig.

Efter en kort Stund gik der en Gysen igennem Mængden, det levende Hegn aabnedes langsomt for Mændene, som vendte tilbage med en Dør fra en af Hytterne. Den bar de ind i Sakristiet, Politiet spærrede atter for Indgangsdøren; men flere af Mændene listede sig tæt bag dem for at være de første til at se og høre, hvad der vilde gaa for sig. Bagest stod Kvinder og Børn.

Nyheder fra Sakristiet begyndte at trænge ud iblandt Mængden og løb langsomt fra Mund til Mund, indtil de naaede dem, der omgav mig; Spørgsmaal og Svar kredsede hinanden, udtalt med sagte, ivrige Stemmer.

„Har de fundet ham?“ „Ja!“ „Hvor?“ „Op ad Døren — med Ansigtet imod Døren!“ „Hvilken Dør?“ „Den ind til Kirken. Han laa med Ansigtet imod Gulvet.“ „Var hans Ansigt forbrændt?“ „Nej!“ „Jo det var.“ „Nej, ikke brændt, kun saaret — han var faldet paa Ansigtet.“ „Hvem var det?“ „De siger, det var en Lord.“ „Nej, ikke en Lord, men en fornem Herre.“ „Hvad vilde han derinde?“ „Ikke noget godt, det kan du stole paa.“ „Gjorde han det med Vilje?“ „Brændte sig op — nej, det tror jeg dog ikke!“ „Nej, men var det hans Hensigt at stikke Ild paa Sakristiet?“ „Det véd man ikke.“ „Er han slem at se til?“ „Ja, forfærdelig!“ „I Ansigtet?“ „Nej, ikke saa meget i Ansigtet.“ „Er der nogen

her, der kender ham?“ „Ja, der skal nok være én her, der kender ham.“ „Hvem?“ „En Tjener, siges der. Men han er helt rædselsslagen, saa Politiet vil slet ikke tro ham.“ „Er der ellers ingen, der kendte ham?“ „Ti stille!“

En høj, klar Stemme — det var en Politimands — fik de omkringstaaendes Tale til at forstumme.

„Hvor er den Herre, som forsøgte at frelse ham,“ spurgte Stemmen.

„Her — her er han!“

Mange ivrige Ansigter nærmede sig mig — flere stærke Arme adskilte Mængden for at bane Vej for den Politimand, der før havde talt. Han kom hen til mig, holdende en Lygte i Haanden.

„Denne Vej, min Herre, vær saa god at følge efter mig,“ sagde han rolig.

Jeg var ude af Stand til at tale eller til at stritte imod, da han nu førte mig bort. Jeg vilde nævne, at jeg aldrig havde set den døde, at der intet Haab var om at mig at faa hans Navn at vide — jeg var ham fuldstændig fremmed. Men Ordene vilde ikke komme over mine Læber, jeg følte mig svag og hjælpeløs.

„Kender De ham?“

Jeg stod i en Kreds af Mænd. Tre af dem, der stod lige overfor mig, holdt Lygterne lavt nede, for at Skæret skulde falde paa den dødes Ansigt. Deres Øjne ligesom alle de andres uden om mig var fæstede

i Tavshed og spændt Forventning paa mit Ansigt. Jeg vidste, hvem det var, der laa her for min Fod, jeg forstod ogsaa, hvorfor Mændene holdt Lygterne saa lavt nede, men jeg saa' ikke ned paa Liget.

„Nævn ham ved Navn!"

Nu blev jeg nødt til at se ned. Først opdagede jeg intet andet end et groft Klæde; Regnens Dryppen paa dette hørtes tydelig i den frygtelige Stilhed. Jeg saa' hen til den modsatte Ende af Klædet, og dèr — sort, forbrændt og uhyggeligt i det gule Lys saa' jeg den dødes Ansigt.

Det var første og sidste Gang, jeg betragtede ham. Det var Vorherres Vilje, at han og jeg skulde mødes paa denne Maade!

Ellevte Kapitel.

Af en eller anden Grund blev den retslige Undersøgelse paaskyndet; den fandt Sted næste Dags Eftermiddag. Det var nødvendigt at tilkalde et eller andet Vidne, som kunde konstatere, at den døde virkelig var Sir Percival Glyde.

Min første Handling Morgenen efter Branden var at gaa til Posthuset for at spørge efter Brev fra Marian; jeg var stadig lige spændt paa at erfare, om alt var ved det gamle hjemme i vor lille Bolig; og

jeg glædede mig til det Brev for blot deri at se en Bekræftelse af, at alt stod vel, og at intet var hændet under min Fraværelse.

Til min store Glæde fandtes der et Brev til mig paa Kontoret.

Der var intet hændet, begge havde det lige saa godt som den Gang, jeg tog hjemmefra. Laura sendte kærlige Hilsener og bad, om jeg vilde lade hende min Ankomst vide Dagen forud. Hendes Søster tilføjede som en Forklaring paa denne Besked til mig, at hun havde sparet et Par Kroner sammen for at kunne overraske mig med en finere Middag end sædvanligt for at fejre min Hjemkomst.

Jeg læste disse fortrolige Meddelelser paa den solklare Dag, der fulgte efter alle de forfærdelige Hændelser, jeg havde oplevet. Jeg indsaa strax Nødvendigheden af at spare Laura for altfor pludselig at faa Efterretningen at vide, skrev derfor til Marian alt, hvad jeg havde oplevet, og bad hende saa blidt som muligt og ikke altfor pludselig at forberede Laura derpaa samt at være forsigtig med, at Laura ikke læste noget i Bladene om den Maade, hvorpaa hendes Mand var omkommet. Overfor enhver anden Kvinde end Marian kunde jeg ikke strax have røbet, hvad der var sket, dog hun var ualmindelig modig og fornuftig, for hende behøvede man ikke at gøre Omsvøb; jeg kunde stole paa min trofaste

Veninde, som havde vist sig at have Vilje og Handlekraft som en Mand.

Selvfølgelig blev mit Brev til hende meget langt, saa at jeg lige akkurat fik Tid til, efter at have sluttet, at begive mig til Ligskuet.

Der viste sig at være en Del Vanskeligheder derved. Foruden Undersøgelsen af Maaden, paa hvilken den forulykkede var kommet af Dage, var de alvorlige Spørgsmaal, der maatte besvares angaaende Aarsagen til Ildebranden, til Nøglernes Bortkommen samt til en fremmeds Nærværelse i Sakristiet paa en Tid, hvor Ilden brød ud.

Endog Visheden om, hvem den døde var, skulde fuldstændig konstateres. Tjenerens hjælpeløse Tilstand havde gjort, at Politiet ikke stolede paa hans Udsagn eller hans Paastand om, at det var hans Herre, der havde været Offer for Flammerne.

Der var derfor blevet sendt Bud til Knowlesburg Aftenen forud for at skaffe Vidner til Veje, som personlig kendte Sir Percival Glyde, ligesom der var blevet gjort Forespørgsler paa Blackwater. Disse Forsigtighedsregler førte til en Bekræftelse af Tjenerens Udsagn.

Ydermere opdagedes visse Kendsgerninger, som bestyrkedes ved nærmere Undersøgelse af den afdødes Lommeur, i hvilket Sir Percival Glydes Navn var indgraveret.

Det næste Forhør gjaldt Ildens Opstaaen,

Tjeneren, jeg samt den Dreng, der havde hørt den sagte Banken paa Sakristiets Dør, var de første Vidner, der afhørtes. Drengens Forklaring var tydelig nok, derimod var Tjenerens Sind endnu paavirket af det Stød, han havde faaet — han var aldeles ude af Stand til at afgive en sammenhængende Forklaring, hvorfor han blev sendt tilbage paa sin Plads.

Til min Lettelse stod Undersøgelsen og Forhøret ikke længe paa. Jeg havde ikke kendt afdøde, havde aldrig set ham, kendte intet til hans Tilstedeværelse i gamle Welmingham og havde heller ikke været til Stede i Sakristiet, da Liget blev fundet. Alt, hvad jeg kunde forklare, var, at jeg havde været ved Degnens Bolig for at spørge om Vej, at jeg af ham selv havde hørt om, at Nøglerne var borttagne fra den Plads, hvor de plejede at hænge, at jeg var fulgt med Degnen til Kirken for at hjælpe og støtte den gamle, at jeg havde bemærket Ilden, havde hørt et Menneske indenfor prøve paa at lukke Døren op med Nøglen, samt endelig at jeg havde gjort alt, hvad jeg formaaede for at frelse den ubekendte derinde.

Der blev kaldt andre Vidner frem, som havde kendt afdøde; der blev spurgt dem, om de kunde forklare Grunden til hans Nærværelse i den brændende Kirke eller kunde tænke sig, hvorfor han — hvad Sandsynligheden talte for — havde stjaalet

Nøglen til Sakristiet. Kronfogden ansaa' det for givet, at jeg som en fuldstændig fremmed her paa Egnen, der ikke en Gang kendte Sir Percival Glyde, var ude af Stand til at give nogen som helst Oplysning om disse to Punkter.

Jeg vidste ganske sikkert, hvorledes jeg havde at forholde mig, saa snart den formelle Undersøgelse var sluttet. Jeg følte mig slet ikke fristet til at røbe min private Overbevisning, d e t vilde ingen Nytte være til, jeg havde jo dog intet som helst Bevis nu, da Papirerne var brændte til Aske. Desuden kunde jeg ikke røbe en Del af mine Opdagelser uden at skulle fremkomme med hele Bedrageriets Historie, som dog efter al Sandsynlighed lige saa lidt vilde blive troet af Kronfogden som i sin Tid af Hr. Kyrle.

Men her i disse Linjer er det ikke nødvendigt at iagttage slige Forsigtighedsregler, jeg kan uden Forbehold beskrive min Mening om Sagen, og jeg vil, forinden jeg gaar over til at tale om andre Begivenheder, skildre, hvorledes min egen Overbevisning førte mig til Opløsningen af Gaaden -- — nemlig Nøglens Forsvinden, Ildens Opkomst samt den Mands Død, der havde ødelagt Lauras Liv.

Efterretningen om, at jeg var blevet sat paa fri Fod, havde sandsynligvis bidraget til, at Sir Percival havde grebet til sine sidste Hjælpekilder. Det mislykkede Overfald paa Landevejen var et af hans sidste

Midler, ved at forhindre min Ankomst til Welmingham den Aften vilde han i al Ro og Mag kunne udslette Beviset for sin Forbrydelse, idet han vilde rive Bladet ud af Kirkebogen, paa hvilken han havde indført Ægteskabet. Kunde jeg ikke skaffe Beviset igennem Bogen, vilde det ingen Betydning have, at jeg havde opdaget Bedrageriet igennem Kopien i Knowlesburg; mine Trusler overfor ham vilde ingen Følger faa. Det hele, han skulde udrette, var at stjæle Nøglen, ubemærket at snige sig ind i Sakristiet, rive Bladet ud af Kirkebogen samt endelig forlade Sakristiet lige saa ubemærket, som han havde betraadt det.

Det er let nok at forstaa, hvorfor han ventede til den Aften med at gøre Forsøget, og hvorfor han drog Fordel af Degnens Fraværelse til at stjæle Nøglerne. Det var for mørkt til at kunne finde Vej i Sakristiet uden at tænde et Lys, desuden maatte han jo have Lys for at finde det rette Sted i Bogen, og endelig fordrede Forsigtigheden, at han laasede Døren indvendig, ellers kunde enhver som helst tilfældig forbipasserende opdage ham. Maaske han ogsaa frygtede, at jeg kunde være i Nærheden.

Jeg kan ikke tro, at det kan have været hans Hensigt at ville lade, som om det var helt tilfældigt, at der var opstaaet Ild i Sakristiet; han kunde jo have risikeret, at der var kommet hurtig Hjælp til Stede, samt at Bøgerne derved muligvis var blevne frelste

fra Flammernes Ødelæggelse. Nej, saa dum havde han ikke været, det havde han mangen en Gang bevist — til Ulykke for mange andre Mennesker. Naar man tog alle de Ting i Betragtning, som fandtes i Sakristiet — Halm, Papirer, Pakkasser, tørt Træ og saa videre og saa videre, var det let at forstaa, hvorledes Ilden ved mindste Uforsigtighed med Tændstik eller Lys kunde være opstaaet.

Hans første Indskydelse havde under disse Omstændigheder været at forsøge at slukke Ilden, men da dette ikke lykkedes, havde han, som intet anede om Laasens slette Forfatning, vovet at gøre Forsøg paa at flygte ud samme Vej, som han var kommet. Den Gang jeg raabte ind til ham, maatte Flammerne være naaede hen til den Dør, der førte ind til Kirken; Ilden var rimeligvis opstaaet ved Papirerne og Halmen, som var ganske nær ved Kirkedøren. Efter al Sandsynlighed havde Røgen og Flammerne været for stærke til, at han kunde undslippe ad den inderste Dør, han maa være besvimet, dels af Skræk, dels af den kvælende Røg, og maa være sunket sammen paa Gulvet i det Øjeblik, jeg naaede op paa Taget. Selv om vi bagefter havde kunnet trænge ind i Kirken for at aabne Døren fra Kirken til Sakristiet, vilde det sikkert allerede have været for silde, han maatte da for længe siden være kvalt af Røg. Det var meget heldigt, at Kirke-

døren ikke var blevet aabnet, Flammerne var da blot trængte ind i Kirken, uden at vi derved havde opnaaet andet end at se Sir Percivals Lig. Nu var Kirken i det mindste blevet reddet. Jeg for min Del tvivler ikke i mindste Maade om, at han allerede var død, førend vi naaede hen til den forladte Hytte for at løsrive en af Loftsbjælkerne.

— — — — — — — — — — — — —

Undersøgelsen fortsattes næste Dag — Politiet gjorde alt for at finde en Forklaring paa hans hemmelighedsfulde Indtrængen i Kirken.

Det blev bestemt, at der skulde tilkaldes endnu flere Vidner, samt at hans Londoner-sagfører skulde overvære Ligskuet. En Læge blev ligeledes tilkaldt for at konstatere, om Sir Percivals Tjener var normal eller ej. Tjeneren vilde nemlig ikke fremkomme med en eneste Oplysning angaaende sin Herre; han kunde kun paa en underlig forvirret Maade erklære, at han hin Rædselsnat var blevet beordret til at vente ved Græsmarken, men at han intet som helst vidste. Han vidste kun, at den afdøde havde været hans Herre.

Mit personlige Indtryk var, at han var blevet benyttet, uden at han dog anede i hvilket Øjemed, til at overbevise sig om Degnens Fraværelse den foregaaende Dag,

samt at han siden hen var blevet beordret til at vente i Nærheden af Kirken — dog tilstrækkelig langt fra Sakristiet — for at hjælpe sin Herre i Tilfælde af, at jeg undslap mine Forfølgere paa Landevejen, saa at et Sammenstød imellem Sir Percival og mig vilde blive uundgaaeligt. Det er nødvendigt at tilføje, at det aldrig blev muligt for nogen at erholde Mandens egen Tilstaaelse. Lægens Erklæring gik ud paa, at den Smule Hjærne, Manden i Forvejen havde været i Besiddelse af, var blevet stærkt rystet; intet tilfredsstillende Svar kunde ved Undersøgelsen pines ud af ham.

Jeg vendte tilbage til Hotellet i Welmingham saa træt og anstrængt paa Sjæl og Legeme, saa svag og nedtrykt af alt det, jeg havde gennemgaaet, at jeg aldeles ikke taalte at høre paa al den megen Snakken om det skete; oven i Købet forlangte alle Svar af mig paa de mange trivielle Spørgsmaal, de henvendte til mig, medens jeg spiste i Restavrantsalen. Derfor trak jeg mig tilbage til mit lille, tarvelige Værelse, hvor jeg fordybede mig i Tanker paa Laura og Marian.

Havde jeg haft tilstrækkeligt af Penge, var jeg øjeblikkelig vendt tilbage til London blot for den Aften at se ind i de to kære Kvinders Ansigt og Øjne; som det nu var, maatte jeg blive, jeg var bundet til Stedet, indtil Undersøgelsen var forbi; desuden var jeg nok blevet løsladt i Knowles-

burg, men var dog endnu ikke min egen Herre. Vore knappe Indkomster var ikke blevne forbedrede ved, at jeg ikke arbejdede, og den tvivlsomme Fremtid — mere tvivlsom end nogen Sinde før — gjorde mig endnu forsigtigere end tidligere, saa at jeg ikke turde give flere Penge ud end allerhøjst nødvendigt.

Den følgende Dag — Dagen efter Forhøret — havde jeg fuldstændig til min egen Raadighed. Jeg begyndte med strax om Morgenen at gaa til Postkontoret for at hente Brevet fra Marian. Det laa dèr; hun havde aabenbart været i godt Humør, da hun skrev det. Jeg var temmelig adspredt under Læsningen — jeg havde selvfølgelig ved et første Blik overbevist mig om, at alt stod godt til hos de to derhjemme — da jeg længtes meget efter at komme af Sted. Jeg agtede mig ud til gamle Welningham for at se Stedet efter Ødelæggelsen.

Hvor der var forandret derude!

Da jeg kom til Kirken, var det eneste Spor af Ilden og den døde den nedtrampede Kirkegaard og de ødelagte Grave. Der var i en Fart blevet opført et Plankeværk uden om Sakristiets Dør, og paa Plankeværket var allerede blevet malet og kradset fæle Karikaturer af Landsbybørnene, som sloges og skændtes om at komme til at kigge igennem Kighullerne. Paa det Sted, hvor jeg havde hørt Skriget om Hjælp, paa

selv samme Plet, hvor den skrækslagne Tjener var faldet paa Knæ, kravlede nu en Flok snavsede Unger omkring paa Jorden for at finde Regnormе efter Nattens vedholdende Regn; og paa Jorden ved mine Fødder, dèr, hvor Døren fra Hytten med samt dens skrækkelige Byrde var blevet lagt, laa nu en af Arbejdernes Middagsmad og ventede paa ham. Skaalen var indsvøbt i et Tørklæde, og Manden stirrede stift paa denne for at vaage over, at jeg ikke skulde komme til at vælte Skaalen.

Den gamle Degn stod og vogtede paa Arbejderne, men strax da han fik Øje paa mig, gav han sig til at forsvare sig; han væltede al Skyld fra sig, han havde intet anet om det hele, han kunde endnu stadig ikke fatte, hvordan det var gaaet til, at Nøglen var blevet stjaalet.

En af Landsbykonerne, hvis vilde og blege Ansigt jeg havde lagt Mærke til midt imellem den Skare Kvinder, der havde set til, medens vi rev Planken fra Loftet, stod nu med Armene over Kors paa Brystet, snakkende om Ulykkestilfældet, øjensynlig hel veltilpas.

Da jeg forlod Stedet, vendte mine Tanker — dog ikke for første Gang — tilbage til mit komplette Nederlag og Omstyrtning af alt Haab om at genindsætte Laura i hendes Rettigheder. Det var yderst uheldigt for os, at Sir Percival var omkommet paa denne Maade. Han var borte — og

med ham Udsigten til at gengive Laura hendes Navn og Stilling. Alt mit Arbejde havde været forgæves — alt Haab var nu ude.

Hvis han havde været i Live, vilde jeg da nu være naaet meget videre. Havde min Opdragelse hjulpet mig til at fremme vore Planer for Laura. Nej, absolut ikke! Jeg havde ved mine Anstrængelser kun opnaaet, at jeg maatte søge at indsætte den rette Ejermand i sine Rettigheder, men alt dette havde intet som helst med Laura at gøre. Paa ny maatte jeg have begyndt Arbejdet for Lauras Frihed og Ret, paa ny havde jeg haft den samme Vanskelighed at overvinde som før — det, der stod imellem Laura og mig, det eneste, hvorefter jeg tragtede, vilde ikke være blevet fjærnet.

Jeg vendte tilbage til Welmingham, dog roligere og mere fattet, end før jeg gik ud til Brandstedet. Jeg følte mig mere sikker paa mig selv, jeg skulde nok — jeg havde endnu Kræfter til at møde og bekæmpe enhver Vanskelighed. Min Beslutning var fattet.

Paa Vejen til Hotellet kom jeg forbi den Del af Torvet, hvor Madam Catherick boede.

Skulde jeg endnu en Gang gaa derop, endnu en Gang forsøge at faa hende at se?

Nej! Efterretningen af Sir Percival Glydes Død — den sidste Efterretning, hun ventede at høre — maatte allerede for flere

Timer siden være naaet hende saavel som enhver anden i den lille By. Enhver Enkelthed angaaende Branden og den indebrændte samt om Undersøgelsen havde staaet i Byens Avis selvsamme Morgen, der var intet at fortælle, som hun ikke allerede vidste. Min Interesse af at faa hende til at snakke var aftaget, jeg mindedes det hadefulde Udtryk i hendes Ansigt, den Gang hun sagde: „Der er ingen Overraskelse, jeg kan vente mig af Sir Percival, ingen, som vil forbavse mig — undtagen Efterretningen om hans Død.“ Jeg mindedes, hvorledes hun havde iagttaget mig skarpt, medens hun udtalte disse Ord, og hvorledes hun ikke havde borttaget sine Øjne fra mit Ansigt, før jeg var ude af Døren.

Mit Instinkt sagde mig, at jeg ikke paa ny skulde nærme mig — hvorfor vidste jeg knap selv, men det var nu saa.

Derfor vendte jeg om, undgik at passere Torvet, men gik ad Omveje til mit Hotel.

Nogle Timer efter, medens jeg sad og hvilede mig i Restavranten og drak en Kop Kaffe, blev der overrakt mig et Brev af Opvarteren. Det var adresseret til mig.

Ved at forhøre mig erfarede jeg, at det var blevet bragt til Buffetjomfruen af en Kvinde i Skumringen, lige forinden Gassen var blevet tændt.

Hun havde intet som helst sagt og var gaaet igen, før Buffetjomfruen havde faaet Tid til at udspørge hende eller til saa meget som at lægge Mærke til, hvorledes hun saa' ud.

Jeg aabnede Brevet.

Det var hverken dateret, eller der var tilføjet Underskrift, og det var tydeligt nok, at Haandskriften var fordrejet.

Men før jeg havde læst den første Sætning i Skrivelsen til Ende, gættede jeg, hvem Brevskriveren var.

Det var Madam Catherick!

Brevet lød som følger — jeg kopierer det nøjagtigt Ord for Ord:

„Historien fortsat af Madam Catherick.

De kom ikke igen, som De lovede — men det gør ikke noget, jeg har faaet Nyheden at vide og skriver for at sige Dem dette.

Opdagede De noget særligt i mit Ansigt, den Gang De gik fra mig? Jeg tænkte i mit stille Sind, Dagen for hans Nederlag endelig skulde være kommet — om hans sidste Dag endelig skulde oprinde, og om De var udvalgt til at fælde ham. Jeg tænkte altsaa rigtig.

Efter hvad jeg har hørt, var De svag nok til at forsøge paa at frelse hans Liv; var d e t lykkedes Dem, vilde De til min Dødsdag have været min Fjende; men nu, da Deres Forsøg mislykkedes, betragter jeg Dem som min Ven.

Det var paa Grund af Deres Undersøgelser og Forespørgsler, at han begav sig ind i Sakristiet, det er Deres Skyld — dog uden Deres Vidende og Vilje — at han faldt for sine egne Gerninger, at han efter tre og tyve Aars Forløb endelig er blevet straffet.

Tak, fordi De, uden at ville det, er Skyld i hans Død! Den Mand, der har foraarsaget hans Død, er jeg en Del skyldig. Hvorledes kan jeg betale min Gæld til Dem? Var jeg ung og smuk, vilde jeg sige:

„Kom til mig, omfavn mig, kys mig saa meget, som De har Lyst til."

Var dette sket for tyve Aar siden, vilde jeg have omfavnet Dem, De vilde have lært at elske mig -- ja, men alt dette er forbi, nu er jeg kun en gammel Kone og kan ikke belønne Dem paa denne Maade.

Men jeg kan gøre andet, jeg kan tilfredsstille Deres Nysgerrighed og saaledes betale min Gæld til Dem.

De var overmaade ivrig efter at erfare visse private Affærer, den Gang De besøgte mig, og det lykkedes Dem ikke til Trods for Deres Snuhed at lokke disse ud af mig; De har endnu intet erfaret derom. Men nu skal De faa dem at vide, Deres Nysgerrighed skal blive tilfredsstillet. Jeg vil gøre mig al mulig Umage for at behage Dem, min agtværdige unge Ven!

I Aaret atten Hundrede og syv og tyve var De formodenlig kun et Barn. Den Gang var jeg en smuk ung Kone, der var bosat i Gamle Welmingham. Jeg havde en forfærdelig dum Mand, og jeg havde den Ære at være kendt med en vis Herre. Hvorfra vort Bekendtskab stammede, og hvem den Herre var, kan være Dem ganske ligegyldigt. Jeg kalder ham ikke ved Navn, det v a r nemlig ikke h a n s Navn, han havde overhovedet intet Navn, hvilket De nu véd lige saa godt som jeg.

Det vil interessere Dem mere at faa at vide, hvorledes han bar sig ad med at indynde sig hos mig. Jeg var født til at være Dame, brød mig ikke om at arbejde, og da han smigrede og beundrede mig og gav mig Foræringer, kunde jeg ikke modstaa ham; enhver Kvinde elsker Smiger og flotte Gaver, særlig naar det just er de Gaver, hun længe har ønsket sig. Det var han klog nok til at vide — aa ja, det véd for Resten de fleste Mænd. Naturligvis ønskede han noget til Gengæld — det gør de fleste Mænd ogsaa!

Men hvad troede De, det var? En ren Ubetydelighed! Intet andet end Nøglen til Sakristiet!

Den skulde jeg skaffe til Veje, naar min Mand vendte Ryggen til.

Naturligvis løj han, da jeg spurgte, hvorfor han vilde, jeg skulde stjæle Nøglen, han kunde jo lige saa godt laane den af

min Mand — ærlig og redelig; han kunde have sparet sig at lyve for mig, jeg troede ham slet ikke, men jeg holdt af at faa Présenter, og jeg ønskede mig mange flere. Derfor gav jeg ham Nøglerne, uden at min Mand vidste af det, og jeg belurede ham, uden at han vidste af det. En og to og fire Gange passede jeg paa, og fjerde Gang opdagede jeg Aarsagen til hans Ønske.

Hvad brød jeg mig om, hvad andre foretog sig, enten det var rigtigt eller ej, naar det kun ikke angik mig; derfor tog jeg mig heller ikke af, at han tilføjede et Par Navne i Kirkebogen.

Selvfølgelig vidste jeg, man ikke maatte gøre den Slags Ting, men hvad vedkom det mig, jeg havde ingen Grund til at gøre Alarm. Havde jeg ikke faaet baade Guldur og Guldkæde og én Kæde til, og han havde lovet mig noget mere Guldstads, naar han kom til London.

Havde jeg anet, hvor stor Forbrydelsen ansaas for at være, og hvilken stor Straf der var for saadanne Handlinger, havde jeg taget mig mere i Agt og havde maaske slet ikke indladt mig mere med ham, men jeg brød mig kun om mine Foræringer og tænkte ellers ikke paa nogen Ting.

Den eneste Betingelse jeg fastholdt, var, at han skulde gøre mig til sin fortrolige og ikke skjule noget som helst for mig. Jeg var nemlig lige saa nysgerrig angaaende hans Affærer, som De var an-

gaaende mine, den Dag De var hos mig. Han gik ind paa min Betingelse, De vil faa Grunden dertil at se af det efterfølgende.

Han fortalte i Korthed følgende, men først maa jeg dog sige, at han langtfra fortalte mig alt af egen fri Vilje, noget overtalte jeg ham til at fortælle, Resten udfrittede jeg ved Spørgsmaal, jeg vilde nemlig have det altsammen at vide, og jeg tror virkelig, det lykkedes.

Han kendte ikke meget mere end mange andre til, hvorledes Forholdet i Virkeligheden var imellem hans Forældre; først efter Moderens Død erfarede han det igennem Faderens Tilstaaelse; Faderen lovede da at gøre for Sønnen, hvad han kunde, men døde uden at have gjort Testamente. Sønnen — ja, hvem kan bebrejde ham det — sørgede da for sig selv, idet han strax rejste til England for at tage Ejendommen i Besiddelse. Ingen mistænkte ham, ingen lagde ham et Halmstraa i Vejen. Hans Forældre havde altid levet sammen som Ægtefolk, saa at ingen af de faa, som kendte dem, tænkte sig, de ikke var ægteviede.

Den, der havde Ret til at fordre Ejendommen som sin, var en fjærn Slægtning, men den rette Arving anede ikke noget om, at der var Mulighed for, han ingen Sinde kunde komme i Besiddelse af den; desuden var han paa en længere Sørejse.

Sønnen tog nu Ejendommen i Besid-

delse, som om det faldt af sig selv, men kunde naturligvis ikke gøre Laan paa Stedet, dertil forlangtes der to Ting, for det første en Daabsattest, dernæst Forældrenes Vielsesattest. Daabsattesten var let nok at skaffe til Veje, han var født i Udlandet, og Attesten var i den Orden, den skulde være. Derimod var det andet det vanskelige Punkt, og det var dette, der førte ham her til Gamle Welmingham By.

Han vilde være taget til Knowlesburg, havde der ikke været Grunde, hvorfor han ikke kunde dette.

Hans Moder havde været bosat dèr, lige før hun lærte hans Fader at kende; hun havde levet dèr og som ung Pige og kaldt sig ved sit Pigenavn, skønt hun var gift med en Irlænder, som havde behandlet hende slet og senere var rejst bort med en anden Kvinde. Hun selv tog da fra Irland for at bosætte sig i Knowlesburg.

Dette er en Kendsgerning, Sir Felix fortalte nemlig sin Søn dette efter Moderens Død; det var af denne Grund, at hun ikke bar Sir Felix' Navn.

De undrer Dem vel over, at Sønnen, som vidste, at hans Forældre havde truffet hinanden i Knowlesburg, ikke snarere indskrev deres Navne i denne Bys Kirkebog; det laa jo lige for. Men Sagen var, at den Præst, som var ansat ved Kirken i Aaret atten Hundrede og tre, den Gang da hans Fader og Moder burde have været gifte — endnu

var i Live, da Sønnen tog Ejendommen i Besiddelse i Aaret atten Hundrede og syv og tyve.

Denne uheldige Omstændighed tvang ham til at begive sig til Gamle Welmingham for muligvis at udføre sit Ærinde her, hvor der ingen Fare var, fordi Welminghams Præst fra Aaret atten Hundrede og tre var død for flere Aar siden.

Ham var det ligegyldigt, enten han skrev i Welminghams eller i Knowlesburgs Kirkebog. Hans Fader var rejst med hans Moder fra Knowlesburg, de havde boet i et lille Hus ved Stranden, ikke ret langt fra det Sted, hvor min Mand og jeg senere boede.

Folk, der kendte ham og vidste, hvor tilbageholdende han altid havde levet, den Gang han var ugift, undrede sig slet ikke over, at han fortsatte dette tilbagetrukne Liv selv efter sit formodede Giftermaal. Havde han ikke været vanskabt, vilde man maaske have mistænkt ham og vilde have gjort Bemærkninger om hans Samliv med den fremmede Dame, men som Sagerne nu stod, forbavsedes ingen over, at han, som var grim og vanskabt, holdt sig for sig selv.

Sønnen levede i vor Nærhed, indtil han overtog Ejendommen, og da alle ansaa' ham for den rette Ejermand, var der selvfølgelig ingen, der lagde ham Hindringer i Vejen, Præsten var død, ingen vidste an-

det, end at Faderens Giftermaal var forløbet lige saa stille og ubemærket som hans hele Tilværelse.

Derfor var det sikrest for Sønnen at slaa sig ned i vort Nabolav for i al Hemmelighed at ordne Tingene til sin egen Fordel. Maaske forbavser det Dem at høre, at han strax aldeles ikke havde til Hensigt at gøre det, som i Virkeligheden skete.

Hans første Tanke var kun at rive det Blad ud, hvor det brugelige Aarstal var opført, dernæst at sønderrive det, vende tilbage til London og bede sin Sagfører at skaffe ham Bevis for sine Forældres Giftermaal, da det Blad i Kirkebogen, hvor det havde staaet, maatte være udrevet. Ingen kunde bevise, at hans Forældre ikke havde været gifte, derfor var der heller ingen Tvivl om, at han kunde blive forstrakt med Penge — dette mente han i hvert Fald — og han havde i alle Tilfælde sit Svar parat, dersom der virkelig skulde blive rejs, Spørgsmaal, om han havde Ret til sit Navn og sin Stilling.

Men da han nu havde listet sig ind for at se i Kirkebogen, opdagede han der nederst paa den Side, hvor der var opført Ægteskabsregister over de i Aaret atten Hundrede og tre viede Par, var et tomt Rum, aabenbart fordi der ikke havde været tilstrækkelig Plads til at nedskrive det følgende Ægteskab, som i Stedet for var opført øverst paa næste Side. Synet heraf

forandrede hans Planer. Denne Lejlighed til selv at skrive i Bogen kom ham uventet, og han blev saa glad, at han uden Betænkning indskrev sine Forældres Navn. Hvis det skulde have været korrekt, skulde der være skrevet i Juli Maaned, men da der var et tomt Rum ved September, blev det opført ved denne Maaned i Stedet for. Skulde der imidlertid være blevet forespurgt, vilde det ikke have været vanskeligt at finde paa Svar; han kunde jo blot hævde, at han var kommet to Maaneder for tidlig til Verden.

Jeg var dum nok til at føle Interesse for og Medlidenhed med ham, da han fortalte mig sin Historie — dette havde han nemlig gjort Regning paa, hvad De af det efterfølgende vil faa at se. Men jeg syntes, Skæbnen havde været haard imod ham, han kunde jo ikke gøre for, at hans Forældre ikke havde været gifte, oven i Købet var dette ikke en Gang Forældrenes Skyld. Selv en mere samvittighedsfuld Kvinde end jeg — én, der ikke kun brød sig om Guldstads og Pynt — vilde maaske ogsaa have haft Medlidenhed med ham og undskyldt ham; i hvert Fald tav jeg og bevarede hans Hemmelighed, ja, jeg hjalp ham tilmed med at udføre sin Gerning.

Det varede nogen Tid, førend det lykkedes ham at faa samme Farve Blæk, der havde været benyttet til de foregaaende og efterfølgende Skrivelser; atter og atter blan-

dede han flere Sorter sammen, jeg gav ham Flasker og forsynede ham med Papir og Pen, for at han kunde øve sig i Efterligning af Haandskriften. Til sidst lykkedes det ham, og da udførte han sin Gerning.

Jeg kan ikke sige andet, end at han belønnede mig i rigeligt Maal, han forærede mig baade det ene og det andet. Det Uhr, han havde købt til mig, var virkelig ogsaa særlig godt, der har aldrig været Vrøvl med det, det gaar den Dag i Dag lige saa godt, som strax da jeg fik det.

De sagde forleden, at Madam Clements havde fortalt Dem alt, hvad hun vidste, derfor behøver jeg nu ikke her at gentage den store Skandale, hvori jeg spillede Hovedrollen; at jeg var aldeles uskyldig i alt det, der blev fortalt, forsikrer jeg Dem. De véd lige saa godt som jeg selv, hvilke min Mands Tanker var, den Gang han fandt mig sammen med den fine Herre i Sakristiet, den Gang vi hviskede til hinanden og havde Hemmeligheder sammen. Men De vèd ikke, hvorledes det endte med samme fine Herre og mig, det er dette, jeg nu vil fortælle Dem.

De første Ord, jeg sagde til ham, saa snart jeg mærkede, hvilken Vending Sagen havde taget, var:

„Vær god og retfærdig — rens mit Navn for den Mistanke, De véd, min Mand nærer imod mig, og som er ganske ufortjent, De behøver slet ikke at røbe Deres Hem-

melighed, fortæl blot min Mand, at han har taget fejl, giv ham Deres Æresord paa, at jeg er uskyldig, at jeg ikke har været ham utro. Husk, hvad jeg har gjort for Dem, og vær ædel og retfærdig."

Men han afslog rent ud min Bøn. Han sagde, at det var i hans egen Interesse at lade min Mand og alle andre tro paa min Utroskab, fordi han, saa længe De troede herpaa, kunde være sikker paa, at Sandheden da ikke kom for Dagens Lys. Men jeg var bestemt og svarede ham lige saa uartig — jeg vilde have, Folk skulde tro paa min Uskyld, og derfor vilde jeg fortælle alt.

Hans Svar var kort og meget ligefrem:

Talte jeg, vilde jeg være fortabt — jeg saa vel som han!

Ja, saa vidt var det kommet!

Han havde bedraget mig, jeg var kommet i Fare ved at hjælpe ham i hans Nød. Naturligvis havde han gjort Regning paa min Uvidenhed, havde fristet mig med sine Gaver, fanget min Interesse ved sin Historie — og Resultatet af alt dette blev, at jeg endte som hans medskyldige. Dette tilstod han ligeud og endte med paa en kold og hoven Maade at tilstaa, hvilken forfærdelig Straf vi kunde vente at faa, han saavel som jeg, der var hans medskyldige.

I den Tid tog Rettens Folk haardere paa én, end det nok skal være Tilfældet nu til Dags; det var ikke alene Mordere, der

blev hængte og straffede, alle Forbrydere, selv Kvinder, der ikke var i Stand til at forsvare sig, blev haardt straffede.

Hvor blev jeg dog forskrækket over den nederdrægtige Skurks Tale! Nu behøver jeg vel ikke at sige, hvorfor jeg hadede ham. Og nu forstaar De til fulde, hvorfor jeg gør mig saa megen Ulejlighed for at tilfredsstille Deres Nysgerrighed — saa taknemmelig jeg er Dem, fordi De fældede ham, min Dødsfjende!

Naa, men videre i min Fortælling!

Han var imidlertid ikke saa dum, at han drev mig til Fortvivlelse, han vidste nok, at jeg ikke hørte til den Slags Kvinder, hvem man skræmmer saa let, at de ikke tør røre sig af lutter Angst; nej, han var klog nok til at berolige mig med Forslag, som sikrede min Fremtid.

Han var dog saa net at mene, at jeg fortjente en Belønning for den Tjeneste, jeg havde vist ham, samt for den Uret (det var han dog saa naadig at indrømme) som jeg havde lidt. Den ædle Skurk var villig til at give mig en aarlig Understøttelse, der kunde hæves hvert Kvartal; men der var to Betingelser, jeg maatte overholde. Først og fremmest maatte jeg aldrig aabne min Mund til nogen, i min egen saavel som i hans Interesse. For det andet maatte jeg aldrig tage fra Welmingham, ikke en Gang paa en mindre Rejse, uden først at lade ham det vide og — uden at have faaet

hans Tilladelse. I mit eget Nabolav vilde ingen nysgerrig Ven eller Veninde, af den bedre Slags, nærme sig mig og saaledes faa mig til ufrivillig at komme ud med Sproget, og de tarveligere Folk, vidste han, jeg var for stolt til at give mig af med. Desuden vilde han selv altid kunne finde mig her i Byen eller dens Omegn, hvis han vilde mig noget.

Det var haarde Betingelser, dog gik jeg ind derpaa!

Hvad skulde jeg ellers gøre? Jeg stod ene og hjælpeløs, jeg bar et Barn under Hjærtet, var mistænkt af min Mand og ugleset af alle. Hvad andet var der for mig at gøre?

Skulde jeg overgive mig paa Naade og Unaade til et Fæ af en Ægtemand, som var Skyld i, at det kom til Skandale — nej, da hellere dø. Desuden var den Understøttelse, den fine Herre vilde tistaa mig, ikke lille, jeg vilde kunne bo smukkere end før og have en fast aarlig Indtægt, der tillod mig at leve efter mine Tilbøjeligheder, saa at jeg kunde have finere Tæpper paa Gulvene end de mange dydsirede Damer, der knap nok turde kaste Blikket paa mig, naar de mødte mig paa Gaden.

Derfor modtog jeg Tilbudet og gjorde den bedste Brug af Pengene og kæmpede Kampen til Ende med mine respektable Naboer uden at vige fra Pletten; jeg blev,

hvor jeg var, og levede imellem dem, hvad De nylig selv har overbevist Dem om.

Hvorledes jeg kunde bevare Hemmeligheden — hans og min — i alle de mange Aar, der er forløbne siden da, og hvorledes min Datter, Anne, har faaet noget at vide herom, er Spørgsmaal, som jeg er sikker paa, De er meget nysgerrig efter at faa besvarede.

Nuvel, min Taknemmelighed overfor Dem er saa stor, at Spørgsmaalene skal blive besvarede. Jeg vender Bladet og svarer Dem strax, dog én Ting maa De have mig undskyldt for — undskyld Begyndelsen, Hr. Hartright, tilgiv, at jeg forundres i højeste Grad over, at De lader til at have følt Interesse for min afdøde Datter. Hvorledes dette er gaaet for sig, er mig ubegribeligt. Dersom denne Interesse skulde strække sig længere — saa langt som til hendes Barndom og første Ungdom, maa jeg henvise Dem til Madam Clements, som véd bedre Besked dermed end jeg. Tro endelig ikke, at jeg vil lade, som om jeg nærede synderlig Interesse for eller overdreven Kærlighed til min afdøde Datter, hun var mig en Byrde fra første til sidste Stund, hun var svaghjærnet og trættende. De holder af, man er oprigtig, jeg haaber derfor, denne min Tilstaaelse tilfredsstiller Dem.

Det er ingen Nytte til at besvære Dem med mange Enkeltheder hverken om den ene eller den anden fra hine Dage, det er

vist tilstrækkeligt at sige, at jeg fandt, jeg havde gjort en god Handel, og at jeg nød den Fordel at have en god og bestemt aarlig Indtægt, som blev regelmæssig udbetalt.

Nu og da tog jeg herfra, for at Livet ikke skulde blive altfor ensformigt, dog ikke uden at erholde særlig Tilladelse af min Herre og Mester, som i Reglen tilstod mig min Bøn. Han var, som jeg før nævnede, klog nok til ikke at drive mig til det yderste og var desuden fornuftig nok til at stole paa, at jeg forholdt mig tavs for min egen, ikke for hans Skyld.

En af mine længste Rejser gjaldt Limmeridge, hvor der boede en Halvsøster til mig, som var døende, og hvem jeg skulde pleje. Det blev fortalt om hende, at hun havde sparet en Del Penge sammen, jeg mente derfor, det kunde være fornuftigt at være egenkærlig og tænke lidt paa mine egne Interesser, i Fald mit Underhold fra den fornemme Herres Side skulde blive mig frataget.

Men da det kom til Stykket, da min Søster var død og begravet, viste det sig, at jeg havde gjort fejl Regning — jeg arvede intet, fordi der intet var at arve.

Jeg havde taget Anne med paa Rejsen, fordi jeg af og til virkelig hang ved Barnet, og fordi jeg til saadanne Tider kunde blive jaloux paa Madam Clements, som ejede Annes Fortrolighed. Madam Clements havde Indflydelse paa Barnet, derfor hadede jeg

den første, der efter min Mening var dum og sladdervorn; jeg holdt af at drille hende med i længere Tid at holde Anne borte fra hende. Da jeg nu imidlertid ikke anede, hvad jeg skulde stille op med Pigebarnet, medens jeg plejede min Søster, satte jeg hende i Limmeridge Skole. Godsejerfruen paa Herresædet Limmeridge, Fru Fairlie (en rigtig tarvelig udseende Kone, som havde forstaaet at fange en af de smukkeste Mænd i England, morede jeg mig kosteligt over, fordi hun havde fattet en hæftig Kærlighed eller Interesse for min Datter. Følgen heraf var, at hun intet som helst lærte i Skolen, men blev ødelagt og forkælet paa Godset Limmeridge. Imellem meget andet Vrøvl, de dèr lærte hende, var noget Snak om, at hun aldrig burde bære andet end hvide Kjoler, og jeg, som hadede hvide Dragter og elskede alt, hvad der var kulørt, bestemte naturligvis saa hurtig som muligt at pille det Vrøvl ud af Hovedet paa Tøsen, saa snart vi igen var lykkelig og vel hjemme.

Mærkelig nok gjorde min Datter ligefrem Modstand, endda kraftig Modstand. Naar hun én Gang havde faaet en Idé i Hovedet, var hun, som alle halvtossede Mennesker, lige saa stædig som et Æsel. Vi skændtes daglig, og da jeg formoder, Madam Clements ikke kunde lide at høre dette, tilbød hun at tage Anne med sig til London, hvor hun selv agtede at bosætte sig.

Jeg var mest tilbøjelig til at samtykke heri, men det ærgrede mig, at Madam Clements holdt med min Datter i hendes fixe Idé om altid at være klædt i hvidt. Da jeg nu var bestemt paa ikke at ville se Anne i hvide Dragter, og da jeg, som sagt, blev gal i Hovedet over Madam Clements' Indblanding, nægtede jeg at give Anne Lov til at følge med; og jeg var meget bestemt, jeg taalte ingen Modstand. Følgen var, at min Datter blev hos mig, og Følgen blev da ogsaa, at vort Skændsmaal fik en mere alvorlig Karakter; den kom nemlig til at dreje sig om Hemmeligheden.

Dette skete meget længe efter, at Madam Clements havde forladt Byen; allerede i flere Aar havde jeg været bosat i den By, hvortil alle den gamle Bys Indvaanere var flyttede. Nu var jeg godt paa Veje til at vinde Terræn blandt Byens respektable Borgere, Folk havde glemt min Fortid eller lod, som om de havde glemt den paa Grund af min exemplariske Levevis. En Del hjalp det jo ogsaa, at jeg beholdt min Datter hos mig, hendes Uskadelighed og fixe Idé om at gaa hvidklædt vakte en Del Sympathi, derfor satte jeg mig nu heller ikke længere imod hendes Paaklædning, jeg mærkede nok, Folk syntes om, at jeg føjede Anne, og sikkert er det, at jeg skylder denne Omstændighed, at jeg fik særlig gode Pladser i Kirken, samt at Præsten efter den Tid begyndte at hilse paa mig.

Da jeg nu sad nogenlunde fast i Sædet, besluttede jeg at skrive til den fornemme, nu afdøde Herre for at bede ham — i Følge mit Løfte — om at maatte forlade Byen for en lille Tid, da jeg trængte til Forandring af Luft og saa videre.

Den afskyelige Skurk fandt for godt at nægte mig min Bøn, han maa have været i daarligt Humør, thi da han skrev og svarede, var det paa en saa uforskammet Maade, at jeg fuldstændig mistede Herredømmet over mig selv og udbrød i min Datters Nærværelse:

„Saadan en uforskammet Karl! Jeg behøvede blot at aabne min Mund for at ødelægge hans hele Liv — jeg kunde blot røbe hans Hemmelighed, saa var det ude med ham.“

Jeg sagde intet mere, fordi jeg øjeblikkelig blev forskrækket over de Ord, der var undslupne mig i min Datters Nærværelse; Anne betragtede mig da ogsaa med et ivrigt og nysgerrigt Udtryk. Strax befalede jeg hende at forsvinde, jeg maatte fatte mig, før jeg kunde tale til hende.

Det var just ingen behagelige Tanker, der strømmede ind paa mig, saa snart jeg blev ene; jeg ærgrede mig over mit hæftige Udbrud.

Anne havde været mere end sædvanlig løjerlig det sidste Aars Tid, og Tanken om, at hun muligvis kunde sladre af Skole rundt om i Byen og nævne h a n s Navn i For-

bindelse med mig, dersom nogen gav sig til at udfritte hende, forfærdede mig i allerhøjeste Grad. Angsten for selv at lide Straf, min forfærdelige Angst for ham, for, hvad han kunde finde paa at gøre, gjorde mig urolig og nervøs.

Og næste Dag skete der noget, jeg langtfra var forberedt paa, og hvorved jeg blev endnu mere nervøs og ulykkelig.

Han ankom uventet til mit Hjem!

Hans første Ord og den Tone, hvori han talte — skønt jeg vil ikke sige, hans Tone var synderlig venlig — vidste mig tydelig, at han havde fortrudt det uforskammede Svar i Brevet, og at han var kommet for at forsøge at gøre det nogenlunde godt igen, førend det var for silde.

Ved Synet af min Datter, som befandt sig i samme Stue som jeg (jeg havde ikke vovet at tabe hende af Syne efter den foregaaende Dags Hændelse) befalede han hende at forlade Værelset. De to kunde ikke lide hinanden, og han udøste nu sin Harme over hende, fordi han ikke turde gøre mig noget.

„Forlad os," sagde han, seende tilbage paa hende over sin Skulder.

Men hun gjorde som han, saa' tilbage over sin Skulder og lod ikke til at tage Notits af hans Befaling.

„Hører du ikke — gaa din Vej," brølede han.

„Tal høflig til mig," svarede „hun og blev rød i Hovedet.

„Aa, kast den Idiot ud," raabte han hen til mig.

Anne, som altid havde været meget øm om sig selv og holdt paa sin Værdighed, blev meget ophidset over hans Ord. Før jeg kunde forhindre det, løb hun imod ham med et rasende Udtryk i Øjnene, udbrydende:

„Bed mig øjeblikkelig om Undskyldning, eller De vil komme til at fortryde det. Bed mig om Undskyldning, eller jeg udspreder Deres Hemmelighed. Det staar i min Magt at ødelægge Deres Liv, jeg behøver blot at aabne Munden!"

Mine egne Ord! Mine Ord fra den foregaaende Dag, gentagne i hans Nærværelse.

Han sad stum af Forbavselse, lige saa kridhvid som det Papir, paa hvilket jeg skriver. Imedens puffede jeg Anne ud af Stuen.

Da han kom til sig selv —

Nej, jeg er altfor pæn i min Mund til at gentage, hvad han sagde, saa snart hans første Skræk havde sat sig. Jeg, som er den mest respektable Kone, som hører til Byens Læsekreds og har min Kirkestol i vor gamle Kirke, skulde jeg kunne faa slige Ord over mine Læber! Men De maa selv kunne tænke Dem til hans Ord, naar jeg siger, at værre Tale kan den største Sjover

eller Bandit ikke føre. Det er derfor bedst at springe dette over og se, saa hurtig som muligt, at naa frem til Enden af min Beretning.

De har maaske allerede gættet Dem til, hvorledes Mødet med ham endte; han holdt paa, at vi ikke kunde sikre os hendes Tavshed bedre end ved at spærre hende inde.

Jeg forsøgte at tale ham til rette, forklarede, at hun kun som en Pappegøje havde gentaget, hvad hun havde hørt mig sige, og at hun intet vidste, fordi jeg ikke havde sat hende ind i Sagen. Jeg forklarede, at hun havde ladet — blot for at trodse ham — som om hun vidste noget, at hun kun havde haft til Hensigt at true og ærgre ham, fordi han havde talt paa den Maade til hende; de ulyksalige Ord, der var undslupne mig, havde givet hende den Idé at haane ham, uden at hun dog anede, hvad der laa under. Jeg hentydede til andre Besynderligheder hos hende og ytrede som min Overbevisning, at ingen nogen Sinde kunde falde paa at tro et forvirret Pigebarns Tale — det Hele var ingen Nytte til, han vilde ikke og brød sig ikke om at tro noget af alt det, jeg sagde, han var ganske sikker paa, at jeg havde forraadt hele Hemmeligheden og havde gjort Anne til min fortrolige.

Kort og godt, han vilde have, hun skulde indespærres,

Under disse Omstændigheder gjorde jeg min Pligt som Moder.

„Jeg vil ikke have hende paa en Sindssygeanstalt," hævdede jeg. „Jeg vil ikke, forstaar De. Maaske paa en privat Klinik, dersom De absolut vil. En Moder føler vel Kærlighed for sit Barn, desuden, hvad tror De, Folk vil sige her i Byen? Nej, jeg taaler kun, hun bliver sendt til en privat Anstalt, saadant et Sted, hvor mine Naboer vilde vælge at sende deres egne ulykkelige Slægtninge."

Det sagde jeg til ham, saa at jeg vèd, jeg har gjort min Pligt som Moder. Skønt jeg aldrig nogen Sinde har brudt mig synderlig om min Datter, var jeg dog paa en Maade stolt af hende, hendes Opførsel var exemplarisk — ingen har nogen Sinde kunnet sige det ringeste daarlige om mit Barn.

Da jeg havde udtalt denne min Mening, kunde jeg ikke nægte for mig selv, at der var visse Fordele ved at indespærre Anne. For det første vilde hun blive behandlet som en Dame og være sammen med lutter pænere Folk, det vilde Folk i Byen synes om; for det andet blev hun holdt borte fra Welmingham, hvor man kunde have fundet paa at udfritte hende, dersom hun en Gang i Uforsigtighed skulde komme til at tale om Hemmeligheden.

Der var kun én eneste mindre vigtig Aarsag, som dog fik mig til at betænke

mig en Smule. Vi vilde gærne vide, hvad hun vidste om vor Hemmelighed, men det var ikke til at vriste ud af hende. Den Gang hun først sagde noget derom, var i Hidsighed, fordi den fine Herre havde behandlet hende paa en hoven Maade; men hun var snedig nok til bagefter at forstaa, at h a n var interesseret i at spærre hende inde. Følgen heraf var, at hun fo'r op i fuldstændig Raseri imod ham, den Gang hun blev ført til Anstalten, og de første Ord, hun udtalte til Sygeplejerskerne, efter at de havde beroliget hende en Smule, var, at hun var blevet sendt dertil, fordi hun kendte h a n s Hemmelighed, men at hun havde i Sinde at aabne Munden og røbe ham, naar Tidens Fylde kom.

Rimeligvis har hun sagt det samme til Dem, den Gang De var tankeløs nok til at hjælpe hende paa Flugt, i hvert Fald véd jeg, at hun sagde det i Sommer til den ulykkelige Kvinde, som ægtede den blide, navnløse, fine Herre, der nu er død og borte. Dersom De eller hin ulykkelige Kvinde havde spurgt hende nøjere ud og havde bedt hende forklare, hvad hun egentlig mente, vilde De snart have set, hvor aldeles uvidende hun var i saa Henseende, hun vilde være blevet forvirret og urolig, kan De stole paa. De vilde da have erfaret, at alt, hvad jeg her nedskriver, er den rene, skære Sandhed. Hun vidste, der v a r en Hemmelighed, hun vidste, hvem

der stod i Forbindelse med den, og ligeledes, hvem det vilde gaa ud over, dersom den blev opklaret — men ud over dette anede hun intet som helst, hvor meget hun end gav sig Mine af at vide Besked om noget. Hverken den Gang eller senere har hun anet, af hvilken Beskaffenhed vor Hemmelighed var.

Har jeg tilfredsstillet Deres Nysgerrighed? Jeg har i hvert Tilfælde gjort mig al mulig Umage derfor. Og der er ikke en Smule mere at fortælle hverken om min Datter eller mig selv. Mit Ansvar for min Datter var forbi fra det Øjeblik, hvor hun blev spærret inde i Sindssygeanstalten.

Jeg fik en Gang et Brev, hvori der blev gjort mig nogle Spørgsmaal om Anne og hendes Indespæring; det var sendt fra en Frøken Halcombe, som var nysgærrig efter at vide noget, og som sandsynligvis har hørt en Mængde Usandheder om mig af en vis Herre, der var vant til at sige Usandhed. Jeg gjorde bagefter, hvad jeg kunde for at udslette Sporene af — min bortvegne Datter og forhindre hende i at gøre Skade ved at gøre Efterspørgsler i Nabolavet, hvor der var udspredt Rygter om, at hun var blevet set. Men den Slags ubetydelige Begivenheder er kun af liden eller ingen Interesse for Dem nu, da De har erfaret alt det andet.

Indtil nu har jeg meddelt Dem alt, som havde De været min Ven. Dog kan jeg

ikke slutte dette Brev uden at tilføje et Ord med en alvorlig Bebrejdelse til Dem for Deres Opførsel.

I Løbet af Samtalen med mig var De saa fræk at hentyde til min afdøde Datters Fødsel, som om der kunde være Tvivl om, hvem der var Barnets Fader. Dette var meget lidt pænt eller fint gjort.

Dersom vi nogen Sinde skulde mødes, husk da, at jeg ikke tillader nogen som helst Frihed i Retning af mit gode Navn og Rygte; De maa heller ikke paa nogen Maade omtale med ét Ord noget af den Slags iblandt Beboerne af Welmingham By.

Dersom De virkelig selv nærer Tvivl om, at min Mand var Fader til Anne, fornærmer De mig i allerhøjeste Grad. Dersom De har følt og maaske endnu bestandig føler Nysgærrighed paa dette Punkt, vil jeg anbefale Dem i Dere egen Interesse strax at dæmpe denne Deres Nysgærrighed; den maa aldrig mere opstaa, thi den vil ikke blive tilfredsstillet — hverken nu eller senere.

Maaske De efter denne min Skrivelse vil finde Dem foranlediget til at gøre mig en Undskyldning; gør det kun, jeg modtager den gærne. Senere, hvis De skulde ønske flere Oplysninger, vil jeg da gaa et Skridt videre — jeg vil modtage Dem hos mig. Mine Formueomstændigheder tillader mig kun at indbyde Dem til en Kop The — ikke fordi jeg sidder daarlig i det efter

det, der skete forleden. Jeg synes, jeg fortalte Dem sidst, at jeg magelig har kunnet leve af mine Indtægter, og jeg har sammensparet saa meget i de sidste tyve Aar, at jeg kan leve ubekymret hele mit Liv igennem. Min Hensigt er aldeles ikke at forlade Byen, der er nemlig endnu én Ting, jeg vil opnaa, forinden jeg tænker paa at rejse herfra.

Som De har set, hilser Præsten paa mig, men han er gift, og hans Kone er ikke nær saa høflig som han. Jeg v i l, at hun skal hilse — og hilse høflig paa mig.

Dersom De beærer mig med Deres Selskab, forstaar De nok, at Samtalen maa dreje sig om ganske almindelige Æmner, ikke mindste Hentydning maa foregaa til dette Brev, det vil dog ingen Nytte være til, da jeg er bestemt paa at hævde til det yderste, at jeg ikke er Brevskriveren.

Beviset er fortæret af Flammerne, det véd jeg, men dog anser jeg det for bedst at udvise den størst mulige Forsigtighed.

I denne Beretning er ingen Navne nævnede, her er heller ingen Underskrift, Haandskriften er helt igennem fordrejet, og min Agt er selv at aflevere Brevet under Omstændigheder, der vil forhindre al Frygt for at blive forfulgt paa Vejen til mit Hjem. De for Deres Del kan ingen Grund have til at beklage Dem over disse Forsigtighedsregler, da de aldeles ingen Indvirkning har haft paa mine Oplysninger.

Jeg har handlet ærlig imod Dem, overfor hvem jeg ikke en Gang havde behøvet at vise Ærlighed og Overbærenhed.

Tiden for min Eftermiddagsthe er fire en halv."

Historien fortsat af Walter Hartright.

Min første Indskydelse var, efter at have læst Madam Cathericks mærkelige Fortælling, at ødelægge den. Den skamløse Aabenbaring af hele Historien lige fra Begyndelsen til Enden, den Vedholdenhed, med hvilken hun hævdede, at jeg var ansvarlig for den Mands Død, hvem hun hadede — jeg, som netop havde vovet mit Liv for ham — gjorde mig saa modbydelig for hende og hendes Skrivelse, at jeg i min Vrede vilde sønderrive Brevet. Men pludselig faldt der mig noget ind, som gjorde, at jeg opsatte det.

Det, jeg tænkte paa, stod slet ikke i Forbindelse med Sir Percival. Der var intet, jeg ønskede at vide angaaende ham, jeg vidste jo allerede alt.

I Brevet stod kun en Bekræftelse af det, jeg i Forvejen vidste; der var imidlertid ikke med et Ord hentydet til Kopien af Kirkebogen, der laa opbevaret hos Sagføre-

ren i Knowlesburg. Derfor ansaa' jeg det for givet, at Sir Percival havde været uvidende om denne Bogs Existens. Min Interesse for Bedrageriet var nu til Ende, og min eneste Tanke med at beholde Brevet var at gøre Brug af det, dersom der en Gang i Fremtiden skulde blive Brug derfor; jeg ønskede nemlig endnu en Ting opklaret — jeg vilde vide, hvem Anne Cathericks Fader var. Der var et Par Sætninger i Madam Cathericks Brev, som det kunde være nyttigt at overtænke, saa snart de Ting, der var af større Vigtighed, var afgjorte. Jeg maatte have Bevis for, hvem der var Annes Fader, jeg var aldeles ikke i Tvivl om, at jeg kunde opdage det, og jeg var lige saa ivrig efter at faa det at vide som før, min Interesse for den stakkels afdøde Pige, der laa i samme Grav som Fru Fairlie, var lige saa stor som før.

Derfor lagde jeg Brevet i en Konvolut, forseglede det og gemte det i min Lommebog for at have det ved Haanden, naar Tiden kom, og jeg fik Brug derfor.

Den næste Dag vilde jeg rejse fra Hampshire.

Naar jeg havde vist mig i Retten i Knowlesburg, og jeg havde opnaaet Tilladelse til at begive mig bort, vilde jeg tage til London med Eftermiddags- eller Aftentoget.

Mit første Ærinde den følgende Morgen var som sædvanligt til Postkontoret. Brevet

fra Marian laa og ventede paa mig, men jeg blev underlig til Mode, da jeg tog det i Haanden, fordi det var usædvanlig let.

I spændt Forventning aabnede jeg Konvolutten. Der var intet andet i en den smal Strimmel Papir, som var foldet sammen. De faa Linjer, skrevet i flyvende Hast, indeholdt følgende:

„Kom saa snart, De kan. Jeg er blevet nødt til at flytte. Kom til Gowers Walk, Fulham, ummer fem. Jeg skal passe Dem op. Vær ikke bekymret for os, vi er begge i Sikkerhed og har det godt. Men kom saa hurtig som muligt.

Marian."

Den Efterretning, de hastig nedkradsede Linjer indeholdt — en Efterretning, som jeg øjeblikkelig satte i Forbindelse med Grev Fosco — overvældede mig fuldstændig. Jeg stod aandeløs og forskrækket med Papiret krøllet sammen i min Haand.

Hvad kunde være sket. Hvilke Ænker havde Greven nu spundet og udført under min Fraværelse?

Der var forløbet en Nat, siden Marians Brev var afsendt, der var endnu mange Timer til, at jeg kunde være tilbage hos dem, og i den Tid kunde der ske mangt og meget; det kunde endda allerede være sket, og jeg maatte blive her, saa mange, mange Mil borte fra dem, jeg kunde ikke røre mig, førend jeg fik Tilladelse dertil.

Jeg véd knap, hvad jeg vilde have

gjort i min Angst og Nød, den kunde have forledt mig til mangt og meget, hvis jeg ikke sikkert havde kunnet stole paa Marian; min Tiltro til hende var stor, og det var ene og alene dette, der hjalp mig og gav mig Mod til at holde Ventetiden ud.

Først var der Forhøret angaaende den forulykkede, som jeg maatte overvære, og hvortil jeg mødte til den fastsatte Tid; skønt jeg var til Stede i Venteværelset under hele Forhøret, blev jeg dog ikke kaldt ind for at gentage mit Udsagn. Dette unødvendige Ophold var en haard Prøvelse for mig, skønt jeg gjorde mit bedste for at dæmpe min Utaalmodighed og søgte at følge Forhørets Gang med saa megen Interesse som muligt.

Londoner-Sagføreren, Hr. Merriman, som var mødt for at se Liget, var aldeles ude af Stand til at være til Nytte, han kunde kun sige, at han var ubeskrivelig forskrækket og forbavset, samt at han ikke formaaede at kaste Lys over den hemmelighedsfulde Begivenhed. Kronfogdens Spørgsmaal og Sagførerens Svar førte ikke til noget som helst Resultat.

Efter et Forhør paa næsten tre Timer, som havde udtømt enhver af de tilstedeværendes Kræfter, og som ikke havde ført til større Resultat end de forløbne, opløstes Mødet, og Aarsagen til Sir Percivals Død erklæredes for et Ulykkestilfælde. Der blev imidlertid tilføjet i Protokollen, at der ingen

Oplysning var fremkomne angaaende Nøglernes Forsvinden, om paa hvilken Maade Ilden var opstaaet, eller i hvilken Hensigt afdøde havde betraadt Sakristiet.

Saaledes sluttedes Forhøret, og Vidnerne fik endelig Tilladelse til at gaa hver til sit.

Bestemt paa ikke at spilde et Øjeblik, men strax begive mig til Knowlesburg, betalte jeg min Regning paa Hotellet, lejede en Vogn og kørte til Knowlesburg. En Herre, som hørte mig give Ordre til Kusken, og som saa, jeg var ene paa Vognen, underrettede mig om, at han var bosat i Nærheden af Knowlesburg, og spurgte, om jeg havde noget imod at give ham Plads i Vognen, imod at han betalte sin Del heraf. Selvfølgelig tog jeg imod hans Forslag.

Vor Samtale under Kørselen drejede sig naturligvis om det eneste Æmne, hvorom Welmingham By talte.

Min nye Bekendt kendte lidt til afdøde Sir Percivals Sagfører, og han og Hr. Merriman havde diskuteret den afdødes Affærer med hinanden og havde talt om, hvem der var Arvtager til Godset. Sir Percivals stadige Pengeforlegenhed var en bekendt Sag paa hele Egnen, saa at afdødes Sagfører gjorde en Dyd af Nødvendighed ved at anerkende Rigtigheden heraf. Han var død uden at gøre Testamente, og selv om han havde gjort Testamente, var hele den Formue, som han havde faaet efter sin

Hustru, blevet taget af hans Kreditorer. Arvingen til Godset var, paa Grund af, at Sir Percival ingen Børn havde, en Søn af Sir Felix Glydes ældste Fætter, en Officer, der var udkommanderet til Ostindien. Han vilde dog vist ikke blive henrykt over Arven, dertil var Godset altfor forgældet, men da Ejendommen kun var forsømt, og Jorden var frugtbar, vilde Kaptejnen i Tilfælde af, at han var fornuftig, snart faa Godset paa Fode igen.

Optaget, som jeg var, af den ene Tanke at vende saa snart som muligt tilbage til London, brød jeg mig ikke synderligt om at høre paa Mandens Beretninger; iøvrigt ansaa' jeg det for bedst at lade, som om jeg ingen særlig Interesse havde for den afdøde, jeg gjorde sikkert rettest i at bære mig ad, som jeg hele Tiden havde gjort, og lade, som om jeg intet kendte til Sir Percival.

Arvingen til Godset, som burde have arvet dette for længe siden og burde have nydt godt af dets Indtægter for hele tre og tyve Aar, vilde nu komme i Besiddelse af sin retmæssige Ejendom. Og hvad hjalp det, at jeg afslørede Bedrageriet. Derved vilde Officeren jo ikke vinde det mindste — Ejendommen var og blev forgældet, enten jeg røbede Bedrageren eller ej. Bevarede jeg Hemmeligheden, vilde ingen erfare noget om den Mands egenlige Karakter, som havde narret Laura til at ægte

ham. For hendes Skyld ønskede jeg at skjule det — for hendes Skyld nedskriver jeg denne Historie under paatagne Navne

Jeg skiltes fra min Rejsefælle i Knowlesburg, hvor jeg øjeblikkelig begav mig op i Retten. Som jeg havde ventet, var der ingen, der ønskede at anlægge Sag imod mig, hvorfor jeg erholdt min Frihed. Idet jeg forlod Retssalen, blev et Brev fra Dr. Dawson stukket mig i Haanden. Det underrettede mig om, at han var fraværende i Forretningsanliggender, men at han snart vilde være hjemme igen; dernæst gentog han sit Tilbud til mig om Hjælp, dersom jeg nogen Sinde skulde behøve denne. Jeg skrev tilbage og takkede varmt for hans Elskværdighed, idet jeg gjorde Undskyldninger for ikke personlig at indfinde mig hos ham, jeg var imidlertid blevet kaldt tilbage til Hovedstaden i Forretningsanliggender.

En halv Time efter sad jeg i Iltoget, der førte mig til London.

— — — — — — — — — — — — —

Klokken var imellem ni og ti, førend jeg ankom til Fulham.

Baade Laura og Marian kom ud i Døren for at hente mig ind. Jeg tror virkelig ikke, vi rigtig havde vidst, hvor stærkt Baandet var imellem os tre, førend vi sad sammen om Aftenen. Det var, som om vi

havde været adskilte i flere Maaneder i Stedet for nogle faa Dage. Marians Udtryk var træt og nervøst; hun saa' bedrøvet ud; ved at betragte hende nøje forstod jeg, hvor ulykkelig og ængstelig hun havde været under min Fraværelse, og hvor angst hun havde været for mig.

Derimod viste Lauras glade Udseende tydelig, hvor meget hun var blevet skaanet, og hvor lidet hun anede om hendes Mands frygtelige Endeligt; Marian havde skjult Aarsagen til Flytningen for hende. Det lod til at have moret hende at have skiftet Opholdssted, hun omtalte det kun som en god Idé af Marian, der havde villet overraske mig ved at flytte fra den snævre, støjende Gade til det behagelige Opholdssted i Nærheden af Floden.. Hun var opfyldt af Planer for Fremtiden, af den Tegning, hun var ved at fuldende, om de Købere, jeg havde fundet i Provinsen, som skulde købe hendes Billeder, samt om de Kroner og Ører, hun havde sammensparet, saa at hendes Pung var saa tung, at hun paastod, jeg ikke kunde bære den i én Haand.

Den Forandring til det bedre, som var foregaaet i de faa Dage, jeg havde været fraværende, var en stor Overraskelse for mig; jeg var aldeles uforberedt herpaa og var Marian uendelig taknemmelig saavel herfor som for alt det Mod og al den Kærlighed, hun havde udvist.

Saa snart Laura gik ind paa sit Væ-

relse, kunde vi tale aabent med hinanden; min første Indskydelse var da at forsøge at udtrykke min Tak og Taknemmelighed tillige med den Beundring, jeg følte for hende. Dog, den ædle Kvinde vilde ikke vente, til jeg havde talt ud, den fuldstændige Selvforglemmelse, som karakteriserer den ægte Kvinde, bortvendte hendes Tanker fra hende selv; hun brød sig kun om Lauras og mine Anliggender.

„Jeg havde kun et Øjeblik tilbage til at skrive, før Posten gik," sagde hun, „ellers vilde jeg have skrevet mere udførlig. De ser frygtelig medtaget ud, Walter, jeg er bange for, at De er blevet alvorlig forskrækket over mit Brev."

„Ja, strax i Begyndelsen," svarede jeg, „senere forstod jeg dog, at jeg fuldt ud kunde stole paa Dem. Havde jeg Ret i min Formodning om, at denne pludselige Flytning skyldtes Trusler fra Grev Foscos Side."

„Ja, det er fuldstændig rigtigt," sagde hun. „Jeg saa' ham i Gaar, og hvad der var værre end dette, Walter — jeg talte med ham."

„Talte med ham! Vidste han da, hvor vi boede? Var han hjemme hos os."

„Ja! Det vil sige, han var ved Huset, men kom ikke op, saa at Laura ikke fik ham at se, hun aner derfor ikke det ringeste. Jeg vil fortælle Dem, hvad der skete. Jeg haaber, Faren er forbi. Nu

skal De høre. I Gaar opholdt vi os i Dagligstuen i vor gamle Lejlighed, Laura tegnede henne ved Bordet, jeg gik omkring og satte Tingene til rette rundt om i Værelset. Idet jeg gik forbi Vinduet, kom jeg til at kaste et Blik ud paa Gaden, og dèr paa den modsatte Side af Fortovet saa' jeg Greven staa og tale med en Mand —"

„Opdagede han Dem?"

„Det tror jeg ikke, men jeg var blevet altfor forskrækket til at vide, om jeg var opdaget eller ej."

„Hvem var den anden? En fremmed?"

„Nej, Walter. Saa snart jeg atter kunde trække Vejret, genkendte jeg den anden. Det var Ejeren af den private Sindssygeanstalt."

„Viste Greven ham Huset — pegede han paa det?"

„Nej, de stod og talte sammen, som om de tilfældig havde mødt hinanden. Jeg blev staaende bag Gardinet for at betragte dem. Havde jeg vendt mig — havde Laura i det Øjeblik set mit Ansigt, saa — — aa, hvor jeg er glad over, at hun var saa optaget af sin Tegning! De skiltes snart efter, Manden fra Anstalten gik én Vej, Greven den modsatte. Jeg var allerede begyndt at haabe, at det var et rent Tilfælde, De havde staaet dèr lige overfor os, da Greven vendte om og paa ny standsede lige overfor for at fremtage sin Visitkorttavle og samt et Blyant; han kradsede et Par Ord ned

paa Kortet og skraaede da over Gaden for at gaa ind i Butiken nedenunder. Jeg løb forbi Laura, førend hun saa' op, idet jeg sagde, jeg havde glemt noget ovenpaa. Saa snart jeg mærkede. hun ingen Notits tog af min Fraværelse, løb jeg nedenunder paa første Trappeafsats og ventede, bestemt paa at standse ham, dersom han forsøgte at gaa ovenpaa. Men han gjorde intet Forsøg herpaa. Expeditricen fra Butiken dernede kom ud ad Døren med Kortet i Haanden, et stort Kort med forgyldt Rand og hans Navn med en Krone over. Under Navnet var følgende Ord nedkradsede med et Blyant:

„Kære Frøken" — ja, saaledes vovede den Skurk endnu at tiltale mig — „ét Ord, tilgiv, men jeg maa tale med Dem om en alvorlig Sag — blot et Ord!"

Dersom det overhovedet er muligt at tænke i et saadant Øjeblik, tænker man uvilkaarlig hurtig. Jeg følte øjeblikkelig, at det vilde være en skæbnesvanger Fejltagelse at lade mig selv og Dem forblive i Mørke, ikke at vide, hvordan vi stod overfor en Mand som Greven. Jeg havde en Følelse af, at det vilde være farligere ikke at tale med ham, man kunde da aldrig vide, hvad han kunde finde paa, særlig da De var borte fra Byen.

„Bed den fremmede Herre vente nede Butiken," bad jeg, „jeg skal være hos ham om fem Minuter."

Jeg løb op efter min Hat, jeg vilde nemlig ikke tillade ham at komme ind i Huset, men vilde tale med ham paa Gaden, desuden kendte jeg hans høje, gennemtrængende Stemme og var bange for, at Laura skulde høre den, selv om han blev nede i Butiken.

I mindre end et Minut stod jeg nede i Gangen og havde aabnet Gadedøren; i samme Nu kom han ud af Butiken for at gaa mig i Møde.

Han var klædt i dyb Sorg, havde sit sædvanlige ækle Smil om Munden og var lige saa ubehagelig høflig som før; der stod en Del Gadebørn udenfor Døren og stirrede paa den høje Mand med de fine, sorte Klæder og den store Stok med Guldknappen.

Alle de forfærdelige Oplevelser fra Blackwater stod med ét lyslevende for mig, og den Modbydelighed, jeg havde følt for ham, blussede op paa ny ved Synet af ham, da han nu tog Hatten af og smilede og bukkede for mig, som om vi var skiltes som de fineste Venner af Verden."

„Husker De, hvad han sagde?"

„Ja, men jeg er ikke i Stand til at gentage hans Ord, Walter. De skal strax faa at vide, hvad han sagde om D e m, men ikke hvad han sagde om m i g, thi det var værre end det uforskammede Brev, han var fræk nok at sende mig. Mine Fingre krummede sig af Raseri, jeg havde den største Lyst til at banke ham, og havde

jeg været en Mand, havde han ikke undgaaet sin Skæbne. Jeg formaaede ikke at holde Fingrene rolige og rev derfor hans Kort i Stykker. Uden at fremføre et eneste Ord gik jeg ud af Døren, bort fra Huset af Frygt for, at Laura skulde se os; han fulgte med, idet han dog hele Tiden spurgte, hvad det skulde betyde, at jeg gik hjemmefra. Ved det første Hjørne drejede jeg om, men gik da frem og tilbage for ikke at komme for langt fra Huset. Nu først spurgte jeg, hvad han vilde mig.

To Ting, sagde han. Først vilde han udtrykke sine Følelser for mig, hvis jeg ikke havde noget derimod. Jo, det havde jeg rigtig nok, jeg vilde ikke høre paa ham. — Dernæst vilde han gentage Advarselen i Brevet. Da jeg spurgte, af hvilken Grund han ønskede at gentage den, bukkede han og smilede og sagde, at det skulde han gærne forklare mig. Forklaringen var kun en Bekræftelse af min Frygt for Dem, den, jeg udtalte forinden Deres Afrejse. Jeg sagde Dem, Walter, men det husker De maaske ikke, at Sir Percival var for hæftig til at bryde sig om at rette sig efter sin Ven, hvad Dem angik, samt at der ingen Fare var at frygte fra Grevens Side i det Øjeblik, hans egne Interesser ikke blev truede, saa at han blev nødt til at forsvare sig."

„Det husker jeg meget godt, Marian."

„Naa, det viste sig virkelig at være

rigtigt. Greven havde villet raade sin Ven, men Raadet var ikke blevet modtaget, Sir Percival var altfor ophidset og vred, hans Had til Dem var for stort. Greven lod ham handle, som han vilde, men skaffede sig strax Underretning om, hvor vi opholdt os i Tilfælde. at hans egne Interesser skulde blive truede. Walter, De blev forfulgt, den Gang De vendte hjem fra Hampshire, først af en anden, senere af selve Greven, der fulgte efter Dem lige til vor Dør. Hvorledes det lykkedes ham at undlade at blive set af Dem, sagde han ikke noget om, men det var ved denne Lejlighed, at han opdagede vort Skjulested. Imidlertid gjorde han ingen Brug af sin Opdagelse før Efterretningen om Grevens Død, hvorefter han selv handlede, fordi De, efter hans Mening, vilde efterspore ham som medskyldig i den afdødes Bedrifter. Han traf Aftale med Indehaveren af Sindssygeanstalten i London om at træffe ham udenfor vort Hjem for at vise ham, hvor hans undvegne Patient befandt sig, da han mente, at Følgen deraf vilde blive, at han indviklede Dem i endeløse Disputer og Vanskeligheder og saaledes bandt Deres Hænder, saa at De var ude af Stand til at angribe ham personlig.

Dette var hans Hensigt, det tilstod han selv overfor mig. Det eneste, der fik ham til at tøve lige i sidste Øjeblik —"

„Naa — hvad var det?"

„Det er virkelig ikke let at sige, Wal-

ter, og dog maa jeg ud med det. Jeg var den eneste Hindring. Intet formaar at beskrive, hvor uendelig nedværdigende det er at tænke paa, hvor dybt jeg synker i min egen Agtelse ved at vide, at det eneste svage Punkt i denne Mands jærnhaarde Karakter er den afskyelige Beundring, han nærer for mig. Jeg har forsøgt, saa længe det blot var muligt, ikke at tro derpaa — for min egen Skyld — men hans Blik, hans Handlinger tvinger mig til at være overbevist om Sandheden heraf. At se dette endskabsfulde Uhyres fugtige, ømme Øjne hvile paa mig, medens han talte — aa, Walter, jeg kunde have gennempryglet ham! Han erklærede, at han, i samme Nu som han vilde udpege vort Skjulested for Lægen, havde tænkt paa den Sorg, det vilde være for mig at skilles fra Laura, paa det Ansvar, der paahvilede mig, dersom jeg skulde være sat til at passe paa hende, samt paa den Straf, der ventede mig, fordi jeg havde hjulpet hende til Flugt. Han selv vilde udsætte sig for alt det, De kunde gøre ham, men han maatte se mig. Det eneste, han bad mig om var, at jeg vilde huske, hvilket Offer jeg bragte ham, og vilde afholde Dem fra at hævne Dem paa ham nu efter hans Vens Død. Det vilde være i min egen Interesse, dersom jeg hjalp ham, og det var ikke sikkert, denne Lejlighed paa ny vilde vise sig. Dog, jeg vægrede mig ved at slutte en

Handel med ham — hellere dø end have noget som helst med ham at gøre.

Men enten han nu talte Sandhed eller ej, han paastod, at han havde sendt Lægen bort med en Undskyldning, — ét er sikkert, at jeg saa' Doktoren forlade ham uden saa meget som at kaste et Blik paa vort Vindue, ikke en Gang paa Huset.

„Jeg tror Dem, Marian. Selv de bedste Menneskers Handlinger er ikke altid gode, hvorfor skulde de slette da altid udelukkende handle slet? Men jeg maa sige, at jeg kun tror, han har forsøgt at skræmme Dem ved Trusler om noget, han i Virkeligheden aldeles ikke kan udføre. Jeg tvivler om, at han har saa megen Magt, at han ved Sindssygelægens Hjælp kan forstyrre vor Fred nu, da Sir Percival er død, og Madam Catherick ikke længere er bunden. Men lad mig høre, hvad han ellers sagde? Hvad sagde han om mig?"

„Derom talte han allersidst. Hans Øjne lynede og fik et haardt Udtryk, og hans Væsen undergik en stor Forandring, saaledes som jeg ofte i tidligere Tid lagde Mærke til hos ham, naar han omtalte nogen, han ikke kunde lide; der var et Udtryk af ubarmhjærtig Bestemthed og ubeskrivelig Spot.

„Advar Hr. Hartright," udbrød han paa sin højtidelige Maade. „Mind ham om, at hans Modstander ingen Tosse er; han kan blot prøve paa at komme i min Nær-

hed. Havde min stakkels, afdøde Ven fulgt mit Raad, vilde han næppe være indebrændt — han ikke, men maaske Hr. Hartright. Men min stakkels Ven var stivsindet — ak ja, jeg ikke alene sørger udadtil for ham, jeg sørger dybest inderst inde, og jeg haaber, Hr. Hartright vil have Agtelse for mig og vil ære mine Følelser. Vover han derimod at haane mig eller vise mig mindre Ærbødighed, vil det komme ham dyrt til at staa. Sørg for, han lader sig stille tilfreds med det, han har opnaaet, med det, han nu har, og som jeg — for Deres Skyld — ikke vil berøve ham. Sig til ham, at dersom han rører sig blot et Skridt hen imod mig, skal jeg strax være paa Pletten — Grev Fosco nærer ikke Frygt for nogen eller noget som helst. Og nu God Morgen, kæreste Frøken!"

Hans kolde, graa Øjne var fæstede paa mit Ansigt, han løftede Hatten paa en højtidelig Maade, bukkede og forlod mig."

„Uden at vende tilbage — uden at sige et sidste Ord?"

„Henne ved Hjørnet vendte han sig om og viftede med Haanden, hvorefter han paa theatralsk Vis slog Haanden imod sit Bryst.

Jeg saa' ham ikke mere, han var forsvundet i den modsatte Retning af vort Hus, hvorfor jeg ilede tilbage til Laura. Men forinden jeg var naaet saa vidt, havde jeg taget min Beslutning — vi maatte herfra. Huset var, særlig under Deres Fra-

værelse — et farligt Opholdssted for os nu, da Greven havde opdaget, hvor vi var. Havde jeg været aldeles sikker paa, at De var vendt tilbage, kunde vi til Nød have ventet herpaa, men jeg var hverken sikker paa det ene eller det andet og rettede mig derfor kun efter min Indskydelse. Før De rejste, talte De noget om at flytte til et roligere Kvarter og til et Sted, hvor der var bedre Luft for Lauras Skyld, dette mindede jeg hende om og foreslog hende at overraske Dem saaledes, at De intet Besvær havde, naar De endelig vendte træt hjem fra Rejsen.

Hun hjalp mig ivrig med at pakke Deres Sager, og hun har indrettet Deres nye Arbejdsstue fuldstændig paa egen Haand."

„Hvordan faldt De paa den Idé at tage herud?"

„Ja, jeg kendte ingen andre Steder i Nærheden af London; jeg mærkede, at det var nødvendigt at komme saa langt som muligt bort fra vor tidligere Bolig, og jeg kendte lidt til Fulham, fordi jeg har gaaet i Skole dèr. Jeg sendte et Bud derhen med et Brev i det Haab, at Skolen endnu existerede. Det gjorde den ogsaa — min gamle Lærerindes Døtre havde overtaget den efter hende, og de lejede dette Værelse for mig. Da Budet kom hjem til mig med Adressen, var der lige Tid til at skrive et Par Ord til Dem. Vi flyttede, efter at det var ble-

vet mørkt. Har jeg baaret mig rigtig ad, Walter? Eller har jeg skuffet Deres Tillid til mig?"

Jeg svarede hende varmt og taknemmelig — men det bekymrede Udtryk laa stadig over hendes Ansigt, medens jeg talte, og det første Spørgsmaal, hun gjorde mig, da jeg tav, gjaldt Grev Fosco.

Jeg saa', at hun tænkte paa ham paa en helt anden Maade end før, ikke nær saa vredt som tidligere, med større Mildhed og Overbærenhed; hun bad mig heller ikke om at paaskynde vor Hævn. Overbevisningen om, at Mandens forhadte Tilbedelse af hende var oprigtig, syntes at have forøget hendes Tro paa hans ualmindelige Snedighed i saa høj en Grad, at hun frygtede ham mere end nogen Sinde og ansaa' ham for at være i Stand til at udrette alt det onde, der var til i Verden.

Hun talte med sagte Stemme, hun var urolig og frygtsom, medens hendes Blik søgte mit ivrig og ængstelig, idet hun spurgte om min Mening med Hensyn til hans Advarsel, samt hvorledes jeg herefter vilde forholde mig.

„Der er rigtig nok ikke forløbet mange Uger, siden jeg sidst talte med Hr. Kyrle, Marian," svarede jeg. „Men da han og jeg sidst skiltes, var de sidste Ord, jeg sagde til ham om Laura, at hendes Onkels Hus s k u l d e aabne sine Døre for hende i Overværelse af alle dem, der var til Stede

ved hendes foregivne Begravelse, at Familiens Overhoved selv skulde sørge for, at der forelaa Bevis for, at det var en anden, der var blevet lagt i Graven i hendes Sted, samt at de to Mænd, der havde gjort hende Uret, skulde svare til deres Forbrydelse — ikke over for Dommere, men over for mig. Nu er en af disse Mænd dømt, den anden lever imidlertid, og min Beslutning om at straffe ham fastholder jeg."

Hendes Øjne lyste op, der kom Farve i hendes Kinder, hun søgte ikke noget, men jeg forstod af hendes Blik, at hun fuldstændig samstemmede med mig.

„Jeg vil ikke skjule, hverken for Dem eller for mig selv," vedblev jeg, „at der kun er meget ringe Haab om, at vi faar Held med os. De Farer, vi hidtil har udsat os for, er rene Ubetydeligheder sammenlignet med dem, der truer os i Fremtiden; dog maa vi ikke desto mindre vove Forsøget, Marian. Jeg er rigtig nok ikke tilstrækkelig snedig til at kunne maale mig med en Mand som Greven, men jeg har lært at være taalmodig — jeg kan vente. Lad ham kun tro, at hans Ord til Dem har frembragt den rette Virkning — lad ham intet erfare om os — lad ham først føle sig rigtig sikker. Jeg tager næppe Fejl af ham ved at tro, at hans egen indbildske Natur vil fremskynde dette Resultat, — det er min ene Grund til at vente — men der er en anden, der er endnu vigtigere —

Marian — de Baand, der knytter mig til Dem og Laura, maa være stærkere, end de nu er — før jeg prøver det sidste Middel."

Hun bøjede sig hen imod mig med et overrasket Blik.

„Hvor kan de blive det?" spurgte hun.

„Det skal jeg sige Dem, naar det rette Øjeblik kommer — det er ikke kommet endnu, og det kommer maaske aldrig. — Det kan være, at jeg for stedse maa tie med det overfor Laura; foreløbig maa jeg endog overfor Dem tie med det, indtil jeg kan tale derom med Ære og uden at gøre Fortræd. Lad os forlade dette Æmne. Der er et andet, som vi bør henvende vor Opmærksomhed paa. De har jo — af Medlidenhed — holdt Laura uvidende om Sir Percivals Død?"

„Aa, Walter, det maa da vare længe, inden vi fortæller hende om det?"

„Nej, Marian, det er bedre, at De fortæller hende det nu, end at hun ved et Tilfælde, som ingen kan forebygge, skulde faa det at vide en Gang i Fremtiden. — Spar hende for alle Enkelthederne — meddel hende det paa den skaansomste Maade, men fortæl hende, at han er død."

„De har en Grund foruden den, De nævnede, til at ønske, at hun skal have at vide, at hendes Mand er død?"

„Ja, det har jeg."

„En Grund, der staar i Forbindelse med det Æmne, som ikke maatte omtales

mellem os og maaske aldrig skal blive omtalt overfor Laura."

Hun lagde et betydningsfuldt Eftertryk paa de sidste Ord, og da jeg svarede bekræftende, lagde jeg ogsaa Eftertryk paa dem.

Hun blev bleg — et Øjeblik saa' hun paa mig med sørgmodig Interesse. Et uvant ømt Udtryk skælvede i hendes mørke Øjne og lagde et blidt Udtryk om den ellers saa strænge Mund, idet hun kastede et Blik hen paa den Plads, hvor den kære Søster, der delte al vor Sorg og Glæde, nylig havde forladt.

„Jeg tror, jeg forstaar Dem," sagde hun, „og jeg synes, at jeg skylder hende og Dem at meddele hende hendes Mands Død."

Hun sukkede og holdt min Haand fast i sin et Øjeblik — saa lod hun den pludselig falde og gik ud af Stuen. Den næste Dag fik Laura at vide, at hans Død havde befriet hende, samt at hendes Livs Vildfarelse og Ulykke laa begravet med hans.

— — — — — — — — — — — — — —

Hans Navn blev aldrig mere nævnt mellem os. Fra den Tid gøs vi tilbage for den ringeste Tilnærmelse til dette Æmne, og paa samme samvittighedsfulde Maade undgik Marian og jeg enhver Hentydning til det andet Æmne, der efter vor fælles

Overenskomst ikke maatte omtales imellem os. Det optog ikke vort Sind mindre, men snarere mere, fordi vi paalagde os denne Tvang. — Vi iagttog begge Laura med mere spændt Forventning end nogen Sinde før, undertiden fulde af Haab — undertiden af Angst.

Efterhaanden genoptog vi vor vante Levevis. Jeg begyndte atter paa det daglige Arbejde, der var blevet opsat, medens jeg opholdt mig i Hampshire — vor nye Bolig kostede mere end den ubekvemme, mindre Lejlighed, vi var flyttede fra, og de Krav, der derved stilledes til min Arbejdsevne, blev yderligere forøgede paa Grund af vor usikre Fremtid. Der kunde ske ét eller andet, saa vi blev nødte til at hæve den lille Sum, der stod i Banken, og da kun havde mine Hænders Arbejde at stole paa. Et varigere og mere indbringende Arbejde, end der hidtil havde tilbudt sig, var absolut nødvendigt under vore nuværende Forhold — og jeg stræbte energisk efter at opnaa det.

I den Tid, der saaledes forløb i Ensomhed og Fred, havde jeg ikke opgivet det Maal, hvoraf mit Sind hidtil udelukkende havde været optaget. — I mange Maaneder forfulgte Tanken om dette Maal mig til Stadighed. — Der var endnu visse Forholdsregler at træffe, en Taknemmelighedsgæld at afbetale og et vanskeligt Spørgsmaal at løse.

Først maatte der nu tages Forsigtighedsregler overfor Greven; det var af største Vigtighed at faa at vide, om han havde til Hensigt at blive i England, eller snarere om han vilde opholde sig paa et Sted, hvor jeg var sikker paa at kunne finde ham. Det lykkedes mig at finde paa et Middel til at overbevise mig herom. Hans Adresse i St. Johns Wood var mig bekendt, og da jeg vidste, af hvem han havde lejet det møblerede Hus, han beboede, forespurgte jeg mig, om det var muligt at faa Huset til Leje i den nærmeste Fremtid; hertil blev der svaret benægtende. Der blev tilføjet, at den Udlænding, som beboede Stedet, havde fornyet Lejemaalet for det følgende Halvaar og saaledes vilde blive indtil Slutningen af Juni det følgende Aar. Vi var endnu kun i Begyndelsen af December Maaned.

Jeg forlod Manden med et lettet Hjærte ved Tanken om, at Greven i hvert Fald det første Halvaar ikke vilde undslippe mig.

Den Plan, jeg agtede at udføre, nødvendiggjorde endnu et Besøg hos Madam Clements. Jeg havde lovet at komme igen for at sætte hende ind i Enkelthederne ved Anne Cathericks Død og Begravelse, hvilket jeg ikke havde villet meddele hende ved mit første Besøg. Som Sagerne nu stod, efter hvad der siden den Tid var forefaldet, var der intet til Hinder for, at jeg kunde gøre den gode Kone til min fortrolige,

eller snarere betro hende saa meget om Sammensværgelseshistorien, som jeg selv vilde. Jeg fandt ligefrem, at jeg skyldte hende at holde mit Løfte, hun havde vist sig saa trofast og samvittighedsfuld overfor sin Veninde. Men da der ingen Grund er til at genfortælle, hvad vi talte om, undlader jeg at nedskrive det. Det er kun nødvendigt at bemærke, at jeg i Samtalens Løb blev mere og mere overbevist om, at Anne Cathericks foregivne Fader i Virkeligheden ikke var hendes Fader.

En Mængde mindre Betragtninger i Forbindelse med dette Punkt — i og for sig ubetydelige, men dog yderst vigtige, i det Øjeblik de alle blev sammenlagte — havde ledet min Tanke hen i en bestemt Retning, saa at jeg nu blot vilde overtyde mig om Rigtigheden heraf.

Jeg fik Marian til at skrive til Major Donthorne af Varneck Hall, i hvis Tjeneste Madam Catherick havde været i flere Aar før sit Ægteskab — og dikterede hende, hvad hun skulde skrive. Vi bad om Undskyldning, fordi vi fremstillede et Par Spørgsmaal for ham, som kunde oplyse os om nogle Fakta vedrørende Familien Fairlie. Den Gang vi skrev Brevet, anede jeg hverken, om Major Donthorne var død eller levende, men afsendte det i det Haab, at han endnu var i Live og var villig til at svare os.

Efter et Par Dages Forløb modtog vi

Svaret. Majoren var i Live og var beredt til at hjælpe os.

Indholdet af mit Brev til ham samt Spørgsmaalene heri vil let kunne forstaas af hans Svar, som var følgende.

For det første havde afdøde Sir Percival Glyde fra Blackwater aldrig sat sin Fod paa Varneck Hall. Den afdøde var Major Donthorne fuldstændig fremmed, ikke en i Familien havde kendt ham.

Dernæst: Afdøde Hr. Philip Fairlie fra Limmeridge havde i sine yngre Dage været en intim Ven og en stadig Gæst hos Majoren. Ved at genkalde alle Minder fra hin Tid og ved (for at være sikker i sin Sag) Gennemlæsning af gamle Breve og Papirer var Majoren i Stand til at sige med Sikkerhed, at Hr. Philip Fairlie boede paa Verneck i alten Hundrede og sex og tyve i Avgust Maaned, samt at han blev af Hensyn til Jagten hele September samt en Del af Oktober Maaned. Derefter tog han — saa vidt Majoren vidste — til Skotland og vendte ikke tilbage til Varneck før længe efter, og da i Egenskab af nygift Ægtemand.

Saaledes som det her er fortalt, kunde det se ud, som om disse faa Linjer og Svar ingen som helst Betydning kunde have, men sat i Forbindelse med visse Kendsgerninger, som jeg nu fremsatte for Marian, drog vi klare Slutninger af det, vi havde erfaret igennem Brevet,

Nu efter at vi havde faaet at vide, at Hr. Philip Fairlie havde været paa Verneck i Efteraaret atten Hundrede og sex og tyve, samt at Madam Catherick samtidig havde tjent paa Godset, vidste vi altsaa, at der kunde være Mulighed for, at Anne, som var født i Juni i atten Hundrede og syv og tyve, og som havde en slaaende Lighed med Laura, kunde være Datter af Lauras Fader; Laura havde jo lignet sin Fader paa en slaaende Maade. Hr. Philip Fairlie havde været en ganske usædvanlig smuk Mand — og var i sin Tid blevet omtalt som en af de smukkeste Mænd i London. Han, som var helt forskellig baade i Ydre og Væsen fra sin Broder Frederick, var blevet forkælet og ødelagt af sin Omgang, særlig af Kvinderne; han var let, handlende efter sin Indskydelse, overbærende imod dem, der fejlede, elskværdig, men ikke princip-fast og absolut skødesløs med Hensyn til sine moralske Forpligtelser overfor Kvinden.

Disse Kendsgerninger var uomstridelige — derfor er det sikkert unødvendigt at omtale Sagen udførligere.

Nu var den Side af Sagen altsaa for saa vidt opklaret, og dette i Forening med Madam Cathericks Skrivelse (hvad Annes Fødsel og Annes foregivne Fader angik) bekræftede min forudfattede Mening. Madam Catherick havde beskrevet Fru Fairlies Udseende som „tarveligt“ og havde tilføjet, at Fru Fairlie havde forstaaet at „fange“

den smukkeste Mand i England. Begge Dele var fejl opfattede og stammede kun fra Jalousi; at Madam Catherick overhovedet havde beskrevet hende og i saadanne Udtryk, kunde kun opfattes som Ondskabsfuldhed, fordi Fru Fairlie og ikke hun selv havde ægtet Hr. Fairlie; hun havde aldeles ikke behøvet at omtale Lauras Moder.

I denne Sammenhæng kunde det have sin Interesse at faa at vide, om Fru Fairlie nærede Mistanke til sin Mand paa Grund af den fremmede lille Piges slaaende Lighed med ham og med hendes egen Datter.

Efter Marians Mening var der ingen Tvivl om, at Lauras Moder ikke havde fattet ringeste Mistanke. I Brevet til hendes Mand, som Marian i sin Tid havde fundet paa Limmeridge iblandt den afdødes Gemmer, og som hun læste for mig, beskrev hun Annes Lighed med Laura, men kun ganske flygtig, og fortalte derefter om sin Interesse for og Kærlighed til den lille fremmede Pige. Det var endog tvivlsomt, om Hr. Philip Fairlie selv havde anet den rette Sammenhæng, Madam Catherick havde i hvert Fald god Grund til at tie dermed; først havde hun narret sin Mand og havde vel senere været for stolt eller for klog til at røbe sin egen Hemmelighed.

Ja, det var sandt, „Fædrenes Synder hjemsøges paa Børnene“!

Havde den skæbnesvangre Lighed imel-

lem Faderens to Døtre ikke existeret, kunde Bedrageriet, hvortil Anne havde været det uskyldige Redskab og Laura det uskyldige Offer, aldrig have fundet Sted. Al den Uret og alt det forfærdelige, der var sket — den lange Kæde af Ulykker stammede allsammen fra den tankeløse Handling, Faderen havde begaaet. Begge Børn var komne til at lide derunder.

Disse og lignende Tanker fyldte mit Sind, hvorved jeg uvilkaarlig kom til at tænke paa den lille Kirkegaard i Limmeridge, hvor Anne Catherick laa begravet. Jeg mindedes de Dage, hvor jeg havde truffet hende ved Fru Fairlies Grav, mindedes hende, den Gang jeg sidst mødte hende dèr og tænkte paa hendes stakkels urolige, uvirksomme Hænder, som havde holdt om Gravstenen, tænkte paa den trætte, bedrøvede Stemme, der hviskede til sin døde Veninde og Beskytterinde: Ak, kunde jeg blot dø og hvile i Jorden hos dig!" Der var kun forløbet lidt over et Aar, siden hun udtalte dette Ønske, men paa hvilken ubarmhjærtig og grusom Maade var det ikke blevet opfyldt!

De Ord, hun udtalte til Laura nede ved Indsøen, de Ord var nu blevne til Virkelighed. „Ak, kunde jeg blot blive begravet i samme Grav som Deres Moder! Kunde jeg blot vaage ved hendes Side!"

Hvilken forfærdelig Død hun end havde faaet — hvilket sørgeligt Liv hun havde

levet — hendes højeste Ønske var blevet opfyldt, hun var endt paa det Sted, hvor hun i levende Live aldrig havde haabet at kunne komme!

Vorherre være hendes Sjæl naadig!

— — — — — — — — — — — — — —

Fire Maaneder var forløbne, det var nu April, Foraarets dejlige Maaned.

Tiden fra Juni til April var forløbet fredelig og lykkelig i vort nye Hjem. Jeg havde faaet en Del mere Arbejde, saa at vore Indtægter var blevne større og vor Stilling sikrere. Og da den bestandige Spænding og Angst, hvori vi hidtil havde levet, til Dels var forbi, begyndte Marian saa smaat at blive sig selv igen; hendes naturlige Energi viste sig paa ny, hun saa' raskere ud, det var, som om hun havde genvundet sine Kræfter fra tidligere Tid.

Men hurtigere end Marian var Laura dog kommet sig, hos hende havde Helbredets Fremadskriden vist sig hurtigere og tydeligere; det udtærede Ansigt med de sløve Øjne, som forhen havde præget hendes Ansigt, var nu næsten forsvundet, og det Udtryk, som jeg saa' i hendes Ansigt i den lykkelige Tid paa Limmeridge, var heldigvis nu vendt tilbage. Ved mine nøje Iagttagelser af hende opdagede jeg, at der kun var et Par Ting tilbage, hun ikke havde overvundet efter al den Skræk og alle de

Lidelser, hun havde gennemgaaet, og som nær havde truet hendes Forstand, ja hendes Liv. Ved mindste Hentydning til den Tid skælvede hun over hele Legemet, Udtrykket i hendes Ansigt forvandledes pludselig, hendes Tale blev forvirret, og hun blev lige saa hjælpeløs og besynderlig som før. Dette var det første. Det andet var, at der ikke var mindste Haab for os til af hende at erfare de Begivenheder, der var foregaaede lige fra hendes Afrejse fra Blackwater og til vort Møde paa Limmeridge Kirkegaard; paa dette ene Punkt svigtede hendes Hukommelse hende fuldstændig.

I alt andet var hun nu paa Vej til at komme sig fuldstændig, hun var næsten lige saa rask og glad som i hine Dage, hvor jeg var hendes Lærer, ja, til Tider kunde hun næsten se aldeles ud som før og tale og le ligesom vor gamle Laura. Denne lykkelige Forvandling hos hende virkede selvfølgelig opmuntrende paa os andre. Og med Erindringen om hine Tider, samt med Helbredelsen fulgte Erindringen om vor Kærlighed.

Gradvis og næsten umærkelig forandredes Forholdet imellem os; de kærlige Ord, jeg havde udtalt paa en saa naturlig Maade, den Gang hun var bedrøvet og var syg, vilde mærkelig nok ikke mere komme over mine Læber. Den Gang min Frygt for at miste hende stadig var i min Tanke, havde jeg hver Aften kysset hende til God Nat

og ligeledes kysset hende om Morgenen. Nu var der ikke længere tale om den Slags, det syntes ganske naturlig, at vi undlod at kysse hinanden, men vore Hænder skælvede ved Berøringen af den andens, vi saa' ikke længe ad Gangen paa hinanden, naar Marian var i Stuen, og var vi endelig ene sammen, vidste vi ikke, hvad vi skulde tale om.

Kom jeg til at røre Laura uden at vide af det, bankede mit Hjærte hæftig ligesom hin Tid paa Limmeridge, og jeg bemærkede, hvorledes hendes Kinder glødede, ogsaa som den Gang jeg underviste hende i hendes Hjem. Længe kunde hun sidde tavs og tankefuld, men altid nægtede hun, at hun havde tænkt paa noget bestemt, naar Marian spurgte hende derom. Jeg selv blev meget forbavset en Dag, da jeg greb mig i at forsømme mit Arbejde for at falde i Tanker over det lille Vandfarve-Billede af hende, som jeg havde tegnet i det Lysthus, hvor vi mødtes første Gang; det mindede mig om den Gang, da jeg i Stedet for at udføre mit Arbejde for Hr. Fairlie kunde sidde og drømme over det nylig fuldførte Billede af min elskede. Skønt alt var helt forandret fra før, lod det dog til, at vor Kærlighed var paa selv samme Stadium som den Gang.

Til enhver anden Kvinde kunde man have udtalt de Ord, der skulde være afgørende for vor Fremtid, men endnu tøvede

jeg, jeg vovede det ikke. — Hun var jo fuldstændig henvist til mig og afhængig af mit, hun stod ene og hjælpeløs i Verden, derfor turde jeg ikke lægge Pres paa hende; min Angst for at fremskynde noget, der maaske endnu kun var i sin Vorden, nødte mig til at forholde mig rolig, i hvert Fald foreløbig. Og dog vidste jeg, at Selvbeherskelsen paa begge Sider snart maatte være til Ende, at Baandet imellem os tidlig eller sent vilde knyttes, og at det kun beroede paa mig, naar der skulde ske en Forandring af det bestaaende Forhold.

Jo mere jeg tænkte over vor Stilling, des bedre forekom det mig at forsøge at skifte Opholdssted for en Tid; vi havde jo hele Vinteren levet rolig og uforstyrret uden at tale med nogen fremmed eller se noget udenfor det daglige, ensformige Liv. Jeg véd ikke, hvorfor jeg tænkte mig, at Laura bedre vilde kunne overveje sin Stilling, at hun ved at komme ud i Naturen maaske vilde skifte Sind — nok er det, jeg fandt, vi alle trængte til at rekreere os. Derude i Naturen vilde jeg, dersom Lauras Følelser viste sig at vedblive at være de samme som nu, bedre kunne udtale mig, derude vilde Laura bedre kunne give mig sit Svar.

Fast besluttet paa at udføre min Plan overraskede jeg en Morgen Laura og Marian med at sige, at jeg fandt, vi alle tre trængte til en lille Ferie og til at komme

lidt hjemmefra. Efter en kort Raadslagning frem og tilbage blev det bestemt, at vi skulde tage af Sted til en eller anden By ved Havet en fjorten Dages Tid.

Allerede næste Dag tog vi fra Fulham og rejste til en lille rolig By paa Sydkysten, og da det var tidligt paa Aaret, var vi de eneste Gæster paa Stedet, men vi brød os heller ikke om Mennesker, vi var kun glade ved Klipperne, Stranden og Sandet. Luften var mild, Udsigten over Bjærge, Skove, Dale var dejlige i det skiftende Aprilbelysning, og det urolige Hav slog imod Kysten næsten lige udenfor vore Vinduer, som om det ikke kunde forholde sig roligt af lutter Glæde over det skønne Foraar.

Jeg raadførte mig hele Tiden med Marian, og jeg syntes ligeledes, jeg skyldte hende at raadføre mig med hende, før jeg talte med Laura.

Tredje Dagen efter vor Ankomst fandt jeg en passende Lejlighed til at tale ene med hende. I samme Nu som vi saa' paa hinanden, havde hun med sin hurtige Fatteevne forstaaet min Tanke; jeg behøvede slet ikke at udtrykke mig nærmere. Med sædvanlig Energi og Ligefremhed, sagde hun øjeblikkelig:

„De behøver ikke at sige noget — De tænker paa det Æmne, der blev omtalt den Aften, De vendte tilbage fra Hampshire. Allerede i nogen Tid har jeg gaaet og ventet paa, at De skulde hentyde dertil.

Ikke sandt, Walter, De mener, at det nu er paa Tiden, der sker en Forandring i vort Liv, vi kan ikke mere leve paa samme Maade som før? Ja, jeg forstaar Dem — Laura forstaar det ogsaa, men hun siger selvfølgelig intet derom. Hvor underligt! Det er aldeles som i gamle Dage i Cumberland, De og jeg taler om det samme som den Gang, vor Interesse drejer sig om Laura. Man skulde næsten tro, vi sad i Havepavillonen paa Limmeridge, og at det ikke var ved en fremmed Kyst, vi befandt os, men i vor egen Have derhjemme."

„Den Gang raadførte jeg mig ligeledes med Dem, Marian," svarede jeg, „og nu, skønt jeg den Gang rettede mig efter Dem, vidste jeg dog ikke fuldt ud, hvor trygt man kunde stole paa Deres Raad. Dette véd jeg nu, og derfor beder jeg Dem nu give mig Raad."

Hun svarede med et varmt Haandtryk. Jeg bemærkede, at hun var blevet dybt rørt over min Hentydning til Fortiden.

Vi sad sammen i Nærheden af Vinduet, og medens jeg talte og hun hørte til, betragtede vi det straalende og vidunderlig skønne Hav, der spillede i Solskinnet.

„Hvorledes De end bestemmer, det skal være, hvilket Svar Laura end giver mig," begyndte jeg paa ny, „vil jeg vie mit Liv og mine Kræfter til Laura — altid! Naar vi tager herfra — hvad enten jeg har faaet et tilfredsstillende Svar eller ej, vil min Be-

slutning om at fravriste Grev Fosco en Tilstaaelse være fast, den Tilstaaelse, som det ikke lykkedes mig at fravriste hans medskyldige. Hverken De eller jeg kan forud ane, hvor meget denne Mand vil skade mig, dersom jeg ikke faar ham til at tilstaa, vi véd kun gennem hans egne Ord og Handlinger, at han er i Stand til at fælde mig igennem Laura, og at han hverken vil tøve dermed eller nogen Sinde vil fortryde sin Gerning og gøre det godt igen. Som vi nu er stillede overfor hinanden, har jeg ingen Ret over hende, ingen saadan Ret, som Samfundet anerkender; dette vilde styrke mig, naar det gælder om at modstaa ham og om at beskytte hende. Derfor maa jeg tale med Dem — derfor maa Spørgsmaalet nu afgøres — vil og kan hun blive min Hustru. Som saadan vil jeg bedst kunne kæmpe min Strid med Greven til Ende, som saadan vil Laura bedst være i Sikkerhed. Hvad mener De, Marian, finder De, jeg har Ret."

„Fuldkommen Ret, Walter," svarede hun med fast Stemme.

„Jeg taler ikke min egen Sag i dette Øjeblik," vedblev jeg, „jeg vil ikke paakalde den Kærlighed, som har overlevet alle de mange Forandringer og alle Skuffelserne, jeg taler af Overbevisning, tænker udelukkende paa Laura. Som min Hustru kan jeg forsvare hende, som hendes Ægtefælle har jeg Ret til at forlange Oprejsning

for hende. Og dersom der er ringeste Udsigt til at fremtvinge en Tilstaaelse af denne Greve, hvad jeg mener, der er, vil det sidste, der er at gøre for at genindsætte Laura i hendes Rettigheder, være som hendes Ægtefælle at kræve denne Ret. Dog, det kan jo være, jeg tager fejl i denne min Overbevisning, det kan være, der gives andre Midler til at fremme vor Hensigt, Midler, der maaske er mindre usikre og mindre farlige. Jeg har imidlertid tænkt og søgt efter saadanne Midler, men har ingen fundet. Men De, Marian, kan maaske foreslaa mig noget andet?"

„Nej, jeg har ligeledes tænkt over det, men forgæves!"

„Ja, De har efter al Sandsynlighed fremstillet de samme Spørgsmaal for Dem selv, som jeg har fremstillet for mig i den vanskelige Stilling, jeg har befundet mig. Bør vi vende tilbage til Limmeridge med hende, nu da hun er blevet sig selv igen, saa at man næsten skulde tro, at enhver i Byen, ja, ethvert Skolebarn vil kunne genkende hende? Bør vi fremvise hendes Haandskrift og lade den sammenligne med den fra tidligere Tid? Sæt, vi gjorde det, og sæt hun og hendes Haandskrift blev genkendte. Hvad vilde vi have for det — endeløse Forhandlinger og utaalelige Forhør. Vilde vi, selv om andre var overbevist, faa Hr. Fairlie til at anerkende hende, vilde det være nogen Nytte at slæbe Laura med

til Limmeridge; naar Tantens Udsagn, Lægeerklæringen, Dødsattesten og Indskriften paa Gravstenen — alt — vidnede imod hende. Nej, vi kunde kun haabe at faa Held med os ved at fornægte Dødsattestens Rigtighed. Og hvem vilde tro os? Selv om vi havde haft Penge nok til at anlægge Sag imod Greven, hvad kunde det saa hjælpe. Selv om Hr. Fairlies Fordomme blev overvundne, vilde vi da være naaede meget videre? Nej, lad os være fornuftige, lad os overveje alt. Det første Spørgsmaal, der vilde blive gjort Laura angaaende Sammensværgelsen, véd vi to dog kun altfor godt, at hun aldrig vilde kunne besvare; hendes Hukommelse svigter hende paa dette Punkt, hun har endnu den Dag i Dag intet Begreb om, hvad der er blevet gjort ved hende i London efter Ankomsten fra Blackwater. Naar hun ikke kan gøre Rede herfor — og det kan hun absolut ikke — vil hun være ude af Stand til at deltage i Forhørene og til at vidne imod Greven. Men, Marian, skulde De ikke være af samme Mening som jeg, er jeg villig til at rejse med til Limmeridge og forsøge Experimentet."

„Nej, Walter, jeg er fuldkommen enig med Dem. Selv om vi havde Penge til at betale alle de mange Omkostninger, selv om det skulde lykkes at bevise klart det, vi ønsker at bevise, vilde der medgaa en uendelig Tid, en Tid, som vilde blive uud-

holdelig for os alle, ligesom den evige Mistanke til os vilde være saa meget mere nedtrykkende, som vi nu i saa lange Tider har levet i Fred og Ro. Nej, De har Ret i ikke at begive Dem til Limmeridge. Jeg vilde kun ønske, at jeg kunde være sikker paa, at De ligeledes har Ret i Deres Beslutning om at prøve den sidste Mulighed med Greven. Tror De, det er mindste Nytte til? Vil det hele ikke være forgæves?"

„Vist ej, Marian, der er virkelig Mulighed for, at det vil lykkes mig at faa noget ud af ham, blot saa meget som Datoen for Lauras Rejse til London. Uden at ville komme tilbage til de Grunde, jeg gav Dem for nogen Tid siden, vil jeg kun svare Dem, at jeg er lige saa overbevist om nu som før, at der er forløbet et Tidsrum imellem den Dato, paa hvilken Laura ankom til London, samt den, paa hvilken Dødsattesten blev udstedt; dèr ligger Sammensværgelsens svage Punkt, opdager vi dette Punkt, har vi Beviset i Hænde, falder Greven derpaa. Deres og min Livsopgave er fuldført, dersom jeg formaar at vriste Sandheden ud af Greven, men mislykkes det, vil den Uret, som er tilføjet Laura, aldrig blive gjort god igen."

„De er selv bange for, at det ikke skal lykkes, ikke sandt, Walter?"

„Jeg venter just ikke at faa Held med mig, jeg vil aabent og ærlig tilstaa det — der er ikke meget Haab for hende.

Jeg véd, at hendes Formue er frataget hende, jeg véd, at den sidste Mulighed for at genindsætte hende paa den Plads i Verden, hvor hun henhører, beror paa hendes værste Fjendes Barmhjærtighed, at denne Fjende paa dette Tidspunkt er absolut uangribelig og maaske vil vedblive at være dette hele sit Liv igennem. Da der altsaa er mest Sandsynlighed for, at hun vedbliver at være berøvet alt, hvad verdslige Goder angaar — Rang, Stilling, Formue — og at der altsaa ingen bedre Udsigt vil aabne sig for hende, kan den fattige Tegnelærer nu endelig uden Skade aabne sit Hjærte for hende. I de Dage, hvor hun var lykkelig, var jeg kun den Lærer, der førte hendes Haand, nu beder jeg, om denne Haand maa blive min for bestandig."

Marians Øjne mødte mine, der var et kærligt Udtryk i dem; jeg formaaede ikke at sige mere, dertil var mit Hjærte for fuldt. Mine Læber skælvede, saa at jeg var meget bange for, Marian skulde bemærke dette, hvorved hendes Medynk med mig kunde faa Overtaget. Jeg rejste mig derfor og vilde til at forlade Værelset, men hun rejste sig ligeledes og lagde sin Haand blidt paa min Skulder for at standse mig.

„Walter," sagde hun, „jeg har allerede én Gang før adskilt Dem og Laura, men det var kun for hendes og Deres Bedste. Vent lidt — min kære, kære Broder, vent, min bedste Ven — bliv her, til Laura kom-

mer og fortæller, hvad jeg har talt til hende om."

For første Gang siden hin Morgen paa Limmeridge, hvor vi tog Afsked fra hinanden, berørte hun min Pande med sine Læber. En Taare faldt fra hendes Øjne paa min Pande, hun vendte sig derfor hurtig bort, pegede paa den Stol, jeg nylig havde forladt, og gik selv ud af Stuen.

Jeg satte mig alene ved Vinduet for at afvente min Skæbne, afvente det Øjeblik, hvor den største Lykke eller den største Ulykke skulde vederfares mig.

Jeg var sikkert ikke rigtig klar, jeg aner i hvert Fald ikke, hvad jeg tænkte paa, Tankerne hvirvlede rundt i mit Hoved, tilmed skinnede Solen saa stærkt paa Havet, at det blændene mine Øjne, saa at jeg troede, de hvide Maager ude over Vandet flagrede lige foran mit Ansigt; og Bølgernes svage Slag imod Strandbredden lød som Tordenskrald for mine Øren.

Døren aabnedes, og Laura traadte ene ind i Stuen.

Lige som nu var hun traadt ind i Frokostværelset paa Limmeridge den Morgen, vi skiltes. Langsomt, tøvende og ubeskrivelig sørgmodig var hun den Gang traadt mig i Møde, nu derimod ilede hun glad og lykkelig imod mig med et straalende Lys i sine dejlige Øjne. Af egen fri Vilje slyngede hun Armene om min Hals, uden at jeg bad, mødte hendes elskede Læber mine.

„Min elskede," hviskede hun, „nu kan vi da endelig have Lov at tilstaa hinanden vor Kærlighed!"

Hendes Ansigt hvilede med et uendelig ømt Udtryk ved mit Bryst.

„Aa," udbrød hun, „hvor er jeg dog lykkelig!"

— — — — — — — — — — — — — —

Ti Dage efter var vi endnu lykkeligere — vi var da blevne Mand og Hustru.

— — — — — — — — — — — — — —

Jeg maa stadig videre i min Fortælling.

Efter et Par overmaade lykkelige Uger ved Havet maatte vi tilbage til vort Hjem i London. Allerede tre Uger efter vort Bryllup begyndte Ængstelsen over Kampens Udfald atter at indfinde sig.

Marian og jeg gjorde os al optænkelig Umage for at skjule for Laura Aarsagen til, at vi havde haft en saadan Hast med at vende tilbage; vi maatte nemlig passe paa, at Greven ikke slap os ud af Hænderne.

Det var i Begyndelsen af Maj Maaned, og hans Lejemaal udløb i Juni; dersom han fornyede Lejen af Villaen, og jeg havde mine Grunde, som senere skal blive omtalte, til at tro, at han vilde forny den, kunde jeg være nogenlunde sikker paa, at han

ikke undslap os. Skulde han derimod af en eller anden Grund skuffe mine Forventninger og forlade Landet, havde jeg nu ikke ret lang Tid til at gøre mine Forberedelser.

I den første overstrømmende Glæde over min Lykke havde der været Øjeblikke, hvor min Beslutning rokkedes, Øjeblikke, hvor jeg følte mig fristet til at lade mig nøje med det, der var; jeg havde jo opnaaet det, der hele Tiden havde været mit Maal — at eje Lauras Kærlighed. For første Gang blev jeg svag og fejg og følte Angst for den Fare, jeg udsatte mig for, — jeg skulde maaske miste det, jeg nu endelig havde opnaaet, den Lykke, vi saa længe havde higet efter, skulde være til Ende, ja, jeg vil tilstaa, at jeg paa et Tidspunkt havde fundet det aldeles vanvittigt, som jeg før havde fundet aldeles nødvendigt for vor Lykkes Fuldendelse.

Uden at vide det havde Laura ført mig bort fra min vanskelige Pligt, og uden at vide det førte hun mig nu tilbage igen paa rette Vej.

Til Tider kunde hun drømme om den forfærdelige Tid, for hvilken Angsten endnu ikke var overvundet; hun kunde da fantasere om Ting, der aldeles ikke var i hendes Tanker om Dagen. En Aften omtrent to Uger efter vort Bryllup, da jeg vaagede over hende, fordi hun sov urolig, bemærkede jeg Taarer flyde langsomt frem fra

hendes lukkede Øjenlaag og hørte en svag Hvisken fra hendes Læber, der udtalte Ord, som viste mig, at hun atter drømte om den skæbnesvangre Rejse fra Blackwater til London. Denne ubevidste Paamindelse til mig vakte mig af min Glædesrus og viste mig, hvor mine Pligter var.

Den følgende Dag skulde vi rejse hjem, og da var min Beslutning taget — ingen og intet vilde have kunnet rokke den.

Det første nødvendige Skridt var at erfare noget om Manden, vi anede jo intet som helst om hans tidligere Liv. endnu mindre, end vi fra Begyndelsen havde anet om Percivals.

Jeg begyndte med at tænke mig om, hvad jeg havde hørt om ham — spredte Meddelelser, som sikkert ikke kunde oplyse mig om noget som helst. Den vigtige Skrivelse fra Hr. Frederick Fairlie, som Marian havde modtaget sidste Vinter som Svar paa sin skriftlige Henvendelse til ham, viste sig at være uden mindste Nytte for mig.

Der var intet som helst nyt heri, vi var lige saa vidt som før — Greven havde forstaaet at narre os, eller rettere at holde os i Uvidenhed om alle Datoer og overhovedet om alt det, han ønskede, vi ikke skulde vide.

Jeg tog da atter min Tilflugt til Marian Doyle og fra Blackwater. Hun var villig til at læse et Par Sider op for mig, som henviste til hendes tidligere Nysger-

righed efter at erfare noget om Greven samt til de Par Særegenheder, som hun havde bemærket hos ham.

De Sider i Bogen, som jeg hentyder til, giver en Beskrivelse af hans Ydre og Karakter. Hun skriver, at han ikke har overskredet sit Fædrelands Grænser i mange Aar, endvidere: at han er meget forlegen for at faa at vide, om der bor Italienere i Nærheden af Blackwater eller i Nabobyen. Dernæst: at han modtager Breve med en Mængde forskellige Poststempler.

Hun er tilbøjelig til at anse hans lange Fraværelse fra sit Fødeland for ikke at være frivillig, snarere er han blevet forvist paa Grund af politiske Forseelser. Men paa den anden Side er hun ude af Stand til at forene denne Tanke med Modtagelsen af ét bestemt udenlandsk Brev, hun særlig havde lagt Mærke til fra Udlandet, der er adresseret til politiske Flygtninge, og sjældent bærer den Slags paafaldende Frimærker.

Disse Betragtninger i Dagbogen, føjede til visse Betragtninger, jeg selv havde anstillet, fik mig til at drage den Slutning, jeg undrede mig over ikke tidligere at være naaet til. Jeg sagde til mig selv, det samme som Laura en Gang havde sagt til Marian paa Blackwater, og som Grevinde Fosco havde hørt ved sin Lytten ved Døren — — Greven er Spion!

Det var rent tilfældigt, at Laura havde

benyttet dette Ord, det var i naturlig Vrede over hans Adfærd imod hende. Men j e g anvendte det imod ham af Overbevisning, det var min faste Mening, at han var Spion. Ud fra dette nye Synspunkt begreb jeg ogsaa bedre Grunden til hans mærkelige Ophold i England saa længe efter, at han havde opnaaet de Fordele ved Bedrageriet, som han ønskede. Jeg forstod pludselig alt.

I det Aar, jeg her skriver om, var der den meget omtalte Udstilling i Krystal-Paladset i London. Et usædvanlig stort Antal Udlændinge havde allerede indfundet sig, og der ankom daglig flere til Byen.

Det var ikke saaledes at forstaa, at jeg et eneste Øjeblik havde anset Greven for privat Spion, nej, en Mand med hans usædvanlige Dygtighed og sociale Stilling var ingen almindelig Spion. Jeg mistænkte ham for at være hævet over sine Standsfæller ved at indtage en betydeligere Stilling; han var rimeligvis ansat af Regeringen til at vaage over de forskellige Mænd og Kvinder, alle i underordnede Stillinger, som benyttedes til Spioneri i England. Fru Rubelle ansaa' jeg for Exempel for én af disse Kvinder; hun havde vel blot udgivet sig for Sygeplejerske den Gang paa Blackwater for at faa en extra Fortjeneste.

Da min Tanke efter min egen Mening maatte være rigtig, steg mit Humør kendelig ved Udsigten til at kunne angribe en Mand, hvem jeg hidtil havde anset for

uangribelig. Men hvem kunde jeg henvende mig til, som kunde fortælle mere om Grevens Historie, i det hele taget om hans Liv?

Det faldt mig ganske naturlig ind, at en af hans Landsmænd, én, paa hvem jeg kunde stole, vilde være den, der bedst egnede sig til at hjælpe mig; og den første, jeg tænkte paa, var derfor den eneste Italiener, jeg kendte, ærede og agtede — nemlig min mærkelige lille Ven, Professor Pesca.

Professoren har været saa længe borte fra denne Fortælling, at jeg risikerer, at han er bleven helt glemt.

Det er nødvendigt i en Fortælling som denne, at de Mennesker, den handler om, ikke omtales, undtagen naar de staar i direkte Forbindelse med de vigtige Begivenheder i den. Af den Grund er ikke alene Pesca, men ogsaa min Moder og Søster længe blevne holdte i Baggrunden. Jeg har slet ikke omtalt mine Besøg i Villaen i Hampstead, min Moders Tro paa de sammensvornes Paastand om, at den virkelige Lady Glyde var død, mine forgæves Forsøg paa at overvinde hendes og min Søsters Fordom mod Laura, som de i deres skinsyge Kærlighed til mig vedblev at klynge sig til, og som fik mig til foreløbig at hemmeligholde vort Giftermaal — alt dette har jeg som sagt forbigaaet, fordi det ikke vedrørte Hovedsagen i denne Fortælling.

Det er kun af ringe Betydning, at de forøgede mine Bekymringer og gjorde mine Skuffelser endnu bitrere.

Af samme Grund har jeg ikke omtalt, hvilken Trøst jeg fandt i Pescas broderlige Kærlighed, da jeg traf ham efter min pludselige Afrejse fra Limmeridge. Jeg har ikke omtalt den Trofasthed, hvormed min varmhjærtede lille Ven fulgte mig om Bord, da jeg skulde rejse til Amerika, eller om de larmende Glædesudbrud, hvormed han modtog mig i London. Hvis jeg vilde have modtaget de Tjenester, han tilbød mig, da jeg begyndte paa min Kamp, vilde han for længe siden være bleven omtalt i denne Fortælling. Men skønt jeg vidste, at man kunde stole ubetinget paa hans Ære og hans Mod, var jeg ikke saa sikker paa, at jeg ubetinget kunde stole paa hans Forsigtighed, og alene af den Grund foretog jeg alle mine Undersøgelser paa egen Haand. Læseren vil forhaabenlig efter dette forstaa, at Pesca ikke har været skilt fra mig, skønt han ikke har haft nogen Indflydelse paa Hovedbegivenhederne i denne Fortælling; han var en lige saa trofast og hjælpsom Ven da, som han nogen Sinde har været før.

— — — — — — — — — — — —

Før jeg bad Pesca om Hjælp, var det nødvendigt, at jeg selv saa', hvad det var

for en Mand, jeg havde at gøre med. Indtil da havde jeg aldrig set Grev Fosco.

Tre Dage efter at jeg var kommen tilbage til London med Laura og Marian, begav jeg mig mellem Klokken ti og elleve om Formiddagen alene af Sted til Forest Road, St. Johels Wood. Det var dejligt Vejr — jeg havde nogle Timer tilovers, og jeg fandt det sandsynligt, at Greven, hvis jeg ventede lidt, vilde lade sig friste til at gaa ud. Jeg havde ingen Grund til at frygte for, at han skulde genkende mig om Dagen, for den eneste Gang han havde set mig, var den Nat, da han fulgte efter mig paa Vejen til mit Hjem.

Jeg saa' ingen i Vinduet i Façaden af Vinduet; saa gik jeg ned ad en Vej, der førte langs Siden af det, og saa' ind over den lave Havemur. Et af Vinduerne i Stueetagen stod aabent, og over dets Aabning var der anbragt et Net. Jeg saa' ikke nogen, men i Værelset hørte jeg først en fløjtende, skingrende Fuglesang og saa' den dybe, klangfulde Stemme, som jeg kendte fra Marians Beskrivelse. „Kom hen paa min Lillefinger, mine søde smaa Pipper!" raabte Stemmen — „kom ud og hop op ad Trapperne — en, to tre, og saa op — en, to, tre — og saa ned — en, to, tre — pip pip, pip!" Greven afrettede sine Kanariefugle, som han i Marians Tid havde gjort det paa Blackwater.

Jeg ventede lidt, saa holdt Fuglesangen

op — „kom og kys mig, I smaa Englebørn," sagde den dybe Stemme. — Der blev en Kvidren og Pippen — derpaa hørtes en sagte Latter, et Øjebliks Stilhed, saa blev Havedøren lukket op — jeg skyndte mig bort. Den prægtige Bøn af Rossinis „Moses", sungen med en klangfuld Basstemme, lød ud i Forstadens dybe Stilhed — Havelaagen gik op og smækkede i igen — Greven var kommen ud paa Vejen.

Han gik over Landevejen og hen til Regents Park. Jeg blev ved at gaa paa den anden Side af Vejen lidt bag ham og i samme Retning som han.

Marian havde forberedt mig paa hans høje Skikkelse, uhyre Korpulence og iøjnefaldende Sørgedragt, men ikke paa den frygtelige Friskhed, Smidighed og Livskraft, der prægede hver af hans Bevægelser. Han bar sine tresindstyve Aar, som om de knap var fyrretyve — han slentrede af Sted med Hatten paa Siden af Hovedet, med lette, dansende Trin, svingende sin store Stok, nynnende hen for sig, fra Tid til anden betragtende Haver og Huse med en smilende, nedladende Beskyttermine. Hvis man havde fortalt et fremmed Menneske, at hele Egnen tilhørte denne Mand, vilde denne fremmede slet ikke have tvivlet derom. Greven saa' sig ikke en eneste Gang om, han gav tilsyneladende aldeles ikke Agt paa mig eller paa nogen af dem, der gik forbi ham, undtagen nu og da,

naar han smilede med en let, faderlig Godmodighed til de Barnepiger og Børn, som han mødte. Paa den Maade gik vi, indtil vi naaede en Række Butiker ved den vestlige Side af Parken.

Her standsede han udenfor en Konditorbutik, gik ind, vistnok for at gøre en Bestilling, og kom strax efter ud igen med en Kage i Haanden.

Der stod en Italiener og spillede paa Lirekasse udenfor Butiken; paa Lirekassen sad en ussel lille mager Abe. Greven blev staaende, bed et Stykke af Kagen af til sig selv og rakte alvorlig Resten til Aben. „Stakkels lille Fyr!“ sagde han med komisk Ømhed; „du ser saa sulten ud! I Menneskekærlighedens hellige Navn byder jeg dog herved lidt Frokost!“ Spillemanden bad ynkelig den godgørende fremmede Herre om en Skilling, men Greven trak haanlig paa Skulderen og gik videre.

Nu kom vi til Gaderne og de bedre Butiker mellem New Road og Oxford Street. Greven blev atter staaende og gik saa ind i en lille Brillebutik, hvor der paa en Plakat stod: „Reparationer udføres“. Han kom ud igen med en Kikkert i Haanden, gik et Par Skridt videre og standsede for at se paa en Theaterplakat paa et Gadehjørne. Han læste Plakaten omhyggelig, betænkte sig et Øjeblik og raabte saa en tom Droske an. „Operaens Billetkontor!“

sagde han til Kusken — — saa kørte han bort.

Jeg gik over Gaden og saa' paa Plakaten. Det Stykke, der skulde gaa den Aften, var „Lucrezia Borgia". Kikkerten, som Greven havde i Haanden, hans opmærksomme Undersøgelse af Plakaten og hans Ordre til Kusken tilkendegav tydelig, at han vilde høre denne Opera den Aften. Jeg kunde faa Fribillet til Parterret for mig selv og en Ledsager ved at henvende mig til en af Dekorationsmalerne, som jeg tidligere havde kendt. Der var en vis Sandsynlighed for, at jeg og den, der var med mig den Aften, let kunde faa Øje paa Greven, og saaledes vilde jeg være i Stand til at forvisse mig om, hvorvidt Pesca kendte sin Landsmand eller ej.

Denne Betragtning bestemte mig — jeg skaffede Billetterne og lagde et Brev op til Professoren i hans Lejlighed.

Klokken tre Kvarter til otte gik jeg op for at hente ham til Theatret. Min lille Ven var stærkt betagen og forventningsfuld, han havde pyntet sig med en Blomst i Knaphullet og den største Kikkert, jeg nogen Sinde har set, knuget op under sin Arm.

„Er De færdig?" spurgte jeg.

„Fix og færdig," sagde Pesca.

Saa gik vi.

De sidste Toner af Ouverturen lød, og alle Pladserne i Parterret var besatte, da Pesca og jeg naaede Theatret.

Der var imidlertid Staapladser i den Gang, der gaar uden om hele Gulvet, og paa den Plads kunde man bedst opnaa, hvad jeg den Aften ønskede: at overse Tilskuerpladsen saa vidt muligt. Jeg saa' først Parkettet igennem — men Greven var der ikke; idet jeg gik gennem Gangen tilbage til Pesca og saa' mig opmærksomt omkring, fik jeg Øje paa Greven. Han havde en udmærket Plads, omtrent midt paa en Bænk to, tre Rækker bag Parkettet. Jeg stillede mig lige ud for hans Række med Pesca ved Siden af mig — Professoren vidste endnu ikke, hvorfor jeg havde taget ham med, og lod til at være forbavset over, at vi ikke gik nærmere til Scenen.

Tæppet gik op — Operaen begyndte. I hele første Akt blev vi paa vor Plads, medens Greven sad optaget af Orkestret og Sangerne og ikke kastede et Blik paa os. Ikke en Tone af Donizettis herlige Musik gik tabt for ham. Dèr sad han ragende op over sine Sidemænd, af og til nikkende begejstret. Naar Folk i Nærheden af ham klappede ved Slutningen af en Arie, som Publikum i Almindelighed gør uden det mindste Hensyn til Orkestermusiken, der fulgte lige efter, saa' han paa dem med et Udtryk af medlidende Bebrejdelse og holdt Haanden op som til en høflig Anmodning.

Ved de finere Nuancer af Sang og Instrumentation, som andre ikke bemærkede, bevægede han sagte de tykke Hænder med stramtsiddende sorte Handsker mod hinanden, saaledes som en kulliveret musikkyndig Mand tilkendegiver sit Bifald. — Samtidig surrede saa hans bifaldende Bravo — Bra—vo gennem Stilheden som en stor Kats Knurren. Hans nærmeste Sidemænd, brave rødmussede Folk fra Landet, der lidt fortumlede solede sig i den fine, moderne Hovedstads Glæder, begyndte at følge Trop med ham. Mangen en højrøstet Bifaldsytring fra Publikum den Aften havde sit Udgangspunkt fra de sagte klappende, sorthandskede Hænder. Dette Menneskes glubende Forfængelighed tog mod denne Hyldest til hans overlegne Kritik med et Udtryk af den højeste Nydelse. Der gled Smil paa Smil over hans svære Ansigt; han saa' sig om under Pavserne, overordenlig veltilfreds med sig selv og sine Medmennesker. „Ja, de barbariske Mennesker lærer noget af mig — her, dèr og alle Vegne øver jeg, Fosco, min Indflydelse — jeg behersker Mennesker.“ Hvis nogen Sinde et Ansigt har talt, saa talte hans Ansigt i dette Øjeblik, og det var det Sprog, det førte.

Tæppet faldt efter første Akt, og Publikum rejste sig for at se sig om — det var dette Øjeblik, jeg havde ventet paa; nu kunde jeg faa at vide, om Pesca kendte ham. Han rejste sig som de andre og saa'

med sin Kikkert paa dem, der sad i Logerne. Først vendte han Ryggen til os, men efterhaanden vendte han sig mod vor Side af Theatret og saa' paa Logerne over os, brugte Kikkerten et Øjeblik, tog den saa bort, men vedblev at se op. Det var dette Øjeblik, da han vendte Ansigtet lige mod os, som jeg benyttede til at henlede Pescas Opmærksomhed paa ham.

„Kender De den Mand?" spurgte jeg. „Hvad for én, kære Ven?"

„Den høje, tykke Mand, der staar dèr med Ansigtet mod os."

Pesca stod paa Tæerne og saa' paa Greven.

„Nej," sagde Professoren — den tykke svære Mand er mig ganske ubekendt. — Er det en Berømthed, eller hvorfor viser De mig ham?"

„Fordi jeg har særlige Grunde til at ønske at faa noget at vide om ham. Han er en Landsmand af Dem — og hedder Grev Fosco. — Kender De det Navn?"

„Nej, Walter — jeg kender hverken Manden eller Navnet."

„Er De ganske sikker paa, at De slet ikke kender ham — se igen paa ham — se omhyggelig paa ham. Jeg skal nok fortælle Dem, hvorfor jeg er saa ivrig — bagefter, naar vi gaar fra Theatet. — Vent lidt, lad mig hjælpe Dem op her, hvor De kan se ham bedre."

Jeg hjalp den lille Mand op til et højere

Stade — her hindrede hans Lidenhed ham ikke i at se, hvad han vilde — han kunde godt naa at se over Hovedet paa de Damer, der sad yderst paa Rækken.

En slank lyshaaret Mand, der stod ved Siden af os, men som jeg ikke havde lagt Mærke til før — en Mand med et Ar paa den venstre Kind — saa' opmærksomt paa Pesca, da jeg hjalp ham op, og da han fulgte Retningen af Pescas Blik, saa' han endnu mere opmærksomt paa Greven. Vore Ord havde vistnok naaet hans Øren og havde maaske, tænkte jeg, vakt hans Nysgerrighed.

Imidlertid fæstede Pesca et alvorligt Blik paa det brede, runde, let opadvendte Ansigt lige overfor ham.

„Nej," sagde han saa, „jeg har aldrig set den store tykke Mand for mine Øjne."

Endnu medens han talte, saa' Greven hen paa Rækkerne bag os. —

De to Italieneres Øjne mødtes. Et Øjeblik i Forvejen havde jeg paa Grund af Pescas gentagne Forsikringer været overbevist om, at Pesca ikke kendte Greven. Et Øjeblik efter var jeg lige saa overbevist om, at Greven kendte Pesca.

Kendte ham, ja, og — hvad der var end mere overraskende — var bange for ham. Det var ikke muligt at tage fejl af den Forandring, der foregik med Skurkens Ansigtsudtryk. Den blygraa Farve, der lagde sig over hans ellers gullige Hud, den

pludselige Stivnen af alle Træk, det stjaalne, spejdende Blik i hans kolde, graa Øjne, og det Ubehag, der lagde sig over hele hans Skikkelse, var talende nok: en dødelig Skræk beherskede hans Sjæl og hans Legeme, og det var Synet af Pesca, som var Skyld deri.

Den slanke Mand med Arret paa Kinden stod lige ved Siden af mig. Han havde aabenbart draget sin Slutning, som jeg havde draget min, om den Virkning, Synet af Pesca gjorde paa Greven. Han saa' ud som en elskværdig dannet Udlænding, og hans Interesse for os gav sig ikke til Kende paa nogen fornærmelig Maade.

Hvad mig angaar, var jeg saa overrasket over den Forandring, der var foregaaet med Greven, og saa forbavset over den uventede Retning, Begivenhederne havde taget, at jeg ikke vidste, hvad jeg skulde sige eller gøre. Pesca vækkede mig ved efter at være gaaet ned paa sin Plads igen og udbryde:

„Hvor den tykke Mand dog stirrer! Er det paa mig? Er jeg maaske berømt? Hvor kan han kende mig, naar jeg ikke kender ham?"

Jeg holdt Blikket fæstet paa Greven. Jeg saa' ham for første Gang røre sig igen, da Pesca rørte sig, saa at han ikke tabte den lille Mand af Syne, nu da han igen indtog en lavere Plads. Jeg var nysgærrig efter at se, hvad der vilde ske, hvis Pescas

Opmærksomhed under de Omstændigheder blev bortledt fra ham, og jeg spurgte følgelig Professoren, om der var nogle af Damerne i Logerne, der var hans Elever. Pesca tog øjeblikkelig den store Kikkert for Øjnene og saa' sig langsomt rundt i Theatret, idet han med den mest samvittighedsfulde Opmærksomhed søgte efter sine Elever i Logerne.

I samme Øjeblik, som han viste sig optagen af dette, vendte Greven sig om, gik forbi de Mennesker, der sad ved Siden af ham ved den Ende af Rækken, der var os fjærnest, og forsvandt i Midtergangen, der fører ud gennem Parterret. Jeg greb Pesca i Armen, og til hans ubeskrivelige Forbavselse trak jeg ham med i Baggrunden i Parterret for at afskære Greven Vejen, inden han naaede Døren. Det overraskede mig en Smule, at den slanke Mand skyndte sig ud foran os; han undgik en Standsning, som foranledigedes ved, at nogle Mennesker paa vor Side af Parterret forlod deres Pladser, hvorved Pesca og jeg blev opholdte. Da vi naaede Udgangen, var Greven forsvunden, og den fremmede med Arret var ogsaa borte.

„Lad os gaa hjem, Pesca — til Deres Lejlighed — jeg maa tale med Dem i Enrum —."

„Men du gode Gud!" udbrød Professoren yderlig forvirret; „hvad i Alverden er der dog paa Færde?"

Jeg gik hurtig af Sted uden at svare ham. De Omstændigheder, under hvilke Greven havde forladt Theatret, indgav mig den Tanke, at hans besynderlige Iver efter at undslippe fra Pesca kunde formaa ham til at gøre endnu yderligere Skridt — han kunde undslippe mig ved at tage fra London. Jeg tvivlede om mit Held, hvis jeg gav ham saa meget som en Dags Frihed til at handle efter eget Forgodtbefindende; og jeg var bange for den lyshaarede Udlænding, der var kommen os i Forkøbet, og hvem jeg mistænkte for at have en bestemt Hensigt med at følge efter ham.

Med denne dobbelte Bekymring over mig fik jeg snart forklaret Pesca, hvad jeg ønskede —; saa snart vi to blev ene, forøgede jeg hans Forbavselse hundredefoldig ved lige saa klart og uforbeholdent, som jeg har fortalt det i disse Blade, at meddele ham, hvad der var min Hensigt.

„Men min kære Ven, hvad kan jeg gøre?“ udbrød Professoren med en ynkelig, bønfaldende Haandbevægelse. „Hvordan i Alverden kan jeg hjælpe Dem, Walter, naar jeg ikke kender Manden?“

„Men han kender Dem — han er bange for Dem, han er gaaet fra Theatret for at undslippe Dem — Pesca, der maa være en Grund til det. Tænk Dem om — tænk over hele Deres Liv, før De kom til England — De har fortalt mig, at De forlod Italien af politiske Grunde — De har

aldrig omtalt de Grunde nærmere, og jeg spørger ikke om dem nu. Jeg beder Dem kun om at lede i Deres Erindring og sige mig, om — der ikke er noget i Deres Fortid, som kunde være Skyld i den Rædsel, som Synet af Dem øjeblikkelig fremkaldte hos denne Mand."

Til min ubeskrivelige Overraskelse gjorde disse efter min Mening ganske uskyldige Ord den samme Virkning paa Pesca, som Synet af ham havde gjort paa Greven; min lille Vens rødmussede Ansigt blev i et Nu kridhvidt, og han trak sig langsomt tilbage fra mig, skælvende fra Top til Taa.

„Walter!" sagde han, „De véd ikke, hvad De spørger om."

Han talte hviskende — han saa' paa mig, som om jeg pludselig havde røbet en skjult Fare, der truede os begge. I Løbet af et Minut var den livsglade, livlige, originale lille Mand, som jeg havde kendt i saa mange Aar, saa fuldstændig forvandlet, at jeg, hvis jeg havde mødt ham paa Gaden efter denne Forandring, sikkert ikke vilde have genkendt ham.

„Undskyld, hvis jeg, mod min Vilje, har saaret Dem eller forvoldt Dem nogen Sorg," sagde jeg. „Husk paa den grusomme Uret, Grev Fosco har tilføjet min Hustru, husk paa, at denne Uret aldrig kan blive oprettet, undtagen jeg faar Midler i Hænde til at tvinge ham til at gøre sin Uret god igen. Jeg taler hendes Sag, Pesca, og jeg

beder Dem igen om Forladelse — saa kan jeg ikke sige mere."

Jeg rejste mig for at gaa — han standsede mig, før jeg havde naaet Døren.

„Vent lidt," sagde han, „De har rystet mig dybt. De véd ikke, under hvilke Omstændigheder jeg forlod Italien, og hvorfor jeg gjorde det. Lad mig prøve paa at blive rolig — lad mig tænke mig om, hvis jeg kan."

Jeg satte mig atter paa min Plads. Han gik op og ned i Stuen og talte usammenhængende med sig selv paa sit eget Sprog. Efter at han flere Gange var gaaet frem og tilbage, kom han pludselig hen til mig og lagde med en besynderlig Ømhed og Højtideligheed Haanden paa mit Bryst.

„Sig mig oprigtig, Walter," sagde han, „er der virkelig ingen anden Maade at ramme den Mand paa end gennem mig?"

„Nej, der er ikke," svarede jeg. Han gik atter fra mig, lukkede Døren op og saa' forsigtig ud i Gangen, lukkede den igen og kom tilbage.

„Fra den Dag, De frelste mit Liv, har De haft Raadighed over det, Walter," sagde han. „De kan tage det, naar De vil. — Tag det saa nu. — Ja, jeg mener, hvad jeg siger — de næste Ord jeg siger, vil, saa sandt der er en Gud til, lægge mit Liv i Deres Hænder."

Den Alvor, hvormed han bævende

sagde disse Ord, overbeviste mig om, at han talte sandt.

„Husk vel paa," vedblev han, idet han i stærk Sindsbevægelse rystede Haanden for mit Ansigt. — „Jeg selv husker ikke, at der er nogen Forbindelse mellem denne Fosco og den Fortid, jeg for Deres Skyld vil berette om. — Hvis De skulde huske nogen saadan Forbindelse — saa skjul den for mig, fortæl mig intet -- jeg beder og bønfalder Dem paa mine Knæ om at lade mig vedblive at være lige saa uskyldig og blind for, hvad der skal ske i Fremtiden, som jeg er det nu!"

Han sagde tøvende et Par usammenhængende Ord og holdt saa atter inde.

Jeg saa', at den Anstrængelse, det kostede ham at tale et fremmed Sprog under disse alvorlige Omstændigheder, forøgede den Vanskelighed, som han havde ved overhovedet at tale med mig om denne Sag. Da jeg i Begyndelsen af vort Bekendtskab havde lært at læse og forstaa Italiensk, men ikke at tale det, foreslog jeg ham, at han skulde fortælle paa sit Modersmaal, og jeg spørge paa mit. Han gik ind paa mit Forslag. — Paa hans flydende Sprog, talt med en voldsom Sindsbevægelse, der røbedes ved det stadige Minespil og de vilde Gestus, men ikke en eneste Gang ved højlydt Tale, hørte jeg de Ord, som væbnede mig til den sidste Kamp, som denne Historie skal melde om.

„De véd ikke, af hvad Grund jeg forlod Italien," begyndte han; „De har kun hørt, at det var politiske Grunde. Hvis jeg var bleven forvist hertil af mit Lands Regering, vilde jeg ikke have holdt Grunden hemmelig for Dem eller nogen anden; jeg har skjult den, fordi det ikke er Regeringen, der har forvist mig. De har hørt om de politiske Selskaber, som findes skjulte i hver større By i Udlandet. — Jeg var Medlem af disse Selskaber, da jeg var i Italien, og er det endnu, medens jeg er her. Da jeg kom hertil, kom jeg paa min overordnedes Befaling — jeg var for ivrig i mine unge Dage, jeg udsatte mig for at bringe mig selv og andre i Fare — af den Grund fik jeg Ordre til at udvandre til England og vente. — Jeg udvandrede, jeg ventede, og jeg venter endnu. Jeg kan blive kaldt bort i Morgen — eller om ti Aar — det er mig det samme — jeg er her, jeg ernærer mig ved Undervisning, og jeg venter. Jeg bryder ikke nogen Ed. — De skal strax faa at vide hvorfor — — naar jeg viser Dem min fulde Fortrolighed ved at sige Dem Navnet paa det hemmelige Selskab, jeg er Medlem af. — Alt, hvad jeg gør, er at lægge mit Liv i Deres Hænder. Hvis noget Menneske nogen Sinde faar at vide, at det, jeg nu siger Dem, er kommet over mine Læber, er jeg dødsens, saa vist som jeg sidder her."

Han hviskede de næste Ord i mine

Øren — jeg bevarer den Hemmelighed, som han den Gang betroede mig. Det Selskab, han hørte til, er tilstrækkelig karakteriseret, naar jeg kalder det „Broderskabet" de Par Gange, jeg hentyder til det.

Selskabets Formaal," vedblev Pesca, „er i Korthed det samme som alle den Slags hemmelige politiske Selskabers — nemlig Tilintetgørelse af Tyranniet og Hævdelse af Folkenes Ret. — Dette Selskab har følgende Princip: Saa længe en Mands Liv er nyttigt eller blot uskadeligt, har han Ret til at nyde det; men hvis han skader sine Medmennesker, er denne hans Ret forbrudt, og det er ikke alene ingen Forbrydelse, men en fortjenstfuld Gerning at berøve ham det. For saa vidt synes De vel, at vort Selskab ligner alle andre hemmelige politiske Selskaber; men „Broderskabet"s Love er anderledes end noget andet Selskabs paa hele Jorden: Medlemmerne kender ikke hinanden — der er en Præsident i Italien og Præsidenter i Udlandet — hver af dem har sin Sekretær. Præsidenterne og Sekretærerne kender Medlemmerne, men Medlemmerne er alle fremmede for hverandre, indtil Præsidenterne enten paa Grund af de politiske Forhold eller paa Grund af „Broderskabet"s indre Anliggender finder det nødvendigt at gøre dem bekendte med hverandre. Da der tages saadanne Forholdsregler, aflægger vi ikke Ed, naar vi lader os optage som Medlemmer — vi

bliver mærkede med et hemmeligt Mærke, som vi bærer paa vort Legeme, og som holder sig, saa længe vi lever. Vi faar Befaling til at passe vort sædvanlige Arbejde og melde os til Præsidenten eller Sekretæren fire Gange om Aaret for at høre, om man har Brug for vor Tjeneste. Der bliver strax sagt os, at hvis vi forraader Selskabet eller skader det ved at fremme Formaal, der strider mod dets Formaal, maa vi dø efter „Broderskabet"s Princip, vi falder — maaske for en fremmed Mands Haand, der er sendt fra Verdens yderste Grænse for at bringe os Døden, eller vi falder for vor bedste Vens Haand, uden at vi, trods mange Aars fortrolige Samliv, har anet, at han var Medlem af Selskabet. Undertiden bliver Dødsstraffen udsat, undertiden følger Døden umiddelbart efter Forræderiet. Det er vor første Pligt at forstaa at vente taalmodig, vor næste Pligt at forstaa at adlyde, naar Ordren bliver givet. Der er nogle af os, der kommer til at vente hele deres Liv uden at blive kaldede, andre kan blive satte til Arbejdet eller til Forberedelserne dertil Dagen efter, at de er blevne optagne som Medlemmer. Jeg selv — den lille godmodige, muntre Mand, som De kender, der af egen Drift næppe vilde løfte et Lommetørklæde op for at slaa til en Flue, der summer om hans Ansigt, meldte mig en Gang i mine yngre Dage, efter en Krænkelse saa frygtelig, at jeg ikke vil fortælle Dem om den,

som Medlem af Selskabet, ganske impulsivt — — i den Tilstand kunde jeg lige saa godt ganske impulsivt have begaaet Selvmord. Og nu maa jeg blive i det — det holder mig fast til min Død, hvad jeg end nu under lykkeligere Forhold og med Manddomsalderens større Besindighed mener om det. Medens jeg endnu var i Italien, var jeg Sekretær, og alle de Medlemmer, der den Gang blev fremstillede for Præsidenten, blev ogsaa fremstillede for mig."

Jeg begyndte at forstaa ham, jeg saa', hvad Betydning denne mærkværdige Tilstaaelse havde for mig. Han ventede et Øjeblik og iagttog mig alvorlig, iagttog mig, til han aabenbart havde gættet, hvad der foregik i mit Sin, før han vedblev:

„Jeg ser paa Deres Ansigt, at De allerede har draget Deres Slutning — lad være at sige mig noget, hold mig udenfor Deres hemmelige Tanker. Lad mig bringe mit sidste Offer for Deres Skyld og saa forlade dette Æmne for aldrig at vende tilbage til det igen."

Han gjorde Tegn til mig, at jeg ikke skulde svare, rejste sig, tog Frakken af og smøgede Skjorteærmet op paa den venstre Arm. —

„Jeg lovede Dem at vise Dem fuld Fortrolighed," hviskede han mig ind i Øret, medens hans Øjne vagtsomt saa' hen paa Døren. „Hvad Følgen end skal blive, skal De ikke kunne bebrejde mig, at jeg har

skjult noget for Dem, som var nødvendigt for Dem at vide. Jeg har sagt, at „Broderskabet“ kender sine Medlemmer paa et Mærke, der holder sig hele Livet. Se nu selv Mærket, og hvor det sidder.“

Han løftede den bare Arm og viste mig paa den indvendige Side af dens øverste Del et Mærke, der var brændt dybt ind i Kødet og farvet med en stærk rød Farve. Jeg vil ikke røbe, hvad det forestillede — det er nok at sige, at det var cirkelrundt og saa lille, at en Krone vilde have dækket det fuldstændig.

„En Mand, der har dette Mærke brændt ind paa dette Sted,“ sagde han, idet han trak Skjorteb ned, „er Medlem af „Broderskabet“, og en Mand, der har forraadt „Broderskabet“, bliver tidligere eller senere opdaget af de øverste Myndigheder, der kender ham, hvad enten det er Præsidenter eller Sekretærer. Og en Mand, der bliver opdaget, er dødsens. Ingen menneskelige Love kan beskytte ham. Husk, hvad De nu har set og hørt, drag hvilke Slutninger, De vil, og gør, hvad De lyster. Men for Guds Skyld — hvad De end opdager, hvad De end gør, saa fortæl mig ikke noget derom! Lad mig være fri for et Ansvar, som jeg gyser ved at tænke paa, som jeg i min Samvittighed véd ikke paahviler mig nu. — For sidste Gang siger jeg — paa min Ære som Gentleman — hvis den Mand, De viste mig i Theatret, kender mig, saa

har han forandret sig saadan eller er saa godt forklædt, at jeg ikke kender ham igen. Jeg kender ikke hans Livsførelse eller hans Formaal her, jeg har aldrig set ham, end ikke hørt det Navn, han bærer her før i Aften. Jeg kan ikke sige mere. Gaa lidt fra mig, Walter, jeg er overvældet af, hvad der er sket, jeg er rystet af, hvad jeg har fortalt. Lad mig prøve paa at være mig selv igen, naar vi mødes næste Gang."

Han lod sig falde ned i en Stol, vendte sig fra mig og skjulte Ansigtet i sine Hænder. Jeg lukkede Døren sagte op for ikke at forstyrre ham og sagde til Afsked et Par Ord, som han kunde høre paa eller lade være, efter som han fandt for godt.

„Jeg vil gemme Mindet om i Aften i mit inderste Hjærte," sagde jeg; „De skal aldrig komme til at angre den Tillid, De har vist mig. Maa jeg komme til Dem i Morgen? Maa jeg komme Klokken ni?"

„Ja, Walter," sagde han og saa' venlig op paa mig og talte nu atter mit Modersmaal, som om hans eneste Maal var at faa det gamle Forhold oprettet mellem os. „Kom til min tarvelige lille Frokost, før jeg gaar ud til mine Elever."

„God Nat, Pesca."

„God Nat, min Ven."

Min første Tanke, efter at jeg var ble-

ven ene, var den, at jeg ikke havde andet at gøre end at handle strax efter, at jeg havde faaet disse Oplysninger — jeg maatte sikre mig Greven den Aften, eller jeg risikerede — selv om jeg kun udsatte det til den næste Morgen — at miste den sidste Chance til at oprette Uretten mod Laura. Jeg saa' paa mit Uhr — Klokken var ti.

Der var ingen Skygge af Tvivl hos mig om Grunden til, at Greven saa skyndsomt havde forladt Theatret. Hans Flugt fra os den Aften var utvivlsomt kun Indledningen til hans Flugt fra London. Han havde „Broderskabet"s Mærke paa sin Arm — derom var jeg lige saa overbevist, som hvis han havde vist mig det, og han havde et Forræderi mod „Broderskabet" paa sin Samvittighed — det havde jeg set, da han genkendte Pesca.

Det var let at forstaa, hvorfor denne Genkendelse ikke havde været gensidig. En Mand med Grevens Karakter vilde aldrig udsætte sig for de frygtelige Følger af at blive Spion uden at sørge for sin personlige Sikkerhed lige saa omhyggelig, som han sørgede for sin Belønning i klingende Mønt. Det glatragede Ansigt, som jeg havde vist Pesca i Theatret, havde maaske i Pescas Tid været dækket af et Skæg, hans mørkebrune Haar var maaske en Paryk, hans Navn var aabenbart falsk. Og Tiden havde maaske selv hjulpet med — hans uhyre Fedme var maaske først kommen i de se-

nere Aar Der var al mulig Grund til, at Pesca ikke kunde kende ham igen, og al mulig Grund til, at han skulde kende Pesca, hvis mærkværdige Ydre gjorde ham let kendelig, hvor han saa var.

Jeg har sagt, at jeg var sikker paa, hvad der var Grevens Hensigt, da han flygtede fra os i Theatret. Hvor kunde jeg tvivle derom, naar jeg med mine egne Øjne havde set, at han selv troede, at han, trods sit forandrede Ydre, var bleven genkendt af Pesca og derfor var i Livsfare. Hvis jeg kunde faa ham i Tale den Aften, hvis jeg kunde vise ham, at ogsaa jeg kendte den Fare, der truede hans Liv, hvad vilde saa Følgerne blive — naturligvis det, at en af os blev Herre over Stillingen — og en af os uundgaaelig kom i den andens Vold.

Jeg skyldte mig selv at overveje den Fare, der truede mig, før jeg udsatte mig for den — og jeg skyldte min Hustru at gøre alt, hvad der stod i min Magt for at forringe Faren.

De Farer, der truede mig, behøvede ikke at opregnes hver for sig — de mundede alle ud i én og den samme. Hvis Greven opdagede, at den direkte Vej til hans Sikkerhed gik over mit Lig, vilde han rimeligvis aldrig tænke paa at gyse tilbage for at overrumple mig, naar jeg var ene med ham og i hans Vold og gaa hen over mit Lig. Efter nogen Tids Overvejelse stod det mig klart, hvad der var det eneste

Middel, hvorved jeg kunde forringe Faren. Før jeg overfor ham røbede den Opdagelse, jeg havde gjort, maatte jeg anbringe en Meddelelse om denne Opdagelse paa et Sted, hvor den øjeblikkelig kunde bruges mod ham, og hvor han ikke kunde faa den i sin Magt. Hvis jeg lagde Minen under ham, før jeg nærmede mig ham, og hvis jeg gav en tredje Person Ordre til at tænde den inden en vis Frist, undtagen han fik Kontraordre af min egen Mund eller skriftlig, undertegnet af mig — saa var Grevens Sikkerhed fuldstændig afhængig af min, og jeg havde Overtaget over ham — endog i hans eget Hus.

Denne Tanke faldt mig ind, da jeg var i Nærheden af den nye Lejlighed, som vi var flyttede ud i, da vi kom hjem fra Kysten. Jeg kom ind, uden at forstyrre nogen, ved Hjælp af min Nøgle. Der stod et Lys i en Stage i Entreen, jeg tændte det og listede mig op i mit Arbejdsværelse for at gøre mine Forberedelser og komme til at møde Greven, inden Laura eller Marian kunde have den mindste Anelse om, hvad jeg havde i Sinde at gøre.

Jeg skrev et Brev til Pesca — det var den sikreste Forholdsregel, j g kunde træffe. Det lød som følger:

„Den Mand, jeg viste Dem i Theatret, er Medlem af „Broderskabet“ og har sveget det. Gør øjeblikkelig Skridt for at overbevise Dem om Rigtigheden af disse to Paastande.

De véd, hvad Navn han gaar under her i Landet — hans Adresse er Forest Road Nr. 5, St. Johns Wood. Jeg besværger Dem ved den Kærlighed, De en Gang har næret for mig, om at bruge den Magt, der er overdraget Dem, mod denne Mand — uden Barmhjærtighed og uden Opsættelse. Jeg har vovet alt og tabt alt, og jeg har maattet bøde derfor med Livet."

Jeg underskrev med mit Navn, lagde Brevet i en Konvolut og forseglene det. Uden paa Konvoluten skrev jeg: „Lad Brevet være lukket til i Morgen tidlig Klokken ni. Hvis De ikke hører fra mig eller ser mig før den Tid, saa bryd Seglet paa Slaget og læs Indholdet. Jeg underskrev dette med mine Forbogstaver og lagde det hele i en anden Konvolut, som jeg forseglede og adresserede til Pesca.

Efter dette havde jeg intet andet at gøre end at finde en Maade, hvorpaa jeg øjeblikkelig kunde afsende det — saa havde jeg gjort, hvad der stod i min Magt. Hvis der hændte mig noget i Grevens Hus, havde jeg nu sørget for, at han kom til at bøde derfor med sit Liv.

At Pesca havde Magt til at hindre ham i at undslippe, var jeg overbevist om. Den paafaldende Iver, han havde vist for at undgaa alle Oplysninger om Greven — eller med andre Ord for at være saa uvidende, at han kunde forsvare for sin egen Samvittighed at forholde sig passiv

— røbede tydelig, at han havde Midler til at udøve „Broderskabet"s frygtelige Justits, selv om han som den menneskekærlige Mand, han var, ikke havde villet sige det i min Nærværelse. Den Sikkerhed, hvormed disse hemmelige Selskabers Hævn træffer en Forræder, hvor han saa skjuler sig, har endog jeg med min ringe Erfaring set saa mange Exempler paa, at jeg ikke kan tvivle derom. Jeg huskede blot fra min Avislæsning Exempler baade fra London og Paris paa, at Udlændinge var blevne fundne gennemborede paa Gaderne, uden at man kunde opspore Morderen, at der var blevet kastet Lig eller Dele af Lig i Themsen eller Seinen af Hænder, der aldrig blev opdagede. Jeg har ikke skjult noget angaaende mig selv i denne Fortælling, og jeg vil ikke skjule her, at jeg selv mente, jeg havde skrevet Grev Foscos Dødsdom, hvis det skæbnesvangre Tilfælde indtraadte, der bemyndigede Pesca til at aabne mit Brev.

Jeg forlod mit Værelse for at gaa ned i Stueetagen og tale med Værten om at faa fat i et Bud. Han var tilfældigvis paa Trapperne, og vi mødtes paa Afsatsen. Han foreslog, at vi skulde sende hans Søn, en flink Dreng, af Sted med Brevet. Jeg lod Drengen komme op til mig og forklarede ham, hvad jeg ønskede. Han skulde tage en Droske og køre med Brevet til Pesca, overgive det i hans egne Hænder og bringe mig en skriftlig Kvittering for det fra ham;

saa skulde han køre tilbage til mig og lade Drosken vente paa mig. Klokken var da henad halvelleve; jeg beregnede, at Drengen kunde være tilbage igen i Løbet af tyve Minuter, og at jeg derefter kunde køre til St. Johns Wood paa tyve Minuter.

Da Drengen var gaaet, gik jeg atter ind i mit Værelse for at bringe visse Papirer i Orden, saa at de med Lethed kunde findes i Tilfælde af, at det værste skulde hænde. Nøglen til det gammeldags Skrivebord, hvori Papirerne var opbevarede, lagd jeg i en forseglet Konvolut paa mit Bord — den var adresseret til Marian. Da det var gjort, gik jeg ned til Dagligstuen, hvor jeg ventede at se Laura og Marian sidde og vente, til jeg kom hjem fra Theatret. Jeg følte, at min Haand for første Gang rystede, da jeg lagde den paa Laasen.

Der var ingen anden i Stuen end Marian; hun læste og saa' overrasket ned paa sit Uhr, da jeg traadte ind.

„Hvor du kommer tidlig hjem," sagde hun; „du maa være gaaet, før Stykket var forbi."

„Ja," svarede jeg, „hverken Pesca eller jeg vilde vente, til det var forbi. Hvor er Laura?"

„Hun havde en slem Hovedpine i Aften, og jeg raadede hende til at gaa i Seng, da vi havde drukket vor The."

Jeg gik ud af Stuen under Paaskud af at se, om Laura sov. Marian var begyndt

at se spørgende paa mig med sit skarpe Blik — hendes . hurtige Instinkt sagde hende, at der var n o g e t, der tyngede paa mit Sind.

Da jeg traadte ind i Soveværelset og sagte nærmede mig Sengen ved Natlampens dæmpede usikre Skær, laa min Hustru i dyb Søvn.

Vi havde endnu ikke været gifte en Maaned; hvis mit Hjærte var tungt, og jeg et Øjeblik blev bragt til at rokke i min Beslutning, da jeg saa' hendes Ansigt i Søvne vendt trofast mod min Hovedpude, da jeg saa' hendes Haand ligge aaben paa Tæppet, som ventede den min — saa var det sikkert undskyldeligt. Jeg knælede kun et Øjeblik ved hendes Seng og bøjede mig over hende — saa tæt, at hendes Aande, naar den kom og gik, to'r hen over min Kind. Jeg berørte kun let hendes Haand og Kind med mine Læber til Afsked — hun rørte sig i Søvne og hviskede mit Navn, men uden at vaagne. Jeg dvælede et Øjeblik ved Døren for at se paa hende igen: „Gud velsigne og bevare dig, min elskede," hviskede jeg — saa forlod jeg hende.

Marian ventede paa mig paa Trappen; hun havde et sammenlagt Stykke Papir i Haanden.

„Værtens Søn har bragt det til Dig," sagde hun; „han har ladet en Droske holde

dernede og siger, at du har givet ham Ordre dertil."

„Det er ganske rigtigt, Marian — jeg har Brug for den Droske — jeg skal ud igen."

Jeg gik ned ad Trapperne, - medens jeg sagde disse Ord, og traadte ind i Dagligstuen for ved Lampen at læse, hvad der st d paa Papiret.

Der stod følgende Par Sætninger, skrevne med Pescas Haand:

„Jeg har modtaget Deres Brev — hvis jeg ikke ser D em før den fastsatte Tid, bryder jeg Seglet paa Slaget."

Jeg lagde Papiret i min Lommebog og nærmede mi g Døren. Marian kom mig i Møde paa Tærskelen og skubbede mig ind i Stuen, hvor Lyset faldt lige paa mit Ansigt. Hun holdt fast paa begge mine Hænder, og hendes Blik var forskende fæstet paa mig.

„Ja, saa!" sagde hun sagte og ivrig. — „Du prøver altsaa den sidste Udvej i Nat?"

„Ja, den sidste og den bedste!" hviskede jeg.

„Ikke alene — aa, Walter, for Guds Skyld ikke alene — lad mig gaa med. — Sig ikke nej til mig, fordi jeg er en Kvinde. Jeg maa, jeg vil med. Jeg kan vente udenfor i Drosken."

Nu var det mig, der maatte holde paa

hende — hun søgte at slippe bort fra mig og komme først ned til Gadedøren.

„Hvis du virkelig vil hjælpe mig," sagde jeg, „saa bliv her og sov i min Hustrus Værelse i Nat. Lad mig blot gaa herfra med den Bevidsthed, at Laura er i gode Hænder, saa svarer jeg for alt andet. Kom, Marian, giv mig et Kys og vis mig, at du har Mod til at vente, til jeg kommer tilbage."

Jeg turde ikke give hende Tid til at sige et Ord mere; hun søgte atter at holde paa mig, men jeg vristede mig løs og var i næste Øjeblik ude af Stuen. Drengen dernede hørte mig komme ned ad Trappen og lukkede Gadedøren op. Jeg sprang ind i Drosken, før Kusken kunde komme ned fra Bukken. „Forest Road St. Johns Wood" raabte jeg ud ad Vinduet til ham — jeg betaler dobbelt, hvis De er der om et Kvarter."

„Det skal jeg."

Jeg saa' paa mit Uhr; Klokken var elleve — der var ikke et Minut at give bort.

Den hurtige Kørsel, Følelsen af, at hvert Minut bragte mig nærmere til Greven, Overbevisningen om, at jeg endelig uden nogen Mulighed for at blive hindret var paa Vej til mit vovelige Foretagende, hidsede mig op i en saa febrilsk Tilstand, at jeg Gang efter Gang raabte til Kusken, at han skulde køre hurtigere. Da vi kom

ud af Gaderne og kørte gennem St. Johns Wood Road, overvældede min Utaalmodighed mig saa fuldstændig, at jeg stod op i Drosken og rakte Hovedet ud af den for at se Maalet for min Udflugt, før jeg naaede derhen. Ligesom Kirkeuhret i det fjærne slog et Kvarter til tolv, drejede vi ind i Forest Road. Jeg lod Kusken holde lidt fra Grevens Hus, betalte ham og sendte ham bort.og gik saa videre hen til Døren.

Da jeg nærmede mig Havelaagen, saa' jeg et andet Menneske nærme sig den fra den modsatte Side, hvor jeg kom fra. Vi mødtes under Gadelygten paa Vejen og saa' paa hinanden. Jeg genkendte strax den blonde Udlænding med Arret paa Kinden, og jeg mente, at han genkendte mig. Han sagde ingen Ting, og i Stedet for at standse ved Huset, som jeg gjorde, gik han langsomt videre. Var han kun ved et Tilfælde i Forest Road, eller var han fulgt efter Greven fra Theatret?

Jeg grundede ikke længe over dette Spørgsmaal — efter at jeg havde ventet lidt, til den fremmede langsomt havde fjærnet sig, ringede jeg paa. Klokken var nu tyve Minuter over elleve — det var sent nok, til at Greven med Lethed kunde blive mig kvit under Paaskud af, at han var gaaet i Seng.

Den eneste Maade, hvorpaa jeg kunde undgaa dette, var at lade mig melde uden at gøre noget Spørgsmaal og samtidig lade

ham vide, at jeg havde en alvorlig Grund til at ønske at tale med ham saa sent.

Medens jeg ventede, tog jeg derfor mit Kort frem og skrev paa det: „I et vigtigt Anliggende“. Pigen lukkede op for mig, medens jeg skrev det sidste Ord med Blyant, og spurgte mistænksomt, „hvad Herren ønskede.“

„Vær saa god at bringe det ind til Deres Herre,“ svarede jeg og gav hende Kortet.

Jeg saa' paa Pigens Tøven, at hvis jeg havde spurgt, om Greven var til Stede, vilde hun have fulgt hans Instruxer og sagt, at han ikke var hjemme. Nu blev hun tvivlraadig over den Ro og Sikkerhed, hvormed jeg optraadte. Efter at have stirret raadvild paa mig gik hun ind igen med min Besked — hun lukkede dog først Døren og lod mig vente ude i Haven.

Efter et Minuts Forløb kom hun ud igen —: Hun skulde hilse fra sin Herre og bede, om jeg vilde være saa god at sige, hvad jeg ønskede. „Vær saa god at hilse Deres Herre,“ svarede jeg, „og sig, at det kan jeg ikke tale om med nogen anden end ham selv.“ Hun gik atter ind, kom tilbage og bad mig træde iudenfor.

Jeg fulgte strax med -- i næste Øjeblik stod jeg indenfor i Grevens Hus.

Der var ingen Lampe i Forstuen, men ved det svage Skær af Lyset, som Pigen havde med, saa' jeg en ældre Dame liste sig lydløst ud af et Sideværelse i Stueetagen. Hun kastede et giftigt Blik paa mig, idet jeg traadte ind i Entreen, men sagde ingen Ting og gik langsomt op ad Trappen uden at besvare min Hilsen. Mit Kendskab til Marians Dagbog sagde mig, at denne Dame var Grevinde Fosco.

Pigen viste mig op i det Værelse, som Grevinden lige var kommen fra — jeg gik derind og stod Ansigt til Ansigt med Greven.

Han var endnu i Festdragt — kun Kjolen havde han kastet over en Stol. Hans Skjorteærmer var smøgede op over Haandleddet, men ikke højere — der stod en Vadsæk paa den ene Side af ham og en Kuffert paa den anden. Bøger, Papirer og Klædningsstykker laa spredte rundt om i Stuen. Paa et Bord ved Siden af Døren stod det Bur med hvide Mus, som jeg saa godt kendte fra Marians Beskrivelse. Kanariefuglene og Kakaduen var sandsynligvis i et andet Værelse. Han sad foran Kufferten og pakkede, da jeg kom ind, og han rejste sig med nogle Papirer i Haanden for at modtage mig. Hans Ansigt bar endnu tydelige Spor af den Skræk, der havde overvældet ham i Theatret — hans fede Kinder hang mere slapt ned end ellers, hans kolde graa Øjne var der et vagtsomt Blik, hans Stemme og hele Ydre og Væsen

røbede Mistænksomhed, idet han gik mig et Skridt i Møde og med en vis fjærn Høflighed bad mig, om jeg vilde tage en Stol.

De kommer her i et „vigtigt Anliggende," sagde han; „det er mig umuligt at tænke mig, hvad det kan være."

Den dulgte Nysgærrighed, hvormed han saa' mig stift ind i Ansigtet, medens han talte, overbeviste mig om, at han ikke havde lagt Mærke til mig i Theatret. Han havde først faaet Øje paa Pesca, og fra det Øjeblik, og til han forlod Teatret, havde han aabenbart ikke set noget andet. Mit Navn maatte naturligvis sige ham, at jeg kun kunde komme til ham i en fjendtlig Hensigt, men han syntes foreløbig ikke at ane, af hvad Natur mit Ærinde var.

„Det var heldigt, jeg traf Dem endnu i Aften," sagde jeg; „for De synes at staa paa Nippet til at rejse bort."

„Har Deres Besøg noget at gøre med min Rejse?"

„Ja, til en vis Grad."

„Hvorledes det? Véd De, hvor jeg skal hen?"

„Nej; jeg véd kun, hvorfor De rejser fra London."

Som et Lyn fo'r han forbi mig, lukkede Døren af og stak Nøglen i Lommen.

„De og jeg kender hinanden udmærket af Omtale, Hr. Hartright," sagde han; „mon De skulde have tænkt paa, da De gik her-

hen, at jeg ikke er en Mand, man spøger med?"

„Ja, det har jeg tænkt paa," svarede jeg; „og jeg er ikke kommen for at spøge med Dem. Jeg er her i en Sag, der gælder Liv og Død, og hvis den Dør, som De har laaset af, stod aaben i dette Øjeblik, skulde intet som helst, som De kunde sige eller gøre, formaa mig til at gaa ud af den."

Jeg gik længere ind i Stuen og blev staaende lige overfor ham paa Tæppet foran Kaminen. Han trak en Stol hen foran Døren og satte sig paa den, med den venstre Arm hvilende paa Bordet. Buret med de hvide Mus stod nær ved ham, og de sma Dyr fo'r ud fra deres Sovesteder, da hans tunge Arm rystede Bordet, og stirrede paa ham mellem de malede Tremmer.

„En Sag, der gælder Liv og Død," sagde han ved sig selv — „de Ord er maaske mere sande, end De tror. Hvad mener De?"

„Det, jeg siger."

Sveden perlede tæt paa hans brede Pande — hans venstre Haand listede sig hen over Bordkanten — der var en Skuffe i den med en Laas, og der sad en Nøgle i Laasen. Hans Tommel- og Pegefinger tog fat i Nøglen, men drejede den ikke om i Laasen.

„Saa De véd, hvorfor jeg tager fra London," vedblev han. — „Vil De være saa venlig at sige mig Grunden?" Han

drejede Nøglen om og lukkede Skuffen op, idet han sagde disse Ord.

„Jeg kan gøre det, der er bedre," svarede jeg, „jeg kan vise Dem Grunden, hvis De ønsker det."

„Hvordan det?" spurgte han. — „De har jo taget Kjolen af," sagde jeg, „smøg Skjorteærmet op paa Deres venstre Arm, saa kan De se Grunden der."

Der lagde sig det samme gustne blygraa Skær over hans Ansigt, som jeg havde set dèr, da han sad i Theatret. — Det truende Glimt i hans Øjne skinnede stærkt, idet de stift saa' ind i mine. Han sagde intet, men han aabnede sagte Skuffen med venstre Haand og lod den sagte smutte ned deri. Der lød et Øjeblik en skrabende Støj af noget tungt, som han trak trem, uden at det var mig muligt at se det. Den Stilhed, der fulgte, var saa dyb, at den svage Lyd af Musenes Gnaven i Tremmerne hørtes ganske tydelig, hvor jeg stod.

Mit Liv hang i en Traad, og jeg vidste det. I dette Øjeblik tænkte jeg med hans Hjærne, følte med hans Fingre — jeg vidste lige saa sikkert, som om jeg havde set det, hvad han holdt skjult for mig i Skuffen.

„Vent lidt!" sagde jeg. — „De har lukket Døren af — De ser, jeg rører mig ikke, og jeg er vaabenløs — vent lidt. — Jeg har noget mere at sige."

„De har sagt nok," sagde han med en pludselig Ro, saa naturlig og uhyggelig, at

den rystede mig, som intet Udbrud af Heftighed kunde have gjort det. — „Vær saa god at lade mig have Ro til at tænke et Øjeblik. Kan De gætte, hvad jeg tænker paa."

„Maaske."

„Jeg tænker paa, om jeg skal forøge Uordnen her i Værelset ved at lade Deres Hjærne sprøjte ud paa Kamintæppet."

Jeg saa' paa ham, at han, hvis jeg i det Øjeblik havde rørt mig af Stedet, vilde have gjort det.

„Jeg vil raade Dem til at læse et Par Linjer, som jeg har med," svarede jeg, „før De tager nogen Bestemmelse med Hensyn til dette Spørgsmaal."

Dette Forslag syntes at vække hans Nysgærrighed — han nikkede. Jeg tog Pescas Kvittering for Modtagelsen af mit Brev ud af min Lommebog, rakte ham det, idet jeg holdt mig en Armlængde fra ham, og gik saa hen til min tidligere Plads foran Kaminen.

Han læste Linjerne højt: „Modtaget Deres Brev. Hvis jeg ikke hører fra Dem før den fastsatte Tid, bryder jeg Seglet — paa Slaget."

Et andet Menneske i hans Stilling vilde have behøvet en Forklaring paa disse Ord — det var her ganske unødvendigt — strax ved første Gennemlæsning forstod Greven, hvilke Forholdsregler jeg havde truffet, lige saa tydelig, som om han havde været til

Stede, da jeg skrev. Hans Ansigtsudtryk forandredes øjeblikkeligt, og hans Haand kom tom ud af Skuffen.

„Jeg laaser ikke Skuffen af, Hr. Hartright," sagde han, „og jeg siger ikke, at det ikke endnu kunde falde mig ind at lade Deres Hjærne sprøjte ud over Kamintæppet. Men jeg er retfærdig endog overfor mine Fjender, og jeg vil gærne først indrømme, at det er en flinkere Hjærne, end jeg havde troet. Lad os saa komme til Sagen. — Der er noget, De vil have af mig?"

„Ja, og jeg har ogsaa i Sinde at faa det."

„Paa bestemte Betingelser."

„Nej, uden Betingelser."

Han lod atter Haanden falde ned i Skuffen.

„Hør nu, vi bevæger os i en Cirkel," sagde han, „og Deres flinke Hjærne er atter i Fare. Deres Tone er beklagelig — uforsigtig, moderér den paa Stedet. Faren ved at skyde Dem ned strax er mindre for mig end Faren ved at lade Dem slippe ud af dette Hus undtagen paa Betingelser, som jeg foreskriver og bifalder. De har ikke at gøre med min dybt savnede Ven. De staar lige overfor Fosco. Hvis tyve Herrer Hartrights Liv var lige saa mange Trin, der ledte til min Sikkerhed, vilde jeg gaa hen over dem alle, opretholdt af min ophøjede Ligegyldighed og ligevægtig i min

urokkelige Ro. Vis mig Respekt, hvis De har Deres Liv kært. Jeg forlanger, at De skal besvare tre Spørgsmaal, før De aabner Deres Mund til at sige noget andet. — Hør dem — det er nødvendigt før denne Samtale — besvar dem, det er nødvendigt for mig." Han holdt en Finger paa højre Haand i Vejret. „Det første Spørgsmaal er følgende," sagde han. „De kommer her med Oplysninger, der maaske er sande og maaske usande. — Hvor har De dem fra?"

„Det nægter jeg at svare paa."

„Ja, ja, det skal jeg nok opdage. Hvis de Oplysninger er sande — husk vel paa, at jeg med hele min stærke Viljes Kraft siger: „hvis", saa benytter De Dem af dem her ved Hjælp af et Forræderi, som enten De selv eller en anden har begaaet. Jeg noterer mig dette til fremtidig Brug i min Hukommelse, der gemmer alt godt, og gaar videre." Han holdt atter en Finger i Vejret. „Nu kommer det andet Spørgsmaal De Linjer, De opfordrede mig til at læse, er uden Underskrift. — Hvem har skrevet dem?"

„En Mand, som jeg har al mulig Grund til at stole paa, og som De har al mulig Grund til at frygte."

Mit Svar ramte — hans Haand skælvede tydelig.

„Hvor lang Tid har jeg," spurgte han, og dette det tredje Spørgsmaal gjorde han

i en mere stille Tone, „før Seglet bliver brudt?“

„Tid nok til, at De kan opfylde mit Forlangende.“

„Giv mig et tydeligere Svar, Hr. Hartright. — Hvad er det, Klokken skal slaa.“

„Ni i Morgen tidlig.“

„I Morgen tidlig! Ja, — Deres Fælde er lagt, saadan at jeg ikke først kan faa mit Pas og tage fra London. Det er vel ikke tidligere? — Naa, det kan vi se senere — jeg kan jo beholde Dem her som Gidsel og tinge med Dem, for at De skal sende Bud efter Brevet, før jeg lader Dem gaa. Imidlertid er De maaske saa god at sige mig Deres Betingelser.

„Ja, De skal faa dem at høre, de er meget simple og hurtig opregnede. De véd vel, hvis Interesser jeg repræsenterer her?“

Han smilede med den mest overlegne Ro og gjorde en skødesløs Haandbevægelse.

„Jeg skal indlade mig paa at gætte,“ sagde han spottende; „en Dame, naturligvis?“

„Min Hustru.“

Han saa' paa mig med det første ærlige Udtryk, der havde været paa hans Ansigt i min Nærværelse — et Udtryk af stærk Forbavselse — jeg kunde se, at jeg fra det Øjeblik i hans Øjne blev en langt mindre farlig Modstander. Han lukkede strax Skuffen, lagde Armene over Kors over

Brystet og hørte paa mig med et spodsk Sind.

„De véd sikkert saa god Besked om, i hvilken Retning mine Forespørgsler nu i lang Tid er gaaede, at De forstaar, hvor unyttigt det vil være at forsøge at benægte, hvad der er sket. De har deltaget i en skændig Sammensværgelse, og Deres Motiv var Ønsket om at faa ti Tusinde Pund."

Han sagde ingen Ting — men hans Ansigt blev pludselig formørket af Angst.

„Behold Deres Vinding," sagde jeg (hans Ansigt blev lysere, og han saa' paa mig med stigende Forandring). „Jeg er ikke her for at nedværdige mig ved at købslaa om Penge, der er gaaede gennem Deres Hænder og er Prisen for en lav Forbrydelse —"

„Saa sagte, Hr. Hartright — Deres moralske Floskler gør vist udmærket Virkning paa Englændere, men behold dem for Dem selv og Deres Landsmænd. De ti Tusind Pund var en Arv, som den afdøde Hr. Fairlie havde efterladt min udmærkede Hustru. Hvis De vil se Sagen fra det Synspunkt, vil jeg diskutere den med Dem, om De ønsker det. — For en Mand med mine Følelser er dette Æmne imidlertid beklageligt, smaaligt, — saa jeg foretrækker at forlade det og opfordrer Dem til at optage Diskussionen om Deres Betingelser. Hvad er det, De forlanger?"

„For det første forlanger jeg en fuld

Tilstaaelse om Sammensværgelsen, skreven og undertegnet af Dem i min Nærværelse."

Han løftede atter Fingeren i Vejret. „Det var den første Betingelse," sagde han med en praktisk Mands uforstyrrede Opmærksomhed.

„For det andet forlanger jeg at faa bevist — paa en fuldkommen retsgyldig Maade, ikke blot ved en Paastand af Dem — hvad Dato min Hustru forlod Blackwater Park og tog til London."

„Se se, De kan nok sætte Fingeren paa det ømme Punkt," bemærkede han rolig. — „Er der mere?"

„Nej, foreløbig er der ikke mere."

„Godt! De har nævnet Deres Betingelser — hør nu mine. Det er maaske, i det store og hele, mindre farligt for mig at tilstaa „Sammensværgelsen", som De behager at kalde det, end at skyde Dem ned her. Lad os sige, at jeg tager mod Deres Forslag paa mine egne Betingelser. Den Fremstilling af Sagens Gang, som De forlanger, skal blive skrevet og det retsgyldige Bevis bragt til Veje. Jeg antager, at De kalder et Brev fra min kære, dybt savnede Ven, der meddeler mig, hvad Dag og Time hans Hustru kommer til London, skrevet, undertegnet og dateret af ham selv, et gyldigt Bevis; det kan jeg give Dem. Jeg kan ogsaa sende Dem hen til den Mand, hos hvem jeg lejede den Vogn, der hentede min Gæst fra Jærnbanen den Dag, hun

kom — den Bog, hvori han skriver sine Ordrer op, kan maaske hjælpe Dem til den vigtige Dato, selv om den Kusk, der kørte for mig, ikke er Dem til nogen Nytte. Alt dette kan jeg gøre og vil gøre paa følgende Betingelser: For det første: Grevinde Fosco og jeg forlader dette Hus, paa hvad Tid og Maade vi har Lyst, uden at De lægger Dem imellem. For det andet: De venter her sammen med mig paa min Forretningsfører, der kommer her i Morgen tidlig Klokken syv for at ordne noget for mig. De giver ham en Skrivelse, hvori De anmoder den Mand, der har Deres forseglede Brev, om at aflevere det. De venter her, til min Forretningsfører lægger dette Brev i min Haand, og saa giver De mig en halv Times Forspring, hvorefter De har Deres fulde Frihed igen og kan gaa, hvorhen De vil. For det tredje giver De mig Oprejsning, fordi De har blandet Dem i mine private Affærer og tilladt Dem at føre det Sprog, De har ført her under vor Forhandling. Naar jeg først er i Sikkerhed i Udlandet, bestemmer jeg Tid og Sted i et Brev til Dem, og dette Brev skal indeholde en Strimmel Papir, der angiver min Kaardes Længde. — Det er mine Betingelser. — Sig mig, om De gaar ind paa dem. — Ja — eller Nej."

— — — — — — — — — — — — —

Den besynderlige Blanding af Beslutsomhed, vidtskuende Snuhed og gøgleragtig Dumdristighed bragte mig et Øjeblik ud af Fatning — men kun et Øjeblik. Den eneste Grund, jeg havde til at betænke mig, var den, at jeg ikke vidste, hvorvidt jeg havde Ret til at skaffe mig Midlerne til at bevise Lauras Identitet ved at lade den Skurk, der havde vakt Tvivlen om den, slippe ustraffet fra mig. Jeg vidste, at den Bevæggrund, der fik mig til at sikre min Hustru hendes Plads i hendes Fødested, hvorfra hun var bleven udvist som en Bedragerske, og til at ønske offenlig at udslette den Løgn, der endnu vanhelliger hendes Moders Gravsted, var langt renere, blottet som den var for ethvert Anstrøg af slette Følelser, end den hævngerrige Bevæggrund, der lige fra Begyndelsen havde været sammenblandet med den, og dog kan jeg ikke med Sandhed sige, at mine egne moralske Følelser var stærke nok til at afgøre min Tvivl —; men de blev hjulpne af Mindet om Sir Percivals Død. Hvor var Gengældelsen ikke paa en frygtelig Maade bleven revet ud af mine Hænder den Gang! Hvad Ret havde jeg stakkels dødelige i min Uvidenhed om Fremtiden til at paastaa, at denne Mand vilde undgaa sin Straf, fordi han undgik mig? Jeg tænkte paa alt dette, maaske med den Overtro, der er min Natur egen, maaske med en Følelse, der er mig mere værdig end Overtro. Det var haardt, naar jeg

endelig havde faaet fast Tag i Forbryderen, at slippe ham frivillig — men jeg tvang mig til at bringe dette Offer. Med andre Ord, jeg besluttede at lade mig lede af den ene Bevæggrund, som jeg vidste var ren og ædel: Ønsket om at tjene Lauras Sag og Sandhedens Sag.

— — — — — — — — — — — — —

„Jeg gaar ind paa Deres Betingelser," sagde jeg, „med en eneste Indskrænkning."

„Hvad kan det være?" spurgte han.

„Det angaar det forseglede Brev," svarede jeg. „Jeg forlanger, at De skal tilintetgøre det uaabnet i min Nærværelse, saa snart det bliver overbragt Dem."

Min Hensigt med dette Forlangende var simpelt hen at hindre ham i at faa noget skriftligt Bevis med sig for Arten af mine Meddelelser til Pesca. At jeg havde sendt ham en Meddelelse, maatte han faa at vide, naar jeg den næste Morgen gav Forretningsføreren Adressen, men det kunde han ikke gøre nogen Brug af — selv om han vovede dette Experiment — som i ringeste Maade kunde forurolige mig paa Pescas Vegne.

„Den Indskrænkning kan jeg godt gaa med til", sagde han efter at have overvejet Sagen alvorlig — „det er ikke værd at debattere det. — Brevet skal blive tilintetgjort, saa snart jeg faar det."

Idet han talte, rejste han sig fra den Stol, han havde siddet paa hele Tiden. Med en eneste Kraftanstrængelse syntes han at lette sit Sind for det Tryk, som hele dette Møde havde øvet paa det. „Puh!“ udbrød han og strakte sig velbehagelig. — „Kampen var hed, saa længe den varede. — Vær saa god at tage Plads, Hr. Hartright — Vi mødes en Gang som Dødsfjender — lad os indtil da som Gentlemen vise hinanden Høflighed og Opmærksomhed. Tillader De, at jeg tager mig den Frihed at kalde paa min Kone.“

Han drejede Nøglen om og aabnede Døren. „Eleanor!“ kaldte han med sin dybe Stemme. Damen med det giftige Blik kom ned. „Grevinde Fosco — Hr. Hartright,“ sagde Greven præsenterende med sin utvungne Værdighed. „Hør, min Engel!“ vedblev han henvendt til sin Hustru — „har du trods Travlheden med at pakke Tid til at lave mig en Kop god, stærk Kaffe? Jeg har noget skriftligt Arbejde for og har Brug for alle mine Evner for at komme til at staa i det rette Lys.“

Grevinde Fosco hilste — én Gang strængt paa mig og én Gang ydmygt paa sin Mand — og gled ud af Værelset.

Greven gik hen til Skrivebordet nær ved Vinduet, aabnede Pulten og tog flere Ark Papirer; han skar Papiret i smalle Strimler i den Form, som Pressens Mænd ofte bruger til deres Skriverier. „Jeg skal

gøre det til et mærkværdigt Skriftstykke," sagde han, idet han saa' over Skulderen hen til mig. „Jeg er vant til at forfatte — en af de største Evner, man kan have, er Evnen til at ordne sine Tanker — det er en uhyre Fordel. — Jeg har den. — Har De den Evne?"

Han gik frem og tilbage i Værelset, indtil Kaffen kom paa Bordet, nynnede ved sig selv og markerede de Steder, hvor det faldt ham vanskeligt at ordne sine Tanker, ved at slaa sig for Panden. Den uhyre Frækhed, hvormed han fandt sig til rette i den Situation, jeg havde bragt ham i, og gjorde den til en Piedestal for sin Forfængelighed, overvældede mig. Hvor oprigtig jeg end afskyede ham, saa gjorde hans vidunderlige Karakterstyrke, selv naar den viste sig i Smaating, et dybt Indtryk paa mig, meget mod min Vilje.

Grevinden bragte Kaffen ind — han kyssede hende paa Haanden til Tak og fulgte hende til Døren; saa gik han tilbage skænkede en Kop Kaffe til sig selv og tog, den med hen til Skrivebordet.

„Maa jeg byde Dem en Kop, Hr. Hartright?" sagde han, før han satte sig.

Jeg afslog det.

„Hvad — tror De, jeg vil forgive Dem?" spurgte han spøgende. „Englænderne er et ganske fornuftigt Folkefærd," vedblev han, idet han satte sig til Bordet,

„men de har en Fejl — de er altid forsigtige paa urette Sted.“

Han dyppede sin Pen i Blækket og lagde det første Stykke Papir foran sig med et Slag i Pulten, rømmede sig og begyndte. Han skrev med megen Støj og med overordenlig Fart, med saa store Bogstaver og saa store Mellemrum mellem Linjerne, at han naaede den nederste Del af Papiret, to Minuter efter at han var begyndt paa det. Hvert Stykke blev numereret, naar han var færdig med det, og kastet over hans Skulder paa Gulvet. Da hans Pen blev daarlig, kastede han ogsaa den over Skulderen og tog en anden fra en lille Bunke, der laa paa Bordet. Papir efter Papir i Dusinvis, i Hundredevis, fløj over hans Skuldre paa begge Sider af ham, til han var helt indesneet af Papir. — Den ene Time gik efter den anden, og dèr sad jeg, iagttagende ham, medens han sad og skrev. Han standsede aldrig undtagen for at drikke af Kaffen, og, da den var sluppen op, for at slaa sig for Panden af og til. Klokken slog ét, to, tre, fire — og stadig fløj Papiret om ham, stadig kradsede den utrættelige Pen ustandselig videre fra den øverste Linje af Siden til den nederste, og det hvide Papirkaos om Staben hævede sig højere og højere i Vejret. Klokken fire hørte jeg en pludselig Sprutten af hans Pen, der ledsagede det Sving, hvormed han endte sin Underskrift. „Bravo!“ udbrød han, idet

han sprang op med en ung Mands Spændstighed og saa mig ind i Ansigtet med et straalende, sejrsstolt Smil.

„Færdig, Hr. Hartright!“ meldte han, idet han slog sig for Brystet, „til min egen fulde Tilfredshed og Deres dybeste Forbavselse — naar De læser, hvad jeg har skrevet. Æmnet er udtømt — men Kræfterne, Foscos Kræfter, er det ikke. — Nu skal jeg samle Papirerne — ordne dem og gennemlæse alt det, jeg har skrevet til Deres private Brug. Klokken er lige slaaet fire — godt! Ordning og Gennemlæsning fra fire til fem. — Et lille forfriskende Blund fra fem til sex, sidste Rejseforberedelser fra sex til syv — Forretningen med min Mand og det forseglede Brev fra syv til otte — Klokken otte Afmarch — saadan lyder Programmet.“

Han satte sig paa Gulvet med korslagte Ben midt mellem alle Papirerne, samlede dem med en Naal og et Stykke Sejlgarn, gennemlæste dem, skrev over den første Side alle de Titler, der tilkom ham, og læste saa Manuskriptet for mig med teatralsk Betoning og rigelig, theatralsk Gestikulation. — Læseren vil inden ret længe faa Lejlighed til at danne sig sin egen Mening om Dokumentet. — Her vil det være tilstrækkeligt at omtale, at det opfyldte de Fordringer, jeg havde stillet til Greven.

Dernæst skrev han den Mands Adresse, som han havde lejet Vognen hos, og rakte

mig Sir Percivals Brev. Det bar Overskriften Hampshire den 25de Juli og meldte Greven Lady Glydes forestaaende Rejse den 26de Juli —; altsaa den samme Dag (den 25de), da Doktoren med sin Attest erklærede, at hun var død i St. Johns Wood, levede hun paa Blackwater og skulde Dagen efter rejse bort. Naar Beviset for, at denne Rejse havde fundet Sted, blev skaffet til Veje af Vognmanden, vilde Beviset være fuldkomment.

„Saa, nu er Klokken et Kvarter over fem," sagde Greven og saa' paa sit Uhr „— nu er det paa Tide, at jeg faar min lille Skraber. Jeg ligner jo af Ydre Napoleon, som De maaske har bemærket, Hr. Hartright — og jeg ligner ogsaa denne udødelige Mand i den Henseende, at jeg kan sove, naar jeg vil. Undskyld mig et Øjeblik — jeg vil kalde paa Grevinden, for at De ikke skal kede Dem."

Jeg vidste lige saa godt som han, at han kaldte paa Grevinden for at sikre sig, at jeg ikke forlod Huset, medens han sov, og svarede derfor ikke, men gav mig til at binde de Papirer sammen, som han havde givet mig.

Fruen kom ind, saa kølig, bleg og giftig som nogen Sinde før. „Underhold Hr. Hartright, min Engel," sagde Greven — han satte en Stol hen til hende, kyssede hende for anden Gang paa Haanden, lagde sig paa paa en Sofa og sov efter to, tre

Minuters Forløb saa fredelig og smilende som den dydigste Mand af Verden.

Grevinden tog en Bog fra Bordet, satte sig og saa' paa mig med urokkelig hævngerrig Ondskab, som kun den Kvinde ejer, der aldrig glemmer og aldrig tilgiver.

„Jeg har hørt paa Deres Samtale med min Mand," sagde hun; „hvis jeg havde været i hans Sted, vilde jeg have slaaet Dem ned paa Stedet."

Med disse Ord aabnede hun sin Bog og hverken saa' paa mig eller talte med mig fra det Øjeblik, og til hendes Mand vaagnede.

Han slog Øjnene op og rejste sig fra Sofaen akkurat en Time efter, at han var falden i Søvn.

„Jeg føler mig uendelig forfrisket!" bemærkede han. „Kære Kone, er der færdigt deroppe? Det er godt — jeg kan pakke den Smule, jeg har, paa ti Minuter — og kan komme i Rejsetøjet paa ti Minuter. — Hvad er der saa mere tilbage, før Forretningsføreren kommer?" Han saa' sig om og fik Øje paa Buret med de hvide Mus. „Aa!" udbrød han ynkelig; „for sidste Gang skal jeg saare mit stakkels Hjærte — mine uskyldige smaa — mine egne elskede Børn! Hvor skal jeg dog gøre af jer? Foreløbig har vi ingen Steder, foreløbig rejser vi ustandselig — jo mindre Bagage vi har, des bedre er det for os. Hvem vil elske min Kakadue, mine Kanariefugle og

mine hvide Mus, naar deres gode Fader er borte?"

Han gik op og ned i Stuen, fortabt i dybe Tanker. Han havde slet ikke været urolig over at skulle skrive sin Tilstaaelse, men han var tydelig bedrøvet og forvirret over det langt vigtigere Spørgsmaal: hvor han skulde anbringe sine smaa Dyr. Efter lang Tids Overvejelse satte han sig pludselig ned igen foran Skrivebordet. „Jeg faar en Idé!" udbrød han. „Jeg vil tilbyde denne store Stad mine Kanariefugle og min Kakadue. Min Forretningsfører skal i mit Navn forære dem til den zoologiske Have i London. Et Dokument med Beskrivelse af dem skal øjeblikkelig blive affattet."

Han begyndte at skrive og gentog Ordene, alt som de flød fra hans Pen.

Nummer ét: Kakadue med pragtfulde Farveovergange, vil utvivlsomt øve Tiltrækning paa alle besøgende med Smag. Nummer to: Kanariefugle, ualmindelig livlige og intelligente — værdige til Edens Have — ogsaa værdige til den zoologiske Have i London. Foræret af Grev Fosco."

Pennen sprutte atter, han underskrev med sit vante Sving.

„Du har ikke talt om Musene," sagde Grevinden.

Han rejste sig fra Bordet, greb hendes Haand og trykkede den mod sit Hjærte.

„Ethvert Menneskes Energi har sin Begrænsning, Eleanor," sagde han højtidelig

— „og min Begrænsning giver sig til Kende i dette Dokument — jeg kan ikke skilles fra mine hvide Mus. Bær over med mig, min Engel, og flyt dem op i deres Rejsebur.“

„Hvor du er god og kærlig!“ sagde Grevinden beundrende med et sidste giftigt Blik paa mig — hun tog omhyggelig Buret med og forlod Stuen.

Greven saa' paa sit Uhr. Til Trods for sin tvungne Ro begyndte han at længes, efter at Forretningsføreren skulde komme. Lysene var for længe siden blevne slukkede, og den nye Morgens Solskin strømmede ind i Stuen. Først Klokken fem Minuter over syv ringede det, og Forretningsføreren traadte ind. Det var en Udlænding med et mørkt Skæg.

„Hr. Hartright — Hr. Rubelle!“ sagde Greven præsenterende. Han tog „Forretningsføreren“ (en udenlandsk Spion, saa sikkert som nogen Ting, det sagde hvert Smil i hans Ansigt) hen med i en Krog, gav ham hviskende nogle Anvisninger og lod os saa være ene. Saa snart han var gaaet, foreslog „Hr. Rubelle“ med største Høflighed, at jeg skulde gøre ham den Tjeneste at sige ham Besked. Jeg skrev paa et Kort to Linjer til Pesca, hvorved jeg bemyndigede ham til at aflevere det forseglede Brev til Overbringeren, skrev Adresse paa og rakte det til Rubelle.

Han blev inde i Værelset, til Greven kom ind fuldstændig rejseklædt. Fosco

læste Adressen paa mit Brev, før han sendte Rubelle bort. „Det tænkte jeg nok!“ sagde han og saa' paa mig med et mørkt Blik og forandrede fra det Øjeblik sit Væsen overfor mig.

Han pakkede færdig og sad saa og studerede Rejselister og skrev Notitser i sin Lommebog, idet han af og til saa' ualmed g paa sit Uhr. Der kom ikke et Ord over hans Læber. Nu da Afrejsen stod for Døren, og han havde set et Bevis paa den Forbindelse, der bestod mellem Pesca og mig, var hans Opmærksomhed udelukkende optagen af de Forholdsregler, han nødvendigvis maatte tage for at undslippe.

Lidt før Klokken otte kom Rubelle tilbage med det uaabnede forseglede Brev i Haanden. Greven saa' opmærksomt paa Udskriften og Seglet, tændte saa et Lys og brændte Brevet. „Jeg holder mit Løfte, Hr. Hartright,“ sagde han, „men dermed er den Sag ikke endt.“

Rubelle havde ladet den Droske, han var kørt i, blive holdende for Døren, — nu begyndte han og Stuepigen at bringe Rejsegodset ned. Grevinden kom ned med et tæt Slør for Ansigtet og Buret med de hvide Mus i Haanden. Hun saa' ikke paa mig og talte ikke til mig. Hendes Mand fulgte hende til Vognen — „følg mig ud i Entreen,“ sagde han hviskende — „jeg vil maaske tale med Dem i sidste Øjeblik.“

Jeg gik ud til Døren, medens Rubelle

stod nede i Forhaven. Greven kom alene tilbage og drog mig et Par Skridt ind i Gangen.

„Husk paa den tredje Betingelse," hviskede han. — „De skal høre fra mig, Hr. Hartright, jeg forlanger maaske Satisfaktion, før De tror." Han greb min Haand og trykkede den haardt, før jeg kunde hindre det, saa vendte han sig mod Døren, blev staaende og kom tilbage til mig.

„Et Ord endnu," sagde han fortrolig. „Da jeg sidst saa' Frøken Halcombe, saa' hun mager og daarlig ud; jeg er bekymret for denne beundringsværdige Kvinde — pas paa hende, med Haanden paa Hjærtet beder jeg Dem alvorlig om at passe paa Frøken Halcombe."

Det var de sidste Ord, han sagde til mig, før han trykkede sit uhyre Legeme ind i Drosken og kørte bort.

Rubelle og jeg blev et Par Minuter staaende ved Døren og saa' efter ham. Medens vi stod dèr, kom der en Vogn ved en Omdrejning lidt længere nede i Gaden — den kørte i samme Retning som Grevens Vogn, og da den kom forbi Huset og den aabne Laage, var der en Mand, der saa' ud af den paa os. — Igen den fremmede Mand fra Theatret! Den blonde Udlænding med Arret paa den venstre Kind.

„De venter jo her en halv Time sammen med mig," sagde Rubelle.

„Ja, jeg gør," svarede jeg.

Vi gik ind i Dagligstuen. Jeg var ikke oplagt til at tale med Rubelle eller lade ham tale med mig. — Jeg tog de Papirer frem, som Greven havde givet mig, og jeg læste den forfærdelige Historie om Sammensværgelsen, skrevet af den Mand, der havde lagt Planen til den og gennemført den.

— — — — — — — — — — — — — —

Fortællingen fortsættes af Isidor Ottavio Baldassare Fosco, Greve i det hellige romerske Rige, Storkorsridder af Messingkroneordenen, Stormester for Rosenkorsfrimurerordenen i Mesopotamien, Æresmedlem af adskillige Musikforeninger, lægevidenskabelige og filosofiske Selskaber samt Velgørenhedsforeninger i Evropa. —

— Grevens Fortælling.

I Sommeren atten Hundrede og halvtreds kom jeg til England i et meget vanskeligt politisk Ærinde. Der var flere Mennesker, der halvt officielt stod i Forbindelse med mig, og hvis Handlinger jeg var bemyndiget til at kontrollere — blandt andre Hr. og Fru Rubelle. Jeg havde et Par Uger fri, inden jeg traadte i Funktion, og opslog min Bopæl i en af Londons Forstæder. Her vil en nysgærrig Sjæl standse og spørge, af hvilken Natur min Mission var. Jeg kan fuldstændig sympathisere med det Spørgs-

maal og beklager kun, at diplomatiske Grunde forbyder mig at besvare det.

Jeg arrangerede mig, saa jeg kunde tilbringe den første Del af den Hviletid, jeg omtalte i min nylig afdøde Ven, Sir Percival Glydes prægtige Bolig. Han var lige kommen fra Udlandet med sin Kone, jeg var kommen derfra med min. England er den huslige Lykkes Hjemsted, saa det var under meget passende Omstændigheder, at vi to kom dertil.

Det Venskabsbaand, der forbandt Sir Percival og mig, blev yderligere forstærket ved denne Lejlighed af en rørende Lighed mellem hans og min pekuniære Status. Vi trængte begge til Penge. — En almenneskelig Fornødenhed. Gives der et civiliseret Menneske, der ikke føler for os? Hvor ufølsom den Mand maa være — eller hvor rig?

Jeg vil ikke gaa ind paa smaalige Detailler, medens jeg omtaler denne Del af Sagen — den Slags Ting holder jeg ikke af at give mig af med. Med romersk Sandhedskærlighed viser jeg det gysende Publikum min og min Ven Percivals tomme Pung. — Lad saa det sørgelige Faktum én Gang for alle staa fast i vor Bevidsthed, og lad os gaa videre.

Vi blev modtagne paa Herresædet af den prægtige Kvinde, som vi benævner Marian, men som i Selskabslivets køligere Atmosfære kaldes Frøken Halcombe.

Du store Gud! med hvilken Hurtighed lærte jeg ikke at tilbede denne Kvinde. Jeg, som var tresindstyve Aar gammel, tilbad hende med en attenaarigs vulkanske Glød. Al min Naturs Rigdom blev haabløst lagt for hendes Fødder. Min Hustru, den stakkels Engel, min Hustru, der tilbeder mig, fik ikke andet end mine Følelsers Smaamønt — saadan er Verden, Manden og Kærligheden. Hvad er vi, spørger jeg, andet end Dukker i et Marionettheater; aa, du almægtige Skæbne, træk varsomt i Strængene — lad os danse let hen over vor usle lille Scene!

De foregaaende Linjer udtrykker, rigtig forstaaede, en fuldstændig Livsanskuelse — og den er min.

— Jeg fortsætter:

Familieforholdet paa Blackwater Park i Begyndelsen af vort Ophold dèr er bleven skildret med forbavsende Nøjagtighed og dyb psykologisk Sans af Marian selv (Forund mig den berusende Glæde at kalde den herlige Skabning ved Fornavn). Et nøjagtigt Kendskab — til Indholdet af hendes Dagbog — som jeg ved hemmelige Midler fik læst — afholder min ivrige Pen fra Æmner, som denne altomfattende Kvinde har beskæftiget sig med.

De Begivenheder, som specielt angaar mig, begynder først med den sørgelige Dag, da Marian blev syg.

Situationen var den Gang overordenlig

alvorlig. Percival trængte til store Pengesummer, som han skulde udbetale paa en bestemt Tid (jeg siger intet om de smaa Summer, som jeg trængte til), og den eneste Kilde, hvorfra han kunde haabe at skaffe dem, var hans Hustrus Formue; men af den var der ikke en Skilling, der stod til hans Raadighed før Hustruens Død. Det var slemt nok, men der var noget endnu værre paa Færde. Min dybt savnede Ven havde andre Bekymringer, som jeg med en interesseret Vens Finfølelse afholdt mig fra at spørge altfor nysgærrig om. Jeg vidste ikke andet, end at der var en Kvinde ved Navn Anne Catherick, der var skjult i Nærheden, at hun stod i Forbindelse med Lady Glyde, og at Resultatet heraf kunde blive, at der blev røbet en Hemmelighed, der vilde ødelægge Sir Percival. Han havde selv sagt, at han var fortabt, hvis hans Hustru ikke blev bragt til Tavshed, og Anne Catherick ikke blev funden. Hvis han var fortabt, hvordan skulde det saa gaa med vore Pengeaffærer. Hvor modig jeg end er af Naturen, saa gøs jeg dog ved denne Tanke!

Jeg anspændte nu alle mine Evner for at finde Anne Catherick. Vore Pengesager kunde opsættes, hvor vigtige de end var — men vi maatte strax finde Kvinden. Jeg kendte hende kun efter Beskrivelse og vidste, at hun skulde ligne Lady Percival i en forbavsende Grad. Denne mærkelige Kendsgerning var kun bleven omtalt for mig, for

at jeg lettere kunde genkende den, vi søgte efter — men da det samtidig blev fortalt mig, at Anne Catherick var løben bort fra en Sindssygeanstalt, undfangede min Hjærne de første, uhyre store Planer, som siden skulde føre til saa forbavsende Resultater. Denne Plan drejede sig om intet mindre end den fuldstændige Forvandling af to forskellige Mennesker.

Lady Glyde og Anne Catherick skulde bytte Navn, Plads, Skæbne med hinanden — og den store Følge af denne Forandring vilde blive en Vinding paa tredive Tusind Pund og en evig Tavshed om Sir Percivals Hemmelighed.

Mit Instinkt, der sjælden slaar fejl, sagde mig, da jeg overtænkte Sagen, at vor usynlige Anne før eller senere vilde vende tilbage til Raadehuset ved Blackwater Sø. Dèr tog jeg derfor Stade, idet jeg sagde til Husholdersken Michelson, at Folk, der besøgte mig, kunde træffe mig paa dette ensomme Sted, fordybet i Studier. Jeg har gjort mig til Regel aldrig at være unødvendig hemmelighedsfuld og aldrig vække Folks Mistanke ved at undlade at vise lidt belejlig Oprigtighed. Michelson troede paa mig fra først til sidst — denne dameagtige Kvinde flød over af Tro. Rørt over et saadant Overskud af naiv Tillid hos en Kvinde i hendes modne Alder aabnede jeg min rige Naturs Sluser og optog den helt og holdent.

Jeg blev lønnet for min Vagt ved Søen ved Synet ikke af Anne Catherick selv, men af den, der skulde passe paa hende. Denne Kvinde flød ligeledes over af naiv Tillid, som jeg optog som i det ovenfor omtalte Tilfælde. Jeg skal, hvis hun ikke allerede har gjort det, lade hende beskrive de Omstændigheder, under hvilke hun præsenterede mig for Genstanden for hendes moderlige Omsorg. — Da jeg første Gang saa' Anne Catherick, laa hun og sov, jeg blev som lamslaaet ved Ligheden mellem denne ulykkelige Kvinde og Lady Glyde. Ved Synet af den sovendes Ansigt stod pludselig alle Enkeltheder i den mesterlige Plan, som hidtil kun havde foresvævet mig i ubestemte Omrids, tydelig for mig. Samtidig opløstes jeg, der altid er modtagelig for blide Følelser, i Taarer ved Synet af det Billede paa Lidelse, som frembød sig for mig. Jeg gav mig strax til at skaffe hende Lindring — med andre Ord jeg skaffede det stimulerende Middel, der var nødvendigt, for at Anne Catherick kunde udholde Rejsen til London.

Her maa jeg indskyde en nødvendig Protest og rette en beklagelig Fejltagelse.

— — — — — — — — — — — — —

De bedste Aar af mit Liv er blevne anvendte til et ivrigt Studium af den medicinske og farmakologiske Videnskab —

navnlig har Farmakologien altid udøvet en stærk Tiltrækning paa mig paa Grund af den uindskrænkede Magt, som Kendskabet til den forlener os med — Apothekere — det paastaar jeg bestemt — kunde, om de havde Lyst, herske over Menneskeskæbner. — Lad mig forklare dette, før jeg gaar videre.

Sjælen behersker Verden, siger man; men hvad behersker Sjælen? Legemet er i de mægtigste Menneskers — Apothekernes Vold. Giv mig, Fosco, de nødvendige farmakologiske Kendskaber, og naar Shakespeare har undfanget Ideen til Hamlet og sætter sig ned for at skrive den, saa kan jeg ved Hjælp af et lille Pulver, som jeg daglig hælder i hans Mad, gennem hans Legeme indvirke saaledes paa hans Sjæl, at der fra hans Pen flyder det værste Vrøvl, der nogen Sinde har tilsmurt et Papir. Eller den berømte Newton under lignende Omstændigheder — jeg garanterer Dem, at naar han ser Æblet falde, vil han spise det i Stedet for at opdage Tyngdeloven. Neros Middag skal forvandle selve Nero til det blideste Menneske i Verden, før han endnu er færdig med at fordøje, og Alexander den store vil, naar han har faaet sin Morgendrikke, løbe for at redde Livet, saa snart han ser den første Fjende. Paa mit Æresord! Det er heldigt, at moderne Kemikere ved et ubegribeligt Træf er blevne saa værdige Familiefædre, der har et Apo-

thek. Mindretallet er Filosofer, der er betagne af Beundring for Lyden af deres egne Stemmer, Visionærer, der spilder deres Tid paa fantastiske Umuligheder, eller Kvaksalvere, hvis Ærgærrighed ikke rækker ud over vore Ligtorne. Saaledes bliver Samfundet reddet fra Undergang, og Kemiens vidunderlige Magt bliver en Slave for de mest overfladiske og ubetydeligste Formaal.

Hvortil skal dette Udbrud tjene — hvorfor denne knusende Veltalenhed?

Fordi min Opførsel er bleven mistydet og mine Motiver misforstaaede. — Man har troet, at jeg brugte mine uhyre kemiske Kundskaber mod Anne Catherick, og at jeg, hvis jeg havde kunnet, vilde have brugt dem mod den herlige Marian selv. Det er en afskyelig Insinuation! Det laa just — som man strax vil forstaa — i min Interesse at bevare Anne Cathericks Liv — og det var mit højeste Ønske at redde Marian fra den privilegerede Idiots Klør, som behandlede hende, og som fik mine Raad gentagne fra først til sidst af Londonerlægen. Kun ved to Lejligheder tror jeg — begge Gange uden Spor af Skade for de paagældende — benyttede jeg mig af mit Kendskab til Lægemidler. Ved den første Lejlighed fulgte jeg først etter Marian til Blackwater Kro og studerede, skjult af en Kærre, Poesien i hendes Bevægelser, medens hun gik fremad, derpaa benyttede jeg mig af min uforlignelige Hustrus Hjælp for at faa

kopieret det ene og tilbageholdt det andet af de to Breve, som min elskede Fjende havde betroet til en afskediget Pige. Da disse Breve laa ved Pigens Bryst indenfor hendes Tøj, kunde Grevinden kun ved videnskabelig Hjælp aabne dem, læse dem, forsegle det ene af dem og anbringe det paa sin Plads igen — og denne videnskabelige Hjælp ydede jeg hende i Form af en lille Flaske. Den anden Lejlighed, hvor jeg anvendte det samme Middel, var den Gang, Lady Glyde kom til London -- jeg skal senere berettere mere om dette.

Ellers har jeg aldrig ved nogen Lejlighed skyldt min Kunst noget. I alle andre vanskelige Tilfælde har min naturlige Evne til at kæmpe alene mod Omstændighedernes Magt gjort fuldstændig Fyldest. Jeg hævder, at jeg har denne Evne i den fulde Udstrækning — paa Bekostning af Kemikeren priser jeg Mennesket Fosco.

Vis Agtelse for dette Udbrud af ædelmodig Forargelse — det har lettet mig ubeskrivelig. — Af Sted — lad os komme videre.

— — — — — — — — — — — — —

Da jeg havde givet Madam Clement (eller Clements, jeg kan ikke huske, hvad det var, hun hed) et Vink om, at den bedste Maade, hvorpaa hun kunde holde Anne udenfor Percivals Rækkevidde, var at tage

med hende til London — da jeg havde set, at mit Forslag blev modtaget med Iver, og da jeg havde bestemt, hvad Dag jeg skulde møde dem ved Stationen og se dem tage derfra, kunde jeg atter gaa hjem og møde de Vanskeligheder, der endnu ventede mig.

Det første, jeg gjorde, var at benytte min Hustrus Hengivenhed. Jeg havde aftalt med Madam Clements, at hun af Interesse for Anne skulde lade Lady Glyde vide, hvor de kom til at bo i London. Men det var ikke nok — thi beregnende Mennesker kunde i min Fraværelse rokke Madam Clements' enfoldige Tro paa mig, og hun skrev maaske slet ikke. — Hvem kunde jeg vel faa fat i til at rejse med samme Tog som hun og hemmelig følge efter hende, til hun kom hjem? Jeg gjorde mig selv dette Spørgsmaal, og Ægtemanden i mig svarede strax: „Grevinde Fosco."

Efter at jeg havde bestemt, at hun skulde rejse til London, ordnede jeg det saadan, at hendes Rejse kunde benyttes til to Ting: Det var nødvendigt for mig at faa en Sygeplejerske, som havde lige saa megen Interesse for mig som for Patienten, den stakkels Marian. En af de dygtigste Kvinder, jeg kender, stod lykkeligvis til min Raadighed — jeg mener den respektable Fru Rubelle, til hvem jeg skrev et Brev, som min Kone egenhændig skulde aflevere i hendes Bopæl i London.

Paa den fastsatte Dag mødte Madam Clements og Anne Catherick mig paa Stationen — jeg fulgte dem høflig til Toget — fulgte samtidig høflig min Kone til Toget. Sent om Aftenen kom min Kone hjem til Blackwater og havde da fulgt sine Instruxer med den mest udadlelige Akkuratesse. Hun havde Fru Rubelle med og bragte mig Madam Clements Adresse i London. Senere viste det sig, at denne sidste Forholdsregel havde været unødvendig. Madam Clements meddelte meget punktlig Lady Glyde sin Adresse, og for at forebygge senere Fortrædeligheder holdt jeg det Brev tilbage.

Samme Dag havde jeg en kort Samtale med Doktoren og protesterede i Menneskehedens Interesse imod hans Behandling af Marian. — Han var uforskammet, som alle uvidende Mennesker er. — Jeg viste ikke min Vrede, men opsatte at skændes med ham, til det var nødvendigt at skændes med ham i et bestemt Øjemed.

Det næste, jeg gjorde, var at tage fra Blackwater — jeg maatte leje en Bolig i London for de kommende Begivenheders Skyld. Jeg havde ogsaa lidt Forretninger af mere privat Natur at afgøre med Hr. Frederick Fairlie. — Jeg fandt den Lejlighed, der passede mig, i St. John's Wood, og jeg traf Hr. Fairlie paa Limmeridge i Cumberland.

Da jeg hemmelig havde gjort Bekendt-

skab med Marians Korrespondance, vidste jeg, at hun havde skrevet til Fairlie og foreslaaet ham at modtage Lady Glyde paa et Besøg for at befri hende for Ubehageligheederne i Hjemmet. Dette Brev havde jeg viselig ladet naa sit Bestemmelsessted, da jeg den Gang mente, at det ikke kunde gøre Skade og maaske kunde gavne.

Jeg lod mig nu vise op til Hr. Fairlie for at støtte Marians Forslag, dog med visse Ændringer, som — lykkeligvis for mine Planers Skyld — blev gjorte uundgaaelige af hendes Sygdom. Det var nødvendigt, at Lady Glyde paa sin Onkels Opfordring forlod Blackwater alene, og at hun paa Vejen skulde blive Natten over i sin Tantes Hus — det Hus, jeg havde lejet i St. John's Wood. At opnaa dette og at sikre mig en skriftlig Indbydelse til Lady Glyde var Hensigten med mit Besøg hos Hr. Fairlie. Naar jeg har omtalt, at denne Herre var legemlig og aandelig lige svag, og at jeg anvendte hele min Energi overfor ham, har jeg sagt nok. Jeg kom, saa' og sejrede.

Da jeg kom tilbage til Blackwater Park (med Indbydelsen), saa' jeg, at Doktorens taabelige Behandling af Marian havde ført til de mest foruroligende Resultater. — Feberen var bleven til Tyfus. Den Dag, jeg kom tilbage, søgte Lady Glyde at trænge sig ind i sin Søsters Værelse. Hun og jeg havde ingen Sympathi for hinanden. Hun havde tilføjet mig den ubegribelige Kræn-

kelse at kalde mig en Spion — hun stod i Vejen for mine og Percivals Planer — men — alligevel vilde min Højmodighed have forbudt egenhændig at udsætte hende for Smitte. Paa den anden Side gjorde jeg ingen Modstand, da hun selv forsøgte at udsætte sig for Fare. Hvis hun var bleven smittet, var den indviklede Knude, som jeg langsomt og taalmodig arbejdede paa, maaske bleven overhugget af Omstændighederne. Som det var, lagde Doktoren sig imellem, og hun blev holdt udenfor.

Jeg havde allerede tidligere raadet til at sende Bud efter en Doktor i London — dette Raad blev nu fulgt. — Da Londonerlægen kom, bekræftede han min Diagnose. Krisen var alvorlig — men vi havde Haab om, at allerede den femte Dag, efter at Diagnosen var bleven stillet, at kunne frelse vor dejlige Patient. Jeg var i al den Tid kun én Gang borte fra Blackwater; det var, da jeg tog til London med Morgentoget for at sikre mig ved en privat Forespørgsel, at Madam Clements ikke var flyttet, og at aftale ét og andet med Fru Rubelles Mand. Jeg kom hjem samme Aften.

Fem Dage efter erklærede Lægen, at vor kære Marian nu var udenfor Fare og ikke trængte til andet end omhyggelig Pleje. Det var dette Øjeblik, jeg havde ventet paa. Nu da der ikke mere behøvedes Lægetilsyn, spillede jeg mit første Kort

ud for at sætte mig til Modværge mod Doktoren. Han var et af flere Vidner paa min Vej, som det var nødvendigt at fjærne. — En heftig Strid mellem os — i hvilken Percival, der i Forvejen havde faaet Besked af mig, afslog at blande sig, fremmede mine Ønsker. Jeg væltede mig som en uimodstaaelig Lavine over den elendige Mand og fejede ham ud af Huset.

Tjenestefolkene var de næste, vi maatte søge at blive kvit: Atter handlede jeg for Percival (hvisi moralske Mod atter og atter maatte stimuleres op), og Madam Michelson blev én Dag forbavset ved at høre, at Hjemmet skulde opløses. Vi tømte Huset for alle Tjenestefolk undtagen en eneste, der skulde gøre det grove Arbejde, og hvis Dumhed og Sløvhed sikrede os mod ubehagelige Opdagelser.

Da de var borte, var der ikke andet tilbage end at blive af med Madam Michelson, et Resultat, vi let opnaaede ved at sende denne elskværdige Dame ud et Sted ved Kysten for at finde en Lejlighed, der kunde passe for Patienten.

Forholdene var nu, netop som de burde være. Lady Glyde blev paa sit Værelse paa Grund af sine angrebne Nerver, og den sløve Pige — jeg har glemt hendes Navn — var lukket inde med hende om Natten for at pleje hende. Skønt Marian kom sig med hver Dag, laa hun endnu til Sengs, og Fru Rubelle plejede hende. Der var

ikke andre Mennesker i Huset end min Hustru, Percival og jeg. Da der nu var saa gunstige Betingelser, tænkte jeg paa vor næste Opgave og spillede mit næste Kort ud.

Hensigten med det næste Skridt var at formaa Lady Glyde til at tage fra Blackwater uden at have Søsteren med. Naar vi ikke kunde overbevise hende om, at Marian var tagen til Cumberland, var der ikke nogen Udsigt til, at hun frivillig vilde tage hjemmefra. For at fremme vort Formaal skjulte vi derfor vor interessante Patient i et af de ubeboede Soveværelser i Blackwater. I Nattens Stilhed foretog min Kone, Fru Rubelle og jeg denne Flytning (Percival var ikke saa rolig, at jeg turde stole paa ham). Denne Scene var malerisk, hemmelighedsfuld, dramatisk i allerhøjeste Grad. Efter mine Ordrer var der om Morgenen blevet redt Seng paa en stærk Baare; vi behøvede kun sagte at løfte den og bringe vor Patient, hvorhen vi havde Lyst, uden at forstyrre hende eller hendes Seng. Der behøvedes ikke og blev ikke anvendt nogen Sovemixtur ved denne Lejlighed. Vor interessante Marian laa i en dyb Rekonvalescenssøvn. Vi stillede Lysene fra os og aabnede Dørene, før vi løftede Baaren. Saa tog jeg, paa Grund af min større legemlige Styrke, fat ved Hovedgærdet, medens min Hustru og Fru Rubelle løftede ved Forenden. Jeg bar min Del af den

uvurderlig kostbare Byrde med en mandig Kærlighed og en faderlig Omsorg. Hvor er den moderne Rembrandt, som kunde have malet vor Midnatsprocession. Des værre for Kunsten og for dette overordenlig maleriske Æmne — en moderne Rembrandt existerer ikke.

Den næste Morgen tog min Kone og jeg til London, medens Marian laa isoleret under Fru Rubelles Varetægt. — Fru Rubelle havde været saa elskværdig at love at blive to tre Dage i dette Fængsel sammen med sin Patient. Før vi tog af Sted, gav jeg Percival Hr. Fairlies skriftlige Indbydelse til Lady Glyde (hvori han bad hende blive Natten over i London hos Grevinde Fosco) og bad ham vise det til sin Kone, saa snart han havde hørt fra mig. Jeg fik ogsaa af ham at vide, hvad det var for en Sindssygeanstalt, Anne Catherick havde været indlagt paa, og fik et Brev til dens Overlæge, hvori det blev meldt denne, at hans bortløbne Patient vilde komme tilbage.

Paa min sidste Udflugt til Hovedstaden havde jeg arrangeret det saaledes, at vor beskedne lille Lejlighed skulde staa rede til at modtage os, naar vi kom til London med det tidlige Tog. Paa Grund af denne vise Forholdsregel var vi i Stand til samme Dag at spille det tredje Kort ud og faa fat paa Anne Catherick.

Det er meget vigtigt at erindre Data

her. Jeg forener Forretningsmandens Egenskaber med Følelsesmenneskets og kan alle Data paa mine Fingre.

Onsdag den 24de Juli 1850 sendte jeg min Hustru ud i en Droske for først og fremmest at skaffe Madam Clements af Vejen. Vi foregav, at Lady Glyde var i London og havde sendt Bud efter hende, — og det var tilstrækkeligt til at opnaa det ønskede Resultat. Madam Clements blev hentet i en Droske og blev efterladt i Drosken, medens min Hustru, under Paaskud af, at hun skulde købe noget i en Butik, lod hende i Stikken og vendte tilbage for at modtage sin ventede Gæst i vort Hus i St. John's Wood. Det er næppe nødvendigt at tilføje, at denne Gæst var bleven omtalt for Tjenestefolkene som „Lady Glyde".

Imidlertid var jeg kommen i en anden Droske med et Brev til Anne Catherick, hvori der stod, at Lady Glyde havde i Sinde at formaa Madam Clements til at tilbringe Dagen sammen med hende, og at hun og Anne skulde komme hen til dem sammen med den elskværdige Herre, der ventede udenfor, den samme som tidligere ude i Hampshire havde frelst hende fra at blive opdaget af Sir Percival. Den „elskværdige Herre" sendte dette Brev i Forvejen hen til hende med en Gadedreng og afventede Følgerne foran hendes Gadedør. — I samme Øjeblik som hun viste sig i Gadedøren og lukkede den, aabnede den udmærkede Mand

Droskedøren for hende, tog hende op i Vognen og kørte bort. —

— (Tillad mig — i Parenthes bemærket — et Udbrud. Hvor dette er interessant!) —

— Paa Vejen til Forest Road viste min Ledsager ingen Frygt — jeg kan være faderlig — ingen kan være det bedre — naar jeg har Lyst — og jeg var overordenlig faderlig ved denne Lejlighed. Hvor megen Ret havde jeg ikke til hendes Tillid! Jeg havde lavet den Medicin, der havde gjort hende godt — jeg havde advaret hende mod Sir Percival. Maaske stolede jeg altfor trygt paa hendes Tillid, maaske havde jeg undervurderet de stærke Instinkter hos sindssvage Folk — vist er det, jeg havde forsømt at forberede hende tilstrækkelig paa den Skuffelse, der ventede hende, naar hun kom hjem til mig. Da jeg tog hende med ind i Dagligstuen, da hun saa', at der ikke var nogen andre til Stede end min Hustru, som var fuldstændig fremmed for hende, lagde hun den største Sindsbevægelse for Dagen; hvis hun havde vejret Faren i Luften, som en Hund vejrer et uset Dyrs Nærværelse, kunde hendes Angst ikke have givet sig mere pludselig og tilsyneladende ubegrundet til Kende. Jeg lagde mig forgæves imellem. Den Frygt, hun tilkendegav, kunde jeg have beroliget, men den alvorlige Hjærtesygdom, hun led af, var ikke til at bedre med psykiske Midler. Til

min usigelige Rædsel fik hun Krampe — hvilket i den Tilstand, hvori hun var, kunde have dræbt hende paa Stedet.

Der blev sendt Bud efter den nævnte Læge, og det blev sagt ham, at Lady Glyde trængte til øjeblikkelig Hjælp. Til min ubeskrivelige Lettelse var han en dygtig Mand; jeg sagde til ham, at min Gæst var lidt sindssvag, og jeg ordnede det saadan, at der ikke kom nogen anden til at pleje end min Hustru. Den ulykkelige Kvinde var imidlertid for syg til at volde os nogen Bekymringer med det, hun sagde. Den eneste Frygt, der nu beherskede mig, var Frygten for, at den falske Lady Glyde skulde dø, før den rigtige Lady Glyde kom til London.

Jeg havde om Morgenen skrevet en Billet til Fru Rubelle og sagt, at hun skulde møde mig i sin Mands Hus Fredag Aften den sexogtyvende, og en Billet til Percival, hvori jeg bad ham vise sin Hustru Onklens Indbydelse, forsikre hende, at Marian var rejst til ham, og sende hende til London med Middagstoget den sexogtyvende. Efter moden Overvejelse havde jeg fundet det nødvendigt at fremskynde Begivenhedernes Gang, saaledes som Anne Cathericks Tilstand nu var, og at have Lady Glyde til min Disposition tidligere, end jeg oprindelig havde tænkt mig. Hvad kunde jeg lage for andre Forholdsregler i min frygtelige, usikre Stilling? Jeg kunde ikke gøre andet

end at stole paa Lykken og Lægen. Min Angst gav sig Luft i patheliske Udbrud, jeg havde lige netop saa megen Selvbeherskelse, at jeg i andre Folks Paahør omtalte Patienten som Lady Glyde — i alle andre Henseender var jeg den Dag ikke mig selv.

Hun havde en daarlig Nat og vaagnede udmattet op, men senere paa Dagen rettede hun sig forbavsende godt. Det spændstige Humør rettede sig i en tilsvarende Grad — jeg kunde ikke faa noget Svar af Percival og Fru Rubelle før den næste Dags Morgen, den sexogtyvende. Da jeg vidste, at de, med mindre der skulde indtræffe uforudsete Hindringer, vilde komme, bestilte jeg en Droske for at hente Lady Glyde fra Stationen og køre hende hjem til mig, saa hun var her Klokken to den sexogtyvende. Efter at jeg havde set denne Bestilling opskrevet i Vognmandens Bog, ordnede jeg nogle Sager med Rubelle. Jeg sikrede mig ogsaa to Herrer, som kunde skaffe mig de nødvendige Indlæggelsesordrer til Sindssygeanstalter. Den ene af dem kendte jeg personlig — den anden kendte Rubelle. — Det var begge Mænd, hvis frisindede Aand hævede sig højt op over indsnævrende Skrupler, de var begge i en øjeblikkelig Pengeforlegenhed, de troede begge paa mig. —

Klokken var over fem om Eftermiddagen, før jeg kom hjem efter at have opfyldt alle disse Pligter. Da jeg endelig

kom hjem, var Anne Catherick død! Død den femogtyvende, og Lady Glyde skulde først komme til London den sexogtyvende.

Jeg var lamslaaet. At tænke sig Fosco lamslaaet!

Det var for sent at træde tilbage. Før jeg kom, havde Doktoren tjenstvillig paataget sig at spare mig al Ulykke ved at skrive Dødsattesten og egenhændig datere den fra den Dag, da Dødsfaldet havde fundet Sted. Min storartede Plan, der hidtil havde været uangribelig, havde nu sit svage Punkt — ingen Anstrængelser fra min Side kunde forandre den skæbnesvangre Begivenhed, der indtraf den femogtyvende. Jeg kastede med mandig Fasthed Blikket paa Fremtiden. Percivals Interesser og mine stod endnu paa Spil — der var intet andet tilbage end at spille Spillet til Ende. — Jeg genvandt atter min urokkelige Ro og spillede videre.

Den sexogtyvende om Morgenen naaede Percivals Brev mig; det meldte, at hans Hustru kom med Middagstoget. Fru Rubelle skrev ogsaa for at sige, at hun vilde komme samme Aften. Jeg kørte til Stationen for, medens den falske Lady Glyde laa død i mit Hus, at modtage den virkelige Lady Glyde, der kom til London Klokken tre. Skjult under Vognsædet laa alle de Klædningsstykker, som Anne Catherick havde haft paa, da hun kom til mit Hus — de var bestemte til at hjælpe med til

den døde Kvindes Genopstandelse i den levende Kvinde. Hvilken Situation! Jeg skænker den som Æmne til den nye engelske Romanliteratur. — Jeg tilbyder den, som fuldstændig ny, til Frankrigs udpinte dramatiske Forfattere.

Lady Glyde var paa Stationen. Der var stor Trængsel og Forvirring. Hendes første Spørgsmaal, da vi kørte bort, gjaldt Søsteren. Jeg gav de mest beroligende Oplysninger og forsikrede hende, at hun skulde faa Søsteren at se i mit Hus.

„Mit Hus" laa ved denne Lejlighed i Nærheden af Leicester Square og blev beboet af Rubelle, der modtog os i Forstuen.

Jeg log min Gæst op med i et Værelse, der vendte ud til Gaarden — de to Læger ventede i Stueetagen nedenunder for at se Patienten og udskrive Indlæggelsessedlen. Efter at have beroliget Lady Glyde med de nødvendige Forsikringer om hendes Søster, præsenterede jeg mine Venner hver for sig for hende. De iagttog de fornødne Formaliteter saa kort, samvittighedsfuldt og klogt som muligt. Jeg kom ind i Stuen igen, saa snart de var gaaede, og fremskyndede strax Begivenhedernes Gang ved at give hende en meget foruroligende Beretning om Frøken Halcombes Tilstand.

Følgerne blev, som jeg havde forudset. — Lady Glyde blev forskrækket og var ved at besvime — for anden Gang tog jeg min Tilflugt til Videnskaben. Et Glas Vand

og en Lugteflaske, begge blandede med et bedøvende Stof, befriede hende for al videre Forlegenhed og Angst. — En fornyet Anvendelse af de samme Midler skaffede hende en god Nattesøvn. Fru Rubelle kom tidsnok til at hjælpe med ved Lady Glydes Paaklædning. Hendes eget Tøj var blevet taget fra hende om Natten, og om Morgenen blev hun, med den strængeste Iagttagelse af Sømmelighed, af Fru Rubelle klædt i Anne Cathericks Tøj. Hele Dagen igen holdt jeg vor Patient i en Tilstand af halv Bevidstløshed, indtil mine medicinske Venners behændige Hjælp satte mig i Stand til at skaffe de nødvendige Ordrer tidligere, end jeg havde vovet at haabe. Den Aften (den syvogtyvende) bragte Fru Rubelle og jeg vor genopstandne „Anne Catherick" til Sindssygeanstalten. Hun blev modtaget med stor Overraskelse, men uden Mistanke, takket være vore Papirer, Attester, Percivals Brev, Ligheden, Tøjet og Patientens egen forvirrede Sindstilstand i Øjeblikket. Jeg tog strax tilbage for at hjælpe min Hustru med Forberedelserne til den falske Lady Glydes Begravelse nu, da jeg havde den ægte Lady Glydes Tøj og Bagage hos mig. Det blev siden altsammen sendt til Cumberland. Jeg var til Stede ved Begravelsen og optraadte med passende Værdighed og klædt i dyb Sorg.

Min Fortælling om disse mærkværdige Begivenheder, der er skreven under lige saa mærkværdige Omstændigheder, slutter her. De smaa Forsigtighedsregler, jeg iagttog under mine Forhandlinger med Limmeridge Bank, er allerede omtalte, ligesaa det storartede Held, jeg havde med hele min Plan og solide pekuniære Fordele, den førte med sig. Jeg maa blot endnu hævde, at Planens eneste svage Punkt ikke var blevet opdaget, hvis det svage Punkt i mit Hjærte ikke var blevet opdaget først. Intet andet end min skæbnesvangre Beundring for Marian hindrede mig i at skride ind til mit eget Bedste, den Gang hun hjalp sin Søster til at undslippe. Jeg udsatte mig for denne Fare og stolede paa, at Lady Glyde umulig kunde bevise, hvem hun var. Hvis Marian eller Hr. Hartright forsøgte at hævde, at hun var Lady Glyde, vilde de udsætte sig for Beskyldningen for Forsøg paa Bedrageri, de vilde følgelig ikke blive troede, og det vilde være dem umuligt at skade mine Interesser eller udlevere Percivals Hemmelighed. Jeg begik en Fejl ved at stole blindt paa mit Held, jeg begik en Fejl til, da Percival havde maattet bøde for sin egen Stivsindethed og Hidsighed ved at tilstaa Lady Glyde endnu en Frist, inden jeg sendte hende til Sindssygeanstalten og atter give Hartright en Chance til at undslippe mig. Kort sagt — i denne alvorlige Krise var Fosco ikke tro mod sig selv.

Det var et beklageligt Fejlgreb, der ikke lignede ham. Læs i mit Hjærte Grunden dertil, se i Marian Halcombe den første og den sidste Svaghed i Foscos Liv.

I den modne Alder af tresindstyve Aar aflægger jeg denne Tilstaaelse. — Ungersvende, jeg paakalder eders Sympathi — Piger, jeg fordrer eders Taarer.

Et Ord til — og Læserens Opmærksomhed, der aandeløst er vendt mod mig, skal atter blive frigjort.

Mit psykologiske Skarpsyn siger mig, at nysgerrige Sjæle uundgaaelig vil gøre mig tre Spørgsmaal. De skal blive fremsatte her — og besvarede.

For det første: Hvad er det for en hemmelighedsfuld Indflydelse, der kan forklare min Hustrus urokkelige Hengivenhed, der faar hende til at opfylde mine dristigste Ønsker og udføre mine mest underfundige Planer. Jeg kunde besvare dette ved simpelt hen at henvise til min Karakter og paa min Side spørge: Hvor i Verdenshistorien har der nogen Sinde existeret en Mand af min Art, uden at der i Baggrunden var en Kvinde, der ofrede sig paa hans Livs Alter? Men jeg husker, at jeg skriver i England, jeg blev gift i England — og derfor spørger jeg, om en Kvindes ægteskabelige Pligter her i Landet tillader hende at have sin egen Mening om Mandens Principer. Nej — de fordrer, at hun uden Forbehold skal elske, ære og adlyde

ham. Det er netop, hvad min Hustru har gjort. Jeg staar her paa et højt moralsk Stade, og jeg erklærer, at hun nøjagtig har opfyldt sine ægteskabelige Pligter. Ti, Bagtalelse! — I engelske Hustruer, skænk Grevinde Fosco eders Sympathi!

Det andet Spørgsmaal er dette: Hvis Anne Catherick ikke var død, da hun døde, hvad vilde jeg saa have gjort? I saa Fald vilde jeg have hjulpet den udslidte Natur til en varig Fred. Jeg vilde have aabnet Livets Fængselsdøre og skænket Fangen — hvis Sjæl og Legeme var uhelbredelig angrebne — en lykkelig Befrielse.

Det tredje Spørgsmaal er: Er der efter en rolig Overvejelse af alle Omstændigheder noget alvorligt at udsætte paa min Optræden? — Nej, og atter Nej. Har jeg ikke omhyggelig undgaaet at udsætte mig for at begaa en unødvendig Forbrydelse? Med mine store kemiske Kundskaber kunde jeg have berøvet Lady Glyde Livet; med et uhyre personligt Offer fulgte jeg kun min egen Intelligens, min egen Menneskekærligheds og Forsigtigheds Indskydelser og berøvede hende i Stedet hendes Identitet. Døm mig, efter hvad jeg kunde have gjort — hvor forholdsvis uskyldig og dydig synes saa ikke det at være, som jeg i Virkeligheden gjorde.

Jeg forudsagde strax, da jeg begyndte, at denne Fortælling vilde blive et mærkværdigt Aktstykke. — Det har svaret til

mine Forventninger. — Modtag denne Beskrivelse — min sidste Gave til det Land, jeg for bestandig forlader. Den er Lejligheden værdig, og den er mig værdig.

Fosco.

Fortællingen sluttes af Walter Hartright.

Da jeg vendte det sidste Blad i Grevens Manuskript, var den halve Time, som jeg havde lovet at tilbringe i Forest Road, til Ende. Rubelle saa' paa sit Uhr og bukkede. Jeg rejste mig strax og lod ham blive tilbage i det tomme Hus. Jeg har aldrig siden set ham, aldrig hørt mere om ham og hans Hustru. Fra Forbrydelsens og Bedragets mørke Krogveje var de komne snigende over vor Sti — ad de samme Krogveje sneg de sig hemmelig tilbage og blev borte — for bestandig.

Et Kvarter efter, at de var gaaede fra Forest Road, var jeg atter hjemme.

Et Par Ord var tilstrækkelige til at sige Laura og Marian, hvordan mit dumdristige Vovestykke var endt, og hvad den næste Begivenhed i vort Liv sandsynligvis vilde blive — jeg ventede med at skildre alle Enkelthederne til senere paa Dagen og skyndte mig tilbage til St. John's Wood for at træffe den Mand, hos hvem Grev Fosco

havde bestilt Vognen, da han tog til Jærnbanestationen for at træffe Laura.

Vognmanden boede omtrent en halv Fjerdingvej fra Forest Road. — Ejeren viste sig at være en høflig, respektabel Mand. Da jeg forklarede ham, at et vigtigt Familieanliggende nødte mig til at bede ham se efter i sine Bøger for at skaffe mig en Dato at vide, gjorde han ingen Indvendinger. Bogen blev lagt frem, og ved Datoen „Den 26de Juli 1850“ stod der følgende Ordre:

En Laudauer til Grev Fosco, Forest Road, Nr. 5 Kl. 2 (John. Owen).

Jeg fik paa min Forespørgsel at vide, at John Owen var den Mand, der havde kørt Vognen. Han var ved Arbejdet ude i Gaarden, og der blev sendt Bud efter ham, for at han kunde besvare mine Spørgsmaal.

„Kan De huske, at De i Juli Maaned kørte en Herre fra Forest Road Nr. 5 til Waterloo Bridge Station?“ spurgte jeg.

„Nej, Herren maa undskylde, men det tør jeg ikke sige, at jeg kan.“

„Men maaske De kan huske Herren selv? Kan De ikke huske, at De i Fjor Sommer kørte for en Udlænding — en høj og paafaldende svær Herre?“

Kuskens Ansigt lysnede strax.

„Jeg kan godt huske ham! Det er den tykkeste Mand, jeg nogen Sinde har set, og den tungeste Kunde, jeg nogen Sinde har haft paa min Vogn. Ja — ham

kan jeg rigtignok huske. — Og det er meget rigtigt — jeg hentede ham fra Nr. 5 paa Forest Road, og der var en Papegøje eller saadan noget, der sad og skreg i Vinduet. — Herren havde umaadelig travlt med at faa Damens Bagage, og han gav mig en god Drikkeskilling for at passe paa at faa fat i Kufferterne i en Fart.

Faa fat i Kufferterne! Jeg huskede strax efter Lauras egen Fortælling om hendes Ankomst til London, at hendes Bagage var bleven hentet af en Mand, som Grev Fosco havde med paa Stationen. Det var altsaa den Mand.

„Saa' De Damen?" spurgte jeg — „hvordan saa' hun ud? Var hun gammel eller ung?"

„Ja, vi havde saadan et Hastværk, og Folk skubbede saadan til os, saa jeg saa' ikke rigtig, hvordan Damen saa' ud. — Jeg kan slet ikke huske noget angaaende hende undtagen hendes Navn."

„Kan De huske hendes Navn?"

„Ja, hun hed Lady Glyde!"

„Hvor kan De dog huske det, naar De har glemt, hvordan hun saa' ud?"

Manden smilede og traadte sig lidt forlegen over Tæerne.

„Jo, ser De," sagde han — „jeg havde ikke været ret længe gift den Gang, og min Hustrus Pigenavn var det samme som Damens — jeg mener Lady Glydes. — Hun sagde selv, at hun hed saadan; for

jeg spurgte: „Er det Deres eget Navn, der staar paa Kufferterne —“

Og hun svarede: „Ja, det er det — jeg er Lady Glyde.“ — „Naa,“ tænkte jeg ved mig selv, „jeg husker i Almindelighed ikke videre godt de adeliges Navne — men dette her er da som en gammel Ven.“ — Jeg kan ikke saa nøje sige noget om Tiden — det kan godt være, at det er henved et Aar siden, og det kan ogsaa være, at det ikke er det; men jeg vilde kunne kende den tykke Mand igen, hvor somhelst jeg saa' ham, og jeg vilde aflægge Ed paa, at Damens Navn var Lady Glyde.“

Det var ikke mere nødvendigt, at han skulde huske Tiden, for Datoen var optegnet i hans Principals Bog. Jeg følte strax, at jeg nu havde Midlerne i Hænde til at slaa hele Sammensværgelsen ned med et Slag med de simple Kendsgerningers uimodstaaelige Vaaben. Uden et Øjebliks Betænkning tog jeg Vognmanden selv til Side og sagde til ham, hvad den sande Betydning af det Bevis var, som Kusken og han kunde fremlægge. Jeg traf den Aftale med ham, at jeg skulde give ham en passende Erstatning, hvis han foreløbig vilde give Afkald paa Mandens Hjælp, og derpaa tog jeg en Kopi af den omtalte Notits i Bogen og lod Vognmanden bevidne den med Navns Underskrift. Saa forlod jeg Huset efter at have aftalt, at John Owen skulde staa til min Disposition i de næste tre Dage eller i

længere Tid, hvis det blev nødvendigt.

Jeg havde nu alle de Papirer hos mig, som jeg ønskede — thi en Kopi af Dødsattesten for den falske Lady Glyde samt Sir Percivals Brev til Greven laa trygt i min Lommebog.

Med dette skriftlige Bevismateriale hos mig og med Kuskens Svar i frisk Minde begav jeg mig for første Gang, siden jeg havde begyndt min Undersøgelse, hen til Kyrles Kontor. Det var min Hensigt for det første naturligvis at sige ham, hvad jeg havde gjort, og for det andet at meddele ham min Beslutning om at tage min Hustru med til Limmeridge den næste Morgen og faa hende modtaget og anerkendt i alle Folkenes Paahør. Jeg overlod det til Prokurator Kyrle selv at afgøre, om han under disse Omstændigheder og under Prokurator Gilmores Fraværelse var var forpligtet til som Familiens Sagfører at være til Stede ved en saadan Lejlighed.

Jeg vil ikke tale om Kyrles Overraskelse eller om de Udtryk, hvori han tilkendegav sin Mening om min Optræden fra Undersøgelsens første Stadium til dens sidste. Det er kun nødvendigt at omtale, at han strax bestemte at følge os til Cumberland.

Vi tog den næste Morgen af Sted med det tidligste Tog — Laura, Marian, Kyrle og jeg i én Kupé og John Owen med en ung Mand fra Kyrles Kontor i en anden.

Da jeg kom til Limmeridge Station, gik vi først hen til Forpagtergaarden hos Todds. Det var min faste Bestemmelse, at Laura ikke skulde betræde sin Onkels Hus, før hun kunde vise sig dèr anerkendt som hans Niece. Jeg overlod det til Marian at afgøre Spørgsmaalet om Lejen af et Værelse med Madam Todd, saa snart den gode Kone var kommen sig efter sin Forvirring over at høre, i hvad Ærinde vi var her i Cumberland, og jeg aftalte med hendes Mand, at John Owen skulde overlades tii Tjenestefolkenes Gæstfrihed. Da disse indledende Skridt var gjorte, begav Kyrle og jeg os til Limmeridge House.

Jeg kan ikke vidtløftig dvæle ved vort Møde med Fairlie, for jeg kan ikke mindes det — — end ikke efter saa lang Tids Forløb uden en Utaalmodighed og Foragt, som vækker Lede hos mig. Jeg foretrækker kortelig at fortælle, at jeg satte min Vilje igennem. Fairlie forsøgte at optræde paa sin sædvanlige Maade. Vi hørte uden Medfølelse paa de Forsikringer, hvormed han søgte at overbevise os om, at Meddelelsen om Sammensværgelsen havde overvældet ham — han klynkede og gav sig til sidst som et gnavent Barn. Han vilde med Glæde byde den kære Laura Velkommen, hvis vi blot vilde give ham Tid til at komme sig lidt. Syntes vi, han saa' ud, som om han trængte til, at man hjalp med til at skubbe ham i

Graven? Nej — naa, men hvorfor saa gøre det?

Han gentog disse Klager ved hver given Lejlighed, indtil jeg en Gang for alle satte en Stopper for dem ved at give ham Valget mellem: Enten genindsætte sin Niece i hendes Rettigheder paa den Maade, jeg fandt bedst, eller at risikere en Retssag, hvorved vi fik Dom for, at hun var den virkelige Lady Glyde. Prokurator Kyrle, til hvem han vendte sig for at faa Bistand, sagde rent ud, at han maatte bestemme sig med det samme. Karakteristisk nok valgte han den Udvej, som hurtigst befriede ham for enhver personlig Bekymring; med et pludseligt Udslag af Energi forkyndte han, at han ikke var stærk nok til at taale flere Trusler, og at vi kunde gøre, som vi lystede.

Kyrle og jeg gik strax ned og blev enige om, at vi skulde udsende et Slags Brev, som skulde cirkulere blandt alle Fæsterne, der havde bivaanet den falske Lady Glydes Begravelse.

Det skulde i Fairlies Navn opfordre dem til at give Møde den næstnæste Dag. Der blev tillige skrevet til en Forretning med Gravstene om at sende en Mand samme Dato for at udslette en Indskrift paa en Sten paa Limmeridge Kirkegaard. — Prokurator Kyrle, der havde lovet at sove der i Huset, paatog sig at læse disse to Skrivelser for Hr. Fairlie og faa ham til at undertegne dem.

Den følgende Dag var jeg optagen af at skrive en usmykket Fremstilling af Sammensværgelsen og tilføje de Vidnesbyrd, der saa fuldstændig afkræftede Meddelelsen om Lauras Død. Dette gav jeg til Kyrle, for at han kunde gennemse det, før jeg den næste Dag oplæste det for de forsamlede Fæstere. Vi aftalte ogsaa, under hvilken Form Beviserne skulde fremføres den næste Dag, naar Oplæsningen af Fortællingen var forbi. Efter at dette var ordnet, søgte Kyrle at lede Samtalen hen paa Lauras Pengeforhold. Da jeg ikke vidste og ikke ønskede at vide noget herom, og da jeg var i Tvivl om, hvorvidt han som Forretningsmand vilde billige min Opførsel med Hensyn til min Hustrus Ret til Renterne af den Sum, som Grevinde Fosco først skulde have arvet efter hendes Død, bad jeg Kyrle undskylde, at jeg ikke kunde diskutere dette Æmne med ham; det stod især i nær Forbindelse med Fortidens Sorger og Bekymringer, som vi aldrig indbyrdes talte om, og som vi instinktmæssig gøs tilbage for at diskutere med andre.

— Mit sidste Arbejde den Aften var at nedskrive „Gravstenens Historie“ ved at tage en Kopi af den falske Gravskrift, inden den blev udslettet.

— — — — — — — — — — — — — —

Dagen kom — den Dag, da Laura

atter traadte ind ved Frokostbordet paa Limmeridge House. Alle de tilstedeværende rejste sig, da Marian og jeg traadte ind med hende. Der gik som et Stød gennem Forsamlingen, en lydelig interesseret Hvisken hørtes, da de fik Øje paa hendes Ansigt. Fairlie var paa mit Forlangende til Stede, og Kyrle stod ved Siden af ham. Hans Tjener stod paa den anden Side med Lugtedaasen parat i den ene Haand og Lommetørklædet parfumeret med Eau de Cologne i den anden.

Jeg aabnede Forhandlingerne ved offenlig at opfordre Fairlie til at sige, om jeg optraadte her med hans udtrykkelige Tilladelse og Sanktion eller ej. Han strakte Armene ud til Siderne, hen mod Kyrle og Tjeneren, blev af dem hjulpet op af Stolen og sagde saa: „Jeg har den Ære at præsentere Hr. Hartright for den ærede Forsamling. Jeg er lige saa svag som sædvanligt, og han vil være saa elskværdig at tale for mig. Det er en overordenlig vanskelig Sag, saa vær saa god at høre paa ham i Tavshed.“ Ved de sidste Ord sank han langsomt tilbage i Stolen og søgte Tilflugt bag sit parfumerede Lommetørklæde.

Derefter fulgte Fortællingen om Sammensværgelsen, dog naturligvis først efter at jeg havde givet en indledende Forklaring i saa faa Ord som muligt. Jeg var kommen her i Dag, sagde jeg, for det første for at bevise, at min Hustru, der sad ved

min Side, var Datter af den afdøde Philip Fairlie, for det andet for at bevise, at den Begravelse, de havde overværet paa Limmeridge Kirkegaard, var en anden Kvindes Begravelse, og for det tredje for at give dem en ligefrem Beretning om, hvorledes det var gaaet til. Uden nogen videre Indledning oplæste jeg saa Fortællingen om Sammensværgelsen og dvælede kun ved den pekuniære Bevæggrund til den for at undgaa en unødvendig Omtale af Sir Percivals Hemmelighed. Da det var gjort, mindede jeg Forsamlingen om Datoen paa Gravstenen den 25de Juil og stadfæstede Rigtigheden ved at fremvise Dødsattesten. Saa læste jeg Sir Percivals Brev fra den 25de, hvori han meldte, at hans Hustru skulde rejse fra Hampshire til London den 26de. Og endelig beviste jeg ved Hjælp af Kuskens mundtlige Udsagn, at hun havde foretaget denne Rejse, og ved Hjælp af Vognmandens Bog beviste jeg, at det havde været netop den 26de. — Marian tilføjede saa sin egen Beskrivelse af Mødet mellem Laura og hende i Sindssygeanstalten og om Lauras Undvigelse, hvorefter jeg afsluttede Beretningen ved at meddele de tilstedeværende Sir Percivals Død og mit Giftermaal.

Da jeg satte mig, rejste Prokurator Kyrle sig og erklærede som Familiens juridiske Konsulent, at min Paastand var bevist ved de bedste Beviser, han nogen Sinde havde haft i Hænde. Idet han udtalte disse

Ord, lagde jeg Armen om Lauras Liv og løftede hende saa højt, at enhver af de tilstedeværende tydelig kunde se hende.

„Er De alle af samme Mening?“ spurgte jeg og gik et Par Skridt hen imod dem, idet jeg pegede paa min Hustru.

Dette Spørgsmaal virkede som et elektrisk Stød. Helt nede i den anden Ende af Stuen fo'r en af de ældste Fæstere op fra Stolen, og i et Nu fulgte alle de andre efter ham. Jeg ser Manden for mig med hans ærlige, brune Ansigt og hans staalgraa Haar, staaende paa en Stol og svingende sin Ridepisk over Hovedet, medens han førte an med Hurraraabene! „Der er hun jo, spillevende. Gud velsigne hende. Giv hende et Hurra, Folk, Hurra!“ Det Raab, der besvarede hans, og som atter og atter blev gentaget, var den sødeste Musik, jeg nogen Sinde har hørt. Arbejderne fra Landsbyen og Drengene fra Skolen, der var forsamlede paa Plænen foran Huset, tog Raabet op og raabte Hurra af deres fulde Lunger. Forpagterkonerne flokkedes om Laura og kappedes om, hvem der først skulde trykke hende i Haanden, og bad hende, medens Taarerne strømmede ned ad deres Kinder, om at være tapper og ikke græde. Hun var saa overvældet af Sindsbevægelse, at jeg blev nødt til at befri hende fra dem og bære hende hen til Døren. Dèr overgav jeg hende til Marians Omsorg — Marian, der aldrig havde svigtet, og hvis modige

Selvbeherskelse heller ikke svigtede os nu. Da de var gaaede, opfordrede jeg alle de tilstedeværende — efter at have takket dem i Lauras og mit Navn — til at følge mig til Kirkegaarden og med egne Øjne se den falske Gravskrift blive hugget af Gravstenen.

De forlod alle Huset og sluttede sig til den Sværm af Landsbybeboere, der var samlede om Graven, hvor Stenhuggeren ventede paa os. Under aandeløs Tavshed lød Staalets første haarde Slag mod Marmoret. — Der hørtes end ikke en Hvisken, ikke én rørte sig, før de tre Ord: Laura Lady Glyde var forsvundne. Saa lød der et Lettelsens Suk i Skaren, som om de følte, at Sammensværgelsens sidste Lænker var blevne tagne af Laura, og derefter trak Forsamlingen sig langsomt tilbage. Det blev sent, før hele Gravskriften var udslettet. Siden blev der i dens Sted kun sat én Linje:

„Anne Catherick, den 25de Juli 1850."

Jeg kom tidsnok hjem om Eftermiddagen til at tage Afsked med Kyrle. Han og hans Skriver og Kusken fra St. John's Wood tog tilbage til London med Nattoget. Da de var tagne bort, kom der en uforskammet Forespørgsel til mig fra Fairlie — der var bleven baaren ud i en meget medtagen Tilstand, da det første Hurra besvarede min Henvendelse til Bønderne. Han sendte mig nu en hjærtelig Lykønskning og lod mig spørge, om jeg agtede at blive

dèr i Huset. Jeg sendte den Besked tilhage, at den eneste Grund til, at vi havde sat vor Fod i hans Hus, ikke existerede mere, at jeg ikke havde i Sinde at blive noget andet Hus end i mit eget, og at Fairlie ikke behøvede at nære nogen Frygt for nogen Sinde at se os eller høre fra os igen. Vi gik tilbage til vore Venner i Bondegaarden for at hvile ud den Nat, og den næste Morgen blev vi af hele Landsbyen og alle Bønderne paa de omliggende Gaarde fulgte til Stationen med den største Velvilje og Begejstring. Saa tog vi tilbage til London.

Da Cumberlands Bjærge svandt i det fjærne, tænkte jeg paa de nedslaaende Forhold, under hvilke jeg havde begyndt den lange Kamp, der nu var forbi. Det var underligt at se tilbage og opdage, at den Fattigdom, der havde berøvet os ethvert Haab om Hjælp udefra, netop havde været den indirekte Grund til vort Held derved, at det tvang mig til at handle paa egen Haand. Hvis vi havde været rige nok til at søge Rettens Hjælp — hvad havde vi saa opnaaet? Vindingen vilde — som Kyrle selv havde paavist — have været mere end tvivlsom, og Tabet vilde, at dømme efter Begivenhedernes Gang, have været ret sikkert. — Retten kunde aldrig have skaffet mig mit Møde med Madam Catherick, og den vilde aldrig have faaet Pesca til at aftvinge Greven en Tilstaaelse.

Der skal endnu føjes to Begivenheder til, før Historien er afsluttet.

Medens Glæden over Befrielsen fra det langvarige Tryk endnu var helt ny for os, sendte den Ven Bud til mig, der havde givet mig den første Bestilling paa et Træsnit, og gav mig atter et Bevis paa sin Interesse for mig. Han havde af sine Principaler faaet det Hverv at tage til Paris og undersøge en ny Opdagelse angaaende den praktiske Anvendelse af hans Kunst, da de gærne vilde være sikre paa dens Fortrin frem for andre. Hans øvrige Arbejde tillod ham ikke at paatage sig dette Hverv, og han havde derfor foreslaaet, at det skulde blive overdraget mig. Jeg kunde ikke tage i Betænkning at modtage dette Tilbud, for hvis jeg udførte dette Hverv, saaledes som jeg haabede, vilde Resultatet blive et fast Engagement ved det illustrerede Blad, som jeg nu kun lejlighedsvis arbejdede for.

Jeg fik mine Instruxer og pakkede til den næste Dag. Da jeg nu, under saa forskellige Omstændigheder, atter skulde overlade Laura i hendes Søsters Varetægt, faldt der mig en Tanke ind, som mere end én Gang havde optaget min Hustru og mig — jeg mener Tanken om Marians Tanker. Havde vi Lov til i egoistisk Kærlighed at kræve et helt Livs Hengivenhed for os alene. Var det ikke vor Pligt, vor bedste Maade at vise Taknemmelighed paa at glemme os selv og kun at tænke paa hende.

Jeg prøvede paa at sige dette, da vi et Øjeblik var ene, før jeg tog bort; men hun greb min Haand og bragte mig øjeblikkelig til Tavshed.

„Efter alt det, som vi tre har lidt sammen," sagde hun, „kan vi ikke skilles før ved den sidste store Skilsmisse. Mit Hjærte og min Lykke dvæler hos Laura og hos dig, Walter. — Vent, til der er Børn i eders Hjem — jeg skal lære dem at tale for mig i deres Sprog, og det første, de skal sige til deres Fader og Moder, er: „Vi kan ikke undvære vor Tante!""

Paa min Rejse til Paris var jeg ikke alene; i den ellevte Time bestemte Pesca, at han vilde følge med. Han havde ikke rigtig faaet sit gode Humør igen siden den Aften i Theatret, og han bestemte at forsøge, om ikke en Uges Ferie kunde oplive ham lidt.

Jeg udførte, hvad der var betroet mig, og skrev saa den fjerde Dag, efter at jeg var kommet til Paris, den fornødne Indberetning; den femte Dag besluttede jeg at hellige Paris' Seværdigheder og Forlystelser sammen med Pesca.

Vort Hotel havde været saa optaget, at vi ikke kunde faa Værelser i samme Etage. Mit Værelse laa paa 2den Sal og Pescas ovenpaa paa 3dje. Den femte Dags Morgen gik jeg op for at se, om Professoren var færdig til at gaa med. Lige før jeg naaede Afsatsen, saa' jeg, at hans Dør

blev aabnet indefra — en lang, fin, kraftig Haand — ikke min Vens — holdt den paa Klem. I det samme hørte jeg Pescas Stemme sige ivrig og sagte i hans eget Sprog: „Jeg husker Navnet, men jeg kender ikke Manden. De saa' jo i Theatret, at han var saa forandret, at jeg ikke genkendte ham. Jeg vil sende Beretningen, andet kan jeg ikke gøre." „Der behøves heller ikke mere," svarede en anden Stemme. Døren blev lukket helt op, og den lyshaarede Mand med Arret paa Kinden — den Mand, jeg en Uge i Forvejen havde set følge efter Grev Foscos Vogn — kom ud. Han hilste, idet jeg gik til Side for ham — han var forfærdelig bleg og holdt sig fast i Rækværket, idet han gik ned ad Trappen.

Jeg lukkede Døren op og traadte ind i Pescas Værelse. Han laa paa den besynderligste Maade sammenkrøben i et Hjørne af Sofaen. Han syntes at gyse tilbage for mig, idet jeg nærmede mig ham.

„Forstyrrer jeg?" spurgte jeg. „Jeg vidste ikke, der var en Ven hos Dem, før jeg saa' ham komme ud."

„Ikke en Ven!" sagde Pesca ivrig. — „Jeg har set ham for første og sidste Gang i Dag."

„Jeg er bange for, at han har bragt Dem daarlige Nyheder!"

„Frygtelige Nyheder, Walter! Lad os tage tilbage til London — jeg vil ikke blive her — det gør mig ondt, at jeg no-

gen Sinde kom hertil. Min Ungdoms Ulykker forfølger mig i den senere Tid. — Jeg prøver paa at glemme dem, men de vil ikke glemme mig!"

„Jeg er bange for, at vi ikke kan komme af Sted før i Eftermiddag," svarede jeg — „vil De ikke gaa lidt ud med mig imedens?"

„Nej, min Ven, jeg vil vente her, men lad os tage hjem endnu i Dag — lad os endelig komme herfra."

Jeg forlod ham med den Forsikring, at han skulde tage fra Paris den Eftermiddag. Vi havde Aftenen i Forvejen aftalt, at vi skulde gaa ind i Notre Dame med Victor Hugos smukke Roman som Fører. — Der var intet i hele Byen, som jeg hellere vilde se, og jeg gik derfor nu alene hen mod Kirken.

Idet jeg gik hen til den langs Floden, kom jeg forbi Paris' frygtelige Lighus „la Morgue". En stor Skare bølgede under Larm og Raaben omkring Indgangen. Der var aabenbart noget derinde, som vakte Hobens Nysgærrighed og gav dens Smag for det rædselsfulde Næring.

Jeg vilde være gaaet videre, hvis ikke en Samtale mellem to Mænd og en Kvinde i Udkanten af Vrimlen havde naaet mit Øre. De var lige komne ud fra la Morgue, og da de vilde skildre det fundne Lig for de omkringstaaende, omtalte de, at det var Liget af en Mand af ualmindelig Størrelse

og med et besynderligt Mærke paa den venstre Arm.

I det Øjeblik disse Ord naaede mit Øre, standsede jeg og stillede mig op i Flokken, der strømmede derind. En svag Anelse om Sandheden var dukket op i mit Sind, da jeg hørte Pescas Stemme i den aabne Dør og saa' den fremmedes Ansigt, idet han gik forbi mig paa Trappen i Hotellet. Og nu blev Sandheden aabenbaret for mig, aabenbaret i de Ord, der tilfældigvis naaede mit Øre. En anden Hævn end min havde fulgt denne Mand fra Theatret til hans egen Dør og fra hans egen Dør til hans Tilflugtssted i Paris. En anden Hævn end min havde kaldt paa ham, forlangt, at han skulde staa til Regnskab, og fordret hans Liv til Straf. Det Øjeblik, da jeg udpegede ham for Pesca i Theatret i den fremmedes Paahør, som ogsaa søgte efter ham, var det Øjeblik, der fældede Dommen over ham. — Jeg huskede den Kamp, jeg havde kæmpet med mig selv, da han og jeg stod Ansigt til Ansigt, inden jeg kunde formaa mig til at lade ham undslippe, og jeg gøs, da jeg mindedes det.

Langsomt, Tomme for Tomme, lod jeg mig presse ind med Mængden og kom nærmere og nærmere til den Glasskærm, der i la Morgue skiller de døde fra de levende, nærmere og nærmere, til jeg var lige bag den forreste Række af Tilskuere og kunde se ind.

Dèr laa han, ukendt, uden nogen, der vedkendte sig ham, udsat for en fransk Hobs frivole Nysgærrighed. Det var den frygtelige Afslutning paa det lange Liv fuldt af hjærteløs Forbrydelse, udført ved Hjælp af en stor, misbrugt Dygtighed. Som han hvilede dèr i Dødens ophøjede Ro, saa' det brede, faste, massive Hoved og Ansigt saa storslaaet ud, at de snakkende Pariserinder omkring mig løftede Hænderne i Beundring og raabte højt i Kor: „Aa, hvor han er smuk!"

Det Saar, der havde dræbt ham, var et Knivstik eller et Daggertstik, der havde ramt ham lige midt i Hjærtet. Der lod ikke til at være noget andet Spor af Vold paa Legemet undtagen paa hans venstre Arm, og dèr lige paa det tilsvarende Sted til det, hvor jeg havde set Mærket paa Pescas Arm, vai der to dybe Knivstik af Form som et T., som fuldstændig udslettede „Broderskabet"s Mærke. Hans Klæder, der hang ved Siden af, viste, at han havde været sig Faren bevidst, — han havde været forklædt som en fransk Haandværker. Et Par Øjeblikke tvang jeg mig til at se disse Ting gennem Glasskærmen — jeg kan ikke skrive mere udførlig om dette, for jeg saa' ikke mere.

De faa Oplysninger angaaende hans Død, som jeg senere hørte dels af Pesca, dels af andre, skal blive meddelte her, inden jeg forlader dette Æmne:

Hans Lig blev fisket op af Seinen i den Forklædning, jeg har beskrevet, og der blev ikke fundet noget paa ham, der røbede hans Navn, hans Rang eller hans Bopæl. Den Haand, der ramte ham, blev aldrig eftersporet, og de Omstændigheder, hvorunder han blev dræbt, aldrig opdagede. Jeg vil lade andre drage deres egne Slutninger om Hemmeligheden ved Mordet, som jeg har draget mine. Naar jeg har sagt, at den fremmede med Arret var et Medlem af „Broderskabet", som først var bleven indmeldt i Italien, efter at Pesca havde forladt sit Fædreland, og naar jeg har tilføjet, at de to Saar i Form af et T. betød det italienske Ord: „Traditore" og viste, at Broderskabet havde straffet en Forræder, har jeg sagt alt, hvad jeg véd, som kan opklare Hemmeligheden ved Grev Foscos Død. Liget blev genkendt Dagen efter, at jeg havde set det, ved Hjælp af et anonymt Brev, der var blevet sendt Grevinde Fosco. Hun lod ham begrave paa Kirkegaarden Père la chaise. Friske Kranse bliver den Dag i Dag af Grevindens egen Haand hængte paa Bronzegitteret om Graven. Hun lever et tilbagetrukket Liv i Versailles. For ikke ret længe siden offenliggjorde hun en Biografi af sin afdøde Mand. Værket kaster ikke noget som helst Lys over hans egenlige Navn eller hans Livs hemmelige Historie; det er næsten udelukkende helliget Lovsangen over hans Dyder som Ægtemand

og hans sjældne Evner og Opremsningen af de Æresbevisninger, der bliver ham til Del. De Omstændigheder, der ledsagede hans Død, omtales kun kort og bliver paa den sidste Side sammenflettede i den Sætning: „Hans Liv var én fortsat Hævdelse af Aristokratiets Forrettigheder og Ordenens hellige Princip, og han døde som en Martyr for sin Sag.“

— — — — — — — — — — — — — —

Sommeren og Efteraaret forløb efter min Hjemkomst uden at medføre nogen Forandring. Vi levede saa rolig og tarvelig, at den faste Indtægt, jeg nu havde, forslog fuldkommen.

I Februar fødtes vort første Barn, en Dreng. Min Moder og Søster og Fru Vesey var vore Gæster ved den lille Daabsfest, og Madam Clements var til Stede for at hjælpe min Hustru ved denne Lejlighed. Marian var vor Drengs Gudmoder, og Pesca og Prokurator Gilmore — der maatte sende en Repræsentant — var Gudfædrene. Jeg vil tilføje, at da Prokuratoren et Aar efter kom hjem igen, hjalp han mig at fuldende denne Fortælling, idet han skrev den Beretning, der findes i Begyndelsen af Fortællingen, og som altsaa er den sidste, jeg har faaet.

Den eneste Begivenhed, der endnu skal

berettes, hændte, da vor lille Walter var et halvt Aar gammel.

Paa dette Tidspunkt blev jeg sendt til Irland for at tage Skitser til mit Blad. Jeg var borte henved fjorten Dage og korresponderede regelmæssig med min Hustru og Marian undtagen de sidste tre Dage af min Fraværelse, da jeg rejste saa planløst om, at Brevene ikke kunde naa mig. Jeg tilbagelagde den sidste Del af Vejen om Natten; og da jeg om Morgenen kom hjem, var der til min store Forbavselse ingen, der modtog mig. — Laura, Marian og Barnet var tagne hjemme fra Dagen før min Hjemkomst.

Et Brev fra min Hustru forøgede kun min Overraskelse ved at underrette mig om, at de var tagne til Limmeridge House. Marian havde forbudt ethvert Forsøg paa skriftlige Forklaringer, jeg blev opfordret til at følge efter dem, saa snart jeg kom hjem. Der ventede mig en fyldestgørende Forklaring, saa snart jeg kom til Cumberland, og det blev mig forbudt at føle den mindste Ængstelse i Mellemtiden. — Her endte Brevet.

Det var endnu tidsnok til, at jeg kunde naa Morgentoget. Samme Eftermiddag kom jeg til Limmeridge House.

Min Hustru og Marian var begge ovenpaa — de havde indlogeret sig — for at forøge min Forbavselse end mere — i det lille Værelse, der én Gang var blevet over-

ladt mig til Atelier, da jeg var beskæftiget med Hr. Fairlies Billeder. Paa den samme Stol, som jeg plejede at sidde ved mit Arbejde, sad Marian med Barnet, der flittig suttede paa et Koralhalsbaand, medens Laura stod ved det mindeværdige Tegnebord, som jeg saa ofte havde benyttet, med det lille Album aabent, som jeg i gamle Dage havde fyldt med Skitser.

„Hvad i Himmelens Navn har faaet dig til at komme her —?“ sagde jeg. — „Véd Hr. Fairlie —?“

Marian afbrød mit Spørgsmaal ved at fortælle mig, at Hr. Fairlie var død; han var bleven ramt af et Slagtilfælde og var aldrig kommen sig efter det. Prokurator Kyrle havde underrettet dem om hans Død og raadet dem til strax at tage til Limmeridge House.

Der begyndte i mit Sind at dæmre en svag Anelse om en stor Forandring i vore Forhold. — Laura talte, før det endnu stod klart for mig. Hun listede sig tæt ind til mig for at nyde den Overraskelse, der stod udtrykt i mit Ansigt.

„Min egen Walter,“ sagde hun, „skal vi virkelig forklare den Dristighed, at vi kommer her? Jeg er bange for, at jeg kun kan forklare den ved at bryde vort Princip og henvise til Fortiden.“

„Det er ganske unødvendigt at gøre det,“ sagde Marian: „vi kan forklare det lige saa godt og være meget interessantere

ved at henvise til Fremtiden.“ Hun rejste sig og holdt Barnet i Vejret, medens det sparkede og lo. „Véd du, hvem det er, Walter?“ spurgte hun, medens de klare Glædestaarer samlede sig i hendes Øjne.

„Endog min Forvirring har sine Grænser,“ svarede jeg; „jeg tror nok, at jeg kan kende mit eget Barn.“

„Barn!“ udbrød hun med hele sin gamle Munterhed. „Taler du paa saadan en familiær Maade om en af Englands Herremænd. Naar jeg viser dig dette berømte Barn, véd du saa, i hvis Nærværelse du befinder dig? Nej, aabenbart ikke! Lad mig præsentere to fremragende Personligheder for hinanden: Hr. Walter Hartright og — Arvingen til Limmeridge.“

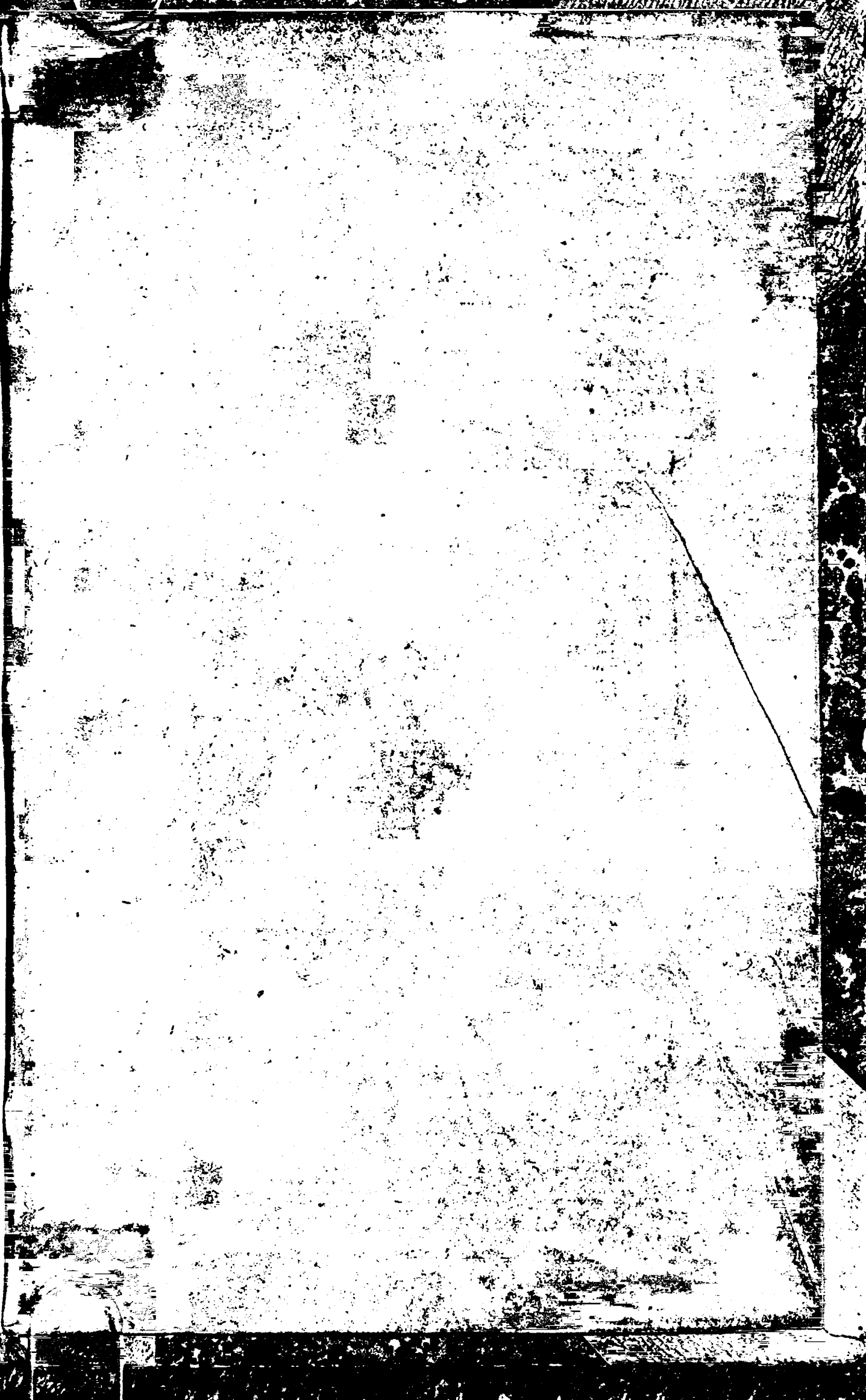
— — — — — — — — — — — — —

Saaledes talte hun. Og naar jeg har skrevet disse sidste Ord, har jeg skrevet alt.

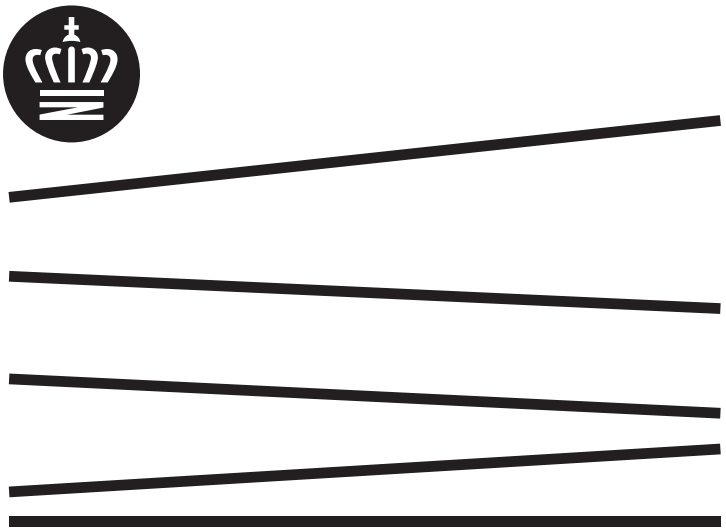
Pennen ryster i min Haand; mange Maaneders lange, glade Arbejde er nu til Ende: Marian var vort Livs gode Engel.

Lad derfor denne Fortælling slutte med Marians Ord.

Ende.

Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL.
BIBLIOTEK
Royal Danish Library

DK

Digitaliserede udgaver af materiale fra Det Kgl. Biblioteks samlinger må ikke sælges eller gøres til genstand for nogen form for kommerciel udnyttelse.

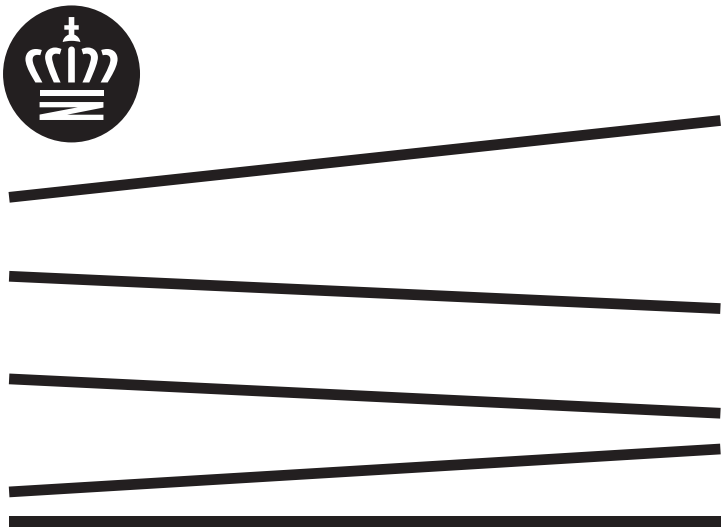
For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

UK

Digitised versions of material from Royal Danich Librarys collections may not be sold or be subject to any form for commercial use.

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk

Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL.
BIBLIOTEK
Royal Danish Library

DK

Digitaliserede udgaver af materiale fra Det Kgl. Biblioteks samlinger må ikke sælges eller gøres til genstand for nogen form for kommerciel udnyttelse.

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

UK

Digitised versions of material from Royal Danich Librarys collections may not be sold or be subject to any form for commercial use.

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk

